

Ὠ Γ Υ Γ Ι Ά

Ἢ

ἈΡΧΑΙΟΛΟΓΙ΄Α.

Περιέχουσα τῶν Ἀρχαιοτάτων Ἐθνῶν, ἢ τῶν δύο Πρώτων Αἰώνων τοῦ Ἀδήλου καὶ Ἡρωϊκοῦ, τὴν Ἱςορίαν τὰς Κοσμογονίας, Θεογονίας, τὴν ἀρχὴν καὶ πρόοδον τῆς Εἰδωλολατρείας, καὶ πάσης Κτιςολατρείας, τὰς Ἱεροπραξίας, Ἱεροσκοπίας, Μυθολογίαν πληρεςάτην τῶν Θεῶν καὶ Ἡρώων κατὰ γενεαλογίαν, σαφηνιζομένην διὰ τῆς Ἱςορίας καὶ Ἀλληγορίας, τὰς Τελετὰς, τοὺς Ἀγῶνας, τὰ Μαντεῖα, καὶ πάντα τὰ συμβεβηκότα καὶ Ἔθ[illegible] γνῶσιν τῆς Ἀρχαιολογίας, καὶ κατάληψιν τ[illegible] καὶ Συγγραφέων, συνταχθεῖσα

ὙΠΟ'

ἈΘΑΝΑΣΙΟΥ ΣΤΑΓΕΙΡΙΤΟΥ

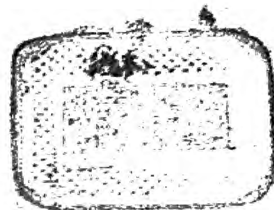
Κηθηγητοῦ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἐν τῇ ἐν Βιέννῃ τῆς Ἀουςρίας Καισαροβασιλικῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν Ἀνατολικῶν γλωσσῶν.

ΤΟ΄ΜΟΣ ΤΕ΄ΤΑΡΤΟΣ.

ἘΝ ΒΙΕ΄ΝΝΗι ΤΗ͂Σ ἈΟΥΣΤΡΙ΄ΑΣ.

ἐν τῇ Τυπογραφίᾳ, τοῦ Ἰωάν. Βαρθ. Τσβεκίου,

1818.

Πρὸς τοὺς Φιλαναγνώςας.

Ἐξῆς δὲ ἀναφέρονται καὶ ἄλλα τινὰ περὶ ὧν εἴρηται, καὶ ἡ ἱςορία τῶν Ἡρώων· ὅθεν νομίζω ἀναγκαῖον, νὰ σημειώσω ὀλίγα καὶ περὶ τούτων, εἰς εὐκολωτέραν κατάληψιν τοῦ ἡρωϊσμοῦ, πόθεν, πότε καὶ πῶς προῆλθεν ἡ συνήθεια αὕτη, καὶ ἔλαβον τοιαύτην δόξαν καὶ τιμὴν οἱ Ἥρωες.

Τὸ μὲν ὄνομα παράγουσι διαφόρως. Τινὲς μὲν ἐμυθολόγησαν, ὅτι ἡ Ἥρα ὠνόμασεν ἕνα υἱὸν αὐτῆς Ἥρωα παρὰ τὸ Ἥρα, καὶ ἐκεῖθεν ἔμεινε τὸ ὄνομα. Ἄλλοι δὲ παράγουσιν αὐτὸ παρὰ τὸ ἔρως· διότι ἐγέννησαν αὐτοὺς οἱ Θεοὶ ἐκ θνητῶν γυναικῶν ἐξ ἔρωτος, καὶ Θεαὶ ἐκ θνητῶν ἀνδρῶν· καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάζοντο καὶ Ἡμίθεοι. Ἄλλοι δὲ ἀπὸ τῆς ἀρετῆς, ἐπειδὴ ἠγάπησαν αὐτὴν, καὶ διὰ τοῦτο ἡμίθεοι, Θεοῖς ὁμοιωθέντες κατὰ τὴν ἀρετήν. Ἄλλοι δὲ ἀπὸ τοῦ Ἕρα, τῆς γῆς, διότι ἐνομίζοντο ἀρχαιότατοι, ὡς ἐκ τῆς γῆς γεγεννημένοι, καθὼς καὶ οἱ Γίγαντες· ἐπειδὴ ἐνομίζοντο καὶ οὗτοι διάφοροι κατὰ τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἀνδρείαν. Διὰ τοῦτο ὕςερον ὠνόμαζον Ἥρωας τοὺς τοιούτους ἀνδρείους καὶ ἐναρέτους, ὡς λέγει καὶ ὁ Ὅμηρος, ὅτι ἔρριπτον πέτρας ὑπερμεγέθεις.

Εἶναι δὲ ἄγνωςος καὶ ὁ καιρὸς, πότε ἤρξατο ἡ

τιμὴ τῶν Ἡρώων, καί τινες νεώτεροι νομίζουσιν, ὅτι ὁ Κάδμος ἐκόμισεν, ἢ κατέςησε τὴν συνήθειαν ταύτην, τὴν πολιτικὴν καὶ ἠθικὴν ἔννοιαν ἔχουσαν· ἐπειδὴ ἡ ἀρετὴ, ὅταν τιμᾶται, τότε αὐξάνει. Ὁ Κάδμος λέγουσιν, ὅτι κατέςησεν εἰς τὴν Ἑλλάδα πρῶτος τὰς ἐπιταφίους τιμὰς τῶν γονέων καὶ συγγενῶν, καὶ τὰς θυσίας καὶ σπονδὰς εἰς τοὺς τάφους αὐτῶν· ὅθεν κατ' ὀλίγον ἔκτισαν μνήματα καὶ βωμοὺς, ἀγάλματα, καὶ λοιπά. Εἶχε μὲν τὴν ἄδειαν νὰ τιμᾷ ἰδιαιτέρως ἕκαςος τοὺς συγγενεῖς καὶ προγόνους αὐτοῦ, καὶ νὰ προσκαλεῖ εἰς τὴν θυσίαν μόνον τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους, ὥςε ἡ ἑορτὴ καὶ ἡ θυσία ἐγίνετο οἰκιακή. Ὅτε δὲ ἦτον ὑπὸ τῆς διοικήσεως διωρισμένη, τότε ἐγίνετο δημόσιος, ὥςε κατέςησαν ᾗ μαντεῖα, καὶ μυςήρια τινῶν, καὶ κατ' ὀλίγον ἀπεθέωσαν τινὰς, κτίσαντες ναοὺς, καὶ διωρίσαντες τιμὰς μεγαλοπρεπεῖς, καὶ τρόπον τινὰ θεϊκάς. Διέφερεν ὅμως ἡ τιμὴ τῆς τῶν θεῶν· ἐπειδὴ τῶν Ἡρώων ἐγίνετο οὐχὶ ὡς λατρεία, ὡς πολλάκις εἴρηται, ἀλλὰ τελετὴ ἐπικήδειος εἰς ἀνάμνησιν τῶν ἡρωϊκῶν, ἐναρέτων καὶ κοινωφελῶν πράξεων· ὅθεν ἐθυσίαζον πρὸς τὸν Ὀλύμπιον Ἡρακλέα, ὡς εἰς θεόν· πρὸς δὲ τὸν τῆς Ἀλκμήνης, ὡς εἰς Ἥρωα, ὡς παρατηρεῖ ὁ Ἡρόδοτος. Διὰ τοῦτο τῶν μὲν θεῶν ἡ θυσία ἐλέγετο θυσία λατρευτική, τῶν δὲ Ἡρώων ἐναγισμοί· ἐπειδὴ ὁ Ὀλύμπιος Ἡρακλῆς ἦτον εἷς τῶν μεγάλων θεῶν τῶν Αἰγυπτίων. Τὸ αὐτὸ λέγει καὶ ὁ Παυσανίας περὶ τοῦ Εὐαμερίωνος καὶ Ἀλεξάνορος, ὡς εἴρηται. Καὶ οὕτω διωρίσθη χώρα ἰδιαιτέρα διὰ τὰς ψυχὰς τῶν Ἡρώων· ὅθεν ἡ παλαιὰ φιλοσοφία ἔταττε τοὺς Ἥρωας ἐν τῷ μέσῳ τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων· ἢ κατ' ἐνίους τὸ μὲν

θεῖον φῦλον διαιρεῖται εἰς θεοὺς καὶ δαίμονας· τὸ δὲ ἀνθρώπινον, εἰς Ἥρωας καὶ ἀνθρώπους· ὥςε οἱ μὲν θεοὶ ἦσαν ἀνώτεροι τῶν δαιμόνων, οἱ δὲ Ἥρωες τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐνομίζοντο θεῖον γένος, διὰ τὴν μετουσίαν τῆς ἀρετῆς. Κατὰ τοῦτον τὸν λόγον εἶχον οἱ θεοὶ τὴν ἀνωτάτην χώραν τοῦ οὐρανοῦ, οἱ δὲ ἄνθρωποι τὴν κατωτάτην, καὶ οἱ Ἥρωες τὴν μεσαίαν· ἢ κατὰ τὴν ἄλλην γνώμην μετὰ τοὺς θεοὺς ἦσαν οἱ δαίμονες, μετὰ τοὺς δαίμονας οἱ Ἥρωες, καὶ μετὰ τοὺς Ἥρωας οἱ ἄνθρωποι. Διὰ τοῦτο ἐνόμιζον, ὅτι αἱ ψυχαὶ τῶν Ἡρώων μεταβαίνουσιν εἰς τὰ ἄςρα, καὶ ὠνόμαζον αὐτὰ ἀπὸ τῶν ἡρωϊκῶν ὀνομάτων. Ἔταξαν ὅμως καὶ νήσους τινὰς εἰς κατοίκησιν τῶν Ἡρώων· ὡς τὰς θρυλλουμένας τῶν Μακάρων, καὶ τὴν Λευκὴν νῆσον ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ.

Ἐτιμήθησαν τοίνυν ὡς Ἥρωες οὐχὶ μόνον οἱ ἐκ θεοῦ καὶ θνητῆς γεγεννημένοι, ὡς ὁ Περσεὺς, οὔτε οἱ ἐκ θεᾶς καὶ θνητοῦ, ὡς ὁ Ἀχιλλεὺς, ἀλλὰ πάντες, ὅσοι ἔδειξαν ἔργα λαμπρὰ καὶ κοινωφελῆ πρὸς τὸ γένος καὶ πατρίδα. Ὁμοίως ἐτιμήθησαν καὶ γυναῖκες τοιαῦται· καὶ ὅσαι ἐγέννησαν καὶ ἀνέθρεψαν ἐπιμελῶς τοὺς τοιούτους Ἥρωας, τὴν δόξαν καὶ λαμπρότητα καὶ σωτηρίαν τοῦ γένους, ὡς ἡ Ἀλκμήνη, καὶ ἄλλαι, ὧν ὁ ἀριθμὸς πολὺς, ὡς καὶ τῶν Ἡρώων. Ἐπισημότεροι δὲ καὶ γνωςότεροι εἰσὶν, ὧν τὰ Ἡρῷα εὑρίσκονται ἀναφερόμενα, ὡς καὶ ἡ τιμὴ αὐτῶν, καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς ῥηθήσεται περὶ ἑκάςου ἐν τοῖς οἰκείοις τόποις· ὅθεν ὅπου βλέπομεν τοιαῦτα εἰς τὰς ἱςορίας αὐτῶν, νὰ γνωρίζωμεν, ὅτι ἐκεῖνοι ἐτιμήθησαν ὡς Ἥρωες. Εἴρηται δὲ, ὅτι ὁ Αἰὼν ἐκεῖνος ὠνομάσθη ἡρωϊκὸς, καθ' ὃν ἤκμαζον οἱ Ἥρωες, ὅςτις ἀπὸ τοῦ Ὠγύγου ἀρχόμενος, καὶ κατὰ

τὴν πρώτην Ὀλυμπιάδα τοῦ Κοροίβου τελευτῶν, ἐμπεριλαμβάνει 1020 ἐνιαυτῶν χρόνου· ὅμως ἐτίμησαν πολλοὺς ἡρωϊκῶς καὶ μετὰ ταῦτα· ὡς τὸν Θάσιον Τιμαγένην, καὶ ἄλλους. Τέλος δὲ ἡ τιμὴ τῶν Ἡρώων ἐνομοθετήθη, ὡς καὶ τῶν Θεῶν, καὶ ὁ νόμος τοῦ Δράκοντος ἔλεγε, Θεοὺς τιμᾶν καὶ Ἥρωας ἐγχωρίους ἐν κοινῷ κατὰ τοὺς πατρίους νόμους, καὶ ἰδίᾳ κατὰ δύναμιν σὺν εὐφημίᾳ, ἀπαρχαῖς καρπῶν, καὶ πελάνοις ἐπετείοις. Ἡ φήμη τῶν Ἡρώων εἶχε πολλὴν εἰσροὴν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων· ὅθεν εἰς πᾶν ἐπιχείρημα πολεμικὸν, ἔλεγον οἱ χρησμοὶ, νὰ θυσιάζωσιν εἰς τοὺς Ἥρωας, καὶ νὰ ἐπικαλῶνται αὐτοὺς βοηθούς. Τοιοῦτον χρησμὸν ἔλαβεν ὁ Σόλων περὶ τῆς Σαλαμῖνος, καὶ ὁ Ἀριστείδης ἐν Πλαταιαῖς, καὶ ἄλλοι πολλοί· καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς πρὸ τῆς ἐν Σαλαμῖνι μάχης ἔπεμψε θυσίαν πρὸς τοὺς Αἰακίδας. Ἀναφέρονται μὲν οἱ Ἥρωες ἐν τοῖς ἑξῆς κατὰ γενεαλογίαν, πλὴν τὸ γένος τινῶν εὑρίσκεται ἀμφίβολον· ὅθεν δὲν πρέπει νὰ ζητῶμεν τὴν ἀκρίβειαν ἀνωφελῶς, διότι δὲν εὑρίσκεται· οἱ δὲ συμπερασμοὶ γίνονται ὁμοίως ἀμφίβολοι· Τοιαῦται ἀμφιλογίαι εὑρίσκονται καὶ εἰς πολλὰ συμβεβηκότα. Τινῶν δὲ ἀναφέρονται καὶ πάνυ ὀλίγα συμβεβηκότα, καὶ ἄλλων πάλιν εὑρίσκονται μόνον τὰ ὀνόματα ἀσυνάρτητα ἐκ τῶν προγόνων, ἢ διακεκομμένα ἐκ τῶν ἀπογόνων.

Καὶ περὶ τούτων μὲν τοσαῦτα. Ὁ δὲ Ὅμηρος πρὸς ταῖς ἄλλαις ἀλληγορίαις, ἀναφέρει ἐν Ὀδυσσείᾳ Ν 102 καὶ ἓν ἄντρον τῶν Νυμφῶν, λέγων ὅτι ἦτον ἐν τῇ Ἰθάκῃ, καὶ ἐκεῖ πλησίον ἐξέβαλον τὸν Ὀδυσσέα οἱ Φαίακες.

,,Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος, τανύφυλλος ἐλαίη·
,,Ἀγχόθι δ' αὐτῆς, ἄντρον ἐπήρατον, ἠεροειδὲς,
,,Ἱρὸν νυμφάων, αἳ Νηϊάδες καλέονται.
,,Ἐν δὲ κρητῆρές τε καὶ ἀμφιφορῆες ἔασι
,,Λάϊνοι. ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαιβώσσουσι μέλισσαι.
,,Ἐν δ' ἱςοὶ λίθεοι περιμήκεες· ἔνθά τε Νύμφαι
,,Φάρε' ὑφαίνουσιν ἁλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι.
,,Ἐνθ' ὕδατα ἀενάοντα· δύω δέ τε οἱ θύραι εἰσὶν,
,,Αἱ μὲν πρὸς βορέαο καταιβαταὶ ἀνθρώποισιν·
,,Αἱ δ' αὖ πρὸς νότου εἰσὶ θεώτεραι, οὐδέτι κείνῃ
"Ἄνδρες ἐσέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων ὁδὸς ἐςίν.

Αὕτη ἡ περιγραφὴ, ἥτις εἶναι ὡς ἡ τῆς ἀσπίδος τοῦ Ἀχιλλέως, ἐκίνησεν εἰς περιέργειαν τοὺς περιηγητὰς καὶ γεωγράφους, νὰ ζητήσωσι τὸ ἄντρον ἐν τῇ Ἰθάκῃ· ἀλλὰ δὲν εὑρέθη, οὔτε καθ' ἱςορίαν, οὔτε κατὰ γεωγραφίαν, καὶ ἐνόμισάν τινες, ὅτι εἶναι πλάσμα κατὰ ποιητικὴν ἐξουσίαν ἀπίθανον, καὶ ὡς ἔτυχε πεπλασμένον. Ἀλλ' οὔτε ἡ ποιητικὴ ἐξουσία ἔχει τοιαύτην ἀπόλυτον δύναμιν, νὰ πλάττῃ ἀπιθάνως τὰ προςυχόντα, οὔτε ὁ Ὅμηρος ἔπλασεν ἄλλα τοιαῦτα, ἵνα φανῇ πιθανὸς, ὅτι ἔπλασε καὶ τοῦτο οὕτως. Ὅθεν ὁ Πορφύριος ἐζήτησε τὴν ἀλληγορίαν τοῦ ἄντρου, καὶ λέγομεν ὀλίγα τινὰ κατὰ τὴν γνώμην αὐτοῦ τε καὶ τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων καὶ θεολόγων.

Οἱ παλαιοὶ ἐλάμβανον τὰ ἄντρα σύμβολα τοῦ κόσμου, ἐπειδὴ ἦσαν αὐτοφυῆ, συμφυῆ τῇ γῇ, ἐκ πέτρας μονοειδοῦς σχηματιζόμενα, καὶ τὰ ἔσω κοῖλα ἔχοντα, ὡς ὁ κόσμος. Καὶ πρῶτος ὁ Ζωροάςρης ἀφιέρωσεν ἄντρον τῷ Μίθρα, τὸν κόσμον ἐννοῶν, ὃν ἔπλασεν ὁ Μίθρας κατὰ τὰ δόγματα τῶν Περσῶν, καὶ ἐκεῖ ἐ-

τελοῦντο τὰ μυςήρια, πρὶν ἐπινοηθῶσιν οἱ ναοί· ὅθεν εἶχον πανταχοῦ τοιαῦτα ἄντρα· ἐν Κρήτῃ τοῦ Διὸς, ἐν Ἀρκαδίᾳ τοῦ Πανὸς, ἐν Νάξῳ τοῦ Διονύσου. Τὰ δὲ ἄντρα τῆς Περσίας ἦσαν ἅπαντα ἱερὰ τοῦ Μίθρα. Ἔκτοτε τοίνυν ἐγένετο συνήθεια, ὥςε κατεσκεύαζον καὶ χειροποίητα ἄντρα. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἔκτιζον καὶ τοὺς ναοὺς καμαρωτοὺς, τὸ οὐράνιον σχῆμα εἰκονίζοντες. Ἀφιέρωναν ὅμως ὕςερον ἰδίως τοῖς μὲν Ὀλυμπίοις Θεοῖς ναοὺς καὶ βωμούς· τοῖς δὲ χθονίοις καὶ τοῖς Ἥρωσι τὰς ἐσχάρας καλουμένας· τοῖς δὲ ὑποχθονίοις τοὺς βόθρους καὶ τὰ μέγαρα· τῷ δὲ κόσμῳ καὶ ταῖς Νύμφαις τὰ ἄντρα. Ἐνομίζοντο δὲ τὰ ἄντρα καὶ σύμβολα, ἢ κατοικίαι τῶν ἀοράτων δυνάμεων, διότι εἶναι σκοτεινὰ, καὶ τὰ ἔσω αὐτῶν ἀόρατα· ὅθεν ἐμυθολόγησαν, ὅτι ὁ Κρόνος ἔκρυψεν εἰς ἄντρον τὰ τέκνα αὐτοῦ, καὶ ἡ Δήμητρα τὴν Περσεφόνην, καὶ ὁ Ζεὺς ἀνετρέφετο εἰς ἄντρον· ἔμεινε καὶ ἡ ἰδέα μέχρι τῆς σήμερον, ὅτι τὰ ἄντρα ἔχουσι ςοιχεῖα. Διὰ τοῦτο οἱ Πυθαγόρειοι, ἔπειτα καὶ ὁ Πλάτων, ἔλεγον τὸν κόσμον ἄντρον καὶ σπήλαιον.

Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἦσαν ἱερὰ καὶ τῶν νυμφῶν τὰ ἄντρα· διότι καὶ αἱ νύμφαι ἐνομίζοντο δυνάμεις ἀόραται· ἔτι δὲ ἀλληγοροῦνται καὶ εἰς τὴν ὑγρασίαν· τὰ δὲ ἄντρα εἶναι κάθυγρα, καὶ πίπτουσι πανταχόθεν ῥανίδες ὕδατος· ὅθεν ἔλεγον νύμφας καὶ τὰς δυνάμεις τὰς προςάτιδας τῶν ὑδάτων. Ἔτι δὲ διὰ τοῦτο ἔλεγον καὶ τὰς ψυχὰς νύμφας· ἐπειδὴ ἐνόμιζον τὸ ὑγρὸν αἴτιον τῆς γενέσεως, καὶ τὸ ὕδωρ θεόπνοον· καὶ ἐδόξαζον, ὅτι αἱ ψυχαὶ κατέβαινον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ διέτριβον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος· καὶ ἐκεῖθεν διεδίδοντο εἰς τὰ σώματα, καὶ ἐξ ἀοράτων ἐγίνοντο

σωματούμεναι, καὶ διὰ τοῦ πνεύματος παχυνόμεναι· διότι ἦτον μία τοιαύτη ἀρχαία δόξα, ὅτι αἱ ψυχαὶ σωματοῦνται, καθὼς τὰ μόρια τοῦ ὑγροῦ, ἐξατμιζόμενα μὲν εἶναι ἀόρατα, παχυνόμενα δὲ διὰ τοῦ πνεύματος, γίνονται ὁρατά· ὑγρὸν γὰρ ἐν ἀέρι παχυνθὲν νέφος συνίςαται. Διὰ τοῦτο ἔλεγον, ὅτι κατὰ τὰς ἐπιθυμίας τῆς μίξεως, γίνεται τὸ πνεῦμα νοτερώτερον καὶ δίϋγρον, διότι ἡ ψυχὴ ἐφέλκει ἀτμοὺς ὑγροὺς, ἐκ τῆς πρὸς τὴν γένεσιν ὁρμῆς· ὅθεν οἱ Αἰγύπτιοι ἐδόξαζον, ὅτι ἅπαντες οἱ Θεοὶ ἵςαντο εἰς τὰ πλοῖα, καὶ οὐχὶ εἰς τὴν ξηρὰν· ὡς καὶ ὁ Ἥλιος, καὶ ὅσοι εἶχον τὴν προςασίαν τῶν ἐν τοῖς ὕδασι καὶ ὑγροῖς περιπετωμένων καὶ εἰς γένεσιν κατερχομένων ψυχῶν. Διὰ τοῦτο ὠνόμαζον νύμφας καὶ τὰς εἰς γέννησιν τέκνων λαμβανομένας γυναῖκας.

Τοιοῦτον ἄρα ἔπλασε τὸ ἄντρον Ὅμηρος, ἐννοῶν κρατῆρας καὶ ἀμφιφορεῖς λιθίνους, σύμβολα τῶν νυμφῶν, καὶ τῆς ὑγρασίας, καὶ τῶν εἰς γένεσιν καὶ σωματουργίαν κατερχομένων ψυχῶν· ὅθεν ὑφαίνουσι καὶ ἁλιπόρφυρα φάρη, θαῦμα ἰδέσθαι· ὅ ἐςιν ἡ ἐξ αἱμάτων ἐξυφαινομένη σάρξ· ἐπειδὴ δἰ αἵματος καὶ ἐξ αἱμάτων γίνεται ἡ σαρκογονία, ὥσπερ καὶ τὰ ἔρια βάφονται ἐξ αἵματος ἐρυθρᾶ. Χιτῶνα δὲ τῆς ψυχῆς ἐννοοῦσι τὸ σῶμα τὸ περικαλύπτον αὐτὴν, ὥσπερ καὶ τὸν πέπλον, περίβλημα τῶν οὐρανίων θεῶν, ὅςτις εἶναι ὁ οὐρανός. Διὰ τοῦτο λέγει ὁ Ὀρφεὺς τὴν Φερσεφόνην ἱςουργοῦσαν, ἥτις ἦτον ἔφορος πάντων τῶν σπειρομένων. Τιθαιβώσσουσι δὲ καὶ μέλισσαι. Τὸ μὲν μέλι καὶ κηρίον, ὁ καρπός καὶ ἡ τροφὴ τῶν μελισσῶν, ἦτον σύμβολον καθάρσεως, καὶ συντηρήσεως, ἐκ πολλῶν καὶ παντοίων δυνάμεων συναγόμενον, καὶ ἐφύλαττον δἰ αὐτοῦ ἄσσι-

πα τὰ εἰς σῆψιν ὑποκείμενα πράγματα· δι᾿ αὐτοῦ ἐκαθάριζον καὶ τὰ πολυχρόνια τραύματα. Καὶ μάλιςα οἱ πυρολάτραι, μισοῦντες τὸ ὕδωρ, ὡς πολέμιον τῷ πυρὶ, ἐκαθαρίζοντο νιπτόμενοι τῷ μέλιτι· ὅθεν νομίζουσί τινες, ὅτι ἡ ἀμβροσία τῶν Θεῶν ἦτον τὸ μέλι. Εἶναι δὲ τὸ μέλι καὶ σύμβολον ἡδονῆς διὰ τὴν γλυκύτητα, καὶ τῆς γενέσεως οἰκειότατον· ὅθεν ἔλεγον οἱ παλαιοὶ καὶ τὰς ψυχὰς μελίσσας, ἡδονῆς ἐργαςικὰς οὔσας, ὡς καὶ ὁ Σοφοκλῆς λέγει τὰς ψυχὰς, νεκρῶν σμῆνος. Διὰ τοῦτο ἔλεγον μελίσσας καὶ τὰς ἱερείας τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης, τὰς μύςιδας τῶν χθονίων Θεῶν, καὶ προςατιδῶν τῶν σπειρομένων καὶ γενομένων. Ἔλεγον δὲ καὶ μελιτώδη τὴν Περσεφόνην, ἥτις ἐςὶν ἡ σελήνη, ἡ προςάτις τῆς γεννήσεως. Ἐκάθητο καὶ ἐπὶ ταύρου ἡ σελήνη, διότι αἱ μέλισσαι ἐγεννήθησαν ἐκ τοῦ ταύρου, καὶ λέγονται καὶ βουγενεῖς. Ἦτον δὲ τὸ μέλι καὶ θανάτου σύμβολον, ὡς καὶ ἡ χολὴ τῆς ζωῆς· καὶ διὰ τοῦτο ἔσπενδον μέλι τοῖς χθονίοις Θεοῖς, τοῖς δὲ ἄλλοις χολήν· ἐπειδὴ ἡ μὲν ζωὴ εἶναι πικρὰ, ὁ δὲ θάνατος λυσίπονος, καὶ ἡ ψυχὴ ἀπαλάσσεται τοῦ σώματος μεθ᾿ ἡδονῆς, ὥσπερ ἔλεγε καὶ ὁ Ἡράκλειτος, ὅτι ἡ ψυχὴ ἐν τῷ σώματι εἶναι ὡς θνητή· καὶ μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν ζῇ· ὥςε ἡ ζωὴ τοῦ σώματος εἶναι θάνατος τῶν ψυχῶν, καὶ ὁ θάνατος τοῦ σώματος, ζωὴ τῶν ψυχῶν. Δὲν ἐνόμιζον ὅμως ἁπλῶς πάσας τὰς ψυχὰς μελίσσας, ἀλλ᾿ ἐκείνας μόνον, ὅσαι ἔμελλον νὰ βιωτεύσωσι μετὰ δικαιοσύνης, ὡς καὶ αἱ μέλισσαι, ἔπειτα νὰ ἐπιςρέψωσι. Λιθίνους δὲ εἶπε τοὺς κρατῆρας καὶ ἱςοὺς, διότι τὰ ἄντρα εἶναι λίθινα καὶ ὑγρὰ, ὡς καὶ ὁ κόσμος συνέςηκεν ἐκ ςερεᾶς καὶ ῥευςῆς ὕλης.

Ἔχει δὲ καὶ δύο θύρας τὸ ἄντρον, τὴν μὲν πρὸς βορέαν, δι᾽ ἧς εἰσέρχονται οἱ ἄνθρωποι, τὴν δὲ πρὸς νότον, τῶν θεωτέρων. Αὗται δὲ εἶναι οἱ δύο τροπικοὶ τοῦ Καρκίνου καὶ Αἰγοκέρου, ὁ μὲν θερινὸς, ὁ δὲ χειμερινὸς, καὶ ἐνομίζοντο αἱ δύο ἄκραι τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ ὁ μὲν Καρκῖνος εἶναι προσγειότερος τοῦ Αἰγοκέρου. Ἐπειδὴ δὲ αἱ ψυχαὶ κατέβαινον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ σώματος ἀνέβαινον πάλιν εἰς τὸν οὐρανὸν, ἐδογμάτιζον, ὅτι καταβαίνουσιν ἀπὸ τοῦ Καρκίνου τοῦ προσγειοτέρου, καὶ ἀνέβαινον διὰ τοῦ Αἰγοκέρου τοῦ ἀπογειοτέρου καὶ ὑψηλοτέρου· ὅθεν ἐλέγετο ὁ μὲν ἀναβατικὸς, ὁ δὲ καταβατικὸς· διότι οὕτως ἀναβαίνει καὶ καταβαίνει καὶ ὁ ἥλιος· ὅθεν εἶπεν ὁ Ὅμηρος τὴν μὲν τῶν ἀνθρώπων, τὴν δὲ τῶν ἀθανάτων ὁδὸν, οἷον τῶν ψυχῶν· ἐπειδὴ κατερχόμεναι ἐνομίζοντο θνηταὶ, ὡς εἴρηται, ἀνερχόμεναι δὲ, ἀθάνατοι. Ταύτας τὰς πύλας ἔλεγεν ὁ Πλάτων στόμια τοῦ οὐρανοῦ. Ἀνέφερεν αὐτὰς καὶ ὁ Παρμενίδης ἐν τοῖς φυσικοῖς. Αὗται ἐλέγοντο καὶ πύλαι τοῦ Ἡλίου. Διὰ τοῦτο ἄρα ἐνομίσθη τὸ βόρειον εἰς γένεσιν συντελεστικὸν, καὶ κάθοδος τῶν ψυχῶν· ἐπειδὴ τὸ ψυχρὸν καὶ ὑγρὸν προξενεῖ τὴν πῆξιν· αἱ δὲ ψυχαὶ συνεφέλκουσι πνεῦμα εἰς πῆξιν καὶ σάρκωσιν. Τὸ δὲ νότειον διαλυτικὸν, διότι τὸ θερμὸν διαλύει τὰ πεπηγμένα, καὶ ἀναπέμπει αὐτά· ὅθεν ἐνομίσθη ἐρωτικὸς ὁ βορέας. Ἐνομίζοντο διὰ τοῦτο καὶ τροφιμώτερα τὰ βόρεια, ὡς δηλοῦσι τὰ σώματα τῶν βορείων· τὰ δὲ μεσημβρινὰ ἰσχνότερα, καὶ πρὸς τὸ θειότερον παραφερόμενα· ὅθεν ἐνομίσθη τὸ μὲν βόρειον χώρα τῶν θνητῶν, τὸ δὲ νότειον τῶν ἀθανάτων. Διὰ τοῦτο κατὰ τὴν ἀπὸ τῆς μετοπωρινῆς ἰσημερίας πρὸς τὸν Αἰγόκερον ἔγκλι-

σιν τοῦ ἡλίου, ἐσήκωναν τὰ παραπετάσματα τῶν ναῶν, καὶ δὲν εἰσήρχοντο ἄνθρωποι εἰς τὰ ἱερὰ, διότι ἡ εἴσοδος τότε ἦτον τῶν ἀθανάτων. Οἱ δὲ Αἰγύπτιοι καὶ Πυθαγόρειοι διέβαινον τότε τὰς θύρας καὶ πύλας μὲ σιωπὴν καὶ εὐλάβειαν.

Μεταξὺ δὲ τῶν δύο τροπικῶν εἶναι ὁ Γαλαξίας, ὅπου φαίνεται ὁ οὐρανὸς ὡς γαλακτόχρους διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀμυδρῶς φαινομένων ἀςέρων. Τοῦτο δὲ τὸ πλῆθος ἔλεγεν ὁ Πυθαγόρας δῆμον ὀνείρων, οἵτινες ἦσαν αἱ ψυχαὶ, συνηθροισμέναι ἐκεῖ, καὶ ἐκεῖθεν κατέβαινον. Καὶ ἐπειδὴ, ὅταν καταβῶσιν εἰς τὰ σώματα, τρέφονται διὰ τοῦ γάλακτος, ὠνομάσθη τὸ μέρος ἐκεῖνο Γαλαξίας. Καὶ διὰ τοῦτο ἔσπενδον εἰς αὐτὰς μέλι καὶ γάλα κεκραμένον. Ἄλλοι δὲ εἶπον πύλας τῶν ψυχῶν τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην. Καὶ διὰ μὲν τῆς σελήνης κατέρχονται, διὰ τοῦ ἡλίου δὲ ἀνέρχονται. Ἄλλοι δὲ λέγουσι τὴν ψυχὴν πίθον, ὡς ὁ Πλάτων· καὶ ὁ Ὅμηρος λέγει δύο πίθους. Πίθος μὲν, διότι ἡ ψυχὴ εἶναι χώρημα ἐνεργειῶν καὶ ἕξεων· δύο δὲ, εἰς διαςολὴν τῆς καλοεργέτιδος τῆς κακοεργέτιδος, ὧν τὴν μὲν ἔλεγον λογικὴν, τὴν δ᾽ ἄλλην ἄλογον, διότι αἱ τοιαῦται ψυχαὶ μετεβάλλοντο εἰς ζῶα, ὡς οἱ ἑταῖροι τοῦ Ὀδυσσέως. Τοιοῦτον τοίνυν ἦτον τὸ δίθυρον ἄντρον· ἐπειδὴ ἡ φύσις ἔχει κατὰ πάντα λόγον σύμβολον τὸ δίθυρον. Καὶ ἡ ἀνατολὴ καὶ δύσις τῶν οὐρανίων σωμάτων δεικνύουσι ἄλλας δύο πύλας· ὅθεν ἐνομίσθη τὸ μὲν ἀνατολικὸν χώρα τῶν θεῶν, τὸ δὲ δυτικὸν τῶν δαιμόνων. Λέγει δὲ ὅτι ἦτον καί τις ἐλαία εἰς τὸν λιμένα.

„Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος, τανύφυλλος ἐλαίη.

Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ λιμένος ἐφύτευσεν ὁ ποιητὴς εἰ-

κότως τὴν ἐλαίαν· ἐπειδὴ ἡ ἐλαία ἦτον σύμβολον τῆς Ἀθηνᾶς· ἡ δὲ Ἀθηνᾶ, σύμβολον σοφίας καὶ φρονήσεως, ἵνα δείξῃ, ὅτι ὁ κόσμος εἶναι ἀποτέλεσμα φύσεως νοερᾶς καὶ φρονήσεως Θεοῦ, καὶ οὐχὶ αὐτόματος καὶ κατὰ τύχην. Καὶ διοικεῖται ὑπὸ τῆς αὐτῆς νοερᾶς φύσεως, φρονήσει ἀϊδίῳ καὶ ἀειθαλεῖ· ὅθεν ἦλθεν ἐκεῖ ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ συνεβούλευε τὸν Ὀδυσσέα, ὑπὸ τὴν ἐλαίαν καθήμενον.

Οὕτω πως ἀλληγορεῖ τὸ ἄντρον ὁ Πορφύριος. Ὁ δὲ Εὐςάθιος δὲν δέχεται μὲν τὴν ἀλληγορίαν, ἀλλ' οὔτε ἀποδείξεις ἐπιφέρει εἰς ἀνασκευὴν τῆς γνώμης. Λέγει δὲ ἁπλῶς μόνον, ὅτι ἴσως ἦτόν τι ἄντρον τότε ἐκεῖ τῶν νυμφῶν, καὶ ὕςερον μετεβλήθη ὁ τόπος ἐκ τῆς πολυκαιρίας, καὶ δὲν ἐφαίνετο πλέον. ἔπειτα ἐξηγεῖ τὰς λέξεις κατὰ σημασίαν καὶ γραμματικήν. Ἴσως, ἀρχιερεὺς ὀρθόδοξος ὤν, δὲν ἠθέλησε νὰ ἀναφέρῃ τὰ ἀρχαῖα δόγματα τῶν ἑτεροδόξων· ἐπειδὴ τοῦ Ὁμήρου οἱ ἱςοὶ, καὶ αἱ θύραι, καὶ τὰ λοιπὰ, δὲν εἶναι ἁπλῆ καὶ τοπικὴ περιγραφή. Ὁ δὲ Πορφύριος, ὁ πολυμαθέςατος, καὶ τῆς παλαιᾶς φιλοσοφίας, φυσικῆς, θεολογίας, καὶ τῶν δογμάτων ἐκείνων ἰχνευτὴς ἀκριβέςατος, ἐξήγησεν αὐτὸ διὰ τῶν τότε δογμάτων, ἅπερ ἀναφέρουσιν ἅπαντες οἱ θεολόγοι καὶ φιλόσοφοι. Καὶ ὁ Πλάτων ἀναφέρει κρατῆρας, καὶ πύλας καὶ πίθους ἀντὶ τῶν ἀμφιφορέων, κατὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν, καὶ ἐκεῖθεν τὰς ἀρχὰς ἔχων· καὶ ὁ Φερεκύδης, καὶ ἄλλοι, ὡς λέγει καὶ αὐτὸς ὁ Πορφύριος. „Οὐδεῖ δε τὰς τοιαύτας ἐξηγήσεις βεβιασμένας ἡγεῖσθαι, καὶ εὑρεσιλογούντων πιθανότητας, λογιζόμενοι τὴν παλαιὰν σοφίαν, καὶ τὴν Ὁμήρου ὅση τις φρόνησις γέγονε, καὶ πάσης ἀρετῆς ἀκρί-

βειαν μὴ ἀπογινώσκειν, ὡς ἐν μύθου πλάσματι εἰκόνας τῶν θειοτέρων ἠνίσσετο. Οὐ γὰρ ἐνῆν ἐπιτυχῆ πλάσσειν ὅλην ὑπόθεσιν, μὴ ἀπό τινων ἀληθῶν μεταποιοῦντα τὸ πλάσμα. Ἔχει δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα ὁ Ὅμηρος, καὶ δὲν εἶναι μόνον τοῦτο, περὶ ὧν εἴρηται ἐν τοῖς οἰκείοις τόποις, καὶ σχεδὸν φαίνεται αὐτὸς ἀρχηγὸς τῶν τοιούτων, καὶ ἄλλων πολλῶν, καὶ μάλιϛα τῶν δογμάτων, ἅπερ ἐδέχθησαν οἱ ἐπίσημοι φιλόσοφοι· ἐπειδὴ δὲν ἔχομεν σύγγραμμα συϛηματικὸν οὔτε πρὸ αὐτοῦ, οὔτε σύγχρονον αὐτοῦ. Καὶ τρόπον τινὰ τὸ ποίημα αὐτοῦ εἶναι ἀποθήκη οὐ μόνον τῶν φιλοσοφικῶν δογμάτων, ἀλλὰ πασῶν τῶν μαθήσεων, ὡς μαρτυρεῖ τοῖς μετ' ἐπιϛασίας αὐτὸ μετερχομένοις. Ἀλλ' ἡ θεωρία αὕτη εἶναι ἔργον τῶν ἐκδοτῶν τοῦ Ὁμήρου, εἰς κατάληψιν τοῦ ποιήματος, καὶ οὐκ ἐμόν· ἐπειδὴ ἐγὼ ἀναφέρω πάντα ὅσα ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἐμὴν πραγματείαν, εἰς τοὺς ἁρμόζοντας τόπους· ἐνταῦθα δὲ ὁ σκοπὸς ἦτον, νὰ ἀναφέρω μόνον περὶ τοῦ ἄντρου τῶν Νυμφῶν, περὶ οὗ δὲν ἀναφέρω ἀλλαχοῦ· καὶ περὶ τῆς αἰτίας τῆς καθιερώσεως τῶν ἄντρων· ἐπειδὴ ἀναφέρονται πολλαχοῦ τοιαῦτα ἱερὰ ἄντρα.

Ὁ Ἐκδότης.

Π α ρ ο ρ ά μ α τ α.

ποταμὸς	23
ἑκουσίως	49
ἦτον δὲ Ἐλευσίνιος ὁ εἷς τούτων τῶν Μυσαίων.	54
δηλοῦντες	62
ὀλίγην	64
βραχίονος	76
κατεγίνοντο	86
χαλκῶν	111
ἐφ᾽ ἅρματος	145
οὐ μία μρφὴ	150
ἄλλη	165
ἀντ᾽ αὐτοῦ	199
ὑπνοδότης	202
ὅπου	115
ἀπώλοντο	232
προγενέϛερος	236
Ἰωξίδα	257
τέσσαρες, ἀντὶ δέκα	270
καταλιπόντες	329
προτείνει	364
Στρατόνικος	392
θυγατέρα	404
οἶνον δὲν ἔπινε, μόνον,	431
Διωξίππη	452
ἠνίττετο	460
Ὑπετάττοντο.	461
Ἀϛραίαν	477
ὅϛτις	495

ὨΓΥΓΙΆΣ

ΜΕΡΟΣ Ε΄.

ΒΙΒΛΟΣ. Γ΄.

Περὶ Μάντεων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄.

Περὶ τοῦ Μελάμποδος, Ἀμφιαράου, Ἀμφιλόχου καὶ Θεοκλυμένου.

Ο μὲν Μελάμπους ἦτον υἱὸς τοῦ Ἀμυθάονος ϗ τῆς Εἰδομένης θυγατρὸς τοῦ Φέρητος· ὠνομάσθη δὲ οὕτως, ἐπειδὴ ἡ μήτηρ αὐτοῦ, ὅτε ἐγεννήθη, ἀφῆκεν αὐτὸν εἰς τόπον σύνδεδρον, καὶ ἔκαυσεν ὁ ἥλιος τοὺς πόδας αὐτοῦ, ὥςε ἐγένοντο μέλανες· ὅθεν Μελάμπους ἀπὸ τοῦ μέλας καὶ πούς. Οὗτος δὲ ἦτον ὁ ἀρχαιότατος μάντις τῆς Ἑλλάδος, καὶ τέταρτος ἀπόγονος τοῦ Δευκαλίωνος, ὡς ῥηθήσεται ἐκεῖ, ἐξ οὗ κατάγονται οἱ ἐπισημότατοι μάντεις τῶν Ἑλλήνων, Μελαμποδίδαι καλούμενοι.

Ἐμυθολόγησαν δὲ, ὅτι διέτριβεν εἰς τοὺς ἀγροὺς ἐν τῇ Πύλῳ, ἔνθα ἐγεννήθη, καὶ ἔμπροσθεν τοῦ οἴκου αὐτοῦ ἐφώλευον ὄφεις εἰς ἓν δένδρον, τοὺς ὁποίους ἐφόνευσαν οἱ δοῦλοι. Αὐτὸς δὲ καύσας τοὺς φονευθέντας ὄφεις, ἀνέτρεφε τὰ τέκνα αὐτῶν. Κοιμωμένου δέ ποτε, οἱ ὄφεις οὗτοι γλύφοντες, ἐκαθάριζον τὰ ὦτα αὐτοῦ· Ἐννοήσας οὖν τοῦτο, ἀνέςη περίφοβος μὲν, ἀλλ' ἀκούων

τὰς φωνὰς τῶν περιπετομένων ὀρνέων, ἐγνώριζε τὶ ἔλεγον· ὅθεν γενόμενος οἰωνοσκόπος, προέλεγε τὰ μέλλοντα. Εὑρὼν δὲ ὕςερον καὶ τὸν Ἀπόλλωνα περὶ τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν, καὶ διδαχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ καὶ τὴν μαντικὴν, ἐγένετο μάντις ἄριςος. Κατ' ἄλλους δὲ ἦλθε πρὸς τὸν Πολυφάτην, καὶ ἐν ᾧ ἐκεῖνος ἐθυσίαζεν, ἐδάγκασέ τις ὄφις τὸν δοῦλον αὐτοῦ. Ἀγανακτήσας οὖν ὁ Πολυφάτης ἐφόνευσε τὸν ὄφιν. Αὐτὸς δὲ θάψας τὸν ὄφιν, ἀνέτρεφε τὰ τέκνα αὐτοῦ, ὡς προείρηται (α).

Εἶχε δὲ καὶ ἀδελφὸν Βίαντα καλούμενον, ὅςτις ἐζήτει γυναῖκα τὴν Πηρὼ θυγατέρα τοῦ Νηλέως, τὴν ὁποίαν ἐζήτουν καὶ ἄλλοι πολλοί. Ὁ δὲ Νηλεὺς ἔλεγεν, ὅςτις φερει πρὸς αὐτὸν τὰς βοῦς τοῦ Ἰφίκλου, ἐκεῖνος λάμβάνει τὴν Πηρώ. Οἱ δὲ βόες ἦσαν ἐν τῇ Φυλάκῃ τῆς Θεσσαλίας φυλαττόμενοι ὑπό τινος ἀγρίου κυνὸς, ὥςε ἦτον ἀδύνατον νὰ πλησιάσῃ, οὔτε ἄνθρωπος, οὔτε θηρίον. Ὅθεν ὁ Βίας παρεκάλει αὐτὸν, νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειαν, ἵνα κλέψωσιν αὐτάς. Ἐκεῖνος δὲ ὑπεσχέθη μὲν, ἀλλὰ προεῖπεν, ὅτι μέλλει νὰ φωραθῇ, καὶ νὰ συλληφθῇ ὑπὸ τῶν βουκόλων, νὰ παραδοθῇ πρὸς τὸν Φύλακον, ἢ Ἴφικλον, νὰ φυλακωθῇ ἕνα χρόνον, καὶ ἔπειτα νὰ λάβῃ τὰς βοῦς, ὥσπερ καὶ ἐγένετο. Καθήμενος οὖν ἐν τῇ φυλακῇ δεδεμένος, καὶ φυλαττόμενος ὑπὸ δύο προσδιωρισμένων φυλάκων ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, πρὸς τὸ τέλος τοῦ χρόνου, ἀκούει τοὺς σκώληκας ὁμιλοῦντας εἰς τὸν ὄροφον τῆς φυλακῆς, οἵτινες ἔτρωγον τὴν δοκὸν τῆς σκεπαςῆς· καὶ ὁ μὲν ἠρώτα τὸν ἄλλον, πόσον μέρος ἔμεινεν ἔτι· ἐκεῖνος δὲ εἶπεν, ὀλίγον. Ἐννοήσας τοίνυν ὁ Μελάμπους, ὅτι ἦτον ἐγγὺς ἡ πτῶσις τοῦ οἴκου, εἶπε πρὸς τοὺς φύλακας, νὰ λάβωσι τὴν κλίνην αὐτοῦ, ὁ μεν ἀνὴρ ἀπὸ τοῦ μέρους τῆς κεφαλῆς, ἡ δὲ γυνὴ ἀπὸ τῶν ποδῶν, καὶ νὰ μετακομίσωσιν αὐτὴν εἰς ἕτερον οἴκημα. Τούτου δὲ γενομέ-

---

(α) Ἀπολλόδ. Α'. Θ'. 11. Σχολ. Ἀπολλων. 118.

νου, ἔπεσεν ὁ οἶκος μετ᾽ ὀλίγον, καὶ ἐφόνευσε τὴν γυναῖκα ὄπισθεν οὖσαν, κατὰ τὴν διαταγὴν αὐτοῦ· ἐπειδὴ δὲν ὑπηρέτει αὐτὸν ἐπιμελῶς, ὡς ὁ ἀνήρ. Κατά τινας δὲ ἔσωσε καὶ τὸν Φύλακον τὸν πατέρα τοῦ Ἰφίκλου, ἢ αὐτὸν τὸν Ἴφικλον ἐκ τοῦ κινδύνου τούτου.

Μαθὼν τοίνυν ὁ Φύλακος, ὅτι ἦτον μάντις ὅρισος, ἠλευθέρωσεν αὐτὸν, καὶ ἠρώτησε, πῶς νὰ τεκνογονήσῃ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἴφικλος, ἐπειδὴ ἦτον ἄτεκνος. Ὁ δὲ Μελάμπους ὑπεχέθη μὲν, ἀλλ᾽ ἐζήτησε τὰς βοῦς. Ὑποσχεθέντος δὲ τοῦ Φυλάκου, ἔσφαξε δύο ταύρους, καὶ καταμελίσας αὐτοὺς, ἐκάλεσε τοὺς οἰωνοὺς, καὶ ἦλθε πρῶτον ὁ αἰγυπιός. Παρὰ τούτου τοῦ ὀρνέου τοίνυν ἔμαθεν, ὅτι ὁ Φύλακος σφάξας ποτὲ κριοὺς εἰς τὸν ἀγρὸν, ἔθηκε τὴν μάχαιραν ἠματωμένην ἔτι, πλησίον τοῦ Ἰφίκλου, ὅστις παῖς ἔτι ὢν, καὶ φοβηθεὶς, ἔφυγεν ἔντρομος ἐκεῖθεν, καὶ ἐκ τούτου συνέβη αὐτῷ ἡ ἀτεκνία. Τὴν δὲ μάχαιραν ἔπηξεν ὁ Φύλακος ὕστερον εἰς τὴν Ἱερὰν δρῦν, τὴν ὁποίαν ἐκάλυψεν ὁ φλοιοὺς αὐξήσας κατ᾽ ὀλίγον. Ἂν οὖν εὕρῃ τὴν μάχαιραν ταύτην, καὶ ξύσῃ τὸν ἰὸν, (σκουριὰν), καὶ ποτίσῃ αὐτὸν δέκα ἡμέρας τὸν Ἴφικλον, λύεται ἡ ἀτεκνία. Κατ᾽ ἄλλους δὲ εἰς τὰ ὄρνεα ἐμοίρασε τὸ κρέας, καὶ ἐπειδὴ ὁ αἰγυπιὸς μόνον δὲν ἦλθε, καὶ τὰ ἄλλα δὲν ἐγίνωσκον τὴν θεραπείαν, ἐκάλεσεν ὕστερον καὶ αὐτόν. Καὶ ὅτι ἐδίωξέ ποτε ὁ Φύλακος τὸν Ἴφικλον διά τι πταῖσμα, μὲ τὴν μάχαιραν εἰς τὰς χεῖρας· ἔπειτα ἔπηξεν αὐτὴν εἰς μίαν ἄχερδον, ἀγριαπιδίαν. Ταῦτα τοίνυν ἀκούσας ὁ Μελάμπους, εὑρίσκει τὴν μάχαιραν, καὶ ποιεῖ τὰ εἰρημένα, καὶ οὕτως ἐγέννησεν ὁ Ἴφικλος τὸν Ποδάρκην. Αὐτὸς δὲ κομίσας τὰς βοῦς εἰς τὴν Πύλον, ἔδωκεν αὐτὰς τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ, καὶ ἔλαβε τὴν Πηρώ.

Ὅτε δὲ ἐμάνησαν αἱ θυγατέρες τοῦ Προίτου, καὶ ἔτρεχον ἀσέμνως ἀπὸ χώρας εἰς χώραν, ὑπεσχέθη ὁ Μελάμπους, νὰ τὰς ἰατρεύσῃ, ἀλλ᾽ ἐζήτησε μισθὸν τὸ τρίτον μέρος τῆς βασιλείας αὐτοῦ. Ὁ μὲν Προῖτος τότε μὲν δὲν ἠθέλησεν, ἀλλ᾽ ἐπειδὴ ἐμαίνοντο χειρότεροι,

καὶ μάλιϛα διεσπάρη τὸ κακὸν καὶ εἰς τὰς ἄλλας γυναῖκας, ὑπεσχέθη. Ὁ δὲ Μελάμπους ἐζήτησε τότε καὶ ἄλλο τόσον διὰ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ. Φοβηθεὶς οὖν ὁ Προῖτος μήπως αὐξήσῃ τὸ κακὸν, καὶ ὕϛερον ʽζητήσῃ περισσότερον, ἔϛερξε. Τότε ὁ Μελάμπους λαβὼν τοὺς δυνατωτάτους νέους, καὶ ἐλθὼν εἰς τὰ ὄρη, ἐξήλασεν αὐτὰς εἰς τὴν Σικυῶνα μὲ ἀλαλαγμοὺς καὶ χοροὺς ἐνθεαϛικούς. Καὶ ἡ μὲν μία ἀπέθανε διωκομένη, τὰς δὲ ἄλλας δύο καθαρίσας ἐθεράπευσεν· ἐπειδὴ αὐτὸς ἐπενόησε καὶ τὴν διὰ τοῦ καθαρμοῦ θεραπείαν. Ἔπειτα ἔλαβον αὐτὰς γυναῖκας, τὴν μὲν αὐτὸς, τὴν δ᾽ ἄλλην ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Βίας, θελήσει τοῦ Προίτου. Καὶ οὕτως ἔμειναν ἐκεῖ (α).

Κατ᾽ ἄλλους δὲ ϛρατεύων ὁ Πελίας εἰς τὴν Πελοπόννησον ἔλαβε καὶ αὐτοὺς, καὶ ἄλλους πολλοὺς, καὶ τότε θεραπεύσας ὁ Μελάμπους τὰς εἰς τὸ Ἄργος μαινομένας γυναῖκας, ἔλαβε χάριν τῆς θεραπείας τὰ δύο μέρη τοῦ βασιλείου παρὰ τοῦ Ἀναξαγόρου, καὶ οὐχὶ παρὰ τοῦ Προίτου· ἔλαβε καὶ γυναῖκα τὴν Ἰφιάνειραν θυγατέρα τοῦ Μεγαπένθους καὶ ἀδελφὴν τοῦ Ἀναξαγόρου· ὅθεν διηρέθη τότε τὸ βασίλειον τοῦ Ἄργους εἰς δύο μέρη, καὶ εἰς μὲν τὸ ἓν ἐβασίλευεν ὁ Ἀναξαγόρας, εἰς τὸ ἄλλο δὲ ὁ Μελάμπους καὶ Βίας. Κατ᾽ ἄλλους δὲ εἰς τρία μέρη διηρέθη τὸ βασίλειον, καὶ ἐβασίλευον ἕκαϛος εἰς ἓν μέρος.

Ὁ δὲ Ἡρόδοτος λέγει, ὅτι ὁ Μελάμπους ἦλθεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἐκεῖ ἔμαθε τὴν τελετὴν τοῦ Διονύσου, καὶ τὴν πομπὴν τοῦ Φαλλοῦ, καὶ εἰσήγαγεν αὐτὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἦτον δὲ σοφώτατος καὶ μάντις ἔμπειρος· ὅθεν λέγουσιν, ὅτι ἔθαψε τοὺς ὄφεις, ἐπειδὴ εἰς τὴν Αἴγυπτον ἔθαπτον τὰ ζῶα, καὶ ἔμαθε καὶ αὐτὸς τὴν συνήθειαν ταύτην. Τὴν δὲ μητέρα αὐτοῦ

(α) Ἀπολλόδ. Αὐτόθι. 12. καὶ Β´. δ´. 3. Ὅμηρ. Ὀδυσ. Ο. 226. καὶ Δίδυμ. καὶ 242. καὶ Λ. 290. καὶ Δίδυμ. Διοδ. Δ´. ξη´.

λέγουσι διαφόρως. Ἐτιμήθη τοίνυν ὡς Θεὸς μετὰ θάνατον, καὶ μάλιςα ἐν τῇ πόλει τῆς Μεγαρίδος Αἰγοσθένοις καλουμένῃ, εἶχον Ἱερὸν αὐτοῦ καὶ ἄγαλμα, ἑώρταζον καὶ ἑορτὴν κατ' ἔτος. Ὠνομάζετο καὶ Καθαρτὴρ, καὶ ὁ Ἐλέβορος ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ μελαμπόδιον χόρτον, διότι αὐτὸς ἐπενόησε τὴν χρῆσιν αὐτοῦ εἰς τοὺς καθαρμούς. Οἱ καθαρμοὶ οὗτοι ἄρα ἦσαν κινητικοὶ, ἢ ἐμετικοί· ἐπειδὴ τοιαύτην ἐνέργειαν ἔχει ὁ Ἐλέβορος, τὸν ὁποῖον μεταχειρίζονται ἔτι εἰς τὰ τοιαῦτα (α).

Ἐγέννησε δὲ ὁ Μελάμπους τὸν Ἀντιφάτην, τὸν Βίαντα, καὶ τὴν Μαντὼ, κατά τινας καὶ τὸν Μάντιον, καὶ τὴν Προνόην.

Ὁ δὲ Ἀμφιάραος ἦτον υἱὸς τοῦ Ὀϊκλέους τοῦ Ἀντιφάτου, ἔγγονος τοῦ Μελάμποδος, διάδοχος τοῦ βασιλείου αὐτοῦ, καὶ μάντις ἄριςος. Οἱ Φλιάσιοι εἶχον τινὰ οἶκον εἰς τὴν ἀγορὰν μαντικὸν ὀνομαζόμενον. Ἐκεῖ ἐλθὼν ὁ Ἀμφιάραος, καὶ κοιμηθεὶς τὴν νύκτα, ἐγένετο μάντις· ἔκτοτε δὲ ἔκλεισαν αὐτὸν, καὶ ἔμεινεν ἀείποτε κεκλεισμένος. Νέος δ' ἔτι ὢν ἦλθεν εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου, καὶ εἰς τὴν ἐκςρατείαν τῶν Ἀργοναυτῶν. Τοῦτο ὅμως ἀμφιβάλλεται. Ἦτον δὲ φίλαρχος πολύ· ἐπειδὴ κατά τινας ἐφόνευσε τεχνηέντως τὸν Ταλαὸν υἱὸν τοῦ Βίαντος καὶ θεῖον αὐτοῦ, ἵνα λάβῃ καὶ τὸ μέρος ἐκεῖνο· ἔπειτα ἠνάγκασε καὶ τὸν Ἄδραςον νὰ φύγῃ εἰς τὴν Σικυῶνα. Ἐφιλιώθησαν δὲ πάλιν, καὶ ἐπέςρεψεν ὁ Ἄδραςος, ἔλαβε καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Ἐριφύλην γυναῖκα ὁ Ἀμφιάραος, καὶ ἔκτοτε ἦσαν τόσον ἠγαπημένοι, ὥςε ἔλεγεν ὁ Ἄδραςος, ὅτι ὁ Ἀμφιάραος ἦτον ὄμμα τοῦ ςρατεύματος αὐτοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ἐγένετο αἰτία τῆς φιλίας αὐτῶν ἡ Ἐριφύλη, ἀπεφάσισαν ὕςερον ὁμοφώνως, νὰ

(α) Εὐτέρπ. 49. Παυσαν. Κορινθ. Ιή. Ἀττικ. Μδ'. Σχολ. Θεοκρίτ. Γ'. 43. Θεόφρας. Ἱς. φυσ. Θ'. 11. Πλίν. ὁμοίως. Κε'. ε'.

κρίνῃ αὐτὴ τὴν διαφορὰν, ἂν ποτε συμβῇ πάλιν μεταξὺ αὐτῶν.

Ὅτε δὲ συνεκρότει τὴν κατὰ Θηβαίων συμμαχίαν ὁ Ἄδραςος, ὁ Ἀμφιάραος προβλέπων, ὅτι ἔμελλον νὰ φονευθῶσι πάντες ὅσοι ςρατεύσωσιν, ἐκτὸς τοῦ Ἀδράςου, δὲν ἤθελε νὰ ςρατεύσῃ, ἐκώλυε καὶ ἄλλους, καὶ μάλιςα ἐκρύβη κατά τινας, παραγγείλας πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, νὰ μὴ φανερώσῃ ποῦ εἶναι, μήτε νὰ δεχθῇ δῶρον παρὰ τοῦ Πολυνείκους, διὰ τὸν ὁποῖον ἐγίνετο ἡ συμμαχία. Ὅμως ὁ Πολυνείκης ἐξηπάτησεν αὐτὴν διὰ τοῦ ὅρμου, περί οὗ ῥηθήσεται ἐκεῖ, καὶ ἠναγκάσθη ὁ Ἀμφιάραος νὰ ςρατεύσῃ κατὰ τὴν ἀπόφασιν αὐτῆς. Βδελυχθεὶς δὲ τὴν ἀπιςίαν, παρήγγειλε πρὸς τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, νὰ φονεύσωσιν αὐτὴν, ὅταν ἀνδρωθῶσιν, ἔπειτα νὰ ςρατεύσωσι κατὰ Θηβῶν. Στρατεύοντες δὲ, ἐνίκησεν ἅρματι καὶ δίσκῳ εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν Νεμαίων, ἐφόνευσε τὸν Μελάνιππον, ἦλθε καὶ εἰς μάχην μετὰ τοῦ Λυκούργου, πλὴν διεχώρισεν αὐτοὺς ὁ Ἄδραςος καὶ Τυδεύς· ἔδειξε καὶ ἄλλας πολλὰς ἀνδραγαθίας (α).

Μετὰ δὲ τὴν δυςυχῆ ἀπόβασιν τῆς πολιορκίας, ἔνθα ἐφονεύθησαν οἱ ςρατηγοὶ, ὡς προεῖπεν, ἐκτὸς τοῦ Ἀδράςου, ἐδιώκετο καὶ αὐτὸς σφοδρῶς ὑπὸ τοῦ Περικλυμένου. Ἀλλ' ὁ Ζεὺς ἐλεήσας αὐτὸν, ἔῤῥιψε κεραυνὸν παρὰ τὸν Ἰσμηνὸν ποταμὸν, ἔνθα σχισθεῖσα ἡ γῆ, κατέπιεν αὐτὸν, πρὶν τρωθῇ εἰς τὰ νῶτα, μὲ τὸ ἅρμα καὶ τὸν ἡνίοχον αὐτοῦ Βάττον, ἢ Ἐλατωνὸν καλούμενον. Οὕτω τοίνυν πεσὼν εἰς τὸ χάσμα ἐκεῖνο, κατέβη εἰς τὸν ἅδην ἄτρωτος καὶ τέθριππος. Ὁ δὲ τόπος ἐκεῖνος ἦτον ὕςερον πεφραγμένος, εἶχον ἐν αὐτῷ καί τινας ςύλους ἐκ μαρμάρου λευκοῦ, ἐπὶ τῶν ὁποίων οὐδέπο-

(α) Ἀπολλόδ. Α'. Θ'. 13. Παυσαν. Λακωνικ. ΙΘ'. Κορινθ. ς'. Ἡροδοτ. Τερψιχ. 67. Ὑγῖν. μύθ. 70. 128. 250. Διόδωρ. Δ'. Ξε'.

τε ἐκάθησεν ὄρνεον, οὔτε τὰ ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ χόρτα ἔτρωγον τὰ ζῶα (α).

Ἐγέννησε δὲ ἐκ τῆς Ἐριφύλης δύο υἱοὺς τὸν Ἀλκμαίωνα καὶ Ἀμφίλοχον· καὶ δύο θυγατέρας, τὴν Εὐρυδίκην καὶ Δημώνασσαν. Κατά τινας δὲ ἦσαν υἱοὶ αὐτοῦ καὶ ὁ Κάτιλος, Τιβοῦρτος καὶ Κοίρανος, οἵτινες ἐλθόντες εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὁ μὲν Τιβοῦρτος ἔκτισε τὴν ἀπ' αὐτοῦ ὠνομασθεῖσαν πόλιν· ὁ δὲ Κάτιλλος ὠνόμασεν ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ ὄρος Κάτιλλον. Κατ' ἄλλους δὲ, ὁ Τιβοῦρτος ἦτον Ἀρκὰς καὶ ναύαρχος τοῦ Εὐάνδρου, ὅστις πολεμήσας κατὰ τοῦ Αἰνείου, ἐφόνευσε τὸν Ἰόλαον (β).

Τοῦτο τὸ πλάσμα δεικνύει, ὅτι ὁ Ἀμφιάραος φεύγων, ἔπεσεν εἰς βόθρον τινὰ, ἢ εἰς χάσμα, καὶ ἐφονεύθη, καὶ δὲν εὑρέθη πλέον, ἂν ἦτον βαθὺς ὁ βόθρος.

Ἐτίμησαν δὲ αὐτὸν ὡς θεὸν, κτίσαντες Ἱερὰ αὐτοῦ εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, καὶ μάλιςα εἰς τὸν Ὠρωπὸν εἶχον ναὸν αὐτοῦ ἐπίσημον, καὶ μαντεῖον περιβόητον, ὅπου συνέβη ὁ θάνατος αὐτοῦ. Πλησίον δὲ τοῦ ναοῦ ἦτον πηγὴ Ἱερὰ αὐτοῦ νομιζομένη, καὶ ἐκεῖθεν, ἔλεγον, ὅτι ἀνῆλθεν ἐκ τοῦ ᾅδου, θεὸς γενόμενος· καὶ εἰς τὸ Ἄργος εἶχον Ἱερὸν αὐτοῦ τε καὶ τοῦ ἡνιόχου Βάτου, ὅςτις ἦτον ἐκ τοῦ γένους τούτου, καὶ μετεχειρίζετο αὐτὸν ἡνίοχον ὁ Ἀμφιάραος εἰς τὰς ἐκςρατείας (γ).

Ὁ δὲ Ἀμφίλοχος ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἦτον μάντις ἄριςος καὶ αὐτός· ἐςράτευσεν εἰς τὴν ἐκςρατείαν τῶν Ἐπιγόνων, συνήργησε κατά τινας καὶ εἰς τὸν φόνον τῆς μητρὸς αὐτοῦ· ὢν δὲ καὶ μνηςὴρ τῆς Ἑλένης, ἦλθεν εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον. Φιλιωθέντες δὲ ἐκεῖ, καὶ συμ-

---

(α) Ἀπολλόδ. Γ'. ς'. 2. 48.

(β) Διόδωρ. Δ'. Ξζ'. Παυσαν. Ἠλειακ. Πρώτ. ιζ'. Βιργιλ. Αἰν. Ζ'. 670.

(γ) Παυσαν. Ἀττικ. Λδ'. Κορινθ. Κβ'. Βόσσ. Θεολογ. Α'. ιγ'.

φωνήσαντες μὲ τὸν Μόψον, κατέβησαν εἰς τὴν Κιλικίαν, μετὰ τὴν καταςροφὴν τῆς Τρωάδος, καὶ ἔκτισαν τὴν πόλιν Μαλλόν· ἔπειτα δὲ ἐλθὼν, καὶ ἰδὼν τὰ πράγματα τοῦ Ἄργους διεφθαρμένα, ἐπέρασεν εὐθὺς εἰς τὴν Κιλικίαν πάλιν, ἔνθα εἶχον καὶ μαντεῖον κοινόν· μάλιςα ὁ Ἀμφίλοχος ἐλάμβανε μόνον δύο ὀβολοὺς διὰ ἕνα χρησμόν. Ἀλλ' ὁ Μόψος δὲν ἐδέχετο αὐτόν· ὅθεν ἐλθόντες εἰς μονομαχίαν, ἐφονεύθησαν ἀμφότεροι, καὶ ἐτάφησαν ἐπί τινος λόφου Μαγάρσου καλουμένου, παρὰ τὸν Πύραμον ποταμὸν, καὶ τῆς ῥηθείσης πόλεως. Ἐνταφίασαν δὲ αὐτοὺς οὕτως, ὥςε ἀπὸ τοῦ τάφου τοῦ ἑνὸς, δὲν ἐφαίνετο ὁ τάφος τοῦ ἄλλου, δηλοῦντες τὴν ἔχθραν αὐτῶν (α).

Τινὲς μὲν λέγουσιν, ὅτι ἦλθε καὶ εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν, καὶ ἔκτισε τὸ Ἄργος Ἀμφιλοχικὸν ἀπ' αὐτοῦ ὀνομαζόμενον, ὅπου ὠνομάζετο καὶ ἡ χώρα Ἀμφιλοχία, καὶ οἱ ἐγχώριοι Ἀμφίλοχοι. Ἀλλ' ἄλλοι νομίζουσιν, ὅτι τὸ Ἄργος τοῦτο ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀλκμαίωνος, ὅτε οἱ Ἕλληνες ἦσαν εἰς τὴν Τρωάδα· ὠνόμασε δ' αὐτὸ Ἀμφιλοχικὸν ἀπό τινος υἱοῦ αὐτοῦ οὕτω καλουμένου, ἢ εἰς τιμὴν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ. Τινὲς δὲ νομίζουσιν αὐτὸν υἱὸν τοῦ Ἀλκμαίωνος καὶ τῆς Μαντοῦς· ὅθεν ὁ Λουκιανὸς λέγει αὐτὸν υἱὸν μητραλοίου. Τοῦτο δὲ φαίνεται ἀπίθανον. Καὶ ὅτι ἐξέπεσεν ἐκεῖ ὑπὸ τρικυμίας, ὅπου ἦτον ὁ Μόψος, καὶ φιλονεικήσαντες περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ μαντικῆς, ἐφονεύθησαν.

Ἐτίμησαν δὲ καὶ αὐτὸν, κτίσαντες Ἱερὰ πανταχοῦ. Εἰς τὴν Κιλικίαν μάλιςα εἶχον μαντεῖον αὐτοῦ ἐπίτιμον καὶ ἀψευδέςατον νομιζόμενον. Εἶχον καὶ ἄλλο ἐν τῇ Αἰτωλίᾳ. Ἐτιμήθη καὶ ἐν τῷ Ὠρωπῷ πλη-

---

(α) Ἀπολλόδ. Ι'. Θ'. 8. Παυσαν. Ἠλειακ. Πρῶτ. ιζ'. Ὅμηρ. Ὀδυσ. 248. Στράβ. ΙΔ'. 676. Λυκόφρ. καὶ Τζέτζ. 439. 980. 400. 1147.

σίου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ (α), ὅπου εἶχε καὶ ναὸν ἰδιαίτερον κατά τινας. Ὁ δὲ Κλύτιος υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίωνος ἐλθὼν εἰς τὴν Ἦλιδα, ἀφῆκε τοὺς ἀπογόνους αὐτοῦ μάντεις ἐπισήμους Κλυτίδας καλουμένους, ἐξ ὧν ἦτον ὁ Ἐπέρασος.

Ὁ δὲ Θεοκλύμενος ἦτον υἱὸς τοῦ Πολυφείδου μάντεως ἐπισήμου, μετὰ τὸν Ἀμφιάραον. Ὁ δὲ Πολυφείδης ἦτον υἱὸς τοῦ Μαντίου υἱοῦ τοῦ Μελάμποδος. Διατρίβων δὲ εἰς τὸ Ἄργος ἐφόνευσέ τινα, καὶ ἐδιώκετο ὑπὸ τῶν συγγενῶν ἐκείνου· ὅθεν φυγὼν εἰς τὴν Πύλον εὗρεν ἐκεῖ κατὰ τύχην τὸν Τηλέμαχον θυσιάζοντα, καὶ παρεκάλεσε, νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ ἐκ τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου. Ἔλαβε τοίνυν αὐτὸν εἰς την Ἰθάκην. Ἐκεῖ δὲ ἰδών τινα ἀετὸν ἱπτάμενον, προεμάντευσε τὴν καταςροφὴν τῶν Μνηςήρων τῆς Πηνελόπης· εἶπε καὶ πρὸς αὐτὴν, ὅτι ὁ Ὀδυσσεὺς ἦλθεν εἰς τὴν Ἰθάκην. Ἐπειδὴ δὲ εἶπε καὶ πρὸς τοὺς Μνηςῆρας τοιαῦτα, ἐδίωξαν αὐτὸν ἐκ τοῦ οἴκου. Ἔλαβεν ὅμως αὐτὸν τὶς Ἰθακήσιος Πείραιος καλούμενος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ. Ἀπέθανε δὲ ἐν τῇ Ἰθάκῃ τιμώμενος ὑπό τε τοῦ Ὀδυσσέως καὶ Τηλεμάχου (β).

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ Ε'.

Περὶ τοῦ Πολυείδου, Ἴδμονος καὶ Θέςορος.

Ὁ μὲν Πολύειδος ἦτον υἱὸς τοῦ Κοιράνου υἱοῦ τοῦ Ἄβαντος τοῦ Μελάμποδος, καὶ μάντις ἄριςος. Οὗτος

(α) Θουκυδίδ. Β'. ξη'. Στράβ. Ζ'. 326. Παλμήρ. Ἀρχαιολ. 382. Λίβιος. Με' κζ'. Παυσαν. Ἀττικ. Λδ'. Λουκιαν. Δ'. Νεκρικ. Δ. Γ. Ἀλεξάνδρ. Ψευδομαντ 19. Ἐκκλησ. Θ'. 12. καὶ σχολ.

(β) Ὅμηρ. Ὀδυσ. Ο. 223. 255. 528. Ρ. 151. καὶ U. 350. καὶ Δίδυμ. αὐτόθι. 225. Ὑγῖν. μύθ. 128.

συνεβούλευσε τὸν Βελλερεφόντην, πῶς νὰ χαλινώσῃ τὸν Πήγασον. Ὅτε δὲ ὁ Γλαῦκος τοῦ Μίνωος ἔπεσεν εἰς τὸ μέλι καὶ ἀπέθανε, καὶ ὁ Μίνως δὲν ἐδύνατο νὰ εὕρῃ αὐτὸν, οὔτε ζῶντα, οὔτε νεκρὸν, ἠρώτησε τοὺς μάντεις. Οἱ δὲ Κούρητες εἶπον, ὅτι εἰς τὰς ἀγέλας αὐτοῦ εἶναί τις βοῦς τριχρώματος, καὶ ὅστις ἐννοήσῃ, τὶ ἄλλο πρᾶγμα ἔχει τοιοῦτον χρῶμα, ἐκεῖνος δύναται νὰ εὕρῃ καὶ τὸν Γλαῦκον. Καλέσας οὖν πολλοὺς μάντεις ἐπὶ τούτῳ, ἐκάλεσε καὶ τὸν Πολύειδον ἐκ τοῦ Ἄργους, καὶ μόνον ἐκεῖνος εἶπεν, ὅτι ὁ καρπὸς τῆς βάτου ἔχει τοιαῦτα χρώματα. Ἀναγκασθεὶς τοίνυν εὗρε τὸν Γλαῦκον, διὰ τῆς μαντείας νεκρόν. Ὁ Μίνως ὅμως ἐζήτει ζῶντα τὸν παῖδα, ὥςε ἀγανακτήσας, κατέκλεισεν αὐτὸν μὲ τὸν νεκρὸν εἰς φυλακήν. Ἐν ἀμηχανίᾳ δὲ μεγάλῃ ὢν καὶ διανοούμενος, βλέπει τινὰ δράκοντα ἑρπόμενον πρὸς τὸν νεκρὸν, καὶ φοβηθεὶς, ῥίπτει λίθον, καὶ φονεύει αὐτὸν κατὰ τύχην. Μετ' ὀλίγον δὲ ἦλθεν ἄλλος δράκων, καὶ ἰδὼν τὸν πρότερον νεκρὸν, ἐπέςρεψε, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἦλθε πάλιν ἔχων χόρτον, ὅπερ ἔβαλεν εἰς τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ δράκοντος, καὶ εὐθὺς ἀνέςη ὁ νεκρός. Θαυμάσας δὲ ὁ Πολύειδος τὴν ἐνέργειαν, ἐξέρχεται καὶ λαμβάνει τοιοῦτον χόρτον, καὶ οὕτως ἀνέζησε τὸν Γλαῦκον (α).

Τούτου δὲ γενομένου, ἐζήτησεν ἄδειαν νὰ ἐπιςρέψῃ εἰς τὸ Ἄργος. Ἀλλ' ὁ Μίνως ἠνάγκασεν αὐτὸν, νὰ διδάξῃ καὶ τὸν Γλαῦκον τὴν μαντικήν. Ἐκτελέσας οὖν καὶ τοῦτο ἔλαβεν ἄδειαν, νὰ ἀναχωρήσῃ, καὶ τότε εἶπε πρὸς τὸν Γλαῦκον, νὰ πτύσῃ εἰς τὸ ςόμα αὐτοῦ· ὅθεν ἔπτυσε πάλιν τὴν μαντικὴν εἰς τὸ ςόμα τοῦ διδασκάλου, καὶ ἔμεινεν ὡς καὶ πρότερον ἀμαθής. Εἶχε δὲ καὶ υἱὸν ὁ Πολύειδος τὸν ὑπέρπλουτον Εὐχήνορα, κατοικοῦντα εἰς τὴν Κόρινθον, καὶ προέλε-

---

(α) Ἀπολλόδ. Γ'. γ'. 2. Πίνδαρ. Ὀλυμπ. Ιγ'. 105. καὶ Σχολ. Παυσαν. Ἀττικ. Μγ'. 5.

γε περὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ὅτι μέλλει νὰ ἀποθάνῃ, ἢ καθήμενος ἐν τῷ οἴκῳ ὑπὸ νόσου κακῆς, ἢ ἐν τῷ ςόλῳ τῶν Ἑλλήνων ὑπὸ τῶν Τρωαδιτῶν· ὁ δὲ προκρίνας τὸν ἔνδοξον θάνατον, ἦλθεν εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Πάριδος, ὅτε ὁ Ἕκτωρ ἐβίασε τὸ τεῖχος τῶν Ἑλλήνων. Ἐγέννησε δὲ καὶ δύο θυγατέρας, κατά τινας, τὴν Ἀςυκράτειαν καὶ Μαντώ, ὧν οἱ τάφοι ἦσαν εἰς τὰ Μέγαρα, ἔνθα ὁ Πολύειδος ἔκτισεν Ἱερὸν τοῦ Διονύσου. Ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ Εὐχήνωρ ἀνεθηκεν ἄγαλμα ἐκεῖ τοῦ Δασυλλίου Διονύσου (α).

Ὁ Παλαίφατος ἐξηγεῖ τὸ πλάσμα τοῦτο οὕτως. Ὁ Γλαῦκος φαγὼν μέλι πολὺ, ἠσθένησε. Ὁ δὲ Πολύειδος, μεταχειριζόμενος τὸ χόρτον, ὅπερ ἔμαθε παρά τινος ἰατροῦ Δράκοντος καλουμένου, ἐθεράπευσεν αὐτὸν (β).

Ὁ δὲ Ἴδμων ἦτον υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κυρήνης, ἢ τῆς Ἀςερίας θυγατρὸς τοῦ Κορωνοῦ. Ἄλλοι δὲ λέγουσι καὶ ἄλλα. Ἀλλ' ὁ Ἀπολλώνιος καὶ Ἡρόδοτος λέγουσιν, ὅτι ἦτον υἱὸς τοῦ Ἄβαντος τοῦ Μελάμποδος, καὶ τῆς Ἀντιανείρας. Ἐγγονὸς ἄρα καὶ οὗτος τοῦ Μελάμποδος, καὶ μάντις ἄριςος. Ἦλθε δὲ εἰς τὴν ἐκςρατείαν τῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ κατὰ τὴν χώραν τῶν Μαρινδυανῶν, ὅπου ἔκτισαν ὕςερον οἱ Μεγαρεῖς τὴν Ἡράκλειαν τοῦ Πόντου ἐδάγκασεν αὐτὸν τὶς ἄγριος Κάπρος, ἢ ὄφις, καὶ ἀπέθανεν· ἢ ὑπὸ νόσου ἀπέθανεν. Ἔμειναν τοίνυν ἐκεῖ τρεῖς ἡμέρας οἱ Ἀργοναῦται, καὶ ἐκήδευσαν αὐτὸν ἡρωϊκῶς· ἔπειτα ἔπηξαν ἐπὶ τοῦ τάφου ξύλον κοτίνου, ὅπερ ἐβλάςησε, καὶ ἐσώζετο μέχρι τῶν νεωτέρων χρόνων. Ἡ δὲ Πυθία εἶπε πρὸς τοὺς Μεγαρεῖς, ὅτε ἔκτιζον τὴν Ἡράκλειαν, νὰ

(α) Παυσαν. Αὐτόθι. Τζὲτ. μύθ. 136. Ὅμηρ. Ἰλ. Ν. 663.
(β) Κζ'.

τιμήτωσιν αὐτὸν ὡς πολιοῦχον (α). Τότε δὲ ἀπέθανεν ἐκεῖ καὶ ὁ κυβερνήτης τῆς Ἀργοῦς Τίφυς.

Ὁ δὲ Θέςωρ ἦτον υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀγλαΐας. Εἴρηται δὲ, ὅτι πάντες οἱ ἐπίσημοι μάντεις, ὠνομάζοντο υἱοὶ τοῦ Ἀπόλλωνος· ὁ Θέςωρ ὅμως ἦτον υἱὸς τοῦ Ἴδμωνος, καὶ κατά τινας, ἦτον καὶ αὐτὸς μὲ τοὺς Ἀργοναύτας. Ἐγέννησε τὸν Κάλχαντα, τὴν Λευκίππην καὶ τὴν Θεονόην. Τινὲς δὲ λέγουσι καὶ τὸν Θεοκλύμενον υἱὸν τούτου (α).

Ἐπειδὴ δὲ ἥρπασαν οἱ πειραταὶ τὴν Θεονόην περιδιαβάζουσαν εἰς τὰ παραθαλάσσια, παρθένον ἔτι οὖσαν, καὶ ἐπώλησαν αὐτὴν πρὸς τὸν Ἴκαρον βασιλέα τῆς Καρίας, ὅςτις μετεχειρίζετο αὐτὴν ὡς παλακίδα, ὁ Θέςωρ, παρασκευάσας πλοῖον εὐθὺς, ἔπλευσεν εἰς δίωξιν τῶν πειρατῶν. Ναυαγήσας δὲ πρὸς τὰ παραθαλάσσια τῆς Καρίας, ἐγένετο αἰχμάλωτος τοῦ Ἰκάρου, καὶ ἐβλήθη εἰς φυλακὴν, ἀγνοῶν, ὅτι ἐκεῖ ἦτον καὶ ἡ Θεονόη. Ἡ δὲ Λευκίππη ἀπωλέσασα τὸν πατέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν, ἠρώτησε τὸν ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνα, πῶς νὰ εὕρῃ αὐτοὺς, καὶ ἔλαβε χρησμὸν, νὰ ἐνδυθῇ ὡς Ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ οὕτω νὰ περιέρχηται εἰς ζήτησιν αὐτῶν. Μετὰ δὲ πολλὴν περιήγησιν, ἦλθε καὶ εἰς τὴν Καρίαν, ἔνθα ἡ Θεονόη ἐτρώθη ὑπὸ τοῦ κάλλους αὐτῆς, νομίζουσα, ὅτι ἦτον τῷ ὄντι Ἱερεύς. Μὴ εἰσακουομένη δὲ, ἀγανακτεῖ, καὶ φυλακώνει σιδηροδέσμιον τὸν Ἱερέα· ἔπειτα δίδει ξίφος πρὸς τὸν Θέςορα, καὶ προςάζει νὰ φονεύσῃ αὐτόν. Ὁ δὲ Θέςωρ λαβὼν τὸ ξίφος, καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν φυλακὴν ἐκείνην, ἐςάθη λέγων· ἀφ' οὗ ἔχασα τὰς δύο μου θυγατέρας, τὴν Θεονόην καὶ Λευκίππην, ἤδη ἀναγκάζομαι νὰ γένω καὶ αἱμοβό-

---

(α) Ἀπολλών. Α'. 139. Β'. 817. 850. Γ'. 523. καὶ Σχολ. Ὀρφ. 185. Σένεκ. ἐν Μηδ. 653.

(β) Νατάλ. Δ'. Ι'. Σχολ. Ἀπολλών. Α'. 159. Burman. Καταλογ. Ἀργοναυτ. ἐν Ἰδμ. καὶ Θέςορ. Ὅμηρ. Ἰλ. Π. 401.

ρος. Διὰ τί; Δὲν εἶναι καλλίτερον νὰ ἐλευθερώσω ἐμαυτόν; Καὶ ταῦτα λέγων, ἔτρεψε τὸ ξίφος πρὸς τὴν καρδίαν αὐτοῦ. Γνωρίσασα τοίνυν αὐτὸν ἡ Λευκίππη, τρέχει καὶ λαμβάνει τὸ ξίφος ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ, ἔπειτα ὁρμᾷ ἔξω, νὰ φονεύσῃ τὴν Θεονόην, καλοῦσα καὶ τὸν πατέρα αὐτῆς εἰς βοήθειαν κατ' ὄνομα. Ἀκούσασα δὲ καὶ ἡ Θεονόη τὸ ὄνομα, ἐγνώρισεν αὐτούς. Τοῦτο δὲ τὸ συμβεβηκὸς μαθὼν ὁ Ἴκαρος, ἀπέςειλεν αὐτοὺς μετὰ μεγάλων δώρων εἰς τὴν Ἑλλάδα (α).

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Περὶ τοῦ Κάλχαντος, Ἰάμου καὶ Ἀλκάνδρου.

Ὁ Κάλχας τοίνυν ἦτον υἱὸς τοῦ Θέςορος· ὅθεν ὁ Ὅμηρος λέγει αὐτὸν Θεςορίδην. Ἐγεννήθη μὲν εἰςτὰς Μυκήνας, πλὴν διέτριβεν εἰς τὰ Μέγαρα, ὡς εἴρηται, ὅτι κατῴκησαν ϗ ἄλλοι τοῦ γένους τούτου ἐκεῖ. Ἦτον δὲ ὁ ἐπιστημότατος μάντις τῆς Ἑλλάδος τότε, γινώσκων τὰ παρελθόντα, ἐνεςῶτα καὶ μέλλοντα, διδαχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος τὴν μαντικήν. Ὁ δὲ Ὅμηρος λέγει αὐτὸν καὶ οἰωνοσκόπον ἄριςον· οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριςος. Τινὲς δὲ νομίζουσιν, ὅτι ἦτον καὶ οὗτος εἰς τὴν ἐκςρατείαν τῶν Ἀργοναυτῶν. Τοῦτο ὅμως εἶναι ἀπίθανον, ἂν πιςεύσωμεν τὸν Ὅμηρον· ἐπειδὴ ἡ ἐκςρατεία αὕτη συνέβη ὀγδοήκοντα χρόνους περίπου πρὸς τῆς κατὰ Τρωάδος ἐκςρατείας. Ὅτε δὲ παρεσκευάζετο ἡ ἐκςρατεία αὕτη, ἦλθεν ὁ Ἀγαμέμνων εἰς τὰ Μέγαρα, καὶ ἔλαβεν αὐτόν· ἐπειδὴ ἦτον ἀνάγκη νὰ ἔχωσιν εἰς τὰς ἐκςρατείας

(α) Ὑγῖν. μύθ. 190.

καὶ μάντιν τὸν δοκιμώτατον, οὐχὶ μόνον ὡς μάντιν, ἀλλὰ καὶ σύμβουλον, καὶ ὁδηγόν.

,,Καὶ νήεσσ' ἡγήσατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἴσω.

Ἦσαν ἄρα πεπαιδευμένοι καὶ πολύπειροι οἱ μάντεις, καὶ διὰ τοῦτο εἶχον καὶ τοιαύτην ὑπόληψιν· ἐπειδὴ ὡς λέγει ὁ Πλούταρχος, ἡ γνῶσις τῶν μελλόντων συνάγεται ἐκ τῆς πείρας τῶν παρελθόντων. Καὶ ὅστις ἀγνοεῖ τὰ παρελθόντα, δὲν προνοεῖ τὰ μέλλοντα. Διὰ τοῦτο ἄρα οἱ Ἕλληνες εἶχον τὸν Κάλχαντα εἰς τοσαύτην τιμὴν καὶ ὑπόληψιν, ὥςε οὐδὲν ἔπραττον ἄνευ τῆς γνώμης αὐτοῦ. Τινὲς ὅμως νομίζουσιν ἐκ πολλῶν περιςάσεων, ὅτι ἦτον σύμφωνος τοῦ Ὀδυσσέως, καὶ τρόπον τινὰ διεφθαρμένος ὑπ' αὐτοῦ.

Ὅτε δὲ συνῆλθεν ὁ ςόλος εἰς τὴν Αὐλίδα, καὶ ἐθυσίαζον, εἶδον θαῦμα παράδοξον. Δράκων τις ἀναβὰς ἐπὶ τῆς ἐκεῖ πλησίον πλατάνου, ὅπου εἶχε τὶς ὄρνις φωλεὰν, καὶ ὀκτὼ νεοσσοὺς, ἔφαγε πρῶτον τοὺς νεοσσοὺς, ἔπειτα καὶ τὴν μητέρα, καὶ μετὰ ταῦτα μετεβλήθη εἰς λίθον. Ἀπορούντων δὲ πάντων τὶ σημαίνει τοῦτο, ἔλυσεν ὁ Κάλχας τὴν ἀπορίαν, εἰπὼν, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν νεοσσῶν μετὰ τῆς μητρὸς δηλοῖ τοὺς ἐννέα χρόνους, καθ' οὓς πρέπει νὰ διατρίψωσιν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος· ὁ δὲ δράκων, καὶ ἡ μεταβολὴ αὐτοῦ, τὸν δέκατον, ὅτε μέλλει νὰ πορθηθῇ ἡ πόλις· ἔτι δὲ εἶπε, νὰ θυσιάσωσι τὴν Ἰφιγένειαν, καὶ ὅτι ἄνευ τοῦ Ἀχιλλέως δὲν ἁλίσκεται ἡ Τρωάς. Ἐκώλυσε τὰς ἐπικηδείους τιμὰς τοῦ Αἴαντος, ἐπειδὴ ἐφονεύθη αὐτοχείρως· παρεκίνησε καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα, νὰ ἀποδώσῃ τὴν Χρυσηΐδα· ὅθεν ἀγανακτήσας ὁ Ἀγαμέμνων, εἶπε.

,,Μάντι κακῶν, οὔπω ποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας·
,,Αἰεί τοι τὰ κάκ' ἐςὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι.
,,Ἐσθλὸν δ' οὐδέ τι πω εἶπας ἔπος, οὐδ' ἐτέλεσας.

Ἐπειδὴ πρῶτον προεῖπε τὴν πολυορκίαν δεκαετῆ, ἔπειτα ἐζήτησε τὴν σφαγὴν τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ· ἤδη

δὲ προλέγει καὶ ἄλλο λυπηρὸν, τὴν ἀφαίρεσιν τῆς Χρυσηΐδος. Τέλος δὲ συνεβούλευσε τὴν κατασκευὴν τοῦ Δουρείου ἵππου, καὶ τὴν σφαγὴν τῆς Πολυξένης (α).

Μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρῳάδος, ὁ Κάλχας, Λεοντεὺς, Πολυποίτης, καὶ Ποδαλείριος, ἀφῆκαν τὰ πλοῖα αὐτῶν ἐκεῖ, καὶ κατέβησαν πεζοὶ εἰς τὴν Κολοφῶνα, ὅπου ἦτον ὁ Μόψος, καὶ ἐφιλονείκησαν περὶ τῆς τέχνης. Πρῶτον μὲν προέτεινεν ὁ Κάλχας πρόβλημα τοιοῦτον ὑπὸ τοῦ Ἡσιόδου κατεσκευασμένον.

„Θαῦμά μ' ἔχει κατὰ θυμὸν, ὅσους ἐρινειὸς ὀλύνθους
„Οὗτος ἔχει, μικρός περ ἐὼν, εἴποις ἂν ἀριθμόν.

Οἷον, νὰ μοὶ εἰπῇς πόσα σύκα ἔχει αὕτη ἡ συκῆ. Ὁ δὲ Μόψος ἀπεκρίθη·

„Μύριοί εἰσιν ἀριθμὸν, ἀτὰρ μέτρον γε μέδιμνος.
„Εἷς δὲ περισσεύει, τὸν ἐπελθέμεν οὐκ ἂν δύναιο·
„Ὣς φάτο· καὶ σφὶν ἀριθμὸς ἐτήτυμος εἴδετο μέτρου,
„Καὶ τότε δὴ Κάλχανθ' ὕπνος θανάτοιο κάλυψε.

Ἦτον δὲ προωρισμένον, νὰ ἀποθάνῃ ὁ Κάλχας, ὅταν εὕρῃ μάντιν ἀνώτερον αὐτοῦ· ὅθεν ἀπέθανε. Κατ' ἄλλους δὲ προέτεινε καὶ ὁ Μόψος πρὸς αὐτὸν ἄλλο πρόβλημα περὶ τινος συὸς ἐγκύου, (σκρόφας ἐγκαστρωμένης) πόσους χοίρους ἔχει, ὁποῖα χρώματα ἔχουσι, καὶ πότε μέλλει νὰ γεννήσῃ. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἐδυνήθη νὰ ἀποκριθῇ τὴν λύσιν, ἔλυσεν αὐτὸ ὁ Μόψος, εἰπὼν καὶ τὰ χρώματα, καὶ ὅτι ἔχει δέκα χοιρίδια, καὶ ἓν μόνον εἶναι ἀρσενικὸν, καὶ ὅτι θέλει γεννήσῃ αὔριον. Τούτου δὲ γενομένου, ἀπέθανεν ὁ Κάλχας ὑπὸ τῆς λύπης.

Κατ' ἄλλους δὲ, ἐφιλονείκουν πολὺν καιρὸν, ἕως

(α) Ὅμηρ. Ἰλ. Α'. 69. Β'. 300. 322. Παυσαν. Ἀττικ. Μγ'. Ὑγῖν. μύθ. 67. Ὀβίδ. μεταμ. Ιϛ'. 11. Βιργίλ. Αἰν. Β'. 122. Κικέρ. φυσ. Θ'. Β'. 30.

οὗ ἔλυσε τὴν ἀπορίαν ὁ Ἀμφίμαχος βασιλεὺς τῶν Λυκίων· ἐπειδὴ παρασκευαζόμενος εἰς πόλεμον, ἠρώτησεν αὐτοὺς περὶ τῆς ἐκβάσεως, καὶ ὁ μὲν Κάλχας προέλεγε νίκην, ὁ δὲ Μόψος ἧτταν, ὅπερ καὶ ἐγένετο· ὅθεν ὁ Κάλχας μὴ ὑποφέρων τὸ ὄνειδος, ἐφονεύθη ἰδιοχείρως. Κατ' ἄλλους δὲ, ἦλθον μὲ αὐτὸν καὶ πολλοὶ Παμφύλιοι μιγάδες πολλῶν ἐθνῶν εἰς τὴν Κλαρον, καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ διέβησαν τὸν Ταῦρον μὲ τὸν Μόψον, καὶ ἔμειναν μέρος μὲν εἰς τὴν Παμφυλίαν μὲ τὸν Μόψον, μέρος δὲ κατέβησαν εἰς τὴν Συρίαν καὶ Φοινίκην. Ὁ δὲ Ποδαλείριος καὶ Λεοντεὺς, θάψαντες τὸν Κάλχαντα, ἀνεχώρησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Κατά τινας δὲ ἐν τῇ Κιλικίᾳ ἀπέθανεν ὁ Κάλχας, καὶ κατ' ἄλλους ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἔνθα εὑρέθη καὶ κενοτάφιον αὐτοῦ. Καὶ ἐπί τινος λόφου τῆς Δαυνίας Δρίου καλουμένου, ἦσαν Ἡρῷα τοῦ Κάλχαντος καὶ Ποδαλειρίου, τοῦ μὲν Κάλχαντος ἐν τῇ κορυφῇ τοῦ λόφου, ὅπου ἦτον καὶ μαντεῖον αὐτοῦ· τοῦ δὲ Ποδαλειρίου πρὸς τὰς ὑπωρείας, ὅθεν ἔῤῥεε καὶ ποταμὸς ἰαματικὸς (α).

Ὁ δὲ Ἴαμος ἦτον υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Εὐάδνης θυγατρὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἐκ τῆς Πιτάνης· ἡ δὲ Πιτάνη ἦτον θυγάτηρ τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ, καὶ ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη ἡ Πιτάνη πόλις τῆς Λακωνίας. Ἐπειδὴ δὲ ἐγέννησεν αὐτὸν ἡ Εὐάδνη μυστικῶς, τὸν ἔῤῥιψεν εἰς τὴν ἔρημον, ὅπου ἀνέθρεψαν αὐτὸν δύο δράκοντες διὰ τοῦ μέλιτος. Αὐξήσας οὖν ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος τὴν μαντικὴν, καὶ ἐγένετο μάντις ἄριστος, προμαντεύων μάλιστα διὰ τοῦ πυρός· ὅθεν κατέστησεν αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς μάντιν καὶ Ἱερέα τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς εἰς τὴν Ἤλιδα. Ἐκ τούτου τοίνυν κατάγεται τὸ διαβόητον γένος τῶν Ἰαμιδῶν ἐν τῇ Πίσῃ, οἵτινες ἐχρημάτισαν ἅπαντες μάντεις ἐπίσημοι, μέχρι

(α) Λυκοφρ. καὶ Τζέτζ. 427. 980. Στράβ. Ἰδ'. 642. 643. καὶ ς'. γ. 9. Κόνων. ς'.

τῶν νεωτέρων χρόνων· ἐκ τούτων ἦτον ὁ Τισαμενὸς ὁ Ἠλεῖος, ὅςτις λαβὼν χρησμὸν, ὅτι μέλλει νὰ νικήσῃ εἰς πέντε ἀγῶνας, καὶ ἀγωνισάμενος εἰς τὰ Ὀλύμπια, ἐνικήθη. Ἐννοήσαντες δε οἱ Λακεδαιμόνιοι τὸν χρησμὸν, ἔπεισαν αὐτὸν, νὰ μετοικήσῃ πρὸς αὐτοὺς, ἔνθα ἐνίκησεν εἰς πέντε μεγάλας μάχας· ἐν Πλαταιαῖς κατὰ Περσῶν, ἐν τῇ Τεγέᾳ κατὰ Ἀργείων, ἐν Διπεῦσι κατὰ Ἀρκάδων, κατὰ τῶν Εἱλώτων, καὶ ἐν τῇ Ταναγρᾳ κατ' Ἀργείων καὶ Ἀθηναίων. Ὁ δὲ ἔγγονὸς αὐτοῦ Ἁγίας υἱὸς τοῦ Ἀγελόχου μάντις ὢν τοῦ Λυσάνδρου, προεμάντευσε τὴν εἰς τοὺς Αἰγὸς ποταμοὺς φθορὰν τοῦ ςόλου τῶν Ἀθηναίων· ἐσώζετο δὲ καὶ μνημεῖον αὐτῶν ἐν τῇ Λακωνίᾳ (α).

Ὁ δὲ Ἄλκανδρος ἦτον υἱὸς τοῦ Μουνίχου. Ὁ δὲ Μούνιχος ἦτον υἱὸς τοῦ Δρύαντος βασιλέως τῶν Μολοσσῶν, καὶ μάντις ἄριςος, καὶ ἐγέννησεν ἐκ τῆς Δηλάντης τρεῖς υἱούς· τὸν Ἄλκανδρον, Μεγαλήτορα καὶ Φίλαιον· καὶ μίαν θυγατέρα τὴν Ὑπερίππην. Οὗτοι δὲ πάντες ἦσαν ἄνθρωποι ἀγαθοὶ καὶ εὐσεβεῖς, ὥςε ἠγάπησαν αὐτοὺς κατ' ἐξοχὴν οἱ Θεοί· ὁ δὲ Ἄλκανδρος ἐγένετο καὶ μάντις ἀνώτερος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Ὅτε δὲ διέτριβον εἰς τοὺς ἀγροὺς, ἦλθον τὴν νύκτα κλέπται· ὅθεν ἐκλείσθησαν εἰς τὸν πύργον, καὶ ἀνθίςαντο ἐκεῖθεν ὀλίγοι πρὸς πολλοὺς, ὥςε οἱ λῃςαὶ μὴ δυνάμενοι ἄλλως, ἔρριψαν πῦρ εἰς τὸν πύργον. Ἐλεήσας δὲ αὐτοὺς ὁ Ζεὺς, τοὺς μετεμόρφωσεν ὅλους εἰς ὄρνεα μικρά· καὶ ὁ μὲν Μούνιχος ἐγένετο τριόρχης, ἡ δὲ Δηλάντη κνιπολόγος, πιπὼ, ἥτις μάχεται ἀείποτε μὲ τὸν ἀετὸν καὶ ἐρωδιόν· ἐπειδὴ συντρίβει τὰ ὠὰ αὐτῶν, ζητοῦσα κνίπας, καὶ κόπτουσα τὰ δένδρα. Ὁ δὲ Ἄλκανδρος ὀρχῖλος, ὁ Μεγαλήτωρ ἰχνεύμων, ὁ Φίλαιος κύων, ὄρνεον οὕτω καλούμενον· ἡ δὲ Ὑπερίππη ἐγένε-

---

(α) Πίνδαρ. Ὀλυμπ. ς'. 57. καὶ Σχολ. Παυσαν. Λακωνικ. Ια'. 56. ΙΒ'. 3. Ἠλιακ. Ὑςερ. Β'. 3.

το αἴθυια. Καὶ οὕτως ἀπέφυγον τὸ πῦρ. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι πάντες διατρίβουσιν ὁμοῦ περὶ τὰ δάση, ἡ δὲ αἴθυια μόνη περὶ τὰς λίμνας καὶ θαλάσσας (α).

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ Ζ'.

Περὶ τοῦ Τειρεσίου, τῆς Μαντοῦς, τῶν δύο Μόψων, Ἀςύλου καὶ Θρασίου.

Ὁ μὲν Τειρεσίας ἦτον Θηβαῖος υἱὸς τοῦ Εὐήρου, καὶ ἐκ τοῦ γένους τοῦ Οὐδέου τοῦ σπαρτοῦ καταγόμενος. Ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ ἦτον Νύμφη Χαρικλὼ καλουμένη. Ἦτον μὲν μάντις ἔνδοξος, πλὴν τυφλὸς ἐκ γενετῆς κατά τινας. Κατ' ἄλλους δὲ, οἱ θεοὶ ἐτύφλωσαν αὐτὸν, ἐπειδὴ ἔλεγε πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τὰ μυςικὰ αὐτῶν. Κατ' ἄλλους δὲ ἡ Ἀθηνᾶ ἤρχετο συνεχῶς πρὸς τὴν Χαρικλὼ, καί ποτε εἶδεν αὐτὴν ὁ Τειρεσίας γυμνὴν λουομένην· ἡ δὲ ἐπέβαλε τὰς χεῖρας εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, ἵνα μὴ ἴδῃ αὐτὴν, καὶ οὕτως ἔμεινε τυφλός. Ἡ δὲ Χαρικλὼ παρεκάλεσε νὰ τὸν θεραπεύσῃ πάλιν ἡ Ἀθηνᾶ· ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτον ἀδύνατον, ἐκαθάρισεν, ἀντὶ τούτου, τὰς ἀκοὰς αὐτοῦ, ἵνα ἐννοῇ τὰς φωνὰς πάντων τῶν πτηνῶν· ἔπειτα ἔδωκεν αὐτῷ καὶ σκῆπτρον, ἵνα βαδίζῃ ὡς οἱ βλέποντες. Κατ' ἄλλους δὲ εἶδε ποτὲ δύο ὄφεις συνουσιαζομένους, καὶ πληγώσας αὐτοὺς, ἐγένετο γυνή· ἢ κατ' ἄλλους ἐφόνευσε τὸν θηλυκόν. Ὕςερον δὲ, παρατηρήσας ἄλλους συνουσιαζομένους, καὶ φονεύσας τὸν ἀρσενικὸν, ἐγένετο πάλιν ἀνήρ. Ὅθεν φιλονεικήσαντες ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἥρα περὶ τῆς ἡδονῆς, ἂν τὸ ἄῤῥεν, ἢ τὸ θῆλυ γένος αἰσθάνεται περισσοτέραν, κατέςησαν κριτὴν τὸν Τειρεσίαν, ὡς εἰδήμονα τούτου, ἐπειδὴ ἐχρημάτισε κατ' ἀμφότερα τὰ γέ-

(α) Ἀντών. Λιβεράλ. ΙΕ'.

νῃ. Ὁ δὲ ὁρίσας τοὺς βαθμοὺς τῆς ἡδονῆς δεκαεννέα, εἶπεν, ὅτι δέκα βαθμοὺς αἰσθάνεται τὸ θῆλυ, καὶ ἐννέα τὸ ἄῤῥεν. Κατ' ἄλλους δὲ δέκα βαθμοὺς ὥρισεν, ὧν τὸν ἕνα μόνον τέρπεται τὸ ἄῤῥεν.

„Οἴην μὲν μοίρην δέκα μοιρῶν τέρπεται ἀνὴρ,
„Τὰς δὲ δέκα ἐμπίπλησι γυνὴ τέρπουσα νόημα. Καὶ ἄλλως.

Μοιρῶν οὐσῶν δέκα, τὸν ἄνδρα τέρπεσθαι τὴν μίαν, τὴν δὲ γυναῖκα τὰς ἐννέα.

Κατ' ἄλλους δὲ ἄλλως.

Ἡ θήλεια τέρψις ὅλῃ τῇ μοίρᾳ πλεονεκτεῖ τὴν ἄῤῥενα. Ἀγανακτήσασα τοίνυν ἡ Ἥρα, ἐτύφλωσεν αὐτὸν (α)· ὁ δὲ Ζεὺς ἐλεήσας, ἔδωκεν αὐτῷ τὴν μαντικήν.

Κατ' ἄλλους δὲ, ἑπτάκις μετεμορφώθη. Πρῶτον μὲν ἐγεννήθη παρθένος, καὶ ἀνέτρεφεν αὐτὴν ἡ Χαρικλώ. Ὁ δὲ Ἀπόλλων ἐρωτευθεὶς, ἐδίδαξεν αὐτὴν τὴν μαντικὴν ἑπταετῆ ἔτι οὖσαν, ἐπὶ συμφωνίᾳ μισθοῦ ἀσελγείας. Τούτου δὲ μὴ γενομένου, καὶ ἀγανακτήσας, μετεμόρφωσεν αὐτὴν εἰς ἄνδρα, ἵνα δοκιμάσῃ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἔρωτος. Τότε τοίνυν ἐγένετο κριτὴς τῆς διαφορᾶς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας. Ἐπειδὴ δὲ κατεφρόνησε τὸ γυναικεῖον γένος διὰ τῆς ῥηθείσης ἀποφάσεως, ἀγανακτήσασα ἡ Ἥρα, μετεμόρφωσε καὶ αὐτὸν εἰς γυναῖκα. Γυνὴ τοίνυν οὖσα, καὶ ἀγαπήσασά τινα Ἀργεῖον Κάλλωνα καλούμενον, ἐγέννησεν υἱὸν ϛραβὸν (ἀλήθωρον) δι' ὀργὴν τῆς Ἥρας, καὶ διὰ τοῦτο ὠνόμασαν αὐτὸν Στράβωνα. Ἐπειδὴ δὲ περιέπαιξεν ὕϛερον τὸ ἄγαλμα τῆς Ἥρας, μετεμόρφωσεν αὐτὴν πάλιν εἰς ἄνδρα δύσμορφον, καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάσθη τότε Πίθων. Ὁ δὲ Ζεὺς λυπηθεὶς, μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς γυναῖκα ὡραιοτάτην. Ἀγαπήσας δὲ αὐτὴν εἰς τὴν Τροι-

(α) Ἀπολλόδ. Γ'. 5. 7. Διδυμ. Ὀδυσσ. Κ. 494. Ὑγῖν. μύθ. 75. Ὀβίδ. Μεταμ. Γ'. 318.

ζῆνα νέος τις Τροιζήνιος Γλύφιος καλούμενος, καὶ ἐρωμένος τοῦ Ποσειδῶνος, ἦλθε νὰ τὴν βιάσῃ λουομένην εἰς τὸ λουτρόν. Ἀλλ' ἔπνιξεν αὐτὸν ἰσχυρωτέρα οὖσα· ὅθεν ὁ Ποσειδῶν εἶπε πρὸς τὰς Μοίρας νὰ κρίνωσι περὶ τοῦ φόνου τούτου. Αἱ δὲ Μοῖραι μετεμόρφωσαν αὐτὴν εἰς ἄνδρα, ἔλαβον καὶ την μαντικὴν ἀπ' αὐτοῦ. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἐλθὼν πρὸς τὸν Χείρωνα, ἐδιδάχθη πάλιν τὴν μαντικὴν, καὶ τότε ἐγένετο ὁ γάμος τῆς Θέτιδος, καὶ ἦλθε καὶ αὐτὸς ἐκεῖ μὲ τὸν Χείρωνα. Ἐπειδὴ δὲ συνέβη καὶ ἐκεῖ φιλονεικία μεταξὺ τῶν Χαρίτων καὶ τῆς Ἀφροδίτης περὶ τοῦ κάλλους, κατέστησαν αὐτὸν κριτὴν, ὅστις προέκρινε τὴν Χάριν Καλὴν καλουμένην· ὅθεν ἡ Ἀφροδίτη μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς γυναῖκα γραίαν καὶ πτωχήν· ἡ δὲ Χάρις Καλὴ ἔδωκεν αὐτῇ ὡραίαν κόμην, ἔπειτα τὴν ἔφερεν εἰς τὴν Κρήτην, καὶ ἐκεῖ τὴν ἠγάπησέ τις Ἄραχνος καλούμενος τόσον, ὥστε ἔλεγεν, ὅτι ἔχει τὰ θέλγητρα τῆς Ἀφροδίτης. Ταῦτα δὲ ἀκούσασα ἡ Ἀφροδίτη μετεμόρφωσεν αὐτὸν μὲν εἰς γαλῆν, ἐκείνην δὲ εἰς ποντικὸν, ὅστις ἐφύλαξε τὴν φύσιν γραίας γυναικὸς, τρώγων ὀλίγον· ἔτι δὲ καὶ τὴν μαντικήν· ἐπειδὴ αἱ φωναὶ αὐτοῦ, προμηνύουσι μεταβολὴν καιροῦ· ἔτι δὲ, τὴν φυγὴν εἰς ἕτερον οἶκον, διὰ τὴν ὅσον οὔπω πτῶσιν τοῦ προτέρου (α).

Τοιαῦτα τοίνυν ἐδοκίμασεν ὁ Τειρεσίας. Ἐγένετο δὲ πολυχρονιώτατος καὶ πολυπειρότατος, μαντεύων ἐνδόξως καὶ ἐντίμως εἰς τὰς Θήβας. Ἐρωτηθεὶς δὲ ἐν τῷ πρώτῳ Θηβαϊκῷ πολέμῳ, προεῖπε νίκην, ἂν θυσιασθῇ ὁ Μενοικεὺς εἰς τιμὴν τοῦ Ἄρεως· καὶ τούτου γενομένου, ἐπληρώθη ἡ προφητεία. Ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ πολέμῳ τῶν Ἐπιγόνων, νικηθέντων τῶν Θηβαίων, εἶπεν, ὅτι ἄλλη ἐλπὶς σωτηρίας δὲν εἶναι, εἰμὴ, νὰ πέμψωσι κήρυκα πρὸς τοὺς Ἀργείους περὶ εἰρήνης, καὶ

(α) Εὐστάθ. Ὀδυσσ. Π. 1665. Πτολεμ. Ἡφαισ. Α'.

ἐν τούτοις νὰ φύγωσιν ἐκ τῆς πόλεως μετὰ γυναικῶν καὶ τέκνων. Οὕτω τοίνυν ἀπατήσαντες τοὺς Ἀργείους, ἔφυγον τὴν νύκτα, καὶ ἦλθον εἰς τὴν Τιλφουσίαν κρήνην, ἥτις ἦτον ἐν τῇ Ἀλιαρτίᾳ χώρᾳ τῆς Βοιωτίας πρὸς μεσημβρίαν τῆς Κωπαΐδος λίμνης. Διψήσας δὲ ὁ Τειρεσίας ὑπὸ τοῦ κόπου, καὶ πιὼν ὕδωρ ἐκ τῆς πηγῆς ταύτης, ἀπέθανε. Κατ᾿ ἄλλους δὲ, ἔλαβον αὐτὸν οἱ Ἀργεῖοι αἰχμάλωτον, καὶ τὸν ἐκόμιζον εἰς τοὺς Δελφοὺς δῶρον πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα· καὶ τότε πιὼν ἐκ τῆς ῥηθείσης πηγῆς, ἀπέθανεν. Ἔθαψαν δὲ αὐτὸν πλησίον τῆς πηγῆς· εἶχον ὅμως καὶ εἰς τὰς Θήβας κενοτάφιον αὐτοῦ. Ἔπλασαν δὲ διὰ τὴν μακροβιότητα αὐτοῦ, ὅτι ὁ Ζεὺς ἔδωκεν αὐτῷ ζωὴν πέντε ἀνθρώπων· κατ᾿ ἄλλους δὲ ἕξ, ἢ ἑπτὰ, ἢ ἐννέα· καὶ ὅτι ἀπέθανεν ἔχων ἔτι σώας τὰς φρένας, καὶ διὰ τοῦτο ἔλαβε μόνον αὐτὸς τὴν ἄδειαν παρὰ τῆς Περσεφόνης, νὰ μαντεύῃ καὶ εἰς τὸν ᾅδην· ὅθεν ἐλθὼν ἐκεῖ ὁ Ὀδυσσεὺς, ἔλαβε πολλὰς συμβουλάς· εἶχον δὲ μαντεῖον αὐτοῦ εἰς τὸν Ὀρχομενὸν τῆς Βοιωτίας. Τέκνον δὲ αὐτοῦ μαρτυρεῖται ἓν μόνον, ἡ Μαντὼ (α).

Ἡ δὲ Μαντὼ ἐγένετο καὶ αὐτὴ μάντις ἄριϛος. Εἴρηται μὲν, ὅτι ὠνομάσθησαν οὕτω καὶ ἄλλων μάντεων θυγατέρες. Ἄλλοι δὲ καλοῦσιν αὐτὴν Δάφνην. Ἐπειδὴ δὲ ὑπεσχέθησαν οἱ Ἀργεῖοι, νὰ προσφέρωσιν εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνα τὸ κάλλιϛον τῶν λαφύρων, ἂν λάβωσι τὰς Θήβας, ἔπεμψαν αὐτὴν εἰς τοὺς Δελφοὺς μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ὡς εἴρηται, καὶ ἄλλων πολλῶν αἰχμαλώτων. Ἀλλ᾿ ὁ Ἀπόλλων εἶπε, νὰ περάσῃ εἰς τὴν Ἰωνίαν, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Κλάρον, μετὰ τῶν ἄλλων αἰχμαλώτων. Ἔλαβε δ᾿ αὐτὴν ἐκεῖ γυναῖκα ὁ βασιλεὺς Ῥάκιος πάγκαλον οὖσαν, ϗ ἔδωκε

(α) Ἀπολλόδ. Αὐτόθι. Β. Ζ. α΄. 3. Παυσαν. ἐν Ἀχαϊκ. Γ΄. Βοιωτικ. Λγ΄. Διόδωρ. Δ΄. ξϛ΄. ξζ΄. Ὁμηρ. Ὀδυσ. Κ. 494. Λ. 90. Λυκόφρων. καὶ Τζέτζ. 687.

τόπον νὰ κατοικήσωσι καὶ οἱ ἄλλοι. Κατ' ἄλλους δὲ, ἔμεινε πολὺν καιρὸν πρόμαντις ἐν τῷ ἐν Δελφοῖς μαντείῳ, καὶ ηὔξησε πολὺ τὴν μαντικὴν τέχνην, γράψασα καὶ πολλοὺς χρησμοὺς, ἐξ ὧν ἔλαβε καὶ ὁ Ὅμηρος εἰς καλλωπισμὸν τοῦ ποιήματος αὐτοῦ. Κατ' ἄλλους δὲ, περιῆλθε πολλοὺς τόπους, ὥςε ἦλθε καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν. ὅπου ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Τίβρεως υἱὸν Οἶνον ὀνομαζόμενον, ὅςτις κτίσας πόλιν ἐκεῖ, ὠνόμασεν αὐτὴν Μάντουαν ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ. Κατά τινας δὲ βιασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀλκμαίωνος, αἰχμάλωτος ἔτι οὖσα εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐγέννησε τὸν Ἀμφίλοχον καὶ Τισιφόνην. Ἐκ δὲ τοῦ Ῥακίου ἐγέννησε τὸν Μόψον ἐν τῇ Κλάρῳ. Κλαύσασα δὲ τοσοῦτον ἐν τῇ Κλάρῳ διὰ τὴν δυςυχίαν τῆς πατρίδος αὐτῆς, ὥςε ἐγένετο πηγὴ καὶ λίμνη ἐκ τῶν δακρύων, ἀπέθανεν ὑπὸ τῆς λύπης. Ὅσοι δὲ ἔπινον ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου, ἐγίνοντο μάντεις· ἦτον ὅμως νοσώδες, καὶ συνέτεμνε τὴν ζωὴν τῶν πινόντων. Οἱ Θηβαῖοι ἐδείκνυον λίθον τινὰ πρὸ τῶν πυλῶν τοῦ Ἰσμηνίου Ἀπόλλωνος κείμενον, καὶ δίφρον τῆς Μαντοῦς καλούμενον, λέγοντες, ὅτι ἐπὶ τούτου ἐκάθητο ἡ Μαντὼ (α), καὶ ἐχρησμοδότει.

Τὸν δὲ Μόψον λέγουσι, τινὲς μὲν υἱὸν τοῦ Τειρεσίου, τινὲς δὲ τῆς Μαντοῦς ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἄλλοι ἐκ τοῦ Ῥακίου. Οἱ μὲν οὖν θέλοντες αὐτὸν υἱὸν τοῦ Τειρεσίου, λέγουσιν, ὅτι ἦτον καὶ αὐτὸς ἐν τῷ Θηβαϊκῷ πολέμῳ, καὶ μετὰ ταῦτα ἦλθον εἰς τὴν Κιλικίαν μετὰ τοῦ Ἀμφιλόχου, ὡς εἴρηται, καὶ φιλονεικήσαντες, ἐφονεύθησαν. Ἦτον δὲ εἰς τοιαύτην ὑπόληψιν μάντις, ὥςε ἔμεινε καὶ παροιμία, βεβαιότερον τοῦ Μόψου, ἐπὶ βεβαίων πραγμάτων λεγομένη. Ἐφάνη καὶ ἀνώτερος τοῦ Κάλχαντος, ὡς εἴρηται. Οἱ δὲ λέγοντες αὐτὸν υἱὸν τοῦ Ῥακίου, διηγοῦνται, ὅτι μετὰ

(α) Ἀπολλόδ. Αὐτόθ. Παυσαν. Ἀχαϊκ. Γ'. Βοιωτικ. Αγ'. καὶ Ι' Διόδ. Δ'. ξς'. Ὑγῖν. μύθ. 128.

τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐξεδίωξε τοὺς Κᾶρας ἐκεῖθεν, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κάλχαντος ἐπέρασεν εἰς τὴν Παμφυλίαν, ἔνθα ἐγέννησε καὶ θυγατέρας, τὴν Ῥόδην καὶ Μηλίαν. Ἄλλοι δὲ λέγουσι καὶ τῆς Μαντοῦς ἐκ τοῦ Ῥακίου θυγατέρα Παμφυλίαν, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ Παμφυλία. Ἄλλοι δὲ νομίζουσιν, ὅτι ἡ χώρα ὠνομάσθη ἀπό τινος Παμφύλου. Ἐτιμήθη δὲ ὁ Μόψος μετὰ θάνατον, καὶ μάλιςα ἐν τῇ Μάλλῳ εἶχε μαντεῖον ἀψευδέςατον, ἔνθα ὁ ἡγεμών ποτε ἀμφιβάλλων εἰς τοῦτο, προκατειλημμένος ὢν ὑπὸ τῶν ἐπικουρείων φιλοσόφων, ἔπεμψε κατάσκοπον εἰς δοκιμὴν, καὶ εὗρεν αὐτὸ ἀληθὲς (α).

Ὁ δ' ἄλλος Μόψος ἦτον υἱὸς τοῦ Ἀμπύκου καὶ τῆς Χλωρίδος θυγατρὸς τοῦ Ὀρχομενοῦ. Ὁ δὲ Ἄμπυκος ἦτον ἐκ τῆς Θεσσαλίας υἱὸς τοῦ Τιτάρωνος, ἀφ' οὗ ὠνομάσθη καὶ πόλις τῆς Θεσσαλίας Τιταρών· ὅθεν ὁ Ἀπολλώνιος λέγει αὐτὸν Μόψον Τιταρήσιον. Ὁ δὲ Ὀρφεὺς, Μόψον Τιταρῆθεν· ὠνομάζετο δὲ καὶ ποταμοὺς τῆς Θεσσαλίας Τιταρήσιος, ὡς ἐν ἄλλοις εἴρηται. Τινὲς δὲ συγχέουσι τοῦτον μετὰ τοῦ προτέρου· ἀλλ' ἐκεῖνος ἦτον μεταγενέςερος· ἐπειδὴ οὗτος ἦτον ἐν τῇ θήρα τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου, ἔπειτα καὶ ἐν τῇ ἐκςρατείᾳ τῶν Ἀργοναυτῶν· ἐπειδὴ οἱ Ἀργοναῦται εἶχον τρεῖς μάντεις· τὸν Ἀμφιάραον, Ἴδμονα, καὶ τὸν Μόψον τοῦτον. Ὅτε δὲ ἦσαν κατὰ τὴν Λιβύαν, ἀπέθανεν ὁ Μόψος, δηχθεὶς ὑπὸ ὄφεως, καὶ θάψαντες αὐτὸν ἐκεῖ, ἔπηξαν ἐπὶ τοῦ τάφου κώπην, ἢ τμῆμα σανίδος ἐκ τῆς Ἀργοῦς, ὅπερ ἦτον ἰαματικώτατον παντοίων πόνων. Ὁ δὲ τάφος αὐτοῦ ἦτον πλησίον τῆς πόλεως Τευχείρας, ἐν τῷ κόλπῳ ἐκείνῳ, ἔνθα ἐκτίσθη ὕςερον ἡ Καρχηδών. Ἐτιμήθη δὲ ὡς θεὸς ἐν πάσῃ τῇ Α-

---

(α) Τζέτζ. ἐν Λυκόφρον. 88. Παυσαν. Ἀχαϊκ. Γ'. Στράβ. Ιδ'. 642. Πλούταρχ. Ἐκλελ. Χρης. Τόμ. Ζ'. 109. Κόνων. ς'. Βόσσ. Θεολογ. Α'. κα'. Στέφαν. ἐν Παμφιλ.

φρικῇ, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Ἦτον καὶ πύκτης ἄριςος, καὶ ὡς λέγουσί τινες, αὐτὸς ἐφόνευσε τὸν πατέρα αὐτοῦ πρὶν τῆς ἐκςρατείας τῶν Ἀργοναυτῶν (α).

Ὁ δὲ Ἄςυλος ἦτον Κένταυρος καὶ μάντις τῶν Κενταύρων ἐν τῇ Κενταυρομαχίᾳ, ὅςτις ἐκώλυε τὴν πρὸς τοὺς Λαπίθας τόλμην αὐτῶν, προλέγων τὰ κακά· ἐκεῖνοι ὅμως δὲν ἐπείσθησαν· ὅθεν περιπλακεὶς καὶ αὐτὸς εἰς τὴν μάχην, μόλις ἐσώθη φεύγων. Ἰδὼν δὲ καὶ τὸν Κένταυρον Νέσσον φεύγοντα ἔντρομον, εἶπε, νὰ μὴ φοβῆται, ἐπειδὴ ἦτον προωρισμένον, νὰ φονευθῇ διὰ τῶν βελῶν τοῦ Ἡρακλέους. Ἦτον δὲ καὶ τις Ἀσύλας μάντις καὶ ςρατιώτης τοῦ Αἰνείου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ (β).

Ὁ δὲ Θράσιος ἦτον ἀνεψιὸς τοῦ Πυγμαλίωνος. Ὅτε δὲ συνέβη ἀφορία ἐν τῇ Αἰγύπτῳ ἐπὶ Βουσίριδος, ἦλθε καὶ αὐτὸς ἐκεῖ, τὸν ὁποῖον ἐθυσίασεν ὁ Βούσιρις, ὡς εἴρηται (γ).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄.

Περὶ τοῦ Ἀνίου, Ἄνδρου, Φινέως, Κάρνου, Κριοῦ καὶ Τροφωνίου.

Ὁ Ἄνιος ἦτον υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κρεούσης, ἢ τῆς Ῥοιοῦς θυγατρὸς τοῦ Σταφύλου. Ἀγανακτήσας οὖν ὁ πατὴρ, διότι ἐγέννησεν υἱὸν ἐκ κλεψιγαμίας, ἔκλεισεν εἰς λάρνακα αὐτήν τε καὶ τὸ βρέφος, ἔπειτα ἔῤῥιψε τὴν λάρνακα εἰς τὴν θάλασσαν, ἥτις ἐξῆλθε κα-

---

(α) Ὑγῖν. μύθ. 14. 173. 128. Ἀπολλών. Α΄. 65. Γ΄. 937. Δ΄. 1502. καὶ Σχολ. Ὀρφ. 126. 946. 940. καὶ Σχολ. Πίνδ. Πυθ. Δ΄. 337. καὶ Σχολ. Λυκόφρ. καὶ Τζέτζ. 881. Παυσαν. Ἠλιακ. Πρώτ. ΙΖ΄ 4. Στέφαν. ἐν Τετρ.

(β) Ὀβίδ. Μεταμ. ΙΒ΄. 308. Βιργίλ. Αἰν. Γ΄. 175.

(γ) Ἀπολλόδ. Β΄. ε΄. 11. Ὑγῖν. μύθ. 56.

τὰ τύχην εἰς τὴν Δῆλον. Κατ᾽ ἄλλους δὲ ἔγκυον ἔτι οὖσαν ἔῤῥιψεν αὐτὴν οὕτως εἰς τὴν θάλασσαν, ἥτις ἐξελθοῦσα εἰς τὴν Δῆλον, ἐγέννησεν ἐκεῖ, καὶ ἔβαλε τὸ βρέφος ἐν τῷ ναῷ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἀπόλλωνος, ἵνα φροντίζῃ ἐκεῖνος περὶ τῆς ἀνατροφῆς. Ὁ δὲ Ἀπόλλων ἀνατρέφων αὐτὸ ἐπιμελῶς, τὸ ἐδίδασκε καὶ τὴν μαντικήν. Κατ᾽ ἄλλους δὲ, ἦτον υἱός τινος Ζαρήκου, καὶ ἐγεννήθη ἐν τῇ Εὐβοίᾳ· ἐπειδὴ ὁ Ζάρηξ ἔλαβε γυναῖκα τὴν Ῥοιὼ ἔγκυον οὖσαν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ὁ δὲ Ζάρηξ ἦτον υἱὸς τοῦ Καρύϛου τοῦ Χείρωνος· ὥϛε ὁ Ἄνιος ἦτον ἔγγονὸς τοῦ Χείρωνος· ὅθεν ὕϛερον λαβὼν ὁ Ἀπόλλων τὸν παῖδα ἐκ τῆς Εὐβοίας, ἐκόμισεν αὐτὸν εἰς τὴν Δῆλον, καὶ ἠνιάθη πολὺ ἡ μήτηρ· διὰ τοῦτο ἄρα ὠνομάσθη Ἄνιος.

Ἐγένετο δὲ μάντις, Ἱερεὺς καὶ βασιλεὺς τῆς Δήλου ἐπίσημος, καὶ ἐννομώτατος, ὥϛε ὁ Πρίαμος καὶ Ἀγχίσης ἦλθον πρὸς ἐπίσκεψιν αὐτοῦ, πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. Γήμας δὲ τὴν Νύμφην Δωρίππην, ἐγέννησε τρεῖς θυγατέρας· τὴν Σπερμὼ, Οἰνὼ, καὶ Ἐλαΐδα. Ταύτας ἐδίδαξεν ὁ Διόνυσος τὴν τέχνην, ἵνα ἔχωσιν ἀείποτε σῖτον, οἶνον καὶ ἔλαιον, ὅσον θέλωσι. Κατ᾽ ἄλλους δὲ, εἶχον τὴν ἀφὴν τοιαύτην, καὶ ὅ,τι ἔψαυεν ἡ Σερμὼ, ἐγίνετο σῖτος· ὅ,τι δὲ ἡ Οἰνὼ, οἶνος, καὶ ἡ Ἐλαΐς, ἔλαιον· ὅθεν ὠνομάζοντο καὶ Οἰνοτρόπαι. Διὰ ταύτης οὖν τῆς τέχνης ἔθρεψεν ὁ Ἄνιος ἐννέα χρόνους τὸ Ἑλληνικὸν ϛράτευμα ἐν τῷ Τρωϊκῷ πολέμῳ. Ἐγέννησε δὲ καὶ τὸν Ἄντρον καὶ τὴν Λαύναν ὕϛερον. Ἐρχόμενος δὲ ὁ Αἰνείας εἰς τὴν Ἰταλίαν, διέβη διὰ τῆς Δήλου, καὶ ὑπεδέχθη αὐτὸν φιλοφρόνως ὁ Ἄνιος, ὥϛε ἔλαβε καὶ τὴν Λαύναν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἐγέννησεν υἱὸν ἐξ αὐτῆς Ἄνιον ὀνομαζόμενον ἀπὸ τοῦ μητροπάππου. Νομίζουσι τοίνυν τινὲς, ὅτι αὕτη ἦτον ἡ Λαβινία ἡ γυνὴ τοῦ Αἰνείου (α).

(α) Κόνων. Μα'. Διόδ. Ε'. ξϛ'. Λυκόφρων. καὶ Τζέτζ. 570. 560. Ὀβίδ. Μετ. Ιγ'. 640. Διονύσ. Ἁλικαρνασ. Α'. 59. Βιργίλ. καὶ Σέρβ. Αἰν. Γ'. 80.

Ὁ δὲ Ἄνδρος υἱός τοῦ Ἀνίου μάντις ἐπίσημος γενόμενος, καὶ βασιλεύσας ἐν τῇ πλησίον, καὶ ἀνωτέρῳ τῆς Δήλου νήσῳ, ὠνόμασεν αὐτὴν ἀφ' ἑαυτοῦ Ἄνδρον. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἀγαμέμνων ἔπεμψε στόλον εἰς τὴν Δῆλον, ἵνα ἁρπάσῃ τὰς ἀδελφὰς αὐτοῦ, νὰ ἔχῃ αὐτὰς ἐν τῷ στρατοπέδῳ, πρὸς εὐκολώτερον πορισμὸν τῶν ἀναγκαίων, ἔφυγον, τινὲς μὲν εἰς τὴν Εὔβοιαν, τινὲς δὲ πρὸς τὸν Ἄνδρον. Οἱ δὲ Ἕλληνες πολιορκήσαντες αὐτὸν ἐν τῇ Ἄνδρῳ, τὸν ἠνάγκασαν νὰ τὰς παραδώσῃ. Ἀλλ' ἐκεῖναι παραδιδόμεναι εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν, παρεκάλεσαν τὸν Διόνυσον, καὶ μετεμόρφωσεν αὐτὰς εἰς περιστεράς. Συνέβη δὲ ἐπανάστασις ἐν τῇ Ἄνδρῳ, ὥστε κατέφυγεν ὁ Ἄνδρος εἰς τὴν Φρυγίαν, ἔνθα κτίσας πόλιν, ὠνόμασεν αὐτὴν Ἄντανδρον· οἷον, ἀντὶ τῆς Ἄνδρου. Κατ' ἄλλους δὲ, ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ Ἀντάνδρου στρατηγοῦ τῶν Αἰολέων, τοῦ κτίσαντος αὐτήν. Κατ' ἄλλους δὲ, μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρῳάδος ἔμεινεν ὁ Ἀσκάνιος τοῦ Αἰνείου βασιλεὺς τῶν περὶ τὴν Ἴδην τόπων. Ἐφορμήσαντες δὲ οἱ Πελασγοὶ, ἔλαβον αὐτὸν αἰχμάλωτον, ὅστις ἔδωκε τὴν πόλιν ταύτην λύτρα, καὶ οὕτως ἠλευθερώθη· ὅθεν ὠνομάσθη Ἄντανδρος, ἐπειδὴ ἐδόθη λύτρον ἀντὶ ἑνὸς ἀνδρὸς (α).

Ὁ δὲ Φινεὺς ἦτον υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, ἢ τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ Βασιλεὺς τῆς Σαλμυδησσοῦ πόλεως παραθαλασσίου τῆς Θρᾴκης, ἄνωθεν τοῦ Βοσπόρου. Ἦτον δὲ καὶ μάντις ἔμπειρος, πλὴν τυφλός. Τινὲς μὲν λέγουσιν, ὅτι ἐτύφλωσαν αὐτὸν οἱ Θεοὶ, ἐπειδὴ προέλεγε τὰ μέλλοντα· ἢ ὁ Ποσειδῶν μόνον, ἐπειδὴ ἔδειξε τὸν δρόμον, πόθεν νὰ ἐπιστρέψωσιν οἱ παῖδες τοῦ Φρίξου εἰς τὴν Ἑλλάδα. Τινὲς δὲ, ὅτι ἐτύφλωσαν αὐτὸν οἱ Ἀργοναῦται, ἐπειδὴ ἐτύφλωσε τοὺς παῖδας αὐτοῦ. Ἔπεμψαν δὲ καὶ τὰς Ἁρπυίας πρὸς αὐτὸν οἱ Θεοὶ

(α) Ὀβιδ. Μεταμ. Ιγ'. 640. Κόνων. Μα'. Στέφαν. ἐν Ἄνδρ. καὶ Ἄντανδρ.

εἰς μείζονα τιμωρίαν· ἐπειδὴ ὅμως ἔδειξε τὸν τρόπον, πῶς νὰ διαβῶσιν οἱ Ἀργοναῦται τὰς Συμπληγάδας πέτρας, ἐφόνευσαν τὰς Ἁρπυίας οἱ υἱοὶ τοῦ Βορέου.

Λαβὼν δὲ γυναῖκα τὴν Κλεοπάτραν θυγατέρα τοῦ Βορέου, ἐγέννησε δύο υἱοὺς, Πλήξιππον καὶ Πανδίονα, ἢ Ὄρυθον καὶ Κράμβιν, ἢ Παρθένιον καὶ Κράμβιν, ἢ Γερύβαντα καὶ Ἄσπονδον καλουμένους· ἔπειτα δὲ ἔλαβε καὶ ἄλλην γυναῖκα τὴν Ἰδαίαν θυγατέρα τοῦ Δαρδάνου βασιλέως τῶν Σκυθῶν. Ἡ Ἰδαία τοίνυν φθονοῦσα τοὺς προγόνους, διαβάλλει αὐτοὺς πρὸς τὸν Φινέα, ὅτι βιάζουσιν αὐτήν. Ὁ δὲ πεισθεὶς, ἐτύφλωσεν αὐτοὺς, ἔπειτα τοὺς ἐφυλάκωσε μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῶν, εἰς φυλακὴν αὐςηρὰν, καὶ τιμωρίαν σκληράν. Ἐκεῖνοι δὲ μαθόντες, ὅτι ἦλθον οἱ Ἀργοναῦται ἐκεῖ, ἐμήνυσαν πρὸς αὐτοὺς τὴν συμφορὰν αὐτῶν, ζητοῦντες βοήθειαν· ὅθεν ἔπεμψαν οἱ Ἀργοναῦται πρὸς τὸν Φινέα πρέσβυν, λέγοντες φιλικῶς, νὰ ἐλευθερώσῃ αὐτούς. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἀπεκρίθη πικρῶς, νὰ μὴ πολυπραγμονῶσι περὶ τοῦ οἴκου αὐτοῦ, ἐπειδὴ ποτὲ ὁ πατὴρ δὲν τιμωρεῖ τὰ τέκνα, ἐὰν τὸ σφάλμα αὐτῶν δὲν ὑπερβῇ τὴν πατρικὴν φιλοςοργίαν Τότε τοίνυν ἐξελθόντες οἱ Ἀργοναῦται, συνεκρότησαν μάχην κρατερὰν, ἐπειδὴ ὁ Φινεὺς ἀντέταξε πολλοὺς Θρᾷκας. Ἀλλ' οἱ Ἥρωες τῆς Ἀγοῦς ἀγωνισάμενοι ἄριςα καὶ κάλλιςα, κατέκοψαν τοὺς βαρβάρους· καὶ μάλιςα ὁ Ἡρακλῆς κατέσφαξε καὶ αὐτὸν τὸν Φινέα. Ἔδειξαν δὲ μεγάλην προθυμίαν εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον καὶ οἱ παῖδες τοῦ Βορέου, θεῖοι ὄντες τῶν δυςυχῶν ἐκείνων, καὶ ἀδελφοὶ τῆς Κλεοπάτρας. Καὶ οὕτως ἀποκατέςησαν τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ εἰς τὴν πατρῴαν βασιλείαν. Κατ' ἄλλους δὲ, δὲν ἐτύφλωσεν αὐτοὺς ὁ Φινεὺς, ἀλλὰ τοὺς ἐφυλάκωσε μόνον.

Μετὰ δὲ ταῦτα οἱ Φινεῖδαι ἤθελον νὰ τιμωρήσωσι τὴν μητρυιὰν αὐτῶν, ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς ἔπεισεν αὐτοὺς, καὶ τὴν ἔπεμψαν πρὸς τὸν πατέρα αὐτῆς, μηνύοντες καὶ τὰς κακουργίας, καὶ ἀξιοῦντες νὰ τιμωρή-

ση αὐτὴν ἐκεῖνος, κατὰ τὰ σφάλματα αὐτῆς, ὅςτις κατεδίκασεν αὐτὴν εἰς θάνατον. Οἱ δὲ Θρᾶκες ἔλαβον εἰς μεγάλην ὑπόληψιν τοὺς Φινείδας διὰ ταύτην τὴν ἐπιείκειαν. Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι ἀφῆκαν τὴν μητέρα αὐτῶν εἰς τὸ βασίλειον, καὶ αὐτοὶ συνέπλευσαν μὲ τοὺς Ἀργοναύτας. Ὁ Αἰσχύλος καὶ Σοφοκλῆς ἔγραψαν τραγῳδίας τῆς Ἱςορίας ταύτης· ὅμως δὲν σώζονται (α).

Ὁ δὲ Κάρνος ἦτον Ἀρκὰς, ἢ Αἰτωλὸς, ἢ υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, καὶ ἀνέθρεψεν αὐτὸν ἡ Ἄρτεμις· ὁ δὲ Ἀπόλλων τὸν ἐδίδαξε τὴν μαντικήν. Ὅτε δὲ ἐςράτευον οἱ Ἡρακλεῖδαι πρὸς τὴν Πελοπόννησον, ἠκολούθη καὶ αὐτὸς αὐτοπροαιρέτως, ἐνθουσιαζόμενος, καὶ προλέγων παντοίους χρησμοὺς, ὥςε ἐνόμισαν αὐτὸν μάγον, καὶ κατάσκοπον, καὶ τὸν ἐφόνευσεν ὁ Ἱππότης, ἐν τῇ Ναυπάκτῳ, ὅπου παρεσκευάζετο ὁ ςόλος. Συνέβη δὲ ὕςερον εἰς τὸ ςρατόπεδον νόσος καὶ πεῖνα, ὥςε διελύθη τὸ ςράτευμα, ἐφθάρη καὶ ὁ ςόλος. Ἐρωτήσας τοίνυν ὁ Τήμενος τὸ μαντεῖον, ἔλαβε χρησμὸν, ἵνα ἐξορισθῇ δέκα χρόνους ὁ Ἱππότης, καὶ νὰ ἑορτάζωσι καὶ ἑορτὴν τοῦ Καρνείου Ἀπόλλωνος, εἰς τιμὴν τοῦ Κάρνου· Τούτων δὲ γενομένων, ἔπαυσε τὸ κακὸν, ἀνέλαβε τὸ ςράτευμα, καὶ ἐνίκησε τοὺς ἐχθρούς. Ταύτην δὲ τὴν ἑορτὴν Κάρνεια καλουμένην ἑώρταζον μεγαλοπρεπῶς οἱ Δωριεῖς. Κατ' ἄλλους δὲ, ὁ μάντις οὗτος ἦτον φάσμα τοῦ Ἀπόλλωνος, ἢ ἦτον Τρῳαδίτης. Ἡ δὲ ἑορτὴ ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ κράναι τὸ ἐκτελεῖν· ἐπειδὴ ὁ Μενέλαος ςρατεύων κατὰ τῆς Τρῳάδος, ηὔξατο, νὰ τιμήσῃ τὸν Ἀπόλλωνα, ἐὰν κραίνῃ. Ἄλλοι δὲ νομίζουσι τοῦ Διὸς τὴν ἑορτὴν, καὶ ἄλλοι λέγουσιν, ὅτι ἐν τῇ Τρῳϊκῇ Ἴδῃ ἦτον ἄλσος Ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐν ᾧ ἦσαν κρανεῖαι, καὶ ἐξ ἐκείνων κατε-

---

(α) Ἀπολλόδ. Α΄. Θ΄. κα΄. Γ΄. Ιδ΄. 3. Ἀπολλών. Β΄. 178. 207. Ὀρφ. 669. Διόδ. Δ΄. Μδ΄. Ὑγῖν. μύθ. 19. Φαβρίκ. Β΄. Ις΄. 7. καὶ Ιζ΄. 3.

σκεύασαν τὸν Δούρειον ἵππον. Καὶ διὰ τοῦτο ἑώρταζον τὴν ἑορτὴν εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, διὰ τὴν καλὴν ἔκβασιν τοῦ ἐπιχειρήματος, ἢ εἰς ἐξιλέωσιν διὰ τὴν ἱεροσυλίαν. Κατ' ἄλλους δὲ, οἱ Ἀργεῖοι ὠνόμαζον τὸν Κάρνον Δία καὶ Ἡγήτορα, ἐπειδὴ αὐτὸς ὡδήγησε τοὺς Ἡρακλείδας εἰς τὴν Πελοπόννησον. Κατ' ἄλλους δὲ, ὁ Κάρνος ἐτιμᾶτο εἰς τὴν Σπάρτην ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν, πρὶν τῆς καθόδου τῶν Ἡρακλειδῶν, Καρνειὸς Οἰκέτας ὀνομαζόμενος (α).

Ὁ δὲ Κριὸς ἦτον Σπαρτιάτης, υἱὸς τινὸς Θεοκλέους, καὶ μάντις τὴν τέχνην· ἐν τῷ οἴκῳ τούτου ἦτον ὁ βωμὸς τοῦ Κάρνου, ὅςτις ἐτιμᾶτο ἐκεῖ πρότερον, ὡς εἴρηται. Τούτου τὴν θυγατέρα εὑρόντες οἱ κατάσκοποι τῶν Ἡρακλειδῶν, ὅτε ἤθελον νὰ κυριεύσωσι τὴν Σπάρτην, καὶ συνομιλήσαντες, ἦλθον πρὸς τὸν πατέρα αὐτῆς Κριὸν, ὑπ' αὐτῆς ὁδηγούμενοι, ὅςτις εἶπε τὸν τρόπον τῆς ἁλώσεως (β). Δῆλον οὖν, ὅτι ἐτίμησαν μὲν τὸν Κάρνον οἱ Ἡρακλεῖδαι εἰς ἐξιλέωσιν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀλλ' ἡ ἑορτὴ ἦτον ἀρχαιοτέρα, δι' ἄλλην τινὰ αἰτίαν, ὡς εἴρηται.

Ὁ δὲ Τροφώνιος ἦτον υἱὸς τοῦ Ἐργίνου βασιλέως τῶν Ὀρχομενίων τῆς Βοιωτίας. Ὁ Ἐργῖνος γέρων ἤδη ὢν, λαβὼν γυναῖκα κατὰ τὸν χρησμὸν, ἐγέννησε δύο υἱούς. τὸν Τροφώνιον καὶ Ἀγαμήδην. Τινὲς δὲ λέγουσι τὸν Τροφώνιον κατὰ τὴν συνήθειαν υἱὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἐγένοντο δὲ οἱ ἀδελφοὶ οὗτοι τέκτονες ἄριςοι, ὥςε ἐτεχνούργησαν πολλὰς ἐπισήμους οἰκοδομάς. Βασιλεὺς δέ τις ὑπέρπλουτος Ὑριεὺς καλούμενος, ἢ ὁ Αὐγείας τῆς Ἤλιδος κατά τινας, ἐζήτησε νὰ κτίσωσιν αὐτῷ θησαυροφυλάκιον. Ἐκεῖνοι δὲ κτίσαντες τοῦτο,

(α) Ἀπολλόδ. Β'. ή. 3. Παυσαν. Λακωνικ. Ιγ'. Καλλίμαχ. καὶ Σπάγχ. εἰς Ἀπόλλων. 72. καὶ Σχολ. Εὐσέβ. Προπαρασ. έ. κ'. Ἰωνιά. 251. Θεόκριτος. Ε'. 83. Ἀθήν. Δ'. 141. Κόνων. Κς'.

(β) Παυσαν. Αὐτόθι.

κατεσκεύασαν θυρίδα τεχνικὴν καὶ ἀφανῆ, διά τινος πετρας κλειομένην καὶ ἀνοιγομένην, καὶ ἔκλεπτον τὰ χρήματα. Τούτου δὲ πολλάκις γενομένου, καὶ παρατηρῶν ὁ βασιλεὺς τὰ μὲν ἀγγεῖα κενὰ, τὰς δὲ πύλας κεκλεισμένας, καὶ τὰς σφαγίδας ἀβλαβεῖς, ἔςησε παγίδα. Οἱ δὲ ἐλθόντες πάλιν τὴν νύκτα, ὁ μὲν Ἀγαμήδης εἰσελθὼν ἐπαγιδεύθη· ὁ δὲ Τροφώνιος ἔξωθεν φυλάττων, καὶ φοβηθεὶς μήπως μαρτυρήσῃ καὶ αὐτὸν, ἂν τιμωρηθῇ, ἔκοψε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, καὶ ἀνεχώρησεν. Ἀλλ' ἐσχίθη ἡ γῆ καὶ κατέπιεν αὐτὸν, ἐν τῇ Λεβαδίᾳ, ὅπου ἦτον τὸ μαντεῖον αὐτοῦ, καὶ βόθρος τις τοῦ Ἀγαμήδους καλούμενος. Ὁ Ἡρόδοτος διηγεῖται καὶ ἐν τῇ Αἰγύπτῳ τοιοῦτόν τι συμβεβηκὸς (α).

Κατ' ἄλλους δὲ, κτίσαντες τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος δἰ ἰδίων χρημάτων, ἐζήτησαν μισθὸν παρὰ τοῦ θεοῦ· ἐκεῖνος δὲ ἀπεκρίθη, ὅτι μετὰ ἑπτὰ ἡμέρας δίδει τὸν μισθὸν, καὶ τὴν ἑβδόμην ἡμέραν ἀπέθανον ἀμφότεροι. Κατ' ἄλλους δὲ, φιλοξόδοξος ὢν ὁ Τροφώνιος, κατεσκεύασεν οἴκημα ὑπόγειον, καὶ καθήμενος ἐκεῖ ἐμάντευεν· ἐπειδὴ ἦτον μάντις αὐτός τε καὶ ὁ Ἀγαμήδης· ἔπειτα δὲ λιμαγχονηθεὶς ἀπέθανεν εἰς τὸ ἐνδότερον τοῦ σπηλαίου, καὶ δὲν ἐφάνη τελείως τὶ ἐγένετο· ὅθεν ἐτιμήθη ὡς θεὸς, κατέςησαν καὶ μαντεῖον αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτὸ σπήλαιον. Τοιοῦτοι δὲ μάντεις καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἀποθανόντες, ἀναφέρονται καὶ ἕτεροι δύοι Βοιωτοὶ, Ἀρίςιος καὶ Ἐμπεδότιμος καλούμενοι (β).

(α) Εὐτέρπ. 121. Παυσαν. Βοιωτικ. ΛΖ'. Σχολ. Ἀριςοφάν. Νεφέλ. 508. Σουΐδ. ἐν Τροφων. Στράβ. Θ'. 414.

(β) Πίνδαρ. παρ. Πλουτάρχ. παραινετικ. πρὸς Ἀπολλών. 108. Λουκιαν. Ν. Δ. Γ'. καὶ Σχολ. καὶ ἐν Νεκυομαντ. Ἰωνιά. 404.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ Θ'.

Περὶ τοῦ Βάκκιδος, Εὔκλου, Τελλίου, Ὀφιονέως, Εὐνόμου, Ἐπεράςου, Μέροπος, Πρύλλιδος, Ἑρμοτίμου, Τάγου, Ταμίρου, Γαλεώτου καὶ Βράγχου.

Ὁ μὲν Βάκκις ἦτον Θηβαῖος, καὶ Νυμφόληπτος γενόμενος, οἷον, ἐμάνη ὑπὸ τῶν Νυμφῶν, ἐγένετο μάντις περιβόητος, καὶ προεῖπε τὴν κάθοδον τῶν Μεσσηνίων, τὴν εἰσβολὴν τῶν βαρβάρων, καὶ ἄλλα πολλά. Ἐχρημάτισαν δὲ τρεῖς τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος χρησμολόγοι. Ὁ μὲν ἐξ Ἐλεῶνος τῆς Βοιωτίας, ὁ δ' Ἀθηναῖος, ὁ δ' ἄλλος Ἀρκὰς (α).

Ὁ δὲ Εὔκλοος ἦτον Κύπριος καὶ χρησμολόγος ἐπίσημος, ὅστις ἐμάντευσε καὶ τὴν γέννησιν τοῦ Ὁμήρου, ὅτι ἐγεννήθη ἐν τῇ Κύπρῳ. Προεῖπε δὲ καὶ οὗτος τὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔφοδον τῶν βαρβάρων. Ἡ δὲ μήτηρ τούτου ὠνομάζετο Θεμιςὼ (β).

Ὁ δὲ Τελλίας ἦτον Ἠλεῖος, καὶ μάντις ἐπίσημος τῶν Φωκέων ἐν τῷ πρὸς Θεσσαλοὺς πολέμῳ, ὅστις ἔσωσεν αὐτοὺς τότε ἐκ τοῦ ἐσχάτου κινδύνου· ἐπειδὴ φοβηθέντες τὴν ἀκράτητον ὁρμὴν τοῦ Ἱππικοῦ τῶν Θεσσαλῶν, ἦλθον εἰς τοιαύτην ἀπελπισίαν, ὥςε ἐξερχόμενοι εἰς μάχην, ἀφῆκαν τριάκοντα ἄνδρας, ἵνα φονεύσωσι τὰς γυναῖκας, ἐὰν νικηθῶσιν αὐτοί· νὰ καύσωσι καὶ τὰ πράγματα τῆς πόλεως, ἔπειτα νὰ φονευθῶσι καὶ ἐκεῖνοι ὑπ' ἀλλήλων. Ἐν τοιαύτῃ τοίνυν ἀπορίᾳ ὄντες, ἐνίκησαν τοὺς Θεσσαλοὺς παραδόξως διὰ συμ-

(α) Παυσαν. φωκικ. Ιβ'. Βοιωτικ. ΚΖ'. Μεσσηνιακ. ΚΖ'. Κλήμ. Στρωμ. 333. Αἰλιαν. ποικιλ. Ἱςορ. ΙΒ'. λε'. καὶ Περιζών.
(β) Αὐτόθι. φωκικ. ΙΒ'. Κε'. Ιγ'.

βουλῆς τοῦ Τελλίου· ὅθεν ἔςησαν ἀνδριάντα αὐτοῦ εἰς τοὺς Δελφούς· Τούτου οἱ ἀπόγονοι ὠνομάζοντο Τελλιάδαι, μάντεις ἐπίσημοι χρηματίσαντες (α).

Ὁ δὲ Ὀφιονεὺς ἦτον Μεσσήνιος, καὶ τυφλὸς ἐκ γενετῆς· ἐχρησμολόγει ὅμως φρονιμώτατα, ὡς καὶ ὁ Σωκράτης· ἐπειδὴ ὅτε ἐρωτᾶτο περὶ δημοσίων καὶ κοινῶν ὑποθέσεων, ἠρώτα πρῶτον περὶ τῆς διοικήσεως αὐτῶν, καὶ πάντων τῶν λοιπῶν· ἔπειτα προέλεγε τὰ μέλλοντα· ὁμοίως ἠρώτα καὶ περὶ τῆς διαγωγῆς καὶ ἐπιχειρημάτων τῶν ἰδιωτῶν. Ἔχων δὲ ὁ Ἀριςόδημος βασιλεὺς τῶν Μεσσηνίων πόλεμον πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, ἠρώτησε τὸ μαντεῖον, καὶ ἔλαβε χρησμόν· ὅταν ἀνοιχθῶσι δύο ὄμματα, καὶ μετ' ὀλίγον κλεισθῶσι πάλιν, τότε εἶναι κακὸν δι' αὐτούς. Μετ' ὀλίγον δὲ ὁ Ὀφιονεὺς κεφαλαλγίᾳ συσχεθείς, ἀνέβλεψε παραδόξως, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐτυφλώθη πάλιν. Τότε ὁ Ἀριςόδημος ἐννοήσας τὸν χρησμόν, ἔσφαξεν ἑαυτόν, καὶ οὕτως ἐδουλώθησαν οἱ Μεσσήνιοι (β). Κατὰ τοῦτον τὸν πόλεμον ἦτον καὶ ἄλλος τὶς Μεσσήνιος ἐπίσημος μάντις Ἐπίβολος καλούμενος.

Ὁ δὲ Ἔννομος ἦτον ςρατηγὸς τῶν Μυσῶν, καὶ ἔμπειρος οἰωνιςής, ὅςτις ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τῶν Τρῳαδιτῶν, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως (γ).

Ὁ δὲ Ἐπέρασος ἦτον υἱόςτινος Θεογόνου καὶ ἀπόγονος, ὡς εἴρηται τοῦ Ἀλκμαίωνος τοῦ Ἀμφιαράου, καὶ εἷς τῶν Κλυτιδῶν· ἦτον δὲ καὶ μάντις καὶ ἀθλητὴς Ὀλυμπιονίκης· ὅθεν εἶχεν εἰκόνα καὶ ἐπιγραφὴν τοιαύτην.

„Τῶν δὲ ἱερογλώσσων Κλυτιδᾶν γένος εὔχομαι εἶναι,
„Μάντις, ἀπ' ἰσοθέων αἷμα Μελαμποδιδᾶν.

(α) Αὐτόθι. φωκικ. Α'. 4.
(α) Παυσαν. Μεσσηνιακ. Ι'. 4. Ιβ'. 7. Ιγ'. Ι. 2.
(γ) Ὅμηρ. Ἰλ. Β'. 860. Ρ. 218.

Ἦσαν ἄρα εἰς τὴν Ἤλιδα τρία γένη μάντεων ἐπισήμων· οἱ Κλυτίδαι, Ἰαμίδαι καὶ Τελλιάδαι (α).

Ὁ δὲ Μέροψ ἦτον ἐκ τῆς Περκώτης πόλεως τοῦ Ἑλλησπόντου, μάντις ἄριςος· εἶχε δὲ δύο υἱοὺς Ἄδραςον καὶ Ἄμφιον καλουμένους, τοὺς ὁποίους ἐκώλυε ἀπὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, προβλέπων τὸ μέλλον· ἐκεῖνοι δὲ μὴ ὑπακούοντες, ἦλθον καὶ ἐφονεύθησαν ὑπὸ τοῦ Διομήδους (β).

Ὁ δὲ Πρύλις ἦτον υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Νύμφης Ἴσης, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ πόλις τῆς Λέσβου Ἴση. Ἐρχόμενοι δὲ οἱ Ἕλληνες κατὰ τῆς Τρῳάδος, ἦλθον εἰς τὴν Λέσβον, καὶ ἔπεισεν αὐτὸν ὁ Παλαμήδης, νὰ τοὺς συμβουλεύσῃ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρῳάδος διὰ τοῦ Δουρείου ἵππου (γ).

Ὁ δὲ Ἑρμότιμος ὁ Κλαζομένιος ἦτον μάγος μᾶλλον, ἢ μάντις· ἐπειδὴ ἔλεγεν, ὅτι ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἐξήρχετο εἰς περιήγησιν, ὅτε ἐκοιμᾶτο, καὶ περιερχομένη πολλοὺς μακρυνοὺς τόπους, ἐπέςρεφε πάλιν. Καὶ οὕτως ἐκόμιζε καθ' ἑκάςην νέα, τὰ ὁποῖα διηγούμενος ἐθαυμάζετο, ὥςε ἔκτισαν καὶ ναὸν αὐτοῦ μετὰ θάνατον.

Ὁ δὲ Τάγης ἀγνοεῖται μὲν τίνος υἱός ἦτον, ἐδίδαξε δὲ πρῶτον τὴν μαντικὴν καὶ οἰωνοσκοπίαν τοὺς Ἐτρούσκους (δ).

Ὁ δὲ Ταμίρας ἦτον μάντις τῆς Κιλικίας, καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν οἱ Πάφιοι τῆς Κύπρου περὶ ἀνακτίσεως τοῦ ἐν τῇ Πάμφῳ ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης, ὃν ἔκτισεν ὁ Κινύρας. Καὶ οὕτως ἀπεφασίσθη, νὰ λάβωσι τὴν Ἱερωσύνην τοῦ ναοῦ τούτου οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ταμί-

---

(α) Παυσαν. Ἠλειακ. Ὑςέρ. ΙΖ΄. 4. Φιλόςρατ. ἐν Βίῳ. Ἀπολλων. Ε΄. κε΄.

(β) Ὅμηρ. Ἰλ. Β΄. 830. Λ. 329.

(γ) Ἰωνιά. 348.

(δ) Λεξικ. Ἀνώνυμ. ἐν Ἑρμοτίμ. καὶ Τάγῳ.

ρυο Ταμιράδαι ὀνομαζόμενοι, μὲ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Κινύρου.

Ὁ δὲ Γαλεώτης ἦτον μάντις τῶν Ὑϐλαίων τῆς Σικελίας, καὶ ἐνομίζετο υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος· ὅθεν ἐζωγράφιζον αὐτὸν εἰς τὴν ἅμαξαν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ· ἐκ τούτου κατήγετο ἡ γενεὰ τῶν μάντεων τῆς Σικελίας Γαλεωτῶν καλουμένων.

Ὁ δὲ Βράγχος ἦτον υἱὸς τινος Σμικροῦ καλουμένου. Ὁ δὲ Σμικρὸς ἦτον υἱὸς τοῦ Δημόκλου ἐκ τῶν Δελφῶν. Πλεύσας δέ ποτε ὁ Δήμοκλος εἰς τὴν Μίλητον ἔχων καὶ τὸν Σμικρὸν τρισκαιδεκατῆ, ἀφῆκεν αὐτὸν ἐκεῖ κατὰ λάθος, ἀναγκαζόμενος νὰ πλεύσῃ. Εὑρὼν δὲ αὐτὸν ὁ αἰπόλος τινὸς Μιλησίου Ἐριθάρσου, τὸν ἔφερε πρὸς τὸν Ἐριθάρσην, ὅςτις μαθὼν τὸ γένος τοῦ παιδὸς, ἀνέθρεψεν αὐτὸ ὡς ἴδιον υἱόν. Αὐξήσας τοίνυν ἐκεῖ ὁ Σμικρὸς, ἔγημε τὴν θυγατέρα τινὸς ἐνδόξου Μιλησίου, ἥτις ἔγκυος γενομένη, εἶδε καθ᾽ ὄναρ τὸν Ἥλιον, οἷον, τὸν Ἀπόλλωνα, εἰσελθόντα διὰ τοῦ ςόματος αὐτῆς, καὶ διὰ τῆς γαςρὸς καὶ τῆς μήτρας ἐξελθόντα. Ἔπειτα δὲ γεννήσασα παῖδα, ὠνόμασεν αὐτὸν Βράγχον ἀπὸ τοῦ βράγχου· ἐπειδὴ ἐκεῖθεν ἐξῆλθον ὁ Ἥλιος ἐκ τῆς γαςρὸς αὐτῆς. Ἐγένετο δὲ εὐειδέςατος ὁ παῖς, καὶ διέτριϐεν εἰς τὰ ποίμνια. Εὑρὼν δ᾽ αὐτὸν ὁ Ἀπόλλων ἐν Διδύμοις, ὅπου ἦτον καὶ βωμὸς αὐτοῦ, ἐθαύμασε τὸ κάλλος, καὶ τὸν ἐδίδαξε τὴν μαντικήν· ὅθεν ὠνομάσθη ἐκεῖ Φίλιος ὁ Ἀπόλλων. Οὗτος τοίνυν ὁ Βράγχος κατέςησε τὸ ἐκεῖ μαντεῖον, καὶ ἀπ᾽ αὐτοῦ ὠνομάζοντο Βραγχίδαι οἱ ἐκεῖ μάντεις (α). Ταῦτα καὶ περὶ τῶν ἐπισημοτέρων μάντεων.

(α) Κόνων. Λγ'.

ΚΕΦΑ᾿ΛΑΙΟΝ Γ΄.

Περὶ Σιϐυλλῶν.

Σιϐύλλαι ὠνομάσθησάν τινες γυναῖκες προφήτιδες, προλέγουσαι τὰ μέλλοντα διὰ ςίχων. Τὸ δὲ ὄνομα λέγουσι, τινὲς μὲν Ῥωμαϊκὸν, καὶ σημαίνει μάντιν. Τινὲς δὲ Ἑλληνικὸν παρὰ τὸ Σιὸ καὶ βουλήν· διότι Σιὸ ὠνόμαζον τὸν Θεὸν Λακωνιςί. Αἰολικῶς δὲ ἡ βουλὴ ἐλέγετο βυλή. Κατ᾽ ἄλλους δὲ ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ σιϐυλλαίνειν τὸ ἐνθεάζειν. Κατ᾽ ἄλλους δὲ, πρῶτον ἐφάνη εἰς τὴν Λιϐύαν τοιαύτη γυνὴ, καὶ ἐκεῖ ὠνόμασαν αὐτὴν Σιϐύλλαν. Τοὺς δὲ χρησμοὺς τούτων ὠνόμαζον Σιϐυλλείους.

Τινὲς μὲν ἀναφέρουσι τρεῖς Σιϐύλλας, τινὲς δὲ τέσσαρας, καὶ ἄλλοι πάλιν δέκα. Περιεφέροντο δὲ ἀπὸ χώρας εἰς χώραν, καὶ μία Σιϐύλλα ἐφάνη εἰς πολλοὺς τόπους, καὶ διὰ τοῦτο ἐγένετο δυσδιάκριτα τὰ ὀνόματα αὐτῶν· ἐπειδὴ ὠνομάζουσιν αὐτὰς ἀπὸ τῶν τόπων, καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῶν κυρίων ὀνομάτων. Ἀναφέρονται τοίνυν αἱ ἑξῆς. Πρώτη ἡ Χαλδαία, δευτέρα ἡ Λίϐυσσα, τρίτη ἡ Δελφικὴ, τετάρτη ἡ Ἰταλικὴ, πέμτη ἡ Ἐρυθραία, ἕκτη ἡ Σαμία, ἑϐδόμη ἡ Κυμαία, ὀγδόη ἡ Ἑλλησποντία, ἐννάτη ἡ Φρυγία, δεκάτη ἡ Τιϐουρτία (α).

Ἡ μὲν οὖν Χαλδαία, καὶ Αἰγυπτία, καὶ Περσὶς, καὶ Ἑϐραία καλουμένη, ἐγεννήθη ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Καὶ ὁ μὲν πατὴρ αὐτῆς ὠνομάζετο Βηρωσσὸς, ἡ δὲ μήτηρ Ερυμάνθη· αὐτὴ δὲ Σάμϐη, καὶ Σαμϐήθη. Ἡ Σάμϐη

(α) Ἡσύχ. Βαρῖν. ἐν Σιϐύλ. Ἰωνιά. 374. Πλούταρχ. Θησ. Κδ΄. Ποπλικόλ. Κα΄. φαϐ. δ΄. Παυσαν. φωκικ. Ιβ΄. Πλάτ. ἐν φαίδρ. καὶ Θεαγέν. Ἀριςοτέλ. Προϐλ. Λ΄. καὶ Θαυμασ. Ἀκουσμάτ. 90. Αἴλιαν. Ποικίλ. Ἱςορ. Ιβ΄. Λε΄. Διόδωρ. Δ΄. ξς΄.

τοίνυν νομίζεται ἡ ἀρχαιοτάτη τῶν Σιβυλλῶν, κατά τινας, καὶ προεφήτευσε περὶ τῆς πυργοποιΐας, καὶ περὶ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. ὡς ἔλεγεν ὁ Νίκανδρος, ὁ γράψας τὸν βίον αὐτοῦ. Ἔγραψε καὶ εἰκοσιτέσσαρα βιβλία διὰ ςίχων, περὶ παντὸς ἔθνους καὶ χώρας· ἀλλ' οἱ σωζόμενοι εἰσὶν ἀτελεῖς καὶ ἄμετροι, καὶ ἀποδίδουσι τὸ σφάλμα, τινὲς μὲν εἰς τὴν ἀπειρίαν τῶν ἀντιγραφέων, τινὲς δὲ νομίζουσιν αὐτοὺς νεωτέρους καὶ ὑποβολιμαίους (α).

Ἡ δὲ Λίβυσσα ἐνομίζετο θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λαμίας θυγατρὸς τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ ἐγεννήθη ἐν τῇ Λιβύῃ. Ἀνετράφη δὲ κατά τινας εἰς τὸν Ἑλικῶνα ὑπὸ τῶν Μουσῶν· ἐκεῖθεν δὲ καταβᾶσα εἰς τοὺς Δελφοὺς, ἐςάθη ἐπί τινος πέτρας, καὶ ἔψαλλε τοὺς χρησμοὺς αὐτῆς, ἥτις ἐσώζετο καὶ ἐπὶ Παυσανίου, πλησίον τοῦ βουλευτηρίου Ταύτην τοίνυν λέγουσιν ἄλλοι πρώτην Σιβύλλαν, ἀφ' ἧς ὠνομάσθησαν καὶ αἱ ἄλλαι. Συγχέουσι δὲ καὶ τὰ ὀνόματα καὶ τοὺς τόπους, λέγοντες αὐτὴν τινὲς μὲν Λίβυσσαν, τινὲς δὲ Σαμίαν, ἢ Σικελὴν, ἢ Ῥοδίαν, ἢ Ἐρυθραίαν. Ὠνομάζετο δὲ Ἡροφίλη· ἐπειδὴ ὅμως εἶναι καὶ ἄλλη Ἡροφίλη, ἔςω αὐτὴ Ἡροφίλη πρώτη. Ἀποθανοῦσα δὲ ἀνέβη εἰς τὴν Σελήνην, καὶ ἐγένετο τὸ φαινόμενον πρόσωπον τῆς σελήνης· τὸ δὲ πνεῦμα αὐτῆς διεσκορπίσθη εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ἐγένοντο αἱ φῆμαι καὶ κληδόνες· ἐκ δὲ τοῦ σώματος αὐτῆς ἐβλάςησαν τὰ μαντευτικὰ χόρτα, καὶ ὅσα ζῶα φάγωσιν αὐτὰ, λαμβάνουσι δύναμιν τοιαύτην εἰς τα σπλάχνα, ἐξ ὧν γνωρίζονται τὰ μέλλοντα· ἔτι δὲ γίνονται καὶ χρώματα, καὶ ἄλλα σημεῖα προμαντευτικὰ εἰς τὰ ζῶα ἐκεῖνα (β).

(α) Σουΐδ. ἐν Σιβύλλ. Παυσαν. Αὐτόθ. Βάῤῥ. παρ. Λακταντ. Θρησκ. Α´. ς´. Βανιέρ. Β´. 68. Σχολ. Πλάτων. ἐν φαιδρ. 342.

(β) Παυσαν. Αὐτόθ. ϗ Σουΐδ. Πλούταρχ. Περὶ Πυθ. 398. Εὐριπίδ. προλεγόμεν. ἐν Λαμίᾳ.

Ἡ δὲ Δελφικὴ, Ἐρυθραία, Κολοφωνία, καὶ Σαμία λεγομένη, ὠνομάζετο καὶ αὐτὴ Ἡροφίλη, καὶ ἐγεννήθη κατὰ τὴν Τρωϊκὴν Ἴδην ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τινος Νύμφης Ἰδαίας. Διέτριψε δὲ πολὺν καιρὸν εἰς τὴν Σάμον, ἔπειτα ἦλθεν εἰς τὴν Κλάρον, Δῆλον, καὶ Δελφοὺς, ἔνθα ἐχρησμολόγει καὶ αὐτὴ ἐπὶ τῆς ῥηθείσης πέτρας ἱςαμένη· ἔπειτα ἐπέςρεψεν εἰς τὴν Τρῳάδα, καὶ ἐγένετο Ἱέρεια τοῦ Σμινθέως Ἀπόλλωνος, ὀλίγον πρότερον τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, καὶ ἐξήγησε τὸ ὄνειρον τῆς Ἑκάβης περὶ καταςροφῆς τῆς Τρῳάδος. Ἔτι δὲ προεῖπε καὶ τοῦτο, ὅτι ἡ Ἑλένη τραφήσεται ἐν Σπάρτῃ διὰ τὴν φθορὰν τῆς Ἀσίας καὶ Εὐρώπης. Οἱ Δήλιοι ἀνέφερον καί τινα ὕμνον αὐτῆς εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, ἔνθα ὠνόμαζεν ἑαυτὴν γυναῖκα, ἀδελφὴν καὶ θυγατέρα τοῦ Ἀπόλλωνος. Ὁ δὲ Παυσανίας λέγει, ὅτι εὑρέθη ἐνθουσιασμένη, ὅτε ἐςιχούργει ταῦτα. Εἰς ἕνα χρησμὸν πάλιν ἔλεγεν, ὅτι ὁ μὲν πατὴρ αὐτῆς ἦτον θνητὸς, ἡ δὲ μήτηρ ἀθάνατος.

„Εἰμὶ δ᾿ ἐγὼ γεγαυῖα μέσον θνητοῦτε θεᾶς τε,
„Νύμφης δ᾿ ἀθανάτης, πατρὸς δ᾿ αὖ κητοφάγοιο,
„Μητρόθεν Ἰδογενὴς, πατρὶς δὲ μοὶ ἐςιν Ἐρυθρὴ
„Μάρπησσος, μητρὸς ἱερὴ, ποταμὸς δ᾿ Ἀϊδωνεύς.

Ἐπειδὴ ἦτον περὶ τὴν Ἴδην πόλις ἀχαία Μάρπησσος καλουμένη, καὶ ποταμὸς τοιοῦτος. Ἡ δὲ περὶ τὴν πόλιν γῆ κατάξηρος οὖσα καὶ αὐχμώδης, εἶχε χρῶμα ἐρυθροῦν.

Οἱ δὲ Ἐρυθραῖοι τῆς Ἰωνίας λαβόντες τὸ ὄνομα μαρτυρίαν, ἔπλασαν ἄλλον χρησμὸν, ἀποβαλόντες τὴν πόλιν καὶ τὸν ποταμὸν, καὶ ἐφιλονείκουν οἰκειοποιούμενοι ἐκεῖ τὴν γέννησιν αὐτῆς. Εὗρον δὲ καὶ τὸν πατέρα αὐτῆς ἐγχώριον Θεόδωρον καλούμενον, καὶ μητέρα Νύμφην ἐπιχωρίαν. Ἰδαία δὲ ὠνομάσθη ἀπὸ τῶν δασῶν, ἐπειδὴ ὠνόμαζον Ἴδας τότε τοὺς δενδρώδεις τόπους. Εὗρον καὶ τὸ σπήλαιον ἐπί τινος ὄρους Κωρύκου καλουμένου, ὅπου ἐγεννήθη· εἶχον καὶ τὰ ὀςᾶ αὐτῆς εἰς ὑδρίαν, ἥτις ἦτον ἐν τῷ Ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος·

Χρησμὸν αὐτῆς ὅμως καὶ τάφον δὲν εἶχον εἰς ἀπόδειξιν. Ἡ δὲ Ἡροφίλη ἀπέθανεν εἰς τὴν Τρωάδα, καὶ ἐτάφη εἰς τὸ ἄλσος τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅπου ἦτον καὶ τάφος αὐτῆς, καὶ ςήλη ἐπὶ τοῦ τάφου ἔχουσα τὸ ἑξῆς ἐπίγραμμα.

,,Ἃ δ' ἐγὼ ἁ Φοίβοιο σαφηγορὶς εἰμὶ Σιβύλλα,
Τῶν δ' ὑπὸ λαινέῳ σάματι πυθομένα·
,,Παρθένος αὐδάεσσα τὸ πρὶν, νῦν δ' αἰὲν ἄναυδος,
Μοίρᾳ ὑπὸ ςιβαρῇ τὴν δὲ λαχοῦσα πέδην.
,,Ἀλλὰ πέλας Νύμφαισι καὶ Ἑρμῇ τῷ δ' ὑπόκειμαι
Μοῖραν ἔχουσ' ἑκάτῳ τῆς τότ' ἀνακτορίης.

Ἐπειδὴ πλησίον τοῦ τάφου ἦτον τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ τετράγωνον· ἀριςερόθεν δὲ ἦτον κρήνη, καὶ τὰ ἀγάλματα τῶν Νυμφῶν (α).

Ἡ δὲ Ἰταλικὴ καὶ Κυμαία ἡ αὐτὴ νομιζομένη ἦτον θυγάτηρ τινὸς Γλαύκου, Δηιφόβη, ἢ Δημώ, ἢ Ἀμάλθεια, ἢ Ἱεροφίλη, ἢ Ἡροφίλη, ἢ Δημοφίλη, ἢ Φιμονόη ὀνομαζομένη. Ἦτον δὲ Ἱέρεια ἐν τῇ Κύμῃ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἑκάτης, κατοικοῦσα εἰς σπήλαιον βαθύτατον, καὶ εὐρυχωρότατον, ὅπερ ὠνομάζετο θάλαμος κατάγειος, καὶ εἶχεν ἑκατὸν πύλας, δι' ὧν ἐξήρχετο ἡ βοὴ τῶν χρησμῶν. Ἀγαπήσας δὲ αὐτὴν ὁ Ἀπόλλων, ὑπεσχέθη δῶρον, ὅ,τι θελήσῃ· ἐκείνη δὲ λαβοῦσα ἄμμον εἰς τὴν χεῖρα, εἶπεν, ὅτι θέλει νὰ ζήσῃ τόσους χρόνους, ὅσοι εἶναι οἱ κόκκοι τῆς ἄμμου. Ἐγένετο μὲν ἡ ζήτησις, πλὴν ἔσφαλεν· ἐπειδὴ δὲν ἐζήτησε καὶ τὸ γῆρας ἀνάλογον, ἀλλ' ἐγήρασε κατὰ τὴν συνήθη ἡλικίαν, καὶ ἔπειτα ἐχώρει ἀεὶ πρὸς τὸ γῆρας κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν χρόνων. Πρὸς ταύτην τοίνυν ἐλθὼν ὁ Αἰνείας καὶ συμβουλευθεὶς, κατέβη εἰς τὸν ᾅδην· Ἔλεγε δὲ, ὅτι ἦτον τότε ἑπτακοσίων χρόνων, καὶ ἔμελλε νὰ ζήσῃ ἔτι τριακοσίους, κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῆς

(α) Παυσαν. καὶ Σουΐδ. Αὐτόθι. καὶ Σχολ. Κλήμ. Στρωμάτ. Α΄. λγ΄. Σαλμάσ. 79.

ἄμμου, καὶ μέχρι τότε, ἔλεγεν, ἴσως μείνῃ μόνον ἡ φωνὴ αὐτῆς (α).

Αὕτη λέγουσιν, ὅτι ἐκόμισεν ἐννέα βιβλία μὲ χρησμοὺς πρὸς τὸν Ταρκύνιον, καὶ ἐζήτησεν ἱκανὴν ποσότητα χρημάτων, ἵνα πωλήσῃ αὐτὰ, καὶ ὁ Ταρκύνιος δὲν ἠθέλησεν. Ἀναχωρήσασα δὲ, καὶ καύσασα δύο ἐξ αὐτῶν, ἐκόμισε πάλιν τὰ λοιπὰ ζητοῦσα τὴν αὐτὴν τιμήν. Μὴ θέλοντος δὲ τοῦ Ταρκυνίου, ἔκαυσεν ἄλλα δύο, ἔπειτα ἐλθοῦσα ἐζήτει πάλιν τὴν αὐτὴν τιμήν. Περιέργος οὖν γενόμενος ὁ Ταρκύνιος, ἔλαβεν αὐτά· ἐκείνη δὲ λαβοῦσα τὴν τιμὴν ἠφανίσθη. Ἐρευνήσαντες τοίνυν αὐτὰ, εὗρον πολλὰς προφητείας περὶ τῆς μελλούσης καταςάσεως τῆς Ῥώμης· ὅθεν ἐφύλαττον αὐτὰ εἰς τὸ Καπιτώλιον, διορίσαντες καὶ δύο ἐπιμελητὰς αὐτῶν. Μετὰ δὲ τριακοσίους ἑξήκοντα ἑπτὰ χρόνους, ἔταξαν δέκα ἐπιμελητὰς, καὶ ἐπὶ Σύλλα πεντήκοντα, οἵτινες ἦσαν ἐλεύθεροι παντὸς ἄλλου βάρους τῆς πόλεως. Ἐπειδὴ δὲ ἐκάησαν, ὅτε ἐκάη ὁ ἐκεῖ ναὸς τοῦ Διὸς, ἔπεμψεν ἡ Σύγκλητος ἀνθρώπους εἰς πᾶσαν τὴν Ἰταλίαν καὶ Ἑλλάδα, ἵνα ἀντιγράψωσιν, ὅσους Σιβυλλείους χρησμοὺς εὕρωσι. Καὶ οὕτω συνήθροισαν πάλιν ἀπείρους, καὶ μετεχειρίζοντο αὐτοὺς ὡς χρησμοὺς, εἰς πᾶν ἐπιχείρημα· ἐπειδὴ, ὅτε ἤθελον νὰ κηρύξωσι πόλεμον, ἔλεγον πρὸς τὸν λαὸν, ὅτι οἱ χρησμοὶ οὗτοι προμηνύουσι νίκην· ἔπειτα ἐξέδιδον καὶ αὐτοὺς, ὡς τὸν ἑξῆς ἐπὶ Τιβερίου.

„Τρὶς δὲ τριακοσίων περιτελλομένων ἐνιαυτῶν,
Ῥωμαίους ἔμφυλος ὀλεῖ ςάσις, ἀ Συβαρίτις ἀφροσύνη, κ. τ. λ.

Εἶχον δὲ καὶ οἱ Κυμαῖοι τὰ ὀςᾶ αὐτῆς εἰς ὑδρίαν ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ αὐτὴ λέγουσιν, ὅτι

(α) Παυσαν. Αὐτόθι. Σέρβ. καὶ Βιργίλ. Αἰν. ς'. 36. Ὀβίδ. Ιδ'. 132. Διονύσ. Ἁλικαρνασ. Δ'. ξβ'. Γέλλ. Α'. 19. Λιβ. Ε'. ιγ'. Ζ'. κζ'. Ι'. ζ'.

ἐγέννησε τὸν Εὔανδρον. Τινὲς δὲ νομίζουσιν, ὅτι ἄλλη ἦτον ἡ Ἰταλικὴ, καὶ ἄλλη ἡ Κυμαία Ἀμάλθεια καλουμένη (α).

Ἡ δὲ Κυμαία, ἢ Σαμία, ἢ Δελφικὴ, ἦτον θυγάτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἡ πρώτη ἐν Δελφοῖς Πυθία κατά τινας, ἥτις ἔλεγε τοὺς χρησμοὺς διὰ ςίχων ἑξαμέτρων, εὑροῦσα πρώτη τὸ μέτρον τοῦτο· ἐπειδὴ δὲ ἀλήθευον οἱ χρησμοὶ αὐτῆς, ἔμεινεν ἡ συνήθεια, νὰ δίδωνται οἱ χρησμοὶ εἰς ςίχους ἑξαμέτρος (β)· ὠνομάζετο δὲ Φημονόη.

Αὗται τοίνυν αἱ Σιβύλλαι εὑρίσκονται τοσοῦτον μόνον διακεκριμέναι, ὥςε δὲν γνωρίζεται ἀκριβῶς οὔτε τὸ ὄνομα, οὔτε ἡ πατρὶς ἑκάςης. Τῶν δὲ λοιπῶν μόλις εὑρίσκονται τὰ ὀνόματα, καὶ οἱ τόποι, ὅπου ἐγεννήθησαν, ἢ διέτριψαν, καὶ ταῦτα συγκεχυμένα· ἐπειδὴ ἐχρημάτισαν πολλαὶ, καὶ μάλιςα ὠνόμαζον Σιβύλλας ὅλλας τὰς προφητευούσας γυναῖκας.

Ἡ μὲν Ἑλλησποντία λέγουσιν, ὅτι ἐγεννήθη ἐν κώμῃ τινὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, καὶ ἤκμασε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Σόλωνος καὶ Κύρου. Αὕτη δὲ ἦτον δυνατὸν νὰ συγχυσθῇ μετὰ τῆς προτέρας, ἂν αἱ ἐποχαὶ δὲν ἦσαν διάφοροι.

Ἡ δὲ Κολοφωνία ὠνομάζετο Λάμπουσα, καὶ ἦτον ἀπόγονος τοῦ Κάλχαντος· ὠνομάσθη δὲ καὶ ἡ Μαντὼ θυγάτηρ τοῦ Τειρεσίου Σιβύλλα Θετταλή. Εὑρίσκεται καὶ ἄλλη τις Σάρβις, ἢ Κασσάνδρα, ἢ Ταραξάνδρα καλουμένη, ἀγνώςου γεννήσεως. Καὶ ἄλλη Θεσπρωτὶς Φαεννὶς καλουμένη. Εὑρέθησαν δὲ πολλοὶ Σιβύλλειοι χρησμοὶ, ὥςε καὶ ἐξεδόθησαν· ὅμως οἱ κριτικοὶ νομίζουσιν, ὅτι εἶναι μεταγενέςεροι καὶ ὑποβολιμαῖοι

(α) Πλούταρχ. ἐν Ποπλικόλ. Κα΄. φαβίφ. δ΄. Δίον. Νξ΄. 615. Ξβ΄. 709. Τζέτζ. ἐν Λυκόφρ. 1279. Βάῤῥ. παρ. Λακταντ. Α΄. ς΄. Παυσαν. καὶ Σχολ. Πλάτων. Αὐτόθι.

(α) Πλίν. Ἱςορ. φυσ. Α΄. γ΄. καὶ Σέρβ. Αἰν. Γ΄. 445. Ἰσίδωρ. Η΄. Στράβ. Θ΄. 4. 19. Παυσαν. Αὐτόθι.

διὰ πολλὰ αἴτια πολιτικά· ἐπειδὴ οἱ Ῥωμαῖοι πλάττοντες χρησμοὺς κατὰ τοὺς σκοποὺς αὐτῶν, ἐκήρυττον, ὅτι ἦσαν τῆς Σιβύλλας, ἵνα καταπείθωσι τὸν λαόν· ἐκεῖνοι δὲ οἱ χρησμοὶ ἀντεγράφοντο, καὶ συνηθροίζοντο, καὶ οὕτως αὐτοὶ μὲν ἐσώθησαν, τὰ δὲ τοσαῦτα ἄλλα βιβλία ἠφανίσθησαν, τὰ ὁποῖα δὲν συνέφερον εἰς τὴν τότε πολιτικὴν (α).

(α) Παυσαν καὶ σχόλ. Πλάτων. Αὐτόθι. φαβρίκ. Κε΄. δ΄. Σουίδ. Αὐτόθι.

ΒΙ'ΒΛΟΣ Δ.

Περὶ Κηρύκων, Μουσικῶν, ἢ Ποιητῶν, καὶ Ἰατρῶν.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ Α'.

Περὶ τοῦ Κήρυκος, καὶ τῶν λοιπῶν Κηρύκων.

Ο῾ μὲν Κήρυξ ἦτον υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀγραύλου, ἢ τῆς Πανδρόσου θυγατρὸς τοῦ Κέκροπος· ἢ κατ' ἄλλους ἦτου υἱὸς τοῦ Εὐμόλπου. Οὗτος ἐχρημάτισεν ὁ πρῶτος Κήρυξ εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ὑπηρέτης τῶν Ἐλευσινίων μυςηρίων, ἐξ οὗ κατήγετο τὸ γένος καὶ τὸ ὄνομα τῶν Κηρύκων. Ἐκ ταύτης οὖν τῆς γενεᾶς ἐγίνετο κατὰ διαδοχὴν ὁ Ἱεροκήρυξ τῶν ῥηθέντων μυςηρίων, καὶ ἄλλοι δύο τῆς πόλεως, ὧν ὁ μὲν διέτριβεν ἐν τῷ Ἀρείῳ πάγῳ, ὁ δ' ἄλλος, ἐν τῇ οἰκείᾳ τοῦ ἄρχοντος. Καὶ οὗτοι ἐκήρυττον ἐν τῇ πόλει τάς τε Ἱερὰς καὶ πολιτικὰς ὑποθέσεις. Ἔτι δὲ εἶχον καὶ εἰς τὰ ςρατόπεδα κήρυκας κοινούς, καὶ πᾶς βασιλεὺς καὶ ἡγεμὼν εἶχε κήρυκα ἰδιαίτερον, τοὺς ὁποίους ἔπεμπον πρὸς τοὺς ἐχθρούς, περὶ εἰρήνης, ἢ ἀνακωχῆς, ἢ ἄλλο τινὸς δημοσίου, ἢ ἰδιαιτέρου. Οἱ δὲ ἐρχόμενοι πρὸς ἐχθρικὸν ςρατόπεδον, ἢ εἰς πόλιν, ἢ ὅπου καὶ ἂν ἐπέμποντο, ἐδείκνυον μακρόθεν τὸ κηρύκειον, ἵνα γνωρίζωνται· ἐπειδὴ ἐνομίζοντο ἱεροὶ, ἄσυλοι, καὶ ἀβίαςοι, ἀγγελιαφόροι τῶν θεῶν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ὄντες, ἀναγγέλοντες τὰς

ἑορτὰς καὶ θυσίας· ἢ ἐπειδὴ κατήγοντο ἐκ θείου γένους· ὅθεν λέγουσιν, ὅτι οἱ Κήρυκες ἦσαν γένος μέσον τοῦ θείου καὶ ἀνθρωπίνου. Διά τοῦτο καλεῖ αὐτοὺς ὁ Ὅμηρος ἀγγέλους Διὸς καὶ τῶν ἀνθρώπων. Ἐδέχοντο τοίνυν αὐτοὺς πανταχοῦ, καὶ ἀπέμπον πάλιν μετὰ σέβας καὶ τιμῆς (α). Ἔτι δὲ εἶχον κήρυκας καὶ οἱ ςρατηγοὶ μεγαλοφώνους, δι' ὧν ἔλεγον τὰς παραγγελίας πρὸς τὸ ςράτευμα.

Ὁ δὲ Ταλθύβιος καὶ Εὐρυβάτης ἦσαν Κήρυκες τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐν τῷ Τρωϊκῷ πολέμῳ, τοὺς ὁποίους ἔπεμψε, νὰ λάβωσι τὴν Βρισηΐδα παρὰ τοῦ Ἀχιλλέως.

Ὁ δὲ Ὅδιος ἦτον καὶ αὐτὸς Κήρυξ τῶν Ἑλλήνων, ὅςτις ἐπέμφθη μετὰ τοῦ Εὐρυβάτου τὸ δεύτερον πρὸς τὸν Ἀχιλλέα, ὅτε ἐπέμφθη ἡ πρεσβεία εἰς ἐξιλέωσιν αὐτοῦ, διὰ τῶν ὑποσχέσεων τοῦ Ἀγαμέμνονος.

Ὁ δὲ Εὐρυβάτης ὁ ἄλλος ἦτον κήρυξ τοῦ Ὀδυσσέως, ὃν ἐπαινεῖ ὁ Ὅμηρος, ὡς εὐειδῆ καὶ φρόνιμον.

Ὁ δὲ Χάλβις ἦτον Κήρυξ τοῦ Βουσίριδος, ὃν ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς, μετ' αὐτοῦ τοῦ Βουσίριδος καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ.

Ὁ δὲ Αἰθαλίδης ἦτον υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Εὐπολεμείας θυγατρὸς τοῦ Μυρμηδόνος, γεννηθεὶς εἰς τὴν Ἀλόπην πόλιν τῆς Θεσσαλίας πλησίον τοῦ Ἀμφρυσσοῦ ποταμοῦ. Ἔλαβε δὲ χάριν παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἵνα μὴ ἀποθάνῃ, ἀλλὰ νὰ εἶναι ἡ ψυχὴ αὐτοῦ μίαν ἡμέραν εἰς τὸν ᾅδην, καὶ μίαν εἰς τὴν γῆν· ὅθεν ὠνομάζετο κήρυξ ἑτερήμερος, ὡς καὶ οἱ Διόσκουροι. Οὗτος ἦτον ὁ Αἰθαλίδης, ὅςτις ἐγένετο ὕςερον Εὔφορβος, Πύρος, καὶ τέλος Πυθαγόρας. Ἦτον Κήρυξ τῶν Ἀργο-

(α) Παυσαν. Ἀττικ. Λη'. Πολυδεύκ. Π'. Θ'. 103. Ὅμηρ. Ἰλ. Α'. 321. Η'. 183. καὶ Εὐςάθ. καὶ Διδυμ.

ναυτῶν ἐπιστημέστατος, πεμπόμενος εἰς πᾶσαν ὑπόθεσιν αὐτῶν, κατὰ τὴν ἐκστρατείαν (α).

Ὁ δὲ Εὐμήδης ἦτον Τρωαδίτης πλούσιος καὶ Κήρυξ τοῦ Πριάμου. Τούτου υἱὸς ἦτον ὁ Δόλων ὁ κατάσκοπος, ὁ συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους, καὶ πολλὰ ὑποσχόμενος, ἵνα ἀφεθῇ· ἐφονεύθη ὅμως. Ὁ δὲ Δόλων εἶχεν ἄλλον Εὐμήδην υἱὸν, ὅστις ἦλθε μὲ τὸν Αἰνείαν εἰς τὴν Ἰταλίαν.

Ὁ δὲ Μέδων ἦτον Κήρυξ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Ὀδυσσέως, καὶ ἐφανέρωσε πρὸς τὸν Τηλέμαχον τὴν ἐπιβουλὴν τῶν μνηστήρων. Ὅτε δὲ ἐτιμώρει ὁ Ὀδυσσεὺς τὰς θεραπαινίδας, καὶ τοὺς οἰκιακοὺς, φοβηθεὶς οἰκιακὸς ὢν καὶ αὐτὸς, ἐκρύβη περιτυλιχθεὶς εἰς δέρμα βοός· ἔσωσε δ' αὐτὸν ὁ Τηλέμαχος.

Ὁ δὲ Κοπρεὺς ἦτον υἱὸς τοῦ Πέλοπος, καὶ ἐπειδὴ ἐφόνευσε τὸν Ἴφιτον, ὡς ῥηθήσεται ἐκεῖ, ἦλθεν εἰς τὰς Μυκήνας ἐκ τῆς Ἤλιδος, πρὸς τὸν Εὐρυσθέα, καὶ ἐγένετο κήρυξ αὐτοῦ· ὅθεν ἔπεμψεν αὐτὸν, νὰ λάβῃ τοὺς Ἡρακλείδας ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, καὶ τότε τὸν ἐφόνευσαν οἱ Ἀθηναῖοι. Τούτου υἱὸς ἦτον ὁ Περιφήτης, τὸν ὁποῖον λέγει ὁ Ὅμηρος τέκνον καλὸν κακοῦ πατρός. Ὁ δὲ Πολυφώντης ἦτον Κήρυξ τοῦ Λαΐου, ὃν ἐφόνευσεν ὁ Οἰδίπους σὺν αὐτῷ τῷ Λαΐῳ.

Ὁ δὲ Λεὼς ἦτον ἐκ τῆς Ἀττικῆς, Ἀγνούσιος τὸν δῆμον, καὶ Κήρυξ τῶν Παλλαντίδων, ὅστις ἐφανέρωσε πρὸς τὸν Θησέα τὴν ἐπιβουλὴν τῶν Παλλαντίδων· ὅθεν ὁ δῆμος τῶν Παλλαντιδῶν ἐμίσει ὕστερον τὸν δῆμον τῶν Ἀγνουσίων, ἐκώλυσαν καὶ τὴν μεταξὺ αὐτῶν ἐπιγαμίαν. Πρότερον δὲ ἔκραζον οἱ Κήρυκες τῆς Ἀττικῆς· ἀκούεται λεώς· οἷον ἀκούετε λαός· ὕστερον ὅμως

(α) Ὀρφ. 131. Ἀπολλών. Α΄. 55. 641. καὶ Σχολ. Διογέν. Λαέρτ. Η΄. 4.

ἔπαυσαν καὶ τοῦτο διὰ τὴν σύμπτωσιν τοῦ ὀνόματος (α). Ταῦτα καὶ περὶ τῶν γνωςοτέρων καὶ ἐπισημοτέρων Κηρύκων.

Περὶ Μουσικῶν.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ τοῦ 'Ορφέως.

Ὁ Ὀρφεὺς ἦτον υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Μούσης Καλλιόπης· ἢ τῆς Πολυμνίας, ἢ τοῦ Οἰάγρου καὶ τῆς Καλλιόπης. Ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ ἦτον βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, ἢ μέρος τῆς Μακεδονίας, καὶ τῶν Ὀδρυσπῶν· Ἔμεινε τοίνυν ὁ Ὀρφεὺς διάδοχος τοῦ πατρικοῦ βασιλείου, πεπαιδευμένος ὢν ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὴν Θεολογίαν, καὶ τὰ μυςήρια, τὴν κιθαρῳδίαν, καὶ πᾶσαν τὴν τότε παιδείαν· ἐπειδὴ τὸ γένος τῶν Θρᾳκῶν ἦτον τὸ φιλομουσότατον τότε. Ἐλθὼν δὲ καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον ὕςερον, ἐτελειοποίησε τὰς μαθήσεις αὐτοῦ τὰς Θεολογικὰς, ὥςε ἐπιςρέψας εἰς τὴν Θρᾴκην ἔγραψε πολλὰ περὶ Θεῶν· ἐλάτρευσε καὶ τὸν Ἥλιον πρῶτος εἰς τὴν Θρᾴκην, ὠνομάσας αὐτὸν Ἀπόλλωνα. Καταβὰς δὲ ὕςερον εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰσήγαγε πολλὰς τελετὰς, ὄργια, μυςήρια, μελῳδίας, Θεραπείας, καθαρμοὺς, καὶ ἄλλα τοιαῦτα· ὅθεν λέγουσιν, ὅτι ἡ Θρησκεία ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ Θρᾳκία· ἐπειδὴ οἱ Θρᾶκες κατέςησαν αὐτὴν πρῶτον. Πρὸ πάντων ἐγένετο ποιητὴς καὶ κιθαρῳδὸς ἄριςος, ὥςε, ὅτε ἐκιθάριζεν ἔθελγε τοὺς ἀνθρώπους· ὅθεν ἐμύθευσαν, ὅτι ἐχόρευον οὐχὶ μόνον τὰ ζῶα, ἀλλὰ καὶ τὰ δένδρα, καὶ αἱ πέτραι. Ἦλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἐκςρατείαν τῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ

(α) Ὅμηρ. Ἰλ. Α'. 321. Ι'. 170. 142. Κ. 314. Ὀδυσσ. Ι'. 244. Δ'. 677. 357. Ο. 639. Παυσαν. Ἀχαϊκ. Κγ'. Πλούταρχ. ἐν Θησ. Ιγ'. καὶ σχολ. Φλόςρατ. Β'. σοφις· Β'. 550.

ἐκίνει τὴν Ἀργὼ διὰ τῆς μελῳδίας, καὶ μάλιςα ἄλλως ἦτον ἀδύνατον νὰ καταβιβάσωσιν αὐτὴν ἐκ τοῦ ναυπηγίου εἰς τὴν θάλασσαν· οὕτω διεπέρασεν αὐτὴν καὶ διὰ τῶν Συμπληγάδων, ἀπεκοίμησε τὸν Κολχικὸν δράκοντα, ἀνήγαγε την Ἑκάτην ἐκ τοῦ ᾅδου, ἵνα ἀνοίξῃ τὸ δάσος, ὅπου ἦτον τὸ χρυσοῦν δέρας, ἔσωσεν ἐκ πολλῶν κινδύνων τοὺς Ἀργοναύτας, καὶ μάλιςα ἐκ τῶν Σειρηνῶν, κιθαρίσας μέλος ἐναντίον (α).

Μετὰ δὲ τὴν ἐκςρατείαν ταύτην διέτριβεν εἰς τὴν Μακεδονίαν, ἢ εἰς τὴν χώραν τῶν Λιβηθρίων, ἔχων οἴκημα μέγα, καὶ ὑπόγειον κατά τινας, διὰ τας τελετὰς κατεσκευασμένον. Εἶχε δὲ καὶ γυναῖκα Νύμφην τινὰ τῶν Δρυάδων Εὐρυδίκην ὀνομαζομένην, πάνυ ὡραίαν· ὅθεν ἐβίαζεν αὐτην ὁ Ἀριςαῖος. Ἐκείνη δὲ φεύγουσα τὴν καταισχύνην, ἀπήντησε τὸν θάνατον· ἐπειδὴ ἀπέθανε δηχθεῖσα ὑπὸ ὄφεως κατὰ τὴν φυγήν· ὅθεν ὁ Ὀρφεὺς κλαύσας καὶ θρηνήσας ὀδυνηρῶς, περιεφέρετο ὡς μαινόμενος. Τέλος δὲ καταβὰς εἰς τὸν ᾅδην, ἔκαμψεν εἰς οἶκτον τὴν ἀμάλακτον καρδίαν τοῦ Πλούτωνος καὶ τῆς Περσεφόνης. διὰ τῆς κιθαρῳδίας, καὶ ἔλαβεν αὐτήν· Τοιοῦτον δὲ θλιβερὸν ἦτον τὸ μέλος ἐκεῖνο, ὥςε ἔκλαυσαν καὶ αἱ Ἐριννύες τότε πρῶτον καὶ ὕςατον. Τὰ δὲ ἄλλα τέρατα τοῦ ᾅδου ἔπαυσαν τὰς τιμωρίας, καὶ ἔμειναν κεχηνότα.

Ἐγένετο δὲ συμφωνία, νὰ μὴ ςραφῇ, καὶ ἰδῇ τὴν Εὐρυδίκην, ἕως νὰ ἐξέλθωσιν εἰς τὴν γῆν. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἐςράφη, ὅτε ἦτον πλησίον τῆς γῆς, καὶ οὕτως ἔπεσε πάλιν ἡ Εὐρυδίκη εἰς τὸν ᾅδην. Ἐπιςρέψας δὲ καὶ αὐτὸς, δὲν ἐδυνήθη νὰ εἰσέλθῃ πλέον εἰς τὸν ᾅδην· ὅθεν ἔμεινεν ἑπτὰ ἡμέρας πλησίον τοῦ Ἀχέροντος θρηνῶν καὶ καταρώμενος τοὺς καταχθονίους θεούς· ἔπειτα

(α) Ἀπολλόδ. Α'. γ'. 2. Θ'. 1. 25. Ἀπολλών. Α'. 23. Ὀρφεὺς 264. καὶ Σχολ. ἀμφοτέρ. Ὑγῖν. μύθ. 14. Παυσαν. Βοιωτικ. Λ'. Διόδωρ. Δ'. Κε'.

ἀνέβη εἰς τὴν γῆν, καὶ διέτριψε τρεῖς χρόνους εἰς τὴν ἔρημον περὶ τὸν Αἵμονα καὶ τὴν Ῥοδόπην, μισῶν καὶ ἀποςρεφόμενος τὰς γυναῖκας, ἢ διὰ τὴν δυςυχίαν τοῦ πρώτου γάμου, ἢ διὰ τὴν πίςιν καὶ ἀγάπην τῆς Εὐρυδίκης, ὥςε ἔπεισε καὶ τοὺς Θρᾴκας, νὰ καταφρονῶσι τὰς γυναῖκας· ὅθεν λέγουσί τινὲς, ὅτι ἐφόνευσαν αὐτὸν αἱ γυναῖκες τῶν Θρᾳκῶν, ἐπειδὴ οἱ ἄνδρες αὐτῶν θελγόμενοι ὑπὸ τῆς κιθαρῳδίας, διέτριβον μετ' αὐτοῦ εἰς τὰ ὄρη, μηδόλως φροντίζοντες περὶ γυναικῶν· ἢ ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ διδάξῃ καὶ αὐτὰς τὰ μυςήρια· ἢ ἡ Ἀφροδίτη ἐνέβαλε πόθον εἰς τὰς γυναῖκας, καὶ ἤθελον αὐτὸν ὅλαι, ὥςε φιλονεικοῦσαι, κατεσπάραξαν αὐτόν· ἢ ὁ Διόνυσος ἐξέμηνε τὰς γυναῖκας, καὶ ἐφόνευσαν αὐτὸν, ἐπειδὴ ἀνέβαινε καθ' ἑκάςην τὸ πρωῒ εἰς τὸ Πάγγαιον ὄρος, καὶ ἐλάτρευε τὸν Ἥλιον. Κατ' ἄλλους δὲ αἱ Μαινάδες κατεσπάραξαν αὐτόν. Ἐπειδὴ δὲ ἐμέθυσαν πρῶτον, ἔπειτα ἐτόλμησαν εἰς τοῦτο, ἐμέθυον καὶ οἱ Θρᾶκες ὕςερον πρὸ τῆς μάχης ἐν τῷ πολέμῳ. Κατ' ἄλλους δὲ ἐρχόμενοι οἱ Θρᾶκες ἔνοπλοι, κατά τινας ἡμέρας διωρισμένας, ἵνα ἐκτελῶσι τὰ ὄργια εἰς τὸ οἴκημα αὐτοῦ, ἔβαλλον τὰ ὅπλα πρὸ τῶν θυρῶν. Αἱ δὲ γυναῖκες παρετήρησαν τοῦτο περιεργαζόμεναι· ὅθεν ἔλαβον τὰ ὅπλα, καὶ ἀφ' οὗ ἐφόνευσαν πολλοὺς ἄλλους, ἐφόνευσαν καὶ τὸν Ὀρφέα. Κατ' ἄλλους δὲ ἐκεραύνωσεν αὐτὸν ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ ἐδίδασκε τοὺς ἀνθρώπους τὰ μυςήρια τῶν θεῶν (α).

Ὁ δὲ θάνατος αὐτοῦ συνέβη ἐν τῷ Ὀλύμπῳ τῆς Μακεδονίας, ἢ κατ' ἄλλους εἰς τὸ Πάγαιον ὄρος πρὸς τὰ σύνορα τῆς Θρᾴκης καὶ Μακεδονίας. Καταμελίσασαι δὲ τὸ σῶμα αὐτοῦ αἱ γυναῖκες, τὰ μὲν ἄλλα μέλη ἔῤῥιψαν ἔνθεν κἀκεῖθεν, τὴν δὲ κεφαλὴν καὶ τὴν λύραν, εἰς τὸν Ἕβρον ποταμόν· καὶ ἡ μὲν κεφαλὴ ἐψιθύριζεν, ἡ δὲ

(α) Μγ'. Ὀρφ. 77. Ὀβίδ. Μεταμ. Α'. 40. Βιργίλ. Γεωργικ. Δ'. 524. καὶ Φυλάργυρ. Νατάλ. Ζ'. ιδ'. καὶ Πλούταρχ. παρ' αὐτῷ

λύρα ἀνέκρουε μέλος γοερόν. Οὕτω τοίνυν πλέουσαι κατῆλθον εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Λέσϐον, καὶ τὴν μὲν κεφαλὴν ἔθαψαν οἱ Λέσϐιοι, καὶ διὰ τοῦτο ἐγένοντο μουσικοὶ ἄριςοι· τὴν δὲ λύραν κατηςέρισεν ὁ Ζεύς· τὰ δὲ ἄλλα μέλη συνήθροισαν αἱ Μοῦσαι, καὶ ἔθαψαν αὐτὰ εἰς τὴν Λίϐηθραν πόλιν τῆς Μακεδονίας. Κατ' ἄλλους δὲ συνέϐη νόσος, διότι δὲν ἐτιμώρησαν τὰς γυναῖκας, καὶ τὸ μαντεῖον εἶπε, νὰ θάψωσι τὴν κεφαλὴν τοῦ Ὀρφέως. Εὗρε τοίνυν αὐτὴν τὶς ἁλιεὺς πρὸς τὰς ἐκϐολὰς τοῦ Μίλητος ποταμοῦ ψάλλουσαν ἔτι, καὶ ὡς ζῶσαν φαινομένην. Θάψαντες οὖν αὐτὴν, ἔκτισαν καὶ Ἡρῶον καὶ τέμενος, καὶ ἐτίμησαν ὡς θεὸν τὸν Ὀρφέα. Αἱ γυναῖκες δὲ δὲν εἰσήρχοντο εἰς τὸ Ἱερὸν τοῦτο.

Ἐν δὲ τῇ Πιερίᾳ ἦτον τις πόλις Δίον καλουμένη, καὶ οἱ ἐγχώριοι ἔλεγον, ὅτι ἐκεῖ ἐφονεύθη ὁ Ὀρφεύς. Μάλιςα δὲ ἦτον ὑδρία ἐπί τινος ςήλης, καὶ ἐν αὐτῇ ἦσαν τὰ ὀςᾶ αὐτοῦ, κατὰ τὸν λόγον αὐτῶν· ἦτον δὲ ἐκεῖ καί τις ποταμὸς Ἑλικὼν καλούμενος, ὅςτις ἐκρύπτετο ὑπὸ τὴν γῆν, εἰς διάςημα εἴκοσι ςαδίων, ἔπειτα ἐξήρχετο πάλιν. Τοῦτο δὲ πρότερον δὲν ἐγίνετο, ἀλλ' ὅτε ἐφόνευσαν αἱ γυναῖκες τὸν Ὀρφέα, ἦλθον νὰ πλύνωσι τὰ αἵματα ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῶν, καὶ τότε ἐκρύϐη ὁ ποταμὸς, ἵνα μὴ καθαρισθῶσιν αἱ γυναῖκες. Κατ' ἄλλους δὲ, ἐν τῇ Λίϐηθρᾳ ἦτον τὰ ὀςᾶ αὐτοῦ ἐπὶ ςήλης, εἰς ὑδρίαν. Ἦλθε δὲ χρησμὸς τοῦ Διονύσου ἐκ τῆς Θρᾴκης, λέγων, ὅταν ἴδῃ ὁ Ἥλιος τὰ ὀςᾶ τοῦ Ὀρφέως, τότε μέλλει νὰ ἀφανισθῇ ἡ Λίϐηθρα ὑπὸ τοῦ Ἀγριοχοίρου. Ἐκεῖνοι δὲ μὴ πιςεύοντες, ὅτι εἷς χοῖρος δύναται νὰ ἀφανίσῃ πόλιν, δὲν ἐφρόντιζον. Μετ' οὐ πολὺ δὲ, κοιμηθεὶς τις ποιμὴν τὴν ἡμέραν πλησίον τοῦ τάφου τοῦ Ὀρφέως, ἔψαλλε κοιμώμενος μελῳδικῶς καὶ μεγαλοφώνως, ὥςε συνέδραμον πρὸς τὴν μελῳδίαν πάντες οἱ πέριξ ποιμένες τε καὶ γεωργοί. Πλῆθος δὲ πολὺ γενόμενοι, καὶ συνωθούμενοι, ἀνέτρεψαν τὴν ςήλην, καὶ συντριϐείσης τῆς ὑδρίας, εἶδεν ὁ Ἥλιος τὰ ὀςᾶ τοῦ Ὀρφέως. Ταύτην

δὲ τὴν νύκτα ἐγένετο βροχὴ ῥαγδαία, ὥςε πλημμυρήσας ὁ πλησίον τῆς πόλεως ῥέων χείμαρος Σῦς, οἷον χοῖρος ὀνομαζόμενος, κατεδάφισεν ἐκ θεμελίων τὴν πόλιν, ἔπνιξε καὶ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζῶα. Διὰ τοῦτο ἄρα ἐνομίσθησαν καὶ ὠνομάσθησαν μωροὶ οἱ Λιβήθριοι, ἐπειδὴ δὲν ἐνόησαν τὸν χρησμόν. Μετὰ δὲ ταῦτα ἔλαβον τὰ ὀςᾶ οἱ ἐγκάτοικοι τῆς πόλεως Δίου, καὶ ἔθηκαν αὐτὰ εἰς παρομοίαν ςήλην καὶ ὑδρίαν. Ἐφώλευον δὲ ἀηδόνες ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ, καὶ αὐταὶ ἐμελῴδουν μελῳδικώτερον τῶν ἄλλων (α).

Τὰ μὲν πλάσματα ταῦτα εἶναι προφανῆ· ὅτι ὁ Ὀρφεὺς ἐξημερώσας τοὺς ἀνθρώπους τότε, καὶ μεταβαλὼν αὐτοὺς ἐκ τῆς θηριώδους διαγωγῆς, εἰς βίον ἥμερον καὶ εὐσεβῆ, ἐπλάσθη τέρπων καὶ θέλγων τὰ ζῶα καὶ τοὺς ἀνθρώπους διὰ τῆς μουσικῆς καὶ ἁρμονίας· οἷον, διὰ τῆς πρὸς ἀλλήλους συμφωνίας καὶ κοινωνίας, ἅπερ εἰσὶ τὰ πρώτιςα πρὸς τὴν ἐξημέρωσιν μέσα. Εἰς τὴν συμφωνίαν δὲ συνεργεῖ μόνη ἡ θρησκεία· ἐπειδὴ τοῦτο μόνον ἔχουσι σύμφωνον τὰ ἔθνη· διὰ τοῦτο ἄρα ἔπλασαν τὰς θρησκείας οἱ πρῶτοι ἐξημερωταὶ, ἐξιχνιάσαντες σοφώτατα τὰς διαθέσεις τῶν ἀνθρώπων. Οὗτος ἐπενόησε καὶ τοὺς καθαρμοὺς τῶν φονέων, μέσον χρησιμώτατον εἰς μετρίασιν τούτου τοῦ κακοῦ, ὅπερ ἦτον εἶδος ἐξομολογήσεως· ἐπειδὴ ὅτε ἐκαθαρίζετο ὁ ἀκουσίως, ἢ ἑκουσίως φονεύσας, ἐφυλάττετο, ἵνα μὴ μιανθῇ πλέον, νομίζων, ὅτι ἔπαυσεν ἡ ἀγανάκτησις τῶν θεῶν. Τοιαύτην δὲ ἐνέργειαν ἐνέπνευσεν οὗτος ὁ νόμος εἰς τὴν τύψιν τοῦ συνειδότος, ὥςε ἐμαίνοντο οἱ φονεῖς πρὶν καθαρισθῶσιν, ὑπὸ τῶν Ἐριννύων τιμωρούμενοι. Πρὶν δὲ τῆς εὑρέσεως τοῦ καθαρμοῦ, δεν ἦτον οὔτε τύψις συνειδότος εἰς τοῦτο, οὔτε τιμωρία Ἐριννύων, ὅσους καὶ ἂν ἐφόνευεν ἕκαςος. Ὁ δὲ

(α) Ἰωνιά. 318. Παλαίφατ. ΛΓ´. Ἐρατοσθέν. Καταςερισ. ΚΔ´. Σουίδ. ἐν Ὀρφ. Παυσαν. Ἠλειακ. Δευτέρ. Λ´.

καταποντισμὸς τῆς πόλεως εἶναι πλάσμα τῶν Ἱερέων.

Ὁ Ὀρφεὺς κατὰ Σουΐδαν ἦτον υἱὸς τοῦ Οἰάγρου ἀπογόνου τοῦ Ἄτλαντος, καὶ ἤκμαζεν ἕνδεκα γενεὰς πρὸ τῶν Τρωϊκῶν. Πατρὶς δὲ αὐτοῦ ἦτον ἡ Λίβηθρα τῆς Θρᾴκης. Ἔγραψε μὲν πολλα, πλὴν δὲν σαζονται, τὰ δὲ σωζόμενα εἶναι τοῦ Ὀνομακρίτου, καὶ ἄλλων. Ἦσαν ὅμως ἓξ Ὀρφεῖς, κατὰ διαφόρους καιροὺς χρηματίσαντες· ὧν οἱ μὲν τέσσαρες ἦσαν Θρᾷκες· πρῶτος ὁ ῥηθεὶς, καὶ δεύτερος ὁ Κικωναῖος, ὁ ἐκ τῆς Βισαλτίας, ὁ χρηματίσας δύο γενεὰς πρὸ τῶν Τρωϊκῶν, καὶ μυθοποιΐαν καὶ ὕμνους γράψας· οὗτος ἦτον εἰς τὴν ἐκςρατείαν τῶν Ἀργοναυτῶν. Τρίτος δὲ ὁ βασιλεὺς τῶν Θρᾳκῶν, καὶ ἐπὶ τῆς βασιλείας τούτου ὑπέταξαν αἱ Ἀμαζόνες τοὺς Φρύγας. Τέταρτος δὲ ὁ Ὀδρύσιος· τούτου δὲ τὴν ὕπαρξιν δὲν δέχονταί τινες, ὅμως ἀνεφέροντό τινα ποιήματα αὐτοῦ· πέμτος δὲ ὁ Κροτωνιάτης ἐποποιὸς ὁ ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Πεισιςράτου· ἕκτος δὲ ὁ Καμαριναῖος, ἐποποιὸς, ὁ γράψας τὴν εἰς ᾅδου κατάβασιν τοῦ πρώτου Ὀρφέως.

Ταύτην δὲ τὴν κατάβασιν λέγουσι τοιαύτην. Ἐν τῇ Θεσπρωτίᾳ ἦτον Νεκειομαντεῖον, καὶ ἐκεῖ ἐρχόμενοι, ἐκάλουν τοὺς νεκροὺς κατὰ τὴν τότε συνήθειαν. Ἐκεῖ τοίνυν ἐλθὼν καὶ ὁ Ὀρφεὺς, καὶ ἐπιςρέφων, ἐφαντάζετο, ὅτι ἀκολουθῇ αὐτὸν ἡ Εὐρυδίκη. Ἐπιςραφεὶς δὲ, καὶ μὴ ἰδὼν αὐτὴν, ἐφονεύθη, ὡς ἔξω φρενῶν γενόμενος. Καὶ τοῦτο ἔδωκεν αἰτίαν, ἵνα πλάσωσιν οἱ ποιηταὶ, ὅτι κατέβη εἰς τὸν ᾅδην, καὶ τὰ λοιπά. Ἀναφέρει ὁ Σουΐδας ἕνα υἱὸν τοῦ Ὀρφέως Ἀθηναῖον Λεὼ καλούμενον, ὅςτις ἐγέννησεν υἱὸν Κύλανθον ὀνομαζόμενον, καὶ τρεῖς θυγατέρας, Πραξιθέαν, ἢ Φασιθέαν, Θεόπην καὶ Εὐβούλην. Συνέβη δὲ λιμὸς μέγας, καὶ τὸ μαντεῖον εἶπεν, ὅτι δὲν παύει, ἂν δὲν θυσιασθῶσιν αὗται αἱ παρθένοι· ἐθυσίασεν οὖν αὐτὰς προθύμως ὁ Λεὼς εἰς ἀπαλλαγὴν τοῦ κακοῦ. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἐτίμησαν αὐτὰς, κτίσαντες Ἡρῷον εἰς τὴν μέσην τοῦ Κεραμεικοῦ, τὸ Λεωκόριον καλούμενον. Λέγουσι δὲ, ὅτι ἀ-

φῆκε καί τινα ἄλλον υἱὸν Μέθωνα καλούμενον. Τινὲς δὲ ἔπλασαν, ὅτι ἔζησεν ἕνδεκα γενεὰς, ἢ ἐννέα κατ' ἄλλους· ἐπειδὴ μετὰ τοσαύτας γενεὰς ἐφάνη ὁ δεύτερος Ὀρφεὺς (α).

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ τοῦ Λίνου.

Τρεῖς ἀναφέρουσι τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος, καὶ ἴσως ἦσαν πλείονες, ἐπειδὴ ἀναφέρουσι πολλοὺς γονεῖς. Τὸν μὲν οὖν πρῶτον λέγουσι τινὲς μὲν υἱὸν τοῦ Οἰάγρου, καὶ ἀδελφὸν τοῦ Ὀρφέως πρεσβύτερον, ὅςτις ἐδίδαξε καὶ αὐτὸν τὸν Ὀρφέα, εὑρὼν πρῶτος τοὺς μουσικοὺς ῥυθμοὺς καὶ τὴν μελῳδίαν. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν αὐτὸν Χαλκιδέα, υἱὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Μούσης Τερψιχόρης, ἢ τοῦ Ἀμφιμάρου καὶ τῆς Οὐρανίας· ἢ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Οὐρανίας. Οὗτος δὲ εἶναι νεώτερος, καὶ νομίζεται καὶ Θηβαῖος· ἐπειδὴ ἐλθὼν εἰς τὰς Θήβας, καὶ πολίτης γενόμενος, ἐδίδασκε τὴν μουσικήν· ἐδίδαξε καὶ τὸν Θάμυριν καὶ τὸν Ἡρακλέα, καὶ ἐπέπληξεν αὐτόν ποτε, δυσμαθῆ ὄντα· ὅθεν ἀγανακτήσας ὁ Ἡρακλῆς ὀργίλος καὶ φιλότιμος ὢν, καὶ πατάξας τὸν Λίνον διὰ τῆς κιθάρας εἰς τὸ κρανίον, ἐφόνευσεν αὐτόν. Ἐκάλεσαν τοίνυν εἰς κρίσιν τὸν Ἡρακλέα· ἀλλ' ἐκεῖνος εὑρών τινα νόμον τοῦ Ῥαδαμάνθυος λέγοντα, ὁ φονεύων τὸν ἄρξαντα πρῶτον τύπτειν, ὑπερασπιζόμενος ἑαυτὸν, ἀθῶος ἐςι· καὶ ἀναγνοὺς αὐτὸν ἐν τῷ κριτηρίῳ, ἀφέθη. Οὗτος λέγουσιν, ὅτι ἐκόμισε τὰ γράμματα ἐκ τῆς Φοινίκης, ἢ μετερύθμισε τὰ γράμματα

(α) Ἀριςοφάν. ἐν Βατράχ. 1032. Εὐριπίδ. ἐν Ὀρές. 513. Παυσαν. Αὐτόθι. Σουίδ. ἐν Λεωκορ. Αἰλιαν. Ποικίλ. Ἱςορ. ΙΒ'. κη'.

τοῦ Κάδμου εἰς τὸ Ἑλληνικόν· ὅθεν ἐδίδασκε καὶ γράμματα.

Ἄλλοι δὲ λέγουσιν υἱὸν τοῦ Ἰσμηνίου τὸν Λίνον, ὃν ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς· ἢ τοῦ Ἀμφιμάρου· Ἀλλ' ἄλλοι πάλιν λέγουσιν, ὅτι τὸν υἱὸν τοῦ Ἀμφιμάρου ἐτόξευσεν ὁ Ἀπόλλων, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ ἐξισωθῇ μὲ ἐκεῖνον κατὰ τὴν μουσικήν. Ἐλυπήθη δὲ καὶ ἐθρήνησεν ἡ Ἑλλὰς ἅπασα τὸν Λίνον, καὶ τὸ πένθος τοῦτο ἦλθε καὶ μέχρι τῶν βαρβάρων· ἐπειδὴ ἐποίησαν ὕμνον πένθιμον Λίνον καλούμενον, καὶ ἔψαλλον αὐτὸν, ὅστις ἔφθασε καὶ μέχρι τῆς Αἰγύπτου, ὁ Μανέρως καλούμενος. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἐγένετο δι' ἄλλην αἰτίαν, ὡς εἴρηται ἐκεῖ· ὅθεν ὁ Ὅμηρος γινώσκων τὸ πάθος τοῦ Λίνου, λέγει ταῦτα.

,,Τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι παῖς φόρμιγγι λιγείῃ
,,Ἱμερόεν κιθάριζε λίνον ὑπὸ καλὸν ἄειδε,
,,Λεπταλέῃ φωνῇ.

Κατεσκεύαζον δὲ οἱ ἀρχαῖοι τὰς χορδὰς ἐκ λίνου, καὶ οὐχὶ ἐκ τῶν ἐντέρων, ὡς καθαρωτέρας· ἐπειδὴ ἔψαλλον τοὺς ὕμνους κιθαρίζοντες· ὅθεν ἀμφιβάλλεται τὸ τοῦ Ὁμήρου, τὸν πένθιμον ὕμνον τοῦ Λίνου ἐννοεῖ, ἢ τὴν χορδὴν, ὡς λέγει ὁ Δίδυμος. Ὁ δὲ Πάμφως ὠνόμασε τὸν ὕμνον τοῦτον Οἰτόλινον. Ἐποίησε δὲ καὶ ἡ Σαπφὼ τοιαῦτα ἄσματα, ἐκ τῶν ποιημάτων τοῦ Πάμφω.

Κατ' ἄλλους δὲ, ἡ Ψαμάθη θυγάτηρ τοῦ Κροτώπου βασιλέως τοῦ Ἄργους, ἐγέννησεν υἱὸν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἔρριψεν αὐτὸν εἰς τὰ ὄρη, ἵνα μὴ φανερωθῇ. Ὠνόμασε δὲ αὐτὸν Λίνον. Τοῦτον λαβὼν τις ποιμὴν, ἀνέτρεφεν ὡς ἴδιον υἱόν· ἀλλ' ὅτε ἔλλειπεν ἐκεῖνος, κατεσπάραξαν οἱ κύνες τὸ βρέφος. Ἀκούσασα δὲ τοῦτο ἡ Ψαμάθη, ἐλυπήθη, καὶ ἐθρήνησε τόσον, ὥςε ἐφανερώθη. Ὅθεν ἐξεταζομένη ὑπὸ τοῦ πατρὸς, ἔλεγε την ἀλήθειαν. Ἀλλ' ἐκεῖνος μὴ πιςεύων, καὶ νομίζων ὅτι ἐφθάρη ὑπ' ἄλλου τινὸς, ἐφόνευσεν αὐτήν. Ὀργισθεὶς δὲ ὁ Ἀπόλλων, ἔπεμψε λοιμὸν εἰς τὸ Ἄργος. Ὁ

δὲ χρισμὸς ἔλεγεν, ἵνα ἐξιλεώσωσι τὸν Λίνον καὶ τὴν Ψαμάθην. Διὸ τιμήσαντες αὐτοὺς ὡς Θεοὺς, ἔπεμπον γυναῖκας καὶ παρθένους εἰς τὰ μνήματα αὐτῶν, ἵνα θρηνῶσιν. Ὁ δὲ Θρῆνος οὗτος ἦτον μικτὸς ἐκ Θρήνου καὶ δεήσεως. Ὁ μὲν Θρῆνος ἐγίνετο διὰ τὴν συμφορὰν ἐκείνων, ἡ δὲ δέησις εἰς κατάπαυσιν τῆς νόσου. Δὲν ἔπαυσε δὲ ἡ νόσος ἄλλως, ἀλλ' ὅτε ἔφυγεν ὁ Κρότωπος ἐκ τοῦ Ἄργους, κατ' ἄλλον χρισμὸν, εἰς τὴν Μεγαρίδα.

Ἐγένετο δὲ τὸ ᾆσμα τοῦτο τόσον περιβόητον καὶ κοινὸν, ὥςε ὠνόμαζον ὕςερον οἱ ποιηταὶ Λίνους, πάντα τὰ τοιαῦτα πένθιμα ᾄσματα. Οἱ δὲ Ἀργεῖοι ὠνόμασαν ἀπὸ τούτου ἕνα μῆνα Ἀρνειὸν, ἐπειδὴ ἀνετρέφετο ὁ Λίνος μετὰ τῶν ἀρνῶν· ἑώρταζον καὶ ἑορτὴν Ἀρνίδα καλουμένην. Καὶ τότε ἐφόνευον ὅλους τοὺς κύνας, ὅσους εὕρισκον, εἰς θυσίαν τοῦ Λίνου.

Κατὰ ταῦτα ἄρα, ὁ Λίνος οὗτος ἦτον Ἀργεῖος. Οἱ δὲ Θηβαῖοι εἶχον καὶ τὸν τάφον τοῦ ἄλλου Λίνου ἐκεῖ. Ὁ δὲ Φίλιππος ὁ Μακεδὼν, ἰδὼν ὄνειρον, ἔλαβε τὰ ὀςᾶ τοῦ Λίνου εἰς τὴν Μακεδονίαν· ἔπειτα ἔπεμψεν αὐτὰ πάλιν κατ' ἄλλο ὄνειρον. Τοιαῦτα τοίνυν ἀναφέρονται περὶ τοῦ Λίνου. Σώζονται δὲ καί τινα ἀποσπασμάτια αὐτοῦ (α)· ὠνομάζετο καί τις υἱὸς τοῦ Λυκάονος Λίνος.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ Δ'.

Περὶ τοῦ Μουσαίου, Θαμύριδος, Φιλάμμωνος, καὶ Χρυσοθέμιδος.

Ἀναφέρουσι δὲ καὶ τρεῖς Μουσαίους· ὧν ὁ μὲν ἠ-

(α) Ἀπολλόδωρ. Α'. Ι'. 2. Β'. δ'. 9. Ὑγῖν. μύθ. 161. 273. Ὁμηρ. Ἰλ. Σ. 570. καὶ Διδυμ. Διόδωρ. Γ'. ξς'. Παυσαν. Βοιωτικ. ΚΘ'. Κόνων. ΙΘ'.

του υἱὸς τοῦ Ἀντιφήμου, ὁ δὲ Ἀντίφημος τοῦ Εὐφήμου, καὶ ὁ Εὔφημος τοῦ Ἐκφάντου, ὁ δὲ Ἔκφαντος τοῦ Κερκύωνος, ὃν ἐφόνευσεν ὁ Θησεύς. Ἦτου ἄρα Ἐλευσίνιος, μαθητὴς τοῦ Ὀρφέως, πατὴρ τοῦ Εὐμόλπου, καὶ ἤκμαζε κατὰ τὸν δεύτερον Κέκροπα. Πρὸς τοῦτον διηγεῖται ὁ Ὀρφεὺς τὰ Ἀργοναυτικὰ, καὶ ἄλλα τινὰ Θεολογικά.

Δεύτερος δὲ ἦτον ὁ Θηβαῖος υἱὸς τοῦ Θαμύρα τοῦ Φιλάμμωνος, ὁ μελοποιὸς καὶ ἀσματοποιὸς, ὁ ἀκμάσας ὀλίγον πρὸ τῶν Τρωϊκῶν. Τρίτος δὲ ὁ Ἐφέσιος ἐποποιὸς, ὁ νέος κατὰ τοὺς Σελευκίδας ἀκμάσας. Ἀναφέρεται δὲ καὶ τέταρτος φιλόσοφος (α).

Ὁ δὲ Θάμυρις ἦτον υἱὸς τοῦ Φιλάμμωνος καὶ τῆς Νύμφης Ἀργιόπης, Θρᾲξ τὸ γένος, καὶ μαθητὴς τοῦ Λίνου. Ἐπέδωκε δὲ τόσον εἰς τὴν μουσικὴν, ὥςε ἐκαυχᾶτο, ὅτι ὑπερβαίνει τὰς Μούσας· ὅθεν ἀπαντήσας αὐτάς ποτε ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Δωρίου καλουμένης, καὶ ἀγωνισθεὶς, ἐνικήθη, καὶ ἐτύφλωσαν αὐτὸν αἱ Μοῦσαι· ἐπειδὴ ἦτον, ἡ συμφωνία, ἂν νικηθῇ, νὰ τιμωρηθῇ κατὰ τὴν θέλησιν αὐτῶν· ἂν πάλιν νικήσῃ, νὰ τιμωρήσῃ τὰς Μούσας ὅπως θέλει. Διὰ τοῦτο ὠνομάσθη ὁ ἐκεῖ ποταμὸς Βαλύρας, ἐπειδὴ ἐκεῖ ἀπέβαλε τὴν λύραν. Κατ' ἄλλους δὲ ἔλαβον καὶ τὸν νοῦν αὐτοῦ. Ἄλλοι δὲ νομίζουσιν, ὅτι ἡ τύφλωσις ἐγένετο ἐν τῷ ᾅδῃ μετὰ θάνατον. Ἡ δὲ ἀλήθεια εἶναι αὕτη. Ὁ Θάμυρις μουσικὸς καὶ ποιητὴς ὢν, καὶ καταγινόμενος εἰς τὴν μελέτην κατακόρως, ἐτυφλώθη· ὅθεν ἐτύφλωσαν αὐτὸν αἱ Μοῦσαι· οἷον τὰ μαθήματα· ἴσως ἔλαβον καὶ τὸν νοῦν αὐτοῦ. Οὗτος, λέγουσιν, ἦτου ὁ ἕκτος, ἢ ὁ ὄγδοος πρὸ τοῦ Ὁμήρου Ἐπικὸς ποιητὴς, ὅςτις ηὗρε καὶ τὴν δωρικὴν ἁρμονίαν. Ἠγάπησε δὲ καὶ τὸν Ὑάκινθον, καὶ πρὸς τοῦτον ἀποδίδουσι τὴν ἀρχὴν τῆς παιδεραςίας, ἢ πρὸς τὸν Ὀρφέα κατ' ἄλλους.

(α) Σουΐδ. ἐν Μουσαίῳ. Ἰωνιά. 308.

Ὁ Σοφοκλῆς ἔγραψε τραγῳδίαν αὐτοῦ, πλὴν δὲν σώζεται (α).

Ὁ δὲ Φιλάμμων ἦτον υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Λευκονόης, ἢ τῆς Χιόνης, ἢ τῆς Φιλωνίδος, ἢ τοῦ Ἑωσφόρου καὶ τῆς Κλεοβοίας, γεννηθεὶς εἰς τὸν Θορικὸν τῆς Ἀττικῆς, ὡραῖος εἰς ὑπερβολήν. Διέτριβε δὲ περὶ τὸν Παρνασσὸν, καὶ ἔλαβε γυναῖκα τὴν Ἀργιόπην· ἔπειτα δὲ ἐδίωξεν αὐτὴν ἔγκυον οὖσαν, ἥτις ἦλθεν εἰς τὴν Ὀδρυσὸν καὶ ἐγέννησεν ἐκεῖ τὸν Θάμυριν· ἢ κατ' ἄλλους, αὐτὴ ἔφυγεν εἰς τὴν Πελοπόννησον, φοβουμένη τοὺς γονεῖς αὐτῆς· ἐπειδὴ ἦτον ἐρωμένη, καὶ οὐχὶ γυνὴ τοῦ Φιλάμμωνος· καὶ ἐκεῖ ἐγέννησε τὸν Θάμυριν. Ἦτον δὲ καὶ ὁ Φιλάμμων μουσικὸς ἄριςος, καὶ αὐτὸς ἐπενόησε τὸν παρθενικὸν χορὸν, διδάξας τὰς παρθένους, ἵνα χορεύωσιν ἐν ῥυθμῷ μουσικῆς· ἦτον καὶ αὐτὸς κατά τινας ἐν τῇ ἐκςρατείᾳ τῶν Ἀργοναυτῶν (β).

Ὁ δὲ Χρυσόθεμις ἦτον υἱὸς τοῦ Καρμάνορος ἐκ τῆς Κρήτης, καὶ μουσικὸς ἄριςος. Ὅτε δὲ κατέςησαν ἀγῶνα μουσικῆς εἰς τοὺς Δελφοὺς, πρῶτος ἐνίκησεν ὁ Χρυσόθεμις. Ὁ δὲ ἀγὼν ἦτον, ἵνα ψάλλωσιν ὕμνους εἰς τὸν Ἀπόλλωνα κιθαρίζοντες συμφώνως. Ἐκεῖ τοίνυν ἐπιδεικνύοντο τότε οἱ ποιηταὶ καὶ μουσικοί· ἐνίκησε δὲ ὕςερον ὁ Φιλάμμων, καὶ Θάμυρις. Ὁ δὲ Ὀρφεὺς σεμνολογούμενος ὡς Θεολόγος, καὶ τῶν τελετῶν καὶ μυςηρίων εἰσηγητὴς, δὲν ἔκρινεν ἄξιον, νὰ ἀγωνισθῇ ὡς ἀθλητής· ὁμοίως καὶ ὁ Μουσαῖος ὁ κατὰ πάντα μιμητὴς τοῦ Ὀρφέως. Ἔπειτα ἐνίκησεν ὁ Ἐλευθὴρ μεγαλοφωνότατος ὤν· ἦτον δὲ οὗτος υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀφ' οὗ ὠνομάσθη ἡ πόλις Ἐλευθεραί. Τὸν δὲ Ἡσίοδον ἐ-

(α) Ἀπολλόδ. Α'. γ'. 3. Παυσαν. Μεσσηνιακ. ΛΓ'. Σουΐδ. ἐν Θάμυρ. Παρθέν. ΚΘ'. Ὅμηρ. Ἰλ. Β'. 595. Εὐςάθ. καὶ Δίδυμ. Διόδ. Γ'. ξς'. Φαβρίκ Β'. ΙΖ'. 3.

(β) Ἀπολλόδ. Αὐτόθι. Ὀβίδ. Μετ. ΙΑ'. 301. Κόνων. Ζ'. Παυσαν. Φωκικ. Ζ'.

δίωξαν ἐκ τοῦ ἀγῶνος, ἐπειδὴ ἀγύμναςος ὢν, δὲν ἐδυνήθη νὰ συμφωνήσῃ τὴν φωνὴν μὲ τὴν κιθάραν (α).

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ Ε'.

Περὶ τοῦ Τεράμβου, Φημίου, Δημοδόκου, Ζάρυκος, Κύκνου, Ὑάγνιδος, καὶ Ὀλύμπου.

Ὁ μὲν Τέραμβος ἦτον υἱὸς τοῦ Εὐσείρου τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ τῆς Νυμφης Ὀρθρυίδος, ἢ Εἰδοθέας. Διέτριβε δὲ πρὸς τὰς ὑπωρεια; τοῦ ὄρους Ὀρθρυος, ἐν τῇ χώρα τῶν Μηλιέων, ποιμενων Θρέμματα. Μουσικὸς δε ἄριςος γενόμενος, κατὰ τὰ βουκολικὰ ἄσματα μάλιςα, συνέταξε πολλὰ τοιαῦτα μέλη, ἐπενόησε καὶ τὴν ποιμενικὴν σύριγγα. Αἱ δὲ Νύμφαι Θελγόμεναι ὑπὸ τῆς μελῳδίας, ἤρχοντο καὶ ἐχόρευον περὶ αὐτόν. Εὐαρεςούμενος δὲ καὶ ὁ Πὰν διὰ τὴν διατριβὴν τῶν Νυμφῶν, ἐμήνυσε πρὸς αὐτὸν ποτε, νὰ καταβῇ εἰς τὰς πεδιάδας, ἐπειδὴ μέλλει νὰ συμβῇ χειμὼν ἐξαίσιος· ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἐπίςευσε. Μάλιςα δὲ ὠνείδισε καὶ τὰς Νύμφας, ὅτι δὲν εἶναι ἐκ τοῦ γένους τοῦ Διὸς, καὶ ὅτι ο Ποσειδῶν ἐβίασε μίαν αὐτῶν τὴν Διοπάτρην. Μετ' ὀλίγον δὲ ἐγένετο ὁ χειμὼν, καὶ ἐπάγωσαν τὰ ποίμνια· τὸν δὲ Τέραμβον μετεμόρφωσαν αἱ Νύμφαι εἰς τὸ ζωΰφιον ξυλοφάγον καλούμενον, ὅπερ οἱ Θετταλοὶ ὠνόμαζον κεράμβυκα. Τούτου τὴν κεφαλὴν κρεμῶσιν εἰς τους παῖδας ὡς προβασκάνιον (β).

Ὁ δὲ Φήμιος ἦτον υἱὸς τινος Τερπίου καλουμένου, μουσικὸς ἄριςος, καὶ διέτριβεν ἐν τῇ Ἰθακῃ εἰς τὸν

(α) Παυσαν. Αὐτόθι.
(β) Ἀντών. Λιβεράλ. ΚΣΤ'. Ὀβίδ. Μετ. Ζ'. 352.

οἶκον τοῦ Ὀδυσσέως, ὅπου ἐκιθάριζεν ἀναγκαζόμενος ὑπὸ τῶν μνηςήρων τῆς Πηνελόπης· ἐν δὲ τῇ μνηςηροφονίᾳ ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ὀδυσσέως δεόμενος, καὶ οὕτως ἐσώθη. Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι ὁ Φήμιος ἦτον διδάσκαλος κοινὸς ἐν τῇ Σμύρνῃ, ὅπου ἐδιδάσκετο καὶ ὁ Ὅμηρος. Ἀφ' οὗ δὲ ἀπέθανεν ὁ Μαίων ὁ πατὴρ τοῦ Ὁμήρου, ἔλαβεν ὁ Φήμιος γυναῖκα τὴν Κρυθηΐδα τὴν μητέρα τοῦ Ὁμήρου, υἱοθέτησε καὶ τὸν Ὅμηρον· ὅθεν ἐκληρονόμησεν ὁ Ὅμηρος τὴν περιουσίαν τοῦ Φημίου, καὶ τὸ σχολεῖον, ἐδιδάχθη ὑπ' αὐτοῦ καὶ τὴν ποιητικὴν καὶ μουσικὴν (α).

Ὁ δὲ Δημοδόκος ἦτον ποιητὴς καὶ μουσικὸς τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων, καὶ ἔψαλε τὸν ἔρωτα τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀφροδίτης, καὶ την ἅλωσιν τῆς Τρῳάδος, ὅτε ἦλθεν ἐκεῖ ὁ Ὀδυσσεὺς (β).

Ὁ δὲ Ζάρυξ ἦτον υἱὸς τοῦ Καρύςου ἐκ τῆς Λακεδαίμονος, καὶ μουσικὸς ἄριςος· ἦτον καὶ πόλις τῶν Ἐλευθερολακώνων Ζάραξ καλουμένη ἀπ' αὐτοῦ. Ἐν δὲ τῇ Ἀττικῇ ἦτον καὶ Ἡρῷον τοῦ Ζάρυκος. Καὶ κατὰ μέν τινας οὗτος ἀπέθανε καὶ ἐτιμήθη ἐκεῖ· κατ' ἄλλους δὲ, ἄλλος ἦτον ἐκεῖνος (γ).

Ὁ δὲ Κύκνος ἦτον υἱὸς τοῦ Σθενέλου βασιλέως τῶν Λιγύων τῆς Ἰταλίας, συγγενὴς καὶ φίλος τοῦ Φαέθοντος, καὶ μουσικὸς ἔμπειρος. Μετὰ δὲ τὴν καταςροφὴν τοῦ Φαέθοντος, ἐπνίγη εἰς τὸν ποταμὸν, ὡς εἴρηται ἐκεῖ, καὶ μετεμορφώθη εἰς τὸ ὁμώνυμον ὄρνεον. Κατ' ἄλλους δὲ, ὁ Ἀπόλλων μετεμόρφωσεν αὐτὸν μετὰ θάνατον. Ἀφῆκε δὲ δύο υἱοὺς Κούπαβον καὶ Κινύραν καλουμένους, οἵτινες ἐφόρουν πτερὰ κύκνου εἰς τὰς

(α) Ὁμηρ. Ὀδυσσ. Α'. 154. καὶ Χ. 300. Ἡρόδοτ. ἐν βίῳ. Ὁμήρ. 543. Τάτιος καὶ Πλούταρχ. παρ. φαβρικ. Α'. κα'. 3.

(β) Ὁμηρ. Ὀδυσσ. Θ'. 262.

(γ) Παυσαν. Λακωνικ. Κδ'. Ἀττικ. Λη'. Σχολ. Λυκόφρων. 580. 373.

περικεφαλαίας, πρὸς σημεῖον καὶ ἐνθύμησιν τοῦ πατρὸς αὐτῶν (α).

Ὁ δὲ Ὕαγνις νομίζεται πατὴρ τοῦ Μαρσύου, καὶ εὑρετὴς τῶν αὐλῶν. ἢ τοῦ Λυδίου καὶ Φρυγείου τρόπου· ἢ μετερύθμησεν αὐτοὺς ἐπὶ τὸ ἐντελέςερον.

Ὁ δὲ Ὄλυμπος νομίζεται καὶ αὐτὸς πατὴρ τοῦ Μαρσύου. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν αὐτὸν μαθητὴν, καὶ ἄλλοι διδάσκαλον τοῦ Μαρσύου. Φαίνεται δὲ ὅτι ἦσαν δύο τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος. Ὁ δ' ἐπισημότερος νομίζεται Μυσὸς τὸ γένος, υἱὸς τοῦ Μαίονος, μαθητὴς καὶ ἐρώμενος τοῦ Μαρσύου, καὶ εὑρετὴς τῆς κρουματικῆς μουσικῆς. Ἤκμασε δὲ πρὸ τῶν Τρωϊκῶν, καὶ ἐσώζοντο καὶ ποιήματα αὐτοῦ, ὡς λέγει ὁ Πλούταρχος (β).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Περὶ τοῦ Μαρσύου, Σιληνοῦ, καὶ Πιέρου.

Ὁ μὲν Μαρσύας ἦτον υἱὸς τοῦ Ὑάγνιδος, ἢ τοῦ Ὀλύμπου, ἢ τοῦ Οἰάγρου. Εὑρὼν δὲ τοὺς αὐλοὺς τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ αὐλῶν παραδόξως ἐμμελέςατα, ἐνόμισεν, ὅτι ἦτον τὸ μέλος τῆς τέχνης καὶ ἐμπειρίας αὐτοῦ, καὶ οὐχὶ τῶν θείων αὐλῶν· ὅθεν καὶ ἐπαρθεὶς, ἐφιλονείκησε μὲ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ νικηθεὶς ἐγδάρη. Ἐκ μὲν τοῦ αἵματος αὐτοῦ ἐγένετο ὁ ποταμὸς Μαρσύας· τὸ δὲ σῶμα ἔθαψεν ὁ πατὴρ, ἢ ὁ μαθητὴς αὐτοῦ Ὄλυμπος· τοὺς δὲ αὐλοὺς ἔῤῥιψεν εἰς τὸν αὐτὸν ποταμὸν, ὅςτις εἰσβάλλει εἰς τὸν Μαίανδρον· ὅθεν οἱ αὐλοὶ εὑρέθησαν κατὰ τὸν Ἀσωπὸν ποταμὸν, καὶ ἐσώζοντο εἰς τὴν Σικυῶνα ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅπου ἦτον

(α) Ὀβίδ. Μετ. Β'. 367. Παυσαν. Ἀττικ. Α. 3. Βιργίλ. Αἰν. Γ'. 186.

(β) Περὶ Μουσικ. Σουΐδ. ἐν Ὀλύμπ.

καὶ τὸ δέρμα αὐτοῦ· ἢ κατ' ἄλλους τὸ δέρμα ἦτον εἰς τὰς Κελαινὰς τῆς Φρυγίας. Κατ' ἄλλους δὲ δὲν ἔγδαρεν αὐτὸν ὁ Ἀπόλλων, ἀλλ' ἐκρέμασεν ὄπισθεν αὐτοῦ οὐρὰν χοίρου πρὸς καταισχύνην· ἢ κατ' ἄλλους, ἐκρεμάσθη μόνος ὁ Μαρσύας, αἰσχυνόμενος, ἐπειδὴ ἐνικήθη· ἢ ἐπνίγει εἰς τὸν ῥηθέντα ποταμὸν, παραφρονήσας (γ).

Ὁ Μαρσύας ἦτον μουσικὸς ἄριςος, καὶ εὑρετὴς τῶν διπλῶν αὐλῶν τοῦ μητρῴου αὐλήματος, καὶ πολλῶν ἄλλων· ἔτι δὲ φημίζεται καὶ σώφρων, ὥςε ἀπέθανεν ἄνευ πείρας γυναικός. Συνέταξε καὶ ὕμνους τῆς Ῥέας, καὶ ἔψαλλεν αὐτοὺς, καὶ τοῦτο ἦτον τὸ μητρῷον αὔλημα· ὥςε οὗτοι οἱ τρεῖς, ὁ Ὕαγνις, Ὄλυμπος καὶ Μαρσύας, θεωροῦνται ὡς πατέρες τῆς κανονικῆς μουσικῆς. Τὸ δὲ θρυλλούμενον συμβὰν, νομίζουσί τινες ἀλληγορικόν· ἐπειδὴ πρὶν εὑρεθῇ ἡ λύρα εἶχεν ὁ αὐλὸς τὰ πρωτεῖα, καὶ οἱ αὐληταὶ κέρδος ἐκ τούτου· εὑρετὴς δὲ, ἢ ἐπιμελητὴς τῶν αὐλῶν κοινῶς ἐνομίζετο ὁ Μαρσύας· εὑρεθείσης δὲ τῆς λύρας, εὕρημα τοῦ Ἀπόλλωνος νομιζομένης, ἔπεσεν ἡ ὑπόληψις τῶν αὐλῶν, καὶ τὸ κέρδος ἦτον τῶν λυριςῶν· τὰ δὲ νομίσματα ἦσαν τότε ἐκ δερμάτων κατεσκευασμένα· ὅθεν ἔπλασέ τις ποιητὴς, ὅτι ὁ Ἀπόλλων, οἷον, ἡ λύρα, νικήσας τὸν Μαρτύαν, τὸν αὐλὸν, ἔκοψε τὸ δέρμα αὐτοῦ· τὸ κέρδος δηλονότι.

Ἐζωγράφιζον δὲ διαφόρως τὸν Μαρσύαν· οἱ μὲν Ἀθηναῖοι εἶχον αὐτὸν τυπτόμενον ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, ἐπειδὴ ἔλαβε τοὺς αὐλούς· οἱ δὲ Ἀρκάδες, αὐλοῦντα πλησίον τῶν Μουσῶν. Εἰς τὴν Φωκίδα δὲ ἐκάθητο ἐπὶ πέτρας, διδάσκων τὸν Ὄλυμπον τὸν αὐλόν. Ἀλλαχοῦ δὲ ἦτον κρεμάμενος ἀπὸ δένδρου, καὶ τὰς χεῖρας δεδεμένας ὄπισθεν ἔχων· ἐπειδὴ οὕτω κρεμάμενον ἔγδα-

---

(α) Ἀπολλόδ. Α'. δ'. 2. Παυσαν. Κορινθ. Ζ'. Φωκικ. Λ'. Ἠλιακ. Κ'. Ἀττικ. Κδ'. Ἀρκαδικ. Θ'. Στράβ. ΙΒ'. ζ'. 15. Ἡρόδοτ. Πολύμν. Κς'. Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβάσ. Α'. α'. η'.

δαρεν αὐτόν. Ὁ δὲ Ἀπόλλων ἵςατο πλησίον κρατῶν τὴν λύραν. Καὶ ὁ Ὄλυμπος παρακαλεῖ τὸν Ἀπόλλωνα, διὰ τὸν ἐνταφιασμόν· ἐπειδὴ λέγουσιν, ὅτι ὁ μαθητὴς αὐτοῦ Ὄλυμπος παρακαλέσας αὐτὸν, ἔλαβε καὶ ἐκήδευσε τὸ σῶμα τοῦ διδασκάλου. Ἀλλαχοῦ δὲ κρατεῖ ὁ Ἀπόλλων μάχαιραν καὶ τὸ δέρμα αὐτοῦ. Κοινῶς δὲ ἐζωγραφίζετο ὡς Σάτυρος· ἐπειδὴ ἦτον ποιμὴν, λαμβανόμενος καὶ ἀντὶ τοῦ Σιληνοῦ· ὅθεν αἱ Ἐλεύθεραι πόλεις εἶχον τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ, ὡς σύμβολον ὁμονοίας, ἐξ ἧς ἤρτηται ἡ ἐλευθερία, διὰ τὴν ἐνδόμυχον φιλίαν καὶ ὁμόνοιαν τοῦ Διονύσου καὶ Σιληνοῦ· διὰ τοῦτο ἔλεγον αὐτὸν καὶ Μαρσύαν Σιληνόν· ἐξέπληξε δὲ καὶ αὐτος τοὺς Γαλάτας ποτὲ διὰ τῆς μουσικῆς, ὡς καὶ ὁ Πᾶν, καὶ ἔσωσε τὰς Κελαινὰς (α).

Ὁ δὲ Σιληνὸς ἦτον υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ, ἢ τοῦ Πανός· ἢ ἐγεννήθη ἐκ τῶν αἰδοίων τοῦ Οὐρανοῦ· ἢ κατ' ἄλλους ἀγνοεῖται ἡ γέννησις αὐτοῦ διὰ τὴν ἀρχαιότητα. Ἐβασίλευσε κατά τινας πρῶτος ἐν τῇ Νύσῃ τῆς Λιβύας, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάζοντο οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ Σιληνοί. Ἦτον δὲ ἄνθρωπος πεπαιδευμένος· ὅθεν ἐγένετο παιδαγωγὸς καὶ διδάσκαλος τοῦ Διονύσου· ἔπειτα ἐςράτευσε καὶ αὐτὸς ὀχούμενος ἐπὶ τοῦ ὄνου, καὶ ἔδειξε πολλὰς φρονίμους πράξεις ἐν τῇ ἐκςρατείᾳ ταύτῃ, καὶ μάλιςα ὁ ὄνος αὐτοῦ, ὡς εἴρεται ἐκεῖ. Νομίζεται δὲ οἰνοπότης καὶ μέθυσος· ὅθεν ἀποκοιμηθεὶς ἐν τῇ Φρυγίᾳ εἰς ἓν δάσος, ἔμεινεν ἐκεῖ· τὸ δὲ ςράτευμα ἀνεχώρησε. Μαθὼν δὲ ὁ Μίδας βασιλεὺς τῆς Φρυγίας, ὅτι ἤρχετο καὶ ἔπινεν ὕδωρ ἀπό τινος πηγῆς, ἔχυσεν οἶνον εἰς αὐτήν. Πιὼν δὲ ὁ Σιληνὸς, καὶ μεθύσας, ἀπεκοιμήθη πάλιν, καὶ τότε ἔλαβεν αὐτὸν ὁ Μίδας αἰχμάλωτον· ὅμως τὸν μετεχειρίσθη φιλοφρόνως, συνωμίλησαν καὶ περὶ πολλῶν σπουδαίων πραγμάτων.

(α) Παυσαν. Αὐτόθ. Παλαίφατ. Μη'. Ὑγῖν. Μύθ. 165. Διόδωρ. Γ'. Νη'. Νατάλ. ς'. Ιε'. Βανιέρ. Δ'. 181.

Ἐπέςρεψε δὲ ὁ Διόνυσος καὶ ἔλαβε αὐτὸν πάλιν. Τότε λέγουσιν, ὅτι συνωμίλησεν ὁ Σιληνὸς καὶ μὲ τὸν Ὄλυμπον μαθητὴν τοῦ Μαρσύου. Τινὲς δὲ ἐνόμιζαν καὶ μουσικὸν τὸν Σιληνὸν, καὶ ἔπλασαν φιλονεικίαν καὶ αὐτοῦ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα· ἀλλὰ τοῦτο συνέβη, ἐπειδὴ, ὡς εἴρηται, ἐλάμβανον τὸν Μαρσύαν ὡς Σιληνόν (α).

Κατ' ἄλλους δὲ ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη ἐν τῇ Μαλέα ἄκρα· ἐκ δὲ τῆς Μαλέας ἦλθεν εἰς τὴν Πύῤῥιχου πόλιν τῆς Λακωνίας, ἥτις ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ, κατὰ τὸν λόγον τῶν ἐγχωρίων, ἐπειδὴ ὠνομάζετο καὶ αὐτὸς Πύῤῥιχος. Κατ' ἄλλους δὲ, ἡ πόλις ἦτον κτίσμα Πύῤῥου τοῦ Ἀχιλλέως, ἢ τινὸς τῶν Κουρήτων Πύῤῥου καλουμένου καὶ ἐκείνου· εἶχε δὲ ἡ πόλις αὕτη ἓν μόνον φρέαρ ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ τοῦτο ἔλεγον δῶρον τοῦ Σιληνοῦ· ὅτι δὲ ἀνετράφη ἐν τῇ Μαλέᾳ, καὶ ἔλαβε καὶ γυναῖκα Νύμφην τινὰ Ναΐδα, φέρουσι μαρτυρίαν τὸ ἑξῆς Πινδαρικόν·

„Ὁ ζαμενὴς δὲ, ὁ χοροιτύπος, ὃν Μαλέγορος ἔθρεψε,
Ναΐδος ἀκοίτας Σιληνός.

Ἄλλοι δὲ διορθοῦσι τὸ Μαλέγορος εἰς Μαλεάγονος, οὕτως.

„Ὁ Ζαμενὴς δὲ, ὁ χοροιτύπος, ὃν Μαλεάγονος ἔ-
„θρεψε Ναΐδος ἀκοίτας Σιληνὸς (β).

Τὸν δὲ τάφον αὐτοῦ ἐδείκνυον καὶ ἐν τῇ Συρίᾳ, καὶ ἐν τῇ Περγάμῳ. Ἐτίμησαν ὅμως αὐτὸν ὡς Θεὸν, εἶχον καὶ Ἱερὰ αὐτοῦ ποῦ μὲν κοινὰ μετὰ τοῦ Διονύσου, ποῦ δὲ καὶ ἰδιαίτερα· ὠνόμαζον ἀπ' αὐτοῦ καὶ πάντας τοὺς γέροντας τῶν Σατύρων Σιληνούς· ἔτι δὲ καὶ τὸν Διόνυσον.

(α) Ὑγῖν. μύθ. 191. Σέρβ. καὶ Θεόπομπ. ἐν Βιργίλ. Ἐκλογ. ϛ'. Ιγ'. Διόδ. Οα'. Δ'. δ'. Νόνν. Διονυσ. 29. 260. Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβάσ. Α'. α'. Ιγ'. Αἰλιαν. Ποικίλ. Ἱςορ. Ιϛ'. γ'. Ιη'. Πλούταρχ. πρὸς Ἀπολλών. Ἡρόδοτ. Οὐραν. 138.

(β) Παυσαν. Λακωνικ. Κε'. 2. Ἀποσπασματ. Πινδάρ. Cγ'. Ἀθήν. Ια'. 476.

Ἐζωγράφιζον δὲ αὐτὸν γέροντα, φαλακρὸν, σιμὸν, ὦτα μεγάλα, οὐρὰν καὶ πόδας αἰγὸς ἔχοντα, ὡς Σάτυρον, καὶ πότε μὲν ἐπὶ ῥάβδου ἐπερειδόμενον, καὶ βαδίζοντα, πότε δὲ καὶ ἐπὶ ὄνου χωλοῦ καθήμενον· ἀείποτε δὲ ὡς μεθύοντα, καὶ κινούμενον. Εὑρέθη δὲ καὶ βρέφος κρατῶν, τὸν Διόνυσον δηλονότι, ὡς τροφὸς αὐτοῦ. Ἐν δὲ τῇ Ἤλιδι ἐν τῷ ἰδίῳ ναῷ ἵςατο καὶ ἡ μέθη πλησίον, προσφέρουσα αὐτῷ ποτήριον πλῆρες οἴνου (β).

Ὁ Σιληνὸς ἦτον φιλόσοφος βραδυμαθὴς μὲν, ἀλλὰ βασίμως προβαίνων· ὅθεν ἔπλασαν αὐτὸν ἐπὶ ὄνου καθήμενον, τὸ ἀργοκίνητον καὶ βάσιμον δηλοῦντας. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον συγκρίνουσί τινες τοῦτον μὲ τὸν Ἀριςοτέλην, λέγοντες, ὅτι ὁ μὲν Σιληνὸς ἐβάδιζε πρὸς τὴν φιλοσοφίαν ἐπὶ ὄνου καθήμενος, ὁ δ' Ἀριςοτέλης ἐπὶ ἵππου, διὰ τὰς ταχείας προβάσεις αὐτοῦ. Τὰ δὲ μεγάλα ὦτα δηλοῦσι τὴν πολλὴν προσοχὴν αὐτοῦ εἰς τὰς ἀκροάσεις· τροφὸς δὲ τοῦ Διονύσου ἐπλάσθη, προσηλωμένος ὢν εἰς τὰ ὄργια αὐτοῦ, ἅπερ ηὔξανε διδάσκων τοὺς ἀνθρώπους, ὡς ἐδίδαξεν αὐτὰ καὶ τὸν Μίδαν· ὅθεν ἐπλάσθη καὶ μέθυσος, ἐνθουσιασμένος δηλαδὴ πρὸς τὴν λατρείαν τοῦ Διονύσου· ἐδελέασε δὲ αὐτὸν ὁ Μίδας διὰ τοῦ οἴνου· οἷον τοῦ Διονύσου· ἐπειδὴ ἐζήτει αὐτὸν νὰ ἔλθῃ ἐκεῖ, δι' ἄλλην ὑπόθεσιν ἴσως, καὶ δὲν ἤρχετο. Μαθὼν δὲ τὸν πρὸς τὸν Διόνυσον ζῆλον αὐτοῦ, εἶπεν, ὅτι θέλει νὰ διδαχθῇ τὰ ὄργια τοῦ Διονύσου· ὅθεν ἔδραμε προθύμως τότε ὁ Σιληνὸς (β), ὃν μετεχειρίσθη νομοθέτην ὁ Μίδας.

Ὁ δὲ Πίερος ἦτον ἐκ τῆς Μακεδονίας, βασιλεὺς αὐτόχθων, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Πιερία ἡ χώρα,

---

(α) Χαρτάρ. ξζ'. Πωμέϊ. Β'. 163. Διόδ. Δ'. δ'. Παυσαν. Ἠλειακ. Κδ'. Ἀττικ. Κδ'. Ἀττικ. Εγ'.

(β) Βανιέρ. Δ'. 485. Ἡρόδοτ. Πολυμν. 112. Ἀντών. Λιβεράλ. Θ'. Παυσαν. Βοιωτικ. Εϑ'. 2.

ȣ τὸ ὄρος καὶ ἡ πόλις αὐτοῦ, περὶ τὸν Στρυμονικὸν κόλπον οὖσα, ἥτις ὠνομάζετο Οἰσύμη καὶ Ἡμαθία πρότερον· ὅθεν ὠνομάζετο Πιερικὸς ὁ Στρυμονικὸς κόλπος, καὶ Πίερες οἱ ἐγχώριοι, ὡς λέγει ὁ Ἡρόδοτος· ὠνομάζετο δὲ Πιερία καὶ ἡ περὶ τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου χώρα. Οὗτος τοίνυν ὁ Πίερος εἶχε τὰς ἐννέα θυγατέρας τὰς Πιερίδας καλουμένας, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὰς Θεσπιὰς, ἐτίμησε τὰ Μούσας.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ Ζ'.

Περὶ τοῦ Ἀρίονος.

Ὁ δὲ Ἀρίων ἦτον υἱὸς τοῦ Κύκλωνος, ἢ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Νύμφης Ὀγκαίας. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν αὐτὸν υἱὸν τῆς γῆς, καὶ ἄλλοι ὀνομάζουσι τὴν μητέρα αὐτοῦ Αὐτολόκην. Οἱ μὲν γονεῖς αὐτοῦ ἀγνοοῦνται, πατρὶς δὲ αὐτοῦ ἦτον ἡ Μεθύμνη τῆς Λέσβου. Ἐγένετο δὲ κιθαρῳδὸς ἄριςος, ὥςε ἐπενόησεν, ὠνόμασε καὶ ἐδίδαξεν αὐτὸς πρῶτος τὸ διθύραμβον μέλος ἐν τῇ Κορίνθῳ. Διατρίψας οὖν καιρὸν ἱκανὸν εἰς τὴν Κόρινθον ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Περιάνδρου, ἐπέρασεν εἰς τὴν Σικελίαν καὶ Ἰταλίαν θελήσει τοῦ Περιάνδρου, ἔνθα συνήθροισε χρήματα πολλὰ διὰ τῆς μουσικῆς· ὅθεν ἀπεφάσισε νὰ ἐπιςρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ πρὸς ἐπίδειξιν τῶν χρημάτων. Φοβούμενος δὲ νὰ ἐμβῇ εἰς πλοῖον ξένον καὶ ἀγνώριςον διὰ τὰ χρήματα, ἔπλευσεν εἰς πλοῖον Κορινθιακόν. Ἀλλ' οἱ γνωςοὶ Κορίνθιοι ἰδόντες τὸν πλοῦτον αὐτοῦ, ἐβουλεύοντο νὰ τὸν φονεύσωσιν. Ἐννοήσας δὲ τὴν ἐπιβουλὴν, παρεκάλεσε, νὰ λάβωσι τὰ χρήματα, καὶ νὰ μὴ τὸν φονεύσωσιν. Ἀλλ' ἐκεῖνοι ἠνάγκαζον αὐτὸν, νὰ φονευθῇ ἰδιοχείρως, ἂν θέλῃ νὰ τὸν θάψωσιν εἰς τὴν γῆν, εἰδὲ μὴ, νὰ πηδήσῃ εἰς τὴν θάλασσαν. Ἰδὼν οὖν τὸ ἀδυσώπητον, ἐζήτησεν ὀλί-

γεν ὥραν, ἵνα ἐνδυθῇ τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ, νὰ ψάλῃ καὶ τελευταῖον τὸν ὄρθιον νόμον, ἔπειτα νὰ φονευθῇ. Τούτου δὲ γενομένου, ἔμειναν οἱ ναῦται κεχηνότες πρὸς τὴν μελῳδίαν· ἐκεῖνος δὲ μελῳδήσας, καὶ θρηνολογήσας, ἐπήδησεν ἐξαίφνης εἰς τὴν θάλασσαν, ἔχων καὶ τὰ χρήματα εἰς τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ.

Οἱ μὲν οὖν ναῦται ἀπατηθέντες, καὶ μὴ δυνάμενοι ἄλλως ποιῆσαι, ἔπλευσαν εἰς τὴν Κόρινθον· τὸν δὲ Ἀρίονα λαβὼν τὶς Δελφὶν εἰς τὴν ῥάχιν, ἐξέβαλεν αὐτὸν εἰς τὸ Ταίναρον ἀκρωτήριον τῆς Λακωνικῆς. Κατ' ἄλλους δὲ, ὁ Ἀπόλλων εἶπεν εἰς τὸν ὕπνον αὐτοῦ πρότερον τὴν ἐπιβουλὴν, ὑποσχόμενος καὶ βοήθειαν, καὶ διὰ τοῦτο ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐξελθὼν τοίνυν εἰς τὴν γῆν, ἔτρεχε σπουδαίως, ὡς ἔτυχεν, εἰς τὴν Κόρινθον. Διὰ τοῦτο δὲν ἐςράφη νὰ ἰδῇ. ὅτι ὁ Δελφὶν δὲν ἐδύνατο νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν θάλασσαν, ἵνα βοηθήσῃ αὐτὸν, ὅςτις ἀπέθανεν εἰς τὴν ξηράν· ἐλθὼν δὲ πρὸς τὸν Περίανδρον, εἶπε τὸ γεγονός. Ὁ δὲ, αὐτὸν μὲν ἔκρυψε, τὸν δὲ Δελφῖνα ἔθαψε, πέμψας ἀνθρώπους, ἔκτισε καὶ μνημεῖον αὐτοῦ· ἔπειτα καλέσας τοὺς ναύτας, ἠρώτησεν, ἂν εἶδον που τὸν Ἀρίονα ἐν τῇ Ἰταλίᾳ· ἐκεῖνοι δὲ ἀπεκρίθησαν, ὅτι εἶδον αὐτὸν εἰς τὰ Τάραντα· ἢ κατ' ἄλλους εἶπον, ὅτι ἀπέθανεν. Ὁ δὲ Περίανδρος ἔπεμψεν αὐτοὺς νὰ ὁμόσωσιν εἰς τὸν τάφον τοῦ Δελφῖνος, ὅτι λέγουσι τὴν ἀλήθειαν· ἔπεμψε δὲ πρότερον τὸν Ἀρίονα ἐκεῖ κεκρυμμένον. Ἐν ᾧ τοίνυν ὤμνυον ἐκεῖνοι, παρέςη ὁ Ἀρίων ἐνδεδυμένος, ὡς ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν. Τέλος δὲ ἐςαύρωσε τοὺς ναύτας (α) ὁ Περίανδρος.

Κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τῆς Κορίνθου, ἢ ἐκ τῆς Σικελίας ἀπέπλευσεν εἰς τὴν Λέσβον, καὶ κατὰ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος ἔρριψαν αὐτὸν· καὶ ὅτι τὸ πλοῖον ἐπέςρεψε

(α) Αἰλιαν. Ζώων. Ἱςορ. ΙΓ´. 45. Ὑγῖν. μύθ. 194. Ἡρόδοτ. Κλ. 23. 24. Σέρβ. ἐν Βιργιλ. Ἐκλογ. Η´. νδ´. Γεωργικ. Β´. 90.

κατὰ τύχην ὑπὸ τρικυμίας εἰς τὴν Κόρινθον. Κατ' ἄλλους δὲ, οἱ δοῦλοι αὐτοῦ ἔρριψαν αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν διὰ τὰ χρήματα.

Τινὲς μὲν ἐδέχθησαν τοῦτο ὡς ἀληθινὸν, ὅτι ὁ Δελφὶν ἔσωσε τὸν Ἀρίονα, ἐπειδὴ εἶναι ζῶον φιλάνθρωπον, καὶ φιλόμουσον μάλιςα κατ' αὐτούς. Καὶ εἴθε να ἦτον τοῦτο ἀληθές· ἐπειδὴ δὲν ἐπνίγοντο πολλοὶ ἄνθρωποι, καὶ μάλιςα κατὰ τὸν Βόσπορον, ὅπου κατακαλύπτει τὸν πόντον πολλάκις τὸ πλῆθος τῶν Δελφίνων. Ὁ Ἀρίων ἦτον μουσικὸς, καὶ ἐκάλει αὐτὸν συνεχῶς ὁ Περίανδρος, φιλόμουσος ὤν· ἔπαθε καὶ τὰ ῥηθέντα ὑπὸ τῶν ναυτῶν διὰ τὰ χρήματα. Ἀλλ' ηὗρεν αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν ἄλλο πλοῖον, Δελφῖνος σύμϐολον ἔχον, καὶ τὸν ἔσωσεν (α)· ἢ αὐτὸς κολυμϐῶν ἐσώθη, ἢ ἄλλο τοιοῦτόν τι συνέϐη (α).

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ Η'.

Περὶ τοῦ Ἐπιμενίδους, καὶ τῆς Βαυϐοῦς.

Ὁ μὲν Ἐπιμενίδης ἦτον ἐκ τῆς Κνωσσοῦ πόλεως τῆς Κρήτης, υἱὸς τοῦ Φαιςίου, ἢ τοῦ Δοσιάδου, ἢ τοῦ Ἀγεςάρκου, καὶ τῆς Νύμφης Βάλτης, ἢ Βλάςης. Παῖς δ' ἔτι ὢν, ἐπέμφθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὸν ἀγρὸν, ἵνα ζητήσῃ ἓν πρόϐατον ἀπολωλός. Ἐκεῖνος δὲ εἰσελθὼν κατὰ τὴν μεσημϐρίαν εἰς ἓν σπήλαιον, ἐκοιμήθη πεντήκοντα ἑπτὰ χρόνους. Κατ' ἄλλους δὲ πεντήκοντα μόνον, ἢ τεσσαράκοντα. Ἀνας὚ς δὲ ἐκ τοῦ ὕπνου, ἐζήτει τὸ πρόϐατον, νομίζων ὅτι ἐκοιμήθη τὸν συνειθισμένον ὕπνον. Μὴ εὑρίσκων δὲ αὐτὸ, ἦλθεν εἰς

(α) Πλιν. Ἱςορ. φυσικ θ'. η'.

τὸν ἀγρὸν, καὶ ηὗρεν ἄλλον δεσπότην, καὶ τὸν ἀγρὸν ἄλλως κατεσκευασμένον· ὅθεν ἐπιςρέψας εἰς τὴν πόλιν, εἰσῆλθεν εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον, καὶ εὗρε καὶ ἐκεῖ τὰ αὐτὰ, ἐρωτώμενος μάλιςα ποῖος εἶναι, καὶ τὶ ζητεῖ. Τέλος δὲ εὑρὼν τὸν νεώτερον ἀδελφὸν αὐτοῦ γέροντα ἤδη ὄντα, ἔμαθε πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν· ὅθεν ἐνομίσθη θεοφιλὴς ὁ Ἐπιμενίδης, καὶ ἦτον ὁ λόγος αὐτοῦ πολὺς μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων τότε. Διὰ τοῦτο ἄρα ἐκάλεσαν αὐτὸν οἱ Ἀθηναῖοι, ἵνα καθαρίσῃ τὴν πόλιν ἐκ τοῦ Κυλωνίου ἄγους, ὡς ἐν ἄλλοις εἴρηται. Αὐτὸς ἔκτισε τότε κατά τινας καὶ τὸ Ἱερὸν τῶν Σεμνῶν Θεῶν ἐν Ἀθήναις. Τότε ἰδὼν καὶ τὸν λιμένα τῆς Μουνυχίας, εἶπεν, ἂν ἐγίνωσκον οἱ Ἀθηναῖοι ὁποῖα κακὰ ἔχει νὰ προξενήσῃ ὁ λιμὴν οὗτος, ἔτρωγον αὐτὸν μὲ τὰ ὀδόντια. Ἐκ ταύτης τῆς προῤῥήσεως φαίνεται, ὅτι ὁ Ἐπιμενίδης προέβλεπε τὰ μέλλοντα ἐκ τῶν παρόντων· ἐπειδὴ οὗτος ὁ κάλλιςος λιμὴν ἄφρακτος καὶ ἀνεπιμέλητος ὢν πρὸς ὄφελος τῆς πόλεως, ἐγίνετο ὁρμητήριον ἀσφαλὲς τῶν κατὰ τῆς πόλεως ἐχθρῶν, ἔνθα προσωρμίσθη ὕςερον ὁ ςόλος τῶν Περσῶν. Οἱ Ἀθηναῖοι ἐψήφισαν, νὰ δώσωσιν αὐτῷ ἓν τάλαντον, διὰ τὸν κόπον αὐτοῦ, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν τὸ ἐδέχθη. Συνεφώνησε δὲ φιλίαν καὶ συμμαχίαν αὐτῶν καὶ τῶν Κνωσίων· ἔπειτα λαβὼν κλῶνον ἐκ τῆς Ἱερᾶς ἐλαίας ἀνεχώρησε, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀπέθανε, ζήσας χρόνους ἑκατὸν πεντήκοντα ἑπτά· ἢ ἑκατὸν πεντήκοντα τέσσαρας. Οἱ δὲ Κρῆτες ἔλεγον, ὅτι ἔζησε χρόνους διακοσίους ἐννενήκοντα ἐννέα.

Ἤκμασε τοίνυν ὁ Ἐπιμενίδης κατὰ τοὺς χρόνους τῶν ἑπτὰ σοφῶν, σώζεται καί τις ἐπιςολὴ αὐτοῦ πρὸς τὸν Σόλωνα, καὶ ὁ Σόλων ἔλαβε συμβουλὴν παῤ αὐτοῦ περὶ τῆς νομοθεσίας. Ἦτον δὲ ἄνθρωπος πεπαιδευμένος καὶ προμαντευτικὸς, ὥςε προεῖπε τὴν ἧτταν τῶν Λακεδαιμονίων ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων, ἔγραψε καὶ θεογονίαν, Ἀργοναυτικὰ, καὶ πολιτείαν Μίνωος καὶ Ῥαδαμάνθυος· δὲν σώζονται ὅμως. Κτίζων δὲ Ἱερὸν τῶν Νυμφῶν, ἤκουσε φωνὴν οὐρανόθεν λέγουσαν· μὴ τῶν Νυμφῶν, αλ-

λὰ τοῦ Διός. Ὠνόμαζεν ἑαυτὸν Αἰακὸν, προσποιούμενος καὶ ὅτι ἀνέζησε πολλάκις. Ἐν τῇ Κρήτῃ ἦτον, καὶ εἶναι ἔτι ἓν ἄντρον μέγιςον, τὸ ὁποῖον ἔχει διάϐασιν ὑπόγειον ἀπὸ τῆς Κνωσσοῦ μέχρι τοῦ ὄρους Δίκτης· ἐκεῖ ἀνετράφη ὁ Ζεύς· ἐκεῖ ἔγραφε τοὺς νόμους ὁ Μίνως· ἐκεῖ διέτριϐε καὶ ὁ Ἐπιμενίδης κεκρυμμένος. Ἐκ τούτων οὖν δῆλον, ὅτι ὁ ὕπνος αὐτοῦ ἦτον προσπεποιημένος. Καὶ ὥς λέγουσί τινες, ἔμεινέ τινα καιρὸν εἰς τὰ ὄρη, καταγινόμενος εἰς ῥιζοτομίας· ἔπειτα φανεὶς, ἔλεγεν, ὅτι ἐκοιμήθη. Διὰ τοῦτο ἔπλασαν, ὅτι ἔδωκαν αὐτῷ αἱ Νύμφαι φαγητὸν εἰς χηλὴν βοὸς, ὅπερ δεν ἐτελείωνέ ποτε. Μήτε αὐτὸς ἐφαίνετο πότε ἔτρωγεν. Ὁ Παυσανίας λέγει, ὅτι οἱ Λακεδαιμόνιοι ἔχοντες πόλεμον μὲ τοὺς Κνωσσίους, ἔλαϐον ζῶντα τὸν Ἐπιμενίδην, καὶ ἐφόνευσαν αὐτὸν, ἐπειδὴ προέλεγε κακὰ μαντεύματα· ὅθεν εἶχον τὸν τάφον αὐτοῦ ἐκεῖ. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι ἔλεγον, ὅτι δὲν εἶχον ποτὲ πόλεμον μὲ τοὺς Κνωσσίους. Ἐτίμησαν δὲ αὐτὸν καὶ οἱ Κρῆτες· εἶχον καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἀνδριάντα αὐτοῦ. Λέγουσιν, ὅτι ἔκτισε καὶ ἄλλα Ἱερὰ κατὰ τὴν Ἑλλάδα (α).

Ἡ δὲ Βαυϐὼ ἦτον γυνὴ τοῦ Δυσαύλου, ἥτις ἔδωκε τὸν κυκεῶνα πρὸς τὴν Δήμητραν ἀσεϊζομένη. Ὁ δὲ ἀσεϊσμὸς ἦτον ἀναιδὴς κατ' Ὀρφέα.

„Ὣς εἰποῦσα, πέπλους ἀνεσύρατο δεῖξέ τε πάντα
„Σώματος οὐδὲ πρέποντα τύπον, παῖς δ' ἦεν Ἴακχος,
„Χεῖρα δ' ἑὴν ῥίπτεσκε γελῶν Βαυϐοῦς ὑπὸ κόλπους,
„Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν εἴδησε θεὰ, μείδησ' ἐνὶ θυμῷ,
„Δέξατο αἴολον ἄγχος, ἐν ᾧ κυκεὼν ἐνέκειτο.

(α) Διογέν. Λαέρτ. ἐν Ἐπιμενίδ. Παυσαν. Λακωνικ. Κα΄. Πλούταρχ. ἐν Σόλ. ΛΘ΄.

Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ὠνομάζετο Ἰάμβη ἡ γυνὴ αὕτη, καὶ ἦτον ἐκ τῆς Θρᾴκης, θυγάτηρ τοῦ Πανὸς καὶ τῆς Ἠχοῦς, καὶ ἔψαλλεν ὕμνον εἰς τὴν Δήμητραν διὰ ςίχων ἐμμέτρων, οἵτινες ὠνομάσθησαν ἀπ' αὐτῆς Ἰαμβικοὶ (α).

Περὶ Ἰατρῶν.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ Θ'.

Περὶ τοῦ Παίωνος καὶ Ἀσκληπιοῦ.

Ὁ μὲν Παίων ἐνομίζετο ἰατρὸς τῶν θεῶν· εἶχεν ὅμως καὶ ὁ Ἀπόλλων τοιοῦτον ἐπίθετον, ὡς εἴρηται ἐκεῖ· ὅθεν οἱ νεώτεροι ἐνόμιζον τὸν αὐτὸν Παίωνα καὶ Ἀπόλλωνα. Οἱ δὲ ἀρχαῖοι διέκρινον αὐτοὺς, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Ἡσίοδος.

Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος ὑπ' ἐκ θανάτοιο σαώσῃ,
„Ἢ αὐτὸς Παίων ὃ ἁπάντων φάρμακα οἶδεν.

Ὁ δὲ Ὅμηρος λέγει τοὺς Ἰατροὺς ἀπογόνους τοῦ Παίωνος· ἦ γὰρ Παιήονός εἰσι γενέθλης. Τὸ δὲ ὄνομα ἐγένετο ἀπὸ τοῦ παίω, τὸ θεραπεύω· ὅθεν ὠνόμαζον παιωνίδα, καὶ παιωνίαν τὴν ἰατρικὴν, καὶ τὴν θεραπείαν· καὶ παιωνεῖον τὸ ἰατρεῖον· καὶ παιωνίαν, χόρτον τι θεραπευτικὸν τῶν πόνων. Τοῦτον εἰσάγει ὁ Ὅμηρος φυσικῶς ἰατρὸν τῶν θεῶν, ἐννοῶν τὸ καθαρὸν καὶ ὑγιὲς μέρος τοῦ ἀέρος, ἑπομένως καὶ παντὸς πράγματος, ὅπερ ἀποσοβεῖ τὰ νοσοῦντα καὶ διεφθαρμένα μέρη, καὶ ἀποκαθίςησι πάλιν τὴν εὐκρασίαν καὶ ὑγείαν· ἢ καὶ τὴν δύναμιν ἐκείνην τὴν φυσικὴν, καὶ ἐνέργειαν, τὴν ἐνεργοῦσαν εἰς τοῦτο (β)· ἔτι δὲ ἐννοεῖται διὰ τούτου καὶ ἡ ἰατρι-

---

(α) Κλήμ. Χρονικ. 17. Εὐσέβ. Προπαρασκ. Β'. γ' Ὀρφ. Ἀποσπάτ. Ις'. Νίκανδρ. Ἀλεξιφαρμ. 132. Εὐριπίδ. Σχολ. ἐν Ὀρές. 763. Ἀπολλόδωρ. Α'. ε'. 1.

(β) Ὅμηρ. Ὀδυσσ. Δ'. 232. Ἰλ. Ε'. 401. 899. καὶ Δίδυμ. καὶ Εὐςάθ. Ἀριςοφάν. Ἀχαρν. 1211. Σοφοκλ. Τραχιν. 1208. Βαρῖν. ἐν Παίων. Βόσσ. Ἐτυμολ.

κὴ τέχνη. Ἄδηλον ἄρα ἂν ἐχρημάτισε καὶ ἰατρὸς τοιοῦτος.

Ἀσκληπιοὺς δὲ ἀναφέρουσι πολλούς. Εἴρηται· ὅτι εἶχον καὶ οἱ Φοίνικες Ἀσκληπιὸν τὸν ὄγδοον υἱὸν τοῦ Σιδύκ· ὅθεν ὠνόμαζον αὐτὸν Ἐσμοῦνον, ὅπερ σημαίνει ὀκτὼ, ἢ ὄγδοον· εἶχον καὶ οἱ Αἰγύπτιοι Τόσωθον καλούμενον, ὅςτις ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Μέμφιν. Οἱ δὲ Ἕλληνες ἀναφέρουσι τρεῖς ἐπισήμους Ἰατρούς. Καὶ τὸν μὲν λέγουσιν υἱὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κορωνίδος θυγατρὸς τοῦ Φλεγύου, ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρσινόης θυγατρὸς τοῦ Λευκίππου. Ὁ δὲ δεύτερος ἦτον υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ, καὶ ὁ τρίτος τινὸς Ἀρσίππου καλουμένου. Τούτων δὲ πάντων τὴν ἱςορίαν ἀναφέρουσιν εἰς τὸν πρῶτον μόνον, οὕτως. Ἡ Κορωνὶς ἦτον ἔγκυος ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ὁ δὲ Φλεγύας ἀγνοῶν τὸ πρᾶγμα, ἔδωκεν αὐτὴν γυναῖκα πρὸς τὸν Ἴσχυν υἱὸν τοῦ Ἐλάτου· ἡ αὐτὴ ἔλαβε τὸν Ἴσχυν ἄνδρα παρὰ τὴν γνώμην τοῦ Φλεγύου. Τοῦτο δὲ ἐμήνυσεν ὁ Κόραξ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα, λευκὸς ὢν τότε. Ὁ δὲ Ἀπόλλων ὀργισθεὶς διὰ τὴν θλιβερὰν ἀγγελίαν, ἐποίησεν αὐτὸν μέλανα. Τὴν δὲ Κορωνίδα ἐτόξευσεν αὐτὸς, ἢ ἡ Ἄρτεμις διὰ τὴν ἀπιςίαν. Λαβὼν δὲ τὸ κυοφορούμενον βρέφος, ἐκόμισεν αὐτὸ πρὸς τὸν Χείρωνα, νὰ τὸ ἀναθρέψη. Κατ' ἄλλους δὲ, ἐρχόμενος ὁ Φλεγύας κατάσκοπος εἰς τὴν Πελοπόννησον, εἶχε καὶ τὴν Κορωνίδα, ἥτις γεννήσασα μυςικῶς κατὰ τὴν Ἐπίδαυρον, ἔῤῥιψε τὸ βρέφος εἰς τὸ Μύρτιον τότε καλούμενον, ὕςερον δὲ Τιτθεῖον μετονομασθὲν ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος. Ἐκεῖ τοίνυν ἐτρέφετο θηλαζόμενον ὑπό τινος αἰγὸς· ὁ δὲ κύων τοῦ ποιμένος ἐφύλαττεν αὐτό. Παρατηρῶν δὲ ὁ ποιμὴν Ἀρεσθάνας καλούμενος, ὅτι ἔλλειπεν ἡ αἶγα καὶ ὁ κύων, καὶ ζητήσας ηὗρεν αὐτοὺς εἰς τὸ βρέφος· ὅθεν ἀγανακτήσας, ὥρμητε νὰ φονεύσῃ αὐτό. Ἀλλ' εὐθὺς ἔλαμψεν ἀςραπὴ ἀπὸ τοῦ βρέφους. Κατ' ἄλλους δὲ, Αὐτόλαός τις Ἀρκὰς εὑρὼν τὸ βρέφος κατὰ τὴν Θελπουσίαν τῆς Ἀρκαδίας, ἔλαβεν

αὐτὸ, καὶ τὸ ἀνέθρεψέ τις γυνὴ Τρυγὼν καλουμένη, τῆς ὁποίας τὸ μνῆμα ἦτον ἐν τῇ Θελπουσίᾳ πλησίον τοῦ Ἱεροῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Οἱ δὲ Μεσσήνιοι ἔλεγον, ὅτι ἐγεννήθη ἐκεῖ ἐκ τῆς Ἀρσινόης, ὡς ἔγραψάν τινες πρὸς χάριν αὐτῶν· ὅθεν φιλονεικίας καὶ ἀμφιβολίας γενομένης, ἠρώτησέ τις Ἀρκὰς Ἀπολλοφάνης καλούμενος τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον, ἂν ὁ Ἀσκληπιὸς ἐγεννήθη ἐκ τῆς Ἀρσινόης, καὶ ἦτον πολίτης τῶν Μεσσηνίων. Ὁ δὲ Ἀπόλλων ἀπεκρίθη οὕτως·

„Ὦ μέγα χάρμα βροτοῖς βλαςὼν Ἀσκληπιὲ πᾶσιν,
„Ὃν Φλεγυηῒς ἔτικτεν ἐμῇ φιλότητι μιγεῖσα
„Ἱμερόεσσα Κορωνὶς ἐνὶ Κραναῇ Ἐπιδαύρῳ.

Καὶ οὕτως ἐλύθη ἡ ἀπορία, καὶ ἔμεινεν ὁ Ἀσκληπιὸς Ἐπιδαύριος, καὶ υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κορωνίδος, ὑπὸ τοῦ πατρὸς μεμαρτυρημένος (α).

Ἀνατραφεὶς οὖν ὑπὸ τοῦ Χείρωνος, καὶ διδαχθεὶς τὴν ἰατρικὴν, χειρουργικὴν καὶ κυνηγετικὴν, ἐγένετο ἰατρὸς ἄριςος, ὥςε ἀνέςησε καὶ πολλοὺς νεκρούς. Λαβὼν δὲ παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τὸ αἷμα τῆς Γοργόνος, ὅπερ ἔςαξεν ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς, μετεχειρίζετο τὸ μὲν ἐκ τοῦ δεξιοῦ μέρους χυθὲν, πρὸς σωτηρίαν, τὸ δὲ ἐκ τοῦ ἀριςεροῦ, πρὸς φθορὰν τῶν ἀνθρώπων. Ἐθεράπευε δὲ τὰς ἀσθενείας διὰ τῶν ἐπῳδῶν, διὰ τομῆς, καυσίματος, χόρτων, διαίτης, καθαρισμοῦ, ἐμπλάςρων, καὶ ἄλλως κατὰ τὴν χρείαν· ὅθεν φοβηθεὶς ὁ Ζεὺς, μήπως γένωσιν οἱ ἄνθρωποι ἀθάνατοι διὰ τῆς τέχνης ταύτης, καὶ καταφρονοῦσι τοὺς θεοὺς, ἐκεραύνωσεν αὐτόν· ἢ ὁ Πλούτων παρεκάλεσε τὸν Δία, νὰ τὸν κεραυνώσῃ, ἐπειδὴ ἀνέςησε πολλοὺς νεκροὺς, καὶ ἐζημίωσεν αὐτόν.

Ἔλαβε δὲ γυναῖκα τὴν Ἠπιώνην καλουμένην, ἀ-

(α) Κικέρ. φύσ. Θ'. Γ'. ΚΒ'. Ἰαβλώσκ. Ε'. ς'. 4. Ἀπολλόδ. Γ'. Ι' 3. Πίνδαρ. Πυθ Γ'. 70. Ὅμηρ. Ὕμν. εἰς Ἀσκληπ. Παυσαν. Κορινθ. Κς'. Λακωνικ. Κς'. Ἀρκαδικ. Κε'.

γυαίςων γονέων, καὶ ἐγέννησε τὸν Μαχάωνα καὶ Ποδαλείριον. Τινὲς δὲ λέγουσιν Ὑγείαν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ ἀλληγορικῶς, καὶ τὴν Πανάκειαν, Ἰασώ, κ. τ. λ. θυγατέρας αὐτοῦ (α).

Ἐτίμησαν δὲ αὐτὸν πανταχοῦ ὡς θεὸν, κτίσαντες ναοὺς, καὶ ἄλλα παντοῖα Ἱερά· ἑώρταζον καὶ ἑορτὴν αὐτοῦ ἐν τῇ Ἐπιδαύρῳ, τὰ Ἀσκληπεῖα· εἶχον καὶ ἱερὰ αὐτοῦ τοὺς ἀλεκτρυόνας, τοὺς ὄφεις καὶ τὰς αἶγας, καὶ τὰς γλαύκας, καὶ ἐθυσίαζον ταύρους, χοίρους καὶ πρόβατα. Ἡ λατρεία αὐτοῦ ἐφάνη πρῶτον εἰς τὴν Ἐπίδαυρον, ἔπειτα ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἀρχίας δέ τις Περγαμηνὸς πληγωθεὶς εἰς τὸ κυνήγιον, ἦλθεν εἰς τὴν Ἐπίδαυρον, καὶ ἰατρευθεὶς, ἔλαβε τὴν λατρείαν εἰς τὴν Πέργαμον· ἐκεῖθεν δὲ ἔλαβον αὐτὴν οἱ Σμυρναῖοι, καὶ ἄλλοι πολλοί. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι θλιβόμενοι ὑπὸ νόσου, ἔπεμψαν πρεσβείαν εἰς τὴν Ἐπίδαυρον, καὶ ἐζήτησαν τὸν Ἀσκληπιόν. Οἱ δὲ Ἱερεῖς ἔδωκαν πρὸς αὐτοὺς ὄφιν τινὰ ἥμερον· ἐπειδὴ ἐνόμιζον αὐτὸν καὶ τοιοῦτον· καὶ μάλιςα ἔλεγον, ὅτι ἐγεννήθη ὡς ὄφις. Ὅτε δὲ ἦλθον πλησίον τῆς Ῥώμης, ἔφυγεν ὁ ὄφις κατὰ τύχην, καὶ ἐκρύβη· ὅθεν νομίσαντες, ὅτι ἐκεῖ ἀγαπᾷ νὰ κατοικήσῃ ὁ θεὸς, ἔκτισαν ναὸν αὐτοῦ. Οἱ ἀσθενεῖς ἐκοιμῶντο τὴν νύκτα ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ, ἵνα θεραπευθῶσι, θυσιάζοντες καὶ εὐχόμενοι (β).

Ἐζωγράφιζον δὲ αὐτὸν ἐπὶ θρόνου καθήμενον, ῥάβδον καὶ ὄφιν κρατοῦντα, καὶ κύνα καὶ ἀλεκτρυόνα παρ᾽ αὐτῷ ἔχοντα· ἐνίοτε δὲ καὶ γένεια, ἔνδυμα ἰατροῦ, καὶ κιβώτιον πλῆρες χειρουργικῶν ὀργάνων ἔχοντα· ἐνίοτε δὲ τὰ γένεια κρατοῦντα, καὶ ςέφανον ἐκ δάφνης εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ τὸν ὄφιν περὶ τὴν ῥάβδον

(α) Ὑγῖν. Μύθ. 49. 274. Σχόλ. Ἀριςοφάν. ἐν Πλούτ. 639. καὶ 701. Πλίν. ἱςορ. φυσ. Λε΄. 11. Διόδωρ. Δ΄. Οα΄. Ὀρφ. Ὕμν. εἰς Ἀσκληπ.

(α) Παυσαν. Αὐτόθι. Ὀβίδ. Μεταμορ. Ιε΄. Τίτος Λιβ. Ι΄. Μαξιμ. Βαλέρ. Α΄.

τετυλιγμένον ἔχοντα· ἐνίοτε δὲ καὶ εἰς σχῆμα ὄφεως, καὶ ἄλλως διαφόρως. Πολλαὶ δὲ πόλεις εἶχον αὐτὸν εἰς τὰ νομίσματα ἐγκεχαραγμένον (α)· ἐνίοτε δὲ εἶχε καὶ γένεια χρυσᾶ, ἅπερ ἔλαβέ ποτε Διονύσιος ὁ τύραννος, λέγων, ὅτι ὁ πατὴρ δὲν ἔχει γένεια, καὶ ὁ υἱὸς ἔχει· οἷον, ὁ Ἀπόλλων.

Τὰ μὲν γένεια δηλοῦσιν, ὅτι ὁ Ἰατρὸς δὲν πρέπει νὰ εἶναι νέος, ὅτε ἐπιχειρίζεται τὴν θεραπείαν, ἀλλὰ γέρων, ἵνα ἔχῃ καὶ θεωρίαν, καὶ πρᾶξιν πολλὴν τῆς τέχνης. Ὅτι δὲ ἀνέςησε πολλοὺς νεκροὺς, δηλοῖ, ὅτι ἐθεράπευσε πολλοὺς ἀπηλπισμένους ὑπ' ἄλλων εἰς θάνατον. Ὁ δὲ ἀλεκτρυὼν εἶναι σύμβολον ἐγρηγορότητος καὶ προσοχῆς, καὶ ὁ κύων πίςεως, ἀμφότερα ἀναγκαῖα εἰς τοὺς ἰατρούς. Ὁ δὲ ὄφις εἶναι σύμβολον ὑγείας, ἐπειδὴ εἶναι χρήσιμος εἰς πολλὰ πάθη· ἔτι δὲ, καὶ φρονήσεως, ὡς ἐν ἄλλοις εἴρηται, καὶ ἀναῤῥώσεως, ἐπειδὴ ἀνανεοῦται ἀποβάλλων τὸ δέρμα (β)· καὶ ὀξυδερκείας, ὡς καὶ ἡ γλαύξ. Ὁ δὲ κόραξ ἐνομίζετο προμαντευτικὸς, καὶ ὁ Ἰατρὸς ἔχει χρείαν προγνωςικῆς ἐμπειρίας· ἔχει δὲ καὶ ἐπίθετα τὰ ἑξῆς.

Ἀγλαόπης ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων ὀνομαζόμενος. Ἀπαλεξίκακος. Ἀρχαγέτας δὲ, οἷον ἀρχιγέτης τῆς τέχνης, ἐν τῇ Τιθορέᾳ, ὅπου εἶχε ναὸν ἐπίσημον. Αὐλώνιος δὲ ἀπὸ τῆς ἐν Μεσσηνίᾳ Αὐλῶνος, ὅπου εἶχε βωμόν. Δημαίνετος δὲ, ἀπό τινος Δημαινέτου, τοῦ κτίσαντος ναὸν αὐτοῦ. Ἐπιδαύριος δὲ ἀπὸ τῆς Ἐπιδαύρου. Γορτύνιος ἀπὸ τῆς Γορτύνης. Κοτυλέα δὲ ὠνόμασεν αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς, κτίσας ναὸν αὐτοῦ ἐν τῇ Λακωνίᾳ, ἐπειδὴ ἰατρεύθη, πληγωθεὶς εἰς τὴν κοτύλην. Ἀγυίταν δὲ ὠνόμαζον αὐτὸν οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἀπὸ τοῦ ἁγνός. οὕτω καὶ Περγαμηνὸς, καὶ Κορωνίδης ἀπὸ τῆς μητρὸς, καὶ Τρικαῖος ἀπὸ

(α) Χαιτάρ. Α'. Ἀλβρίκ. Θ'. κ'. Βίσσ. Θεολόγ. Θ'. λβ'. Ἀρνόβ. παρ. Στρούβ. Α'. 129. Νατάλ. Α'. ιβ'.

τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Τρίκκης· ἔτι δὲ καὶ Ἤπιος, Ἠπιοδότης, Πολυμαθὴς, Ἠπιόδωρος, Ἀγλαότιμος (α).

Ἀλληγοροῦσι δὲ αὐτὸν καὶ φυσικῶς, ἐννοοῦντες Φλεγύαν τὴν θέρμην τοῦ Ἡλίου, Κορωνίδα τὴν σύγκρασιν, ἀπὸ τοῦ κεράννυσθαι, ὅθεν ἤρτηται ἡ ὑγεία, ὁ Ἀσκληπιός· ἔτι δὲ καὶ εἰς τὸν ἀέρα, καὶ εἰς τὸν Ἥλιον, καὶ εἰς τὴν ἰατρικὴν τέχνην, καὶ εἰς ἰατρόν. Ἀνετράφη ὑπὸ τῆς αἰγός· οἷον, ἡ ἀσθένεια ἔθρεψε τὴν ἰατρικὴν, ἐπειδὴ αἱ αἶγες, ἔχουσιν ἀείποτε πυρετόν· ὅθεν ἀλληγοροῦνται εἰς τὴν ἀσθένειαν (β).

Ἱςορικῶς δὲ, ὁ μὲν Φοίνιξ Ἀσκληπιὸς ἦτον εἷς τῶν Καβείρων, ὁ δὲ Αἰγύπτιος, υἱὸς τοῦ Μηνᾶ, ἀδελφὸς τοῦ πρώτου Ἑρμοῦ, καὶ βασιλεὺς τῆς Μέμφεως, ὅςτις ἐγένετο καὶ ἰατρὸς ἐπίσημος, καὶ τέκτων ἄριςος, καὶ φιλολόγος ἔνθερμος. Ὁ δὲ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων ἦτον κατὰ Κικέρωνα ἐκ τῆς Ἀρκαδίας, υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ, καὶ τῆς Τρυγόνος, ὅςτις ἐφεῦρε τὸν τρόπον τοῦ δένειν καὶ θεραπεύειν τὰς πληγάς. Οὗτος ἐκεραυνώθη κατὰ τύχην, καὶ ἐτάφη ἐν τῇ Κυνοσούρᾳ τῆς Ἀρκαδίας. Ὁ δὲ δεύτερος ἦτον τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κορωνίδος, ὁ Ἐπιδαύριος. Ὁ δὲ τρίτος τοῦ Ἀρσίππου καὶ τῆς Ἀρσινόης, ὁ Μεσσήνιος, ὅςτις ἐπενόησε τὰ καθαρτικὰ, καὶ τὸν τρόπον τοῦ ἐκβάλλειν τοὺς διεφθαρμένους ὀδόντας. Συγχέονται δὲ καὶ οὗτοι, καὶ ἀγνοεῖται ποῖος ἦτον ὁ ἐπισημότατος, ὅςτις ἐγένετο πατὴρ τῆς ἰατρικῆς, συναρμόσας καὶ τὴν χειρουργικὴν, ἀγχινούςατος ὢν, καὶ προθυμότατος εἰς τὸ ἔργον τοῦτο· βεβαίως ὁ τῆς Κορωνίδος ἦτον οὗτος, καὶ ὁ πάππος αὐτοῦ Φλε-

---

(α) Ἡσύχ. ἐν Ἀγλαότ. Ὀρφ. ἐν Ὕμν. Παυσαν. φωκικ. ΛΒ'. Μεσσηνιακ. Λς'. Λακωνικ. ΙΘ'. Γυράλδ. Συντ. Ζ'. 258. Στράβ. Θ'. 437.

(β) Νατάλ. Δ'. ΙΒ'. Βόσσ. Θεολογ. Θ'. ΑΒ'. Masen. Spa ver. occ. c. XXIII. 113.

γύας ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Χείρωνος. Ἤκμαζε δὲ κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ ἦτον καὶ αὐτὸς ἐν τῇ ἐκςρατείᾳ ταύτῃ. Οἱ δὲ παῖδες αὐτοῦ ἤκμαζον μὲν κατὰ τὰ Τρωϊκὰ, ὅμως ἐβασίλευον ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ· ὅθεν ὁ Νέςωρ ἔδειξεν εὔνοιαν πολλὴν πρὸς αὐτοὺς ἐν τῷ Τρωϊκῷ πολέμῳ, ὡς γείτονας δηλονότι. Ἀλλ' ὁ Ὅμηρος οὐκ οἶδ' ὅπως τάττει αὐτοὺς εἰς τὸν κατάλογον τῶν Θεσσαλῶν, λέγων, ὅτι εἶχον τὴν Οἰχαλίαν, Τρίκκην καὶ Ἰθώμην, πόλεις τῆς Θεσσαλίας. Ὁ δὲ Παυσανίας λέγει, ὅτι ἦτον ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ πόλις ἀρχαία Τρίκκα καλουμένη, καὶ Οἰχαλία καὶ Ἰθώμη, ὡς ἐν ἄλλοις ῥηθήσεται. Ὁ δὲ Στράβων λέγει, ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ Τρίκῃ ἐγεννήθη ὁ Μεσσήνιος Ἀσκληπιός. Καὶ ἐκ τούτου δῆλον, ὅτι οἱ παῖδες ἦσαν τοῦ Μεσσηνίου Ἀσκληπιοῦ. Ὁ δὲ Διόδωρος ἀποφεύγων τὴν ἀμφιλογίαν ἴσως, ἀναφέρει μόνον τὰ ὀνόματα ἄνευ πατρίδος (α).

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ Ι'.

Περὶ τοῦ Μαχάωνος καὶ Ποδαλειρίου.

Ἦσαν δὲ καὶ οὗτοι Ἰατροὶ ἄριςοι διδαχθέντες ὑπὸ τοῦ Χείρωνος. Ὄντες δὲ καὶ μνηςῆρες τῆς Ἑλένης, ἦλθον εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, ἔχοντες τριάκοντα πλοῖα, καὶ ἦσαν καὶ ἰατροὶ τοῦ ςρατοῦ, καὶ πολεμικοί. Τῶν δὲ εἴκοσι πλοίων τοὺς ἐπιβάτας ἔλαβον ἐκ τῆς Ἀττικῆς, μὴ ἔχοντες αὐτοὶ ἱκανούς. Καὶ ὁ μὲν Μαχάων κατεγίνετο εἰς τὴν θεραπείαν τῶν ἐξωτερικῶν ἀσθενειῶν, καὶ τετρωμένων· ὁ δὲ Ποδαλείριος διέταττε τὴν διαίταν

(α) Κικέρ. Αὐτόθι. Βανιέρ. Ε'. 267. Παυσαν. Μεσσην. Γ'. Λακωνικ. Κς'. Ὅμηρ. Ἰλ. Β'. 730. καὶ Δίδυμ. καὶ Εὐςάθ. Στράβ. Διόδ. Δ'. οα'.

πρὸς αὐτοὺς, ἐνασχολούμενος εἰς τὰς ἐσωτερικὰς ἀσθενείας. Ἔδειξαν ὅμως καὶ κατὰ τὸν πόλεμον ἱκανὰς ἀνδραγαθίας, ὥςε ὁ Μαχάων ἐτρώθη ὑπὸ τοῦ Πάριδος, καὶ ὁ Νέςωρ λαβὼν αὐτὸν εἰς τὴν ἅμαξαν αὐτοῦ, κατὰ τὴν παρακίνησιν τοῦ Ἰδομενέως, τὸν ἔφερεν εἰς τὸ ςρατόπεδον. Ἐκλείσθη καὶ αὐτὸς εἰς τὸν Δούρειον ἵππον, καὶ τέλος ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Εὐρυπύλου υἱοῦ τοῦ Τηλέφου· ὅθεν οἱ Περγαμηνοὶ ὕςερον, ὅτε ἔψαλλον τοὺς ὕμνους τοῦ Τηλέφου, δὲν ἀνέφερον τελείως τὸ ὄνομα τοῦ Εὐρυπύλου, μισοῦντες αὐτὸν, ὡς φονέα τοῦ Μαχάωνος, υἱὸν τοῦ ευεργέτου αὐτῶν Ἀσκληπιοῦ. Ὁ δὲ Νέςωρ λαβὼν τὰ ὀςᾶ αὐτοῦ, ἔθαψεν αὐτὰ ἐν τῇ Γερηνίᾳ, ὅπου ἐσώζετο ὁ τάφος αὐτοῦ ἱερώτατος καὶ ἰαματικώτατος νομιζόμενος· εἶχον καὶ ἄγαλμα αὐτοῦ χαλκοῦν ἐςεμμένον. Πρῶτος δὲ ἐθυσίασεν εἰς αὐτὸν ὁ Γλαῦκος υἱὸς τοῦ Αἰπύτου.

Εἶχε δὲ γυναῖκα ὁ Μαχάων τὴν Ἀντίκλειαν θυγατέρα τοῦ Διοκλέους βασιλέως τῶν Φερῶν πόλεως τῆς Μεσσηνίας, ἐξ ἧς ἐγέννησε δύο υἱοὺς, τὸν Νικόμαχον καὶ Γόργασον. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Διοκλέους, ἔμειναν οὗτοι διάδοχοι τῆς βασιλείας. Ἦσαν δὲ καὶ οὗτοι ἰατροὶ, καὶ ἐτίμησαν καὶ αὐτοὺς μετὰ θάνατον, προσφέροντες θυσίας καὶ ἀφιερώματα εἰς τὸ Ἱερὸν αὐτῶν. Ὁ δὲ Ἴσθμιος υἱοὺς τοῦ ῥηθέντος Γλαύκου, ἔκτισεν Ἱερὸν αὐτῶν ἐν ταῖς Φεραῖς. Ἐγέννησε δὲ καὶ ἄλλους τέσσαρας υἱοὺς· τὸν Σφῦρον, Ἀλεξάνορα, Πολεμοκράτην, καὶ Ἀσκληπιὸν τὸν νέον, τῶν ὁποίων τὴν μητέρα δὲν ἀναφέρουσι. Καὶ ὁ μὲν Σφῦρος ἔκτισεν Ἱερὸν τοῦ πάππου αὐτοῦ Ἀσκληπιοῦ εἰς τὸ Ἄργος. Ὁ δὲ Ἀλεξάνωρ ἔκτισεν ἐν τῇ Τιτάνῃ τῆς Σικυωνίας ἄλλο Ἱερὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὅπου ἐτιμήθη καὶ αὐτὸς ὡς Ἥρως. Ὁ δὲ Πολεμοκράτης ἐτιμήθη ἐν τῇ κώμῃ τῆς Ἀργολίδος Εὔᾳ καλουμένη, ὡς θεραπευτὴς τῶν ἀσθενειῶν, ὅπου εἶχον Ἱερὸν αὐτοῦ. Περὶ δὲ τοῦ Ἀσκλη-

πιοῦ οὐδὲν ἀναφέρεται (α). Ἦσαν ἄρα οἱ υἱοὶ τοῦ Μαχάωνος ἅπαντες Ἰατροὶ, καὶ διὰ τοῦτο ἐτιμήθησαν οὕτως.

Ὁ δὲ Ποδαλείριος ἐπιςρέφων ἐκ τῆς Τρῳάδος, ἐξέπεσεν εἰς τὴν Καρίαν ἀποπλανηθεὶς τῆς ὁδοῦ, ὡς λέγουσιν ἄλλοι, καὶ ὡδήγησεν αὐτὸν τις ποιμὴν πρὸς τὸν ἐκεῖ βασιλέα Δαμαιθὸν καλούμενον. Ὁ δὲ Δαμαιθὸν ἔχων θυγατέρα Σύρναν καλουμένην, καὶ κινδυνεύουσαν, ἐπειδὴ ἔπεσεν ἀπὸ τῆς σκεπασῆς τοῦ οἴκου, ἦτον εἰς μεγάλην θλίψιν. Ταύτην τοίνυν φλεβοτομήσας ὁ Ποδαλείριος κατ' ἀμφοτέρους τοὺς βραχίωνας, καὶ θεραπεύσας, ἔλαβε τοιαύτην ὑπόληψιν, ὥςε ὁ Δαμαιθὸν ἔδωκεν αὐτῷ τὴν Σύρναν γυναῖκα, καὶ τὴν Χερσόνησον τῆς Καρίας προῖκα, ὅπου ἔκτισε δύο πόλεις, καὶ ὠνόμασε τὴν μὲν Σύρναν ἀπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, τὴν δὲ ἄλλην ἀπὸ τοῦ ποιμένος, τοῦ εὑρόντος αὐτὸν περιπλανώμενον, καὶ σωτῆρος αὐτοῦ γενομένου (α).

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ Α'.

Περὶ τῆς Μηδείας.

Ἡ Μήδεια ἦτον θυγάτηρ τοῦ Αἰήτου καὶ τῆς Ἰδυίας θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ· ἢ τῆς Ἑκάτης, ἢ τῆς Νεαίρας, ἢ τῆς Εὐρυλύτης, ἢ τῆς Ἰψέας. Ἐδιδάχθη τοίνυν ὑπὸ τῆς Ἑκάτης τὴν ἐνέργειαν τῶν χόρτων, καὶ κατασκευὴν τῶν θανασίμων φαρμάκων. Ἦτον ὅμως ἀγαθῆς διαθέσεως, καὶ μάλιςα ἠναντιώθη εἰς τὸν περὶ τῆς ξενοκτονίας νόμον τοῦ Αἰήτου, ἠλευθέρωσε καὶ πολλοὺς ξένους μυςικῶς· ὅθεν ἀγανακτήσας ὁ Αἰήτης, ἔτι δὲ καὶ ὑποπτευόμενος τὰς ἐπιβουλὰς αὐτῆς, τὴν

(α) Παυσαν. Μεσσην. Ια'. Λ'. Κορινθ. Κγ'. Λη'. 6.
(β) Παυσαν. Λακωνικ. Κς'. Στέφαν. ἐν Σύρν.

ἔκλεισεν εἰς φυλακήν. Ἀλλ' αὐτὴ φυγοῦσα ἐκ τῆς φυλακῆς, κατέφυγεν εἰς τὸ τέμενος τοῦ Ἡλίου, ὡς εἰς ἄσυλον, τὸ ὁποῖον ἦτον παρὰ τὴν θάλασσαν, καὶ διέτριβεν ἐκεῖ, φροντίζουσα καὶ περὶ τῆς σωτηρίας τῶν ξένων. Τότε τοίνυν ἦλθον οἱ Ἀργοναῦται ἐκεῖ, ἔχοντες καὶ τὰ τέκνα τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκιόπης ἀδελφῆς τῆς Μηδείας, ὡς ῥηθήσεται ἐκεῖ, δι' ἧς ἐγένετο ἡ φιλία τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας, καὶ ἡ ἁρπαγὴ τοῦ χρυσοῦ δέρατος· ἐπειδὴ αὐτὴ ὑπεσχέθη πρὸς τὸν Ἰάσονα, νὰ συνεργήσῃ, ἀλλ' ἐζήτησεν ὑπόσχεσιν ἔνορκον πρῶτον, ὅτι λαμβάνει αὐτὴν γυναῖκα. Τούτου δὲ γενομένου, ἤρξατο τὰς κακουργίας ἡ Μήδεια· ἐπειδὴ πρῶτον μὲν ἐφόνευσε τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς Ἄψυρτον, ἔπειτα τὸν Τάλω εἰς τὴν Κρήτην.

Ὅτε δὲ ἦλθον εἰς τὴν Ἰωλκὸν, ἐπειδὴ ὁ Ἰάσων ἤθελε νὰ τιμωρήσῃ τὸν Πελίαν, εἶπε πρὸς αὐτὴν, νὰ ἐφεύρῃ τὸν τρόπον. Ἐκείνη δὲ ἦλθε πρὸς τὰς θυγατέρας τοῦ Πελίου, ὑποκρινομένη, ὅτι ἐδίωξεν αὐτὴν ὁ Ἰάσων· ἢ κατ' ἄλλους μετεμορφώθη εἰς τὸ σχῆμα τῆς Ἀρτέμιδος, ἢ εἰς γυναικὸς γραίας, καὶ οὕτως ἐξηπάτησεν αὐτὰς, καὶ ἔσφαξαν τὸν Πελίαν. Κατ' ἄλλους δὲ, ἔμειναν οἱ Ἀργοναῦται εἰς τὸ παραθαλάσσιον κεκρυμμένοι· αὐτὴ δὲ εἶπε, νὰ δείξῃ πρὸς αὐτοὺς σημεῖον, ἂν τύχῃ ἡμέρα, καπνὸν, καὶ ἂν τύχῃ νύκτα, πῦρ, ἀφ' οὗ κατορθώσῃ τὸ σκοπούμενον. Ἔχουσα τοίνυν ἄγαλμα, τῆς Ἀρτέμιδος κοῖλον, ἔκρυψεν εἰς αὐτὸ διάφορα φάρμακα. Κατασκευάσασα δὲ τὴν κόμην αὐτῆς κατάλευκον διά τινος χρίσματος, καὶ τὸ πρόσωπον ῥυτιδωτὸν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν ὡς πρεσβύτις σεβάσμιος, κρατοῦσα τὸ ἄγαλμα, ἐνθεάζουσα, καὶ παρακινοῦσα τὸν λαὸν, νὰ δεχθῇ τὴν θεὰν Ἄρτεμιν, ἐρχομένην πρὸς αὐτοὺς ἐκ τῶν Ὑπερβορείων, εἰς εὐτυχίαν τῆς πόλεως καὶ τοῦ βασιλέως. Τοιαῦτα δὲ λέγουσα, ἐκίνησε τὸν λαὸν εἰς ἐνθουσιασμὸν, ὥςε ἐχώρησε καὶ εἰς αὐτὰ τὰ Βασίλεια, καὶ κατεγοήτευσε τὸν Πελίαν καὶ τὰς θυγατέρας αὐτοῦ, λέγουσα, ὅτι ἡ Ἄρτεμις περιῆλθεν ὅλην

τὴν οἰκουμένην ἱπταμένη, καὶ μόνον ἐκεῖ ηὗρε τόπον ἁρμόδιον, καὶ βασιλέα εὐσεβέςατον εἰς κατοίκησιν. Καὶ μάλιςα εἶπεν, ὅτι ἡ θεὰ ἔχει σκοπὸν, νὰ ἀποκαταςήσῃ αὐτὸν νέον. Κατακλεισθεῖσα δὲ εἰς οἴκημα ἰδιαίτερον, καὶ πλυθεῖσα, ἐξῆλθε νέα εὐειδεςάτη πρὸς τὸν Πελίαν, καὶ ἔπεισεν αὐτὸν εἰς τὸν σκοπὸν αὐτῆς, ὥςε καλέσας τὰς θυγατέρας αὐτοῦ, εἶπε, νὰ πράξωσιν, ὅ,τι προςάξῃ ἐκείνη (α).

Τότε ἡ Μήδεια εἶπε, νὰ σφάξωσι τὸν πατέρα αὐτῶν, ἵνα ἀποκαταςήσῃ αὐτὸν νέον· καὶ πρὸς πληροφορίαν, ἔσφαξεν ἕνα κριὸν, καὶ ἔκοψεν αὐτὸν εἰς τμήματα, ἔπειτα ἔβρασε τὰ τμήματα εἰς λέβητα, ῥίψασα καί τινα χόρτα εἰς αὐτὸν, καὶ ἐγένετο ὁ κριὸς ἀρνίον. Τούτου δὲ γενομένου, ἔσφαξαν τὸν Πελίαν κοιμώμενον, αἱ μὲν ἄλλαι τύπτουσαι, ἡ δὲ Μήδεια κόψασα τὸν λαιμὸν αὐτοῦ. Μόνον ἡ Ἄλκηςις δὲν ἐμίανε τὰς χεῖρας αὐτῆς. Ἔπειτα εἶπε, νὰ ἀναβῶσιν εἰς τὸν ὄροφον μετὰ λαμπάδων, ἵνα προσευχηθῶσι πρῶτον εἰς τὴν Σελήνην. Ἀνέβησαν τοίνυν εἰς τὸν ὄροφον, ἔνθα προσηύχετο ἡ Μήδεια πολλὴν ὥραν Κολχιςὶ, ἕως οὗ εἶδον οἱ Ἀργοναῦται τὸ φῶς, καὶ ἐφώρμησαν εἰς τὴν πόλιν.

Μετὰ δὲ ταῦτα, διωχθεὶς ὁ Ἰάσων ἐκ τῆς Ἰωλκοῦ, ἦλθεν εἰς τὴν Κόρινθον ἔχων καὶ τὴν Μήδειαν, καὶ ἔζησαν ἐκεῖ δέκα χρόνους εὐτυχεῖς καὶ εἰρηνικοὺς, ἐγέννησαν καὶ δύο υἱοὺς διδύμους τὸν Θετταλὸν καὶ Ἀλκιμένην· ἔτι δὲ καὶ τὸν Τίσανδρον, καὶ τὸν Μέρμερον καὶ Φέρητα. Ἀλλ' ὕςερον λαβὼν ὁ Ἰάσων γυναῖκα τὴν Γλαύκην θυγατέρα τοῦ Κρέοντος βασιλέως τῆς Κορίνθου, ἐδίωξε τὴν Μήδειαν. Κατά τινας δὲ, ἐγήρασεν ἡ Μήδεια, καὶ δὲν εἶχε πλέον τὸ πρότερον κάλλος, καὶ διὰ τοῦτο ἀφῆκεν αὐτὴν, θέλων νὰ γένῃ καὶ συγ-

(α) Ἀπολλόδ. Α΄. Θ΄. 23. Διόδ. Δ΄. Με΄. Σχολ. Ἀπολλων. Γ΄. 242. Ὀβίδ. Ἐπιςολ. πρὸς Πάρ.

γενὴς βασιλέως. Ἐκείνη δὲ ἐδυσφόρει λέγουσα τοὺς ὅρκους καὶ τὰς συνθήκας, καὶ ἀποκαλοῦσα αὐτὸν ἄπιςον. Ἐπειδὴ δὲ ἐδίωκεν αὐτὴν ὁ Κρέων καὶ ἐκ τῆς Κορίνθου, ἐζήτησεν ἄδειαν μίαν ἡμέραν, ἵνα ἑτοιμασθῇ. Τότε ἔπεμψε τὸ ὀλέθριον ἐκεῖνο φόρεμα, καὶ κατέκαυσε τὴν Γλαύκην καὶ τὸν Κρέοντα. Τοῦτο τὸ ἔνδυμα ἔπεμψεν ὡς δῶρον νυμφικὸν πρὸς τὴν Γλαύκην, τὸ ποῖον ἦτον οὕτω κατεσκευασμένον, ὥςε, καθὼς τὸ ἐφόρεσεν ἡ Γλαύκη, ἄναψε, καὶ ἐκάη αὐτὴ, ὁ Κρέων, καὶ ὅλον τὸ παλάτιον· ἔπειτα ἔσφαξε καὶ τοὺς παῖδας αὐτῆς, ἐκτὸς τοῦ Θετταλοῦ, καὶ οὕτως ἔφυγεν εἰς τὰς Ἀθήνας ἐφ' ἅρματος δρακόντων πτερωτῶν, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ἐκ τοῦ Ἡλίου. Κατ' ἄλλους δὲ ἀφῆκε τὰ τέκνα αὐτῆς ἱκέτας ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀκραίας Ἥρας, καὶ οἱ Κορίνθιοι ἐφόνευσαν αὐτά. Κατ' ἄλλους δὲ ἦλθε μεταμεμορφωμένη τὴν αὐτὴν νύκτα εἰς τὰ βασίλεια τοῦ Κρέοντος, καὶ κατεσκεύασε τὸ πῦρ· ἔπειτα σφάξασα καὶ θάψασα τὰ τέκνα αὐτῆς ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἥρας, ἔφυγεν εἰς τὰς Θήβας, μετὰ τῶν πιςοτάτων θεραπαινίδων αὐτῆς, πρὸς τὸν Ἡρακλέα, καὶ ἐζήτει ἐκδίκησιν τῆς ἀπιςίας τοῦ Ἰάσονος· ἐπειδὴ ἦτον ἐγγυητὴς ὁ Ἡρακλῆς εἰς τοὺς ὅρκους τοῦ Ἰάσονος· ἔτυχε δὲ ἐν τῇ μανίᾳ τότε, καὶ ἐγένετο ἀναβολὴ, ἕως οὗ ἰάτρευσεν αὐτὸν ἡ Μήδεια, ὅτε συνέπεσον καὶ αἱ προςαγαὶ τοῦ Εὐρυσθέως· ὅθεν ἀπελπισθεῖσα, ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ἔλαβε δὲ αὐτὴν εἰς τὰς Ἀθήνας γυναῖκα ὁ Αἰγεὺς, καὶ ἐγέννησε τὸν Μῆδον. Φωραθεῖσα δὲ καὶ ἐκεῖ ἐπίβουλος τοῦ Θησέως, ἐδιώχθη μὲ τὸν υἱὸν αὐτῆς Μῆδον· ἔδωκεν ὅμως αὐτῇ ἀνθρώπους ὁ Αἰγεὺς, νὰ τὴν φέρωσιν, ὅπου θέλει. Ἦλθε τοίνυν πρῶτον εἰς τὴν Φοινίκην· ἐκεῖθεν δὲ ἀναβᾶσα εἰς τὴν Ἀσίαν, ἔλαβεν ἄνδρα τινὰ βασιλέα, ἐξ οὗ ἐγέννησε τὸν Μῆδον, ἀφ' οὗ ὠνομάσθη ἡ Μηδία. Ὁ δὲ ἐκ τοῦ Αἰγέως υἱὸς ὠνομάζετο Πολύξενος κατ' ἄλλους. Κατ' ἄλλους δὲ ἐκάλεσεν αὐτὴν εἰς κρίσιν πρότερον ὁ

Ἱππότης υἱὸς τοῦ Κρέοντος, καὶ ἀπολογηθεῖσα ἀφέθη. Κατ' ἄλλους δὲ, ὁ Μῆδος υἱὸς τοῦ Αἰγαίως ὢν, καὶ ἐξουσιάσας μέρος τῆς Ἀσίας, ὠνόμασεν αὐτὸ ἀφ' ἑαυτοῦ Μηδίαν· ἡ δὲ Μήδεια ἦλθεν εἰς τὴν Κολχίδα ἀγνώριστος, καὶ εὑροῦσα τὸν πατέρα αὐτῆς ἐστερημένον τῆς βασιλείας ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Πέρσου, ἐφόνευσε τὸν Πέρσην, καὶ ἀποκατέστησε πάλιν τὸν Αἰήτην βασιλέα. Κατ' ἄλλους δὲ, ὁ Μῆδος ἦτον υἱὸς τοῦ Ἰάσονος, καὶ ἡ χώρα τῆς Ἀσίας ὠνομάσθη ἀπὸ τῆς Μηδείας, καὶ οὐχὶ ἀπ' αὐτοῦ. Πρότερον δὲ ὠνομάζετο Ἀρία ἡ χώρα αὕτη· ἔτι δὲ ἐπειδὴ ἐβασίλευσεν ἐκεῖ, καὶ ἐσκέπαζε τὸ πρόσωπον αὐτῆς, ὅτε ἐξήρχετο, εἰσήγαγεν ἐκεῖ τὴν θηλείαν στολὴν εἰς τοὺς ἄνδρας, τὴν μηδικὴν καλουμένην, τὴν ὁποίαν φοροῦσιν ἔτι οἱ Ἀσιατικοὶ, καὶ οἱ ὑποκείμενοι αὐτῶν, νομίζοντες μεγαλοπρέπειαν τὸ τοιοῦτον θηλυπρεπὲς καὶ δουλοπρεπὲς σχῆμα (α).

Κατ' ἄλλους δὲ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κορίνθου, ἐκάλεσαν αὐτὴν οἱ Κορίνθιοι βασίλισσαν ἐκ τῆς Ἰωλκοῦ. Τοῦτο δὲ γενομένου, ἐβασίλευεν ὁ Ἰάσων ἀντ' αὐτῆς, ἀνὴρ αὐτῆς ὤν. Αὐτὴ δὲ θέλουσα νὰ ἀπαθανατίσῃ τοὺς παῖδας αὐτῆς, ἔκρυπτεν αὐτοὺς ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἥρας, ὅτε ἐγεννῶντο. Τοῦτο δὲ ἐννοήσας ὁ Ἰάσων, ἔφυγεν εἰς τὴν Ἰωλκὸν, καὶ μετ' ὀλίγον ἔφυγε καὶ αὐτὴ, καὶ ἀφῆκε τὸν Σίσυφον βασιλέα τῆς Κορίνθου. Κατ' ἄλλους δὲ, ἔπεμψε τὰ δῶρα πρὸς τὴν Γλαύκην μὲ τοὺς υἱοὺς αὐτῆς, τὸν Μέρμερον καὶ Φέρητα, καὶ διὰ τοῦτο ἐλιθοβόλησαν αὐτοὺς οἱ Κορίνθιοι· ὅθεν ἀπέθνησκον ὕστερον τὰ τέκνα αὐτῶν. Ὁ δὲ χρησμὸς εἶπε, νὰ τιμήσωσι τοὺς υἱοὺς τῆς Μηδείας. Καὶ οὕτως ἐτίμησαν αὐτοὺς, ἑορτάζοντες καὶ ἑορτὴν, τὰ Ἥραια, ὅτε οἱ παῖδες ἔκοπτον τὴν κόμην, ἐφόρουν καὶ μέλανα ἐν-

---

(α) Ἀπολλόδ. Γ΄. ΙΘ΄. 1. 10. Διόδωρ. Δ΄. Μϛ΄. Μη΄. Ν. Να΄. Νβ΄. Νγ΄. Νδ΄. Νδ. Ἰωνιά. 189. Παυσαν. Ἀρκαδικ. Ια΄.

δύματα. Καὶ τοῦτο ἐπεκράτησε μέχρι τῆς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἁλώσεως τῆς Κορίνθου. Κατ᾽ ἄλλους δὲ, ἡ Μήδεια ἀπέθανε καὶ ἐτάφη ὑπὸ τοῦ Ἰάσονος ἐν τῇ Βουθρωτῷ, καὶ ἐν τῷ ᾅδῃ ἔλαβεν ἄνδρα τὸν Ἡρακλέα. Ὁ δὲ Μέρμερος ἐφονεύθη ὑπό τινος λεαίνης, θηρεύων ἐν τῇ Ἠπείρῳ. Τινὲς δὲ ἔπλασαν, ὅτι ἐφιλονείκησέ ποτε ἡ Μήδεια περὶ τοῦ κάλλους, ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ, μὲ τὴν Θέτιν, καὶ κατέστησαν κριτὴν τὸν Ἰδομενέα. Καὶ ἐπειδὴ προέκρινε τὴν Θέτιν, εἶπε, Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσαι· ἔπειτα κατηράσθη αὐτὸν, νὰ μὴ εἴπῃ ποτὲ ἀλήθειαν· ὅθεν ἔμειναν οἱ Κρῆτες ψεῦσαι (α).

Ἐτίμησαν δὲ αὐτὴν οἱ Κολχοὶ ὡς θεὰν αὐτῶν ἰδιαιτέραν· ἐλάτρευον καὶ οἱ Μαρσοὶ τῆς Ἰταλίας τινὰ Ἀγγιτίαν, ὡς ἰατρὸν, καὶ νομίζουσί τινες, ὅτι ἦτον ἡ Μήδεια (β)

Ἡ Μήδεια ἦτον ἰατρὸς, γνωρίσασα τὰς ἐνεργείας πολλῶν χόρτων· εὗρε πρώτη τὸ ἄνθος, δι᾽ οὗ ἔβαφε τὰς τρίχας καὶ λευκὰς καὶ μελαίνας, ὅπως ἤθελεν· ἔτι δὲ αὐτὴ ἐπενόησε καὶ τὴν πυρίασιν, ἥτις ἐλέγετο καὶ ἀφέψησις· καὶ τὸ πυριατήριον, τὸ ὁποῖον ἦτον λουτρὸν ξηρὸν μηχανικῶς μὲ λέβητας καὶ ἄλλα τοιαῦτα θερμαινόμενον. Εἰς τοῦτο τοίνυν καθήμενοι ὥραν ἱκανὴν οἱ ἄνθρωποι ἵδρωναν· ἔπειτα ἐξήρχοντο ἐλαφρότεροι, καὶ τρόπον τινὰ καὶ λευκότεροι· ὅθεν ἔπλασαν, ὅτι ἔβραζε τοὺς ἀνθρώπους εἰς τοὺς λέβητας, ἵνα γένωσι πάλιν νέοι. Ὁ δὲ Πελίας γέρων ὢν καὶ ἀσθενὴς, ἀπέθανε θερμαινόμενος εἰς τὸ πυριατήριον τοῦτο, καὶ διὰ τοῦτο εἶπον, ὅτι ἐκρεούργησαν αὐτὸν αἱ θυγατέρες αὐτοῦ συμβουλῇ τῆς Μεδείας· ἐπειδὴ ἐκεῖναι παρίσταντο εἰς τὴν ὑπουργίαν ταύτην. Κατά τινας δὲ, δὲν ἔλα-

(α) Ὀβίδ. Μετ. Ζ´. 9. Ὑγῖν. Μύθ. Η´. Πτολεμ. Ἡφαισ. Ε´. Παυσαν. Κορινθ. Δ´. Ναταλ. ς´. ζ´.

(β) Ἀλκμάν. καὶ Ἡσίοδ. παρ. Ἀθηναγόρ. ἐν Βοσσ. Θεολ. Α´. κδ´ Σέρβ. ἐν Βιργίλ. Αἰν. Ζ´. 750.

ϐεν ἄνδρα τὸν Αἰγέα· ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἀπέθανε πρὶν ἔλθῃ αὐτὴ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Τὰ δὲ τέκνα αὐτῆς ἐφόνευσαν οἱ Κορίνθιοι, ὡς εἴρηται, τὰ ὁποῖα ἦταν κατ' ἄλλους ἑπτὰ ἀρσενικὰ, καὶ ἑπτὰ θηλυκά. Οἱ δὲ Κορίνθιοι ἔδωκαν πέντε τάλαντα τῷ Εὐριπίδῃ, καὶ ἔγραψεν εἰς τὴν Τραγῳδίαν, ὅτι ἐκείνη ἐφόνευσε τὰ τέκνα αὐτῆς, καὶ οὐχὶ αὐτοὶ (α). Ἔγραψαν δὲ τραγῳδίας αὐτῆς ὁ Αἰσχύλος, Εὐριπίδης, Ἔννιος καὶ Σένεκας, οἱ Λατῖνοι· σώζεται ὅμως μόνον τοῦ Εὐριπίδου καὶ τοῦ Σένεκα. Ἡ πόλις τῆς Μηδείας εἰς τοὺς Κόλχους ὠνομάζετο Κύταια· ὅθεν ὠνομάσθη Κύταρις ἡ Μήδεια, ἔπειτα ἀπ' αὐτῆς καὶ αἱ μάγεύτριαι.

ΚΕΦΑ΄ΛΑΙΟΝ ΙΒ΄.

Περὶ τῆς Κίρκης.

Ἡ δὲ Κίρκη ἦτον θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Περσηΐδος· ἢ τοῦ Ὑπερίονος καὶ τῆς Ἀϛερόπης· ἢ τοῦ Αἰήτου καὶ τῆς Ἑκάτης, καὶ ἀδελφὴ τῆς Μηδείας. Κατὰ τὴν κοινὴν γνώμην ἐχρημάτισαν δύο Αἰῆται, καὶ δύο Κίρκαι κατά τινας. Καὶ ἡ μὲν πρώτη ἦτον θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου, ἀδελφὴ τοῦ πρώτου Αἰήτου καὶ σύγχρονος τῶν Ἀργοναυτῶν· ἡ δὲ δευτέρα ἦτον θυγάτηρ τοῦ δευτέρου Αἰήτου, καὶ σύγχρονος τῶν Τρωϊκῶν. Ἀναφέρουσι δὲ εἰς μίαν μόνον τὴν ἱϛορίαν καὶ μυθολογίαν ἀμφοτέρων (α).

Εἶχε δὲ κάλλος ἀμήχανον, ὥϛε τὸ μὲν πρόσω-

(α) Παλαίφατ. Μδ΄. Σχολ. Εὐριπίδ. ἐν Μήδ. 9. Φαβρίκ. Βιβλιοθ. Ἑλλήνικ. Β΄. Ιζ΄. 2. 4. Ιϛ΄. 7. Λατινικ. Β΄. Θ΄. 11. 7. Γ΄. α΄. 4. 2. 4. 5.

(α) Ὅμηρ. Ὀδυσ. Κ. 139. Ἡσίοδ. Θεογ. 957. Ὀρφ. 1215. Ἀπολλών. Δ΄. 591. καὶ Σχολ. Γ΄. 200. Βανιέρ. ἐν Κίρκ.

που αὐτῆς ἔλαμπεν ὡς ὁ ἥλιος, ἡ δὲ κόμη ὡς πῦρ, καὶ ἐκίνει εἰς ἔκςασιν καὶ ἀμβλυωπίαν τοὺς ἐρῶντας. Ἐδιδάχθη τὴν ἐνέργειαν, δύναμιν, καὶ σύνθεσιν τῶν χόρτων, καὶ τὴν κατασκευὴν τῶν θανατηφόρων φαρμάκων, ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς Ἑκάτης, καὶ ἐπέδωκεν, ὡς οὐδεὶς ποτε ἄλλος εἰς τοῦτο. Εἶχε καὶ τέσσαρας θεραπαινίδας, αἱ ὁποῖαι συνήθροιζον τὰς ῥίζας καὶ τὰ χόρτα, κατὰ τὸ Κιρκαῖον ἀπ' αὐτῆς καλούμενον πεδίον τῆς Κολχίδος· ἔλαβε δὲ αὐτὴν γυναῖκα ὁ βασιλεὺς τῆς Σαρματίας. Ἀλλ' αὐτὴ φονεύσασα τοῦτον διὰ τῶν φαρμάκων, ἔμεινε βασίλισσα τῆς Σαρματίας. Αὐςηρὰ δὲ οὖσα καὶ τυραννικὴ, ἐδιώχθη μετ' ὀλίγον ὑπὸ τῶν ὑπηκόων, πρὶν τῆς ἐκςρατείας τῶν Ἀργοναυτῶν. Λαβὼν οὖν αὐτὴν ὁ ἥλιος εἰς τὸ ἅρμα αὐτοῦ, τὴν ἔφερεν εἰς τὴν Ἰταλίαν πρὸς τὰ παραθαλάσσια τῆς Τυῤῥηνίας. Ἐκεῖ τοίνυν μείνασα, κατεσκεύασε παλάτιον μεγαλοπρεπέςατον, θρόνον ἀργυρόηλον, καὶ τὰ σκεύη πάντα χρυσᾶ· ἐξημέρωσε καὶ πολλοὺς λέοντας καὶ λύκους διὰ τῶν φαρμάκων, καὶ κατέςησεν αὐτοὺς φύλακας τοῦ παλατίου. Αὐτὴ δὲ κατεγίνετο καὶ εἰς τὴν ὑφαντικὴν, ἔχουσα καὶ κερκίδα χρυσῆν· ὑφαίνουσα δὲ, ἔψαλλε καὶ μελῳδικώτατα. Ὁ δὲ τόπος οὗτος ἦτον νῆσος τῆς Τυῤῥηνίας Αἶα καλουμένη, ἢ Αἰναρία, ἢ Μαιωνία. Κατ' ἄλλους δὲ ἦτον ἀκρωτήριον Κιρκαῖον ἀπ' αὐτῆς καλούμενον, ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Λατίνων.

Ἐπιςρέφοντες δὲ οἱ Ἀργοναῦται ἐκ τῆς Κολχίδος, ἦλθον πρὸς αὐτήν· δὲν ἐδέχετο αὐτοὺς ὅμως, ἐπειδὴ ἐφόνευσαν τὸν Αἰήτην καὶ Ἄψυρτον, καὶ ἦσαν ἔτι ἀκάθαρτοι. Τέλος δὲ ἐκαθάρισεν αὐτὴ τὸν Ἰάσονα καὶ τὴν Μήδειαν, παρεσκεύασεν αὐτοῖς καὶ ἐφόδια διὰ τὸν πλοῦν. Κατ' ἄλλους δὲ ἐδίωξεν αὐτοὺς ἐκεῖθεν διὰ τὸν ῥηθέντα φόνον. Ὕςερον ἦλθε καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἐκεῖ, καὶ ἔπεμψεν εἴκοσι δύο τῶν ἑταίρων πρὸς αὐτὴν, οἵτινες ἐλθόντες εἰς τὰς θύρας τοῦ παλατίου ἀκωλύτως, ἔμειναν ἐκςατικοὶ, ἀκούοντες τὴν μελῳδίαν αὐτῆς. Οἱ δὲ φύλακες λύκοι καὶ λέοντες ἐδέχθησαν αὐτοὺς σαί-

νουτες. Τέλος δὲ ἔκραξαν, καὶ εὐθὺς ἦλθε μόνη καὶ ἤνοιξε τὰς θύρας, προσκαλοῦσα αὐτοὺς, νὰ εἰσέλθωσιν. Εἰσῆλθον τοίνυν ἅπαντες, ἐκτὸς τοῦ Εὐρυλόχου· ἐπειδὴ ἐκεῖνος ὑποπτευόμενος, ἔμεινεν ἔξω. Ἐδέχθη δὲ αὐτοὺς φιλοφρόνως, παρέθηκε καὶ τράπεζαν, καὶ φαγητὰ, τυρὸν, ἄλφιτα καὶ μέλι χλωρὸν, καὶ ποτὸν οἶνον γλυκύτατον· ἔπειτα ἔτυψεν αὐτοὺς μὲ τὴν μαντικὴν ῥάβδον, καὶ τοὺς μετεμόρφωσεν ὅλους εἰς χοίρους· ἔμεινεν ὅμως εἰς αὐτοὺς μόνον τὸ λογικόν. Καὶ οὕτω κατακλείσασα αὐτοὺς εἰς τὸ χοιροτροφεῖον, ἔβαλεν ἐκεῖ βαλάνους καὶ καρπὸν κρανείας, νὰ τρώγωσιν ὡς χοῖροι (α).

Ἀκούσας δὲ ὁ Εὐρύλοχος ἔξωθεν τὰς φωνὰς αὐτῶν, τρέχει πρὸς τὸν Ὀδυσσέα, καὶ λέγει τὸ συμβάν· ὅθεν ἔδραμεν εὐθὺς ὁ Ὀδυσσεὺς εἰς βοήθειαν αὐτῶν. Ἐπιφανεὶς δὲ ὁ Ἑρμῆς, λέγει τὸν κίνδυνον, συμβουλεύει τὸν τρόπον, δίδει αὐτῷ καὶ ἀντιφάρμακον τὸ μῶλυ, τὸ ὁποῖον ἦτον χόρτον, ῥίζαν μέλανα καὶ ἄνθος λευκὸν ὡς γάλα ἔχον. Ἐλθὼν οὖν οὕτω προδιατεθειμένος, ἔπιε καὶ αὐτὸς τὸ σύνηθες αὐτῆς φάρμακον, ὅπερ ἐπότιζε πάντας τοὺς ἐρχομένους ἐξ ἀνάγκης ἐκεῖ, καὶ μετέβαλεν αὐτοὺς εἰς χοίρους· ἔπειτα δὲ πατάξασα καὶ αὐτὸν διὰ τῆς ῥάβδου, εἶπεν, ἄπελθε καὶ σὺ εἰς τὴν μάνδραν τῶν χοίρων. Τότε ὁ Ὀδυσσεὺς σπασάμενος τὸ ξίφος, ὥρμησεν ἐπ' αὐτήν· ἐκείνη δὲ ἐκπλαγεῖσα, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ ἱκετεύουσα, καὶ ἅμα ἀποροῦσα πῶς ἔμεινεν ἀβλαβής. Μαθοῦσα δὲ, ὅτι ἐκεῖνος ἦτον ὁ πολυμήχανος Ὀδυσσεὺς, περὶ οὗ ἔλεγεν αὐτῇ πρότερον ὁ Ἑρμῆς, καὶ μὴ ἐλπίζουσα πλέον εἰς τὴν δύναμιν τῆς τεχνικῆς μαγείας, ἐτράπη εἰς τὴν ἐνέργειαν τῆς φυσικῆς, κολακεύουσα αὐτὸν ἐρωτικῶς, ἵνα μείνῃ ἐκεῖ, καὶ τὸ ἐπέτυχεν. Ἐζήτησεν ὅμως πρῶτον

(α) Νατάλ. ς'. 6. Ἀπολλών. Γ'. 310. Δ'. 700. Ὀρφ. 1217. 1225. Ὅμηρ. Ἀἰτέθ. 136. 312. 357. 203. 245. 335. 460. Ὀβίδ. Μετ. Ιδ'. 320. Ὑγῖν. Μύθ. 127. Εὐςάθ. ἐν Διονυσ. 692.

ὑπόσχεσιν ἔνορκον περὶ τῆς ἀσφαλείας αὐτοῦ. Καὶ τούτου γενομένου, ἔμεινε, καὶ παρεσκεύασε τράπεζαν μεγαλοπρεπῆ ἡ Κίρκη.

Καθήσας τοίνυν εἰς τὴν τράπεζαν, εἶπεν, ὅτι δὲν δύναται νὰ φάγῃ, ἂν δὲν ἰδῇ πρότερον τοὺς ἑταίρους αὐτοῦ· ὅθεν λαβοῦσα τὴν ῥάβδον, καὶ ἀνοίξασα τὸ χοιροτροφεῖον, ἐξέβαλεν αὐτοὺς χοίρους ἔτι ὄντας· ἔπειτα ἀλείψασα αὐτοὺς μὲ ἄλλο φάρμακον, τοὺς μετεμόρφωσε πάλιν εἰς ἀνθρώπους νεωτέρους, σωματωδεστέρους καὶ ὡραιοτέρους, οἵτινες γνωρίσαντες τὸν 'Οδυσσέα, ἤρξαντο κλαίειν καὶ θρηνεῖν, ὥςε ἐλυπήθη καὶ αὐτή. Ἔμεινε δὲ ἕνα χρόνον ἐκεῖ ὁ 'Οδυσσεὺς, ἔπειτα κατέβη εἰς τὸν ᾅδην, καὶ πάλιν ἐπέςρεψεν, ὥςε ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἄγριον, Λατῖνον, Αὔσονα, Μάρσον, Ῥωμανὸν, καὶ τὴν Κασσιφόνην. Τέλος δὲ, ἐφόνευσεν αὐτὴν ὁ Τηλέμαχος, ὡς ῥηθήσεται ἐκεῖ, καὶ ἦτον ὁ τάφος αὐτῆς, ὡς λέγει ὁ Στράβων, εἰς τὰς Φαρμακούσας νήσους· ἐν τῇ 'Ιταλίᾳ ὅμως ἐλατρεύετο ὡς θεὰ, κατὰ τὸν ῥηθέντα τόπον, ἔνθα εἶχον 'Ιερὸν αὐτῆς, ἐν ᾧ ἐσώζετο εἰς σημεῖον φιάλη τις τοῦ 'Οδυσσέως (α).

Τινὲς νομίζουσιν, ὅτι ἦτον καὶ ἐπίσημος ἑταίρα καὶ διὰ τοῦτο ἐγίνοντο ὡς χοῖροι, ὅσοι ἤρχοντο πρὸς αὐτὴν (β).

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Περὶ τῆς 'Αγλαονίκης, 'Αγαμήδης, Θρᾴκης, Μυκάλης, 'Αράβου, Κωκυτοῦ καὶ Ἴϋγγος.

Ἡ μὲν 'Αγλαονίκη, 'Αγλανίκη, καὶ 'Αγανίκη κα-

(α) Ὅμηρ. Αὐτόθ. Κ. 135. Σχολ. 'Αριςοφαν. Πλούτ. 303. Τζέτζ. ἐν Λυκόφρ. 805. 'Ησίοδ. Θ. 1013. Στράβ. Θ'. 720. Κικέρ. φυσ. Θ'. Γ'. ΙΘ'.

(β) 'Ηρακλείδ. 'Απίς. Ις'.

λουμένη, ἦτον θυγάτηρ τινὸς Θεσσαλοῦ Ἡγήτορος, ἢ Ἡγήμονος ὀνομαζομένου· ἦτον δὲ γυνὴ πεπαιδευμένη, καὶ μάλιςα ἀςρονόμος ἔμπειρος, ὥςε προεγνώριζε τὰς ἐκλείψεις τῆς σελήνης. Ἀλλ᾽ ἡ δεισιδαίμων κενοδοξία, ἠνάγκασεν αὐτὴν, νὰ ἐξαπατᾷ τοὺς ἀνθρώπους, λέγουσα, ὅτι καταβιβάζει τὴν σελήνειν εἰς τὴν γῆν διὰ τῆς μαγείας, ὅτε συνέβαινεν ἡ ἔκλειψις. Οἱ ἄνθρωποι ἐπίςευον μὴ βλέποντες τὴν σελήνην εἰς τὸν οὐρανόν. Συνέβη δέ ποτέ τις δυςυχία εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς κατὰ τὴν ὥραν ταύτην, καὶ ἐνόμισαν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι ἐγένετο διὰ τὴν ἀσέβειαν αὐτῆς, ὥςε ἐγένετο καὶ παροιμία, τὴν σελήνην κατασπᾷ, ἐπὶ τῶν ἀνοήτως καὶ ἑκουσίως εἰς συμφορὰς πιπτόντων λεγομένη.

Ἐκ ταύτης ἄρα ἔμεινεν ἡ ἰδέα αὐτη εἰς τὰς γυναῖκας τῶν Θεσσαλῶν, ὅτι καταβιβάζουσι τὴν σελήνην εἰς τὴν γῆν αἱ ἐπιτήδεια μάγοι, καὶ διὰ τοῦτο καταγίνοντο, νὰ μάθωσιν ὅλαι τὴν τέχνην ταύτην· ἐκτὸς δὲ τούτου, ἦσαν καὶ φαρμακίδες, ὅλαι αἱ γυναῖκες τῆς Θεσσαλίας, καταγινόμεναι κατακόρως εἰς τοῦτο· ὅθεν κατηγοροῦντο οἱ ἄδρες αὐτῶν, ὡς εὐήθεις καὶ μωροί· ἐπειδὴ ἐπίςευον καὶ αὐτοὶ ταῦτα, περιπαιζόμενοι ὑπὸ τῶν γυναικῶν, καὶ ἀφῆκαν αὐτὰς, νὰ καταγίνωνται ἐλευθέρως εἰς τὰ ,τοιαῦτα, καὶ νὰ ἀμελῶσι τὰς οἰκιακὰς ὑπουργίας. Παραδοξότερον δὲ εἶναι, ὅτι καταγίνονται ἔτι εἰς τὴν πλάνην ταύτην, ὡς λέγουσι πολλοὶ Θεσσαλοί. Διὰ τοῦτο ἔπλασαν, ὅτι ἀφῆκεν ἡ Μήδεια εἰς τὴν Θεσσαλίαν ἓν κιβώτιον πλῆρες χόρτων, ῥιζῶν καὶ φαρμάκων. Αἱ δὲ γυναῖκες ἐφύτευσαν αὐτὰ, καὶ ἐγένετο τοσοῦτον πλῆθος, ὥςε ἦσαν ἱκανὰ διὰ ὅλας τὰς γυναῖκας τῆς Θεσσαλίας (α).

Ἡ δὲ Ἀγαμήδη, ἢ Περιμήδη κατὰ Θεόκριτον, ἦτον θυγάτηρ πρεσβυτάτη τοῦ Αὐγείου, φαρμακὶς ἐμ-

---

(α) Πλούταρχ. Γαμήλ. παραγγέλματ. 145. Ἐκλελοιπότ. Χρηςηρ. 416. Ἀπόλλων. Δ'. 58. καὶ Σχολ. Βαρὶν. ἐν φαρμακίδ.

πειρος, καὶ γυνὴ τοῦ Μουλίου ἡγεμόνος τῶν ᾿Επειῶν, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Νέςωρ ἐν τῷ πολέμῳ τῶν ᾿Επειῶν. ᾿Εκ ταύτης ἐγέννησεν ὁ Ποσειδῶν τινα Δίκτυν ἄγνωςον ἄλλως (α).

῾Η δὲ Θρᾴκη ἦτον Νύμφη σοφωτάτη καὶ φαρμακὶς ἐμπειροτάτη, ὥςε ἐθεράπευε πολλὰ πάθη διὰ τῶν φαρμάκων καὶ ἐπῳδῶν. ᾿Απ᾿ αὐτῆς ὠνομάσθη ἡ Θρᾴκη, Πέρκη πρότερον καλουμένη· ἦσαν δὲ καὶ ἄλλαι γυναῖκες οὕτως ὀνομαζόμεναι· ὅθεν ἀμφιβάλλεται ἐκ ποίας ὠνομάσθη ἡ Θρᾴκη (β).

῾Ο δὲ ῞Ομηρος ἀναφέρει καίτινα Αἰγυπτίαν φαρμακίδα γυναῖκα τοῦ Θῶνος, τὴν ὁποίαν ὁ Πτολεμαῖος ὠνομάζει Θᾶμιν. Τὸ δε ῾Ομηρικὸν Πολύδαμνα, εἶναι ἀμφίβολον, ὡς λέγει ὁ Δίδυμος· καθότι ἀποδίδεται καὶ ὡς ἐπίθετον εἰς τὰ φάρμακα (γ).

῾Η δὲ Μυκάλη ἦτον φαρμακὶς τῶν Λαπίθων, καὶ κατεβίβαζε καὶ αὐτὴ τὴν σελήνην, ὅτε ἤθελε, ἐκ τῆς Θεσσαλίας οὖσα· ταύτης τὸν υἱὸν ῎Οριον ἐφόνευσαν ὁ ῾Ηρακλῆς ἐν τῇ Κενταυρομαχίᾳ (δ).

῾Ο δὲ ῎Αραβος ἦτον υἱὸς τοῦ ᾿Απόλλωνος καὶ τῆς Βαβυλωνίας, ἢ Βαβυλωνίδος, καὶ εὑρετὴς τῆς ἰατρικῆς τέχνης, ὅςτις ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὴν ᾿Αραβίαν, ἥτις ὠνομάσθη ἀπ᾿ αὐτοῦ. Κατ᾿ ἄλλους δὲ, ἡ ᾿Αραβία ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ ῾Εβραϊκοῦ ῎Εβερ, σκότος· οὗτος ἐγέννησε τὴν Κασιόπειαν, ἐξ ἧς ἐγέννησεν ὁ Φοίνιξ τὸν Κίλικα, Φινέα καὶ Δόρυκλον (ε).

῾Ο δὲ Κωκυτὸς ἦτον μαθητὴς τοῦ Χείρωνος, ἰα-

(α) Εἰδυλ. Β΄. 16. καὶ Σχολ. ῾Ομηρ. ᾿Ιλ. Λ. 739. ῾Υγῖν. Μύθ. 157. Σχολ. ἐν Διονυσ. Περιηγητ. 323.

(β) Σχολ. Διονυσ. Περιηγητ. 322. Στέφαν. ἐν Θρᾴκ. καὶ Βιθυν. Νατάλ. Β΄. ζ΄.

(γ) ᾿Οδυσ. Δ΄. 230. Φιλόςρατ. 148.

(δ) ᾿Οβίδ. Μετ. ΙΒ΄. 263.

(ε) Πλίν. ῾Ιςορ. φυσ. Ζ΄. νς΄. Βοκκάσ. Ε΄. κβ΄. Νατάλ. Δ΄. ι΄. ᾿Απολλών. Β΄. 178. καὶ Σχολ.

τρὸς ἐπίσημος, καὶ ἰάτρευσε τὸν Ἄδωνιν, ὡς εἴρηται ἐκεῖ.

Ἡ δὲ Ἴϋγξ ἦτον θυγάτηρ τοῦ Πανὸς καὶ τῆς Ἠχοῦς· ἢ κατ' ἄλλους τῆς Πειθοῦς, δούλη τῆς Ἰοῦς, καὶ φαρμακὶς καὶ μάγος ἐμπειροτάτη, ἥτις ἠρέθισε τὸν Δία διὰ τῆς φαρμακίας πρὸς τὸν ἔρωτα τῆς Ἰοῦς, ἢ πρὸς τὸν ἑαυτῆς ἔρωτα εἵλκυεν αὐτόν· ὅθεν ἀγανακτήσασα ἡ Ἥρα, μετεμόρφωσεν αὐτὴν εἰς τὸ ὁμώνυμον ὄρνεον, τὸ ὁποῖον εἶναι ποικιλόπτερον, μακροτράχηλον. σείει ἀείποτε τὴν οὐρὰν, κινεῖ συνεχῶς τὸν τράχηλον, καὶ ἦτον χρήσιμον εἰς τὰς ἐρωτικὰς φαρμακείας καὶ ἐπῳδὰς, εἰς ἔξαψιν τοῦ ἔρωτος. Λέγεται δὲ σεισοπυγὶς, καὶ κοινῶς κολοσσοῦρα, καὶ ταραξόκολος. Ἐλάμβανον τοίνυν αὐτὸ αἱ φαρμακίδες, καὶ τὸ ἔδενον εἰς τὸν μαγικὸν τροχόν· ἔπειτα ϛρέφουσαι τὸν τροχὸν, ἔλεγόν τινας ἐπῳδὰς, ὡς λέγει ὁ Θεόκριτος.

„Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Ἐνίοτε δὲ ἐλάμβανον μόνον τὰ ἔντερα αὐτοῦ, καὶ ἄλλοτε πάλιν ἔκαιον αὐτὸ εἰς τὸ πῦρ. Πρώτη δὲ ἔδειξεν αὐτὴ ἡ Ἴϋγξ τὴν τέχνην ταύτην, δι' ἧς ἔθελξε τὸν Ἰάσονα πρὸς τὸν ἔρωτα τῆς Μηδείας. Κατ' ἄλλους δὲ τὸ ὄρνεον ἔχει τοιαύτην ἐρωτικὴν φύσιν, καὶ διὰ τοῦτο ἐνομίσθη τοιοῦτον, ἐνομίσθη καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ἥτις ἔπεμψεν αὐτὸ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν· ὅθεν ὠνόμαζον ἀπ' αὐτοῦ Ἴϋγγας τὰ ἐρωτικὰ φάρμακα. Κατ' ἄλλους, ὠνομάζετο καί μία θυγατέρα τοῦ Πιέρου Ἴϋγξ (α).

(α) Εἰδυλ. Β'. 16. καὶ Σχολ. Πίνδαρ. Πυθ. Δ'. 381. Νεμ. Δ'. 56. καὶ Σχολ. Σουίδ. καὶ Βαρῖν. ἐν Ἴυγ. Ἀντών. Λιβεράλ. Θ'.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Περὶ τοῦ Χείρωνος.

Ὁ Χείρων ἦτον υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Φιλύρας θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ. Κατὰ μὲν τινας, μεταμορφωθεὶς εἰς ἵππον, ἦλθε πρὸς τὴν Φίλυραν ὁ Κρόνος, φοβούμενος τὴν Ῥέαν. Κατ' ἄλλους δὲ, εὗρεν αὐτοὺς ἡ Ῥέα ἀπροσδοκήτως· ὅθεν ὁ μὲν Κρόνος μετεμορφώθη εἰς ἵππον, ἵνα μὴ γνωρισθῇ· ἡ δὲ Φίλυρα ἔφυγεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν· ἐπειδὴ τοῦτο συνέβη εἰς μίαν νῆσον τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Ἐγέννησε τοίνυν ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ τὸν Χείρωνα Ἱπποκένταυρον· οἷον τὸ κατώτερον μέρος τοῦ σώματος αὐτοῦ ἦτον ἵππου, τὸ δὲ ἄνω ἀνθρώπου· ὅθεν λυπηθεῖσα, παρεκάλεσε τοὺς Θεοὺς, καὶ μετεμόρφωσαν αὐτὴν εἰς τὸ ὁμώνυμον δένδρον. Κατ' ἄλλους δὲ, ὁ Χείρων ἦτον υἱὸς τοῦ Ἰξίονος (α).

Οὗτος ὁ Χείρων εἶναι ὁ πρῶτος Ἰατρὸς, χειροῦργος, ἀςρολόγος, Φιλόσοφος, καὶ μουσικὸς, καὶ τὸ πανδιδακτήριον, ὅςτις ἐδίδαξεν ὅλους τοὺς Ἥρωας τότε τῆς Ἑλλάδος, διατρίβων εἰς ἓν σπήλαιον τοῦ Πηλίου ὄρους τῆς Θεσσαλίας. Εἰς τὸ σχολεῖον τούτου ἐσπούδασεν ὁ Ἡρακλῆς, Ἀσκληπιὸς, Ἰάσων, Ἀχιλλεὺς, ὁ Κέφαλος, Μελανίων, Πηλεὺς, Νέςωρ, Ἀμφιάραος, Τελαμὼν, Μελέαγρος, Θησεὺς, Ἱππόλυτος, Παλαμήδης, Μενεσθεὺς, Ὀδυσσεὺς, Διομήδης, Κάςωρ, Πολυδεύκης, Μαχάων, Ποδαλείριος, Ἀντίλοχος, καὶ Αἰνείας. Ἐδίδασκε δὲ αὐτοὺς τὴν πολιτικὴν, νομικὴν, κυνηγετικὴν, πολεμικὴν, Ἰατρικὴν χειρουργικὴν, βοτανικὴν,

(α) Ἀπολλόδωρ. Α'. β'. 4. Ἀπολλών. καὶ Σουΐδ. παρ. Νατάλ. Δ'. ιβ'. Ὑγῖν. μύθ. 138. Σχολ. Ἀπολλών. Β'. 1236. Α'. 554. Βιργίλ. Γεωργικ. Γ'. 95. καὶ φιλάργυρ. καὶ Σέρβ.

μουσικὴν, ἀςρολογίαν, κ. τ. λ. Τοιοῦτος πάνσοφος ἦτον ὁ Χείρων, καὶ ὠνομάσθη οὕτως ἀπὸ τοῦ χεὶρ, ὡς καὶ τὸ χειροῦργος. Ἐδίωξαν αὐτὸν ὕςερον οἱ Λαπίθαι ἐκ τοῦ Πηλίου ὄρους, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν χώραν τῶν Μηλίων. Τινὲς δὲ εἶπον κατὰ λάθος, ὅτι ἦλθεν εἰς τὴν Μαλέαν ἄκραν τῆς Πελοποννήσου. Ἐπλήγωσε δ᾽ αὐτὸν ὕςερον ἐν τῇ Κενταυρομαχίᾳ ἀκουσίως ὁ Ἡρακλῆς· καὶ ἐπειδὴ τὸ τραῦμα ἦτον ἀνίατον, ἀνεχώρησεν εἰς τὸ σπήλαιον αὐτοῦ, θέλων νὰ ἀποθάνῃ, πλὴν δὲν ἐδύνατο, ἐπειδὴ ἦτον ἀθάνατος· ὅθεν λυπηθεὶς ὁ Ζεὺς, ἔδωκε τὴν ἀθανασίαν αὐτοῦ πρὸς τὸν Προμηθέα, καὶ πρὸς αὐτὸν τὴν θνητὴν φύσιν τοῦ Προμηθέως, καὶ οὕτως ἀπέθανε (α).

Εἶχε δὲ γυναῖκα τὴν Χαρικλὼ θυγατέρα τοῦ Ἀπόλλωνος, ἢ τοῦ Πέρσου, καὶ ἐγέννησε τὴν Ὠκυρόην, ἢ Εὐίππην κατ᾽ ἄλλους· ἐκ δέ τινος Φιλύρας ἐγέννησε τὴν Ἐνδηΐδα, καὶ ἐκ τῆς Πεισινίκης τὸν Χάρικλον (β). Τινὲς δὲ λέγουσι καὶ τὴν Θέτιν θυγατέρα αὐτοῦ.

Ἐτίμησαν οὖν αὐτὸν ἐν τῇ Μαγνησίᾳ τῆς Θεσσαλίας ὡς θεὸν, προσφέροντες εἰς θυσίαν αὐτοῦ τὰς ἀπαρχὰς τῶν καρπῶν. Ὁ δὲ Ζεὺς κατηςέρισεν αὐτὸν διὰ τὴν εὐσέβειαν, δικαιοσύνην, καὶ λοιπὰς ἀρετὰς αὐτοῦ· ἔτι δὲ καὶ διὰ τὸν ὀδυνηρὸν θάνατον (γ).

Ἔγραψε πολλὰ περὶ πολλῶν· ὑποθήκας πρὸς Ἀχιλλέα δι᾽ ἐπῶν, καὶ Ἱππιατρικά· ὅθεν ἔπλασαν αὐτὸν Ἱπποκένταυρον. Κατ᾽ ἄλλους δὲ, ἐπειδὴ περιήρχετο ἔφιππος, ὡς ἐπλάσθησαν καὶ οἱ ἄλλοι Ἱπποκένταυροι· ὅτι δὲ ἐδίδαξε τὸν Ἀχιλλέα, ἔπειτα ἐφόνευσεν

(α) Ἀπολλόδ. Β΄. ε΄. 5. Πτολεμ. Ἡφαις. Α΄. Δ΄. Νατάλ. Δ΄. ΙΒ΄. Βοσ. καὶ Στάφυλ. παρ᾽ αὐτῷ. Ξενοφ. Κυνηγετικ. 972. Κλήμ. Στρωματ. Α΄. 506. 302.

(β) Σχολ. Ἀπολλων. Α΄. 554. Ὀβίδ. Μετ. Β΄. 635. Πολυδεύκ. Δ΄. 141. καὶ Σχόλ. Νατάλ. αὐτόθ. Δικτ. ς΄. ζ΄.

(γ) Πλούταρχ. Συμποσιακ. Γ΄. προβλήμ. α΄. Ἐρατοσθέν. Καραςερισμ. Μ΄.

αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς, τοῦτο εἶναι ἀμφίβολον· ἐπειδὴ ὁ Ἡρακλῆς ἦτον πολὺ προγενέςερος τοῦ Ἀχιλλέως (α). Σπήλαιον δὲ ὠνόμασαν ποιητικῶς τὸν οἶκον αὐτοῦ· ἐπειδὴ εἶχε σχῆμα τοιοῦτον, ἢ ἦτον εἰς μέρος τοιοῦτον· ἡ δὲ ἀλλαγὴ τῆς ἀθανασίας ἴσως ἐννοεῖ τὴν φιλοδοξίαν τοῦ Προμηθέως, καὶ τὴν μετριοφροσύνην τοῦ Χείρωνος· ἐπειδὴ ἦτον καὶ ὁ Προμηθεὺς ἀθάνατος, καὶ μάλιςα καυχᾶται παρ' Αἰσχύλῳ, ὅτι ὅσον δυνατὸς καὶ ἂν εἶναι ὁ Ζεὺς, δὲν δύναται νὰ τὸν θανατώσῃ. Ἀναφέρει δὲ τοῦτο μόνον ὁ Ἀπολλόδωρος· ἢ ἐπειδὴ ἡ πολυχρόνιος ἐμπειρία αὐτοῦ εἰς τὰς μαθήσεις ἔπρεπε νὰ παραδοθῇ εἰς τὴν προμήθειαν, ἵνα μὴ ἀποθάνῃ σὺν αὐτῷ· ὅθεν εἶπον αὐτὸν υἱὸν τοῦ χρόνου διὰ τὴν πολυχρόνιον διατριβὴν αὐτοῦ εἰς τὰ τοιαῦτα.

(α) Σουίδ. καὶ Ἰωνιά. ἐν Χείρων. Νατάλ. Αὐτόθι. Κληρικ. ἐν παρ. φαβρικ. Βιβλιοθήκ. Ἑλληνικ. Α΄. γ΄. 3. Ὀρφ. 376.

ΒΙ'ΒΛΟΣ Ε'.

Περί τινων Ἀρχαίων ἐθνῶν, Τυράννων ἢ λῃςῶν, καὶ Τεράτων.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ Α'.

Περὶ τῶν Ἀμαζόνων.

Ἀμαζόνες ὠνομάζοντο ἓν εἶδος γυναικῶν ἀνδρείων καὶ πολεμικῶν, ἀπὸ τοῦ α καὶ μαζὸς οἷον ἄμαζοι· ἐπειδὴ δεν εἶχον μαζούς· ἢ ἀπὸ τοῦ ἅμα ζῆν. Ἐχρημάτισαν δὲ τρία γένη Ἀμαζόνων κατὰ διαφόρους τόπους· ὧν τὸ μὲν ἦτον εἰς τὴν Ἀσίαν περὶ τὸν Θερμώδοντα ποταμὸν· τὸ δὲ ἄλλο εἰς τὴν Σαυροματίαν, καὶ τρίτον εἰς τὴν Λιβύαν. Κατάγονται μὲν ἐκ τῆς Σκυθίας, αἱ τῆς Ἀσίας καὶ Σαυροματίας Ἀμαζόνες· τῶν δὲ Λιβυσσῶν ἡ ἀρχὴ ἀγνοεῖται. Πολεμικαὶ δὲ οὖσαι, ὠνομάζοντο θυγατέρες τοῦ Ἄρεως.

Οἱ Σκύθαι ἐςράτευσάν ποτε μέχρι τῆς Καππαδοκίας, ἔχοντες καὶ τὰς γυναῖκας αὐτῶν. Μάχης δὲ ἐκεῖ γενομένης, ἐφονεύθησαν οἱ ἄνδρες ἅπαντες, ἐκτὸς ὀλίγων. Αἱ δὲ γυναῖκες βλέπουσαι τὸ δεινὸν, λαμβάνουσιν αὐταὶ τὰ ὅπλα, νικῶσι τοὺς ἐχθροὺς, καὶ ἐξουσιάζουσι τοὺς τόπους αὐτῶν, μὲ συνθήκας καὶ διαλλαγάς. Μετὰ δὲ ταῦτα ἔκτισαν τὴν πόλιν Θεμίσκυραν, καὶ βασίλεια ἐν αὐτῇ διαβόητα, κατέςησαν καὶ διοίκησιν εὔτακτον καὶ ἔννομον, καὶ δύο βασιλίδας, τὰς

ἐπισημοτέρας αὐτῶν, τὴν Μαρπησίαν καὶ Λαμπεδώ. Τὴν μὲν, ἵνα φροντίζῃ περὶ τῆς ἐσωτερικῆς εὐταξίας καὶ εὐνομίας· τὴν δὲ, ἵνα ςρατηγῇ εἰς τοὺς πολέμους. Ἔταξαν δὲ καὶ συμβούλια γυναικῶν, καὶ νόμους τοιούτους· οἱ μὲν ἄνδρες, νὰ κάθωνται εἰς τοὺς οἴκους, νὰ ἀνατρέφωσι τὰ τέκνα, καὶ νὰ ἐκτελῶσι πάντα, ὅσα ἐκτελῶσιν αἱ γυναῖκες εἰς ἄλλα ἔθνη· ὅπλα νὰ μὴ ἔχωσιν, εἰς πολέμους καὶ κυνήγια, νὰ μὴ ἐξέρχωνται· εἰς γυμνάσματα ἀνδρικὰ, νὰ μὴ γυμνάζωνται, καὶ εἰς τὰ πολιτικὰ νὰ μὴ ἀνακατώνωνται. Αἱ δὲ γυναῖκες νὰ ἐκτελῶσι πάντα τάτε πολιτικὰ καὶ ςρατιωτικά. Ἀνέτρεφον δὲ τὰ τέκνα αὐτῶν οὕτω. Τῶν μὲν ἀρσενικῶν ἔβλαπτον νηπιόθεν τοὺς βραχίονας καὶ τὰ σκέλη, ἵνα μὴ γίνωνται ἱκανὰ διὰ ὅπλα καὶ ἐκςρατείας. Τῶν δὲ θηλυκῶν, τοὺς μαζοὺς ἀμφοτέρους, ἢ κατ' ἄλλους, τὸν δεξιὸν μόνον, ἵνα μὴ ἐμποδίζῃ τὸ τοξεύειν καὶ τὴν χρῆσιν τῶν λοιπῶν ὅπλων· ὅθεν ὠνομάζοντο ὡς εἴρηται, Ἀμαζόνες· ἔτρεφον δὲ αὐτὰ διὰ τοῦ γάλακτος τῶν θρεμμάτων καὶ ἄλλων τοιούτων μαλακῶν τροφῶν.

Τούτων οὖν γενομένων, ἐςράτευσεν ἡ Μαρπησία πρὸς τὴν Ἀσίαν, καὶ προεχώρησε μέχρι τοῦ Ταναΐδος ποταμοῦ, ἔνθα ἐφονεύθη εἰς μάχην, ἡρωϊκῶς ἀγωνιζομένη. Διεδέχθη δὲ αὐτὴν ἡ θυγάτηρ αὐτῆς Ὠρείθυια, ἥτις καθυποτάξασα πολλὰ μέρη τῆς Ἀσίας, ἐπέρασεν εἰς τὴν Θράκην. Τέλος δὲ ἐπέςρεψε τροπαιοῦχος, κομίζουσα καὶ ἄπειρα λάφυρα, καὶ ἔκτισε ναὸν μεγαλοπρεπέςατον τῆς Ταυροπόλου Ἀρτέμιδος, καὶ ἄλλον τοῦ πατρὸς αὐτῆς Ἄρεως· ἔταξε καὶ θυσίας, καὶ τελετὰς πολυτελεῖς. Ἐξουσίαζε μὲν πολλὰ μέρη τῆς Ἀσίας μέχρι σχεδὸν τῆς Συρίας, ἀλλ' ἡ διοίκησις αὐτῆς ἦτον φιλάνθρωπος καὶ ἐπιεικής· ὅθεν ἐτίμησαν αὐτὴν οἱ ὑποκείμενοι πάντες. Ἀπέθανε δὲ καὶ ἡ Λαμπεδὼ, καὶ διεδέχθη αὐτὴν ἡ Ἀντιόπη. Διεφημίζετο τοίνυν πανταχοῦ ἡ δύναμις τῶν Ἀμαζόνων τότε· ὅθεν ἔπεμψεν ὁ Εὐρυσθεὺς τὸν Ἡρακλέα, ἵνα λάβῃ τὸν ζω-

ςῆρα τῆς Ἀντιόπης, οἷον, τὴν βασιλείαν. Ἐνταῦθα συγχέονται τὰ ὀνόματα· ἐπειδὴ τινὲς μὲν λέγουσιν, ὅτι διὰ τῆς Ἱππολύτης τὸν ζωςῆρα ἦλθεν ὁ Ἡρακλῆς. Τινὲς δὲ, διὰ τῆς Ἀντιόπης. Καὶ ἐν ᾧ ἡ Ὀρείθυια ἔλειπεν εἰς τὴν Ἀσίαν μὲ τὸ ςράτευμα, ἦλθεν ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὴν Θεμίσκυραν, καὶ νικήσας τὴν Ἀντιόπην εἰς μάχην μεγάλην, ἔλαβεν αὐτὴν αἰχμάλωτον. Κατ' ἄλλους δὲ, ἐβασίλευσαν πολλαὶ διαδοχικῶς μετὰ τὴν Μαρπησίαν καὶ Λαμπεδὼ, καὶ βασιλευούσης τῆς Ἱππολύτης ἦλθεν ὁ Ἡρακλῆς. Τινὲς δὲ πάλιν λέγουσιν, ὅτι ἦτον καὶ ὁ Θησεὺς εἰς τὴν ἐκςρατείαν τοῦ Ἡρακλέους, καὶ ἄλλοι, ὅτι ὁ Θησεὺς ἐςράτευσε κατ' αὐτῶν ὀλίγον ὕςερον μὲ ἴδιον ςόλον, καὶ ἔλαβε τὴν Ἀντιόπην, ἢ τὴν Ἱππολύτην, ὅτε ἔλειπεν ἔτι ἡ Ὀρείθυια.

Ἐλθοῦσα δὲ ἡ Ὀρείθυια, συνεμάχησε μὲ τὸν Σαγέα βασιλέα τῶν Σκυθῶν, καὶ οὕτως ἐςράτευσαν εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ τοῦ Θησέως, ἵνα λάβωσιν ἐκδίκησιν, καὶ τὴν Ἀντιόπην, ὥςε κατετάραξαν τοὺς Ἀθηναίους, καὶ αὐτὸν τὸν Θησέα, καὶ ἐςράτευσαν ἔξωθεν τῶν Ἀθηνῶν. Συνέβη τοίνυν ἐκεῖ μάχη μεγάλη, καὶ ἐφονεύθησαν πολλαὶ, ὅμως ὡς λέγει ὁ Πλούταρχος, ὁ πόλεμος οὗτος, ὁ τῶν Ἀμαζόνων λεγόμενος, ἐτελείωσε μὲ συνθήκας, ὅςτις ἔδωκεν ἄπειρον ὕλην εἰς τοὺς τραγικοὺς ποιητάς. Τινὲς νεώτεροι ἐνόμισαν, ὅτι δὲν ὑπῆρξαν ποτὲ Ἀμαζόνες, ἀλλ' ἐσώζοντο καὶ ἐπὶ Πλουτάρχου πολλὰ σημεῖα μνημείων, καὶ ἄλλων τόπων ἀπ' αὐτῶν ὀνομαζομένων· ἐγίνετο πρότερον καὶ θυσία τις περὶ τούτων. Οὗτοι δὲ οἱ μετὰ τῶν Ἑλλήνων πόλεμοι, καὶ μάλιςα ἡ κατὰ τῶν Ἀθηνῶν ἐκςρατεία, ἐταπείνωςε πολὺ τὰς Ἀμαζόνας, καὶ ἀπώλεσαν τὰς ἀποκτήσεις αὐτῶν.

Μετὰ δὲ τὴν Ὀρείθυιαν ἐβασίλευσεν ἡ Πενθεσίλεια· ἥτις ἐδιώχθη, μισηθεῖσα· ἐπειδὴ ἐκίνησε πόλεμον ἐμφύλιον. Διὰ τοῦτο ἄρα ἦλθε σύμμαχος τῶν Τρωαδιτῶν ἐν τῷ Τρωϊκῷ πολέμῳ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἕκτορος, καὶ ἔδειξε πολλὰς ἀνδραγαθίας. Τέλος δὲ ἐφονεύ-

θη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Ἐσώζετο καὶ ἐπὶ Ἀλεξάνδρου μία ταπεινὴ βασίλισσα τούτων, Θάλεστρις καλουμένη, καὶ ὁ Ἀλέξανδρος διαβαίνων εἰς τὴν Ἀσίαν, ἦλθε πρὸς αὐτήν. Αὗται μὲν ἦσαν αἱ Θεμισκύριαι Ἀμαζόνες (α).

Αἱ δὲ Σαυρομάτιδες κατάγονται ἐκ τούτων τῶν Θεμισκυρίων· ἐπειδὴ εἰς μίαν ἐκστρατείαν, τοῦ Ἡρακλέους, ἢ τοῦ Θησέως, ἢ ἄλλην τινὰ, ἔπεμψαν οἱ Ἕλληνες τρία πλοῖα πλήρη Ἀμαζόνων αἰχμαλώτων, αἳ ὁποῖαι εὗρον εὐκαιρίαν, καὶ κατέκοψαν πάντας τοὺς φύλακας καὶ ναύτας, κατὰ τὸν Εὔξεινον Πόντον· ἔπειτα δὲ ἀγνοοῦσαι τὴν κυβέρνησιν τῶν πλοίων, καὶ φερόμεναι κατὰ τὴν ὁρμὴν τῶν ἀνέμων, ἐξώκειλαν εἰς τὴν Μαιώτιδα λίμνην· ἐξῆλθον ἐκεῖ τοίνυν, καὶ ἥρπασαν πολλοὺς ἵππους, ἔπειτα ἐλεηλάτουν ἔφιπποι τὴν Σκυθικὴν χώραν. Οἱ δὲ ἐγχώριοι ἦλθον εἰς ἀπορίαν, μὴ γνωρίζοντες πόθεν ἦλθον, καὶ τὶ γένους ἦσαν οἱ λῃσταὶ ἐκεῖνοι. Λαβόντες δὲ τινὰς αἰχμαλώτους, καὶ ἰδόντες, ὅτι ἦσαν γυναῖκες, ἐθαύμασαν τὴν τόλμην καὶ ἀνδρίαν αὐτῶν, ὥστε ἤθελον νὰ τεκνοποιήσωσιν ἐξ αὐτῶν. Μαθόντες τοίνυν καὶ τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν, ἔπεμψαν στράτευμα τοσούτων νέων, οἵτινες στρατοπεδεύσαντες πλησίον, παρετήρουν τὰ κινήματα αὐτῶν μόνον, καὶ μηδὲν ἄλλο ἐπιχειροῦντες. Ἡσύχαζον καὶ ἐκεῖναι βλέπουσαι αὐτοὺς ἡσυχάζοντας· ἐθάῤῥησαν δὲ αἱ Ἀμαζόνες, καὶ ἐξήρχοντο κατὰ τὴν μεσημβρίαν ἐκ τοῦ στρατοπέδου, καὶ περιεφέροντο ἀνὰ δύο διεσπαρμένως. Τοῦτο δὲ βλέποντες ἐκεῖνοι, ἐξήρχοντο καὶ αὐτοὶ οὕτως. Οὕτως ἄρα ἐφιλιώθησαν κατ᾽ ὀλίγον, καὶ μιγέντες αὐτοὶ, ἔμιξαν καὶ τὰ στρατόπεδα, καὶ εἶχεν ἕκαστος γυναῖκα μίαν, ἣν ἐγνώρισε τὸ πρῶτον. Καὶ αἱ μὲν γυναῖ-

---

(α) Ἰουστῖν. Β΄. δ΄. γ΄. ΙΙ. Διόδωρ. Β΄. μς΄. με΄. Δ΄. Ις΄. Γ΄. νθ΄. Ἀπολλών. Β΄. 992. καὶ Σχολ. Πομπών. Μέλ. Γ΄. 4. Στέφαν. καὶ Βασῖν. ἐν Ἀμαζόσ. καὶ Θεμισκύρ. Λυσ. Λόγ. Λα΄. Ἱπποκράτ. 820. Αἰσχύλ. ἐν Προμηθ. Εὐστάθ. ἐν Ὁμήρ. Ἰλ. Π. 1696. Σέρβ. Αἰν. Α΄. 495.

κες ἔμαθον εἰς ὀλίγον τὴν γλῶσσαν τῶν ἀνδρῶν· οἱ δὲ ἄνδρες δὲν ἐδύναντο νὰ μάθωσι τὴν γλῶσσαν τῶν γυναικῶν.

Μετὰ δὲ ταῦτα εἶπον οἱ ἄνδρες, νὰ ἔλθωσι πρὸς τοὺς γονεῖς αὐτῶν, ἀλλ' αἱ γυναῖκες δὲν ἤθελον, λέγουσαι, ὅτι δεν δύνανται νὰ συζήσωσι μὲ τὰς ἐκεῖ γυναῖ ναῖκας· ἂν ὅμως θέλωσιν αὐτὰς γυναῖκας, νὰ λάβωσι τὸ ἀνῆκον τῆς πατρικῆς κληρονομίας· ἔπειτα! νὰ κατοικήσωσι μακρὰν τῶν γονέων καὶ συγγενῶν. Τούτου δὲ γενομένου, εἶπον πάλιν πρὸς αὐτοὺς, ὅτι φοβοῦνται, νὰ κατοικήσωσιν ἐκεῖ πλησίον· ἐπειδὴ πρότερον μὲν ἔβλαπτον τὴν χώραν, ἤδη δὲ ἔλαβον ἄνδρας τοὺς υἱοὺς τῶν ἐγχωρίων, καὶ ἀπεξένωσαν αὐτοὺς ἀπὸ τῶν γονέων καὶ συγγενῶν· ὅθεν ἐνδέχεται νὰ ἐπιβουλευθῶσιν αὐτάςποτε οἱ ἐγχώριοι. Ἐπείσθησαν τοίνυν καὶ εἰς τοῦτο οἱ ἄνδρες, καὶ ἐλθόντες τριῶν ἡμερῶν ὁδὸν πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ταναΐδος, καὶ ἄλλο τοσοῦτον πρὸς βορβὰν τῆς Μαιώτιδος λίμνης, ἔμειναν ἐκεῖ, ὅπου ἦσαν μετὰ ταῦτα οἱ Σαυρομάται οἱ ἀπόγονοι αὐτῶν, οἵτινες ἐφύλαξαν τὴν δίαιταν τῶν προγόνων, καὶ μάλιςα ἔμεινεν ἡ γλῶσσα τῶν Σκυθῶν ἐκεῖ διεφθαρμένη, κατὰ τὴν ὁμιλίαν ἐκείνων. Διότι αἱ γυναῖκες δὲν ἔμαθον αὐτὴν καλά· ἐςράτευον τοίνυν καὶ αὐταὶ μὲ τοὺς ἄνδρας εἰς τοὺς πολέμους ἔφιπποι, ἔχουσαι ςολὴν ὡς οἱ ἄνδρες. Αἱ δὲ παρθένοι τούτων δὲν ὑπανδρεύοντο ἂν δὲν ἐφόνευον ἐχθρὸν εἰς τὸν πόλεμον· ὅθεν ἐγήρασκον πολλαὶ ἄγαμοι. Ὠνόμαζον δὲ οἱ Σκύθαι τὰς Ἀμαζόνας Οἰόρπατα· οἷον ἀνδροκτόνους· ἐπειδὴ οἰὸρ ὠνόμαζον τὸν ἄνδρα, καὶ πατὰ τὸ φονεύειν (α). Τοιαῦται ἦσαν καὶ αἱ Σαυρομάτιδες Ἀμαζόνες.

Αἱ δὲ Λίβυσσαι εἶχον τὴν κατοίκησιν εἰς μίαν νῆσον τῆς Τριτωνίδος λίμνης Ἑσπερίαν καλουμένην. Πολεμικαὶ δὲ οὖσαι καὶ αὐταὶ, καθυπέταξαν την νῆσον

(α) Ἡρόδοτ. Μελπομέν. 110 — 117. Διόδ. Β'. Μγ'.

ὅλην, ὅπου ἦσαν πολλαὶ πόλεις. 'Αφῆκαν δὲ μόνον μίαν πόλιν ἐλευθέραν Μήνην καλουμένην, καὶ 'Ιερὰν νομιζομένην, τὴν ὁποίαν εἶχον Αἰθίοπες 'Ιχθυοφάγοι. Εἶχε δὲ ἡ νῆσος καὶ Ἡφαίςεια ὄρη, καὶ λίθους πολυτίμους. Βασιλεύσασα δὲ ὕςερον ἡ Μύρινα, καὶ συντάξασα ςράτευμα πεζὸν μὲν τριάκοντα χιλιάδων, ἱππικὸν δὲ δύο, ἐςράτευσεν ἐπὶ τοὺς 'Ατλαντείους, οἵτινες ἦσαν τότε τὸ ἡμερώτατον καὶ εὐδαιμονέςατον ἔθνος τῆς Λιβύας, ἔχοντες καὶ πόλεις μεγάλας, καὶ γῆν εὐφορωτάτην. 'Ενίκησε τοίνυν εἰς μεγάλην μάχην τοὺς Κερνήτας, καὶ τὴν μὲν πόλιν Κέρνην κατέσκαψαν, τοὺς δὲ ἄνδρας πάντας κατέσφαξαν, καὶ τὰς γυναῖκας ἐξηνδραπόδισαν, ἵνα ἐκπλήξωσιν εἰς ὑποταγὴν τοὺς λοιποὺς, ὅπερ καὶ ἐπέτυχον· ἐπειδὴ μαθόντες τοῦτο οἱ ἄλλοι 'Ατλάντειοι, ὑπετάχθησαν ἀναιμωτὶ μὲ συνθήκην. Ἡ δὲ Μύρινα μετεχειρίσθη αὐτοὺς φιλανθρώπως, ἔκτισε καὶ ἄλλην πόλιν ἀντὶ τῆς Κέρνης, καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν ἀφ' ἑαυτῆς Μύριναν. Καὶ ἐν αὐτῇ ἔμειναν οἱ περισωθέντες αἰχμάλωτοι. Οἱ δὲ 'Ατλάντειοι παρεκάλεσαν, νὰ ἐλευθερώσῃ αὐτοὺς, ἐκ τῆς λεηλασίας τῶν Γοργόνων, ἔθνους πλησιοχώρου καὶ λῃςρικοῦ, τὸ ὁποῖον ἐλεηλάτει συνεχῶς τὴν χώραν αὐτῶν.

Στρατεύσασα δὲ καὶ κατὰ τούτων ἡ Μύρινα, καὶ συνάψασα μάχην, κατέκοψε πολλὰς, ἔλαβε καὶ τρεῖς χιλιάδας αἰχμαλώτους· ἐπειδὴ δὲ αἱ λοιπαὶ κατέφυγον εἰς τόπον δρυμώδη, ἔβαλε πῦρ εἰς τοὺς δρυμοὺς, νὰ κατακαύσῃ αὐτάς. Δὲν ἐδυνήθη ὅμως, νὰ ἀνάψῃ τοὺς δρυμοὺς, καὶ ἐπέςρεψεν ἐκεῖθεν. Μίαν νύκτα δὲ, ὅτε ἦτον τὸ ςρατόπεδον πρὸς τὰ σύνορα τῶν Γοργόνων καὶ 'Ατλαντείων, ἔτυχον εὐκαιρίαν αἱ αἰχμάλωτοι Γοργόνες, διὰ τὴν ἀμέλειαν τῆς φυλακῆς, καὶ λαβοῦσαι τὰ ξίφη τῶν 'Αμαζόνων, κατέσφαξαν πολλάς. Τέλος δὲ ἐκύκλωσαν αὐτὰς αἱ 'Αμαζόνες, καὶ τὰς κατέκοψαν ὅλας. Ἔκτισε τοίνυν ἐκεῖ ἡ Μύρινα τρεῖς τάφους τῶν 'Αμαζόνων μεγαλοπρεπεῖς, οἵτινες ὠνομάζοντο, ὡς λέγει ὁ Διόδωρος, μέχρι τοῦ καιροῦ αὐτοῦ, τάφοι τῶν 'Α-

μαζόνων. Τὰς δὲ Γοργόνας ἐπολέμησεν ὕστερον ὁ Περσεὺς, ὅτε εἶχον βασίλισσαν τὴν Μέδουσαν ἔπειτα δὲ ὁ Ἡρακλῆς ἐξωλόθρευσε καὶ τῶν Ἀμαζόνων καὶ τῶν Γοργόνων τὸ γένος, μὴ ὑποφέρων, νὰ ἀκούῃ ἔθνη γυναικοκρατούμενα· ἐπειδὴ εἶχον καὶ αἱ Γοργόνες τοὺς ἄνδρας ὑποχειρίους, ὡς καὶ αἱ Ἀμαζόνες.

Ἡ δὲ Μύρινα κυριεύσασα τότε τὸ πλεῖστον μέρος τῆς Λιβύας, ἐστράτευσεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, βασιλεύοντος ἐκεῖ τότε τοῦ Ὥρου, ὅστις ὑπεδέχθη αὐτὴν φιλοφρόνως, συνεφώνησε καὶ συμμαχίαν. Ἐκεῖθεν δὲ, καθυποτάξασα καὶ τὴν Ἀραβίαν καὶ Συρίαν, ἀνέβαινε πρὸς τὴν Κιλικίαν, ἔνθα οἱ Κίλικες πτοηθέντες, ἀπήντησαν αὐτῇ μὲ δῶρα ὑποκλίσεως· ὅθεν ἀφῆκεν αὐτοὺς ἐλευθέρους, καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάζοντο ὕστερον Ἐλευθεροκίλικες. Καθυποτάξασα καὶ τὴν περὶ τὸν Ταῦρον χώραν, κατέβη διὰ τῆς Φρυγίας εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ κατέστησε τὸν Κάϊκον ποταμὸν σύνορον τοῦ βασιλείου αὐτῆς, ὅπου ἔκτισε πολλὰς πόλεις, καὶ ὠνόμασεν αὐτὰς ἀπὸ τῶν ἐπισήμων Ἀμαζόνων, τῶν ἡγεμονίδων καὶ στρατηγίδων· ὡς τὴν Κύμην, Πιτάνην, Πριήνην, τὴν Μύριναν ἀφ' ἑαυτῆς, καὶ ἄλλας. Ἐκυρίευσε δὲ καὶ πολλὰς νήσους, ὡς καὶ τὴν Λέσβον, ὅπου ἔκτισε τὴν Μιτυλήνην ἀπὸ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς. Περιφερομένη δὲ ὕστερον εἰς τὴν θάλασσαν, ἵνα κυριεύσῃ καὶ τὰς ἄλλας νήσους, ἐκινδύνευσεν ὑπὸ τρικυμίας, καὶ προσευξαμένη εἰς την Ῥέαν, ἐσώθη εἰς νῆσον τινὰ ἔρημον, ἔνθα ἔκτισε βωμοὺς, ἐθυσίασε μεγαλοπρεπῶς, ἀφιέρωσε καὶ τὴν νῆσον εἰς τὴν Ῥέαν, καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν Σαμοθράκην, ὅπερ σημαίνει Ἱερὰν νῆσον. Ἐκεῖθεν δὲ διέβη εἰς τὴν Θράκην, καὶ ἐκυρίευσε πολὺ μέρος αὐτῆς. Ἀλλ' ὕστερον Μόψος τις Θρᾷξ, διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Λυκούργου βασιλέως τῆς Θρᾴκης, εἰσέβαλεν εἰς τοὺς τόπους τῶν Ἀμαζόνων, ἔχων σύμμαχον καί τινα Σίπυλον Σκύθην τῆς ἄνω Θρᾴκης, δεδιωγμένον ὄντα καὶ ἐκεῖνον. Γενομένης τοίνυν μάχης κραταιᾶς, ἐνικήθησαν αἱ Ἀμαζόνες, καὶ ἔπεσον πολλαὶ, ὡς καὶ αὐτὴ ἡ Μύρι-

να. Ὁ πόλεμος ὅμως δὲν ἔπαυσε πολὺν καιρόν· ἀλλ' ἐνικῶντο πάντοτε αἱ Ἀμαζόνες, ὥςε ἠναγκάσθησαν αἱ λοιπαὶ, καὶ ἐπέρασαν πάλιν εἰς τὴν Λιβύαν, καὶ ὕςερον ἐξωλόθρευσεν αὐτὰς ὁ Ἡρακλῆς, ὡς εἴρηται. Ἦσαν ἄρα πολὺ ἀρχαιότεραι τῶν ἄλλων αἱ Λίβυσσαι Ἀμαζόνες. Περὶ δὲ τῆς Σαμοθράκης καὶ τῶν πόλεων φέρονται καὶ ἄλλαι γνῶμαι. Τὴν δὲ Μύριναν τῆς Αἰολίδος λέγουσι πολλοὶ κτίσμα Ἀμαζονίδος. Ἦτον δὲ καὶ ἄλλη Μύρινα ἐν τῇ Λήμνῳ. Ἀναφέρονται δὲ αἱ ἑξῆς ἐπισημότεραι Ἀμαζόνες.

Ἀντιόχη.
Ἀντιόπη.
Ἀλίππη.
Ἀναία.
5 Ἀγαυή.
Ἄελλα.
Ἀςερία.
Γλαύκη.
Διωξίππη.
10 Δηιάνειρα.
Ἐρίβοια.
Εὐρύβια.
Θήβη.
Θησηΐς.
15 Θάλεςρις.
Ἱπποθόη.
Ἰφινόη.
Ἱππολύτη.
Ἰσοκρατία.
Κλυμένη.
Κοία.
Κελαινώ.
Κύμη.
Κοινία.
Λαμπεδώ.
Λαομάχη.
Μάρπη.
Μαρπησία.
Μελανίππη.
Μιτυλήνη.
Μύρινα.
Ξανθή.
Ὀκυάλη.
Ὀρείθυια.
Ὀτρήτη.
Πάλλα.
Πενθησίλεια.
Πιτάνη.
Πολυδώρα.
Προθόη.
Πριήνη.
Σινώπη.
Σμύρνα.
Τέκμησα.
Τραγία.
Φιλίππη.
Φοίβη.

Ταῦτα καὶ περὶ τῶν Ἀμαζόνων· ὥςε ἡ Σμύρνη, Κελαινὼ, Σινώπη καὶ ἄλλαι τινὲς πόλεις, ὡς καὶ αἱ ῥηθεῖσαι, ἦσαν κτίσματῶν Ἀμαζόνων, κατὰ τὴν γνώμην ταύτην (α)· ὡς καὶ ἡ Ἀναία τῆς Καρίας, ὅπου ἀπέθανε καὶ ἐτάφη ἡ Ἀναία.

(α) Διόδ. Γ΄. Να΄ — Νδ΄. Δ΄. Ις΄. Ὑγῖν. μύθ. 163. Ἰουςῖν. Β΄. δ΄. Στέφαν. ἐν Ἀμαζόν. καὶ Ἀναια.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ τῶν Κενταύρων, ἢ Ἱπποκενταύρων, καὶ Λαπίθων.

Οἱ μὲν Κένταυροι ἦσαν τὸ ἄνω τῆς μέσης ἄνθρωποι, καὶ τὸ κάτω ἵπποι· ἢ κεφαλὴν μόνον εἶχον ἀνθρώπου. Ἐγεννήθησαν δὲ ἐκ τοῦ Ἰξίονος καὶ τῆς Νεφέλης· ἢ ἔκ τινος θηλείας ἵππου· ἢ ὁ Ζεὺς μεταμορφωθεὶς εἰς ἵππον, ἐγέννησεν αὐτοὺς ἐκ τῆς γυναικὸς τοῦ Ἰξίονος· ἢ ἐκ τῆς Ἀφροδίτης. Κατ' ἄλλους δὲ εἷς υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ὠνομάζετο Κένταυρος, καὶ ἀπ' ἐκείνου ὠνομάσθη τὸ γένος τῶν Κενταύρων. Ἀνέθρεψαν δὲ αὐτοὺς αἱ Νύμφαι εἰς τὸ Πήλιον ὄρος τῆς Θεσσαλίας. Ἀνδρωθέντες τοίνυν καὶ μιγέντες μὲ τὰς θηλείας ἵππους, ἐγέννησαν τοὺς Ἱπποκενταύρους, καὶ ἐκεῖνοι ἦσαν τὸ ἥμισυ σῶμα ἄνθρωποι, καὶ τὸ ἥμισυ ἵπποι. Ἦσαν ὅμως οἱ αὐτοὶ Κένταυροι καὶ Ἱπποκένταυροι καλούμενοι· ὅθεν ἦσαν ἄγριοι καὶ θηριώδεις, ἔχοντες καὶ δύναμιν τερατώδη καὶ παράδοξον, ὥςε ἔῤῥιπτον δένδρα ὁλόκληρα καὶ σκοπέλους, καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους. Διὰ τοῦτο ἦτον τὸ γένος τοῦτο ἀπροσμάχητον, κινδυνωδέςατον, καὶ πληγὴ ἀνίατος τῆς Θεσσαλίας, ὥςε συνεκρότησε δύο ἐπισήμους τῆς ἀρχαιότητος πολέμους, τὰς Κενταυρομαχίας καλουμένας· τὸν μὲν πρῶτον μετὰ τοῦ Πειρίθου καὶ Θησέως, τὸν δὲ δεύτερον μετὰ τοῦ Ἡρακλέους διὰ τὰς ἑξῆς αἰτίας.

Ὁ Πειρίθους βασιλεὺς τῶν Λαπίθων, ἔθνους τῆς Θεσσαλίας, ἐκάλεσε καὶ τοὺς Κενταύρους εἰς τοὺς γάμους αὐτοῦ. Ἐκεῖ δὲ ἀκόλαςοι καὶ ἀναιδεῖς ὄντες, ἀφ' οὗ ἐμέθυσαν, ἐβίαζον ἀναφανδὸν τὰς γυναῖκας τῶν Λαπίθων, ὥςε ἐτόλμησαν, νὰ ἁρπάσωσι καὶ τὴν νύμφην, ἔμπροσθεν τοῦ Πειρίθου καὶ Θησέως. Ὅθεν ἀγανακτήσαντες οἱ Λαπίθαι, ἐφόνευσαν πολλοὺς τῶν Κεν-

ταύρων, τοὺς δὲ λοιποὺς ἐδίωξαν, βοηθούμενοι καὶ ὑπὸ τοῦ Θησέως. Διὰ τοῦτο ἐςράτευσαν ὕςερον πανδημεὶ οἱ Κένταυροι, καὶ μάχης κρατερᾶς γενομένης, ὑπερίσχυσαν αὐτοὶ, καὶ φονεύσαντες πολλοὺς τῶν Λαπίθων, ἐξεδίωξαν τοὺς ἄλλους, τινὰς μὲ εἰς τὸ Μάλεον ὄρος τῆς Πελοποννήσου, τινὰς δὲ εἰς τὴν Φολόην ὄρος τῆς Ἀρκαδίας. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐγένοντο ἔτι ἀγριώτεροι καὶ βαρβαρώτεροι οἱ Κένταυροι, ὥςε ἐλεηλάτουν ἀναιδῶς τὴν περὶ αὐτοὺς χώραν, φονεύοντες καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Κατ' ἄλλους δὲ, οἱ Λαπίθαι νικήσαντες, ἐδίωξαν τοὺς Κενταύρους εἰς τὴν Φολόην, ἢ εἰς τὴν Μαλέαν, ὅπου ἦλθε καὶ ὁ Χείρων, ὡς εἴρηται· ἢ εἰς τοὺς Αἴθικας ἔθνος Θετταλικὸν πρὸς τὴν Περῥαιβίαν ὂν (α).

Ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἐρχόμενος διὰ τὸν Ἐρυμάνθιον Κάπρον, ἔμεινεν εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ Κενταύρου Φόλου, ὅςτις εἶχε τὴν κατοικίαν αὐτοῦ τότε εἰς τὴν Φολόην, ὅπου ἦσαν καὶ οἱ ἄλλοι Κένταυροι. Ἐδέχθη μὲν αὐτὸν φιλοφρόνως, παρεσκεύασε καὶ δεῖπνον, κρέας ἑψημένον διὰ τὸν Ἡρακλέα μόνον, ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἔτρωγεν ὠμόν· ἢ ὁ Ἡρακλῆς κατ' ἄλλους ἔτρωγε τὸ ὠμὸν, μὴ δεχόμενος τὸ ἑψημένον. Ἐζήτησε δὲ καὶ οἶνον ὁ Ἡρακλῆς, καὶ ἐκεῖνος εἶπεν, ὅτι ἔχουσιν ὅλοι οἱ Κένταυροι ἕνα πίθον κοινὸν, καὶ διὰ τοῦτο φοβεῖται νὰ τὸν ἀνοίξῃ, μὴ ὄντων καὶ ἐκείνων. Παρακινηθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ἤνοιξε τὸν πίθον. Κατ' ἄλλους δὲ ὁ Διόνυσος ἔδωκε τὸν πίθον πρός τινα τῶν Κενταύρων νὰ τὸν φυλάξῃ, ἕως νὰ ἔλθῃ ἐκεῖ ὁ Ἡρακλῆς· ὅθεν ἐφύλαττον αὐτὸν κατὰ διαδοχὴν ἕως τότε, εἰς διάςημα τεσσάρων γενεῶν. Καὶ διὰ τὴν παλαιότητα εἶχεν ὁ οἶνος δύναμιν πολλὴν καὶ ὀσμὴν θαυμασίαν. Ἐννοήσαντες οὖν τοῦτο οἱ ἄλλοι Κένταυροι ἐκ τῆς ὀσμῆς,

---

(α) Διόδωρ. Δ'. δ'. Ὅμηρ. Ἰλ. Α'. 262. Β'. 744. καὶ Δίδυμ. Ὀβίδ. Μετ. ΙΒ'. Νόν. Διονύσ. Ις'. 240. Ὑγῖν. μύθ. 62. καὶ Σχολ. Πινδαρ. Πύθ. Β'. 67. καὶ Σχολ.

ἐφώρμησαν εἰς τὸ σπήλαιον ἐνωπλισμένοι μὲ πέτρας, λαμπάδας, πελέκεις καὶ ἐλάτας· καὶ πρῶτοι ἦσαν ὁ Ἄγχιος καὶ Ἄγριος, οἵτινες ἐτόλμησαν νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸ σπήλαιον. Ἀναςὰς δὲ ὁ Ἡρακλῆς, τούτους μὲν ἔτρεψε μὲ τοὺς δαυλούς· ἔπειτα συγκροτήσας μάχην μεγάλην πρὸς τοὺς ἄλλους, ἐφόνευσε πολλοὺς, βοηθουμένους καὶ ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτῶν Νεφέλης· ἐπειδὴ ἔβρεξε, καὶ ἦτον ἡ γῆ ὀλισθηρὰ, ἥτις ἐκείνους μὲν δὲν ἔβλαπτε τετρασκελεῖς ὄντας· τὸν δὲ Ἡρακλέα ἔβλαπτεν, ὅμως ἐνίκησε· τοὺς δὲ λοιποὺς ἐτόξευε διώκων αὐτοὺς μέχρι τῆς Μαλέας, οἵτινες συνέφυγεν εἰς τὸ ἄντρον τοῦ Χείρωνος. Τότε ὁ Ἡρακλῆς τοξεύσας πρὸς τὸν Ἔλατον, ἐπλήγωσε τὸν Χείρωνα· ἐπειδὴ τὸ βέλος ἐπέρασε διὰ τοῦ βραχίονος τοῦ ἐλάτου, καὶ ἐμπήγη εἰς τὸ γόνυ τοῦ Χείρωνος. Οἱ δὲ λοιποὶ ἔφυγον ἔνθεν κακεῖθεν· ἄλλοι μὲν εἰς τὴν Μαλέαν, ἄλλοι δὲ εἰς τὴν Τυῤῥηνίαν, ἔνθα ἀπέθανον ὑπὸ τῆς πείνης, θελχθέντες ὑπὸ τῆς μελῳδίας τῶν Σειρήνων· ὅθεν ὠνομάσθησαν Κενταυροφόνοι αἱ Σειρῆνες. Ὁ δὲ Νέσσος ἔφυγε κατὰ τὸν ποταμὸν Εὔηνον· ὁ δὲ Εὐρυτίων εἰς τὴν Φολόην. Τοὺς δὲ λοιποὺς ἐσκέπασεν ὁ Ποσειδῶν μὲ τὸ ὄρος Ἐλευσῖνα καλούμενον. Ἀγνοεῖται ὅμως τὸ ὄρος τοῦτο ἄλλως. Ὁ δὲ Ὅμαδος φυγὼν εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, ἐβίαζεν ὕςερον τὴν ἀδελφὴν τοῦ Εὐρυσθέως Ἀλκυόνην· ὅθεν ἐφόνευσεν αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς. Ὁ δὲ Πολήνωρ φυγὼν εἰς τὴν Ἦλιδα, ἔλουσε τὰ τραύματα αὐτοῦ εἰς τὸν Ἄνιγρον ποταμόν· ὅθεν ἐγένετο δύσοσμον καὶ νοσερὸν τὸ ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ τούτου. Μετὰ δὲ τὴν μάχην καὶ δίωξιν, ἐπέςρεψεν ὁ Ἡρακλῆς πάλιν εἰς τὴν Φολόην.

Ἔπεσον δὲ ἐν τῇ μάχῃ περὶ τὴν Φολόην δέκα ἐπιφανέςατοι τῶν Κενταύρων. Ὁ Δάφνις, Ἀργεῖος, ἢ Ἀργεὺς, Ἀμφίων, Ἱπποτίων, Ὄρειος, Ἰσοπλὴς, Μελαγχαίτης, Θηρεὺς, Δούπων καὶ Φρύξος. Τούτους οὖν πάντας ἔθαψεν ὁ Φόλος εὐσπλαχνίᾳ κινούμενος διὰ τὴν συγγένειαν. Ἑλκύσας δὲ τὸ βέλους ἔκ τινος νεκροῦ,

καὶ ἰδὼν τὴν ἀκίδα λεπτὴν, καὶ τὴν πληγὴν μικρὰν, ἐθαύμαζε, πῶς φονεύει τοιούτους μεγάλους ἄνδρας, τὸ τοσοῦτον μικρὸν ὅπλον· οὕτω τοίνυν διαλογιζομένου, ἔπεσε τὸ βέλος ἐκ τῆς χειρὸς ἐπὶ τὸν πόδα αὐτοῦ, καὶ ἐπλήγωσεν αὐτὸν θανασίμως, ὥστε ἀπέθανεν ὑπὸ τῆς πληγῆς ταύτης. Ἐπιστρέψας οὖν ὁ Ἡρακλῆς, ὡς εἴρηται, εὗρεν αὐτὸν ἀποθνήσκοντα, καὶ τὸν ἔθαψε μεγαλοπρεπῶς, ὠνόμασεν ἀπ᾽ αὐτοῦ καὶ τὸ ὄρος Φολόην (α). Ἐπισημότεροι δὲ τῶν Κενταύρων ἦσαν οἱ ἑξῆς.

Ἄβας.
Ἀμφίων.
Ἀμύδας.
Ἀντίμαχος.
5 Ἀφείδας.
Ἀρῆος.
Ἄσβολος.
Ἄγριος.
Ἀμύκος.
10 Ἄγχιος.
Ἀφαρεύς.
Ἄρκτος.
Ἀργεύς.
Ἄστυλος.
15 Ἅρπαγος.
Ἁρμανδίων.
Βιάνωρ.
Βρῆτος.
Βραβήνωρ.
20 Βρόμιος.
Γρυνεύς.
Γρυφαῖος.
Ἐνοπίων.
Εὐρύνομος.
Ἔλιμος.
Ἐμμάχιος.
5 Ἐρύγδουπος.
Εὔρυτος.
Ἔλωψ.
Θαύμας.
Θόνιος.
40 Θηροκτόνος.
Θηρεύς.
Θηράμων.
Θούριος.
Ἵππασος.
5 Ἰφίνοος.
Ἱπποτίων.
Ἰμβρεύς.
Ἰσοπλής.
Κλάνις.
50 Κυρηναῖος.
Κύλλαρος.
Κρίτων.
Λατρεύς.
Ὁδίτης.
Ὅμαδος.
Ὄρειος.
Οἶκλος.
70 Ὀρνεύς.
Πολήνωρ.
Πεισήνωρ.
Πύρητος.
Παιάντωρ.
Περιμήδης.
5 Πετραῖος.
Πυράκμων.
Πραξίων.
Ῥιφεύς.
Ῥοῖτος.
80 Ῥοῖκος.
Στίφιλος.
Τηλεβόας.
Ὕλης.
Φόλος.
5 Φαιοκόμης.
Φλεγραῖος.
Φρύξος.

(α) Ἀπολλόδωρ. Β'. ε'. 4. Διόδωρ. Δ'. ΙΒ'. Πολεμ. Ἡφαιστ. Ε'. Τζέτζ. ἐν Λυκόφρ. 670. Παυσαν. Ἠλιακ. Πρώτ. Ε'. 5.

Δημολέων.
Δόρπος.
25 Δούπων.
Δρύαλος.
Δάφνις.
Δίκτυς.
Δερύλας.
30 Δυναῖος.

Λύκητος.
5 Λυκάθας.
Λυκάβας.
Λυκίδας.
Λύκος.
Μόνυχος.
60 Μέρμερος.
Μέδων.
Μίμας.
Μελανεύς.
Μελαγχαίτης.
5 Νέσσος.
Νύκτων.

Χείρων.
Χθόνιος.
90 Χρόμις.

Ὁ δὲ Παλαίφατος λέγει, ὅτι ἡ ἀρχὴ τῶν Κενταύρων ὡς καὶ τὸ ὄνομα, ἐγένετο ἐκ τοιαύτης αἰτίας. Ὅτε ἐβασίλευεν ὁ Ἰξίων εἰς τὴν Λάρισσαν τῆς Θεσσαλίας, ἐξηγριώθη μία ἀγέλη ταύρων, καὶ ἔφυγεν εἰς τὸ Πήλιον ὄρος. Ἐκεῖθεν δὲ κατερχόμενοι οἱ ταῦροι, ἔβλαπτον τοὺς καρπούς· ὅθεν ἐκήρυξεν ὁ Ἰξίων, ὑποσχόμενος χρήματα πολλὰ, ἂν δυνηθῇ τις, νὰ φονεύσῃ τοὺς ταύρους. Νέοι δέ τινες ἐκ τῆς κώμης Νεφέλης καλουμένης καὶ πρὸς τὰς ὑπωρείας τοῦ Πηλίου ὄρους οὔσης, διδάξαντες τοὺς ἵππους, ἀνέβαινον εἰς τὸ ὄρος, καὶ διώκοντες κατηκόντιζον τοὺς ταύρους. Διωκόμενοι δὲ ὑπ' ἐκείνων, ἔφευγον, ἐπειδὴ οἱ ἵπποι ἦσαν ταχύτεροι· ἔπειτα πάλιν ἐδίωκον, καὶ οὕτως ἐφόνευσαν τοὺς ταύρους, καὶ ἔλαβον τὰ χρήματα. Οὗτοι τοίνυν οἱ νέοι ἐπενόησαν τὴν ἱππικὴν τότε πρῶτον ἄγνωςον ἔτι οὖσαν, καὶ μετεχειρίζοντο μόνον ἁμάξας πρότερον. Γενόμενοι δὲ πλούσιοι καὶ ἱππεῖς, καὶ ἐπαιρόμενοι, ἐλεηλάτουν αὐτοὶ τὴν χώραν ὕςερον. Κληθέντες οὖν καὶ εἰς τὸν γάμον ὑπὸ τῶν Λαπίθων, ἔλαβον τὰς γυναῖκας αὐτῶν εἰς τοὺς ἵππους, καὶ ἔφυγον· ὅθεν εἶχον πόλεμον συνεχῆ μὲ τοὺς Λαπίθας, καὶ κατέβαινον τὴν νύκτα εἰς τὰ πεδία ἔφιπποι διὰ λῃςείαν. Ἁρπάζοντες δὲ ὅ,τι εὕρισκον, ἔφευγον τὸ πρωῒ τρέχοντες, ὥςε ἐφαί-

νουτο ὄπισθεν μόνον κεφαλαὶ ἀνθρώπων, καὶ οὐραὶ ἵπων, θέα παράδοξος καὶ παράξενος. Διὰ τοῦτο ἄρα ὠνόμασαν αὐτοὺς Κενταύρους, καὶ Ἱπποκενταύρους, ἐπειδὴ ἐκέντησαν τοὺς ταύρους ἀπὸ τῶν ἵππων, λέγοντες, ὅτι οἱ Κένταυροι τοῦ Ἰξίονος καὶ τῆς Νεφέλης ἀφανίζουσι τὴν χώραν ἡμῶν (α). Τέλος δὲ ἐξωλόθρευσαν αὐτοὺς ἐκεῖθεν οἱ συνεχεῖς πόλεμοι.

Ὁ δὲ Πολύαινος λέγει, ὅτι ὁ Ἡρακλῆς θέλων νὰ διώξῃ αὐτοὺς ἐκ τοῦ Πηλίου ὄρους, μὲ πρόφασιν εὔλογον, ἦλθε πρὸς τὸν Φόλον, καὶ παρεσκεύασε τὴν αἰτίαν τοῦ πολέμου, ὡς εἴρηται, διὰ τοῦ οἴνου, ὥςε ἐκίνησαν ὅπλα κατ' αὐτοῦ οἱ Κένταυροι πρῶτον· ἔπειτα πολεμήσας ὡς πρὸς ἐχθροὺς φανεροὺς, ἐξωλόθρευσεν αὐτούς. Ὁ δὲ Διόδωρος λέγει, ὅτι ὁ Κένταυρος καὶ Λαπίθης ἦσαν ἀδελφοὶ, καὶ ἐκ τούτων κατάγονται οἱ Κένταυροι καὶ Λαπίθαι, τὰ δύο ἀντίζηλα γένη. Καὶ οἱ μὲν Κένταυροι ἦσαν περὶ τὸ Πήλιον ὄρος, οἱ δὲ Λαπίθαι περὶ τῶν Πηνειὸν, καὶ μητρόπολις αὐτῶν ἦτον ἡ Λάρισσα, ὡς ῥηθήσεται ἐν τῷ περὶ Ἰξίονος καὶ Πειρίθου τῶν βασιλέων αὐτῶν, ἔνθα ἀναφέρεται καὶ ἄλλη αἰτία τοῦ μεταξὺ αὐτῶν πολέμου (β). Ἐπολέμησε δὲ καὶ μὲ τοὺς Λαπίθας ὁ Ἡρακλῆς, ὡς ῥηθήσεται ἐκεῖ.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ τῶν Κουρήτων, Κορυϐάντων, Ἰδαίων, Δακτύλων, καὶ Τελχίνων.

Ταῦτα τὰ ἔθνη ἀναφέρουσί τινες ὡς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἔθνος διαφόρως ὀνομαζόμενον· Κούρητας, Κορύϐαντας, Ἰδαίους Δακτύλους, Καϐείρους, Τελχῖνας. Ὅθεν συγ-

---

(α) Περὶ Ἀπίς. Α'.
(β) Δ'. Ξθ. Ο'.

χέουσιν αὐτοὺς πολλάκις, λέγοντες, ὅτι ἦσαν τροφοὶ τοῦ Διὸς, Ἱερεῖς τῆς Ῥέας, καὶ ἄλλα. Κατ' ἄλλους δὲ ἦσαν ἔθνη διάφορα, καὶ συγγένειάν τινα πρὸς ἄλληλα ἔχοντα. Ἐπειδὴ δὲ ἀναφέρονται πολλὰ ἰδιαίτερα, ὡς καὶ ἡ παραγωγὴ τῶν ὀνομάτων, τῶν γονέων καὶ ἄλλων, λέγομεν ἰδιαιτέρως τὰ σωζόμενα περὶ ἑκάςου.

Οἱ μὲν Κούρητες ἦσαν τρεῖς, ἢ πεντήκοντα δύο, καὶ ἐγεννήθησαν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Νύμφης Κλυτίας, ἐν τῇ Κρήτῃ, ἢ ἐν τῇ Χαλκίδι τῆς Εὐβοίας, ἢ ἐν τῇ Φρυγίᾳ. Ἦσαν ὅμως τρία γένη Κουρήτων, Αἰτωλοὶ, Κρῆτες καὶ Φρύγες, καὶ διὰ τοῦτο ἀναφέρουσι καὶ διαφόρους τοὺς γονεῖς αὐτῶν. Ὠνομάσθησαν δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ κοῦρος, νέος· ἢ ἀπὸ τοῦ κουρὰ, ἐπειδὴ ἐκούρευον τὴν κόμην αὐτῶν. Κούρητας μὲν λέγει καὶ ὁ Ὅμηρος τοὺς νέους, ὅςτις ἐννοεῖ κατά τινας, νέους ςρατιώτας. Κατά τινας δὲ ἐφύλαττον τὸν Δία τινὲς νέοι ἔνοπλοι, καὶ ἐκεῖνοι ὠνομάσθησαν πρῶτον Κούρητες. Γράφουσιν ὅμως τοὺς μὲν νέους Κούρητας, τοὺς δὲ Ἱερεῖς Κουρήτας· ἢ καὶ ἀδιαφόρως. Ἀλλ' ἦσαν καὶ Ἱερεῖς οἱ Κούρητες. Σώζεται ῥῆμα ἀρχαῖον κουρῶ τὸ ἐπιμελοῦμαι· ἦσαν προσέτι καὶ ἐπιμεληταὶ τοῦ Διός. Λέγουσι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ, ὡς μετ' ὀλίγου ῥηθήσεται.

Τοὺς μὲν οὖν Κούρητας τῆς Κρήτης λέγουσιν ἐννέα, καὶ γηγενεῖς· ἢ κατ' ἄλλους, ἐκ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων καταγομένους. Διέτριβον δὲ εἰς τὰ ὄρη, εἰς τόπους συνδέδρους καὶ φαραγγώδεις, ἐπειδὴ οἱ οἶκοι δὲν ἦσαν ἔτι ἐγνωσμένοι, καὶ ἐπενόησαν πολλὰ χρήσιμα εἰς τὸν κοινὸν βίον, πεπαιδευμένοι καὶ συνετοὶ ὄντες. Αὐτοὶ συνήθροισαν πρῶτον τὰς ποίμνας τῶν προβάτων, ἐξημέρωσαν καὶ ἄλλα πολλὰ ζῶα, συνήθροισαν καὶ τοὺς ἀνθρώπους εἰς βίον κοινωνικὸν, διέταξαν εὐταξίαν καὶ εὐνομίαν, ἐφεῦρον καὶ τὰ ξίφη, τὰς περικεφαλαίας, καὶ τὴν πολεμικὴν ὄρχησιν τὴν πυῤῥίχιον καλουμένην, καὶ τὴν μελισσουργίαν. Ἀπὸ τοῦ Πυῤῥίχου ἑνὸς αὐτῶν, ὠνομάσθη ἡ ὄρχησις οὕτως· ὅθεν ἔ-

πεμπον πρὸς αὐτοὺς τοὺς παῖδας αὐτῶν οἱ τότε, νὰ διδάσκωνται, ὡς καὶ ἡ Ῥέα παρέδωκεν εἰς αὐτοὺς τὸν Δία. Ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος ἐννοεῖ τοὺς Τιτᾶνας, λέγων, ὅτι παρεκίνησεν αὐτοὺς ἡ Ἥρα, νὰ φονεύσωσι τὸν Ἔπαφον. Ὁ δὲ Ζεὺς ἐφόνευσεν αὐτοὺς (α). Αὐτοὶ ἔθαψαν καὶ τὸν Δία, καὶ ἔγραψαν εἰς τὸν τάφον αὐτοῦ, Ζὰν κρόνου· οἷον, Ζὴν ἢ Ζεὺς τοῦ Κρόνου. Τοιοῦτοι τοίνυν ὄντες ἐνομίσθησαν καὶ μάντεις, ὥςε ἐγένετο καὶ παροιμία, Κουρήτων ςόμα· δέςι, τὸ μαντικον καὶ προφητικὸν ςόμα. Διὰ τοῦτο ἐτίμησαν αὐτοὺς ὡς Ἥρωας· μάλιςα δὲ εἰς τὴν Μεσσηνίαν εἶχον Ἱερὸν αὐτῶν, Κουρήτων μέγαρον καλούμενον, ὅπου ἔθυσίαζού παντοῖα ζῶα ἀπὸ τῶν βοῶν ἀρχόμενοι μέχρι τῶν ὀρνίθων. Πέντε δὲ ἀπόγονοι αὐτῶν ἐπέρασαν εἰς τὴν Καρίαν μὲ ςόλον ἀξιόλογον, καὶ διώξαντες τοὺς Κάρας, διεμοίρασαν εἰς πέντε μέρη τὴν χώραν· καὶ κτίσαντες ἕκαςος εἰς τὸ μέρος αὐτοῦ πόλιν, ὠνόμασαν αὐτὰς ἀφ' ἑαυτῶν.

Τῆς δὲ Φρυγίας οἱ Κούρητες ἦσαν οἱ Κορύβαντες, οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Μούσης Θαλείας. Ὠνομάσθησαν δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ Κορύβαντος υἱοῦ τοῦ Ἰασίωνος καὶ τῆς Ῥέας. Νομίζονται καὶ οὗτοι τροφοὶ τοῦ Διὸς, καὶ ἦλθον μὲ τὴν Ῥέαν εἰς τὴν Φρυγίαν. Καὶ κατὰ τοῦτο μόνον συγχέονται μὲ τοὺς Κούρητας. Ὄντες δὲ καὶ αὐληταὶ, ἐνομίσθησαν υἱοὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Μούσης. Ἑώρταζον οὖν τὰ μυςήρια τῆς Ῥέας ὡς ἔκφρονες καὶ μαινόμενοι, χορεύοντες καὶ σκιρτῶντες ἀκόσμως, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις εἴρηται· ὅθεν ὠνομάσθησαν ἔθνος βακχικὸν καὶ μανικὸν, καὶ τὸ μαίνεσθαι κορυβαντιᾷν. Καὶ οὗτοι μὲν ἦσαν Ἱερεῖς. Ὁ δὲ Ὀρφεὺς ὠνομάζων τοὺς αὐτοὺς Κούρητας, Κορύβαντας, Καβείρους, Διοσκούρους, ἀλληγορεῖ αὐτοὺς εἰς τοὺς ἀνέμους,

(α) Ἀπολλόδ. Β'. α'. 3. Διόδ. Ε'. Ξε'. Ξ. Ὑγῖν. μύθ. 150. Στράβ. Ι'. 467. Ἔννιος παρ. Λακταντ. Α'. κ'. 46. Παυσαν. Μεσσηνιακ. Λα'. 7. Λακωνικ. Κε'. 2.

καὶ συνεργοὺς εἰς τὴν καρποφορίαν τῆς γῆς· οἷον τῆς Ῥέας· ὅθεν ἐνομίζοντο Ἱερεῖς αὐτῆς.

Τῆς δὲ Αἰτωλίας οἱ Κούρητες ἦσαν ἔθνος ἐπίσημον, ἐκ τῆς Εὐβοίας, ἢ κατ' ἄλλους ἐκ τῶν Κουρήτων τῆς Κρήτης καταγόμενοι· ἐπειδὴ τινὲς μὲν λέγουσιν, ὅτι κατῴκουν τὴν Χαλκίδα τῆς Εὐβοίας, καὶ ἐμάχοντο συνεχῶς μὲ τοὺς ἐγχωρίους διὰ τὸ πεδίον Λήλαντον καλούμενον. Ἐπειδὴ δὲ εἶχον κόμην μεγάλην, ἐλάμβανον αὐτοὺς οἱ ἐχθροὶ ἀπὸ τῆς κόμης, καὶ διὰ τοῦτο νικηθέντες ἔφυγον εἰς τὴν Αἰτωλίαν. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐξυράφιζον τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς κεφαλῆς, διὰ τὴν ῥηθεῖσαν αἰτίαν, καὶ εἶχον κόμην μόνον ὄπισθεν· ὅθεν ὠνομάσθησαν Κούρητες ἀπὸ τῆς κουρᾶς. Κατ' ἄλλους δὲ, ἀπό τινος Ἥρωος Κούρητος καλουμένου ὠνομάσθησαν· ἢ ἀπὸ τοῦ Κουρίου ὄρους τῆς Αἰτωλίας. Ὠνομάσθη τοίνυν ἀπὸ τούτων Κουρῆτις ἡ Πλευρωνία χώρα τῆς Αἰτωλίας, ἔνθα εἶχον καὶ πολέμους ἐπισήμους μὲ τοὺς ἄλλους Αἰτωλούς. Ἐλθὼν δὲ ὕςερον ὁ Αἰτωλὸς, ἐδίωξεν αὐτοὺς εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν (α).

Οἱ δὲ Ἰδαῖοι Δάκτυλοι ὠνομάσθησαν ἀπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῶν Δακτύλου καὶ τῆς μητρὸς Ἴδης· ἢ ἐπειδὴ ἦσαν μόνον πέντε ἰσάριθμοι μὲ τοὺς δακτύλους τῶν χειρῶν, καὶ ἀπὸ τοῦ ὄρους Ἴδης, ἔνθα ἐγεννήθησαν. Λέγουσι δὲ καὶ ἄλλας πολλὰς παραγωγὰς κατὰ συμπερασμὸν, καὶ ὅτι ἐγεννήθησαν εἰς τὴν Τρωϊκὴν Ἴδην, καὶ ἐκεῖθεν ἦλθον εἰς τὴν Κρήτην. Ἀλλ' ἡ σύγχυσις αὕτη ἐγένετο, ἐπειδὴ ἐνόμιζον τοὺς αὐτοὺς Κουρῆτας, Κορύβαντας καὶ Καβείρους, ὡς εἴρηται. Τοιοῦτοι δὲ ἦσαν καὶ εἰς τὴν Κρήτην, καὶ εἰς τὴν Φρυγίαν, καὶ εἰς τὴν Σαμοθρᾴκην, ἑορτάζοντες τὰ μυςήρια τῆς Ῥέας· ἐντεῦθεν γίνονται δύο γένη καὶ τούτων. Καὶ οἱ μὲν Φρύγιοι ἦσαν γόητες καὶ λαοπλάνοι· ἐπενόησαν τὰς ἐπῳδὰς καὶ τελετὰς καὶ τὰ μυςήρια, δι' ὧν ἐξέπλητ-

---

(α) Στράβ. Ι΄. 464. 465. 466.

τον τὸν λαόν. Διέτριψαν πολὺν καιρὸν καὶ εἰς τὴν Σαμοθράκην, καὶ παρ᾽ αὐτῶν ἔμαθε ταῦτα ὁ Ὀρφεύς. Οἱ δὲ Κρῆτες νομίζονται οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι τῆς νήσου ταύτης, καὶ ἐξ αὐτῶν ἐγεννήθησαν οἱ Κουρῆτες. Ἦσαν δὲ πέντε, ἢ δέκα, ἢ πεντήκοντα, ἢ κατ᾽ ἄλλους ἑκατὸν, οἵτινες ἐπενόησαν τὴν χρῆσιν τοῦ πυρὸς, εὗρον καὶ τὸν σίδηρον καὶ χαλκὸν, κατὰ τὴν χώραν τῶν Ἀπτεραίων, καὶ τὴν διὰ τοῦ πυρὸς κατεργασίαν καὶ χρῆσιν αὐτῶν. Διὰ ταῦτα ἄρα ἐτίμησαν αὐτοὺς ὡς θεούς. Ἀναφέρουσι δὲ πέντε ἀδελφοὺς τούτων, Ἡρακλέα, Παιοναῖον, Ἐπιμήδην, Ἰάσιον καὶ Ἴδαν. Οὗτοι πάντες ἦλθον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅτε ἔφερον ἐκεῖ τὸν Δία, καὶ ὁ Ἡρακλῆς οὗτος ὁ Ἰδαῖος κατέςησε τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, καὶ οὐχὶ ὁ Θηβαῖος. Ἐτίμησαν δὲ καὶ τούτους ὡς θεοὺς εἰς τὴν Ἑλλάδα (α).

Οἱ δὲ Τελχῖνες κατάγονται, κατά τινας, ἐκ τοῦ Τελχῖνος βασιλέως τῆς Σικυῶνος. Κατ᾽ ἄλλους δὲ ἦσαν ἔθνος τῆς Κρήτης, ἀρχαιότατον, καὶ υἱοὶ τῆς Θαλάσσης νομιζόμενοι· ὅ ἐςιν ἦλθον ἄλλοθεν διὰ θαλάσσης εἰς τὴν Κρήτην. Κατ᾽ ἄλλους δὲ παρὰ τὸ θέλγειν ὠνομάσθησαν Θελγῖνες, καὶ Τελχῖνες, ἐπειδὴ ἦσαν τοιοῦτοι γόητες. Ἀναφέρονται δὲ ἓξ οἱ πρώτιςοι αὐτῶν, Ἀκταῖος, Μεγαλήσιος, Ἕρμενος, Λύκος, Μίμων ἢ Σίμων, καὶ Νίκων· εἶχον καὶ μίαν ἀδελφὴν Ἁλίαν καλουμένην· ἦσαν δὲ σύγχρονοι τῶν Κουρήτων, Κορυβάντων, καὶ Ἰδαίων Δακτύλων. Ταῦτα δὲ τὰ ἔθνη ἦσαν διῃρημένα, καὶ εἶχον ἰδίους ἀρχηγοὺς ἕκαςον. Ἰσχυρώτατον δὲ πάντων ἦτον τῶν Τελχίνων. Πρὸς τούτους οὖν παρέδωκεν ἡ Ῥέα τὸν Ποσειδῶνα, καὶ τὸν ἀνέθρεψαν, ἔχοντες βοηθὸν εἰς τοῦτο καὶ τὴν Καφειρίαν θυγατέρα τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτῶν Ἁλίαν.

(α) Νατάλ. Θ΄. ζ΄. Ἑλλάνικ. καὶ Ποσειδῶν. παρ᾽ αὐτῷ. Διόδωρ. Ε΄. Ξδ΄. Στράβ. Ι΄. Ἀλλὰ Πολυδεύκ. Β΄. δ΄. 230. Σχόλ. Ἀπολλων. Α΄. 1126. Παυσαν. Ἠλιακ. Πρῶτ. ζ΄.

Οὗτοι τοίνυν ἤρξαντο πρῶτοι φιλονικεῖν πρὸς ἀλλήλους περὶ ἀρχῆς, μεταχειριζόμενοι παντοίους τρόπους δολιότητος καὶ πονηρίας, εἰς κατόρθωσιν τοῦ σκοπουμένου, καὶ μάλιςα ὁ Σίμων καὶ Νίκων· ὅθεν ἔμεινεν ἐκ τούτων κατάτινας ἡ παροιμία· οἶδα Σίμωνα, καὶ Σίμων ἐμέ. Τέλος δὲ ὑπερίσχυσεν ὁ Νίκων. Ἐπενόησαν δὲ οἱ Τελχῖνες πολλὰ πράγματα, ὡς τὸν σίδηρον, χαλκὸν καὶ πολλὰ ἄλλα ὀρυκτά· τὴν κατασκευὴν καὶ χρῆσιν τῶν ὅπλων, καὶ τῶν δραςικῶν καὶ βλαβερῶν χόρτων, ὥςε ἔβλαπτον ὅσους ἤθελον, καὶ ἐθεράπευον ἄλλους ὀξύτατα, καὶ ἀνίατα πάθη ἔχοντας· ἔτι δὲ ἐμίγνυον θεῖον εἰς τὸ ὕδωρ τῆς Στυγὸς, καὶ ἔβλαπτον μὲ αὐτὸ τὰ ζῶα καὶ φυτά· ἐκαυχῶντο ὅτι μετεβάλλοντο εἰς διαφόρους μορφὰς, καὶ ὅτι δύνανται νὰ προξενήσωσι βροχὴν, χάλαζαν, χιόνα καὶ ἄλλα τοιαῦτα· ὅθεν ἐνομίσθησαν γόητες καὶ ἀπατεῶνες. Κατεσκεύασαν ὅμως αὐτοὶ πρῶτον ἀγάλματα τῶν Θεῶν.

Τούτους οὖν ἔχων συμμάχους ὁ Κρόνος, ἐπολέμησε τὸν Οὐρανόν· αὐτοὶ κατεσκεύασαν καὶ τὴν ἅρπην, τὸ ξίφος δηλονότι τοῦ Κρόνου, τεχνουργοὶ ὄντες. Λαβὼν δὲ ὕςερον ὁ Ζεὺς τὴν βασιλείαν, ἐδίωξεν αὐτοὺς ἐκ τῆς Κρήτης, καὶ ἐπέρασαν εἰς τὴν Κύπρον. Διωχθέντες δὲ καὶ ἐκ τῆς Κύπρου, ἦλθον ἄλλοι μὲν εἰς τὴν Βοιωτίαν, ἔνθα ἔκτισαν ἐν τῇ Τευμησσῷ Ἱερὸν τῆς Τελχινίας Ἀθηνᾶς· ἄλλοι δὲ εἰς τὴν Ῥόδον, ἔνθα κατεσκεύασαν πολλῶν Θεῶν ἀγάλματα, ὠνομάσθη καὶ ἡ νῆσος ἀπ' αὐτῶν Τελχινίς. Ὠνομάζετο δὲ καὶ ἡ Σικυὼν Τελχινία ἀπὸ τοῦ ῥηθέντος Τελχῖνος. Αὐξήσας δὲ ὁ Ποσειδῶν, ἐγέννησεν ἐκ τῆς ἀδελφῆς αὐτῶν Ἁλίας ἓξ υἱοὺς καὶ μίαν θυγατέρα τὴν Ῥόδον. Ὑβριςαὶ τοίνυν γενόμενοι οἱ παῖδες οὗτοι καὶ ὑπερήφανοι, δὲν ἐδέχθησαν τὴν Ἀφροδίτην ἐρχομένην ἐκεῖ, ἐκ τῶν Κυθήρων. Ὀργισθεῖσα δὲ ἐκείνη, ἐνέβαλε μανίαν εἰς αὐτούς· ὥςε ἐβίασαν τὴν μητέρα αὐτῶν, ἔπραξαν καὶ πολλὰ κακὰ εἰς τοὺς ἐγχωρίους. Ταῦτα δὲ μαθὼν ὁ Ποσειδῶν, ἔκρυψεν αὐτοὺς ὑπὸ τὴν γῆν, καὶ ὠνομάσθησαν δαί-

μονες Προσύνωοι. Ἡ δὲ Ἁλία ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ὠνομάσθη Λευκοθέα, ἐτιμήθη καὶ ὡς θεά. Ὕστερον δὲ προβλέποντες οἱ Τελχῖνες, ὅτι μέλλει νὰ συμβῇ κατακλυσμὸς εἰς τὴν Ῥόδον, ἔφυγον ἐκεῖθεν, καὶ διεσκορπίσθησαν εἰς διάφορα μέρη. Καὶ ὁ μὲν Λύκος ἐλθὼν εἰς τὴν Λυκίαν, ἔκτισεν Ἱερὸν τοῦ Λυκίου Ἀπόλλωνος. Περὶ δὲ τῶν ἄλλων οὐδὲν ἀναφέρεται. Νομίζουσιν ὅμως τινὲς, ὅτι ἐντεῦθεν ἀνεχώρησαν οἱ ἄλλοι εἰς τὴν Βοιωτίαν, καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς Κύπρου. Κατ' ἄλλους δὲ, ἐπειδὴ ἦσαν βάσκανοι καὶ φθονεροὶ, καὶ δὲν ἤθελον νὰ διδάξωσι καὶ ἄλλους τὴν τέχνην αὐτῶν, μετεμόρφωσεν αὐτοὺς ὁ Ζεὺς εἰς σκοπέλους· τοῦτο δὲ ἐπλάσθη, ἐπειδὴ ἐπνίγησαν πολλοὶ εἰς τὸν κατακλυσμὸν ἐκεῖνον. Ἔτι δὲ ἐμόλυναν καὶ τὸν ἀέρα διὰ τῆς βασκανίας. Κατ' ἄλλους δὲ, αὐτοὶ ἐβασκάνθησαν ὑπὸ τῶν ἀντιτέχνων διὰ τὴν φιλοτεχνίαν τῶν σιδηρείων καὶ χαλκοῦν ἔργων (α).

Συνέβη τοίνυν ὁ κατακλυσμὸς, καὶ μετὰ ταῦτα ἦλθεν ὁ Ἥλιος ἐκεῖ, καὶ λαβὼν τὴν Ῥόδον γυναῖκα, ἐγέννησε τοὺς ἐκεῖ ῥηθέντας υἱούς· ὠνόμασεν ἀπ' αὐτῆς καὶ τὴν νῆσον Ῥόδον, Ὀφιοῦσαν καὶ Σταδίαν πρότερον καλουμένην.

ΚΕΦΑ´ΛΑΙΟΝ Δ´.

Περὶ τῶν Σατύρων, Τιτύρων, καὶ Μιμαλλόνων.

Οἱ μὲν Σάτυροι ἦσαν υἱοὶ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς

(α) Διόδ. Ε´. Νε´. Νϛ´. Γυράλδ. Α´. κδ´. Στράβων. ΙΔ´. β´. 7. 653. Σύγγελ. παρ. Μαρσβ. ϛ´. 85. Μελέτ. Γεωγραφ. 359. Παυσαν. Βοιωτικ. ΙΘ´. Εὐςάθ. ἐν Διονύσ. περιηγητ. 505.

Νύμφης Ὑφθίμης· ἢ τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Νικαίας ὡς εἴρηται ἐκεῖ· ἢ κατ' ἄλλους ἦσαν ἀγνώςων γονέων. Τὸ δὲ ὄνομα αὐτῶν παράγουσι παρὰ τοῦ Δωρικοῦ σατὰρ, ἐνθουσιαζόμενον· ἢ παρὰ τὸ σάθη τὸ αἰδοῖον, σάθηρος καὶ Σάτυρος, διὰ τὴν πρὸς ταῦτα ὁρμὴν αὐτῶν. Εἴρηται δὲ, ὅτι εἶχε Σατύρους ὁ Ὄσιρις καὶ ὁ Διόνυσος, καὶ Σιληνοὺς ὁμοίως· ἐπειδὴ τοὺς αὐτοὺς ὠνόμαζον Σατύρους μὲν, ὅτε ἦσαν νέοι, Σιληνοὺς δὲ, ὅτε ἐγήρασκον. Ἐπισημότατοι τοίνυν τούτων ἦσαν, ὁ Πᾶν, Σιληνὸς καὶ Μαρσύας· ὅθεν εἶχον πάντες τὴν αὐτὴν μορφήν. Διέτριβον δὲ εἰς τὰ δάση, ἀείποτε μεθύοντες καὶ ὡς μαινόμενοι τὰς Νύμφας διώκοντες, ἀσελγέςατοι ὄντες, καὶ μηδὲν ἄλλο ἔργον ἔχοντες. Ὅθεν ὠνομάσθη Σατυριασμὸς τὸ τοιοῦτον πάθος, καὶ τὸ χόρτον Σατύριον, τὸ συνεργοῦν εἰς τὴν ὁρμὴν ταύτην. Πολλοὶ νομίζουσιν, ὅτι ὑπῆρξαν ποτὲ τοιοῦτοι ἄγριοι ἄνθρωποι· ἐπειδὴ ἔγραψάν τινες, ὅτι εἶδον πολλούς. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἡ ἰδέα αὕτη προῆλθεν ἐκ τῶν πιθήκων· ἐπειδὴ εἶναι τοιοῦτοι πίθηκοι (α).

Ὁ Παυσανίας λέγει, ὅτι Εὔφημός τις πλέον ποτὲ εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐξέπεσεν εἴς τινας νήσους τῆς ἔξω θαλάσσης Σατυρίδας ὑπὸ τῶν ναυτῶν καλουμένας, ἐπειδὴ οἱ ἐγκάτοικοι ἦσαν Σάτυροι· εἶχον δὲ καὶ γυναῖκας εἰς τὸ πλοῖον. Τοῦτο τοίνυν ἐννοήσαντες οἱ Σάτυροι, ὥρμησαν εἰς τὸ πλοῖον, ὡς μαινόμενοι, ὥςε φοβηθέντες οἱ ναῦται, ἐξέβαλόν τινα βάρβαρον γυναῖκα εἰς τὴν γῆν, πρὸς σωτηρίαν τῶν λοιπῶν. Ἐπὶ ταύτην ἐπιπεσόντες οἱ Σάτυροι, ἠσέλγαινον ἅπαντες ὁμοῦ οὐ κατὰ φύσιν, ἀλλὰ κατὰ πᾶν τὸ σῶμα αὐτῆς. Τοιοῦτόν τι ἐδοκίμασε καὶ ἡ Ἀμυμώνη θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ εἰς τὸ Ἄργος, ὡς ῥηθήσεται ἐκεῖ. Ἔτι δὲ Ἄργος ὁ Πανόπτης ἐφόνευσέ τινα Σάτυρον, ὅςτις ἔβλαπτε τοὺς Ἀρκάδας, ἁρπάζων τὰ βοσκήματα αὐτῶν. Ἂν ὅ-

(α) Θεόκριτ. καὶ Σχόλ. Α'. 62. Ἐτυμολογ. ἐν Σατύρ.

ὅμως ἀληθεύουσι ταῦτα, βεβαίως ἦσαν ποιμένες ἐκεῖνοι δέρματα ἐνδεδυμένοι, καὶ ὡς Σάτυροι μακρόθεν φαινόμενοι. Εἴδομεν γὰρ καὶ ἤδη ποιμένας δέρματα τὸν χειμῶνα ἐνδεδυμένους, καὶ ὡς Σατύρους μακρόθεν φαινομένους· ὅθεν νομίζουσί τινες τοιαύτην τὴν ἀρχὴν τῶν Σατύρων· ἢ τινες Ἱερεῖς τοῦ Διονύσου ἔχοντες τοιαῦτα ἐνδύματα, ἐνομίσθησαν τοιοῦτοι· ἐπειδὴ ὡς εἴρηται τοιοῦτον ἦτον τὸ ςράτευμα τοῦ Διονύσου, οἵτινες ἐχόρευον πηδῶντες καὶ ἀλαλάζοντες. Οἱ δὲ πρώτιςοι χοροὶ αὐτῶν ἦσαν, ὁ κόρδαξ, σίκινος καὶ ἡ ἐμμέλεια, ἀπὸ τῶν εὑρετῶν αὐτῶν Σατύρων ὀνομαζόμενοι. Ἐτίμησαν οὖν καὶ τούτους οἱ γεωργοὶ καὶ ποιμένες, ὡς καὶ τὸν Πᾶνα (α).

Οἱ δὲ Τίτυροι ἦσαν καὶ αὐτοὶ εἶδος Σατύρων, καλύπτοντες μέρος τοῦ σώματος μὲ δέρματα. Ἐζωγράφιζον δὲ καὶ αὐτοὺς χορεύοντας, ὡς οἱ Σάτυροι, καὶ αὐλοῦντας ἅμα· ἐνίοτε δὲ αὐλοῦσι τοὺς διπλοῦς αὐλοὺς, καὶ διὰ τοῦ ποδὸς κρούουσιν εἰς ἄλλο ὄργανον (β).

Αἱ δὲ Μιμαλλῶνες γυναῖκες πολεμικαὶ οὖσαι, ὠνομάσθησαν οὕτω παρὰ τὸ μιμεῖσθαι τοὺς ἄνδρας κατὰ τὰ πολεμικά· ἢ ἀπό τινος βαρβαρικοῦ ὀνόματος τῆς Θρᾴκης, ἢ τῆς Φρυγίας, ὡς καὶ οἱ Τίτυροι· ἢ αἱ αὐταὶ ἦσαν καὶ Βάκχαι, καὶ Μιμαλλῶνες, Κλάδωνες, Βοηδρόμοι, καὶ γεγονοκῶμαι· ἐπειδὴ ἔτρεχον μετὰ βοῆς, κρατοῦσαι κλάδους, καὶ θορυβοῦσαι τὰς κώμας. Τινὲς δὲ πλάττουσι καὶ Νύμφας τινὰς καταχθονίους Μιμαλλωνίδας καλουμένας. Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι αἱ αὐταὶ ἦσαν καὶ Βάκχαι καὶ Μιμαλλῶνες· ἢ ἦσαν διάφορα τάγματα λατρευτῶν καὶ Ἱερέων τοῦ Διονύσου, ὡς

(α) Νόν. ΙΔ'. 113. Νατάλ. Ε'. ζ'. Ἡράκλειτ. Ἀπίς. Κε'. Παυσαν. Ἀττικ. Κγ'. Βανιέρ. ἐν Σατύρ. Ἀπολλόδωρ. Β'. α'. 2. 4. Λουκιαν. Ἐκκλησ. Θεῶν. 4.

(β) Ἡσύχ. καὶ Βαρῖν. ἐν Τιτύρ. Εὐςάθ. Ἰλ. 495. Στράβ. Ι'. 468. Σχόλ. Θεοκρίτ. Ζ'. 72.

οἱ Σιληνοὶ, Σάτυροι, Βάκχαι, Θύανοι, Μιμαλλῶνες, Τίτυροι, Ναΐδες, Νύμφαι· ἐπειδὴ οἱ τροφοὶ τῶν θεῶν καὶ τὰ ςρατεύματα νομιζόμενα ἦσαν Ἱερεῖς αὐτῶν, καὶ εἰσηγηταὶ τῆς λατρείας ἀπὸ τόπου εἰς τόπον. Τοιοῦτοι ἦσαν καὶ οἱ Κούρητες, οἱ ἀναθρέψαντες τὴν λατρείαν τοῦ Διός. Οἱ Μύςαι, Δαδοῦχοι, καὶ Ἱεροφάνται τῆς Δήμητρος· οἱ Κορύβαντες τῆς Ῥέας, ὡς καὶ οἱ πεπαιδευμένοι νομίζονται θιασῶται τῶν Μουσῶν (α).

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ Ε'.

Περὶ τῶν Ὑπερβορείων.

Τούτου τοῦ περιβοήτου καὶ ἐπισημοτάτου ἔθνους τῆς ἀρχαιολογίας ὁ τόπος δὲν εὑρίσκεται ποῦ ἦτον, ὥςε καὶ ὁ Ἡρόδοτος ἀμφιβάλλει περὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ· ἐπειδὴ λέγει, ὅτι οὐδεὶς τῶν Σκυθῶν ἀναφέρει, οὔτε γινώσκει τὸ ὄνομα τοῦτο, ἐκτὸς τῶν Ἰσσηδόνων, κατά τινα ποίημα τοῦ Ἀριςέου, ὅςτις ἔλεγεν, ὅτι παρὰ τῶν Ἰσσηδόνων ἔμαθε τὰ περὶ τῶν Ὑπερβορείων. Ὁ δὲ Ἡρόδοτος ἀμφιβάλλει καὶ εἰς τοῦτο. Πρῶτοι δὲ εἶπον περὶ τούτων ὁ Ἡσίοδος, καὶ Ὅμηρος ἐν τῷ ποιήματι τῶν Ἐπιγόνων· ἀλλὰ καὶ τὸ ποίημα τοῦτο δὲν ἦτον τοῦ Ὁμήρου. Ὁ δὲ Ἑκαταῖος ὁ Ἀβδηρίτης παρὰ Διοδώρῳ λέγει, ὅτι ἀντίπεραν τῆς Κελτικῆς εἶναι τις νῆσος μεγάλη ὡς ἡ Σικελία. Ἐν αὐτῇ τοίνυν κατῴκουν οἱ Ὑπερβόρειοι, οἵτινες ἐλάτρευον πολὺ τὸν Ἀπόλλωνα, ἐπειδὴ ἦλθεν ἡ Λητὼ καὶ ἐκεῖ. Ἦσαν δὲ φίλοι τῶν Ἑλλήνων, καὶ μάλιςα τῶν Ἀθηναίων καὶ Δηλίων. Ἔλεγον δὲ, ὅτι ἦλθον ἐκεῖ καὶ πολλοὶ Ἕλληνες, καὶ ἀ-

---

(α) Ἡσύχ. καὶ Βαρῖν. ἐν Μιμαλ. Αἰλιαν. Ποικιλ. Ἱς. Γ'. μ'. Τζέτζ. ἐν Λυκόφρ. 1236. Νόν. ΙΖ'. 28. Εὐςάθ. Ἰλ. Β'. 32. Στράβ. Ι'. 468.

φῆκαν ἀφιερώματα εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἔχοντα γράμματα Ἑλληνικά. Ἐκεῖθεν ἐφαίνετο καὶ ἡ Σελήνη πολὺ πλησίον τῆς γῆς, ὥςε ἔβλεπον καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ὄρη. Ἐβασίλευον δὲ οἱ ἀπόγονοι τοῦ Βορέου οἱ Βορεάδαι καλούμενοι. Κατὰ τὴν περιγραφὴν τῆς θέσεως, ἡ νῆτος αὕτη ἦτον ἡ μεγάλη Βρετανία, ὅπερ ἐςὶν ἀπίθανον. Ἄλλοι δὲ ἐνόμισαν, ὅτι κατῴκουν ἄνωθεν τῶν Ῥιπαίων ὀρῶν τῆς Ῥωσίας, καὶ ἄλλοι πρὸς τὰς Ἄλπεις τῆς Ἰταλίας. Τὸ δὲ πιθανὸν, ἢ καὶ ἀληθὲς, εἶναι, ὅτι τὸ γένος τοῦτο ἦτον πρὸς τὰ βόρεια μέρη τῆς Θρᾴκης, παρὰ τὸν Εὔξεινον Πόντον, ἔνθα ἐνομίζετο, ὅτι ἐβασίλευσεν ὁ Βορέας καὶ οἱ Βορεάδαι· ἢ πέραν τοῦ Ἴςρου ἐν τῇ νῦν Βασαραβίᾳ· ἐπειδὴ ὡς λέγει ὁ Στράβων, οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον Ὑπερβορείους πάντας τοὺς ἄνωθεν τοῦ Ἴςρου, τοῦ Εὐξείνου Πόντου, καὶ τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου οἰκοῦντας, ὅπερ βεβαιοῖ τρόπον τινὰ καὶ Κωνςαντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος. Ἐπειδὴ οἱ Ὑπερβόρειοι οὗτοι ἦσαν ἀναμφιβόλως ἄποικοι τῶν Ἑλλήνων ἀρχαιότατοι· ὅθεν εἶχον φιλίαν μὲ αὐτοὺς, ἐλάτρευον καὶ τὸν Δήλιον Ἀπόλλωνα μὲ τὴν αὐτὴν συνήθειαν, ὡς καὶ εἰς τὴν Δῆλον· εἶχον καὶ ὀνόματα Ἑλληνικὰ, ὡς ἑξῆς φαίνεται. Οἱ δὲ ποιηταὶ ἔπεμψαν αὐτοὺς, τινὲς μὲν κατὰ τὸν πόλον, τινὲς δὲ κατὰ τὸν δυτικὸν Ὠκεανὸν (α).

Ἐνομίζετο δὲ Ἱερώτατον τὸ γένος τοῦτο, καὶ μάλιςα λέγουσιν, ὅτι ἦλθον τινὲς Ὑπερβόρειοι εἰς τοὺς Δελφοὺς, καὶ ἐκεῖνοι κατέςησαν πρῶτον τὸ ἐκεῖ μαντεῖον· καὶ πρῶτος ἐχρημάτισεν εἰς αὐτὸ μάντις ὁ Ὠλὴν, ὡς λέγει ἡ Βοιὼ εἰς τὸν ὕμνον.

„Ἔνθα τοι εὔμνηςον χρηςήριον ἐκτελέσαντο
„Παῖδες Ὑπερβορέων Παγασὸς καὶ δῖος Ἀγυεύς.

Ἀνέφερε δὲ καὶ ἄλλους πολλοὺς, ὡς λέγει ὁ Παυσανίας, καὶ πρὸς τὸ τέλος ἔλεγε ταῦτα.

(α) Ἡρόδοτ. Μελπομέν. 32—35. Διόδωρ. Β΄. Μζ΄. Στράβ. Β΄. 349.

„Ὠλὴν θ', ὃς γένετο πρῶτος Φοίβοιο προφάτας,
„Πρῶτος δ' ἀρχαίων ἐπέων τεκτήνατ' ἀοιδάν.

Ἐπειδὴ οὗτος ὁ Ὠλὴν λέγουσιν, ὅτι εἶναι ὁ ἀρχαιότατος ποιητὴς, ὅςτις ἐποίησεν ὕμνους πρὸ τοῦ Πάμφω καὶ Ὀρφέως, καὶ χρησμοὺς διὰ ςίχων, ποιητὴς καὶ μάντις ὤν. Ἔπεμπον δὲ κατ' ἔτος θυσίας, ἀπαρχὰς καρπῶν εἰς τὴν Δῆλον οἱ Ὑπερβόρειοι, τὰς ὁποίας ἐκόμιζον δύο παρθένοι καὶ πέντε νέοι, ἢ ἄνδρες, εἰς φύλαξιν τῶν παρθένων, καὶ τῶν δώρων. Ἀναφέρουσι τοίνυν μίαν τοιαύτην ἀρχαιοτάτην Ἀχαΐαν καλουμένην, καὶ πρὸ τοῦ Ὠλῆνος ἐλθοῦσαν εἰς τὴν Δῆλον· ἐπειδὴ ὁ Ὠλὴν ἔγραψεν ὕμνον εἰς αὐτήν· ἔπειτα δὲ ἦλθον τρεῖς ἀδελφαὶ, Οὖπις, Λοξὼ καὶ Ἑκαέργη ὀνομαζόμεναι, καὶ θυγατέρες τοῦ Βορέου νομιζόμεναι· ἐπειδὴ ἦλθον ἐκ τοῦ βορείου μέρους. Ἔμειναν δὲ εἰς τὴν Δῆλον ὡς Ἱέρειαι τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἀπέθανον ἐκεῖ, ὅπου ἐτιμήθησαν ὡς θεαί. Ὁ μὲν Μελάνωπος ὁ Κυμαῖος ἔγραψεν ὕμνον εἰς αὐτάς· αἱ δὲ παρθένοι καὶ οἱ νέοι τῶν Δηλίων ἀφιέρωναν τὴν κόμην αὐτῶν εἰς αὐτάς. Ἀγνοεῖται δὲ ἂν αὐταὶ ἦλθον πρότερον, ἢ ἡ Ἀχαΐα. Ἀναφέρονται ὅμως καὶ ἄλλαι δύο Ὑπερόχη καὶ Λαοδίκη, αἱ ὁποῖαι ἀπέθανον ὁμοίως εἰς τὴν Δῆλον, καὶ ἐτιμήθησαν. Καθ' Ἡρόδοτον δὲ, ὁ Ὠλὴν ἐποίησεν ὕμνον τῆς Οὔπιδος καὶ Ἄργης· ἐπειδὴ τὴν Ἑκαέργην ὀνομάζει Ἄργην· τὴν δὲ Λοξὼ δὲν ἀναφέρει. Ταῦτα λέγει καὶ ὁ Καλλίμαχος (α). Ἔτι δὲ λέγει ὁ Ἡρόδοτος, ὅτι ἡ Ὑπερόχη καὶ Λαοδίκη ἔφερον πρὸς τὴν Εἰλείθυιαν προσφορὰς, τὰς ὁποίας ὑπεσχέθησαν διὰ τὸν αἴσιον τοκετὸν αἱ γυναῖκες τῶν Ὑπερβορείων. Ἡ δὲ Ὦπις, ἢ Οὖπις καὶ αἱ λοιπαὶ ἦλθον μὲ τὴν Λητὼ εἰς τὴν Δῆλον.

Ἐπειδὴ δὲ ὅσοι ἐπέμφθησαν εἰς τὴν θεωρίαν ταύτην, δὲν ἐπέςρεψαν, εὑρίσκοντες τιμὴν μεγάλην εἰς

(α) Ὕμν. εἰς Δῆλ. 292. Σχολ. καὶ Σπάγχ. Παυσαν. Ἠλιακ. Πρώτ. Ζ'. 4. Φωκικ. Ε'. 4.

τὴν Δῆλον, οἱ Ὑπερβόρειοι δὲν ἔπεμπον πλέον ἄλλους, ἀλλ' ἔπεμπον τὰ δῶρα ἀπὸ ἔθνους εἰς ἔθνος, καὶ ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν. Καὶ κατὰ μέν τινας ἔπεμπον αὐτὰ πρῶτον μὲν εἰς τοὺς Σκύθας· ἐκεῖθεν δὲ ἐλάμβανον αὐτὰ οἱ γείτονες, καὶ οὕτω τὰ ἔφερον ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, κατὰ τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον. Καὶ ἐκεῖθεν ἤρχοντο πάλιν ὁμοίως, καὶ ἐδέχοντο αὐτὰ πρῶτοι τῶν Ἑλλήνων οἱ Δωδωναῖοι. Ἐκεῖθεν δὲ ἤρχοντο εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον, ἔπειτα εἰς τὴν Εὔβοιαν μέχρι τῆς Καρύστου. Οἱ δὲ Καρύστιοι ἐκόμιζον αὐτὰ οὐχὶ εἰς τὴν Ἄνδρον, ἀλλ' εἰς τὴν Τῆνον, καὶ οἱ Τήνιοι εἰς τὴν Δῆλον. Ταύτην τὴν γνώμην λέγει ὁ Ἡρόδοτος, τὴν ὁποίαν ἔλαβε καὶ ὁ Καλλίμαχος. Ὁ δὲ Παυσανίας λέγει κατὰ τὴν γνώμην τῶν Ἀθηναίων, ὅτι οἱ Ὑπερβόρειοι παρέδιδον αὐτὰ εἰς τοὺς Ἀριμασποὺς, οἱ δὲ Ἀριμασποὶ πρὸς τοὺς Ἰσσηδόνας, καὶ οὗτοι πάλιν πρὸς τοὺς Σκύθας, οἵτινες ἐκόμιζον αὐτὰ εἰς τὴν Σινώπην. Ἐκεῖθεν δὲ ἐλάμβανον αὐτὰ οἱ Ἕλληνες, καὶ ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν ἤρχοντο εἰς τὰς Πρασιὰς τῆς Ἀττικῆς, ὅπου ἦτον Ἱερὸν τῆς Λητοῦς, τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ἐκεῖ ἐγέννησεν αὐτοὺς ἡ Λητὼ, ὡς εἴρηται, κατὰ τὴν γνώμην τῶν Ἀθηναίων· ὅθεν ὠνομάσθη καὶ ὁ Ζωστήρ· ἐκεῖθεν δὲ ἐκόμιζον αὐτὰ οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τὴν Δῆλον. Ἐκομίζοντο δὲ ταῦτα οὐχὶ ἐν τῷ φανερῷ, ἀλλ' εἰς καλάμην σίτου κεκρυμμένα. Ταύτην δὲ τὴν συνήθειαν εἶχον καὶ αἱ γυναῖκες τῶν Θρᾳκῶν καὶ Παιόνων· ἐπειδὴ, ὅτε ἐθυσίαζον εἰς τὴν Βασιλίδα Ἄρτεμιν, ἔκαιον τὰ Ἱερὰ μὲ καλάμην σίτου. Ἐκ τούτων οὖν τῶν Ὑπερβορείων ἦτον καὶ ὁ ῥηθεὶς Ἱερεὺς Ἄβαρις (α).

(α) Ἡρόδοτ. καὶ Καλλίμαχ. Αὐτόθ. Παυσαν. Ἀττικ. Λα'. 2.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Περὶ τῶν Λημνίων καὶ Μινύων.

Αἱ μὲν Λήμνιαι ἦσαν γυναῖκες τῶν ἐγκατοίκων τῆς νήσου Λήμνου, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐτίμησαν τὴν Ἀφροδίτην διὰ τὴν ἀπιςίαν αὐτῆς πρὸς τὸν Ἥφαιςον, ὀργίσθη ἡ θεὰ, καὶ ἐνέβαλε τοιαύτην δυσοσμίαν εἰς τὸ ςόμα αὐτῶν, ὥςε δεν ἐπλησίαζον οἱ ἄνδρες πρὸς αὐτάς. Κατ' ἄλλους δὲ ἡ Μήδεια διαβαίνουσα ἐκεῖθεν ἔῤῥιψε φάρμακον εἰς τὴν νῆσον, ἔχουσα ζηλοτυπίαν πρὸς τας γυναῖκας, καὶ ἔκτοτε συνεβη ἡ δυσωδία, ὥςε καὶ ὕςερον ἐγίνετο τοῦτο μίαν ἡμέραν τοῦ ἔτους, καὶ δὲν ἐδύναντο να πλησιάσωσιν οὔτε οἱ ἄνδρες πρὸς τὰς γυναῖκας, οὔτε οἱ παῖδες πρὸς τὰς μητέρας. Πολεμοῦντές δὲ οἱ Λήμνιοι μὲ τοὺς Θρᾶκας, καὶ λαβόντες γυναῖκας αἰχμαλώτους ἐκεῖθεν, μετεχειρίζοντο αὐτὰς μὲν γυναῖκας, ἐκείνας δὲ δούλας. Ὅθεν μη ὑποφέρουσαι τὸ ὄνειδος τοῦτο, συνεφώνησαν ὅλαι, καὶ ἐμέθυσαν αὐτοὺς τὴν νύκτα· καὶ οὕτως ἐφόνευσαν πάντας, ἄνδρας, πατέρας, τέκνα, καὶ τὰς αἰχμαλώτους γυναῖκας, ὥςε ἐγένετο τοῦτο παθος μέγα, καὶ διὰ τοῦτο ἔμεινεν ἡ παροιμία, λήμνια κακά. Μόνον ἡ Ὑψιπύλη δὲν ἐφόνευσε τὸν πατέρα αὐτῆς Θόαντα τὸν βασιλέα τότε τῆς Λήμνου, τὸν ὁποῖον ἔπεμψε μυςικῶς εἰς τὴν Χίον. Ἔπειτα δὲ κατέςησαν βασίλισσαν αὐτῶν τὴν Ὑψιπύλην, καὶ ἐπολιτεύοντο γυναικοκρατούμεναι.

Μετὰ δὲ ταῦτα, ὅτε εἶδον τὴν Ἀργὼ ἐρχομένην, ἐνόμισαν ὅτι ἤρχοντο οἱ Θρᾶκες κατ' αὐτῶν· ὅθεν ἔδραμον εἰς ἀντίςασιν ἔνοπλοι, ἵνα ἐμποδίσωσι τὴν ἀπόβασιν. Μαθοῦσαι δὲ, ὅτι ἦσαν οἱ Ἀργοναῦται, ἐδέχθησαν αὐτοὺς ἐπὶ συμφωνίᾳ, νὰ μείνωσιν ἐκεῖ. Ἐκεῖνοι δὲ πρῶτον μὲν ἠναντιώθησαν εἰς τοῦτο, ἔπειτα δὲ ὑ-

ποσχεθέντες, ἔμειναν δύο χρόνους, καὶ ἐγέννησαν τέκνα ἐξ αὐτῶν, ὡς καὶ ὁ Ἰάσων ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ὑψιπύλης τὸν Εὔηνον καὶ Νευροφόνον. Ὁ Ἡρακλῆς ὅμως δὲν ἐξῆλθεν ἐκ τῆς Ἀργοῦς, ἐναντίαν γνώμην ἔχων. Καὶ τέλος ἂν ἔλειπεν αὐτὸς, οἱ Ἀργοναῦται ἔμενον εἰς τὴν Λῆμνον παντάπασιν ἀλησμονήσαντες τὸ χρυσοῦν δέρας. Μετὰ δὲ τὴν ἀναχώρησιν τούτων, ἐδίωξαν τὴν Ὑψιπύλην αἱ Λήμνιαι, μαθοῦσαι, ὅτι ἔκρυψε τὸν πατέρα αὐτῆς (α).

Μινύαι δὲ ὠνομάσθησαν τὰ τέκνα ταῦτα τῶν Ἀργοναυτῶν ἐκ τῶν Λημνίων γυναικῶν, ἀπὸ τῶν πατέρων αὐτῶν, ὡς ῥηθήσεται ἐκεῖ, ὅτι ὠνομάζοντο καὶ Μινύαι οἱ Ἀργοναῦται. Τούτους τοίνυν τοὺς Μινύας ἐδίωξαν ὕςερον οἱ Πελασγοὶ ἐκ τῆς Λήμνου, καὶ ἦλθον εἰς τὴν Λακεδαίμονα, ἔνθα καθήσαντες εἰς τὸ Ταΰγετον ὄρος, ἔκαιον πῦρ. Τοῦτο δὲ ἰδόντες οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἔπεμψαν κήρυκα πρὸς αὐτοὺς, νὰ μάθωσι τίνες ἦσαν, καὶ τὶ θέλουσιν. Ἐκεῖνοι δὲ εἶπον, ὄντες ἀπέγονοι τῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ διωχθέντες ὑπὸ τῶν Πελασγῶν, ἔκριναν ἄξιον, νὰ καταφύγωσι πρὸς τοὺς προγόνους αὐτῶν· ἐπειδὴ οἱ Διόσκουροι ἦσαν ἐκεῖθεν οἱ ἐπίσημοι τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἐδέχθησαν τοίνυν αὐτοὺς ὡς πολίτας, ἔδωκαν χώραν εἰς κατοίκησαν, διαιρέσαντες αὐτοὺς εἰς φυλάς. Καὶ οὕτως ἔλαβον αὐτοὶ τε γυναῖκας ἐγχωρίας, καὶ ἐκεῖνοι ἐξ αὐτῶν Λημνίας. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐφάνησαν ἄτακτοι καὶ ὑβριςαὶ, ὥςε ἐζήτουν καὶ τὴν βασιλείαν, πράττοντες καὶ ἄλλα παράνομα· ὅθεν ἀπεφάσισαν οἱ Λακεδαιμόνιοι, νὰ τοὺς φονεύσωσιν ὅλους, καὶ διὰ τοῦτο ἐφυλάκωσαν αὐτοὺς τὴν ἡμέραν, νὰ τοὺς φονεύσωσι τὴν νύκτα· ἐπειδὴ τὴν νύκτα ἐφόνευον τοὺς καταδικαζομένους εἰς θάνατον. Μαθοῦσαι δὲ τοῦτο αἱ γυναῖκες αὐτῶν, καὶ θυγα-

(α) Ἀπολλών. Α΄. 610. καὶ Σχολ. Ἀπολλόδ. Α΄. ς΄. 17. Λακταντ. ἐν Θήβ. 59. Ὑγῖν. μύθ. 15.

τέρες οὖσαι τῶν πρώτων καὶ ἐπισήμων Σπαρτιατῶν, ἔλαβον ἄδειαν, νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν φυλακὴν, ἵνα ὁμιλήσωσι μὲ τοὺς ἄνδρας αὐτῶν. Τούτου δὲ γενομένου, ἔδωκαν τὰ ἐνδύματα αὐτῶν πρὸς τοὺς ἄνδρας, καὶ οὕτως ἐξελθόντες ἐκ τῆς φυλακῆς γυναῖκες νομιζόμενοι, ἐκάθησαν πάλιν εἰς τὸ Ταΰγετον ὄρος. Αἱ δὲ γυναῖκες ἐκάθηντο εἰς τὴν φυλακὴν ἐνδεδυμέναι τὰ ἐνδύματα τῶν ἀνδρῶν (*). Ἑτοιμαζόμενος δὲ ὁ Θήρας τότε διὰ τὴν ἀποικίαν, ὡς ῥηθήσεται ἐκεῖ, ἐζήτησε καὶ τούτους παρὰ τῶν Λακεδαιμονίων, ἵνα μὴ φονευθῶσι τοσοῦτοι ἄνθρωποι, οἵτινες χρησιμεύουσιν εἰς τὴν ἀποικίαν. Ἐδόθη μὲν ἄδεια, πλὴν ἔλαβεν ὀλίγους· ἐπειδὴ οἱ ἄλλοι ἔφυγον εἰς τὴν Ἤλιδα πρὸς τοὺς Παρωρεάτας καὶ Καύκωνας, καὶ διώξαντες τούτους, διηρέθησαν εἰς ἓξ μέρη, καὶ ἔμειναν ἐκεῖ, κτίσαντες ἓξ πόλεις. Λέπρεον, Μάκιςον, Φριξὰς, Πύργον, Ἔπιον, καὶ Νούδιον. Ἐπόρθησαν δὲ τὰς περισσοτέρας τούτων οἱ Ἠλεῖοι κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἡροδότου (α). Οἱ δὲ λοιποὶ ἦλθον μὲ τὸν Θήραν εἰς τὴν νῆσον Θήραν.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ Ζ'.

Περὶ τῶν Λαιςρυγόνων, Κερκόπων καὶ Μυρμηδόνων.

Οἱ μὲν Λαιςρυγόνες ἦσαν ἔθνος ἄγριον, τερατῶδες, βάρβαρον, καὶ ἀνθρωποφάγον τῆς Ἰταλίας, ἀπὸ τοῦ Λαιςρυγόνος υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ πρώτου βασιλέως αὐτῶν καταγόμενοί τε καὶ ὀνομαζόμενοι· ἢ κατ'

(α) Ταύτην τὴν εὐσεβῆ ἱςορίαν καὶ τὸ φίλανδρον μάθημα ἔμαθεν ἐντεῦθεν ἡ γυνὴ τοῦ Λαβαλὲτ, καὶ ἔσωσε τὸν ἄνδρα αὐτῆς μὲ τοῦτον τὸν τρόπον πέρισυ εἰς τὸ Παρίσιον.

(α) Μελπομέν. 145—148.

ἄλλους, Λάμος ὠνομάζετο ὁ πρωτόγονος αὐτῶν, ἀφ' οὗ νομίζουσί τινες, ὅτι κατάγεται ἡ ἐν Ῥώμῃ γενεὰ Λαμία καλουμένη· ἐπειδὴ λέγουσι, τινὲς μὲν, ὅτι κατῴκουν ἐν τῇ Καμπανίᾳ, ὅπου εἶναι ἤδη ἡ Καέτα τῆς Νεαπόλεως. Κατ' ἄλλους δὲ κατῴκησαν εἰς τὴν Σικελίαν μετὰ τοὺς Κύκλωπας, ἔνθα ἦσαν ὕςερον οἱ Λεοντῖνοι. Εἶχον δὲ μέγεθος ὡς οἱ Γίγαντες καὶ Κύκλωπες, ἔτρωγον καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσε μὲν πολλοὺς τούτων διαβαίνων ἐκεῖθεν, ὅμως ἔμειναν καὶ ἄλλοι πολλοὶ, καὶ ἐβασίλευεν ὁ Ἀντιφάτης εἰς αὐτοὺς, ὅτε ἐξέπεσεν ὁ Ὀδυσσεὺς εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἦλθεν εἰς τὸν λιμένα αὐτῶν. Ἀγνοῶν δὲ τὴν χώραν, ἔπεμψέ τινας εἰς κατασκόπευσιν, οἵτινες εὗρον τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀντιφάτου λαμβάνουσαν ὕδωρ ἀπό τινος πηγῆς Ἀρτακίας καλουμένης, καὶ ἐκείνη ὡδήγησεν αὐτοὺς εἰς τὰ βασίλεια τοῦ Ἀντιφάτου, ὅπου εὗρον τὴν γυναῖκα αὐτοῦ μέγεθος τερατῶδες ἔχουσαν. Ἐλθὼν δὲ ὁ Ἀντιφάτης, ἔφαγεν ἕνα ἐξ αὐτῶν. Οἱ δὲ λοιποὶ ἔφυγον εἰς τὰ πλοῖα. Ὁ δὲ Ἀντιφάτης συνάξας καὶ τοὺς λοιποὺς Λαιςρυγόνας, καὶ ὁρμήσαντες εἰς τὴν θάλασσαν, ἔῤῥιπτον πέτρας ὡς λόφους μεγάλας, ὥςε συνέτριψαν πάντα τὰ πλοῖα τοῦ Ὀδυσσέως, καὶ μόνον ὁ Ὀδυσσεὺς ἐσώθη μὲ τὸ πλοῖον αὐτοῦ· τοὺς δὲ ἀνθρώπους ἄλλους μὲν ἐφόνευσαν, ἄλλους δ' ἔφαγον (α). Ἀπ' αὐτῶν τοίνυν ὠνομάσθη Λαιςρυγονία ἡ χώρα ἐκείνη, ὅπου ἔζων βίον ποιμενικὸν ὡς οἱ Κύκλωπες.

Οἱ δὲ Κέρκωπες ἦσαν οἱ ἐγκάτοικοι τῶν παρὰ τὴν Καμπανίαν Πιθηκουσῶν καλουμένων νήσων. Ἀναφέρονται δὲ πολλὰ γένη τούτων. Οἱ δὲ ἐγκάτοικοι τῶν νήσων τούτων ἦσαν μὲν πολλοὶ, ἀλλὰ δύο μόνον ἀναφέρονται οἱ ἐπισημότατοι, Κάνδουλος καὶ Ἄτλας ὀνο-

---

(α) Ὁμηρ. Ὀδυσσ. Κ. 81—130. καὶ Διδυμ. Ἐξηγ. μυθ. 125, Τζέτζ. ἐν Λυκόφρ. 662. Πλίν. Ἱςορ. φυσικ. Β'. ς'. Στέφαν. ἐν Λαιςρυγόν. Θουκυδίδ. ς'. β'. Παυσαν. Ἀρκαδικ. ΚΘ'.

μαζόμενοι, καὶ υἱοὶ τῆς Θείας τοῦ Ὠκεανοῦ νομιζόμενοι. Ὠνομάσθησαν δὲ Κέρκωπες ἀπὸ τῶν ἐπιχειρημάτων· ἐπειδὴ ἦσαν δόλιοι, ψεῦςαι, ἀπατεῶνες, κόλακες, πανοῦργοι ὡς αἱ ἀλώπεκες, ἐξαπατῶντες πάντας τοὺς ἀνθρώπους. Ὅτε δὲ ἐπολέμει ὁ Ζεὺς μὲ τοὺς Τιτᾶνας, ἔπεισε καὶ αὐτοὺς εἰς συμμαχίαν διὰ τῶν χρημάτων. Ἀλλ' αὐτοὶ ἐξηπάτησαν καὶ αὐτὸν λαβόντες τὰ χρήματα, καὶ μὴ ἐλθόντες εἰς τὸν πόλεμον· ὅθεν ἀγανακτήσας, ἀπελίθωσεν αὐτούς· ἢ τοὺς μετεμόρφωσεν εἰς Πιθήκους, καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάσθησαν αἱ νῆσοι αὐτῶν Πιθηκοῦσαι (α).

Ἄλλοι δὲ δύο ἀναφέρονται Πάσσαλος καὶ Ἄκμων υἱοὶ τῆς Μεμνονίδος, ἢ τῆς Λίμνης, ἢ τῆς Θείας. Ἐπειδὴ δὲ ἦσαν καὶ αὐτοὶ τοιοῦτοι, ἔλεγεν ἡ μήτηρ αὐτῶν, νὰ προσέχωσι, ἵνα μὴ πέσωσιν εἰς χεῖρας τινὸς Μελαμπύγου. Εὑρόντες οὖν ποτε τὸν Ἡρακλέα, ἐπεχείρησαν κατ' αὐτοῦ. Ἀλλ' ἐκεῖνος δήσας αὐτοὺς ἀμφοτέρους, τοὺς ἐκρέμασεν ὄπισθεν εἰς τὸ ῥόπαλον ἀπὸ τῶν ποδῶν κατὰ κεφαλῆς ὡς λαγούς, καὶ ἐπορεύετο. Οὕτω τοίνυν κρεμάμενοι ὄντες, εἶδον τὰ ὄπισθεν τοῦ Ἡρακλέους, μέλανα ὑπὸ τῶν πυκνῶν καὶ μεγάλων τριχῶν φαινόμενα, καὶ ἐνθυμηθέντες τὴν μητρικὴν παραγγελίαν, ἐγέλασαν. Μαθὼν τοῦτο ὁ Ἡρακλῆς, καὶ γελάσας, ἀφῆκεν αὐτούς· ὅθεν ὠνομάσθη Μελάμπυγος ὁ Ἡρακλῆς (β). Τινὲς δὲ λέγουσι καὶ τούτους ἐγκατοίκους τῶν Πιθηκουσῶν νήσων· ὅθεν λέγουσιν αὐτοὺς καὶ υἱοὺς τῆς Θείας.

Ἄλλοι δὲ δύο ἀναφέρονται Ὦλος καὶ Εὐρύβατος, καὶ ἐκ τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Οἰχαλείας καταγόμενοι, ὡς λέγει τὸ ἑξῆς παρὰ Σουΐδᾳ ἀπόσπασμά τι-

---

(α) Ζηνόβ. Παροιμ. Ε'. 10. Εὐςάθ. 1864. Σουΐδ. ἐν Κερκώπ. καὶ Ἁρποκρατ. Ὀβίδ. Μετ. ΙΔ'. 92. Νατάλ. 86.

(β) Σουΐδ. ἐν Μελαμπύγ. καὶ Τζέτζ. ἐν Λυκοφρ. 32.

νος ποιήματος τοῦ Διοτίμου, περὶ ἄθλων τοῦ Ἡρακλέους.

,,Κέρκωπές τε πολλὰ κακὰ τριόδους πατέοντες
,,Βοιωτῶν σίνοντο· γένος δ᾽ ἔσαν Οἰχαλῆες,
,,Ὦλος τ᾽ Εὐρύβατός τε, δύο βαρυδαίμονες ἄνδρες.

Ὁ δὲ Διόδωρος ἀναφέρει ἄλλους πολλοὺς Κέρκωπας λῃςὰς καὶ κακούργους τῆς Λυδίας περὶ τὴν Ἔφεσον μάλιςα λῃςεύοντας, τοὺς ὁποίους ἐξωλόθρευσεν ὁ Ἡρακλῆς, ὅτε ἦτον δοῦλος τῆς Ὀμφάλης· ἐπειδὴ ἄλλους μὲν ἐφόνευσεν, ἄλλους δὲ ζωγρήσας, παρέδωκεν αὐτοὺς τῇ Ὀμφάλῃ (α). Τούτους νομίζουσι κακίςους πάντων, καὶ περὶ τούτων λέγουσιν, ὅτι ἐγένετο ποίημά τι τοῦ Ὁμήρου νομιζόμενον, καὶ μόνον τὸ ἑξῆς ἀπόσπασμα παρὰ Σουΐδα σωζόμενον.

,,Ψεύςας, ὑπεροπῆας, ἀμήχανά τ᾽ ἐργάσαντας
,,Ἐξαπατῆρας· πολλὴν δ᾽ ἐπὶ γαῖαν ἰόντες
,,Ἀνθρώπους ἀπάτεσκον, ἀλώμενοι ἤματα πάντα.

Ὅθεν ἐγένετο καὶ παροιμία, κερκωπίζειν, καὶ Κερκώπιος ἀγορὰ, καὶ ἄλλα τοιαῦτα.

Μυρμηδόνες δὲ ὠνομάζοντο οἱ ἐγκάτοικοι τῆς Αἰγίνης, ἀπό τινος γυναικὸς Μυρμήκης καλουμένης. Κατ᾽ ἄλλους δὲ μεταμορφωθεὶς ὁ Ζεὺς εἰς μύρμηκα, ἐγέννησεν ἐκ τῆς Εὐρυμεδούσης τὸν Μυρμηδόνα, ἀφ᾽ οὗ ὠνομάσθησαν οἱ Μυρμηδόνες. Κατ᾽ ἄλλους δὲ, βασιλεύοντος τοῦ Αἰακοῦ, ἀπέθανον οἱ ἐγκάτοικοι ὑπὸ νόσου· ὁ δὲ Αἰακὸς παρεκάλεσε τὸν Δία, καὶ μετεμόρφωσε τοὺς μύρμηκας εἰς ἀνθρώπους. Κατ᾽ ἄλλους δὲ, ἐπειδὴ ἦσαν γεωργοὶ καὶ οἰκονόμοι ἐπιμελεῖς, συνάγοντες τὰ ἀναγκαῖα ἐν καιρῷ, ὠνομάσθησαν οὕτως· ἢ ἐπειδὴ κατῴκουν εἰς ὑπόγεια οἰκήματα, ὡς οἱ μύρμηκες. Κατ᾽ ἄλλους δὲ, βασιλεύσαντος τοῦ Αἰακοῦ, ἐγένετο πολυανθρωποτάτη ἡ νῆσος, διὰ τὴν ἔννομον καὶ ἥμερον διοίκησιν, ὥςε ἔλεγον οἱ ἄνθρωποι, ὅτι οἱ μύρ-

---

(α) Δ΄. Λα΄. Ἀπολλόδωρ. Β΄. ς΄. 3.

μαζόμενοι, καὶ υἱοὶ τῆς Θείας τοῦ Ὠκεανοῦ νομιζόμενοι. Ὠνομάσθησαν δὲ Κέρκωπες ἀπὸ τῶν ἐπιχειρημάτων· ἐπειδὴ ἦσαν δόλιοι, ψεῦςαι, ἀπατεῶνες, κόλακες, πανοῦργοι ὡς αἱ ἀλώπεκες, ἐξαπατῶντες πάντας τοὺς ἀνθρώπους. Ὅτε δὲ ἐπολέμει ὁ Ζεὺς μὲ τοὺς Τιτᾶνας, ἔπεισε καὶ αὐτοὺς εἰς συμμαχίαν διὰ τῶν χρημάτων. Ἀλλ' αὐτοὶ ἐξηπάτησαν καὶ αὐτὸν λαβόντες τὰ χρήματα, καὶ μὴ ἐλθόντες εἰς τὸν πόλεμον· ὅθεν ἀγανακτήσας, ἀπελίθωσεν αὐτούς· ἢ τοὺς μετεμόρφωσεν εἰς Πιθήκους, καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάσθησαν αἱ νῆσοι αὐτῶν Πιθηκοῦσαι (α).

Ἄλλοι δὲ δύο ἀναφέρονται Πάσσαλος καὶ Ἄκμων υἱοὶ τῆς Μεμνονίδος, ἢ τῆς Λίμνης, ἢ τῆς Θείας. Ἐπειδὴ δὲ ἦσαν καὶ αὐτοὶ τοιοῦτοι, ἔλεγεν ἡ μήτηρ αὐτῶν, νὰ προσέχωσι, ἵνα μὴ πέσωσιν εἰς χεῖρας τινὸς Μελαμπύγου. Εὑρόντες οὖν ποτε τὸν Ἡρακλέα, ἐπεχείρησαν κατ' αὐτοῦ. Ἀλλ' ἐκεῖνος δήσας αὐτοὺς ἀμφοτέρους, τοὺς ἐκρέμασεν ὄπισθεν εἰς τὸ ῥόπαλον ἀπὸ τῶν ποδῶν κατὰ κεφαλῆς ὡς λαγοὺς, καὶ ἐπορεύετο. Οὕτω τοίνυν κρεμάμενοι ὄντες, εἶδον τὰ ὄπισθεν τοῦ Ἡρακλέους, μέλανα ὑπὸ τῶν πυκνῶν καὶ μεγάλων τριχῶν φαινόμενα, καὶ ἐνθυμηθέντες τὴν μητρικὴν παραγγελίαν, ἐγέλασαν. Μαθὼν τοῦτο ὁ Ἡρακλῆς, καὶ γελάσας, ἀφῆκεν αὐτούς· ὅθεν ὠνομάσθη Μελάμπυγος ὁ Ἡρακλῆς (β). Τινὲς δὲ λέγουσι καὶ τούτους ἐγκατοίκους τῶν Πιθηκουσῶν νήσων· ὅθεν λέγουσιν αὐτοὺς καὶ υἱοὺς τῆς Θείας.

Ἄλλοι δὲ δύο ἀναφέρονται Ὦλος καὶ Εὐρύβατος, καὶ ἐκ τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Οἰχαλείας καταγόμενοι, ὡς λέγει τὸ ἑξῆς παρὰ Σουΐδα ἀπόσπασμά τι-

(α) Ζηνόβ. Παροιμ. Ε'. 10. Εὐςάθ. 1864. Σουΐδ. ἐν Κερκώπ. καὶ Ἁρποκρατ. Ὀβίδ Μετ. Ιδ'. 92. Νατάλ. 86.

(β) Σουΐδ. ἐν Μελαμπύγ. καὶ Τζέτζ. ἐν Λυκοφρ. 32.

ψος ποιήματος τοῦ Διοτίμου, περὶ ἄθλων τοῦ Ἡρακλέους·

„Κέρκωπές τε πολλὰ κακὰ τριόδους πατέοντες
„Βοιωτῶν σίνοντο· γένος δ' ἔσαν Οἰχαλῆες,
„Ὦλος τ' Εὐρύβατόςτε, δύο βαρυδαίμονες ἄνδρες.

Ὁ δὲ Διόδωρος ἀναφέρει ἄλλους πολλοὺς Κέρκωπας λῃςὰς καὶ κακούργους τῆς Λυδίας περὶ τὴν Ἔφεσον μάλιςα λῃςεύοντας, τοὺς ὁποίους ἐξωλόθρευσεν ὁ Ἡρακλῆς, ὅτε ἦτον δοῦλος τῆς Ὀμφάλης· ἐπειδὴ ἄλλους μὲν ἐφόνευσεν, ἄλλους δὲ ζωγρήσας, παρέδωκεν αὐτοὺς τῇ Ὀμφάλῃ (α). Τούτους νομίζουσι κακίςους πάντων, καὶ περὶ τούτων λέγουσιν, ὅτι ἐγένετο ποίημά τι τοῦ Ὁμήρου νομιζόμενον, καὶ μόνον τὸ ἑξῆς ἀπόσπασμα παρὰ Σουΐδα σωζόμενον.

„Ψεύςας, ὑπεροπῆας, ἀμήχανά τ' ἐργάσαντας
„Ἐξαπατῆρας· πολλὴν δ' ἐπὶ γαῖαν ἰόντες
„Ἀνθρώπους ἀπάτεσκον, ἀλώμενοι ἤματα πάντα.

Ὅθεν ἐγένετο καὶ παροιμία, κερκωπίζειν, καὶ Κερκώπιος ἀγορὰ, καὶ ἄλλα τοιαῦτα.

Μυρμηδόνες δὲ ὠνομάζοντο οἱ ἐγκάτοικοι τῆς Αἰγίνης, ἀπό τινος γυναικὸς Μυρμήκης καλουμένης. Κατ' ἄλλους δὲ μεταμορφωθεὶς ὁ Ζεὺς εἰς μύρμηκα, ἐγέννησεν ἐκ τῆς Εὐρυμεδούσης τὸν Μυρμηδόνα, ἀφ' οὗ ὠνομάσθησαν οἱ Μυρμηδόνες. Κατ' ἄλλους δὲ, βασιλεύοντος τοῦ Αἰακοῦ, ἀπέθανον οἱ ἐγκάτοικοι ὑπὸ νόσου· ὁ δὲ Αἰακὸς παρεκάλεσε τὸν Δία, καὶ μετεμόρφωσε τοὺς μύρμηκας εἰς ἀνθρώπους. Κατ' ἄλλους δὲ, ἐπειδὴ ἦσαν γεωργοὶ καὶ οἰκονόμοι ἐπιμελεῖς, συνάγοντες τὰ ἀναγκαῖα ἐν καιρῷ, ὠνομάσθησαν οὕτως· ἢ ἐπειδὴ κατῴκουν εἰς ὑπόγεια οἰκήματα, ὡς οἱ μύρμηκες. Κατ' ἄλλους δὲ, βασιλεύσαντος τοῦ Αἰακοῦ, ἐγένετο πολυανθρωποτάτη ἡ νῆσος, διὰ τὴν ἔννομον καὶ ἥμερον διοίκησιν, ὥςε ἔλεγον οἱ ἄνθρωποι, ὅτι οἱ μύρ-

(α) Δ'. Λα'. Ἀπολλόδωρ. Β', ς', 3.

μηκες μετεμορφώθησαν εἰς ἀνθρώπους. Ἦσαν δὲ οἱ Μυρμηδόνες ἐργάται τῆς γῆς ἐπιμελεῖς, οἰκονόμοι ἄριστοι, καὶ στρατιῶται ἐπιτήδειοι. Μέρος δὲ τούτων διέβη εἰς τὴν Φθίαν μὲ τὸν Πηλέα, καὶ οὗτοι ὠνομάζοντο ὕστερον Μυρμηδόνες, Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοὶ, μετὰ τῶν ἄλλων Φθιωτῶν, ἐξ ὧν ἦτον τὸ στράτευμα τοῦ Ἀχιλλέως ἐν τῷ Τρωϊκῷ πολέμῳ, Μυρμηδόνες ἰδίως ὀνομαζόμενον. Οἱ δὲ μείναντες εἰς τὴν Αἴγιναν, ὠνομάζοντο Αἰγινῆται. Ὁ Αἰσχύλος ἔγραψε τραγῳδίαν τούτων, ἀλλὰ δὲν σώζεται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄.

Περὶ τῶν Κικόνων, Λωτοφάγων, Κεράστων, Πυγμαίων, Γρυπῶν, καὶ Βοττιαίων.

Οἱ μὲν Κίκονες ἦσαν ἔθνος τῆς Θρᾴκης περὶ τὴν Μαρώνειαν. Ἡ δὲ πόλις αὐτῶν ὠνομάζετο Ἴσμαρος, ἥτις ἦτον Ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἐκ τούτων λέγουσιν ὅτι ἐχρημάτισαν δύο Ὀρφεῖς, ὁ μὲν ἀρχαιότατος, ὁ δὲ δώδεκα γενεὰς μεταγενέστερος. Ὁ Ὅμηρος Ἀναφέρει τινὰ Κέαν βασιλέα τούτων, ὅστις ἐγέννησε τὸν Τροιζῆνα, ὁ δὲ Τροιζὴν τὸν Εὔφημον. Οὗτος οὖν ὁ Εὔφημος ἦλθε σύμμαχος τῶν Τρῳαδιτῶν, ἔχων στράτευμα Κικόνων αἰχμητάων, ἐν τῷ Τρωϊκῷ πολέμῳ. Πρὸς τούτους τοὺς Κίκονας ἦλθεν ὁ Ὀδυσσεὺς, ἀναχωρῶν ἐκ τῆς Τρῳάδος, καὶ πολεμηθεὶς ὑπ' αὐτῶν διὰ τὴν ἐκεῖ ῥηθησομένην αἰτίαν, ἐδιώχθη μὲ φθορὰν πολλὴν (β).

Οἱ δὲ Λωτοφάγοι ὠνομάσθησαν ἀπὸ τοῦ λω-

(α) Σέρβ. Αἰν. Δ΄. 402. Ὑγῖν. μύθ. 72. 170. Ὀβίδ. Μετ. Ζ΄. 469. 655. Στράβ. Η΄. 375. Τζέτζ. ἐν. Λυκόφρον. 176. Ὅμηρ. Ἰλ. Β΄. 684. Π. 155. Ψ. 6.

(β) Ἰλ. Β΄. 846. Ὀδυσ. Ι΄. 39—66. 165.

τοῦ, τρεφόμενοι ἐκ τοῦ χόρτου τούτου· ἐπειδὴ ὁ καρπὸς αὐτοῦ εἶχε μέγεθος μὲν, ὡς ὁ καρπὸς τῆς σχίνου, γλυκύτητα δὲ, ὡς ὁ καρπὸς τῶν Φοινίκων, ὥςε κατεσκεύαζον καὶ οἶνον ἐξ αὐτοῦ. Τινὲς λέγουσιν, ὅτι οἱ Λωτοφάγοι ἦσαν εἰς τὴν Σικελίαν, ὅπου ἦσαν ὕςερον οἱ 'Ακραγαντῖνοι, ἢ οἱ Καμαριναῖοι. Ἄλλοι δὲ, ὅτι ἦσαν εἰς τὴν Λιβύαν, καὶ μάλιςα βεβαιοῖ τοῦτο περιςατικῶς καὶ ἀναντιῤῥήτως ὁ Ἡρόδοτος· ὅτι ἦσαν κατὰ τὸν κόλπον τῆς μεγάλης Σύρτεως, πλησίον τῶν Μαχλύων καὶ τῆς Τριτωνίδος λίμνης· ἢ ἦσαν δύο γένη Λωτοφάγων. Ὅσοι δὲ ξένοι ἤρχοντο ἐκεῖ, καὶ ἔτρωγον λωτὸν, δὲν ἐπέςρεφον πλέον ὀπίσω, ἀλησμονοῦντες καὶ πατρίδα, καὶ φίλους, καὶ συγγενεῖς. Τοιαύτην ἐνέργειαν ἔπλασεν ὁ Ὅμηρος τοῦ χόρτου ἐκείνου, τῆς ἁπλῆς, ἐλευθέρας καὶ ἀπόνου τροφῆς· ὅθεν δὲν ἤθελον νὰ ἀναχωρήσωσι καὶ οἱ δύο ἑταῖροι τοῦ Ὀδυσσέως (α).

Οἱ δὲ Κεράςαι ἦσαν ἐγκάτοικοι τῆς ἐν Κύπρῳ Ἀμαθοῦντος, καὶ μετεμόρφωσεν αὐτοὺς ἡ Ἀφροδίτη εἰς ταύρους, ἐπειδὴ ἐθυσίαζον τοὺς ξένους. Ἡ δὲ Κύπρος ὠνομάζετο τὸ πάλαι Κεράσια, ἐπειδὴ ἔχει ἐξοχὰς ὡς κέρατα· ὅθεν ἐμυθολογήθησαν οἱ ἐγκάτοικοι Κεράςαι· ἢ ἐπειδὴ ἐπανεςάτησαν, καὶ ἠνάγκασεν αὐτοὺς ἡ Ἀφροδίτη, βασίλισσα οὖσα τῆς νήσου, νὰ δουλεύωσι τὴν γῆν ὡς οἱ βόες (β).

Οἱ δὲ Πυγμαῖοι ἦσαν ἔθνος τῆς Αἰθιοπίας μικρόσωμον· ὅθεν ὠνομάσθησαν οὕτως ἀπὸ τοῦ πυγόνος τοῦ πήχεως, πηχυαῖοι ὄντες· ἢ ἀπὸ τοῦ βασιλέως αὐτῶν Πυγμαίου καλουμένου. Κατεδίωκον δὲ ἀείποτε τοὺς Γεράνους, ἐπειδὴ ἔβλαπτον τὰ σπέρματα αὐτῶν. ὅθεν ἔπλασαν πόλεμον τῶν Πυγμαίων καὶ Γεράνων. Εἰς τὴν Αἰθιοπίαν σώζονται ἔτι μικρόσωμα ἔθνη, καὶ

(α) Ὁμηρ. Ὀδυσσ. Ι΄. 84—104. Μελπομέν. 177.
(β) Ὀβίδ. Μετ. Ι΄. 222. Βοχάρτος. L. 1. 3.

μάλιςα οἱ Πεχίνιοι καλούμενοι, οἵτινες εἶχον πόλεμον μὲ τοὺς Γεράνους, ἐπειδὴ ἤρχοντο ἐκεῖ τὸν χειμῶνα, καὶ ἔϐλαπτον τοὺς καρπούς. Τινὲς δὲ εἶπον αὐτοὺς ἔθνος τῆς Θράκης, καὶ ὅτι αἱ γυναῖκες αὐτῶν γεννῶσιν ἅπαξ εἰς τρεῖς χρόνους, καὶ εἰς ὀκτὼ χρόνους γηράσκουσι. Κατῴκουν δὲ τὴν Γερανίαν πόλιν πλησίον τοῦ Αἵμονος, καὶ ἐδίωξαν αὐτοὺς ἐκεῖθεν οἱ Γέρανοι· ἡ δὲ πόλις καὶ οἱ οἶκοι αὐτῶν ἦσαν κατεσκευασμένοι ἐκ τῶν δερμάτων τοῦ αὐγοῦ. Ἐν δὲ καιρῷ πολέμου συνηθροίζετο ἐξ αὐτῶν ςράτευμα τρομερόν. Ὅθεν, ὅτε ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν Ἀνταῖον, ἔπειτα ἀπεκοιμήθη, ἐςράτευσαν, ἵνα πολιορκήσωσιν αὐτὸν κοιμώμενον. Διατάξαντες δὲ τὴν πολιορκίαν τακτικῶς, ἀπεφάσισαν, νὰ γένῃ ἡ ἔφοδος ἐκ τοῦ κέντρου, τοῦ ὁποίου τὴν διοίκησιν εἶχεν ἡ βασίλισσα αὐτῶν· τὰ δὲ κέρατα τῆς παρατάξεως νὰ προσέχωσι τὰ κινήματα τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν αὐτοῦ. Γενομένης οὖν σφοδρᾶς καὶ βιαίας τῆς προσϐολῆς, ἐξύπνησεν ὁ Ἡρακλῆς, καὶ περιτυλίξας ὅλον τὸ ςράτευμα τοῦτο εἰς τὴν λεοντῆν, τὸ ἔλαβεν εἰς τοὺς ὤμους, καὶ τὸ ἔφερεν αἰχμάλωτον πρὸς τὸν Εὐρυσθέα (α). Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι ἦσαν καὶ κατὰ τὴν μεγάλην Βρετανίαν τοιοῦτοι μικρόσωμοι, καὶ ὀλιγοχρόνιοι ἄνθρωποι.

Οἱ δὲ Γρύπες ἦσαν ἔθνος Σκυθικὸν ἄνωθεν τῶν Ἀριμασπῶν. Ἐλέγοντο χρυσοφύλακες, ἐπειδὴ ἐγίνετο πολὺ χρυσίον ἐκεῖ, καὶ αὐτοὶ τὸ ἐφύλαττον, μαχόμενοι δι' αὐτὸ ἀείποτε μὲ τοὺς Ἀριμασπούς. Οἱ δὲ Ἀριμασποὶ ἦσαν μονόφθαλμοι. Περὶ τούτων ἔγραψε ποίημα Ἀριςέας ὁ Προικοννήσιος, καὶ ἐκεῖνος εἰσήγαγε τὴν ἰδέαν ταύτην τῶν Γρυπῶν, λέγων, ὅτι δὲν εἶναι ἄνθρωποι, ἀλλὰ θηρία ὡς λέοντες, πτερὰ ἔχοντες, ςόμα ἀετοῦ, καὶ ςίγματα ὡς αἱ παρδάλεις. Τοιούτους εἶχεν ἡ περικεφαλαία τῆς Ἀθηνᾶς ἐγκεχαραγμένους. Τινὲς δὲ ἐνόμισαν αὐτοὺς ἀνθρώπους (β).

(α) Ὅμηρ. Ἰλ. Γ΄. 6. καὶ Δίδυμ. καὶ Εὐςάθ. Λεξικ. Ἀνώνυμ.
(β) Ἡρόδοτ. Μελπομέν. 13. Παυσαν. Ἀττικ. Κδ΄. 6. Ἀρκαδικ. Β΄. 3.

Οἱ δὲ Βοττιαῖοι, οἵτινες ἦσαν περὶ τὸν Ἀξιὸν ποταμὸν τῆς Μακεδονίας, κατάγονται ἐκ τῶν νέων ἐκείνων τῶν Ἀθηναίων, οὓς ἔπεμπον δασμὸν εἰς τὴν Κρήτην. Ἐπειδὴ τινὲς μὲν εἶπον, ὅτι ὁ Μίνως ἑώρταζεν ἀγῶνα εἰς τιμὴν τοῦ Ἀνδρόγεω, καὶ ἔδιδε τοὺς νέους τούτους ἆθλα εἰς τοὺς ἀθλητὰς, καὶ οὐχὶ ἔτρωγεν αὐτοὺς ὁ Μινώταυρος κατὰ τὸ ποιητικὸν πλάσμα· οὔτε ἐθυσιάζοντο. Ὁ δὲ Ἀριςοτέλης λέγει, ὅτι ἐγήρασκον δοῦλοι μισθωτοὶ εἰς τὴν Κρήτην. Ἐπειδὴ δὲ ἔπεμψάν ποτε οἱ Κρῆτες ἀπαρχὴν ἀνθρώπων εἰς τοὺς Δελφοὺς, κατά τινα παλαιὰν εὐχὴν, συνέφυγον μὲ αὐτοὺς καὶ οἱ ἀπόγονοι ἐκείνων, καὶ κατῴκησαν περὶ τοὺς Δελφούς. Ἐκεῖθεν δὲ ἐπέρασαν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἔμειναν περὶ τὴν Ἰαπυγίαν. Ἐκεῖθεν πάλιν ἦλθον εἰς τὴν Θρᾴκην, ἢ εἰς τὴν Μακεδονίαν· διότι ἄλλοι λέγουσιν, ὅτι ἦσαν περὶ τὸν Στυμόνα ποταμὸν, ὅπου ἦτον καὶ πόλις Βοττεία καλουμένη. Ὅθεν γνωρίζοντες τὴν πατρίδα αὐτῶν, καὶ ἐπιθυμοῦντες αὐτὴν, ἔψαλλον εἰς μίαν ἑορτὴν, ἴωμεν εἰς Ἀθήνας (α).

Περὶ Τυράννων, ἢ λῃςῶν.

ΚΕΦΑ´ΛΑΙΟΝ Θ´.

Περὶ τοῦ Ἐχέτου, Μεξεντίου, Φαλαίκου, Συλέως, Θόαντος, Ταρτάρου, Λύκου, Τερμέρου καὶ Ἀνταίου.

Ὁ μὲν Ἔχετος ἦτον υἱὸς τοῦ Βουκέτου, ἀφ᾽ οὗ ὠνομάσθη ἡ Βούκετος πόλις τῆς Σικελίας, καὶ τύραννος ὠμότατος τῆς νήσου ταύτης. Κατ᾽ ἄλλους δὲ ἦτον

(α) Πλούταρχ. ἐν Θησ. Ις´.

υἱὸς τοῦ Εὐχήνορος, καὶ τύραννος μέρος τῆς Ἠπείρου ἀπαντικρὺ τῶν Φαιάκων, σκληρότατος, τιμωρῶν τοὺς ἐγχωρίους, καὶ φονεύων τοὺς ξένους, κόπτων αὐτοὺς μεληδόν· ἐπενόησε δὲ καὶ πολλὰς μηχανὰς τιμωρητικάς· εἶχε καὶ θυγατέραν τινὰ Μετώπην καλουμένην, ἢ Ἄμφισσαν κατ' ἄλλους, τὴν ὁποίαν ἔφθειρέ τις Αἰχμόδικος ὀνομαζόμενος· ὅθεν καλέσας αὐτὸν δολίως εἰς ἑςίασιν, ἔκοψε τὰ αἰδοῖα αὐτοῦ. Τὴν δὲ Μετώπην ἐτύφλωσεν, ἔπειτα τὴν ἠνάγκαζε, νὰ ἀλέθη κριθὰς σιδηρᾶς, ὑποσχόμενος, νὰ ἰατρεύσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς πάλιν, ὅταν ἀλέσῃ αὐτάς· ὅθεν ἐλιθοβόλησεν αὐτὸν ὁ λαὸς, μὴ ὑποφέρων τὴν τυραννίαν· ἢ κατ' ἄλλους, μανεὶς ἔφαγεν ὅλας τὰς σάρκας αὐτοῦ, καὶ οὕτως ἀπέθανε. Πρὸς τοῦτον οὖν τὸν τύραννον, ἐφοβέριζεν ὁ Ἀντίνους ὁ μνηςὴρ τῆς Πηνελόπης, νὰ πέμψῃ τὸν πτωχὸν Ἶρον πρὸς τιμωρίαν (α)·

„Πέμψω σ' Ἤπειρόνδε, βαλὼν ἐν νηῒ μελαίνῃ,
„Εἰς Ἔχετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,
„Ὅς κ' ἀπὸ ῥῖνα τάμησι, καὶ οὔατα νηλέϊ χαλκῷ.
„Μήδεα τ' ἐξορύσας, δώῃ κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι.

Τοιοῦτος ἦτον ὁ τύραννος, καὶ τοιαύτην φήμην ἔλαβεν, ὥςε, ὅςτις ἤθελε νὰ τιμωρήσῃ τινὰ οὕτω, τὸν ἔπεμπε πρὸς αὐτόν.

Ὁ δὲ Μεζέντιος ἦτον τύραννος τῆς Ἐτρουρίας ὠμότατος, δένων τοὺς ζῶντας μὲ τοὺς νεκροὺς ςόμα πρὸς ςόμα, ϗ οὕτως ἐφόνευεν αὐτοὺς, εὐφραινόμενος εἰς τὸν τοιοῦτον θάνατον. Τέλος δὲ ἐπαναςατήσαντες οἱ ὑπήκοοι, ἔσφαξαν τὴν φρουρὰν αὐτοῦ, καὶ κατακλείσαντες αὐτὸν εἰς τὰ βασίλεια, ἔβαλον πῦρ. Ἀλλ' ἔφυγεν ὁ κακοῦργος πρὸς τὸν Τοῦρνον βασιλέα τῶν Ῥουτούλων, καὶ ἔδειξε πολλὰς ἀνδραγαθίας ἐν τῷ μεταξὺ Αἰνείου καὶ Τούρνου πολέμῳ, ἀνδρειότατος καὶ τολμηρότατος ὤν. Τέλος δὲ ἐφόνευ-

(α) Ἀπολλών. Δ'. 1093. καὶ Σχολ. Ὅμηρ. Ὀδυσσ. Σ. 84. καὶ Δίδυμ.

σεν αὐτὸν ὁ Αἰνείας, πλὴν μὲ μεγάλην δυσκολείαν. Ἀποθνήσκων δὲ, παρεκάλεσε τὸν Αἰνείαν, νὰ θάψῃ τὸ σῶμα αὐτοῦ. Τὸν δὲ υἱὸν αὐτοῦ Λαύσονα ἐφόνευσεν ὁ Ἀσκάνιος υἱὸς τοῦ Αἰνείου (α).

Ὁ δὲ Φάλαικος ἦτον τύραννος πικρὸς τῆς Ἀμβρακίας καὶ ἰσχυρὸς, ὥςε δὲν ἦτον δυνατὸν, νὰ ἐλευθερωθῶσιν οἱ ὑποκείμενοι· ὅθεν λυπηθεῖσα ἡ Ἄρτεμις, ἔπεμψε σκύμνον λεαίνης πρὸς αὐτὸν, ὅτε ἐθήρευεν· ἐπειδὴ ἦτον καὶ φιλοκύνηγος. Ἐκεῖνος δὲ λαβὼν τὸν σκύμνον εἰς τὰς χεῖρας, τὸν ἐκολάκευε. Τοῦτο τοίνυν ἰδοῦσα ἡ λεαίνη, ὥρμησε καὶ κατεσπάραξεν αὐτόν. Διὰ ταύτην τὴν εὐεργεσίαν ἤθελον οἱ Ἀμβρακιῶται τὴν Ἄρτεμιν πολιοῦχον, ὅτε ἐφιλονείκησαν μὲ τὸν Ἀπόλλωνα καὶ Ἡρακλέα διὰ τὸ ἀξίωμα τοῦτο (β).

Ὁ δὲ Συλεὺς ἦτον υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τύραννος τῆς Αὐλίδος. Ἔχων δὲ καὶ πολλὰς ἀμπέλους, ἠνάγκαζε τοὺς διαβαίνοντας, νὰ σκάπτωσιν αὐτάς· ὅθεν ἠνάγκασε καὶ τὸν Ἡρακλέα εἰς τοῦτο. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἐκριζώσας ὅλα τὰ κλήματα, ἐφόνευσε καὶ αὐτὸν, καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ξενοδίκην, μὲ τὴν δεκέλην. Κατά τινας δὲ, εἶχε καὶ ἀδελφὸν δικαίως Δίκαιον καλούμενον, περὶ τὸ Πήλιον ὄρος κατοικοῦντα, καὶ τὴν ἀνεψιὰν αὐτοῦ Ξενοδίκην παρ' αὐτῷ ἔχοντα καὶ ἀνατρέφοντα. Φονεύσας δὲ ὁ Ἡρακλῆς τὸν Συλέα, ἦλθε πρὸς τὸν Δίκαιον, καὶ φιλοφρονηθεὶς, ἔλαβε τὴν Ξενοδίκην γυναῖκα. Ἀναχωρήσας δὲ ἐκεῖθεν, ἀφῆκεν αὐτὴν ἐκεῖ, ἥτις ἀπέθανε μετ' ὀλίγον, διὰ τὸν πρὸς αὐτὸν πόθον· ὅθεν μαθὼν τοῦτο ἐκεῖνος, καὶ προφθάσας τὸν ἐνταφιασμὸν, ὥρμησε νὰ καῇ μὲ αὐτήν· ὅμως ἐκώλυσαν αὐτὸν οἱ παρόντες μὲ πολλοὺς παραμυθητι-

(α) Βιργίλ. Αἰν. Β΄. 482. καὶ Γ΄. 689—768. καὶ Σερβ. Διονύσ. Ἁλικαρνασ. Α΄. ζ΄. Γιτ. Λιβ. Α΄. β΄. Αὐρήλ. Βίκτ. ΙΔ΄. ΙΑ΄.
(β) Ἀντών. Λιβεράλ. Δ΄.

κοὺς λόγους. Ὁ Εὐριπίδης ἔγραψε τραγῳδίαν τῶν συμβάντων τούτων, πλὴν δὲν σώζεται (α).

Ὁ δὲ Θόας ἦτον υἱὸς τοῦ Βορυσθένους καὶ τύραννος τῆς Ταυρικῆς Χερσοννήσου, ἔνθα ἐθυσίαζε τοὺς ξένους εἰς τὴν Ἄρτεμιν, ἔχων καὶ ναὸν αὐτῆς ἐπίσημον. Κατὰ μέν τινας οὗτος εἰσήγαγεν ἐκεῖ τὸν νόμον τῆς ξενοκτονίας· κατ' ἄλλους δὲ, ἄλλος πρότερος. Πρὸς τοῦτον οὖν τὸν Θόαντα ἐλθοῦσα ἡ Ἰφιγένεια, ἐγένετο Ἱέρεια τῆς ξενοκτονίας· ἔπειτα δὲ ἦλθε καὶ ὁ Ὀρέςης καὶ Πυλάδης, καὶ ἐφόνευσαν τὸν Θόαντα, ὡς ῥηθήσεται ἐκεῖ (β).

Ὁ δὲ Τάρταρος ἦτον τύραννος βίαιος καὶ ὑβριςὴς ἐν τῇ πόλει τῆς Θεσσαλίας Μελίτῃ καλουμένῃ, ἁρπάζων βιαίως, καὶ φθείρων τὰς ὡραίας παρθένους. Ἦν δὲ τις ἐπίσημος Ἀργαῖος καλούμενος, ἔχων υἱὸν νέον καὶ θυγατέρα ὁμοίως, Ἀςυγίτην καὶ Ἀσπαλίδα καλουμένους. Ἔπεμψε τοίνυν ὁ τύραννος, νὰ λάβῃ καὶ τὴν Ἀσπαλίδα ταύτην πάνυ ὡραίαν οὖσαν. Ἀλλ' ἐκείνη προμαθοῦσα τοῦτο, ἐκρεμάσθη, πρὶν ἔλθωσιν οἱ ἀπεςαλμένοι. Ὁ δὲ ἀδελφὸς αὐτῆς Ἀςυγίτης ὀμώσας, νὰ μὴ θάψῃ αὐτὴν, πρὶν φονεύσῃ τὸν τύραννον, ἐνδύεται ἐνδύματα παρθενικὰ, κρύπτει καὶ χειρίδιον, καὶ παραδίδεται ἀντ' ἐκείνης· ἐπειδὴ δὲν ἠκούσθη, ὅτι ἐκρεμάσθη ἡ Ἀσπαλίς. Καὶ οὕτως ἐπλήρωσε τὴν ὑπόσχεσιν, φονεύσας τὸν τύραννον, ἀφύλακτον ὄντα, καὶ μισούμενον ὑπὸ πάντων. Οἱ δὲ Μελιτεῖς τὸν μὲν Ἀςυγίτην ἐςεφάνωσαν, τὸ δὲ σῶμα τοῦ τυράννου ἔῤῥιψαν εἰς τὸν ποταμὸν, ὅςτις ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Τάρταρος. Τὸ δὲ σῶμα τῆς Ἀσπαλίδος δὲν εὑρέθη· ὅθεν ἔςησαν ἄγαλμα αὐτῆς πλησίον τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ὠνόμασαν αὐτὸ Ἀσπαλίδα, Ἀμειλήτη, Ἑκαέργη. Αἱ δὲ παρθένοι

(α) Ἀπολλόδ. Β'. ς'. 3. Διόδωρ. Δ'. λα'. Κόνων. Ιζ'. φαβρίκ. Ἐλλην. βιβλιοθ. Β'. Ιη'. 3.
(β) Ἀντων. Λιβεράλ. Κζ'. Ὑγῖν. μύθ. 121.

ἐκρεμοῦσαν εἰς αὐτὸ κατ' ἔτος ἐρίφιον νέον, εἰς τιμὴν τῆς Ἀσπαλίδος· ἐπειδὴ ἐκρεμάσθη καὶ αὐτὴ παρθένος. Τὸ δὲ ὄνομα τοῦ τυράνου ποτὲ δὲν ἀνέφερον οἱ Μελιτεῖς, ἀλλὰ μόνον οἱ ξένοι ὠνόμαζον αὐτὸν Τάρταρον (α).

Ὁ δὲ Λύκος ἦτον υἱὸς τοῦ Ἄρεως, καὶ τύραννος τῆς Λιβύας, ὅςτις ἐθυσίαζε τοὺς ξένους εἰς τὸν πατέρα αὐτοῦ· ὅθεν ἤθελε νὰ θυσιάσῃ καὶ τὸν Διομήδην, ὅτε ἐξέπεσεν ἐκεῖ, ἐπιςρέφων ἐκ τῆς Τρῳάδος. Εἶχε δὲ καὶ θυγατέρα ὁ τύραννος Καλλιρόην καλουμένην, ἥτις ἠλευθέρωσε τὸν Διομήδην ἐκ τῶν δεσμῶν, ἐπὶ συμφωνίᾳ, ἵνα λάβῃ αὐτὴν γυναῖκα. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἔφυγεν, ἀθετήσας τὴν ὑπόσχεσιν· ὅθεν ἐκρεμάσθη ἡ Καλλιρόη (β).

Ὁ δὲ Τέρμερος ἦτον λῃςὴς καὶ ἀλλόκοτος κακοῦργος· ἐπειδὴ ἔχων σκληροτάτην κεφαλὴν, ἐφόνευε τοὺς ἀνθρώπους τύπτων αὐτοὺς εἰς τὴν κεφαλὴν διὰ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ. Ἐπειδὴ τοίνυν ἐγίνετο ὁ θάνατος ὀδυνηρὸς, ἔμεινε παροιμία, τερμέρειον κακὸν, ἐπὶ τῶν ὀδυνηρῶν συμφορῶν λεγομένη. Ἔτυχεν ὅμως τὸν Ἡρακλέα ἀνδρειότερον εἰς τοῦτο, καὶ οὕτως ἐτελεύτησε διὰ τοῦ αὐτοῦ θανάτου. Κατά τινας δὲ, ἦσαν δύο λῃςαὶ τῆς Καρίας, ὁ Τέρμερος καὶ τις Λύκος κατὰ τὸν αὐτὸν καιρόν. Ὁ δὲ Τέρμερος κτίσας πόλιν ἐπώνυμον εἰς ἓν ἀκρωτήριον, ἐξήρχετο ἐκεῖθεν εἰς τὴν λῃςείαν. Ὠνομάζετο δὲ καὶ ἀκρωτήριον Τερμέρειον, μεταξὺ Μύλου καὶ Ἁλικαρνασσοῦ ἔνθα, ἦτον τόπος ἐρυμνὸς ὡς φρούριον, τὸν ὁποῖον μετεχειρίζοντο ὡς δεσμωτήριον οἱ λῃςαὶ (γ).

Ὁ δὲ Ἀνταῖος ἦτον υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ἢ τῆς γῆς. Ἔχων δὲ μέγεθος. ἑξήκοντα πηχῶν, δύναμιν ἀ-

---

(α) Ἀντών. Λιβεράλ. Ιγ'.
(β) Ἰόβας. παρ. Πλουτάρχ. Παράλληλ. μικρ. 311.
(γ) Πλούταρχ. ἐν Θησ. Ια'. καὶ σχολ. Ἡσύχ. καὶ Βαρῖν. ἐν Τερμερ.

νάλογον, καὶ ἐμπειρίαν τῆς παλαίςρας πολλὴν, ἦτον βασιλεὺς, ἢ μᾶλλον τύραννος τῆς Λιβύας, καὶ παλαιςὴς περιβόητος. Κατῴκει δὲ εἰς ἓν σπήλαιον ὑπό τινα σκόπελον τραχὺν, καὶ ἐκοιμᾶτο κατὰ γῆς· ἐπειδὴ ἐλάμβανεν ἀείποτε δύναμιν ἐκ τῆς γῆς. Ἡ δὲ τροφὴ αὐτοῦ ἦτον κρέας λεόντων. Τοιοῦτος τοίνυν ὢν ἠνάγκαζε τοὺς ξένους, νὰ παλεύωσι μὲ αὐτὸν, ἐπὶ συμφωνίᾳ, ἵνα φονεύῃ τοὺς νικωμένους. Καὶ οὕτως ἐφόνευσε πολλοὺς ἀδάμαςος ὤν. Τέλος δὲ κατήντησε καὶ ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον, διαβαίνων ἐκεῖθεν. Ἐφόρει δὲ καὶ ὁ Ἀνταῖος λεοντῆν· ὅθεν ῥίψαντες τὰς λεοντᾶς, ἀλείφθησαν, ὁ μὲν Ἡρακλῆς μὲ ἔλαιον κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν συνήθειαν, ὁ δὲ Ἀνταῖος μὲ ἄμμον, ἵνα ἀναδιπλώσῃ τὴν δύναμιν αὐτοῦ. Ἀγωνισάμενοι δὲ ἱκανῶς καὶ ἰσοῤῥόπως, ἐθαύμασαν ἀμφότεροι τήν τε ἰδίαν δύναμιν ἕκαςος, καὶ τοῦ ἀνταγωνιςοῦ· ἐπειδὴ ἀμφότεροι ἦσαν ἐπιφανεῖς εἰς τοῦτο· ἀντίπαλον δὲ τοιοῦτον δὲν ἔτυχον ποτέ. Μετ᾽ ὀλίγον ὅμως, ἔπεσεν ὁ Ἀνταῖος κατὰ γῆς. Ἀλλ᾽ ἀνίςατο πάλιν ἰσχυρώτερος, ἐνδυναμούμενος ὑπὸ τῆς γῆς. Τοῦτο δὲ πολλάκις γενομένου, ἐνόησεν ὁ Ἡρακλῆς τὴν αἰτίαν· ὅθεν ἁρπάσας αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας, δὲν τὸν ἔῤῥιψε πλέον κατὰ γῆς, ἀλλὰ τὸν ἔσφιξεν ὅλαις δυνάμεσιν, ἕως οὗ τὸν ἔπνιξεν εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ.

Τὸ μὲν μυθικὸν καὶ ποιητικὸν πλάσμα πρόχειρον· ἐπειδὴ ἐν ᾧ εἶναι τις εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ, καὶ πολεμεῖ ἐκεῖ, τὸν βοηθῇ ἡ γῆ, οἷον ἡ πατρὶς ἀλείφεται καὶ μὲ ἄμμον· ὅ ἐςι, λαμβάνει βοήθειαν ςρατοῦ πολλήν. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς ὁ ξένος ἐκεῖ, ἔπρεπε νὰ ἀλείφηται μὲ τὸ ἔλαιον· οἷον μὲ τὴν ςρατιωτικὴν σύνεσιν, καὶ οἰκονομίαν τοῦ ςρατοῦ· ἐπειδὴ δὲν εἶχεν ἄμμον εἰς ἀναπλήρωσιν τοῦ φθειρομένου ςρατοῦ. Κατακλείσας δὲ αὐτὸν, καὶ ἀποκόψας τὴν ἁπανταχόθεν ἐρχομένην βοήθειαν, τὸν ἐφόνευσε. Κατά τινας δὲ, ὁ Ἀνταῖος ἔκτισε τὴν πόλιν τῆς Μαυριτανίας Τίγγιν, τὴν μητρόπολιν τοῦ βασιλείου αὐτοῦ. Κατ᾽ ἄλλους δὲ, εἶχε

θυγατέρα Τίγγιν καλουμένην, ἐξ ἧς ἐγέννησεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν Σόφακα μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ. Ὁ δὲ Σόφαξ κτίσας τὴν πόλιν, ὠνόμασεν αὐτὴν ἀπὸ τῆς Μητρὸς αὐτοῦ. Οἱ δὲ Λίβυες ἔλεγον, ὅτι ὁ τάφος τοῦ Ἀνταίου ἦτον ἐκεῖ· ὅθεν ἔσκαψεν ὁ Σερτώριος περιεργίας χάριν, καὶ εὗρε τὰ ὀςᾶ κατὰ τὸ ῥηθὲν μέγεθος, ὡς ἔλεγον οἱ Ῥωμαῖοι. Ἐκπλαγεὶς δὲ καὶ θυσιάσας, ἐκάλυψεν αὐτὰ πάλιν. Ἔλεγον δὲ προσέτι οἱ Λίβυες, ὅτι ὁ Σόφαξ ὁ υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐγέννησε τὸν Διόδωρον, ὅςτις ἔχων ςράτευμα Ἑλληνικὸν, Ὀλβιανῶν, καὶ Μυκηναίων, οἵτινες ἔμειναν ἐκεῖ ἐκ τῆς ἐκςρατείας τοῦ Ἡρακλέους, ἐκυρίευσε πολλοὺς τόπους. Καὶ ἐκ τοῦ Διοδώρου τούτου κατάγεται ὁ Ἰόβας ὁ ἐπίτιμος ἱςορικὸς, καὶ βασιλεὺς τῆς ῥηθείσης πόλεως (α).

Ὁ δὲ Πίνδαρος ἀναφέρει ἄλλον Ἀνταῖον βασιλέα τῆς Ἰράσσης πόλεως τῆς παρὰ τὸν Τρίτωνα ποταμὸν τῆς Λιβύας, ὅςτις ἔχων θυγατέρα Ἀλκηΐδα καλουμένην, ἢ Βάρκην κατ' ἄλλους, ὑπεσχέθη, νὰ λάβῃ αὐτὴν γυναῖκα, ὅςτις νικήσῃ εἰς ἀγῶνα δρόμου. Τέλος δὲ ἔλαβεν αὐτὴν Ἀλεξίδαμός τις Κυρηναῖος, πρόγονος τοῦ Τελεσικράτους, ὃν ἐγκωμιάζει. Ὁ δὲ Σχολιαςὴς αὐτοῦ λέγει, ὅτι οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀνταίου τούτου μετάκησαν εἰς τὴν Κυρήνην. Τέλος δὲ ἀμφιβάλλει καὶ οὗτος, λέγων, ὅτι ὁ Πίνδαρος παρέπλασε τὴν ἱςορίαν πρὸς χάριν τοῦ Τελεσικράτους, ἵνα δείξῃ αὐτὸν ἀπόγονον ἀθλητοῦ. Καὶ ὅτι ὁ Ἀνταῖος ἦτον Ἰρασσεὺς, ἢ ὁ πρῶτος, ἢ ὁ δεύτερος. Λέγει δὲ τὸν πρῶτον πολὺ προγενέςερον τοῦ δευτέρου. Καὶ ὅτι ἐφόνευε τοὺς ξένους, ἵνα σκεπάσῃ τὸν ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος μὲ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν. Εἶχε καὶ γυναῖκα Ἰφινόην καλουμένην, ἐξ

(α) Ἀπολλόδωρ. Β'. ε'. ΙΙ. ΙΙ. Εὐσέβ. Χρονικ. 39. 50. Τγῖν. μύθ. 31. Διόδωρ. Δ'. ΙΖ'. Νατάλ. Ζ'. α'. 682. Πλούταρχ. ἐν Σαρτώρ. Ι. Φουλγέντ Β'. ζ'. Βανιέρ. Ζ'. 33.

ῆς ἐγέννησεν ὁ Ἡρακλῆς τινα Πολέμονα. Οἱ δὲ Πυγμαῖοι ἦσαν ἀδελφοὶ τοῦ Ἀνταίου (α).

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ Ι'.

Περὶ τοῦ Περιφήτου καὶ Κορυνήτου καλουμένου, Σίνεως τοῦ Πιτυοκάμπτου, Σκύρωνος, Κερκύονος, Προκρούστου, τῶν δύο Κύκνων, καὶ τοῦ Κάκου.

Ὁ μὲν Περιφήτης ἦτον υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Ἀντικλείας. Κορυνήτης δὲ ὠνομάσθη, ἐπειδὴ μετεχειρίζετο κορύνην, ρόπαλον, φονεύων τοὺς ἀνθρώπους μὲ αὐτήν. Ἦτον τοίνυν λῃστὴς τῆς Ἐπιδαύρου, εὐφραινόμενος μόνον, να ἐμποδίζῃ τοὺς διαβαίνοντας· τοὺς δὲ ἀνθισταμένους ἐφόνευε, ρίπτων τὴν κορύνην· ἐπειδὴ εἶχε πόδας ἀσθενεῖς, καὶ δὲν ἐδύνατο νὰ τρέχῃ. Ἐρχόμενος δὲ ὁ Θησεὺς ἐκ τῆς Τροιζῆνος εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἐμποδιζόμενος, ἐφόνευσε τοῦτον τὸν λῃστὴν πρῶτον, καὶ λαβὼν τὴν κορύνην, μετεχειρίζετο αὐτὴν ὡς τρόπαιον τῆς ἀνδραγαθίας, καθὼς καὶ ὁ Ἡρακλῆς τὴν λεοντῆν (β).

Ὁ δὲ Σίνις ὁ Πιτυοκάμπτης ἦτον υἱὸς τοῦ Πολυπήμονος, καὶ τῆς Συλέας θυγατρὸς τοῦ Κορίνθου, καὶ λῃστὴς εὐφραινόμενος εἰς ἄλλου εἴδους κακουργίαν. Ἐπειδὴ ἐφύλαττε τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου, καὶ λαμβάνων τοὺς διαβαίνοντας, ἔκλινε τὰς κορυφὰς δύο δένδρων εἰς τὴν γῆν, ἀνδρεῖος ὢν εἰς ὑπερβολήν· ἔπειτα ἔδενεν αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ποδῶν εἰς τὰς κορυφὰς, καὶ ἀ-

(α) Πυθ. Θ' 185. Ἰσθμ. Δ'. 87. καὶ Σχολ. Ἐτυμολογικ. ἐν Πολέμ. Τζέτζ. ἐν Λυκόφρον. 662. Φιλόστρατ. Εἰκόν. Β'. κα'.

(β) Ἀπολλόδωρ. Γ'. ιε'. 1. Διόδωρ. Δ'. ξα'. Ὀβίδ. Μετ. Ζ', 436. Πλούταρχ. ἐν Θησ. η'.

πέλυεν αὐτὰς, ὥςε διεσχίζοντο οἱ δυςυχεῖς εἰς δύο μέρη ὑπὸ τῆς ὁρμητικῆς ἀνακάμψεως τῶν δένδρων. Τὰ δὲ δένδρα ταῦτα ἦσαν πίτυς· ὅθεν ὠνομάσθη Πιτυοκάμπτης. Κατ' ἄλλους δὲ, ἀπὸ τῶν χειρῶν ἔδενεν αὐτοὺς, καὶ κατ' ἄλλους, αὐτοὺς ἠνάγκαζε, νὰ ἑλκύωσι τὰς κορυφὰς πρὸς τὴν γῆν, καὶ μὴ δυνάμενοι, ἐρρίπτοντο ὑπ' αὐτῶν καὶ ἐφονεύοντο. Ἐφόνευσε δὲ καὶ αὐτὸν ὁ Θησεὺς διαβαίνων ἐκεῖθεν, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, καθ' ὃν ἐφόνευεν ἐκεῖνος τοὺς ἄλλους· ἔλαβε καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Περιγούνην. Ὁ Παυσανίας λέγει, ὅτι ἐσώζετο ἡ πίτυς ἐκείνη πλησίον τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ Μελικέρτου (α).

Ὁ δὲ Σκίρων ἦτον λῃςὴς τῶν Μεγάρων ἔχων ἄλλης κακουργίας ἡδονήν. Ἐπειδὴ ἐφύλαττεν εἰς τὸ ςενὸν τῆς Μεγαρίδος, καθήμενος ἐπί τινος ἀποτόμου σκοπέλου, πέτρας Σκιρωνίδος ἀπ' αὐτοῦ ὀνομαζομένου, καὶ λαμβάνων τοὺς διαβαίνοντας, ἠνάγκαζεν αὐτοὺς, νὰ πλύνωσι τοὺς πόδας αὐτοῦ· ἔπειτα λακτίζων, ἔρριπτεν αὐτοὺς εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπου ἦτον τις θαλασσία χελώνη, καὶ κατέτρωγεν αὐτούς. Ἐφόνευσε δὲ καὶ τοῦτον ὁ Θησεὺς, διαβαίνων ἐκεῖθεν, διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου. Τινὲς δὲ νομίζουσιν, ὅτι δὲν ἦτον λῃςὴς ὁ Σκίρων, ἀλλὰ κολαςὴς μάλιςα τῶν λῃςῶν· ἐπειδὴ ἦτον γαμβρὸς τοῦ Κυχρέως καὶ πενθερὸς τοῦ Αἰακοῦ. Ἐκεῖνοι ἄρα οἱ δικαιότατοι ἄνθρωποι βεβαίως δὲν ἤθελον τοιοῦτον συγγενῆ. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἦτον ἄλλος. Ὁ Εὐριπίδης ἔγραψε τραγῳδίαν τοῦ Λῃςοῦ τούτου, πλὴν δὲν σώζεται.

Ὁ δὲ Κερκύων ἦτον υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ἢ τοῦ Ἡφαίςου, καὶ ἐλθὼν ἐκ τῆς Ἀρκαδίας εἰς τὴν Ἐλευσῖνα, ἐβασίλευεν ἐκεῖ, ἢ ἐκακούργει μᾶλλον. Ἐπειδὴ ἀν-

---

(α) Ἀπολλοδ. Γ´. Αὐτόθ. καὶ Διόδωρ. καὶ Ὀβίδ. 440. καὶ Πλουταρχ. Παυσαν. Ἀττικ. Λζ´. καὶ Κορινθ. Λ´.

(α) Πλούταρχ. Αὐτόθ. Ι´. Διόδωρ. Δ´. Νθ´. Παυσαν. Ἀττικ. Μδ´. Λθ´. Ὀβίδ. Αὐτόθ. 446. Φαβρίκ. Βιβλιοθ. Β´. Ιη´.

δρεῖος ὢν καὶ παλαιςὴς ἔμπειρος, ἠνάγκαζε τοὺς διαβαίνοντας, νὰ παλεύωσι μὲ αὐτὸν, ἐπὶ συμφωνίᾳ, νὰ τοὺς φονεύῃ, ἂν τοὺς νικήσῃ. Καὶ οὕτως ἐφόνευσε πολλοὺς, ἀνίκητος ὤν. Ταύτην οὖν τὴν ἡδονὴν εἶχε καὶ οὗτος. Ἔχων δὲ καὶ θυγατέρα Ἀλόπην καλουμένην, ἐφόνευσεν αὐτὴν, ἐπειδὴ ἐγέννησε τὸν Ἱπποθόοντα ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ ἔῤῥιψεν αὐτὸν εἰς τὴν ἔρημον, φοβουμένη τὴν σκληρότητα αὐτοῦ. Ἐφόνευσε τοίνυν καὶ τοῦτον ὁ Θησεὺς, νικήσας αὐτὸν εἰς τὴν πάλην διὰ τῆς τέχνης, ὅςτις ἐπενόησε πρῶτος τὴν τεχνικὴν πάλην· ἐπειδὴ πρότερον ἐπάλευον μόνον διὰ τῆς ἀνδρείας. Τὴν δὲ βασιλείαν ἔδωκεν εἰς τὸν ῥηθέντα υἱὸν τῆς Ἀλόπης. Ὁ δὲ τόπος, ἔνθα ἐγίνετο ἡ πάλη, ὠνομάζετο ὕςερον παλαίςρα. Ἐκεῖ πλησίον ἦτον καὶ ὁ τάφος τῆς Ἀλόπης (α).

Ὁ δὲ Προκρούςης καὶ Πολυπήμων, καὶ Δαμάςης ὀνομαζόμενος, ἦτον υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ λῃςὴς ὠμότατος, κατοικῶν παρὰ τὸν Κηφισσὸν ποταμὸν, μεταξὺ Ἐλευσῖνος καὶ Ἀθηνῶν, ἐπὶ τὸ ὄρος Κορυδαλλόν. Οὗτος δὲ ὁ κακοῦργος εἶχεν ἄλλην ἡδονήν. Ἐπειδὴ, κατασκευάσας κλίνην μετρίου μεγέθους, ἠνάγκαζε τοὺς διαβαίνοντας, νὰ πλαγιάζωσιν εἰς αὐτήν· καὶ τῶν μὲν μεγαλητέρων ἔκοπτε τὸ περιττότερον μέρος τῶν ποδῶν· τῶν δὲ μικροτέρων προέκρουε τοὺς πόδας· ὅθεν ὠνομάσθη Προκρούςης· οἷον ἐξέτεινε τοὺς πόδας αὐτῶν μηχανικῶς, ἵνα ἐξισωθῶσι μὲ τὴν κλίνην. Ἐφόνευσε δὲ καὶ τοῦτον ὁ Θησεὺς διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου, ἔπειτα εἰσῆλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας (α).

Ὁ δὲ Κύκνος ἦτον υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Πελοπίας, καὶ ἀνὴρ τῆς Θεμιςονόης θυγατρὸς τοῦ Κήϋκος. Οὗτος δὲ φυλάττων τοὺς δρόμους, ἥρπαζε τὰ εἰς

(α) Ὑγῖν. μύθ. 38. 187. Πλούταρχ. Αὐτόθ. Ια΄. Διόδ. Δ΄. Νθ΄. Παυσαν. Ἀττικ. Λθ΄. Ὀβίδ. Μετ. Ζ΄ 439.

(β) Ὑγῖν. μύθ. 38. Παυσαν. Ἀττικ. Λη΄. Διόδωρ. Δ΄. ξα΄. καὶ Σχολ. Πλούταρχ. Αὐτόθ. Ὀβίδ. Αὐτόθ. 438.

τοὺς Δελφοὺς κομιζόμενα ἀφιερώματα· Ἀπαντήσας οὖν καὶ τὸν Ἡρακλέα κατὰ τὴν Ἰτωνὸν τῆς Θεσσαλίας, ἐχάρη, νομίζων νὰ τὸν φονεύσῃ, καὶ νὰ λάβῃ τὰ ὅπλα αὐτοῦ. Ὅθεν ςαθεὶς εἰς τὸν δρόμον, περιέμενεν ἐφ' ἅρματος ὀχούμενος. Ἐλθὼν δὲ ὁ Ἡρακλῆς, ὁμοίως ἀφ' ἅρματος ὤν, εἶπε νὰ παραμερίσῃ. Ἀντιςάσεως οὖν γενομένης, ἐπήδησαν ἀμφότεροι ἐκ τῶν ἁρμάτων, καὶ ἐμάχοντο ἰσοῤῥόπως. Τοιοῦτος δὲ κρότος καὶ ταραχὴ ἐγένετο, ὥςε κατεταράχθησαν αἱ πέριξ πόλεις, αἱ Παγασαὶ, Ἰωλκὸς καὶ ἄλλαι. Ἦλθε μὲν ὁ Ἄρης εἰς βοήθειαν τοῦ Κύκνου· ὅμως ὁ Ἡρακλῆς πληγώσας τὸν Ἄρην, ἐφόνευσε τὸν Κύκνον, καὶ συλήσας τὰ ὅπλα αὐτοῦ, ἀναχώρησεν. Ὁ δὲ Κήϋξ ἔθαψε μεγαλοπρεπῶς τὸν Κύκνον, ἔκτισε καὶ μνημεῖον· ἀλλ' ὁ Ἀπόλλων κατεδάφισεν αὐτό.

Τὸν δὲ ἄλλον Κύκνον λέγουσιν υἱὸν τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Πυρήνης, καὶ λῃςὴν τῆς Τραχῖνος. Ὢν δὲ καὶ αὐτὸς εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ Ἀκάςου, ἐφόνευσεν ἀκουσίως τὸν Πίλον υἱὸν τοῦ Θεοδότου. Ἦτον δὲ καὶ λῃςὴς, καὶ ἐφόνευε τοὺς διαβαίνοντας, θέλων νὰ κτίσῃ ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἢ τοῦ Ἄρεως μὲ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν. Ἐκάλεσε τοίνυν καὶ οὗτος τὸν Ἡρακλέα εἰς μονομαχίαν· καὶ ἐπειδὴ ἦτον καὶ ὁ Ἄρης βοηθὸς αὐτοῦ, ἀνεχώρησεν ὁ Ἡρακλῆς· ἢ κατ' ἄλλους, ἐπειδὴ ἐγένετο ἡ μάχη σφοδρὰ καὶ ἰσόῤῥοπος, ἔῤῥιψεν ὁ Ζεὺς κεραυνὸν εἰς τὸ μέσον, καὶ διεχώρησεν αὐτούς. Κατ' ἄλλους δὲ, παραφυλάξας ὁ Ἡρακλῆς ὕςερον, καὶ εὑρὼν αὐτὸν μόνον, τὸν ἐφόνευσεν· ἢ κατ' ἄλλους ἐφόνευσεν αὐτὸν μόνον διὰ τὸν θάνατον τοῦ Πίλου. Τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο δεικνύει τρόπον τινὰ, ὅτι ἦτον ἑνὸς Κύκνου μόνου· ἀλλ' ἡ διαφορὰ τῆς μητρὸς συγχίζει τὸ πρᾶγμα, ἂν δὲν ἠπατήθη ὁ Ἀπολλόδωρος εἰς τοῦτο, ὅςτις ἀναφέρει τὴν μάχην ἐν τῇ Μακεδονίᾳ πλησίον τοῦ Ἐχεδώρου ποταμοῦ. Ταύτην οὖν τὴν μάχην ἔχει ὑπόθεσιν τὸ ποίημα τοῦ Ἡσιόδου, Ἀσπὶς τοῦ Ἡρακλέους ἐπιγραφόμενον. Ἔγραψε καὶ ὁ Στησίχορος ἄλλο, ἀλλ' ἀ-

πώλετο. Ὁ δὲ Πίνδαρος λέγει τοῦτο Κυκνίαν μάχην, ἔνθα παραμυθῶν τὸν Ἀγεσίδαμον, ἐπειδὴ ὀκλάσας εἰς τὸν ἀγῶνα, ἔκλινεν ὀλίγον, λέγει, ὅτι καὶ ὁ Ὑπέρβιος Ἡρακλῆς ἔκλινεν ἐν τῇ Κυκνίᾳ μάχῃ (α).

Ὁ δὲ Κάκος ἦτον υἱὸς τοῦ Ἡφαίςου καὶ λῃςὴς ὠμότατος καὶ ἀκαταμάχητος τῆς Ἰταλίας· ἐπειδὴ εἶχε μέγεθος ἐξαίσιον, μορφὴν τερατώδη, καὶ δύναμιν ἀνυπέρβλητον· ἐκ δὲ τοῦ ςόματος αὐτοῦ ἐξήρχοντο φλόγες. Ἡ δὲ κατοικία αὐτοῦ ἦτον σπήλαιον βαθύτατον ἐν τῷ λόφῳ Ἀβεντίνῳ τῆς Ῥώμης, ὅπου ἦτον τότε δάσος ἀγριώτατον. Ἡ δὲ θύρα τούτου ἦτον πέτρα μεγίςη, ὥςε δὲν ἐδύναντο νὰ κινήσωσιν αὐτὴν εἴκοσι βόες· Ἡ δὲ εἴσοδος ἦτον κατὰ τὸ Ἱπποδρόμιον, circus maximus λεγόμενον· ἢ κατὰ τὴν πόλην Trigemina καλουμένην. Διαβαίνοντος οὖν τοῦ Ἡρακλέους ἐκεῖθεν, ἔκλεψε τέσσαρα ζεύγη ἐκ τῶν βοῶν τοῦ Γηρυόνου, ὅτε ἐκοιμᾶτο ὁ Ἡρακλῆς· καὶ ἑλκύων αὐτὰς ἀπὸ τῆς οὐρᾶς, τὰς ἔσυρεν ὀπισθοπορούσας εἰς τὸ ἄντρον, ἵνα μὴ φανῶσι τὰ ἴχνη. Ζητήσας δὲ ὁ Ἡρακλῆς, καὶ μὴ εὑρὼν αὐτὰς, ἀπελπίσθη. Ἀλλ' ἑτοιμαζόμενος νὰ ἀναχωρήσῃ, ἤκουσε τὰς φωνὰς αὐτῶν ἀνταποκρινομένας πρὸς τὰς φωνὰς τῶν ἔξω βοῶν· ὅθεν ἐλθὼν ἐκεῖ, ηὗρε τὴν πέτραν εἰς τὴν εἴσοδον δεδεμένην μὲ ἀλύσους ἔργα τοῦ Ἡφαίςου, καὶ φλόγας ἀπείρους ἐξερχομένας διὰ τῶν θυρίδων· ὅμως συντρίψας τὰς ἀλύσους, καὶ εἰσελθὼν, ἔσυρε τὸν κακοῦργον ἔξω ἀπὸ τοῦ ποδὸς, καὶ ἀπέκτεινεν αὐτὸν διὰ τοῦ ῥοπάλου, ἢ ἔπνιξεν αὐτὸν κατ' ἄλλους.

Κάκος δὲ ὠνομάσθη ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων ἀπὸ τοῦ κακὸς μεταβολῇ τοῦ τόνου. Εἶχε καὶ ἀδελφὴν Κάκαν καλουμένην, καὶ ἐκείνη ἐμαρτύρησε κατ' ἄλλους τὴν

(α) Ἀπολλόδ. Β'. ε'. 11. καὶ ς'. 7. Διόδωρ. Δ'. λζ'. Πίνδαρ. Ὀλυμπ. Ι'. 19. καὶ Σχόλ. Ὑγῖν. μύθ. 31. 273. Νατάλ. Ζ'. ε'. Ἡσιόδ. Ἀσπίδ. 70. 350. 472.

κλοπὴν πρὸς τὸν Ἡρακλέα· ὅθεν ἐτιμήθη ὡς Θεὰ διὰ τὴν εὐεργεσίαν. Ὁ μὲν Ἡρακλῆς ἔκτισε τότε τὸν μέγαν βωμὸν τοῦ Διὸς πρὸς εὐχαρίςησιν, ὅςτις ἐσώζετο ὕςερον ἐν τῇ Ῥώμῃ, Ara Maxima καλούμενος. Οἱ δὲ Ἀρκάδες, οἱ ἐλθόντες ἐκεῖ πρὸ ὀλίγου μὲ τὸν Εὔανδρον, ἐτίμησαν τὸν Ἡρακλέα ὡς Θεὸν, ἐπειδὴ ἠλευθέρωσεν αὐτοὺς ἐκ τοῦ θηρίου ἐκείνου (α).

Τοιοῦτος ἦτον καὶ ὁ Λακίνιος ὁ περιβόητος λῃςὴς τῆς Ἰταλίας, ὃν ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς, ἐπειδὴ ἔκλεπτε τὰς βοῦς αὐτοῦ. Καὶ ὁ Ἐξήκεςος τύραννος τῶν Φωκέων, ὅςτις εἶχε δύο δακτυλίδια μαγικὰ, δι' ὧν ἐνόμιζεν, ὅτι γνωρίζει τὸ μέλλον· ὅμως ἐφονεύθη διὰ προδοσίας. Καὶ ὁ Λιτυέρσης υἱὸς νόθος τοῦ Μίδου, ὅςτις ἠνάγκαζε τοὺς ξένους, νὰ θερίζωσι μὲ αὐτὸν· ἔπειτα ἐφίλευεν αὐτοὺς, καὶ ὕςερον τοὺς ἔσφαζεν. Ἔσφαξεν ὅμως καὶ αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς, καὶ τὸν ἔῤῥιψεν εἰς τὸν Μαίανδρον ποταμόν. Καὶ οἱ Τυῤῥηνοὶ λῃςαὶ, οἵτινες ἐπεβουλεύθησαν τὸν Διόνυσον· ὁ Ὀφέλτης, Δίκτυς, Λίβυς, Μέλανθος, Ἀλκιμέδων, Ἐποπεὺς, Λυκάβας, ὅςτις ἔφυγεν ἐκ τῆς Τυῤῥηνίας διά τινα φόνον· ὁ Ἐθαλίων, καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι λῃςαὶ τῆς θαλάσσης, οἵτινες ἐκόμισαν κλήματα πρῶτον εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ οἶνον· ὅθεν ἐμυθεύθη, ὅτι ἤθελον, νὰ πωλήσωσι τὸν Διόνυσον· καὶ ὁ Ὅμηρος ἔγραψεν ὕμνον τοῦ συμβεβηκότος τούτου, ἔνθα λέγει εἰς τὸ τέλος.

„Χαῖρε, τέκος Σεμέλης Εὐώπιδος· οὐδέπῃ ἐςὶ,
„Σεῖό γε ληθόμενον, γλυκερὴν κοσμῆσαι ἀοιδήν.

Ἐπειδὴ ὁ οἶνος συμβάλλει πολὺ εἰς κόσμησιν τῶν ᾀσμάτων (β).

(α) Ὀβίδ. Ἡμερολογ. Α΄. 550. 564. 558. 574. 208. 220. Βιργίλ. Αἰν. Η΄. 198. 190 καὶ Σέρβ. Διονύσ. Ἁλικαρνασ. Α΄. ε΄. Λακτάντ. Α΄. κ. 36. Ναρδῖν. Ζ΄. η΄.

(β) Σωσίβιος. Leclion. Θεοκρίτ. 104. Ὀβίδ. Μετ. Γ΄. 620.

Περὶ Τεράτων.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Περὶ τῆς Αἰγίδος, Κάμπης, τοῦ Κήτους, τῆς Ἐχίδνης, τῶν Δρακόντων καὶ τῆς Ποινῆς.

Ἡ μὲν Αἰγὶς ἐγεννήθη ἐκ τῆς γῆς, καὶ ἦτον τέρας τρομερὸν καὶ ὀλέθριον· ἐπειδὴ ἔῤῥιπτεν ἀπείρους φλόγας ἐκ τοῦ ςόματος αὐτῆς, κατέφλεγε πάντα τὰ προςυχόντα· Πρῶτον μὲ ἐφάνη εἰς τὴν Φρυγίαν, καὶ κατακαύσασα τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπερ ὠνομάσθη ὕςερον Φρυγία κατακεκαυμένη, κατέβη εἰς τὸν Ταῦρον, καὶ κατέφλεξε τοὺς δρυμοὺς τοῦ ὅρους τούτου μέχρι τῆς Ἰνδίας. Ἐκεῖθεν δὲ καταβᾶσα εἰς τὴν Φοινίκην, καὶ καύσασα τοὺς δρυμοὺς τοῦ Λιβάνου, ἐχώρησε διὰ τῆς Αἰγύπτου μέχρι τῶν ἑσπερίων μερῶν τῆς Λιβύας, καίουσα καὶ ἀφανίζουσα τὰ προςυχόντα. Τέλος δὲ ἐπέςρεψεν εἰς τὰ Κεραύνια ὄρη τῆς Ἠπείρου, καὶ ἔκαυσε καὶ ἐκείνους τοὺς δρυμοὺς, ὥςε ἐρημώθη πολὺ μέρος τῆς οἰκουμένης· ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι ἄλλοι μὲν ἐκαίοντο, ἄλλοι δὲ προλαμβάνοντες ἔφευγον εἰς ἄλλους τόπους· ὅμως οὐδεὶς ἐτόλμησε, νὰ ἀντιπαραταχθῇ, διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων. Τέλος δὲ ἡ Ἀθηνᾶ μὴ ὑποφέρουσα τὴν φθορὰν, καὶ ἐνοπλισθεῖσα διὰ τῆς συνέσεως καὶ ἀλκῆς, καὶ περιπλακεῖσα, ἀπέκτεινε τὸ θηρίον εἰς τὰ ῥηθέντα ὄρη. Λαβοῦσα δὲ τὴν δορὰν αὐτῆς, κατεσκεύασε τὸν θώρακα, καὶ ἐφόρει αὐτὸν, καὶ πρὸς ἐπίδειξιν καὶ ἐνθύμησιν τῆς ἀρετῆς, καὶ ὡς σκέπασμα προφυλακτικὸν τοῦ σώματος· ὅθεν ὠνομάζετο Αἰγὶς ὁ Θώραξ ἐκεῖνος ὁ ἀκαταμάχητος, τὸν ὁποῖον ἔλαβον καὶ ἄλλοι ὡς προφυλακτι-

κόν. Ἡ δὲ Γῆ ἀγανακτήσασα, ἐγέννησε τοὺς Γίγαντας τοὺς ἀσπόνδους ἐχθροὺς τῶν Θεῶν. Περὶ τούτων εἴρηται καὶ ἄλλως (α). Κατ' ἄλλους δὲ Αἰγὶς ὠνομάζοντο οἱ θώρακες τῶν Θεῶν.

Κάμπη δὲ ἦτον μία μὲν εἰς τὴν Λιβύαν, θηρίον ἄγριον καὶ ἀνθρωποφάγον, τὴν ὁποίαν ἐφόνευσεν ὁ Διόνυσος ὡς εἴρηται· καὶ ἄλλη ἡ φύλαξ τῶν Κυκλώπων εἰς τὸν Τάρταρον, τὴν ὁποίαν ἐφόνευσεν ὁ Ζεύς.

Κήτη δὲ ἦσαν ὁμοίως δύο, ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος πεμφθέντα, τὸ μὲν εἰς τὴν Τρῳάδα, πρὸς τιμωρίαν τοῦ Λαομέδοντος· ἐπειδὴ ἔδιδον αὐτῷ μίαν κόρην, κατὰ κλῆρον, καὶ οὕτως ἔφευγε. Τοῦτο δὲ ἐγίνετο κατ' ἔτος. Καὶ ἂν δὲν ἔδιδον αὐτῷ τὴν κόρην, ἔβλαπτε τὴν χώραν. Τέλος δὲ ἔπεσεν ὁ κλῆρος καὶ εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ Λαομέδοντος τὴν Ἡσιόνην. Ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς ἠλευθέρωσεν αὐτήν, φονεύσας τὸ κῆτος. Κατ' ἄλλους δὲ κατέπιε τὸν Ἡρακλέα τοῦτο τὸ κῆτος, καὶ ἔμεινεν ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτοῦ τρεῖς ἡμέρας, ἕως οὗ διέφθειρε πάντα τὰ ἐντόσθια τοῦ θηρίου, καὶ οὕτω φονεύσας αὐτό, ἐξῆλθεν ἀβλαβής. Τὸ δὲ ἄλλο εἰς τὴν Αἰθιοπίαν εἰς τιμωρίαν τοῦ Κηφέως, ὅστις ἔδωκεν ὁμοίως τὴν Ἀνδρομέδαν, τὴν ὁποίαν ἔσωσεν ὁ Περσεύς, φονεύσας τὸ κῆτος.

Ὁ Παλαίφατος λέγει, ὅτι ἦτον τις βασιλεὺς θαλασσοκράτωρ, ἔχων ναυτικὸν πολύ, Κήτων ὀνομαζόμενος· οἱ δὲ βάρβαροι ὠνόμαζον Κῆτος τὸ Κήτων. Κατακρατῶν οὖν τὰ παραθαλάσσια, ἐλάμβανε δασμὸν παρὰ τῶν βασιλέων τῶν ἐχόντων παραθαλασσίους τόπους, ἵππους καὶ παρθένους· ἐπειδὴ χρήματα τότε δὲν εἶχον. Περιερχόμενος οὖν κατ' ἔτος, καὶ συνάζων τὸν φόρον, ἦλθε καὶ εἰς τὴν Τρῳάδα, ὅτε ἦτον καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἐκεῖ μὲ στράτευμα Ἑλληνικόν. Λαβὼν δὲ ὁ Λαομέδων σύμμαχον μισθωτὸν τὸν Ἡρακλέα, ἐφόνευσε

(α) Διόδωρ. Γ'. ξθ'. Βιργίλ. Αἰν. Η'. 435. καὶ Σέρβ. καὶ Θ'. 707.

τὸν τύραννον. Τοιαῦτα ἦσαν ἄρα τὰ κήτη, καὶ τὰ ἄλλα τέρατα.

Ἡ δὲ Ἔχιδνα ἦτον θυγάτηρ τοῦ Φόρκυνος, καὶ θηρίον ἀλλόκοτον, ἔχουσα τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος παρθενικὸν ὡραιότατον, καὶ τὸ κάτω ὄφεως· ἦτον δὲ ἀγήρατος καὶ ἀθάνατος, καὶ εἶχε τὴν κατοικίαν εἰς ἓν σπήλαιον τῆς Συρίας. Ἐγέννησε τοίνυν ἐκ τοῦ Τυφῶνος πολλὰ τέκνα· τὸν Ὄρθον, Κέρβερον, τὴν Λερναίαν ὕδραν, τὴν Χίμαιραν, Σφίγγα, τὸν Νεμαῖον Λέοντα, τὸν Κολχικὸν καὶ Ἑσπέριον Δράκοντα, καὶ τὰς Γοργόνας, καὶ ἄλλα πολλὰ τέρατα (α). Εἴρηται δὲ, ὅτι ἦτον καὶ εἰς τὴν Σκυθίαν τοιοῦτον τέρας Ἔχιδνα ὀνομαζόμενον, καὶ ἄλλην τινὰ ἐφόνευσεν ὁ Πανόπτης Ἄργος, θυγατέρα τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς· ἢ τὴν ῥηθεῖσαν ἐφόνευσεν· ἀλλ' ἐκείνη ἦτον ἀθάνατος. Κατ' ἄλλους δὲ, ἦτον θυγάτηρ τοῦ Πείραντος καὶ τῆς Στυγὸς (α).

Ὁ δὲ Ὄρθος, ἢ Ὄρθρος, ἦτον κύων τερατώδης καὶ δικέφαλος, ὅστις ἐφύλαττε τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου, καὶ ἐφόνευσεν αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς.

Ὁ δὲ Ἑσπέριος Δράκων ἦτον ὁ φύλαξ τῶν χρυσῶν μήλων τῶν Ἑσπερίδων, ὅστις εἶχεν ἑκατὸν κεφαλὰς, καὶ διαφόρους φωνάς· ἐφόνευσεν ὅμως καὶ τοῦτον ὁ Ἡρακλῆς, καὶ ἔλαβε τὰ μῆλα.

Τὰ τοιαῦτα τέρατα ἔχουσι καὶ φυσικὴν ἀλληγορίαν· ὡς ἡ Αἰγὶς ἔχει προφανῆ τὴν ἀλληγορίαν τοῦ κεραυνίου πυρὸς, ἀπὸ τῆς καταιγίδος τῆς προξενούσης τοὺς κεραυνοὺς γενομένη· ὅθεν ἔπλασαν αὐτὴν περιερχομένην, ὅπου ἔπιπτον συνήθως οἱ κεραυνοὶ διὰ φυσικὰς αἰτίας. Ἡ δὲ φρόνησις ἐπινόησε, νὰ μὴ κατοικῶσιν ἐκεῖ πλησίον ἄνθρωποι· ὅθεν ἐφόνευσεν αὐτὴν ἡ Ἀθηνᾶ. Ἐγέννησε δὲ τὰ θηρία ταῦτα σχεδὸν ὅλα ἡ Ἔχιδνα, ἥτις ἀλληγορεῖται εἰς τὰ ἐκ τῆς ὑγρασίας γενόμενα εἰς τὰ θαλάσσια καὶ

(α) Ἀπολλόδ. Β'. α'. 2. Ἡσίοδ. Θεογον. 295—335. καὶ Κληρικ. Τγίν. Μύθ. 1, 1. καὶ Παυσ. 12.

παραθαλάσσια σπήλαια πνεύματα, ἐξ ὧν συμβαίνουσιν εἰς τοὺς παραθαλασσίους τόπους οἱ συνεχεῖς σεισμοὶ, κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἀρχαίων φυσικῶν. Τὸν δράκοντα δὲ ἀλληγοροῦσι καὶ εἰς τὸ ἑλικοειδὲς καὶ καμπύλον, καὶ ποικίλον περίζωμα τῆς θαλάσσης, διοῦ φαίνεται, ὅτι περιζώνει τὴν γῆν· ὅθεν ἔλεγον καὶ ἄλλα ἔθνη, καὶ σώζεται ἔτι ἡ γνώμη αὕτη, ὅτι ὁ δράκων κρατεῖ τὴν γῆν· ὅθεν ἐφύλαττε τὰ μῆλα τῶν ἑσπερίδων, τὰ ὁποῖα ἀλληγοροῦνται εἰς τὰ ἄϛρα, καὶ φαίνονται ὅτι εἶναι πλησίον εἰς τὸν ὁρίζονται· οἷον, εἰς τὸν Ὠκεανὸν, ὅπου εἶναι καὶ ὁ δράκων. Ἔτι δὲ ἀλληγοροῦνται καὶ εἰς ἄνδρας οἱ δράκοντες, ἀγρίους, ὠμοὺς, πανούργους καὶ πολεμικοὺς, ὡς ὁ τοῦ Κάδμου, περὶ οὗ ῥηθήσεται ἐκεῖ.

Ὁ δὲ Κολχικὸς Δράκων ἦτον ἐκεῖνος, ὅϛτις ἐφύλαττε τὸ χρυσοῦν δέρας εἰς τὴν Κολχίδα, τὸν ἐποῖον ἐφόνευσεν ἡ Μήδεια διὰ τῶν φαρμακων. Οὗτος δὲ ἐγεννήθη ἐκ τοῦ ἐμπύου τῆς πληγῆς τοῦ Τυφῶνος, ὅϛτις ἔτρεξεν, ὅτε ἐκεραύνωσεν αὐτὸν ὁ Ζεύς.

Ὁ δὲ Ἀπολιθωθεὶς Δράκων ἀνετράφη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, καὶ ἦτον βοηθὸς αὐτοῦ κατὰ τοῦ Νεμαίου λέοντος· ἔπειτα δὲ ἦλθε μὲ τὸν Ἡρακλέα εἰς τὰς Θήβας, καὶ τέλος ἔμεινεν εἰς τὴν Αὐλίδα, καὶ διέτριβεν ἐκεῖ. Καὶ οὗτος ἦτον ἐκεῖνος, ὁ φανεὶς τότε πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν ϛρατὸν, ὡς προμάντευμα τοῦ δεκαετοῦς πολέμου τῆς Τρῳάδος, ὅϛτις ἀπελιθώθη, ἀφ' οὗ ἔφαγε τοὺς νεοσσούς.

Ὁ δὲ Καϛάλιος Δράκων ἦτον υἱὸς τοῦ Ἄρεως, καὶ ἐφύλαττε τὴν Καϛαλίαν πηγὴν, ἢ τὴν Ἀρείαν κατ' ἄλλους. Ἐλθὼν δὲ ὁ Κάδμος εἰς τὰς Θήβας, ἔπεμψέ τινας νὰ εὕρωσιν ὕδωρ. Ἐλθόντες τοίνυν εἰς δάσος τι ἀρχαιότατον, εὗρον εἰς τὴν μέσην τούτου σπήλαιον κεκαλυμένον ὑπὸ βάτων καὶ ἀκανθῶν· ἐκ τοῦ ϛόματος δὲ τοῦ σπηλαίου ἔῤῥεεν ὕδωρ καθαρώτατον. Καὶ αὕτη ἦτον ἡ ῥηθεῖσα Καϛαλία, ἢ Ἀρεία πηγὴ, καὶ ἐν τῷ σπηλαίῳ τούτῳ ἐφώλευεν ὁ Δράκων, θηρίον ἀγριώτα-

τον· ἐπειδὴ εἶχε τρεῖς γλώσσας, καὶ τρεῖς σειρὰς ὀδόντων, καὶ ἀναπνοὴν δυσωδεστάτην· διότι τὸ στῶμα αὐτοῦ ἦτον αὐτόχρημα φάρμακον· ἐκ δὲ τῶν ὀμμάτων ἐξήρχετο πῦρ. Ἀκούσας τοίνυν οὗτος τὸν κρότον τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὁρμήσας ἔξω, διέφθειρε πολλοὺς αὐτῶν. Οἱ δὲ περισωθέντες ἀνήγγειλαν τὸ πάθος πρὸς τὸν Κάδμον. Κατ᾿ ἄλλους δὲ, ὅλοι διεφθάρησαν, καὶ κατὰ τὴν μεσημβρίαν, ἐξελθὼν ὁ Κάδμος εἰς ζήτησιν, εἶδεν αὐτοὺς μακρόθεν νεκροὺς, καὶ τὸν Δράκοντα ἐκροφοῦντα τὸ αἷμα αὐτῶν· ὅθεν ἀγανακτήσας, ἐφόνευσε τὸ θηρίον, ἀγωνισάμενος ἡρωϊκώτατα ὥραν ἱκανήν. Ἐπιφανεῖσα δὲ ἡ Ἀθηνᾶ εἶπε, νὰ σπείρῃ τοὺς ὀδόντας τοῦ Δράκοντος εἰς τὴν γῆν· καὶ τούτου γενομένου, ἐξῆλθον ἄνδρες ἔνοπλοι ἐκ τῆς γῆς, περὶ ὧν ῥηθήσεται ἐν τοῖς οἰκείοις τόποις (α).

Ἡ δὲ Ποινὴ ἦτον θηρίον ἀγριώτατον, τὸ ὁποῖον ἔπεμψεν ὁ Ἀπόλλων εἰς τιμωρίαν τῶν Ἀργείων, ἐπειδὴ ἐφόνευσάν τινα υἱὸν αὐτοῦ Λῖνον ὡς εἴρηται· ὅθεν ἥρπαζε τὸ θηρίον τὰ τέκνα ἀπὸ τῶν μητέρων, καὶ κατέτρωγεν αὐτά. Κόροιβος δέ τις Ἀργεῖος ἐφόνευσεν αὐτήν. Ἀλλ᾿ ὁ Ἀπόλλων ἔπεμψε νόσον λυμαντικωτέραν· ὅθεν ἐλθὼν ὁ Κόροιβος εἰς τοὺς Δελφοὺς, ἐζήτει, νὰ τιμωρηθῇ αὐτὸς διὰ τὸν φόνον τοῦ θηρίου, καὶ οὐχὶ ἡ πατρὶς αὐτοῦ. Ἡ δὲ Πυθία εἶπε, νὰ λάβῃ ἕνα τρίποδα ἐκεῖθεν, καὶ νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Ἄργος, ἀλλ᾿ εἰς ἄλλο μέρος· καὶ ὅπου πέσῃ ὁ τρίπους, ἐκεῖ νὰ κτίσῃ ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ νὰ κατοικήσῃ καὶ αὐτός. Ἐρχόμενος οὖν οὕτω διὰ τῆς Μεγαρίδος, ἔπεσεν ὁ τρίπους παραδόξως ἀπὸ τοῦ ὤμου αὐτοῦ κατὰ τὸ ὄρος Γερανίαν· ὅθεν κτίσας Ἱερὸν, ἔμεινεν ἐκεῖ. ἔνθα ὠνομάσθη ἡ κώμη ἐκείνη Τριποδίσκος. Ἐσώζετο δὲ ὁ τάφος αὐτοῦ εἰς

(α) Ἀπολλόδ. Γ΄. δ΄ 1. Α΄. Θ΄. 23. Β΄. δ΄. 11. Ὀβίδ. Ἐρωτικ. Α΄. ΙΕ΄. καὶ Μετ. Γ΄. 101. Διόδ. Δ΄. ΜΖ΄.

τὴν ἀγορὰν τῶν Μεγάρων, καὶ ἐπὶ τοῦ τάφου εἶχον αὐτὸν καὶ τὴν ποινὴν, ὡς φινευοντα αὐτήν (α)

Οἱ παλαιοὶ ὠνόμαζον τὰς τιμωρίας ποινὰς καὶ ἐριννύας· ὅθεν τὸ πάθος τοῦτο ἦτον ἀσθένεια· οἱ δὲ ποιηταὶ μετεμόρφωσαν αὐτὴν εἰς θηρίον. Αὗται αἱ ἰδέαι σώζονται ἔτι, καὶ νομίζουσι τὰς ἀσθενείας γυναῖκας, βλέπουσιν αὐτὰς καὶ ἐνίοτε.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Περὶ τῆς Λερναίας Ὕδρας, Χιμαίρας, καὶ Σφιγγός.

Ἡ μὲν Λερναία Ὕδρα ἀνετράφη, καὶ ἐφώλευεν εἰς τὴν Λέρνην λίμνην τῆς Ἀργολίδος, καὶ ἦτον θηρίον τερατῶδες· ἐπειδὴ εἶχε σῶμα μὲν μεγαλώτατον, κεφαλὰς δὲ ἐννέα, τὰς ὀκτὼ θνητὰς, καὶ τὴν ἐν τῷ μέσῳ ἐννάτην ἀθάνατον. Ἐξήρχετο τοίνυν συνεχῶς εἰς τὰς πεδιάδας, καὶ ἁρπάζουσα ἀνθρώπους τε καὶ ζῶα, κατερήμωσε τὴν χώραν. Ἐλθὼν δὲ ὁ Ἡρακλῆς ἀφ' ἅρματος ὀχούμενος, ἔχων καὶ τὸν Ἰόλαον ἡνίοχον, καὶ ἰδὼν αὐτὴν καθημένην ἐν τῇ φωλεᾷ αὐτῆς, ἥτις ἦτον ἐπί τινος λόφου πλησίον τῶν πηγῶν τῆς κρήνης Ἀμυμώνης, κατέβη ἐκ τοῦ ἅρματος. Μὴ δυνάμενος δὲ νὰ πλησιάσῃ, ἐπειδὴ ἦτον ἕλος τὰ πέριξ, ῥίψας βέλη πεπυρωμένα, ἐξεδίωξεν αὐτὴν εἰς τὴν πεδιάδα. Ἔπειτα ὁρμήσας, καὶ λαβὼν αὐτὴν, ἔτυπτε τὰς κεφαλὰς μὲ τὸ ῥόπαλον εἰς μάτην· ἐπειδὴ ἔκοπτε μίαν, καὶ ἐφύτρωναν δύο εἰς τὸν τόπον ἐκείνης. Ἐκείνη δὲ περιτυλίξασα τὴν οὐρὰν εἰς τὸν πόδα αὐτοῦ. ἐκρατεῖτο σφικτά. Ἔπειτα ἦλθε καί τις Καρκῖνος βοηθὸς αὐτῆς, καὶ ἐδάγκανε τὸν πόδα αὐτοῦ. Ἡ

(α) Παυσαν. Ἀττικ. ΜΔ'. 7.

προςαγὴ τοῦ Εὐρυσθέως ἦτον, νὰ φονεύσῃ μόνος τὴν Ὕδραν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκείνη εἶχε βοηθὸν τὸν Καρκῖνον, ἐφόνευσε πρῶτον τοῦτον, ἔπειτα ἔκραξε καὶ αὐτὸς βοηθὸν τὸν Ἰόλαον. Καὶ οὕτως, ὁ μὲν Ἡρακλῆς ἔκοπτε τὰς κεφαλὰς, ὁ δὲ Ἰόλαος ἀνάψας δαυλοὺς, ἔκαιε τὰ μέρη ἐκεῖνα, καὶ ἐμπόδιζε τὴν αὔξησιν τῶν νέων κεφαλῶν. Κατὰ τοῦτον οὖν τὸν τρόπον, νικήσας τὰς ὀκτὼ κεφαλὰς, ἔκοψε καὶ τὴν ἐννάτην τὴν ἀθάνατον, καὶ ἔθαψεν αὐτὴν πλησίον τῆς ὁδοῦ μεταξὺ Λέρνης καὶ Ἐλεοῦντος· ἔπειτα ἔθηκε πέτραν βαρεῖαν ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτῆς. Σχίσας δὲ καὶ τὸ σῶμα ἔβαψεν εἰς τὴν χολὴν τὰ βέλη αὐτοῦ, καὶ διὰ τοῦτο ἦσαν φαρμακερὰ, καὶ αἱ ὑπ' αὐτῶν γενόμεναι πληγαὶ, ἀνίατοι. Κατ' ἄλλους δὲ, εἰς τὸ αἷμα αὐτῆς ἔβαψεν αὐτά.

Κατ' ἄλλους δὲ εἶχεν ὀκτὼ, ἢ πεντήκοντα, ἢ ἑκατὸν κεφαλὰς, ἢ μίαν μόνον, καὶ τόσον φαρμακερὰν, ὥςε μόνον διὰ τῆς ἀναπνοῆς ἐφόνευε τοὺς ἀνθρώπους. Ἐπληγώθη καὶ ὁ Ἡρακλῆς μαχόμενος ὑπ' αὐτῆς, καὶ ἡ πληγὴ ἔμεινε πολὺν καιρὸν ἀνίατος, ὥςε ἦλθεν εἰς τὴν Παλαιςίνην κατὰ τὸν χρησμὸν, καὶ εὑρὼν χόρτον τι τὴν μορφὴν τῆς Ὕδρας ἔχον, ἰατρεύθη· ὅθεν κτίσας πόλιν ἐκεῖ, ὠνόμασεν αὐτὴν Ἄκην παρὰ τὸ ἀκέομαι (α).

Τοῦτον τὸν μῦθον ἐξηγεῖ ὁ Παλαίφατος οὕτος· ἦσαν τότε ἐκεῖ πολλαὶ πόλεις, Μυκῆναι, Λέρνη, καὶ ἄλλαι, ἔχουσαι ἑκάςη τὸν βασιλέα αὐτῆς. Ὁ δὲ Σθένελος υἱὸς τοῦ Περσέως ἔχων τὴν πολυανθρωποτάτην τότε Μυκήνην, ὑπέταξε τοὺς ἄλλους βασιλίσκους, καὶ τὰς πόλεις αὐτῶν, ἐκτὸς τῆς Λέρνης ἀνθιςαμένης ἰσχυρῶς, διὰ τὴν ὀχυρότητα τοῦ τόπου. Ὅθεν ὕςερον ὁ Εὐρυσθεὺς ἔπεμψε τὸν Ἡρακλέα, νὰ κυριεύσῃ αὐτήν. Ἀλλ'

(α) Ἀπολλόδωρ. Β'. ε'. 2. Ἡσίοδ. Θεογον. 313. Διόδωρ. Α'. Ια'. Ὀβίδ. Μετ. Ζ' 658. Νίκανδρ. Θηριακ. 48. Στέφαν. ἐν Ἄκῃ. Πτολεμ. Ἡφαίς. 310. Παυσαν. Κορινθ. Λς'.

ὁ βασιλεὺς αὐτῆς Λέρνος ἀνθίςατο, ἔχων καὶ φρούριον δυνατὸν Ὕδραν ὀνομαζόμενον· ἐπειδὴ ἦτον ἐν τῇ λίμνῃ ἴσως. Ἐφύλαττον τοίνυν πεντήκοντα τοξόται εἰς τοὺς πύργους τοῦ φρουρίου, καὶ τῆς πολιορκίας προχωρούσης, ὅτε ἐφονεύετο εἷς, ἀνέβαινον δύο εἰς τὸν τόπον ἐκείνου. Τέλος δὲ, ςενοχωρηθεὶς ὁ Λέρνος, ἐκάλεσε ςράτευμα ξένον μισθωτὸν ἐκ τῆς Καρίας, καὶ ὁ ςρατηγὸς τούτου ὠνομάζετο Καρκῖνος, ἀνὴρ ἀνδρεῖος καὶ πολεμικός· ὅθεν ἐγένετο ἡ ἀντίςασις ἰσχυρωτέρα, καὶ αἱ προσβολαὶ τοῦ Ἡρακλέους ἀνωφελεῖς. Δια τοῦτο ἄρα ἐκάλεσε καὶ αὐτὸς τὸν Ἰόλαον ἐκ τῆς Βοιωτίας μὲ ςράτευμα τῶν Θηβαίων, ὅςτις ἐλθὼν, ἐνέπρησε τὸν πύργον, καὶ δὲν ἐφύτρωνον πλέον αἱ διπλαῖ κεφαλαί. Καὶ οὕτως ἐκυριεύθη ἡ Ὕδρα, καὶ ἐφονεύθη ὅλον τὸ ἐν αὐτῇ ςράτευμα. Οὕτω τοίνυν μετέπλαττον οἱ ποιηταὶ τὰς ἱςορίας εἰς μύθους. Ὅτι δὲ ὁ πόλεμος οὗτος ἐγένετο μέγας καὶ διαβόητος, τὸ δεικνύουσι τὰ τοσαῦτα ποιήματα· ἐπειδὴ ἀναφέρουσιν ἄλλος μὲν μονοκέφαλον, ἄλλος δὲ δικέφαλον, ἄλλος ἑπτακέφαλον, ὀκτακέφαλον, ἐννεακέφαλον, πεντηκοντακέφαλον, καὶ ἑκατοντακέφαλον τὴν Ὕδραν (α), οἵτινες ἦσαν οἱ τοξόται τοῦ πύργου.

Ἡ δὲ Χίμαιρα ἦτον θυγάτηρ τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης, ὡς εἴρηται. Κατ' ἄλλους δὲ ἦτον θυγάτηρ τινὸς Τιτᾶνος, καί τινος Χελιδρίας, ἀγνώςων παντάπασιν ὑποκειμένων. Ἦτον δὲ γένους θείου καὶ οὐχὶ ἀνθρωπίνου, καὶ ἀνέθρεψεν αὐτὴν τις Ἀμισώδαρος καλούμενος ἐν τῇ Λυκίᾳ. Ἦτον ὅμως θηρίον παράδοξον καὶ τέρας ἀπαραδειγμάτιςον· ἐπειδὴ εἶχε τρεῖς διαφόρους κεφαλάς· τὴν μὲν ἔμπροσθεν λέοντος, τὴν δ' ὄπισθεν δρακοντος, καὶ τὴν μέσην χιμαίρας. Οὕτω καὶ τὸ σῶμα· τὸ ἔμπροσθεν λέοντος, τὸ μέσον χιμαίρας, καὶ τὸ ὄπισθεν δρακοντος. Ἡ

(α) Λή. καὶ Σχολ.

κατ' ἄλλους εἶχε προτομὴν λέοντος. μέσην χιμαίρας, καὶ οὐρὰν δράκοντος· ἔῤῥιπτε δὲ καὶ φλόγας ἐκ τῶν ςομάτων· ὅθεν ὠνομάζετο καὶ πυρίπνους· ἐφώλευε τοίνυν ἐπίτινος ὄρους τῆς Λυκίας πλησίον τῶν Πατάρων, καὶ διέφθειρε τὴν χώραν, ἁρπάζουσα ζῶα καὶ ἀνθρώπους, καὶ καταφλέγουσα τοὺς καρποὺς, ὥςε ἦτον ἀδύνατον νὰ πλησιάσῃ ἄνθρωπος ἐκεῖ. Ἐφόνευσεν ὅμως αὐτὴν ὁ Βελλερεφόντης, τοξεύων ἱπτάμενος ἀπὸ τοῦ πηγάσου· ἢ κατ' ἄλλους, ἔδησεν εἰς τὸ δόρυ σφαῖραν μολύβδου, ἔπειτα ἔῤῥιψεν αὐτὸ εἰς τὸ ςόμα αὐτῆς. Ἀναλυθεὶς δὲ ὁ μόλυβδος ὑπὸ τοῦ πυρὸς, ἐχώνευσε τὰ σπλάγχνα αὐτῆς, καὶ οὕτως ἐτελεύτησεν. Ἔθηκαν δὲ καὶ αὐτὴν εἰς τὸν Τάρταρον, ὡς φόβητρον τῶν κολαζομένων, ὡς φαίνεται ἐκεῖ. Εὑρέθη ἡ εἰκὼν αὐτῆς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ κατὰ τὸ 1554, καὶ σώζεται ἐν τῇ Φλωρεντίᾳ (α).

Τοῦτον δὲ τὸν μῦθον ἐξηγοῦσι πολλοὶ διαφόρως. Τινὲς μὲν, λέγοντες, ὅτι ἦτον ἓν ὄρος πυρίπνοον τῆς Κιλικίας, καὶ ἐπειδὴ διέτριβον πρὸς τὴν κορυφὴν λέοντες, πρὸς τὴν μέσην χίμαιραι, αἶγες, καὶ κατωτέρω ὄφεις, κατὰ τὴν φύσιν τοῦ τόπου, ἔπλασαν τὸν μῦθον. Τινὲς δὲ θέλουσι τὸ ὄρος τοῦτο εἰς τὴν Σικελίαν. Ὁ δὲ Βελλερεφόντης ἐξολοθρεύσας τὰ θηρία, ἀποκατέςησε κατοικήσιμον τὸν τόπον. Κατ' ἄλλους δὲ, αἱ τρεῖς κεφαλαὶ ἦσαν τρεῖς κορυφαὶ τοῦ ὄρους. Κατ' ἄλλους δὲ, τὸ ὄρος ἦτον λεῖον, καὶ ἀνθήλιον, καὶ ἀπέπεμπεν ἀντανακλάσεις πυρώδεις εἰς τὰς πεδιάδας, ὥςε ἐξηραίνοντο οἱ καρποὶ καὶ τὰ χόρτα. Ὁ δὲ Βελλερεφόντης κόψας τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἔπαυσε τὸ κακόν. Κατ' ἄλλους δὲ, αἱ τρεῖς κεφαλαὶ δηλοῦσι τὰ τρία ἔθνη, ἅπερ ἐνίκησεν ὁ Βελλερεφόντης· ἡ μὲν κεφαλὴ τοῦ

(α) Ἡσιόδ. Θεογον. 304. 319. Ἀπολλόδ. Β'. γ'. 1. Ὅμηρ. Ἰλ. Ζ'. 191. καὶ Π. 329, Ἰωνιά. 432. Ἀπολλών. Β'. 3. Νατάλ. Θ'. δ'.

λέοντος σημαίνει τοὺς Σολύμους, τῆς δὲ χιμαίρας τὰς Ἀμαζόνας, καὶ τοῦ δράκοντος, τοὺς Λυκίους· ἢ τοὺς τρεῖς ἀρχηγοὺς τῶν Σολύμων· τὸν Ἄργον, Ἄρσαλον, καὶ Τροσίβιον. Κατ' ἄλλους δὲ ἡ Χίμαιρα ἦτον βασίλισσα, γυνὴ τοῦ Ἀμισωδάρου καὶ κακῆς διαθέσεως γυνή, ἔχουσα καὶ δύο ἀδελφοὺς ὁμογνώμονας, Λέοντα καὶ Δράκοντα ὀνομαζομένους. Κατ' ἄλλους δέ, ὁ Ἀμησώδαρος, ὃν ὠνόμαζον Ἰσάραν οἱ Λύκιοι, ἦλθεν ἐκ τῆς Σελείας ἀποικίας τῶν Λυκίων, ἔχων ςόλον λῃςρικόν, καὶ νάυαρχόν τινα Χείμαρον καλούμενον, ὠμόν, καὶ πολεμιςήν, ὅςτις εἶχεν εἰς τὴν πρῶραν τῆς ναυαρχίδος λέοντα παράσημον, καὶ εἰς τὴν πρύμνην δράκοντα. Λῃςεύων οὖν τὴν θάλασσαν ἐκείνην, κατέςησεν αὐτὴν ἄπλευςον· ἔβλαπτε πολὺ καὶ τοὺς Λυκίους. Τοῦτον οὖν καταδιώξας ὁ Βελλερεφόντης μὲ τὸν Πήγασον, τὸν ἐφόνευσε. Κατὰ ταύτην τὴν γνώμην τοῦ Πλουτάρχου, συμφωνεῖ ὁ Πήγασος, καὶ τὸ ἵπταμα τοῦ Βελλερεφόντου, ὅπερ ἐςὶ τὸ πλεύσιμον. Τέλος δὲ ὁ μόλυβδος δηλοῖ τὸν χαλινὸν τῆς δουλείας· ὅ ἐςιν, ὑπέταξεν εἰς δουλείαν ἐκείνους τοὺς ἀγρίους. Ὁ δὲ Πήγασος ἦτον ἡ ναυαρχὶς ναῦς τοῦ Βελλερεφόντου (α).

Ἡ δὲ Σφίγξ ἦτον θηρίον καὶ τοῦτο τερατῶδες· ἐπειδὴ εἶχε πρόσωπον μὲν παρθενικόν, ςῆθος δέ, πόδας καὶ οὐρὰν λέοντος, καὶ πτέρυγας ὀρνέου· ἢ πρόσωπον, χεῖρας καὶ φωνὴν ἀνθρώπου, σῶμα κυνός, οὐρὰν δράκοντος, ὄνυχας λέοντος, καὶ πτέρυγας ὀρνέου· ἢ εἶχε τὸ ἔμπροσθεν μέρος λέοντος, τὸ ὄπισθεν ἀνθρώπου, ὄνυχας καὶ πτέρυγας ἀετοῦ. Κατὰ τούτους οὖν τοὺς τρόπους εὑρέθη ἐζωγραφισμένη. Ἐδιδάχθη δὲ καὶ πολλὰ αἰνίγματα ὑπὸ τῶν Μουσῶν, καὶ διέτριβε κατὰ τὴν

(α) Πλίν. Ἱςορ. φυσ. Β΄. 106. Σέρβ. ἐν Βιργιλ. Αἰν. ς΄. 288. Νατάλ. Θ΄. γ΄. Ἄλκιμ. καὶ Ἀγαθαρχιδ. παρ' αὐτῷ. Τζέτζ. Χιλ. καὶ Ἀντίγον. Πλούταρχ. περὶ Ἀρετ. γυναικ. 247. Ἡρακλείδ. Ἀπίς. Ις΄. Τζέτζ. ἐν Λυκόφρ. 17.

Αἰθιοπίαν, προβάλλουσα τὰ αἰνίγματα αὐτῆς, ὅπου ἤθελε. Καὶ ἂν δὲν ἐδύναντο, νὰ λύσωσιν αὐτὰ οἱ ἄνθρωποι, ἔτρωγεν ἕνα ἐξ αὐτῶν. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ Ἥρα ἐμίσει τοὺς Καδμείους, ἢ ὁ Διόνυσος, ἔπεμψεν αὐτὴν εἰς τιμωρίαν. Καθήσασα τοίνυν ἐπὶ τὸ Φίκειον ὄρος πλησίον τῶν Θηβῶν, προέτεινε τὸ ἑξῆς αἴνιγμα· ποῖον ζῶον ἔχει μίαν φωνὴν, καὶ δύο, τρεῖς, καὶ τέσσαρας πόδας. Ἄλλοι δὲ ἐξέφρασαν αὐτὸ οὕτω· ποῖον ζῶον περιπατεῖ τὸ πρωῒ μὲ τέσσαρας πόδας, τὴν μεσημβρίαν μὲ δύο, καὶ τὸ ἑσπέρας μὲ τρεῖς. Ἄλλοι δὲ κατεσκεύασαν αὐτὸ ἔντεχνον οὕτως.

„Ἐςὶ δίπουν ἐπὶ γῆς καὶ τετράπουν { οὗ μία φωνὴ / οὗ μία μορφὴ }
„Καὶ τρίπουν· ἀλλάσσει δὲ βοὴν μόνον, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν.
„Ἕρπεται { κινεῖται / γίνεται } ἀνὰ τ' αἰθέρα καὶ κατὰ πόντον.
„Ἀλλ' ὁπόταν πλείςοισιν ἐπιγόμενον ποσὶ βαίνῃ,
„Ἔνθα τάχος γυίοισιν ἀφαυρότερον πέλει αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ τοίνυν δὲν ἐδύναντο νὰ λύσωσιν αὐτὸ οἱ Θηβαῖοι, ἔτρωγεν ἕνα ἐξ αὐτῶν, ὥςε κατέφαγε πολλούς, ἐπειδὴ ἡ ἐρώτησις ἐγίνετο συνεχῶς· ὅθεν ἀναγκασθέντες, ἠρώτησαν τὸ μαντεῖον περὶ ἀπαλλαγῆς τοῦ κακοῦ, καὶ ἔλαβον χρησμὸν, ὅτι εἶναι ἀδύνατον ἄλλως, ἂν δὲν λυθῇ τὸ πρόβλημα. Ἀφ' οὗ δὲ ἔφαγε καὶ τὸν Αἵμονα τὸν υἱὸν τοῦ Κρέοντος τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν, ἐκήρυξεν ὁ Κρέων, ἵνα λάβῃ τὴν βασιλείαν, καὶ τὴν γυναῖκα τοῦ Λαΐου Ἰοκάςην, ὅςτις λύσῃ τὸ αἴνιγμα. Λύσας οὖν τοῦτο ὁ Οἰδίπους, ἔλαβε τὰ ὑποσχεθέντα. Ἡ δὲ Σφίγξ ἔπεσεν ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως, καὶ ἐφονεύθη· ἐπειδὴ ἦτον προωρισμένον, νὰ ἀποθάνῃ, ὅταν λυθῇ τὸ αἴνιγμα. Ἡ δὲ ἀκρόπολις ἦτον ἐπὶ τοῦ

φικείου ὄρους (α). Ἡ λύσις δὲ τοῦ αἰνίγματος ἦτον, ὅτι τὸ ζῶον εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὅςτις βρέφος ὢν ἕρπεται εἰςτέσσαραςβάσεις· ἔπειτα περιπατεῖ εἰς τοὺς δύο πόδας· γέρων δὲ γενόμενος, λαμβάνει καὶ τρίτον πόδα τὴν βακτηρίαν. Λέγουσι δὲ, ὅτι καίτις ἀλώπηξ ἔφθειρέ ποτε τὴν Καδμείαν χώραν, ὥςε ἔδιδον αὐτῇ οἱ Θηβαῖοι ἕνα νέον κατὰ μῆνα, καὶ μόλις ἐδυνήθη νὰ διώξῃ αὐτὴν ὁ Λαίλαψ τοῦ Κεφάλου, ὅτε ἐγένετο ἡ συμμαχία τοῦ Ἀμφιτρύωνος καὶ Κεφάλου περὶ αὐτῆς. Ἦτον δὲ πεπρωμένον, νὰ λαμβάνῃ, ὅ,τι καὶ ἂν διώκῃ, καὶ αὐτὴ νὰ μὴ λαμβάνηται· ὅθεν ἀπελίθωσεν ὁ Ζεὺς καὶ αὐτὴν καὶ τὸν κύνα.

Λέγουσι δὲ πολλὰ καὶ περὶ τοῦ μύθου τούτου. Τινὲς μὲν, ὅτι ἦτον θυγάτηρ νόθος τοῦ Λαΐου, Σφίγξ ὀνομαζομένη· καὶ ἐπειδὴ ἠγάπα αὐτὴν ὁ Λάϊος, τῇ ἐφανέρωσέ τινα μυςικὸν χρησμὸν, ὅςτις ἐφυλάττετο μυςικὸς ἐκ τοῦ Κάδμου, καὶ ἐγίνωσκον αὐτὸν μόνον οἱ βασιλεῖς καὶ τὰ γνήσια τέκνα αὐτῶν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Λάϊος εἶχε καὶ πολλὰ νόθα τέκνα, καὶ ἐζήτουν καὶ ἐκεῖνα τὴν βασιλείαν, λέγοντες, ὅτι δὲν εἶναι νόθοι, κατέςη ἡ Σφίγξ κριτὴς, ἵνα δοκιμάσῃ αὐτοὺς, ἂν γνωρίζωσι τὸν χρησμὸν, τὸν ὁποῖον γνωρίζουσι τὰ γνήσια τέκνα τοῦ Λαΐου. Καὶ οὕτως ἐφόνευεν αὐτὰ, ἐπειδὴ νόθοι ὄντες, ἐφιλονείκουν περὶ γένους καὶ βασιλείας. Ὁ δὲ Οἰδίπους ἰδὼν τὸν χρησμὸν εἰς τὸν ὕπνον αὐτοῦ, ἔλαβε τὴν βασιλείαν. Καὶ οὕτως ἐξηγήθη ὁ μῦθος διὰ μύθου. Κατ' ἄλλους δὲ ἦτον λῃςὴς τῆς θαλάσσης, ἔχουσα δύναμιν ναυτικὴν, καὶ καταλαβοῦσα τὴν Ἀνθηδόνα, ἀνέβη εἰς τὸ ῥηθὲν ὄρος, καὶ ἐλῄςευεν. Ἐλθὼν δὲ ὁ Οἰδίπους μὲ ςράτευμα ἐκ τῆς Κορίνθου, ἐφόνευσεν

(α) Ἀπολλόδ. Γ'. ε'. 8. Ἡσίοδ. Θεογον. 326. καὶ Σχολ. Τζέτζ. ἐν. Λυκόφρ. 7. Διόδωρ. Δ'. ξδ'. Νατάλ. Θ'. Ιη'. Ὑγῖν. μύθ. 67. Ἀθήν. Γ'. 456. Εὐριπίδ. ἐν Φοινίσ. 45 —— καὶ Σχολ καὶ ἐν Ὑποθέσ.

αὐτήν. Κατ᾽ ἄλλους δέ. ὁ Κάδμος εἶχε γυναῖκα Ἀμαζονίδα Σφίγγα καλουμένην· ἔπειτα ἔλαβε καὶ τὴν ἀδελφὴν τοῦ Δράκοντος τὴν Ἁρμονίαν. Ὅθεν ἡ Σφίγξ λαμβάνει πολλοὺς πολίτας, καὶ φεύγει εἰς τὸ ὄρος Σφίγγιον καλούμενον· ἐκεῖθεν δὲ ἐνεδρεύουσα, ἐφόνευε τοὺς ἐναντίους· οἱ δὲ Θηβαῖοι ἔλεγον τὴν ἐνέδραν αἴνιγμα. Τέλος δὲ ἐλθὼν ὁ Οἰδίπους, ἐφόνευσεν αὐτὴν δι᾽ ἐνέδρας τὴν νύκτα, καὶ οὕτως ἔλυσε τὸ αἴνιγμα (α).

Οἱ Αἰγύπτιοι ἐσήμαινον διὰ τῆς Σφιγγὸς τὸν Αὔγουστον καὶ Ἰούλιον μῆνα, ὅτε εἶναι ὁ ἥλιος εἰς τὸ ζώδιον τοῦ λέοντος καὶ τῆς παρθένου, καὶ γίνεται ἡ πλημμύρα τοῦ Νείλου. Εὑρέθη δὲ καὶ ἄγαλμα αὐτῆς κείμενον πλησίον τῶν πυραμίδων, καὶ μέγεθος ἐξαίσιον ἔχον· ἐπειδὴ μόνον ἡ περιφέρεια τῆς κεφαλῆς ἦτον ὑπὲρ τοὺς ἑκατὸν πόδας· τὸ δὲ μέγεθος ὅλον ἀπὸ τῶν ποδῶν μέχρι τῆς κεφαλῆς, ἑκατὸν τεσσαράκοντα τριῶν ποδῶν· ἐκεῖ ἔλεγον, ὅτι ἦτον ὁ τάφος τοῦ Ἀμάσιδος. Σώζεται δὲ ἔτι μόνον ἡ κεφαλή, ἢ φαίνεται μᾶλλον· ἐπειδὴ τὸ λοιπὸν ἐσκέπασεν ἡ ἄμμος. Ἔβαλλον δὲ τὰ ἀγάλματα τῆς Σφιγγὸς οἱ Αἰγύπτιοι ἔμπροσθεν τῶν ναῶν, δηλοῦντες ἴσως, ὅτι τὸ θεῖον εἶναι καὶ ἀγαθὸν, καὶ φοβερὸν, κατὰ τὴν εἰκόνα, παρθενικὴν καὶ θηριώδη οὖσαν· καὶ ἀκατανόητον, κατὰ τὰ αἰνίγματα· ἐπειδὴ τὸ εἶδος τοῦτο τῶν αἰνιγμάτων ἦτον ἀρχαιότατον, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν Αἴγυπτον καὶ Φοινίκην συνειθιζόμενον (β).

(α) Παυσαν. Βοιωτικ. Κς'. 2. Παλαίφατ. Ζ'.
(β) Βελλών. παρ. Κασάλ. Αἰγυπτ. Ις'. Πλίν. Ἱστορ. φυσικ. Λς'. ΙΒ'. Θεβενότ. περιηγήσ. Ε'. Βανιέρ. Ζ'. 186.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Περὶ τοῦ Καλυδωνίου καὶ τοῦ Ἐρυμανθίου Κάπρου, τῆς Κρομμυωνίας Συὸς, τοῦ Νεμαίου, καὶ Κιθαιρωνίου Λέοντος, καὶ τῆς Κερυνίτιδος Ἐλάφου.

Ὁ μὲν Καλυδώνιος Κάπρος ἦτον θηρίον ἄγριον καὶ ὀλεθριώτατον· ἐπειδὴ εἶχε μέγεθος ὡς ταῦρος, ὀδόντας ὡς ἐλέφας, τρίχας ὡς βέλη, φωνὴν κροτώδη ὡς κεραυνὸν, ὄμματα ὡς πῦρ, καὶ ἐκ τῶν ὤμων αὐτοῦ ἔῤῥεεν ἀφρὸς θερμότατος. Τοῦτο τοίνυν τὸ θηρίον ἔπεμψεν ἡ Ἄρτεμις εἰς τὴν Καλυδῶνα πρὸς τιμωρίαν τοῦ Οἰνέως, ἐπειδὴ δὲν ἐθυσίασεν εἰς αὐτὴν, ὅπερ διέφθειρε, καὶ κατερήμωσεν ὅλην τὴν χώραν. Ἐπειδὴ κατέτρωγε τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζῶα, ἐξερίζωνε τὰ δένδρα, συνέτριβε τοὺς φραγμοὺς τῶν ἀμπέλων, κατέκαιε τὰ φύλλα, τὰ ἄνθη καὶ τοὺς καρποὺς διὰ τῆς ἀναπνοῆς αὐτοῦ· ὥςε οἱ ἄνθρωποι ἐκάθηντο κεκλεισμένοι εἰς τὰς πόλεις, ὡς πολιορκούμενοι, μὴ τολμῶντες νὰ ἐξέλθωσιν εἰς τὰ ἔργα αὐτῶν, καὶ ἡ χώρα ἔμεινεν ἀγεώργητος, ἀκαλλιέργητος καὶ ἄφορος. Ὅθεν ὁ Μελέαγρος υἱὸς τοῦ Οἰνέως συνεκρότησεν ἐκείνην τὴν περιβόητον συμμαχίαν κατὰ τοῦ θηρίου τούτου. Ἐκήρυξε τοίνυν, νὰ συναχθῶσιν οἱ ἀριςεῖς τῆς Ἑλλάδος, ἵνα θηρεύσωσι τὸν Κάπρον, καὶ ὅςτις φονεύσῃ αὐτὸν, νὰ λάβῃ τὸ δέρμα αὐτοῦ. Ἦλθον ἄρα εἰς τὴν συμμαχίαν ταύτην ὅλοι οἱ ἐπίσημοι Ἥρωες τῆς Ἑλλάδος, ὡς ῥηθήσεται ἐκεῖ, καὶ ἐφόνευσαν τὸν Κάπρον (α). Τὸ δὲ δέρ-

(α) Ἀπολλόδ. Α'. η'. 2. 3. Ὅμηρ. Ἰλ. Ι'. 529. καὶ Διδυμ. Ὀβιδ. Μετ. Η'. 281. Ὑγῖν. Μύθ. 172.

μα, καὶ οἱ ὀδόντες αὐτοῦ ἀφιερώθησαν εἰς τὸν ναὸν τῆς ἐν Τεγέᾳ Ἀρτέμιδος.

Τινὲς μὲν νομίζουσιν, ὅτι ἦτον τῷ ὄντι θηρίον ἄγριον ὁ Κάπρος οὗτος, καὶ ἔβλαπτε τὴν χώραν. Κατ' ἄλλους δὲ ἦτον λῃστὴς ἰσχυρός.

Ὁ δὲ Ἐρυμάνθιος Κάπρος ἐφώλευεν εἰς τὸ ὄρος τῆς Ἀρκαδίας Ἐρύμανθον, καὶ ἔφθειρε τὴν Ψωφίδα χώραν· ἦτον ὅμως πολὺ ἰσχυρός, ἔχων καὶ ὀδόντας μεγάλους. Ὅθεν ὁ Ἡρακλῆς μετεχειρίσθη τέχνην μᾶλλον, ἢ ἀνδρείαν· καὶ οὕτως ἐκόμισεν αὐτὸν ζῶντα πρὸς τὸν Εὐρυσθέα, ὅστις ἰδὼν αὐτὸν εἰς τοὺς ὤμους τοῦ Ἡρακλέους, ἐκρύβη εἰς πίθον χαλκοῦν. Τοιοῦτον φοβερὸν ἦτον τὸ θηρίον. Κατ' ἄλλους δὲ συνέλαβεν αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς μὲ τὰ δίκτυα· ἢ ἔςι μὲ ςρατηγήματα, λῃςὴν ὄντα. Οἱ Κυμαῖοι ἔλεγον, ὅτι οἱ ὀδόντες τοῦ Κάπρου τούτου ἦσαν ἐκεῖ ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀπόλλωνος (α).

Ἡ δὲ Κρομμυωνία Σῦς ἐφώλευεν ἐν τῇ Κορίνθῳ εἰς τόπον τινὰ Κρομμυῶνα καλούμενον, καὶ διέφθειρε τὴν πέριξ χώραν, θηρίον ἄγριον καὶ ἀκαταδάμαςον οὖσα. Τέλος δὲ ἐφόνευσεν αὐτὴν ὁ Θησεὺς διαβαίνων ἐκεῖθεν. Ἦτον δὲ καὶ αὐτὴ Λῃςὴς, υἱὸς τινὸς Φαιᾶς καλουμένης· ὅθεν ἔλεγον αὐτὴν καὶ Φαιὰν Σῦν, καὶ ὅτι αὐτὴ ἐγέννησε τοὺς δύο ῥηθέντας Κάπρους (β).

Ὁ δὲ Νεμαῖος Λέων ἐφώλευεν ἔν τινι βαθυτάτῳ σπηλαίῳ, πρὸς τὰς ὑπωρείας τοῦ ὄρους Τρητοῦ, μεταξὺ Νεμέας καὶ Μυκηνῶν, ὡς δεκαπέντε ςάδια μακρὰν τῆς Νεμέας, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη. Τὸ δὲ ὄρος ὠνομάσθη τρητὸν, ἀπὸ τοῦ τρέω τοῦ τρυπῶ, ἐπειδὴ ἦτον τετρυπημένον ὑποκάτωθεν, ἔχον σπήλαιον δίςομον ὡς διώρυγα, καὶ ἐκεῖ ἐφώλευεν ὁ Λέων, ἄτρωτος ὢν ὑπὸ σιδήρου καὶ χαλκοῦ. Διέφθειρε τοίνυν τὴν πέριξ χώ-

---

(α) Ἀπολλόδ. Β'. ε'. 4. Διόδωρ. Δ'. ΙΒ'. Παυσαν. Ἀρκαδικ. ΚΔ'.
(β) Διόδ. Δ'. ΝΘ'. Πλούταρχ. ἐν Θησ. Ια'. Ὀβίδ. Μετ. η'.

ραν ἀδιακόπως, καὶ ἀφόβως· ἐπειδὴ διωκόμενος, εἰσήρχετο εἰς τὸ σπήλαιον διὰ τῆς μιᾶς εἰσόδου, καὶ ἐξήρχετο διὰ τῆς ἄλλης. Πεμφθεὶς οὖν ὁ Ἡρακλῆς ἐπὶ τοῦτον, καὶ εὑρὼν αὐτὸν εἰς τὴν πεδιάδα, ἐτόξευεν ἀνωφελῶς. Τέλος δὲ μαθὼν ὅτι ἦτον ἄτρωτος, καὶ ἀνατεινάμενος τὸ ῥόπαλον, ἐδίωκεν αὐτὸν κατὰ πόδας. Ἀναγκασθεὶς εὖν οὕτως, ἔφυγεν εἰς τὸ σπήλαιον. Ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς φράξας τὴν μίαν εἴσοδον μὲ τοῖχον, εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπήλαιον διὰ τῆς ἄλλης, καὶ λαβὼν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ τραχήλου, τὸν ἔσφιξεν ἕως οὗ τὸν ἔπνιξε. Τότε ἔκοψεν ἕνα δάκτυλον τῆς χειρὸς αὐτοῦ ὁ Λέων, καὶ ἔμεινεν ἐννεαδάκτυλος ὕςερον. Ὁ δὲ τάφος τοῦ δακτύλου τούτου ἦτον εἰς τὴν Λακεδαίμονα, καὶ ἐπὶ τοῦ τάφου εἶχον πέτρινον λέοντα. Τούτου τοῦ Λέοντος τὴν δορὰν εἶχεν ὁ Ἡρακλῆς σκεπαςήριον, τὴν Λεοντῆν καλουμένην (α). Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι ὁ Λέων οὗτος ἔπεσεν ἐκ τῆς Σελήνης δι' ὀργὴν τῆς Ἥρας, κατὰ τὴν ἑξῆς παρ' Αἰλιανῷ σωζομένην μαρτυρίαν τοῦ Ἐπιμενίδους.

„Καὶ γὰρ ἐγὼ γένος εἰμὴ σελήνης ἠϋκόμοιο,
„Ἣ δεινὸν φρίξασ' ἀπεσείσατο θῆρα λέοντα,
„Εἰς Νεμαίαν ἄγουσ' αὐτὸν διὰ πότνιαν Ἥραν.

Ὁ δὲ Κιθαιρώνιος Λέων διέτριβεν εἰς τὸν Κιθαιρῶνα, καὶ ἐκεῖθεν καταβαίνων, διέφθειρε τὰς βοῦς τοῦ Ἀμφιτρύωνος καὶ Θεςίου. Ἐφόνευσε δὲ καὶ τοῦτον ὁ Ἡρακλῆς, ὀκτωκαιδεκαετὴς ἔτι ὢν (β).

Ἡ δὲ Κερυνίτης καὶ Μαιναλία Ἔλαφος ἦτον ἐκείνη, ἡ χρυσόκερως, ἡ προωρισμένη διὰ τὸν τρίτον ἆθλον τοῦ Ἡρακλέους, ἥτις ἔφυγε πρὸς τὸν Κελάδοντα ποταμὸν, ὅτε ἡ Ἄρτεμις ἐθήρευσε τὰς ἄλλας τέσ-

(α) Ἀπολλόδ. Β'. ε'. ι. Διόδωρ. Δ'. ια'. Τζέτζ. ἐν Λυκόφρ. 33. Πτολεμ. Ἡφαις. β'. Θεόκριτ. Κε'. 194. Αἰλιαν. Ζώων. Ἱςορ. ιβ'. ζ'. Σχόλ. Ἀπολλων. Α'. 498.

(β) Ἀπολλόδ. Β'. 9. 10.

σαρας, ὡς εἴρηται. Ἐκεῖθεν δὲ ἐλθοῦσα εἰς τὸν λόφον Κερύνειον, ὠνομάσθη Κερυνίτης. Ἐλθοῦσα δὲ ὕςερον εἰς τὸ Μαίναλον ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, ὠνομάσθη καὶ Μαιναλία. Εὑρὼν τοίνυν αὐτὴν ὁ Ἡρακλῆς περὶ τὴν Οἰνόην, καὶ μὴ τολμῶν νὰ τὴν φονεύσῃ, οὔτε νὰ τὴν πληγώσῃ, κατὰ τὴν προςαγὴν τοῦ Εὐρυσθέως, ἐδίωκεν αὐτὴν ἕνα χρόνον, ἕως οὗ ἀπέκαμε, καὶ ἔπειτα ἦλθεν εἰς τὸ Ἀρτεμίσιον ὄρος, καὶ ἐκεῖθεν πρὸς τὸν Λάδωνα ποταμὸν, ἔνθα τοξεύσας, ἔλαβεν αὐτὴν διαβαίνουσαν τὸν ποταμόν. Κατ' ἄλλους δὲ, παρατηρήσας τὰ ἴχνη, ἔλαβεν αὐτὴν κοιμωμένην, ἢ διὰ τῶν ἀρκύων, καὶ ἐκόμισεν αὐτὴν ζῶσαν (α).

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Περὶ τοῦ Μαραθωνίου Ταύρου, τοῦ Μινωταύρου, Πύθωνος, Πηγάσου, καὶ τοῦ Χρυσομάλλου Κριοῦ.

Ὁ μὲν Μαραθώνιος ταῦρος ἦτον ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον μεταμορφωθεὶς ὁ Ζεὺς, ἔκλεψε τὴν Εὐρώπην· ἢ ἐκεῖνος, ὃν ἔπεμψεν ὁ Ποσειδῶν κατὰ τὴν ζήτησιν τοῦ Μίνωος, ὅςτις ὑπεσχέθη νὰ τὸν θυσιάσῃ εἰς τὸν Ποσειδῶνα, ἔπειτα ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τὰς ἀγέλας αὐτοῦ, ἐπειδὴ ἦτον καλὸς καὶ μέγας, καὶ ἐθυσίασεν ἄλλον ἀντ' ἐκείνου. Ὀργισθεὶς οὖν ὁ Ποσειδῶν, ἐξηγρίωσεν αὐτὸν, καὶ ὕςερον ἔβλαπτε τὴν χώραν. Ἐλθὼν δὲ ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὴν Κρήτην, κατὰ τὴν προςαγὴν τοῦ Εὐρυσθέως, ἐζήτησεν αὐτὸν παρὰ τοῦ Μίνωος. Ἀλλ'

(α) Ἀπολλόδ. Β'. δ'. 3. Διόδ. Δ'. Ιγ'. Καλλίμαχ. εἰς Ἄρτεμ. 99. Ὑγῖν. Μύθ. 30. Σέρβ. Αἰν. ς'. 803. Αὐσόν. Εἰδυλ. ΙΘ'. 4.

ἐκεῖνος εἶπε, νὰ παλεύσῃ μὲ τὸν ταῦρον, καὶ ἂν νικήσῃ, νὰ τὸν λάβῃ. Νικήσας οὖν, ἐκόμισεν αὐτὸν ζῶντα, καὶ ἀφ' οὗ τὸν ἔδειξε πρὸς τὸν Εὐρυσθέα, τὸν ἀφῆκε πάλιν ἐλεύθερον. Ὁ δὲ Ταῦρος περιπλανηθεὶς πρῶτον περὶ τὴν Σπάρτην, ἀνέβη κατὰ τὴν Ἀρκαδίαν, καὶ ἐκεῖθεν ἐπέρασεν εἰς τὸν Μαραθῶνα τῆς Ἀττικῆς, καὶ μείνας ἐκεῖ, διέφθειρε τὴν χώραν· ὅθεν ὠνομάσθη Μαραθώνιος. Ἐλθὼν δὲ ὁ Θησεὺς εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ μαθὼν τοῦτο, ἦλθε καὶ ἔλαβεν αὐτὸν ζῶντα, καὶ τὸν ἐπέρασε διὰ τῆς πόλεως· ἔπειτα τὸν ἐθυσίασεν εἰς τὸν Δελφίνιον Ἀπόλλωνα (α).

Ὁ δὲ Μινώταυρος ἦτον υἱὸς τοῦ Μαραθωνίου ταύρου καὶ τῆς Πασιφάης γυναικὸς τοῦ Μίνωος· ἐπειδὴ, ἀφ' οὗ ἐξηγρίωσεν ὁ Ποσειδῶν τὸν ταῦρον ἐκεῖνον, ἐξοίςρησε καὶ τὴν Πασιφάην εἰς τὸν ἔρωτα αὐτοῦ. Μαθὼν δὲ ὁ Δαίδαλος τὸν πόθον αὐτῆς, κατεσκεύασε βοῦν ξυλίνην ἐπὶ τροχῶν· ἔπειτα περιετύλιξεν αὐτὴν μὲ δέρμα βοὸς, ὥςε ἐφαίνετο ὡς ἀληθινή. Κατακλείσας οὖν εἰς αὐτὴν τὴν Πασιφάην, ἔσυρεν αὐτὴν εἰς τὰς πεδιάδας, ὅπου διέτριβεν ὁ Ταῦρος, ὅςτις νομίσας αὐτὴν ἀληθινὴν, ἐμίγη, καὶ ἐκ ταύτης τῆς μίξεως ἐγεννήθη ὁ Μινώταυρος, ἔχων ταύρου πρόσωπον μόνον, τὰ δὲ λοιπὰ μέλη ἀνδρὸς, καὶ ὠνομάσθη οὕτως ἀπὸ τοῦ Μίνωος· ὅτι ἐγεννήθη ἐξ ἐκείνου δηλονότι, κατὰ τὸ λέγειν τῆς Πασιφάης. Τοῦτο τοίνυν τὸ τέρας κατακλείσας ὁ Μίνως εἰς τὸν Λαβύρινθον. κατά τινα χρησμὸν, τὸ ἔτρεφε μὲ ἀνθρώπινον κρέας, ἕως οὗ ἐφόνευσεν αὐτὸ ὁ Θησεὺς (β).

Ὁ δὲ Παλαίφατος λέγει οὕτως. Ὁ Μίνως εἶχε τινὰ νέον ἀξιωματικὸν Ταῦρον καλούμενον, καὶ ἐκ τοῦ-

(α) Ἀπολλόδ. Β'. ε'. 7. Διόδωρ. Δ'. Νθ'. Πλούταρχ. ἐν Θησ. Ιδ'. Υγῖν. Μύθ. 3. Σέρβ. Αἰν. Η'. 294.

(β) Ἀπολλόδ. Γ'. α'. 3. 4. Διόδ. Δ'. Οζ'. Οβίδ. Ἐπιςολ. Ἀριάδν. πρὸς Θησ. καὶ Μετ. Η'. 171. Πλούταρχος, ἐν Θησ. Κβ'. Υγῖν. Μύθ. 40. Σέρβ. Αἰν. ς'. 24.

του ἐγέννησεν ἡ Πασιφάη υἱόν. Ἐννοήσας δὲ ὁ Μίνως, ὅτι δὲν ἦτον ἐξ αὐτοῦ τὸ βρέφος (ἐπειδὴ κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἔχων αἰδοιαλγίαν, ὅπερ μαρτυρεῖται καὶ ὑπ' ἄλλων, δὲν ἐπλησίαζεν εἰς τὴν Πασιφάην) δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ φονεύσῃ, διότι ἦτον ἀδελφὸς τῶν ἄλλων τέκνων αὐτοῦ ὁμομήτριος, ἀλλ' ἔπεμψεν αὐτὸ εἰς τὰ ποίμνια ὡς δοῦλον τῶν ποιμένων, καὶ ὠνομάζετο Ἀςέριος. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἐπαιρόμενος εἰς τὴν γέννησιν αὐτοῦ, δὲν ὑπετάσσετο εἰς τοὺς ποιμένας· ὅθεν ἐκέλευσεν ὁ Μίνως, νὰ φέρωσιν αὐτὸν δέσμιον εἰς τὰ βασίλεια, ἂν δὲν θελήσῃ νὰ ἔλθῃ ἑκουσίως. Προμαθὼν δὲ τοῦτο ἐκεῖνος, ἔφυγεν εἰς τὰ ὄρη, καὶ ἔζη λῃςρικῶς. Ὁ δὲ Μίνως ἔπεμψεν ἀνθρώπους πλείονας, νὰ λάβωσιν αὐτόν. Ἀλλ' ἐκεῖνος ὀχυρωθεὶς εἰς τόπον ἐρυμνὸν, ἔμεινεν ἀνάλωτος, ὥςε μετεχειρίζετο αὐτὸν ὁ Μίνως ὕςερον τιμωρὸν τῶν ἀδίκων καὶ κακούργων· ἐπειδὴ ἔπεμπε πρὸς αὐτὸν πάντας τοὺς τοιούτους, ἵνα τιμωρῇ αὐτούς· ὅθεν ἔπεμψεν ἐκεῖ καὶ τὸν Θησέα. Ἀλλ' ἡ Ἀριάδνη ἔπεμψε ξίφος ἐκεῖ, δι' οὗ ἐφόνευσεν αὐτὸν ὁ Θησεὺς (α).

Ὁ δὲ Πύθων ἦτον υἱὸς τῆς Δαιμογοργόνος· ἢ τῆς Γῆς· ἢ ἐγεννήθη ἐκ τοῦ βορβόρου, ὅςτις ἔμεινε μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τοῦ Δευκαλίωνος. Ἦτον δὲ δράκων μέγιςος καὶ τερατωδέςατος, ὥςε κείμενος μὲν σπειρηδὸν, ἐσκέπαζεν ὁλόκληρα ὄρη· ἱςάμενος δὲ, ἔφθανεν ἡ κορυφὴ αὐτοῦ εἰς τὰ ἄςρα. Κατέπινε καὶ ποταμοὺς ὁλοκλήρους. Ἐφώλευε τοίνυν εἰς τὸν Παρνασσὸν, καὶ ἐχρησμοδότει εἰς τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν. Μαθὼν δὲ, ὅτι ἡ Λητὼ ἦτον ἔγκυος, καὶ προβλέπων, ὅτι ὁ Ἀπόλλων μέλλει νὰ λάβῃ τὸ μαντεῖον, ἐδίωκεν αὐτήν· ἢ ἡ Ἥρα ἐκίνησεν αὐτὸν εἰς τοῦτο, ὡς εἴρηται. Κατ' ἄλλους δὲ, ὅτε ἐχρησμοδότει ἐκεῖ ἡ Θέμις, ὁ Πύθων ἐφύλαττε τὸ μαντεῖον. Ὁ δὲ Ἀπόλλων ἐ-

---

(α) Β'.

φόνευσεν αὐτὸν, καὶ ἔλαβε τὸ μαντεῖον· Κατ' ἄλλους δὲ, πληγωθεὶς ὁ Πύθων, ἔφυγε πρὸς τὰ Τέμπη διωκόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὰ Τέμπη, πρὶν ἔλθῃ ὁ Ἀπόλλων ἐκεῖ. Εἶχε δὲ υἱὸν, ὅστις ὠνομάζετο Αἴξ, καὶ ἐκεῖνος ἔθαψεν αὐτὸν ἐκεῖ. Ἀπ' αὐτοῦ δὲ ὠνομάσθησαν οἱ Δελφοὶ, ἢ τὸ μαντεῖον Πυθὼν Πυθῶνος, καὶ Πυθὼ Πυθοῦς. Τινὲς μὲν ὠνόμαζον αὐτὸν ἀρσενικῶς Δελφίνην ἀπὸ τῶν Δελφῶν· ἄλλοι δὲ Δελφύνην, θηλυκῶς· ὅθεν εἶναι ἀμφίβολον τὸ γένος τοῦ Πύθωνος.

Τινὲς μὲν ἀλληγοροῦσιν αὐτὸν εἰς τὴν μετὰ τὸν κατακλυσμὸν σεσαπημένην καὶ νοσώδη ὕλην, ἀπὸ τοῦ πύθεσθαι τὸ σήπεσθαι γενόμενον, καὶ ὁ ἥλιος ἐξήρανεν αὐτήν· ὅθεν εἶπον, ὅτι ἐτόξευσεν αὐτὸν ὁ Ἀπόλλων (α).

Ἱστορικῶς δὲ λέγουσιν, ὅτι ἦτον τις λῃστὴς Πύθων, τὸν ὁποῖον ἐτιμώρησεν ὁ Ἀθηναῖος Ἀπόλλων. Κατ' ἄλλους δὲ, ἦτον τις δυνάστης εἰς τὴν Εὔβοιαν Κριὸς ὀνομαζόμενος, ὅστις εἶχεν υἱὸν Πύθωνα, λῃστὴν ἐπίσημον καὶ ἰσχυρόν. Οὗτος οὖν στρατεύσας εἰς τοὺς Δελφοὺς, ἐλεηλάτησε τὸ μαντεῖον, καὶ ὅλον τὸν ναὸν, καὶ πολλοὺς τῶν πλουσίων. Ἐπειδὴ δὲ ἐστράτευσε καὶ δεύτερον, οἱ Δελφοὶ ἀντεστάθησαν, ἐπικαλούμενοι καὶ τὸν Ἀπόλλωνα συνεργόν. Ἐφόνευσαν τοίνυν αὐτὸν τότε, καὶ ἀπέδωκαν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα τὴν αἰτίαν· ὅθεν ἡ Φιμονόη πρόμαντις οὖσα τότε, ἔχρησε τὰ ἑξῆς.

„Ἀγχοῦ δὲ βαρὺν ἰὸν ἐπ' ἀνέρι Φοῖβος ἐφήσει
„Σίντῃ Παρνασσοῖο· φόνου δὲ Κρήσιοι ἄνδρες
χεῖρα ἁγιστεύουσι· τὸ δὲ κλέος οὔποτ' ὀλεῖται (β).

(α) Ἀπολλοδ. Α'. δ'. 1. Πλούταρχ. Ζητήματ. Ἑλληνικ. 293. Σχολ. Ἀπολλών. Β'. 706. Καλλίμαχ. εἰς Ἀπόλλων. 104. Πίνδαρ. Ὑποθέσ. ἐν Πυθ. καὶ Σπάγχ. 98. Νατάλ. Δ'. Γ'. Ὑγῖν. Μυθ. 140. Ὅμηρ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλων. 371.

(β) Ὀβίδ. Σχολ. Μετ. Α'. 438. Παυσαν. φωκικ. ς'. 3.

Ὁ δὲ Πήγασος ἦτον ἵππος πτερωτὸς λευκὸς καὶ ὡραῖος, καὶ υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ἐκ τῆς Μεδούσης· ἢ ἐγεννήθη ἐκ τοῦ αἵματος τῆς Μεδούσης. Πρότερον μὲν περιεφέρετο ἱπτάμενος εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ὅτε ἐγίνετο ἡ φιλονεικία μεταξὺ τῶν Μουσῶν καὶ Πιερίδων, ἔπεμψεν αὐτὸν ὁ Ποσειδῶν, νὰ ταπεινώσῃ τὸν Ἑλικῶνα, ὡς εἴρηται. Ὕστερον δὲ ἠθέλησε νὰ ἐξημερώσῃ αὐτὸν ὁ Βέργυλος συνοδοιπόρος τοῦ Βελλεροφόντου· ἀλλ᾽ ἐφονεύθη. Τέλος δὲ λυπηθεῖσα ἡ Ἀθηνᾶ τὸν Βελλεροφόντην, ὅτε ἔλαβε τὴν προσταγὴν διὰ τὴν Χίμαιραν, ἐξημέρωσεν αὐτὸν πλησίον τῆς Πυρήνης πηγῆς τῆς Κορίνθου· τὸν ἐχαλίνωσε, καὶ οὕτω παρέδωκεν αὐτὸν τῷ Βελλεροφόντῃ. Ἀφ᾽ οὗ δὲ ἐξοιστρήθη, καὶ ἔῤῥιψε τὸν Βελλεροφόντην, ἀνέβη εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ σύρει τὸ ἅρμα τῆς Ἠοῦς· ὅ ἐστι, κατηστερίσθη. Οὗτος δὲ ὁ ἵππος ὁ πτερωτὸς ἦτον τὸ πλοῖον τοῦ Βελλεροφόντου. Ἔχει ὅμως καὶ φυσικὴν ἀλληγορίαν ὁ Πήγασος, παρὰ τὸ πηγάζω γενόμενος· ἐπειδὴ ἀλληγορεῖται εἰς τὰς ὑγρὰς ἀναθυμιάσεις, καὶ εἰς τὰ ἐξ αὐτῶν γενόμενα νέφη, ὅθεν πηγάζουσιν οἱ ὑετοὶ, καὶ ἐκ τῶν ὑετῶν αἱ πηγαί. Τοιαύτην ἐννοοῦσι τὴν πληγὴν τοῦ Ἑλικῶνος· οἷον ὁ πήγασος, τοῦτ᾽ ἔστιν ἡ πηγὴ, ἀνέδωκε τὸ ὕδωρ (α). Τοῦτο δὲ εἶναι πλάσμα τῶν νεωτέρων.

Ὁ δὲ Χρυσόμαλλος Κριὸς ἦτον υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ἔχων χρυσοῦν τὸ μαλλίον. Ἵπτατο δὲ καὶ οὗτος εἰς τὸν ἀέρα· ὅθεν διεβίβασε τὸν Φρίξον καὶ τὴν Ἕλλην εἰς τὴν Κολχίδα. Ὅτε δὲ ἔπεσεν ἡ Ἕλλη, ἔκοψε καὶ τὸ ἓν κέρας αὐτοῦ, κρατουμένη ἀπ᾽ αὐτοῦ. Ἐλθὼν δὲ ὁ Φρίξος εἰς τοὺς Κόλχους, ἐθυσίασεν αὐτὸν, τὸ δὲ δέρμα αὐτοῦ τὸ χρυσοῦν ἔδωκε πρὸς τὸν Αἰήτην, ὅστις

(α) Ἀπολλόδ. Β΄. γ΄. 2. Αὐτόν. Λιβεράλ. Θ΄. Παυσαν. Κορινθ. Δ΄. Εὐστάθ. Ἰλ. Ε΄. 570. καὶ Δίδυμ. Ζ΄. 155. Τζέτζ. ἐν Λυκόφρ. 17. Παλαιφατ. ΚΘ΄. Θέων. ἐν Ἀρατ. φαινομέν.

ἐκρέμασεν αὐτὸ ἀπότινος δρυὸς εἰς τὸ ἄλσος τοῦ Ἄρεως, ἔπειτα κατέςησε τὸν Δράκοντα φύλακα αὐτοῦ· Τοῦτο ἦτον τὸ θρυλλούμενον χρυσοῦν δέρας, διὰ τὸ ὁποῖον ἐςράτευσαν οἱ Ἀργοναῦται εἰς τὴν Κολχίδα. Κατηςερίσθη δὲ καὶ τὸ ἐκκοπὲν κέρας, καὶ ὁ Κριός· ὅμως δὲν λάμπει εἰς τὸν οὐρανὸν τόσον, ἐπειδὴ τὸ χρυσοῦν δέρας, ὅπερ εἶχε τὴν λάμψιν, ἔμεινεν εἰς τὴν γῆν (α). Ὁ Κριὸς οὗτος ἦτον ταμίας πιςὸς τῶν χρημάτων τοῦ Ἀθάμαντος, ὡς ῥηθήσεται ἐκεῖ, καὶ παιδαγωγός.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Περὶ τοῦ Ἵππου Ἀρείονος, τοῦ Ξάνθου, Βαλίου, Πηδάσου, Κυλλάρου, καὶ τῶν Λαμιῶν.

Ὁ μὲν Ἀρείων καὶ Ἀρίων γραφόμενος, ἦτον ἵππος καὶ τοῦ ἀνέμου ταχύτερος, ξανθόθριξ, ἢ κατ' ἄλλους κυανόθριξ· εἶχε καὶ ἕνα πόδα μόνον ἀνθρώπινον, τὸν δεξιόν. Ἐγέννησε δὲ αὐτὸν ὁ Ποσειδῶν ἐκ τῆς Δήμητρος, ὡς εἴρηται· ἢ οὗτος ἦτον ἐκεῖνος, ὁ ἐξελθὼν εἰς τὴν Ἀττικὴν, ὅτε ἐκτύπησεν ὁ Ποσειδῶν τὴν γῆν μὲ τὴν τρίαιναν· ἢ ἐγέννησεν αὐτὸν ἡ γῆ· ἢ ὁ Ζέφυρος ἐκ μιᾶς τῶν Ἁρπυιῶν, καὶ ἀνέθρεψαν αὐτὸν αἱ Νηρηΐδες. Μετεχειρίζετο δὲ αὐτὸν ὁ Ποσειδῶν εἰς τὸ ἅρμα αὐτοῦ· ἔπειτα ἔλαβεν αὐτὸν ὁ Κοπρεὺς δῶρον παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ τὸν ἔδωκε πρὸς τὸν Ἡρακλέα. Κατ' ἄλλους δὲ ἀνετρέφετο εἰς τὰ ἱπποφόρβια τοῦ Ὄγκου, καὶ ὅτε ἐπολέμει ὁ Ἡρακλῆς μὲ τοὺς Ἠλείους, ἐζήτησεν αὐτὸν παρὰ τοῦ Ὄγκου, καὶ ἐπ' αὐτοῦ μαχόμενος ἔλαβε τὴν Ἦλιδα· ἔπειτα εἶχεν αὐτὸν, ὅτε ἐπολέμει καὶ τὸν Κύκνον. Καὶ τέλος ἔδωκεν αὐτὸν πρὸς

(α) Ὑγῖν. Μύθ. 188. Ἀπολλόδ. Α'. Θ'. 1. Διόδ. Δ'. ΜΖ'. Ἐρατοσθέν. Καταςερισμ. ΙΘ'. Παλαίφατ. Λ.

τὸν Ἄδραςον. Οὗτος τοίνυν ὁ ἵππος ἔσωσε τὸν Ἄδραςον ἐν τῷ Θηβαϊκῷ πολέμῳ· ὅθεν λέγει ὁ Ὅμηρος·

„Οὐδ' εἴκεν μετόπισθεν Ἀρείονα δῖον ἐλαύνοι,
„Ἀδρήςου ταχὺν ἵππον, ὃς ἐκ θεόφιν γένος ἦεν.

Ὁ δ' Ἀντίμαχος ἐν τῇ Θηβαΐδι ἔλεγεν·

„Εἵματα λυγρὰ φέρων σὺν Ἀρίονι κυανοχαίτῃ,
„Ὅς ῥά ποτ' Ἀδράςῳ τριτάτῳ γ' ἐδμήθη ὑπ' ἄνακτι.

Ὕςερον δὲ ἔλαβεν αὐτὸν ὁ Πολυνείκης, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ὀχούμενος ἐνίκησεν εἰς τὸν Νεμεαῖον ἀγῶνα (α).

Ὁ ἵππος τοῦ Ἀδράςου ταχύτατος νομισθεὶς, διὰ τὴν ῥηθεῖσαν αἰτίαν, ἔδωκεν αἰτίαν εἰς τὸ πλάσμα τοῦτο. Ἐμυθεύθη τοίνυν υἱὸς τοῦ Ζεφύρου διὰ τὴν ταχύτητα, καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς ἐν ἄλλοις εἴρηται περὶ τούτου.

Ὁ δὲ Ξάνθος καὶ Βάλιος ἦσαν δύο ἵπποι ταχύτατοι ὡς ὁ ἄνεμος· ἐπειδὴ ἐγεννήθησαν ἐκ τῆς Ἁρπυίας Ποδάργης, καὶ εἶχεν αὐτοὺς ὁ Ποσειδῶν, ϗ εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πηλέως ἐχάρισεν αὐτοὺς πρὸς τὸν Πηλέα. Τούτους τοὺς ἵππους εἶχεν ὁ Ἀχιλλεὺς εἰς τὸ ἅρμα αὐτοῦ ἐν τῷ Τρωϊκῷ πολέμῳ. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Πατρόκλου, ἀγανακτήσας ὁ Ἀχιλλεὺς, καὶ ἀναβὰς εἰς τὸ ἅρμα, εἶπε·

„Ξάνθε τε καὶ Βάλιε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης,
„Ἄλλως δὴ φράζεσθε σαωσέμεν ἡνιοχῆα·
„Μὴδ', ὡς Πάτροκλον, λίπετ' αὐτόθι τεθνειῶτα.

Ὁ δὲ Ξάνθος ἀπεκρίθη.

„Καὶ λίην σ' ἔτι νῦν γε σαώσομεν, ὄμβριμ' Ἀχιλλεῦ.
Ἀλλά τοι ἐγγύθεν ἦμαρ ὀλέθριον —.

Ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς ἀπεκρίθη.

(α) Ἀπολλόδ. Γ΄. ϛ΄. 8. Τζέτζ. ἐν Λυκόφρ. 152. Παυσαν. Ἀρκαδικ. Κέ. καὶ Ἀντίμαχ. παρ' αὐτῷ. Ὅμηρ. Ἰλ. Ψ. 346. καὶ Δίδυμ. Ἡσίοδ. Ἀσπίδ. Ἡρακλ. 120. καὶ Σχολ. Κλαυδιαν. Cons. non. IV. 555. Στάτ. Θηβ. ϛ΄. 301. Ἀλεξ. ἀπ' Ἀλέξ. Ε΄. 8. 68.

,,Ξάνθε, τί μοι θάνατον μαντεύεαι; —
,,Εὖ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτὸς ὅ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀ-
λέσθαι,
,,Νόσφι φίλου πατρὸς καὶ μητέρος· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
,,Οὐ λήξω πρὶν Τρῶας ἅδην ἐλάσαι πολέμοιο.

Καὶ οὕτως ὁ Ξάνθος προεῖπε τὸν θάνατον τοῦ 'Αχιλλέως· Ἦσαν δὲ ἀθάνατοι οἱ ἵπποι οὗτοι, πλὴν ἄναυδοι. Τότε δὲ ἔδωκεν ἡ Ἥρα φωνὴν πρὸς τὸν Ξάνθον· ἔπειτα αἱ Ἐριννύες ἔπαυσαν τὴν φωνὴν αὐτοῦ· ἐπειδὴ πάντα τὰ παράλογα καὶ τεράςια ἐνομίζοντο τῶν Ἐριννύων ἀποτελέσματα. Ἐνόμιζον δὲ, ὅτι αἱ θήλειαι ἵπποι γεννῶσιν εὐγενεςέρους ἵππους, καὶ ταχύποδας, ἐξανεμούμεναι πρὸς τὸν Βορέαν ἄνεμον καὶ Ζέφυρον. Ὅθεν λέγει ὁ Ὅμηρος, ὅτι ἡ Ἥρα ἔδωκε τῷ Ξάνθῳ φωνήν· οἷον, ὁ ἀήρ. Διὰ τοῦτο ἔπλαττον τοὺς τοιούτους ἐπισήμους καὶ ταχύποδας ἵππους τέκνα τοῦ Ζεφύρου καὶ τῆς Ποδάργης· οἷον, τῶν ἀνέμων. Τὰ δὲ ὀνόματα Ξάνθος καὶ Βάλιος ἐγένοντο διὰ τὸ χρῶμα, ξανθὸς καὶ βαλιός· οἷον, λευκὸς, ἢ ςικτὸς, ἢ ποικίλος, ὡς λέγει καὶ ὁ Εὐριπίδης, βαλιὰν ἔλαφον. Ἀνεβίβασαν δὲ τὸν τόνον, εἰς διαφορὰν τῶν ἐπιθέτων, ὡς κυρίων λαμβανομένων. Τὸν δὲ Βάλιον γράφουσι καὶ Βαλίαν, καὶ Βαλίον. Ξάνθον δὲ ἔλεγον καὶ τὸν ἵππον τοῦ Διομήδους τοῦ Θρακὸς, καὶ τοῦ Ἕκτορος (α).

Ὁ δὲ Πήδασος ἦτον ὁ παρήορος ἵππος τοῦ Ἀχιλλέως· ὁ παρεζευγμένος, καὶ παράσειρος καὶ σειραῖος ὑπὸ τῶν νεωτέρων λεγόμενος (γιντέκι). Πήδασος δὲ ὠνομάζετο καὶ ἔθνος τι βαρβαρικὸν, καὶ πόλις καὶ ὄρος, καὶ ἄνθρωπος. Προσφυέςερον ὅμως εἶναι τοῦ ἵππου ἀπὸ τοῦ πηδᾶν γενόμενον.

Ὁ δὲ Κύλλαρος ἦτον ἵππος υἱὸς τῆς Ποδάργης καὶ αὐτὸς, τὸν ὁποῖον ἔδωκεν ὁ Ποσειδῶν τῇ Ἥρᾳ, καὶ

(α) Ἀπολλόδ. Γ'. Ιζ'. 5. Ὅμηρ. Ἰλ. Τ'. 400. καὶ Διδυμ. Βαρὺν. ἐν Ξάνθ. Βαλ. καὶ Πηδάσ. καὶ Παρηορ. Πτολεμ. Ἡφαιςί. ς'.

Ἥρα τῷ Ἑρμῇ. καὶ ὁ Ἑρμῆς πρὸς τὸν Κάςορα καὶ Πολυδεύκην. Καὶ οὕτως ὁ Κύλλαρος ἦτον ἵππος τῶν Διοσκούρων. Κύλλαρος δὲ ὠνομάζετο καί τις Κένταυρος (α). Τοῦ δὲ Ἀγαμέμνονος ὁ ἵππος ὠνομάζετο Αἴθη.

Λαμίας δὲ ἀναφέρουσι δύο, ὧν ἡ μία ὠνομάζετο καὶ Σύβαρις, ἥτις ἦτον θηρίον τερατωδέςατον, καὶ ἐφώλευεν εἰς ἓν σπήλαιον μέγιςον ἐπὶ τὸ ὄρος Κιρφὶς ὀνομαζόμενον πρὸς νότον τοῦ Παρνασσοῦ, καὶ πλησίον τῆς πόλεως Κρίσσης. Ἥρπαζε δὲ καθ' ἑκάςην ἀνθρώπους καὶ ζῶα ἐκ τῶν ἀγρῶν, ὥςε παρεσκευάζοντο οἱ Δελφοὶ, νὰ φύγωσιν ἐκεῖθεν. Ἐρωτήσαντες δὲ ποῦ νὰ κατοικήσωσιν, ἔλαβον χρησμὸν, νὰ προσφέρωσιν εἰς τὸ θηρίον ἕνα νέον μόνον, ἂν θέλωσι νὰ μείνωσιν ἐκεῖ. Προκρίναντες οὖν τοῦτο, ἐκλήρωσαν, καὶ ἔπεσεν ὁ κλῆρος εἰς τὸν Ἀλκυονέα, υἱὸν μονογενῆ καὶ ἐνάρετον τοῦ Διόμου καὶ τῆς Μεγανείρας. Ἔλαβον τοίνυν αὐτὸν οἱ Ἱερεῖς, τὸν ἐςεφάνωσαν, καὶ τὸν ἔφερον μὲ πομπὴν εἰς τὸ σπήλαιον. Ἔτυχε δὲ καθ' ὁδὸν τις Εὐρύβατος καλούμενος υἱὸς τοῦ Εὐφήμου, ἐκ τῆς Κουρήτιδος χώρας ἐρχόμενος, καὶ ἐκ τοῦ ἐκεῖ Ἀξιοῦ ποταμοῦ καταγόμενος. Οὗτος οὖν λυπηθεὶς τὸν νέον, ςέφεται αὐτὸς, καὶ λέγει· προσφέρετε ἐμὲ ἀντὶ τοῦ Ἀλκυονέως· ἐπειδὴ εἶναι ἄνανδρον καὶ χαμερπὲς, νὰ παραβλέψω τοιοῦτον νέον οἰκτρῶς θανατούμενον. Ὡς δὲ ἐπλησίασαν εἰς τὸ σπήλαιον, ὥρμησεν ὁ Εὐρύβατος ἔσω, καὶ λαβὼν τὸ θηρίον, ἐξέβαλεν αὐτὸ συρόμενον ἔξω· ἔπειτα τὸ ἔῤῥιψεν εἰς τὸν κρημνὸν, ἔνθα ἔπεσε καταφαλῆς ἐπί τινος πέτρας, καὶ συνετρίβη, ἢ ἠφανίσθη δι' ὅλου. Ἐκ δὲ τῆς πέτρας ἐκείνης ἐξῆλθε πηγὴ, τὴν ὁποίαν ὠνόμασαν Σύβαριν οἱ ἐπιχώριοι. Οἱ δὲ Λοκροὶ ὕςερον κτίσαντες πόλιν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὠνόμασαν αὐτὴν Σύβαριν ἀπ' αὐτῆς (β).

(α) Στησίχορ. παρ. Σουΐδ. ἐν Κυλλάρ. φυλάργυρ. ἐν Βιργιλ. Γεωργικ. Γ'. 89. Ὅμηρ. Ἰλ. Ἰλ. Ψ. 299.
(β) Ἀντών. Λιβεράλ. δ'. καὶ Σχολ.

Ἡ δὲ Ἄλλη Λαμία ἦτον θυγάτηρ τοῦ Βήλου καὶ τῆς Λιβύας, καὶ γυνὴ εἰς ἄκρον ὡραία· ὅθεν ἀγαπήσας αὐτὴν ὁ Ζεὺς, τὴν ἔφερεν ἐκ τῆς Λιβύας εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς πολλὰ τέκνα. Ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη καὶ ἡ πόλις τῆς Ἰταλίας Λάμια. Ζηλοτυποῦσα δὲ ἡ Ἥρα, ἐφόνευσε τὰ τέκνα αὐτῆς· ὅθεν ἐγένετο ἄσχημος, ὡς τέρας ἄγριον ὑπὸ τῆς λύπης, καὶ περιφερομένη, ὡς ἔξω φρενῶν, ἐφόνευεν, ἢ ἔτρωγε τοὺς τυχόντας παῖδας, διὰ τὸν φθόνον, καὶ εἰς ἐκδίκησιν τῶν ἰδίων τέκνων. Κατεδίκασε δ' αὐτὴν ἡ Ἥρα καὶ εἰς ἀϋπνίαν, ἵνα θρηνῇ ἀκαταπαύστως τὸ πάθος αὐτῆς. Ἀλλ' ὁ Ζεὺς λυπηθεὶς, ἔδωκεν αὐτῇ ὀφθαλμοὺς ἀφαιρετοὺς, ἵνα ἀφαιρῇ αὐτοὺς, ὅταν θέλῃ. Ὅτε τοίνυν ἐκάθητο εἰς τὸν οἶκον, ἦτον ἀόματος· ὅτε δὲ ἐξήρχετο, ἐλάμβανε τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐνομίζετο δὲ καὶ φόβητρον εἰς διαφόρους μορφὰς μεταβαλλόμενον, ὡς ἡ Ἔμπουσα, αἱ Στρίγες καὶ τὰ Μορμολύκια· ὅθεν ἐφοβέριζον αἱ μητέρες τὰ βρέφη, ὅτε ἔκλαιον (α). Αὕτη ἡ ἰδέα καὶ τὸ ὄνομα σώζονται καὶ τὴν σήμερον. Ἐζωγράφιζον δὲ πολλὰς τοιαύτας ὁρώσας ἀγρίως πρὸς τοὺς διαβαίνοντας· ἐπειδὴ ἐνόμιζον, ὅτι ἁρπάζουσι καὶ τρώγουσιν αὐτούς.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'.

Περὶ τῶν Στυμφαλίδων, Γοργόνων, Γραιῶν καὶ Συμπληγάδων.

Αἱ μὲν Στυμφαλίδες ἦσαν ὄρνεα μεγάλα, ὡς οἱ Γέρανοι, καὶ εἶχον πτερὰ, ὄνυχας καὶ ῥάμφη σιδηρᾶ· ἔῤῥιπτον καὶ τὰ πτερὰ ὡς βέλη, καὶ ἐφόνευον τοὺς ἀν-

(α) Δοῦρις. παρ. Σουΐδ. καὶ Βαρῖν. ἐν Λαμί. Πλούταρχ. παρ. Πολυπραγμοσ. 50. Γυράλδ. Συντάξ. Ις'. 447.

θρώπους. Ἐφώλευον δὲ εἰς τὴν λίμνην τῆς Ἀρκαδίας Στυμφαλίδα, ἀφ᾽ ἧς καὶ ὠνομάσθησαν. Κατ᾽ ἄλλους δὲ ἦσαν θυγατέρες τοῦ Στυμφάλου, καὶ ἀπ᾽ ἐκείνου ὠνομάσθησαν. Κατ᾽ ἄλλους δὲ, φοβούμεναι τοὺς λύκους, συνέφυγον εἰς τὴν λίμνην, ὅπου ἦτον ὕλη πολλὴ καλάμων, καὶ ἄλλων φυτῶν, καὶ ἐκεῖθεν ἐξερχόμεναι, ἥρπαζον ἀνθρώπους καὶ ζῶα. Ἐλθὼν οὖν ὁ Ἡρακλῆς ἐκεῖ κατὰ τὴν προσταγὴν τοῦ Εὐρυσθέως, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἐμβῇ εἰς τὴν λίμνην, ἔμεινεν εἰς ἀπορίαν. Ἀλλ᾽ ἐλθοῦσα ἡ Ἀθηνᾶ, ἔδωκεν αὐτῷ κρόταλα, ἔργα τοῦ Ἡφαίςου· ὅθεν ἀναβὰς ἐπί τινος λόφου, ἔκρουε τὰ κρόταλα κατὰ τὴν συμβουλὴν τῆς Ἀθηνᾶς. Καὶ οὕτως ἐκεῖναι μὲν ἐκπληττόμεναι ὑπὸ τοῦ κρότου, ἔφευγον ἱπτάμεναι· ὁ δὲ Ἡρακλῆς τοξεύων, ἐφόνευεν αὐτάς. Ἐξέφυγον ὅμως τινὲς, καὶ ἐλθοῦσαι εἰς τὴν Ἀρητιάδα νῆσον, ἔβλαπτον καὶ ἐκεῖ τοὺς ἐγχωρίους· ὅθεν ἐδοκίμασαν καὶ οἱ Ἀργοναῦται ἐκεῖ πολλὴν δυσκολίαν, ὥςε ἐπληγώθη ὁ Ὀϊλεὺς, ἐπειδὴ ἔῤῥιπτον τὰ πτερὰ ἐπ᾽ αὐτοὺς ὡς βέλη. Συμβουλευθέντες δὲ ὑπὸ τοῦ Φινέως, ἐκρότουν τὰς ἀσπίδας, καὶ οὕτως ἐδίωξαν αὐτὰς καὶ ἐκεῖθεν (α).

Τινὲς μὲν λέγουσιν, ὅτι ἦτον ἐν τῇ Ἀραβίᾳ τοιοῦτον γένος ὀρνέων βλαβερῶν, ὡς αἱ παρδάλεις καὶ λέοντες, Στυμφαλίδες ὀνομαζόμενον, ἄγριον καὶ ἀνθρωποφάγον· τὰ δὲ ῥάμφη αὐτῶν τρυπῶσι τὸν σίδηρον καὶ χαλκόν· ὅθεν οἱ κυνηγοὶ εἶχον φόρεμα παχὺ καὶ μαλακὸν, ὥςε ἔμενον εἰς αὐτὸ τὰ ῥάμφη τῶν ὀρνέων ἠγκιςρωμένα, καὶ οὕτως ἐφόνευον αὐτά· καὶ ὅτι τοιαῦται ἦσαν αἱ Στυμφαλίδες, ἐκεῖθεν ἐλθοῦσαι. Ἄλλοι ὅμως νομίζουσιν, ὅτι ἦσαν λῃςαὶ αἱ Στυμφαλίδες (β).

Αἱ δὲ Γοργόνες ἦσαν τοῦ Φόρκυνος καὶ τῆς Κη-

(α) Ἀπολλόδ. Β´. ε´. 6. Παυσαν. Ἀρκαδικ. Κβ´. Ἀπολλών. Β´. 384. 1055. 1035. 1048. καὶ Σχολ. Ὑγῖν. Μύθ. 20. 30.

(β) Βόσσ. Θεολ. Γ´. 99. Παυσαν. Αὐτόθι.

τοῦς· διὰ τοῦτο ὠνομάζοντο καὶ Φορκίδες· Κατ' ἄλλους δὲ ἦσαν τῆς Κητοῦς καὶ τοῦ Γοργόνος υἱοῦ τοῦ Τυφῶνος, ἀφ' οὗ ὠνομάσθησαν καὶ Γοργόνες. Ἦσαν μὲν τρεῖς, Σθενώ, ἢ Ἀσθενώ, Εὐρυάλη, καὶ Μέδουσα· ὅμως τινὲς ἀναφέρουσι μόνον μίαν, Γοργόνα λέγοντες ἁπλῶς, ὡς ὁ Ὅμηρος, καὶ τὴν Μέδουσαν ἐννοοῦντες μόνον τὴν ἐπισημοτέραν. Ἦσαν δὲ καὶ αὐταὶ τέρατα φοβερώτατα, ἔχουσαι τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς δράκοντας, ὀδόντας ὡς οἱ κάπροι, χεῖρας χαλκᾶς, πτέρυγας χρυσᾶς, καὶ ζώνην δράκοντας, ὥςε μετέβαλλον εἰς πέτρας τοὺς ὁρῶντας. Εἶχον τὴν κατοικίαν αὐτῶν πρὸς τὸν ἑσπέριον Ὠκεανὸν τῆς Λιβύας, ἢ πρὸς τὸν Αἰθιοπικὸν, εἰς νήσους τινας Γοργάδας καλουμένας· ἢ κατ' ἄλλους εἰς τὸν Ἅδην (α).

Ἡ μὲν Μέδουσα λέγουσιν, ὅτι ἦτον νέα χαριεςάτη· ἀλλ' ἐπειδὴ συνευρίσκετο ὁ Ποσειδῶν μὲ αὐτὴν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ὠργίσθη ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ μετεμόρφωσεν αὐτὴν εἰς τὸ ῥηθὲν σχῆμα. Κατ' ἄλλους δὲ ἐφθόνησεν ἡ Ἀθηνᾶ τὴν κόμην αὐτῆς· ἢ αὐτὴ ἐκαυχήθη, ὅτι ἔχει κόμην ὡραιοτέραν τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ διὰ τοῦτο μετεμόρφωσεν αὐτήν. Ταύτης τοίνυν τὴν κεφαλὴν ἔκοψεν ὁ Περσεὺς, ὡς ῥηθήσεται, καὶ μετεμόρφωσε πολλοὺς ἀνθρώπους εἰς πέτρας. Τέλος δὲ ἔλαβεν αὐτὴν ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ τὴν εἶχεν εἰς τὴν ἀσπίδα. Ὅτε δὲ ἔκοψε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς, αἱ ἄλλαι ἐκοιμῶντο· ὑςερότερον ὅμως ἐνόησαν τὸ συμβὰν, καὶ ἐδίωξαν αὐτόν· ἀλλ' εἰς μάτην· ὅθεν ἐπέςρεψαν θρηνοῦσαι καὶ ὀλολύζουσαι, ὥςε αἱ πολυπληθεῖς κεφαλαὶ τῶν δρακόντων ἀνέπεμπον συριγμὸν παναρμόνιον, καὶ ἐκεῖθεν ἔμαθεν ἡ Ἀθηνᾶ τὸν αὐλητικὸν νόμον πολυκέφαλον καλούμενον.

(α) Ἀπολλόδ. Α΄. α΄. 6. Β΄. δ΄. 2. 3. Ἡσίοδ. Θεογον. 276. Ὑγῖν. Προοιμ. 7. Βιργιλ. Αἰν. ς΄. 289. Νατάλ. Ζ΄. Ιβ΄. Πίνδ. Πυθ. Ιβ΄. 12. καὶ Σχολ.

Τινὲς μὲν ἀλληγοροῦσι τὰς Γοργόνας εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ τὸν Περσέα εἰς τὸν ἥλιον, ἢ εἰς τὴν φρόνησιν μᾶλλον, ὅςτις ἐπενόησε τὸν τρόπον, νὰ πλέῃ ἀκινδύνως εἰς μακρυνὰς θαλασσοπορείας, μὴ φοβούμενος οὔτε τὸ σθένος, οὔτε τὸ εὐρὺ τῆς θαλάσσης, ὁδηγούμενος καὶ συμβουλευόμενος ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς. Τοῦτο γὰρ ἐννοοῦσι τὰ ὀνόματα, Σθενὼ καὶ Εὐρυάλη. Ἡ δὲ Μέδουσα γίνεται παρὰ τὸ μέδω τὸ προνοῶ· ὅθεν καὶ μέδων ὁ βασιλεὺς, καὶ δηλοῖ τὴν ἐξουσίαν τῆς θαλάσσης ἐπὶ τῶν πλεόντων. Διὰ τοῦτο ἦτον καὶ θνητὴ, ἐπειδὴ θεωρεῖται μόνον, ὅταν πλέωσιν οἱ θαλασσοπόροι· ὅθεν φιλονεικεῖ ἡ φρόνησις μὲ αὐτὴν, καὶ τὴν νικᾷ· ἐπειδὴ ὁ Περσεὺς ναύτης σοφὸς καὶ ἔμπειρος γενόμενος, ἔκοψε τὴν κεφαλὴν, τὴν δύναμιν αὐτῆς. Διὰ τοῦτο ἡ μὲν Σθενὼ καὶ Εὐρυάλη, ἡ δύναμις καὶ τὸ πλάτος τῆς θαλάσσης, ἦσαν ἀθάνατοι, ἐπειδὴ ὑπάρχουσιν ἀεί. Ὁ φόβος ὅμως τοῦ πλέειν ἀπέθανεν, ἀφ' οὗ κατεσκευάσθησαν πλοῖα ἁρμόδια εἰς μακρὰς θαλασσοπορίας. Τοιοῦτον πλοῖον ἦτον πρῶτον ὁ Πήγασος· ὅθεν εἶπον, ὅτι ἡ Μέδουσα ἐγέννησεν αὐτὸν, ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος. Ἡ δὲ κεφαλὴ αὐτῆς μετέβαλλε τοὺς ἀνθρώπους εἰς λίθους· ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι τότε ἀκούοντες τὰς τοιαύτας μακρὰς θαλασσοπορείας τοῦ Περσέως, ἔμενον ἐκςατικοί. Ἡ δὲ Ἀθηνᾶ, ἡ σοφία, ἔθηκεν αὐτὴν εἰς τὴν ἀσπίδα, ὡς τρόπαιον, εἰς δεῖξιν, ὅτι ἐνίκησε καὶ ἔλυσεν ἐκεῖνο τὸ ποκύπλοκον καὶ πολλῶν φροντίδων δεόμενον ζήτημα τῆς ναυτικῆς. Τοῦτο δηλοῦσιν οἱ δράκοντες τῆς κεφαλῆς.

Κατ' ἄλλους δὲ, ἡ δύναμις τῆς ἀπολιθώσεως ἔχει καὶ ἄλλην ἀρχήν· ἐπειδὴ ἦτον εἰς τὴν Λιβύαν ζῶα τινὰ ὡς οἱ μόσχοι, ἢ ὡς πρόβατα, τὰ ὁποῖα ὠνόμαζον Γοργόνας οἱ ἐγχώριοι. Εἶχον χαίτην μεγάλην καὶ εἰς τὸ μέτωπον κρεμαμένην· ἀναπνοὴν φαρμακερὰν, καὶ βλέμμα ἄγριον· ὥςε ἐφόνευον τοὺς ἀνθρώπους, διὰ τῆς ἀναπνοῆς καὶ ὁράσεως, ὅπερ ἔπαθόν τινες ςρατιῶται τοῦ Μαρίου, ὅτε ἐπολέμει τὸν Ἰουγούρθαν. Ἔτι ἐδ

ἦτον καὶ γένος γυναικῶν λῃστῶν καὶ πολεμικῶν τῆς Λιβύας, ὡς εἴρηται. Καὶ ταύτας ἐπολέμητευ ὁ Περσεύς. Ἄλλοι δὲ λέγουσι καὶ ἄλλα, ὡς μετ' ὀλίγον ῥηθήσεται. Τινὲς δὲ νομίζουσιν, ὅτι ἦτον ἑταίρα ἡ Μέδουσα (α).

Αἱ δὲ Γραῖαι αἱ θυγατέρες τοῦ Φόρκυνος καὶ τῆς Κητοῦς ἦσαν τρεῖς, Ἐνυὼ, Πεμφρηδὼ, καὶ Δεινώ· ἢ Περσὼ, ἢ Ἐντώ, ἢ καὶ ἄλλως. Ἡ δὲ κοινὴ γνώμη δέχεται τὰ τρία πρῶτα ὀνόματα. Ὠνομάζοντο προσέτι καὶ Φορκίδες. Ὠνομάσθησαν δὲ οὕτως, ἐπειδὴ ἐγεννήθησαν γραῖαι καὶ παλιαὶ, καὶ εἶχον αἱ τρεῖς ἕνα ὀφθαλμὸν, καὶ ἕνα ὀδόντα, ἀφαιρετούς· ὥστε ἔτρωγε καὶ ἔβλεπεν ἡ μία, ἔπειτα ἡ ἄλλη, καὶ μετ' ἐκείνην ἡ ἄλλη. Ἡ δὲ κατοικία αὐτῶν ἦτον εἰς ἓν σπήλαιον τῆς Λιβύας σκοτεινότατον, πλησίον τῶν Γοργόνων, ὅπου δὲν ἔβλεπεν οὔτε ὁ ἥλιος, οὔτε ἡ σελήνη· καὶ ὅτε ἐξήρχοντο ἐκ τοῦ σπηλαίου, τότε μετεχειρίζοντο τὸν ὀφθαλμὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Ἦσαν δὲ καὶ ὡς προφύλακες τῶν Γοργόνων· ὅθεν διαβαίνων ἐκεῖθεν ὁ Περσεὺς, ἦλθε πρὸς αὐτὰς, καὶ ἁρπάσας τὸν ὀδόντα καὶ τὸν ὀφθαλμὸν, εἶπε, νὰ δείξωσιν, ἢ νὰ τὸν ὁδηγήσωσιν εἰς τὰς Γοργόνας, ὑποσχόμενος, νὰ δώσῃ αὐτὰ πάλιν, ἂν μαρτυρήσωσι ποῦ εἶναι αἱ Γοργόνες. Ἢ ἄλλαι τινὲς Νύμφαι ἦσαν προφύλακες τῶν Γοργόνων. Ἐμαρτύρησαν τοίνυν, καὶ ἔλαβον αὐτά πάλιν. Κατ' ἄλλους δὲ, μίαν μόνον εὗρεν ἔξω, καὶ λαβὼν αὐτὴν, τὴν ἐφοβέριζε μὲ τὸ ξίφος, ἵνα μαρτυρήσῃ· ἢ κατ' ἄλλους λαβὼν τὸν ὀφθαλμὸν, ἔρριψεν αὐτὸν εἰς τὴν Τριτωνίδα λίμνην, καὶ οὕτως ἔμειναν ἐκεῖναι τυφλαὶ, καὶ ἐπέρασεν αὐτός.

Ὁ μὲν Φόρκυν ἀπὸ τοῦ φέρεσθαι γενόμενος, ἀλληγορεῖ τὴν κίνησιν τῶν ὑδάτων· ἡ δὲ γυνὴ αὐτοῦ Κητὼ, τὸν ὄγκον καὶ τὸ βάθος τῆς θαλάσσης· αἱ δὲ θυγατέρες αὐτοῦ Γραῖαι τὸν λευκὸν ἀφρὸν τῶν σχιζο-

---

(α) Ἀπολλόδ. Αὐτόθι. καὶ οἱ λοιπ. Ἀλέξ. Μύνδιος. παρ' Ἀθην. Ε'. 20. Πλίν. Ἱστορ. φυσικ. Δ'. 31.

μένων κυμάτων· ὅθεν Πεφρηδὼ ἀπὸ τοῦ φρίτω, Ἐνυὼ ἀπὸ τοῦ ἐνύω τὸ φωνῶ, καὶ τὰ λοιπά. Περὶ δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ τοῦ ὀδόντος λέγουσί τινες ἱςορικὴν τὴν ἀλληγορίαν· ὅτι ἦσαν γυναῖκες τυφλαὶ καὶ εἶχον ὁδηγὸν καὶ τροφέα (α).

Ὁ δὲ Παλαίφατος διηγεῖται οὕτω τὴν ἱςορίαν ταύτην. Ὁ Φόρκυν ἦτον βασιλεὺς τινῶν νήσων ἔξω τῶν Ἡρακλείων ςηλῶν, ὧν ἡ μία ἡ μεγίςη, ὠνομάζετο Κυρήνη. Ὑπέρπλουτος δὲ ὤν, κατεσκεύασεν ἄγαλμα τετράπηχυ τῆς Ἀθηνᾶς χρυσοῦν, ἣν ὠνόμαζον ἐκεῖ Γοργόνα οἱ ἐγχώριοι. Ἀπέθανε δὲ ὁ Φόρκυν πρὶν κομίσῃ τὸ ἄγαλμα εἰς τὸν ναὸν· ἀφῆκε καὶ τρεῖς θυγατέρας, τὰς ῥηθεῖσας Γοργόνας, αἱ ὁποῖαι μὴ θέλουσαι ὑπανδρείαν, διεμοιράσθησαν τὴν πατρικὴν περιουσίαν, καὶ ἐβασίλευον εἰς μίαν νῆσον ἑκάςη. Τὸ δὲ ἄγαλμα εἶχον ὡς κοινὸν θησαυρόν. Εἶχον δὲ καί τινα κοινὸν ἐπιςάτην Ὀφθαλμὸν ὀνομαζόμενον, φίλον πατρικὸν, καὶ ἄνθρωπον ἀγαθόν. Ἀκούσας οὖν ταῦτα ὁ Περσεὺς, ϗ ἔχων ςόλον ἰσχυρὸν, ἔπλευσεν ἐκεῖσε, καὶ λαβὼν τὸν Ὀφθαλμὸν, μανθάνει ποῦ ἦτον ὁ χρυσός. Καὶ τὴν μὲν Μέδουσαν ἐφόνευσεν, ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ μαρτυρήσῃ· αἱ δὲ ἄλλαι ἐμαρτύρησαν· ὅθεν ἀφῆκε πάλιν εἰς αὐτὰς τὸν Ὀφθαλμόν. Αὐτὸς δὲ κατακόψας τὸ ἄγαλμα, ἔθηκε τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν πρύμνην τῆς ναυαρχίδος· ἔπειτα παραπλέων τὰς νήσους, ἐζήτει χρήματα λῃςρικῶς· ἐπειδὴ ἐλῄςευε φυγὰς ὢν ἐκ τοῦ Ἄργους. Οἱ δὲ Σερίφιοι ἐζήτησαν διωρίαν, νὰ συνάξωσι χρήματα. Συνάξαντες δὲ πέτρας μεγάλας εἰς τὴν ἀγορὰν, ἔφυγον τὴν νύκτα ἐκ τῆς νήσου. Ἐπιςρέψας οὖν ὁ Περσεὺς νὰ λάβῃ τα χρήματα, εὗρε τὰς πέτρας μόνον εἰς τὴν ἀγοράν· ὅθεν ἔλεγε πρὸς τοὺς ἄλλους νησιώτας, ὅτι οἱ Σερίφιοι ἰδόντες τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος, μετεμορφώθησαν εἰς λίθους, ἵνα φοβηθῶσι, νὰ δώσωσι χρήματα.

(α) Ἡράκλητ. Ἀπίς. Ιγ'.

Κατὰ τοῦτον οὖν τὸν λόγον, αἱ Γοργόνες καὶ αἱ Γραῖαι ἦσαν αἱ αὐταί. Κατ' ἄλλους δὲ ὁ Φόρκυν ἦτον καὶ ναύτης ἔμπειρος· τὰ δὲ ὀνόματα ταῦτα ἦσαν ὀνόματα πλοίων καὶ ὁ Περσεὺς ἔλαβεν αὐτά (α).

Αἱ δὲ Συμπληγάδες, Κυάνεαι καὶ Πλαγκταὶ ὀνομαζόμεναι, ἦσαν οἱ δύο σκόπελοι εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Βοσπόρου. 'Επειδὴ γίνεται μεγάλη ταραχὴ, καὶ κινδυνώδης ἡ εἴσοδος καὶ ἔξοδος ἐκεῖ, ἔπλασαν, ὅτι ἐκινοῦντο, καὶ συγκρουόμενοι, ἔκλειον τὸν πορθμὸν, ὥςε συνέτριψαν καὶ τὴν πρύμνην τῆς 'Αργοῦς. Καὶ ἂν δὲν ἐκιθάριζεν ὁ 'Ορφεὺς, ἵνα θέλξῃ αὐτὰς διὰ τῆς μελῳδίας, νὰ ςαθῶσιν ὀλίγον, ἦτον ἀδύνατος ἡ ἔξοδος. Κατ' ἄλλους δὲ ὁ Φινεὺς συνεβούλευσεν εἰς αὐτοὺς τὸν τρόπον τῆς ἐξόδου. Τοιαύτας ἀναφέρουσί τινες καὶ κατὰ τὴν Κιλικίαν. 'Αλλ' ἐκεῖναι ἦσαν ἴσως αἱ Χελιδόνιαι πέτραι λεγόμεναι, εἰς τὸ ἀκρωτήριον τῆς Λυκίας, ὅπερ ἀναφέρει καὶ ὁ Λουκιανὸς ἐν τῷ πλοῖον, ἢ εὐχαὶ (α).

(α) Αβ'. 'Απολλόδ. καὶ οἱ λοιπ.

ΒΙ'ΒΛΟΣ ΣΤ'.

Περὶ Ἀνέμων, Ὀρῶν, Ποταμῶν, Πηγῶν.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ Α'.

Περὶ τοῦ Αἰόλου τοῦ βασιλέως τῶν ἀνέμων, καὶ τῶν τέκνων ϗ ἀπογόνων αὐτοῦ.

Ὁ μὲν Αἴολος ἦτον υἱὸς τοῦ Ἱππότου υἱοῦ τοῦ Μίμαντος ἑνὸς τῶν Γιγάντων· ἢ τοῦ Διός, ἢ τοῦ Ποσειδῶνος, ἢ τοῦ Ἕλληνος. Ἀναφέρονται δὲ τρεῖς τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος· ὧν ὁ μὲν πρῶτος ἦτον τοῦ Ἕλληνος, ὁ δὲ δεύτερος τοῦ Ἱππότου, ὁ δὲ τρίτος ἦτον υἱὸς τῆς Ἄρνης θυγατρὸς τοῦ δευτέρου Αἰόλου. Πάντες δὲ ἦσαν ἀπόγονοι τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τοῦ πρώτου Αἰόλου· ἐπειδὴ ὁ Δευκαλίων ἐγέννησε τὸν Ἕλληνα, ὁ Ἕλλην τὸν πρῶτον Αἴολον, οὗτος δὲ τὸν Μίμαντα. Ὁ δὲ Μίμας τὸν Ἱππότην· ὁ δὲ Ἱππότης τὸν δεύτερον Αἴολον· ὁ δὲ Αἴολος τὴν Ἄρνην, ἥτις ἐγέννησε τὸν Βοιωτὸν καὶ Αἴολον τὸν τρίτον ἐκ κλεψιγαμίας, λέγουσα, ὅτι ἐγέννησεν αὐτοὺς ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος. Ταῦτα δὲ ἔλεγεν ἔγκυος ἔτι οὖσα. Ὁ δὲ πατὴρ αὐτῆς Αἴολος μὴ πιςεύων τὰ τοιαῦτα, καὶ αἰσχυνόμενος διὰ τὴν ἀτιμίαν, παρέδωκεν αὐτὴν πρός τινα ξένον Μεταπόντιον καλούμενον, καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν ἀπερχόμενον, ἀφ' οὗ ὠνομάσθη ἡ πόλις τῆς Ἰταλίας Μεταπόντιον. Ἐγέννησε

τοίνυν ἐκεῖ τὰ ῥηθέντα τέκνα, τὰ ὁποῖα υἱοθετήσας ὁ Μεταπόντιος κατά τινα χρησμὸν, ἄτεκνος ὢν, τὰ ἀνέθρεψεν, ὡς ἴδια τέκνα. Ἀνδρωθέντες τοίνυν αὖτοι, ἔλαβον τὴν ἐκεῖ βασιλείαν βιαίως μεταξύ τινος ςάσεως καὶ ταραχῆς. Ἐπειδὴ δὲ ὕςερον διεφέρετο ἡ Ἄρνη μὲ τὴν Αὐτολύτην γυναῖκα τοῦ Μεταποντίου, συνέβη πάλιν διχόνοια καὶ ταραχὴ, καὶ οἱ παῖδες βοηθοῦντες τὴν μητέρα, ἐφόνευσαν τὴν Αὐτολύτην. Φοβούμενοι δὲ ἔπειτα τὸν Μεταπόντιον, παρασκευάσαντες ςόλον, ἔφυγον ἐκεῖθεν μὲ πολλοὺς φίλους. Καὶ ὁ μὲν Βοιωτὸς ἐπέςρεψε πρὸς τὸν πάππον αὐτοῦ Αἴολον, ὁ δὲ Αἴολος ἐπέρασεν εἰς τὰς ἀπ' αὐτοῦ ὠνομασθείσας Αἰολίδας νήσους, (*) καὶ πλησίον τῆς Σικελίας οὔσας, καὶ ἐβασίλευσεν ἐκεῖ,

Ἐνταῦθα δὲ ἐβασίλευε τότε ὁ Λιπαρὸς υἱὸς τοῦ Αὔσονος βασιλέως τῆς Ἰταλίας, διωχθεὶς ἐκεῖθεν ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ. Ἀπὸ τούτου ὠνομάσθη ἡ νῆσος Λιπάρα καὶ ἡ ἐν αὐτῇ πόλις, τὴν ὁποίαν ἔκτισεν αὐτός. Αὗται δὲ αἱ νῆσοι ἦσαν ἑπτά. Στρογγύλη, Εὐώνυμος, Διδύμη, Φοινικώδης, Ἐρικώδης, Ἱερὰ τοῦ Ἡφαίςου, καὶ Λιπάρα ἡ ἐπισημοτάτη, ἐν ᾗ ἦσαν καὶ τὰ βασίλεια. Πρῶτος οὖν ἐπόλισεν αὐτὰς ὁ Λιπαρὸς, ἐρήμους πρότερον οὔσας, ὅςτις ἦτον γέρων, ὅτε ἦλθεν ἐκεῖ ὁ Αἴολος, ἔχων καὶ θυγατέρα Κυάνην καλουμένην· Λαβὼν τοίνυν ὁ Αἴολος τὴν Κυάνην γυναῖκα, ἔλαβε καὶ τὴν βασιλείαν, καὶ κατοικήσας εἰς τὴν Στρογγύλην, ἐβασίλευσεν ἐννόμως, φιλανθρώπως, εὐσεβῶς, καὶ φρονίμως, ὥςε ἐνομίσθη φίλος τῶν θεῶν. Ἦτον δὲ καὶ εἰς ἄκρον φιλόξενος, καὶ ἐπιςήμων τῆς ἀςρολογίας καὶ ναυτικῆς, τῆς χρήσεως τῶν ἱςίων, τῆς παρατηρήσεως τῶν ἀνέμων, ὥςε προέλεγε πολλάκις τὰς πνοὰς τῶν ἀνέ-

---

(*) Ὁ Εὐςάθιος λέγει, ὅτι αὗται αἱ νῆσοι ὀνομάζονται Αἴολιαι, καὶ Αἰολίδες αἱ τῆς Αἰολίδος, καὶ τῶν Αἰόλων. Τινὲς ὅμως γράφουσιν αὐτὰς ἀδιαφόρως. Ἐν Διονυσ. Περιηγήσ. 461.

μων, καὶ τὰς τρικυμίας· ὅθεν ἔπλασαν αὐτὸν οἱ ποιηταὶ ὕςερον δεσπότην ἀπόλυτον τῶν ἀνέμων. Καὶ ἰδοὺ μέχρι ποῦ ἀνεβίβασαν τὸ πρᾶγμα διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην (α).

Τινὲς μὲν ἔπλασαν, ὅτι εἶχε τοὺς ἀνέμους ὅλους εἰς ἓν σπήλαιον τῆς Θρᾴκης εἰς ἀσκοὺς κεκλεισμένους, καὶ ἀπέλυεν αὐτοὺς, ὅτε ἤθελεν, καὶ ὅπως ἤθελε, ἐπειδὴ κατῴκει καὶ αὐτὸς ἐκεῖ πλησίον εἰς ἄλλο σπήλαιον χαλκοῦν. Κατ' ἄλλους δὲ τὸ σπήλαιον ἦτον εἰς πόλιν τινὰ, ἥτις εἶχε τεῖχος χαλκοῦν. Τοῦτο δὲ ἐπλάσθη, ἐπειδὴ οἱ βόρειοι ἄνεμοι οἱ σφοδρότεροι καὶ συνεχέςεροι τοῦ Αἰγαίου πελάγους, πνέουσιν ἐκ τῆς Θρᾴκης. Κατ' ἄλλους δὲ, κατῴκει ἐν τῇ ῥηθείσῃ Στρογγύλῃ νήσῳ, ἥτις εἶχε περιτείχισμα χαλκοῦν καὶ ἄῤῥηκτον. Πρὸς τοῦτον οὖν ἐλθὼν καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἐζήτησεν, οὔριον ἄνεμον. Ὁ δὲ Αἴολος κλείσας ὅλους τοὺς ἐναντίους ἀνέμους εἰς ἀσκὸν, ἀφῆκε μόνον τὸν Ζέφυρον ἐλεύθερον· ἔπειτα ἔδωκε τὸν ἀσκὸν πρὸς τὸν Ὀδυσσέα, λέγων, νὰ μὴ ἀνοίξῃ αὐτόν. Καὶ οὕτως ἀπέπλευσεν ἔχων τὸν Ζέφυρον οὔριον. Ἀποκοιμηθέντος δὲ τοῦ Ὀδυσσέως, ἤνοιξαν οἱ ἄλλοι τὸν ἀσκὸν, νομίζοντες, ὅτι εἶχε χρήματα· ὅθεν πνεύσαντες οἱ ἐναντίοι ἄνεμοι, ἔτρεψαν αὐτὸν πάλιν πρὸς τὸν Αἴολον, ὅςτις δὲν ἐδέχθη αὐτὸν πλέον, ὠργισμένος ὢν διὰ τὴν παρακοήν. Ἦτον δὲ λόγος τοιοῦτος τῶν ἀρχαίων, ὅτι ὅςτις ἔχει ἀσκὸν ἐκ δέρματος Δελφῖνος πλήρη ἀνέμου, ἐδύνατο νὰ κινήσῃ, ὅποιον ἄνεμον θέλει· ἴσως ἐπηγγέλετο καὶ τὴν τέχνην ταύτην ὁ Αἴολος. Τοιοῦτοι δὲ ἀναφέρονται καὶ ἄλλοι τινὲς τερατουργοὶ, ὡς ὁ Πρωτοκρέων, Πρωτοκλῆς καὶ Ἀμακλείδης, οἵτινες εἶχον τοὺς ἀνέμους εἰς τοὺς ἀσκοὺς. Ἔπεμψε τοίνυν καὶ ὁ Βιργίλιος τὸν Αἰνείαν πρὸς αὐτὸν διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν· ἀλλ' ἡ Ἥρα ἠναντιώθη.

(α) Ἀπολλόδ. Α'. ζ'. 1. Σέρβ. ἐν Βιργιλ. Αἰν. Α'. 52. Νατάλ. Π'. ι'. Διόδωρ. Δ'. ξζ'.

Τὸ δὲ χαλκοῦν τεῖχος τῆς νήσου αὐτοῦ ἦτον τὰ ὅπλα τῆς φρουρᾶς, ἥτις ἐφύλαττεν αὐτὴν πανταχόθεν (α).

Τὴν μὲν γυναῖκα αὐτοῦ ὀνομάζουσι διαφόρως, Κυάνην, Τηλεπόραν, Λεοπάτραν· ἐγέννησε δὲ ἓξ υἱούς· Ἀςύοχον, Ξοῦθον, Ἀνδροκλέα, Φεραίμονα, Ἰόκαςον, καὶ Ἀγάθυρνον· καὶ ἓξ θυγατέρας, Ἴφθην, Αἰόλην, Περίβοιαν, Διώνην, Ἡφαιςείαν, καὶ Ἀςυκράτην. Τινὲς δὲ δὲν ἀναφέρουσι τὰς θυγατέρας. Κατ' ἄλλους δὲ, ἔδωκεν αὐτὰς γυναῖκας εἰς τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῶν. Ἄλλοι δὲ ὀνομάζουσιν οὕτω τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ. Ἰόκαςον, Φαλακρὸν, Χρύσιππον, Φεραίμονα, Ἀνδροκλέα καὶ Ξοῦθον. Δὲν εἶναι ὅμως ἀπίθανον, ὅτι συγχέουσι τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς υἱοὺς τῶν ἄλλων Αἰόλων μὲ αὐτοὺς, ὡς συγχέουσι καὶ τοὺς γονεῖς (β).

Ἐζωγράφιζον δὲ αὐτὸν εἰς σπήλαιον ἱςάμενον, ἔνδυμα λευκὸν καὶ λεπτὸν ἔχοντα, καὶ περὶ τοὺς πόδας ἀσκούς· ἐν ἑκατέρα δὲ τῇ χειρὶ κέρατον κρατοῦντα, καὶ ἀφ' ἑκατέρου κέρατος ἐξέρχονται ἓξ ἄνεμοι· ἐπειδὴ ἐγνώριζον μόνον δώδεκα ἀνέμους τότε. Δεξιόθεν δὲ ἔςεφεν αὐτὸν ἡ Ἥρα, καὶ ἀριςερόθεν ἐξήρχετο ἡ Νύμφη Διόπεια ἐκ τῆς θαλάσσης. Τοῦτο δὲ εἶναι νεώτερον πλάσμα τοῦ Βιργιλίου, ὅςτις ἔπλασεν, ὅτι ἡ Ἥρα ὑπεσχέθη πρὸς αὐτὸν τὴν Νύμφην ταύτην, ἂν ἀπολύσῃ τοὺς ἀνέμους, καὶ συντρίψῃ τὸν ςόλον τοῦ Αἰνείου. Ἔπλαττε δὲ τὰ τοιαῦτα μιμούμενος τὸν Ὅμηρον καθ' ὅλα· ἐπειδὴ λέγει καὶ ἐκεῖνος, ὅτι Ἥρα ὑπεσχέθη πρὸς τὸν Ὕπνον τὴν Χάριν Πασιθέαν. Αὐτὸν δὲ ἐζωγράφιζον καὶ γυμνὸν μὲ γένεια μεγάλα, καὶ πτερὰ, καὶ ῥάβδον εἰς τὴν χεῖρα, ὡς διοικοῦντα τοὺς ἀνέμους, καὶ ἄλλως, ὡς φαίνεται τόμῳ β'. σελ. 33, ὅπου ἔχει καὶ τὸν ἄνεμον πλησίον ὡς βρέφος. Τινὲς δὲ ἀλ-

---

(α) Τζέτζ. ἐν Λυκόφρον. 738.
(β) Παλαίφατ. Ιη'. Ὅμηρ. Ὀδυσ. Κ'. 4. καὶ Δίδυμ. Ἡρακλείδ. Ἀλληγορ. Ὁμηρικ. 497. Διόδωρ. Ε'. Ζ'.

λληγοροῦσιν αὐτὸν καὶ εἰς τὸν χρόνον, τὰ δὲ τέκνα αὐτοῦ εἰς τοὺς δώδεκα μῆνας· τὰ μὲν θηλυκὰ εἰς τοὺς ἓξ μῆνας τοῦ θέρους, ὡς εὔφορα, τὰ δὲ ἀρσενικὰ εἰς τοὺς χειμερίους μῆνας. Καὶ ταῦτα νομίζουσιν, ὅτι ὑπαινίττεται ὁ Ὅμηρος (α).

Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Αἰόλου ἐβασίλευσαν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, ὁ μὲν Ἀςύοχος εἰς τὴν Λιπάραν, ὁ δὲ Ἰόκαςος ἐπέρασεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἔκτισε τὸ Ῥήγιον, τὸ ὁποῖον ὠνόμασεν οὕτως, ἐπειδὴ διεῤῥάγη ἐκεῖθεν ἡ Σικελία· διότι τότε διεχωρίσθη, ὡς λέγουσιν, ἡ Σικελία ἀπὸ τῆς Ἰταλίας, ὑπό τινος Σεισμοῦ. Οἱ δὲ ἄλλοι ἐπέρασαν εἰς τὴν Σικελίαν, ὅπου ἦσαν τότε δύο ἔθνη, Σικανοὶ καὶ Σικελοὶ καλούμενα, καὶ περὶ τῆς χώρας διαφερόμενα· ὅθεν ἐδέχθησαν ἑκουσίως τοὺς Αἰολίδας, καὶ ὑπετάχθησαν εἰς αὐτοὺς διὰ τὴν ὑπόληψιν καὶ δόξαν τοῦ πατρὸς αὐτῶν. Καὶ ὁ μὲν Φεραίμων καὶ Ἀνδροκλῆς ἐβασίλευσαν εἰς τὸ ἀπὸ τοῦ πορθμοῦ μέχρι τοῦ Λιλυβαίου ἀκρωτηρίου μέρος, Ὁ δὲ Ξοῦθος περὶ τοὺς Λεοντίνους, ὅπου ὠνομάζετο ἡ χώρα ἀπ' αὐτοῦ Ξουθία. Ὁ δὲ Ἀγάθυρνος βασιλεύσας εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ ὀνομασθεῖσαν Ἀγαθυρνίτιν χώραν, ἔκτισε καὶ τὴν Ἀγάθυρνον πόλιν. Ἐβασίλευσαν τοίνυν ἐννόμως καὶ ἐνδόξως αὐτοί τε καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτῶν πολλοὺς αἰῶνας· ἔπειτα οἱ Σικελοὶ διέταξαν κατ' ἐκλογὴν τοὺς βασιλεῖς αὐτῶν, καὶ οὕτως ἔπαυσεν ἡ γενεὰ τοῦ Αἰόλου. Οἱ δὲ Σικανοὶ διαφερόμενοι περὶ τῆς βασιλείας, καὶ πολεμοῦντες πρὸς ἀλλήλους, κατερήμωσαν τὴν νῆσον. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐκόμισεν ἀποικίαν Κνιδίων καὶ Ῥοδίων ὁ Ἡρακλείδης Πένταθλος κατὰ τὴν πεντηκοςὴν Ὀλυμπιάδα, ὅτε ἐπολέμουν οἱ Ἐγεςαῖοι καὶ Σελινούντιοι. Συμμαχήσαντες δὲ μὲ τοὺς Σελινουντίους, ἐνικήθησαν, καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐφονεύθη καὶ ὁ Πένταθλος

(α) Ἀλβρίκ. Ιγ'. Ποιμέν. 133. Γυράλδ. Συντ. Ε'. 189. Ἡρακλείδ. Αὐτόθ.

θλος· ὅθεν ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιςρέψωσιν ὀπίσω, ἐκλέξαντες ἄλλους δύο ἡγεμόνας, τὸν Γόργον καὶ Θέςορα, συγγενεῖς τοῦ Πεντάθλου. Πλέοντες δὲ διὰ τοῦ Τυῤῥηνικοῦ πελάγους, ἐςάθησαν εἰς τὴν Λιπάραν νῆσον, κατά τι συμβεβηκὸς, καὶ εὗρον φιλόφρονα ὑποδοχὴν καὶ φιλοξενίαν ὑπὸ τῶν ἀπογόνων τοῦ Αἰόλου, οἵτινες ἦσαν τότε ὡς πεντακόσιοι. Τέλος δὲ πεισθέντες ὑπ' αὐτῶν, ἔμειναν ἐκεῖ, καὶ ἐπολιτεύοντο κοινῶς δημοκρατούμενοι, ἔχοντες κοινὰς τὰς οὐσίας, καὶ ὕςερον διεμοιράσθησαν τὴν Λιπάραν· τὰς δὲ ἄλλας νήσους εἶχον κοινάς. Τέλος δὲ διεμοιράσθησαν καὶ αὐτὰς κατὰ κλήρους, καὶ μετὰ εἴκοσι χρόνους ἐγίνετο πάλιν νέα κληρουχία κατὰ τὴν αὔξησιν τῶν πολιτῶν. Ἀναγκαζόμενοι δὲ ὑπὸ τῶν λῃςῶν τῆς Τυῤῥηνίας, κατεσκεύασαν καὶ ναυτικὸν ἰσχυρὸν, ὥςε ἐνίκησαν αὐτοὺς πολλάκις, καὶ ἔλαβον ἄπειρα λάφυρα, ὧν τὸ δέκατον ἔπεμπον εἰς τοὺς Δελφούς. Τοιοῦτοι τοίνυν ἦσαν οἱ ἐγκάτοικοι τῶν νήσων τούτων, τοὺς ὁποίους ἐκυρίευσαν ὕςερον οἱ Ῥωμαῖοι, ἐκ τῶν Ῥοδίων, Κνιδίων, καὶ τοῦ Αἰόλου καταγόμενοι (α).

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ τοῦ Βορέου καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ, καὶ τοῦ Ζεφύρου.

Ὁ μὲν Βορέας ἦτον υἱὸς τοῦ Ἀςραίου καὶ τῆς Ἠοῦς, ἢ τοῦ Στρυμόνος κατ' ἄλλους, ꙃ κατῴκει εἰς ἓν σπήλαιον τοῦ ὄρους Αἵμονος τῆς Θράκης· ἢ κατὰ τὴν Σαλμυδησσόν. Ἐζήτησε δὲ γυναῖκα τὴν Ὠρείθυιαν θυγατέρα τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῶν Ἀθηναίων, ἀλλ' ἀπέτυχεν· ὅθεν

(α) Διόδωρ. Ε'. Θ'.

ἁρπάσας αὐτὴν, τὴν ἔφερεν εἰς τὸ Σαρπηδόνιον ἀκρωτήριον τῆς Θρᾴκης. Ἁρπάσας δὲ καὶ τὴν Χλῶριν θυγατέρα τοῦ Ἀρκτούρου, ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὸν Καύκασον, ὅπου ὠνομάζετο ὁ τόπος ὕςερον Θορὸς τοῦ Βορέου· οἷον θάλαμος. Ἠγάπησε καὶ τὴν Νύμφην Πίτυν. Ἐγένετο βίαιος μὲν γαμβρὸς τῶν Ἀθηναίων, ἀλλ' ὠφέλιμος· ἐπειδὴ αὐτὸς συνέτριψε τὸν Περσικὸν ςόλον εἰς τὸν Ἄθωνα· ἔπειτα δὲ, εἶπε τὸ μαντεῖον, νὰ λάβωσι σύμμαχον τὸν γαμβρὸν αὐτῶν κατὰ τῶν Περσῶν· ὅθεν θυσιάσαντες, ἐπεκαλέσθησαν αὐτόν τε καὶ τὴν Ὠρείθυιαν, καὶ τότε συνέτριψεν ἄλλα τετρακόσια πλοῖα τῶν βαρβάρων κατὰ τὴν Σηπιάδα ἄκραν τῆς Μαγνησίας. Ὁμοίως ἐβοήθησε καὶ τοὺς Μεγαλοπολίτας, συντρίψας τὰς μηχανὰς τοῦ Ἄγιδος, ὅτε ἐπολιόρκει αὐτούς. Διὰ τοῦτο ἐτίμησαν αὐτὸν καὶ ἐκεῖ. Τινὲς μὲν λέγουσιν, ὅτι αὐτὸς ἠγάπησε καὶ τὸν Ὑάκινθον, ἄλλοι δὲ, ὁ Ζέφυρος (α).

Ἐζωγράφιζον δὲ αὐτὸν ἀνθρωπόμορφον πτερωτὸν, καὶ μὲ γένεια. Οἱ μὲν πόδες αὐτοῦ ἔληγον εἰς οὐρὰν ὄφεως, ἡ δὲ κόμη, τὰ γένεια καὶ τὰ πτερὰ ἦσαν πλήρη χιόνος· ἔτι δὲ τὰ πτερὰ εἶχον καὶ ςίγματα χρυσᾶ· ὄπισθεν δὲ ἐσύρετο ἄκρα μακρὰ τοῦ ἐνδύματος, ἐγείρουσα κονιορτόν. Ταῦτα τοίνυν πάντα εἶναι σύμβολα τοῦ ἀνέμου. Ἄπους μὲν, διότι ὁ ἄνεμος ἴχνη δὲν ἔχει· τὰ δὲ ςίγματα δηλοῦσι τὰς νιφάδας τῆς χιόνος, ἢ καὶ τὰ ἄςρα· ἐπειδὴ προξενεῖ τοιαῦτα, ὡς καὶ τὸν κονιορτόν. Κατῴκισαν δὲ αὐτὸν εἰς τὴν Θρᾴκην, ἐπειδὴ ἐκεῖθεν πνέει ὁ βορρᾶς πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Οἱ δὲ μυθογράφοι τῶν Λατίνων, ἔπρεπε νὰ τὸν μετοικίσωσι κατὰ τὴν Γερμανίαν.

Ἐγέννησε δὲ ἐκ μὲν τῆς Ὠρειθυίας τὴν Χιόνην, Χθονίαν, Κλεοπάτραν, Ζήτην, καὶ Κάλαϊν· ἐκ δὲ τῆς Χλωρίδος τὴν Ὑρπάκην· ἔτι δὲ λέγουσι τέκνα αὐτοῦ καὶ τὸν Λυκοῦργον, Βούτην καὶ Αἶμον. Δὲν λέγουσιν ὅμως ἐκ ποίας γυναικός. Τινὲς δὲ λέγουσι θυγατέρας

αὐτοῦ καὶ τὴν Οὖπιν, Λοξὼ καὶ Ἑκαέργην, ἐπειδὴ ἦσαν ἐκ τοῦ βορείου μέρους (α).

Τινὲς μὲν νομίζουσιν ἀλληγορικὴν τὴν ἁρπαγὴν τῆς Ὠρειθυίας, ἐπειδὴ ἐξώθησεν αὐτὴν ὁ βορέας ἄνεμος ἀπό τινος ὕψους εἰς τὸν Ἰλισσὸν ποταμόν· ὅμως ὁ ἁρπάσας αὐτὴν ἦτον βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, κατ' ἄλλους, καὶ υἱὸς τοῦ Στρυμόνος, Βορέας ὀνομαζόμενος, καὶ ἐπισημότατος τῶν τότε βασιλέων.

Τῶν δὲ τέκνων αὐτοῦ ἐπισημότεροι ἦσαν ὁ Ζήτης καὶ Κάλαϊς, οἱ Βορεάδαι λεγόμενοι, καὶ ἡ Κλεοπάτρα, τὴν ὁποίαν ἔλαβε γυναῖκα ὁ Φινεύς. Ἦσαν δὲ καὶ οἱ Βορεάδαι εἰς τὴν ἐκςρατείαν τῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ ἐφόνευσαν τὰς Ἁρπυίας. Ἀφ' οὗ δὲ ἐπέςρεψαν, καὶ ἑώρτασαν τὸν ἀγῶνα τοῦ Πελίου, ἀνεχώρησαν ἕκαςος εἰς τὰ ἴδια. Εὑρὼν οὖν ὕςερον ὁ Ἡρακλῆς τοὺς Βορεάδας εἰς τὴν νῆσον Τῆνον, τοὺς ἐφόνευσεν, ἔχων πάθος πρὸς αὐτούς. Κατά μέν τινας, ἐπειδὴ ὀλίγον ἔλειπε, νὰ πνίξῃ αὐτὸν ὁ Βορέας ἄνεμος περὶ τὴν Κῶ· κατ' ἄλλους δὲ, ἐπειδὴ ἐξένισαν αὐτοὶ τὸν Ἡρακλέα, ἐπὶ σκοπῷ, ἵνα φονεύσωσιν αὐτὸν δολίως· ἢ ἐμίσει αὐτοὺς ἐπειδὴ ἐνίκησαν αὐτὸν εἰς ἀγῶνα δρόμου· ἢ ἐφιλονείκησαν περὶ τῶν βραβείων εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ Πελίου· ἢ ἐπειδὴ αὐτοὶ δὲν ἠθέλησαν νὰ προσμείνωσιν, ἢ νὰ ζητήσωσι τὸν Ἡρακλέα, ὅτε ἔμεινεν εἰς τὴν Μυσίαν διὰ τὸν Ὕλλαν. Ἐσώζοντο δὲ οἱ τάφοι αὐτῶν εἰς τὴν Τῆνον, καὶ δύο ςῆλαι· ὧν ἡ μία, ἐνόμιζον, ὅτι ἐκινεῖτο ὑπὸ τοῦ ἀνέμου Βορέου. Τοιοῦτον τέλος ἔλαβον οὗτοι οἱ χαριέςατοι νέοι, καὶ ἐμπειρότατοι ναῦται κατὰ τὰ λεγόμενα. Τοιοῦτοι δὲ ὡραῖοι ἦσαν, ὥςε ὁ Ὀρφεὺς ἠγάπησε τὸν Κάλαϊν ἐν τῇ ἐκςρατείᾳ (β). Ἀλληγοροῦσιν ὅ-

---

(α) Ἡσίοδ. Θεογον. 397. Ἡρόδοτ. Πολύμν. 189. Παυσαν. Ἀρκαδικ. Κζ΄. Ἀττικ. ΙΘ΄. Νατάλ. Η΄. Ια΄. Χαρτάρ. 38.

(β) Ἀπολλών. Α΄. 1300—1308. καὶ Σχολ. Ἀπολλόδ. Γ΄. Ιδ΄. 2. Τζέτζ. Χιλ. Θ΄. 217. Στέφαν. ἐν Αἵμ.

μως καὶ αὐτοὺς εἰς ἀνέμους, ὠκύποδας ὄντας, καὶ διὰ τοῦτο τοὺς ἐζωγράφιζον πτερωτοὺς καὶ κυανοκομήτας. Ἡ δὲ Χιόνη ἐγέννησε τὸν Εὔμολπον· περὶ δὲ τῆς Χθονίας οὐδὲν ἀναφέρεται. Ἀπὸ δὲ τοῦ Αἵμου ὠνομάσθη τὸ ὄρος τῆς Θράκης.

Ὁ δὲ Βούτης νεώτερος ὢν, ἐπεβουλεύετο νὰ φονεύσῃ τὸν Λυκοῦργον, ὅςτις δὲν ἦτον ὁμομήτριος αὐτοῦ ἀδελφός. Μαθὼν οὖν τοῦτο ὁ Βορέας, ἐδίωξεν ἐκ τῆς Θράκης τὸν Βούτην, καὶ πολλοὺς ὁμογνώμονας αὐτοῦ. Φυγόντες τοίνυν οὗτοι καὶ ἄλλοι πολλοὶ μὲ ςόλον, ἦλθον εἰς τὴν νῆσον Στρογγύλην τότε καλουμένην, καὶ ἔρημον οὖσαν, καὶ ἔμειναν ἐκεῖ, λῃςεύοντες τοὺς παραπλέοντας. Μὴ ἔχοντες δὲ γυναῖκας, ἐξῆλθον καὶ εἰς ἁρπαγὴν γυναικῶν. Ἐλθόντες οὖν πρῶτον εἰς τὴν Εὔβοιαν, καὶ ἀποκρουσθέντες, ἦλθον εἰς τὴν Θεσσαλίαν κατὰ τὴν Φθιώτιδα Ἀχαΐαν, καὶ εὗρον τὰς γυναῖκας ἑορτάζούσας τὰ ὄργια τοῦ Διονύσου εἰς τὸ ὄρος Δρίος καλούμενον. Καὶ αἱ μὲν ἄλλαι ἔφυγον, μίαν δὲ Κορωνίδα καλουμένην ἥρπασεν ὁ Βούτης, καὶ μετ' ὀλίγον ἔπεσεν εἰς ἓν φρέαρ ἐξ ἀπροσεξίας, καὶ ἀπέθανεν· ὅθεν εἶπον, ὅτι ἡ Κορωνὶς ἁρπαζομένη ἐπεκαλέσθη τὸν Διόνυσον, καὶ διὰ τῆς ὀργῆς ἐκείνου μανεὶς ὁ Βούτης, ἔπεσεν εἰς τὸ φρέαρ. Οἱ δὲ ἄλλοι Θρᾶκες ἁρπάσαντες ἄλλας γυναῖκας, ἐπέςρεψαν εἰς τὴν Στρογγύλην. Μεταξὺ δὲ τῶν γυναικῶν τούτων ἦτον καὶ ἡ Ἰφιμέδεια γυνὴ τοῦ Ἀλωέως, καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς Παγκράτις καλουμένη, νέα χαριεςάτη καὶ εὐειδεςάτη· ὅθεν δύο ἐπιφανέςατοι τῶν Θρᾳκῶν Σικελὸς καὶ Ἑκήτορος ὀνομαζόμενοι, φιλονεικήσαντες δι' αὐτὴν, ἐφονεύθησαν. Οἱ δὲ ἄλλοι ἐκλέξαντες βασιλέα τῆς νήσου τινὰ Ἀγασσαμενὸν καλούμενον, ἔδωκαν αὐτῷ καὶ τὴν Παγκράτιν γυναῖκα. Ὁ δὲ Ἀγασσαμενὸς καταςήσας ὕπαρχόν τινα φίλον αὐτοῦ, ἔδωκεν αὐτῷ καὶ τὴν Ἰφιμέδειαν γυναῖκα. Καὶ οὗτοι ἦσαν οἱ πρῶτοι οἰκήτορες τῆς νήσου ταύτης.

Μετὰ δὲ ταῦτα ἔπεμψεν ὁ Ἀλωεὺς τοὺς υἱοὺς

αὐτοῦ τοὺς 'Αλωείδας καλουμένους, ὡς ῥηθήσεται, ἵνα ζητήσωσι τὴν μητέρα καὶ ἀδελφὴν αὐτῶν. Οἱ δὲ ἐλθόντες ἐκεῖ, καὶ νικήσαντες τοὺς Θρᾷκας, ἔμειναν διοικηταὶ αὐτῶν· μετωνόμασαν καὶ τὴν νῆσον Δίαν. Μετ' ὀλίγον δὲ ἀπέθανεν ἡ Παγκράτις· οἱ δὲ 'Αλωεῖδαι ἐφονεύθησαν ὑπ' ἀλλήλων, καὶ μετὰ διακοσίους χρόνους, ἔφυγον καὶ οἱ Θρᾷκες ἐκεῖθεν, ἐπειδὴ συνέβη ξηρασία καὶ ἀφορία μεγάλη. Μετὰ δὲ ταῦτα ἦλθον οἱ Κᾶρες ἐκ τῆς πόλεως Λαμίας, καὶ ἔμειναν εἰς τὴν νῆσον, τὴν ὁποίαν μετωνόμασε Νάξον ὁ βασιλεὺς αὐτῶν Νάξος υἱὸς τοῦ Πολέμωνος. Καὶ αὕτη εἶναι ἡ νῦν Ναξία καλουμένη. Μετὰ δὲ τὸν Νάξον ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Λεύκιππος, ἔπειτα ὁ υἱὸς τούτου Σμέρδιος, καὶ τότε ἦλθεν ὁ Θησεὺς ἐκεῖ, ἐπιςρέφων ἐκ τῆς Κρήτης, καὶ ἀφῆκε τὴν 'Αριάδνην. Τοιοῦτοι ἦσαν καὶ οἱ πρῶτοι οἰκιςαὶ τῆς Νάξου, οἵτινες ηὔξησαν ὕςερον πολὺ, ὥςε εἶχον δύναμιν ἀξιόλογον κατὰ τὰ Μηδικὰ (α).

'Ο δὲ Ζέφυρος ἦτον υἱὸς τοῦ 'Αςραίου καὶ τῆς 'Ηοῦς, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Βορέου. Οὗτος τοίνυν ἀγαπῶν τὸν 'Υάκινθον, καὶ μὴ εὑρίσκων ἀνταπόκρισιν, διὰ τὴν πρὸς τὸν 'Απόλλωνα κλίσιν τοῦ νέου, ἐφόνευσεν αὐτὸν, πνεύσας ἀπὸ τοῦ Ταϋγέτου, καὶ ῥίψας τὸν δίσκον ἐπ' αὐτοῦ. 'Αγανακτήσας οὖν ὁ 'Απόλλων, καὶ καταδιώξας αὐτὸν μέχρι τοῦ ῥηθέντος ὄρους, τὸν ἐτόξευσεν. Ἦτον δὲ καὶ ταχυδρόμος τῶν Θεῶν, εἶχε καὶ γυναῖκα μίαν τῶν 'Ωρῶν, ἐξ ἧς ἐγέννησεν υἱὸν Καρπὸν ὀνομαζόμενον, τὸν ὁποῖον μετεμόρφωσεν ὁ Ζεὺς εἰς τοὺς καρποὺς (*).

'Εζωγράφιζον δὲ αὐτὸν νέον χαριέςατον πτερωτὸν, καὶ ςέφανον ἐκ διαφόρων ἀνθῶν ἔχοντα, τὸν ἐτίμησαν καὶ ὡς Θεόν· ἐπειδὴ αὐτὸς ζωογονεῖ καὶ ζῶα καὶ φυτὰ, πνέων τὴν ἄνοιξιν καὶ τὸ θέρος ἀπὸ τῆς δυ-

(α) Διόδωρ. Δ'. Ν—Νβ'.
(*) 'Αλληγορία ψυχρὰ καὶ ἀνάλατος τῶν 'Αρχαίων.

σεως ἡσύχως καὶ ὁμαλῶς· ὅθεν καὶ τὸ ἐπιθυμητὸν ζεφύριον πνεῦμα, καὶ ζεφύριος πνοὴ (α). Εἴρηται δὲ, ὅτι ἀναφέρονται καὶ ἄλλοι δύο ἄνεμοι, ὁ Νότος καὶ Ἀργέσης, τέκνα τοῦ Ἀςραίου καὶ τῆς Ἠοῦς, καὶ συμβολικοὶ μόνον, ὡς καὶ ὁ Ζέφυρος. Ἐθυσίαζον καὶ εἰς τοὺς ἀνέμους, ὅτε ἔμελλον νὰ πλεύσωσιν εἰς ἐκςρατείας, ἢ εἰς ἄλλας ἐπιχειρήσεις, ὡς λέγει καὶ ὁ Ξενοφῶν, ὅτι ἐν τῇ ἀναβάσει τοῦ Κύρου ἠνώχλει τὸ ςράτευμα ὁ βορέας, ἕως οὗ ἐθυσίασαν εἰς αὐτὸν, κατὰ τὴν συμβουλὴν τοῦ μάντεως, καὶ οὕτως ἔπαυσε. Τοιαῦτα ἀναφέρονται πολλὰ καὶ ἀρχαιότερα, καὶ νεώτερα. Οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον τινὰ πύργον τῶν ἀνέμων σημαντικὸν τεχνικώτατον καὶ συμβολικώτατον, ὅςτις ἐδείκνυε τοὺς ἀνέμους· οἷον, ποῖος ἄνεμος πνέει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄.

Περὶ Ὀρῶν.

Ἡ μὲν Αἴτνη, τὸ πυρίπνοον ὄρος τῆς Σικελίας, ὠνομάσθη ἀπὸ τῆς Αἴτνης θυγατρὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς. Κατ᾽ ἄλλους δὲ ὁ Σικανὸς καὶ ἡ Αἴτνη ἦσαν τέκνα τοῦ Κύκλωπος Πολυφήμου, καὶ ἀπὸ μὲν τοῦ Σικανοῦ ὠνομάσθη ἡ νῆσος Σικανία, ἀπὸ δὲ τῆς Αἴτνης τὸ ὄρος. Συνέβη δὲ καὶ ἐνταῦθα φιλονεικία τῆς Δήμητρος καὶ τοῦ Ἡφαίςου περὶ τῆς νήσου, καὶ ἡ Αἴτνη ἔκρινε τὴν διαφοράν. Ὁ δὲ Ἄθως καὶ Ἄθων γραφόμενος ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ Γίγαντος, ὡς εἴρηται, ἢ ἀπό τινος Ἄθου υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ῥοδόπης (β).

(α) Ἡσίοδ. Θεογον. 408. Βιργιλ. Αἰν. Δ΄. 222. Γ΄. 120. Ὅμηρ. Ὀδσ. Π΄. 119 Ὑγῖν. Προοιμ. 8

(β) Σχολ. Θεοκρίτ. Α΄. 65. Βαρῖν. καὶ Ἡσύχ. ἐν Ἄθ. καὶ Αἴτν. καὶ Σικαν.

Τὸ δὲ Ἀπαίσαυτον, ὄρος μικρὸν τῆς Ἀργολίδος, ὠνομάζετο πρότερον Ὀφέλτιον. Θέλουσα δὲ ἡ Ἥρα νὰ φονεύσῃ τὸν Ἡρακλέα, ὅτε ἐγεννήθη, ἔλαβε συνεργὸν τὴν Σελήνην, ἥτις ἔκλεισεν ἀφρὸν εἰς κιβώτιον, διὰ τῶν μαγικῶν ἐπῳδῶν· ἐκ δὲ τοῦ ἀφροῦ ἐγεννήθη λέων μέγιστος, τὸν ὁποῖον ἔδησεν ἡ Ἶρις μὲ τὴν ζώνην αὐτῆς, καὶ τὸν ἔφερεν εἰς τὸ ὄρος τοῦτο, ἔνθα ἐφόνευσέ τινα ποιμένα Ἀπαίσαυτον καλούμενον, ἀφ᾽ οὗ ὠνομάσθη τὸ ὄρος· ἢ ὠνομάζετο Σεληναῖον πρότερον, καὶ ὁ Ἀπαίσαυτος υἱὸς τοῦ Ἀκρισίου θηρεύων, ἐφονεύθη ἐκεῖ ὑπό τινος θηρίου. Ὁ δὲ Ἀκρίσιος θάψας αὐτὸν ἐκεῖ, ὠνόμασεν ἀπ᾽ αὐτοῦ τὸ ὄρος. Ἐκεῖ ἐγίνετο βοτάνη ἀφρίζουσα Σελήνη ὀνομαζομένη. Ταύτην λαμβάνοντες οἱ ποιμένες, ἤλειφον τοὺς πόδας αὐτῶν, ἵνα μὴ βλάπτωνται ὑπὸ τῶν φαρμακερῶν ἑρπετῶν (α).

Ἀθήναιον δὲ ὠνομάζετο ἄλλο ὄρος ἐκεῖ πλησίον. Τοῦτο δὲ ὠνομάζετο πρότερον Κεραύνιος λόφος. Ἐπειδὴ δὲ ἔκτισεν ἐκεῖ ὁ Διομήδης τέμενος τῆς Ἀθηνᾶς, μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν αὐτοῦ ἐκ τῆς Τρῳάδος, ὠνομάσθη οὕτως ἀπὸ τῆς Ἀθηνᾶς. Ἐγίνετο καὶ εἰς τοῦτο ἄλλη βοτάνη Ἀδράστεια καλουμένη, τὴν ὁποίαν ἂν ἔτρωγε γυνὴ κατ᾽ ἄγνοιαν, ἐμαίνετο. Ταῦτα δὲ ἦσαν λόφοι μᾶλλον ἢ ὄρη πλησίον τοῦ Ἰνάχου ποταμοῦ καὶ τοῦ Ἀστερίωνος (β).

Τὸ δὲ Ἄργιλον ἦτον ὄρος τῆς Αἰγύπτου πλησίον τοῦ Νείλου· ἐπειδὴ ἁρπάσας ὁ Ζεὺς Νύμφην τινὰ ἐκ τῆς Κρήτης Ἄργην καλουμένην, τὴν ἔφερεν ἐκεῖ, καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Διόνυσον· ὅθεν ὠνομάσθη ἀπ᾽ αὐτῆς τὸ ὄρος. Ὁ δὲ Διόνυσος συνάξας Πᾶνας καὶ Σατύρους, ἐκυρίευσε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὴν Ἰβηρίαν, ἔνθα ἀφῆκεν ἔπαρχον τὸν Πᾶνα, καὶ ἀπ᾽ αὐτοῦ ὠνομάσθη Πανία, Σπανία, καὶ Ἱσπανία (γ).

(α) Πλούταρχ. Περὶ ποταμ. ἐν Ἰνάχ.
(β) Αὐτόθ.
(γ) Αὐτόθ. ἐν Νειλ.

Ἀνατολὴ δὲ ὠνομάζετο ἓν ὄρος τῆς Ἰνδίας πλησίον τοῦ Γάγγου ποταμοῦ· ἐπειδὴ ἐδίωκεν ὁ Ἥλιος ποτὲ Νύμφην τινὰ Ἀναξιβίαν καλουμένην· ἡ δὲ καταφυγοῦσα εἰς τὸ ἐκεῖ Ἱερὸν τῆς Ὀρθίας Ἀρτέμιδος, ἐγένετο ἄφαντος. Ὁ δὲ Ἥλιος διατρίψας ἐκεῖ ὅλην τὴν νύκτα, ἀνέτειλε τὸ πρωῒ ἐκεῖθεν· ὅθεν ὠνομάσθη τὸ ὄρος Ἀνατολή (α).

Βαλληναῖον δὲ ὠνομάζετο ἓν ὄρος τῆς Φρυγίας πλησίον τοῦ Σαγγάρεως ποταμοῦ, ἀπὸ τοῦ Βαλληναίου υἱοῦ τοῦ Γανυμήδους. Τὸ δὲ Βαλληναῖον σημαίνει βασιλικὸν Φρυγιςί. Οὗτος κατέςησε καὶ ἑορτὴν ἐκεῖ εἰς τιμὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Βαλληναίαν καλουμένην, καὶ μέχρι τῶν νεωτέρων χρόνων ἑορταζομένην. Ἐκεῖ ἐγίνετο καὶ λίθος τις Ἀςὴρ καλούμενος· ἐπειδὴ ἔλαμπε τὴν νύκτα ὡς ἀςὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ φθινοπώρου. Φρυγιςὶ δὲ ὠνομάζετο Βαλλὴν (β).

Βερεκύνθιον δὲ, ἢ Βερεκύντιον, ὠνομάζετο ἄλλο ὄρος τῆς Φρυγίας πλησίον τοῦ Μαρσύου ποταμοῦ, ἀπὸ τοῦ πρώτου Ἱερέως τῆς Ῥέας Βερεκύνθου καλουμένου· Ἐγίνετο δὲ καὶ ἐκεῖ λίθος τις Μάχαιρα καλούμενος, καὶ τοῦ σιδήρου ὅμοιος. Τοῦτον ἂν εὕρισκέ τις, ὅτε ἐτελοῦντο ἐκεῖ τὰ μυςήρια τῆς Ῥέας, ἐμαίνετο. Τινὲς δὲ λέγουσι καὶ φρούριον οὕτως ὀνομαζόμενον, καὶ μέρος τῆς Φρυγίας, καὶ ὅλην τὴν Φρυγίαν, καὶ τοὺς Φρύγας Βερεκυνθίους, ἢ Βερεκυντίους· ὅθεν καὶ Βερεκύντιος αὐλὸς, καὶ Βερεκύντιος ἄνεμος (γ).

Βριξάβας δὲ ὠνομάζετο ἓν ὄρος τῆς Σαρματίας, ὅπερ σημαίνει Κριοῦ μέτωπον. Περιφερόμενος γὰρ ὁ Φρύξος τεταραγμένος, μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς Ἕλλης, ἀπεκοιμήθη ἐκεῖ. Ἰδόντες δ' αὐτὸν οἱ βάρβαροι, ἀνέβαι-

(α) Αὐτόθ. ἐν Γάγ.

(β) Αὐτόθι. ἐν Σαγγάρ.

(γ) Πλούταρχ. Αὐτόθ. ἐν Μαρσ. Σέρβ. ἐν Βιργίλ. Αἰν. ς', 785. Σπάγχ. ἐν Καλλιμάχ. Ἀρτέμιδ. 246.

νον, νὰ τὸν φονεύσωσιν. Ἀλλ' ὁ Κριὸς σκύψας ὀλίγον, καὶ ἰδὼν, ἔκραξε φωνῇ ἀνθρωπίνῃ, καὶ ἐξύπνισε τὸν Φρύξον· ἔπειτα λαβὼν αὐτὸν εἰς τοὺς ὤμους, ἔφυγεν εἰς τοὺς Κολχούς· ὅθεν ὠνομάσθη ὁ λόφος ἐκεῖνος Κριοῦ μέτωπον. Ἐγίνετο δὲ καὶ εἰς τὸ ὄρος τοῦτο βοτάνη τις ὁμοία τοῦ πηγάνου Φρίξα Σαρματισὶ καλουμένη, ὅπερ σημαίνει μισοπόνηρον, καὶ πλησίον τινὸς ἄντρου τοῦ Βορέου λεγομένου φυομένη, καὶ φύσιν ψυχροτέραν τῆς χιόνος ἔχουσα. Ταύτην ἔχοντες οἱ πρόγονοι, ἀπέφευγον τὰς ἐπιβουλὰς τῶν μητρυιῶν· ἐπειδὴ ὅτε ἐπεβουλεύετο ἡ μητρυιὰ, ἐξήρχοντο φλόγες ἐκ τοῦ χόρτου. Καὶ οὕτως ἐννοῶν ὁ πρόγονος τὴν ἐπιβουλὴν, ἀπέφευγε τὸν κίνδυνον (α).

Γαυρανὸν δὲ ὠνομάζετο ἓν ὄρος τῆς Ἀρμενίας πλησίον τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, ἀπό τινος Γαυρὰν υἱοῦ τοῦ Σατράπου Ῥωξάνους, ὅστις ζήσας τριακοσίους χρόνους διὰ τὴν εὐσέβειαν αὐτοῦ ἄνοσος, ἀπέθανεν ἄνευ νόσου εἰς τὰς ἀκρωρείας τοῦ ὄρους τούτου, καὶ ἐτάφη μεγαλοπρεπῶς. Ἐγίνετο δὲ καὶ εἰς αὐτὸ βοτάνη τις ὁμοία τῆς ἀγρίας κριθῆς. Ταύτην οἱ ἐγχώριοι θερμαίνουσιν εἰς τὸ ἔλαιον, ἔπειτα ἀλείφονται, καὶ οὐδέποτε ἀσθενοῦσι (β).

Τὸ δὲ Δίορφον ἦτον ὄρος τῆς Ἀρμενίας πλησίον τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ, τὸ ὁποῖον ὠνόμασαν οἱ θεοὶ ἀπὸ τοῦ Διόρφου, ἢ Διοφόρου, υἱοῦ τῆς Γῆς, ἢ τοῦ Μίθρα, ὡς εἴρηται. Ἐγίνετο δὲ εἰς αὐτὸ δένδρον τι ὅμοιον τῇ ῥοιᾷ· ὁ δὲ καρπὸς αὐτοῦ ἦτον ὡς μῆλα, καὶ εἶχε γεῦσιν σταφυλῆς. Τοῦτον οὖν τὸν καρπὸν ἐλάμβανον ὥριμον, καὶ ἂν ἔλεγον τὸ ὄνομα τοῦ Ἄρεως, ἐγίνετο πάλιν χλωρὸς καὶ ἄωρος (γ).

Ὁ δὲ Ἑλικὼν τὸ ὄρος τῆς Βοιωτίας, τὸ Ἱερὸν τῶν Μου-

(α) Αὐτόθ. ἐν Τάναϊ.
(β) Αὐτόθι. ἐν Τίγριδ.
(γ) Αὐτόθι. ἐν Ἀράξ.

σῶν, τὸ νῦν Ζαγαροβοῦνι λεγόμενον, τὸ μεταξὺ Κιθαιρῶνος καὶ Παρνασσοῦ, ὠνομάσθη κατά τινας ἀπὸ τοῦ Φοινικικοῦ ἄλικων, ὅπερ σημαίνει ὑψηλόν. Ἐκεῖ ἦτον καὶ τὸ Ἱερὸν ἄλσος τῶν Μουσῶν. Ἀριςερόθεν δὲ τοῦ δρόμου τοῦ ἄγοντος πρὸς τὸ ἄλσος, ἦτον ἡ Ἀγανίππη πηγὴ, Ἱερὰ καὶ αὐτὴ τῶν Μουσῶν, καὶ ὅςτις ἔπινεν ἐκεῖθεν ἐγίνετο ποιητής. Ἀνωτέρω δὲ τοῦ ἄλσους ὡς εἴκοσι ςάδια ἦτον ἡ Ἱπποκρήνη, ὅπου συνέβη ἡ φιλονεικία τῶν Μουσῶν καὶ Πιερίδων. Τοῦτο τὸ ὄρος εἶναι εὔγεων, πλῆρες δένδρων καὶ θάμνων παντοίων καὶ καρποφόρων. Χόρτον δὲ φαρμακερὸν δὲν εὑρίσκετο, ὥςε καὶ τὰ δείγματα τῶν ὄφεων ἦσαν ἀκίνδυνα (α).

Ὁ δὲ Ἐλέφας ἦτον ὄρος τῆς Ἰνδίας κατωτέρω τοῦ Ὑδάσπου ποταμοῦ, Ἡλίου λόφος πρότερον ὀνομαζόμενον. Ὅτε δὲ παρετάττετο ὁ Πῶρος κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ἔκραξέ τις Ἐλέφας ἀπὸ τοῦ ὄρους τούτου ἀνθρωπίνῃ φωνῇ πρὸς τὸν Πῶρον· Δέσποτα βασιλεῦ, ἀπόγονε τοῦ Γηρασίου, νὰ μὴ ἐναντιωθῇς. Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀπέθανεν. Ὁ δὲ Γηράσιος ἐκεῖνος, ἐξ οὗ κατήγετο ὁ Πῶρος, ἦτον υἱὸς τοῦ Διός· ὅθεν ὠνόμασεν ὕςερον ὁ Πῶρος τὸ ὄρος Ἐλέφαντα (β).

Ἡ δὲ Ἴδη ἦτον ὄρος τῆς Τρῳάδος Γάργαρον πρότερον ὀνομαζόμενον. Αἰγάσθιος δέ τις υἱὸς τοῦ Διοσφόρου ἀγαπήσας τινὰ νέαν Ἴδην καλουμένην, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τοὺς Ἰδαίους Δακτύλους. Εἰσελθοῦσα δὲ ποτε ἡ Ἴδη εἰς τὸ ἄδυτον τῆς Ῥέας, ἐμάνη· ὅθεν ὠνόμασεν ὁ Αἰγάσθιος τὸ ὄρος ἀπ' αὐτῆς. Ἐγίνετο δέ τις λίθος εἰς τὸ ὄρος τοῦτο Κρύφιος καλούμενος· ἐπειδὴ ἐφαίνετο μόνον, ὅτε ἐτελοῦντο τὰ μυςήρια τῶν Θεῶν ἐκεῖ. Ἦτον καὶ τῆς Κρήτης ὄρος Ἴδη καλούμενον, τὸ νῦν Ψιλορίτι, ἐν τῷ μέσῳ τῆς νήσου.

(α) Ηλιοδ. ἐν Ἡσιόδ. Θεογον. Ι. Σέρβ. ἐν Βιργιλ. Αἰν. Ζ'. 641. Παυσαν. Βοιωτικ. Κη'. Ϛ'. Λα'.

(β) Πλούταρχ. ἐν Ὑδάσπ. καὶ Δέρκυλος.

Ἡ δὲ Δίκτη ἦτον πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος, τὸ νῦν Λάσθι (α).

Τὸ δὲ Ἱερὸν Ὄρος ἦτον ἐν τῇ Ἀσίᾳ παρὰ τὸν Εὔξεινον Πόντον, καὶ οὐ πολὺ μακρὰν τῆς Τραπεζοῦντος· ἦτον καὶ ἄλλο εἰς τὴν Θρᾴκην (β).

Καλυδὼν δὲ ὠνομάζετο ἓν ὄρος παρὰ τὸν Ἀχελῷον ποταμὸν, Γυρὸν πρότερον καλούμενον. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Καλυδὼν, ἰδὼν ἐκεῖ τὴν Ἄρτεμιν λουομένην, μετεμορφώθη εἰς πέτραν, μετωνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ τὸ ὄρος. Ἐγίνετο δὲ ἐκεῖ ἡ βοτάνη Μύωψ καλουμένη. Ταύτην ἂν βάλῃ τις εἰς τὸ ὕδωρ, ἔπειτα νίψῃ τὸ πρόσωπον μὲ τὸ ὕδωρ, ἀποβάλλει τὴν ὅρασιν· ἂν ὅμως παρακαλέσῃ τὴν Ἄρτεμιν, ἀναλαμβάνει πάλιν αὐτὴν (γ).

Τὸ δὲ Κοκκύγιον ὄρος, ὅπερ ὠνομάζετο πρότερον Λυκήϊον, ὠνομάσθη ὡς εἴρηται ἀπὸ τοῦ κόκκυγος, εἰς ὃν μεταμορφωθεὶς ὁ Ζεὺς, ἐξηπάτησε τὴν Ἥραν. Ἦτον δὲ πλησίον τοῦ Ἰνάχου ποταμοῦ εἰς τὴν Ἀργολίδα, καὶ ἐκεῖ ἐγίνετο τὸ δένδρον Παλίνουρον καλούμενον, εἰς τὸ ὁποῖον ὅ,τι ὄρνεον ἐκάθητο, ἐλαμβάνετο ὡς εἰς τὸν ἰξὸν, ἐκτὸς τοῦ κόκκυγος (δ).

Τὸ δὲ Κρόνιον ὄρος ἦτον εἰς τὴν Ἦλιδα πλησίον τῆς Ὀλυμπίας, καὶ τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ, Κτοῦρον καλούμενον. Νικηθεὶς δὲ ὁ Κρόνος ὑπὸ τοῦ Διὸς, ἐκρύβη ἐκεῖ, καὶ διὰ τοῦτο μετωνομάσθη Κρόνιον, Κρόνιος πάγος, καὶ Κρόνιος λόφος. Αὕτη δὲ ἡ ἐπωνυμία ἐγνωρίσθη ἐπὶ Οἰνομάου, καὶ ἐνομίσθη τὸ ὄρος Ἱερὸν τοῦ Κρόνου. Ἐγίνετο δὲ εἰς αὐτὸ ὁ λίθος Κύλινδρος καλούμενος· ἐπειδὴ ὅτε ἐβρόντα καὶ ἤστραπτεν ὁ Ζεὺς, ἐκυλίετο ἀπὸ τῆς ἀκρωρείας πρὸς τὰ κατωτέρω (ε).

(α) Αὐτόθ. ἐν Σκαμάνδ.
(β) Ἀπολλών. Β΄. 1017. καὶ Σχολ.
(γ) Αὐτόθ. ἐν Ἀχελώ.
(δ) Αὐτόθ. ἐν Ἰνάχ.
(ε) Αὐτόθ. ἐν Ἀλφ. Πίνδαρ. Ὀλυμπ. Ι΄. 51. καὶ Σχολ. Πτολεμ. Μυθολογ. Ἐπιγραμμάτ. ς΄. Διονύσ. Ἁλικαρνασ. α΄. Παυσαν. Ἠλειακ. Πρώτ. Κα΄. Ὑστέρ. ΙΖ΄. Κ΄.

Ὁ δὲ Κιθαιρὼν εἶναι ὄρος μεταξὺ Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς Ἐλάταια νῦν καλούμενος. Πρῶτον μὲν ὠνομάσθη Ἀςέριον. Ἐπειδὴ ὁ Βοιωτὸς ἠγάπα δύο γυναῖκας, καὶ δὲν ἐγνώριζε τὴν ὡραιοτέραν, ἵνα λάβῃ ἐκείνην, εἶπε, νὰ ἔλθωσιν ἀμφότεραι τὴν νύκτα ἐπίτινα λόφου τοῦ ὄρους τούτου. Τούτου τοίνυν γενομένου, ἔπεσεν εἷς ἀςὴρ ἐπὶ τῆς Εὐρυθεμίςης· ὅθεν ἔλαβεν αὐτὴν γυναῖκα, ὠνόμασε καὶ τὸ ὄρος Ἀςέριον. Ὕςερον δὲ ὁ Κιθαιρὼν ὁ ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῶν Πλαταιῶν ὠνόμασεν αὐτὸ ἀφ᾽ ἑαυτοῦ Κιθαιρῶνα. Οὗτος ἦτον ἐκεῖνος ὁ φρόνιμος καὶ σοφὸς βασιλεὺς, ὁ συμβουλεύσας τὸν Δία, πῶς νὰ φιλιωθῇ μὲ τὴν Ἥραν. Ἔτι δὲ ἦτον καὶ νέος εὐπρεπὴς καὶ χαριέςατος· ὅθεν ἠγάπησεν αὐτὸν ἡ Ἐριννὺς Τισιφόνη· καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἀπέφευγε τὴν καταπληκτικὴν ὄψιν αὐτῆς, ἀγανακτήσασα ἡ Ἐριννὺς, ἔκοψεν ἕνα δράκοντα ἀπὸ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς, καὶ τὸν ἔῤῥιψε πρὸς αὐτὸν, ὅστις ἐφόνευσε τὸν Κιθαιρῶνα εἰς τὸ ὄρος τοῦτο· ὅθεν ὠνομάσθη τὸ ὄρος ἀπ᾽ αὐτοῦ. Κατ᾽ ἄλλους δὲ, ὁ Κιθαιρὼν καὶ Ἑλικὼν ἦσαν ἀδελφοὶ, καὶ ὁ μὲν Ἑλικὼν ἄνθρωπος ἀγαθὸς ὢν, ἐπεμελεῖτο τοὺς γονεῖς αὐτοῦ. Ὁ δὲ Κιθαιρὼν κακοῦργος ὢν καὶ πλεονέκτης, ἐφόνευσε πρῶτον τὸν πατέρα αὐτοῦ, ἵνα λάβῃ αὐτὸς τὴν βασιλείαν· ἔπειτα δὲ θέλων νὰ ῥίψῃ καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἀπό τινος ἄκρας τοῦ ὄρους, περιεπλέχθη καὶ αὐτὸς, καὶ πεσόντες, ἐφονεύθησαν καὶ οἱ δύο· ὅθεν ὠνομάσθησαν ἀπ᾽ αὐτῶν τὰ ὄρη, καὶ ἐνομίσθησαν ὁ μὲν Ἑλικὼν ἐνδιαίτημα τῶν Μουσῶν, ὁ δὲ Κιθαιρῶν μῦθος τῶν Ἐριννύων διὰ τὴν ἀσέβειαν αὐτοῦ. Ἐνομίσθη δὲ καὶ ὁ Κιθαιρὼν Ἱερὸς τοῦ Διονύσου, ἐπειδὴ ἐβάκχευον ἐκεῖ αἱ Βάκχαι (α).

Ὁ δὲ Καύκασος, τὸ ὄρος τῆς Σκυθίας, ὠνομάζετο πρῶτον Κοίτη τοῦ Βορέου, ὡς εἴρηται. Μία δὲ ἄκρα αὐ-

(α) Παυσαν. Βοιωτικ. Γ΄. Β΄. Σέρβ. Αἰν. Ζ΄. 641. Ἀπολλόδωρ. Γ΄. δ΄. Πλούταρχ. Αὐτόθι. ἐν Ἰσμην.

του, ὅπου ἐκόμισεν ὁ Βορέας τὴν Χλῶριν, ὠνομάζετο Νιφάτης, καὶ ἔπειτα Θορὸς τοῦ Βορέου. Νικηθεὶς δὲ ὁ Κρόνος, καὶ φυγὼν ἐκεῖ, ἐκρύβη εἰς τὴν ἔπαυλιν τινὸς ποιμένος Καυκάσου καλουμένου, ὅτε μετεμορφώθη καὶ εἰς κροκόδειλον, Εὑρὼν οὖν αὐτὸν ὁ Ζεὺς ἐκεῖ, ὠνόμασε τὸ ὄρος Καύκασον ἀπὸ τοῦ ποιμένος. Ἐγίνετο δὲ καὶ ἐκεῖ ἡ βοτάνη Προμήθειος καλουμένη, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζετο ἡ Μήδεια ἀντιφάρμακον κατὰ τῆς ὀργῆς τοῦ πατρὸς αὐτῆς (α).

Τὸ δὲ Λιλαῖον ἦτον ὄρος τῆς Ἰνδίας ἀπό τινος ποιμένος Λιλαίου ὀνομαζομένου. Οὗτος γὰρ σεβόμενος μόνον τὴν Σελήνην, παρέβλεπε τοὺς ἄλλους θεούς· ὅθεν ἔπεμψαν δύο λέοντας, καὶ κατεσπάραξαν αὐτὸν ἐκεῖ. Ἡ δὲ Σελήνη ὠνόμασε τὸ ὄρος ἀπ' αὐτοῦ. Ἐγίνετο δὲ καὶ εἰς αὐτὸ ὁ λίθος Κλιτορὶς καλούμενος, ὅςτις εἶναι μελάγχρους, καὶ φοροῦσιν αὐτὸν οἱ ἐγχώριοι πρὸς ςολισμὸν, ὅταν ἐπιτελῶσι τὰ μυςήρια τῆς Σελήνης Σωτήρια καλούμενα (β).

Τὸ δὲ Λούγδονον ἦτον ὄρος τῆς Κελτικῆς πλησίον τὸ Ἄραρ ποταμοῦ, ὅπου ἐβασίλευον δύο ἀδελφοὶ Μώμορος καὶ Ἀτεπώμορος ὀνομαζόμενοι. Διωχθέντες δὲ ἐκεῖθεν ὑπ' ἄλλου τινὸς Κελτοῦ Σεσηρονέως καλουμένου, ἤθελον νὰ κτίσωσι πόλιν ἐπὶ τοῦ ῥηθέντος λόφου. Καὶ ὅτε ἔσκαπτον τὰ θεμέλια, ἐφάνησαν πολλοὶ κόρακες εἰς τὰ πέριξ· ὅθεν ὁ Μώμορος οἰωνοσκόπος ὢν, ὠνόμασε τὴν πόλιν Λούγδουνον ἀπὸ τούτου τοῦ συμβεβηκότος· ἐπειδὴ οἱ Κελτοὶ ὠνόμαζον Λοῦγον τὸν κόρακα, καὶ Δοῦνον τὸν λόφον. Αὕτη εἶναι ἡ πόλις τῆς Γαλλίας Λυόνιον νῦν καλουμένη.

Τὸ δὲ Μυκῆναι καλούμενον ὄρος τῆς Ἀργολίδος ὠνομάζετο πρότερον Ἄργιον ἀπὸ τοῦ Ἄργους τοῦ Πανόπτου. Ὅτε δὲ ἐφόνευσεν ὁ Περσεὺς τὴν Μέδουσαν,

---

(α) Αὐτόθ. ἐν φάσιδ.
(β) Αὐτόθ. ἐν Ἰνδῷ.

ἐδίωξαν αὐτὸν αἱ ἄλλαι Γοργόνες μέχρι τοῦ λόφου τούτου, ἔνθα ἀνέδωκάν τινα μυκηθμὸν κλαίουσαι, καὶ διὰ τοῦτο ὠνόμασαν οἱ ἐγχώριοι τὸν λόφον Μυκήνας ἀπὸ τοῦ μυκηθμοῦ. Κατ' ἄλλους δὲ ἔπεσεν ὁ μύκης (ἡ λαβὴ) ἀπὸ τοῦ ξίφους τοῦ Περσέως ἐκεῖ, ὅστις ἦτον ἐλεφάντινος. Βασιλεὺς δέ τις τῶν Ἐπιδαυρίων Γοργοφόνος καλούμενος, διωχθεὶς ἐκεῖθεν, ἔλαβε χρησμὸν, νὰ κτίσῃ πόλιν, ὅπου εὕρῃ ξίφους μύκητα. Εὑρὼν οὖν ἐκεῖ τὸν μύκητα, ἔκτισε τὴν πόλιν, καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν οὕτως ἀπὸ τοῦ μύκητος. Κατ' ἄλλους δὲ, αἱ Μυκῆναι ὠνομάσθησαν ἀπὸ τῆς Μυκήνης θυγατρὸς τοῦ Ἰνάχου. Ἐγίνετο δὲ καὶ ἐκεῖ τις λίθος Κορύβας καλούμενος, καὶ ὅστις εἶχεν αὐτὸν, δὲν ἐφοβεῖτο τὰ φαντάσματα (α).

Ὁ δὲ Ὄλυμπος τῆς Μακεδονίας πρὸς τὰ σύνορα τῆς Θεσσαλίας, ἦτον τὸ διασημότατον πάντων, περὶ οὗ εἴρηται πολλάκις. Ἦσαν δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ ὄρη οὕτως ὀνομαζόμενα· εἰς τὴν Ἤλιδα, εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, εἰς τὴν Μυσίαν, εἰς τὴν Κύπρον, εἰς τὴν Κιλικίαν (β).

Τὸ δὲ Παγγαῖον ἦτον ὄρος τῆς Θρᾴκης Καρμάνιον πρότερον καλούμενον. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Παγγαῖος υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Κριτοβούλης, ἔφθειρε κατ' ἄγνοιαν τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς λύπης εἰς τὸ ὄρος τοῦτο, ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Παγγαῖον. Εἰς τοῦτο ἐφονεύθη καὶ ὁ Ὀρφεὺς, καὶ ἐκ τοῦ αἵματος αὐτοῦ ἐβλάστησε τὸ χόρτον Κιθάρα καλούμενον, ἀπὸ τῆς κιθάρας αὐτοῦ· καὶ ὅτε ἐτελοῦντο ἐκεῖ τὰ Διονύσια, ἐξήρχετο ἦχος κιθάρας ἐκ τοῦ χόρτου. Τοῦτο τὸ ὄρος ὠνομάσθη Ἱερὸν, ἐπειδὴ ἐκεῖ κατέστησε πρῶτον ὁ Ὀρφεὺς τὴν τελετὴν τοῦ Διονύσου· ἐκεῖ ἀνέβαινε κατ' ἔτος καὶ ἐθυσίαζεν εἰς τὸν Ἥλιον, ἢ εἰς τὸν Διόνυσον· ὅθεν ἀπήντησεν αὐτὸν ποτε ὁ Θειοδάμας υἱὸς τοῦ Πριάμου

(α) Αὐτόθ. ἐν Ἰνάχ. Παυσαν. Κορινθ. 16.
(β) Στέφαν. ἐν Ὀλύμπ. καὶ Σχολ.

ἀναβαίνοντα εἰς τὸ ὄρος, μὲ πολλοὺς ἄλλους φίλους, καὶ ἠρώτησε διατὶ ἀναβαίνει εἰς τὸ ὄρος. Ἐκεῖνος δὲ εἶπεν, ὅτι παῖς ἔτι ὢν, ἐδιώκετο ὑπό τινος δράκοντος, καὶ φυγὼν εἰς τὸ ἐκεῖ Ἱερὸν τοῦ Ἡλίου, ἐσώθη· ὅθεν ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐθυσίαζε κατ' ἔτος εἰς τὸ Ἱερὸν ἐκεῖνο. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον ἐκείνου ἐθυσίαζεν αὐτός. Ἀνέβη τοίνυν καὶ ὁ Θειοδάμας μὲ αὐτὸν, καὶ καθ' ὁδὸν ἐγένετο ὁμιλία περὶ δυνάμεως καὶ ἐνεργείας λίθων. Καὶ αὕτη εἶναι ἡ ὑπόθεσις τῶν λιθικῶν τοῦ Ὀρφέως, ὑφ' ὧν ὁρμηθεὶς ὕςερον Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος, ἔγραψε τὰ Θηριακὰ (α).

Ὁ δὲ Παρνασσὸς τὸ ὄρος τῆς Φωκίδος ὠνομάσθη ἀπό τινος Παρνασσοῦ υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Νύμφης Κλεοδώρας. Κατ' ἄλλους δὲ ὁ Παρνασσὸς ἦτον υἱὸς τινος Κλεοπόμπου καὶ τῆς ῥηθείσης Νύμφης. Οὗτος ἔκτισε καὶ τὴν πόλιν Παρνασίαν Νάπην, τὴν ὁποίαν κατέκλυσεν ὕςερον ὁ κατακλυσμὸς τοῦ Δευκαλίωνος· οἱ δὲ ἐγκάτοικοι, ὅσοι ἐσώθησαν, ἀνέβησαν εἰς μίαν κορυφὴν τοῦ Παρνασσοῦ, καὶ ἔκτισαν τὴν πόλιν Λυκώρειαν. Μετὰ δὲ ταῦτα ἔκτισεν ὁ Δελφὸς τοὺς Δελφοὺς ἐκεῖ; ὅπου ἦτον ἡ Παρνασσία Νάπη. Κατ' ἄλλους δὲ, ἐπειδὴ ἐκάθησεν ἡ λάρναξ τοῦ Δευκαλίωνος ἐκεῖ, ὠνομάσθη Λαρνασσὸς ἀπὸ τῆς λάρνακος, καὶ κατ' ὀλίγον ἐτράπη εἰς τὸ Παρνασσός. Αἱ δὲ ἐπισημότεραι κορυφαὶ τοῦ Παρνασσοῦ ἦσαν δύο, Τιθορέα καὶ Ὑάμπεια ὀνομαζόμεναι· καὶ ἡ μὲν μία ἦτον Ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῶν Μουσῶν, καὶ ὅςτις ἐκοιμᾶτο ἐκεῖ, ἐγίνετο ποιητής· ἡ δὲ ἄλλη τοῦ Διονύσου. Ἀπὸ δὲ τῆς Ὑαμπείας ἄκρας, ἥτις εἶναι πέτρα ἀπότομος, ἔῤῥιπτον οἱ Δελφοὶ τοὺς ἱεροσύλους, ὅθεν ἔῤῥιψαν καὶ τὸν Αἴσωπον. Ἐπειδὴ δὲ ἐτιμωρήθησαν διὰ τὸν ἄδικον θάνατον τοῦ Αἰσώπου, μετέβαλον τὴν τιμωρίαν εἰς ἄλλην ἄκραν Ναυπλίαν καλουμένην. Ὁ Παρνασσὸς ἐνομίζετο τὸ μέ-

(α) Αὐτόθι, ἐν Ἑβρφ. ἐν Λιθικ. Ὀρφ.

ψηλότατον ὄρος τῆς Εὐρώπης, καὶ εἶχε πόλεις, πηγὰς καὶ ἄντρα πολλά (α).

Τὸ δὲ Σίπυλον ἦτον ὄρος τῆς Λυδίας πλησίον τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ Κεραύνιον πρότερον καλούμενον. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Σίπυλος υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος καὶ τῆς Διωξίππης, ἐφόνευσεν ἀκουσίως τὴν μητέρα αὐτοῦ, καὶ διωκόμενος ὑπὸ τῶν Ἐριννύων, ἐκρεμάσθη ἐκεῖ, μετωνομάσθη τὸ ὄρος ἀπ' αὐτοῦ. Ἐγίνετο δὲ ἐκεῖ λίθος τις κυλινδροειδής, καὶ ἂν ἐκόμιζον αὐτὸν οἱ εὐσεβεῖς υἱοὶ εἰς τὸ τέμενος τῆς Ῥέας, ἔμενον ἀείποτε εὐσεβεῖς πρὸς τοὺς γονεῖς, καὶ συμπαθεῖς πρὸς τοὺς συγγενεῖς (β).

Ὁ δὲ Τμῶλος τὸ ὄρος τῆς Λυδίας πλησίον τοῦ Πακτωλοῦ ποταμοῦ, ὠνομάσθη πρῶτον Καρμανόριον ἀπό τινος Καρμάνορος υἱοῦ τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀλεξιβοίας· ἐπειδὴ θηρεύων ἐκεῖ, ἐφονεύθη ὑπό τινος κάπρου. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Τμῶλος υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Θεογόνης, ἐβίασέ τινα Νύμφην τῆς Ἀρτέμιδος Ἀρίππην καλουμένην, εἰς τὸν ναὸν τῆς Θεᾶς, ὀργισθεῖσα ἡ Ἄρτεμις, ἔπεμψέ τινα Ἄγριον ταῦρον, ὅστις ἔρριψεν αὐτὸν εἰς τοὺς σκόλοπάς τινος φραγμοῦ μὲ τὰ κέρατας, καὶ ἐκεῖ ἐμπηγεὶς, ἀπέθανε βασανιζόμενος. Ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ Θεοκλύμενος θάψας αὐτὸν ἐκεῖ, ὠνόμασε τὸ ὄρος ἀπ' αὐτοῦ. Ἐγίνετο δὲ καὶ ἐκεῖ λίθος ὅμοιος τῆς Κισσήρεως (ἐλαφροπέτρας)· πλὴν εὑρίσκετο σπανίως· ἐπειδὴ μετέβαλε τὸ χρῶμα τετράκις τὴν ἡμέρας, καὶ ἔβλεπον αὐτὸν μόνον αἱ νεάνιδες, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶχον ἔτι οὔτε ὥραν, οὔτε αἴσθησιν γάμου. Ἂν ὅμως ἔβλεπον αὐτὸν καὶ αἱ γάμου ὥραν ἔχουσαι, δὲν ἐφθείροντο βιαίως ὑπό τινος (γ).

(α) Παυσαν. Φωκικ. ΣΤ'. ΛΒ'. Ἡρόδοτ. Εὐτέρπ. 134. Πλούταρχ. Περὶ τῶν Βραδ. Τιμωρουμέν. 556. Αἰλιαν. Ποικίλ. Ἱστορ. ΙΑ'. ε'. Ἡρακλείδ. ΚΒ'. Γυράλδ. ἐν Μούσαις. Πομπών. Β'. γ'. Σέρβ. ἐν Βιργιλ. Ἐκλογ. Ι'. 11.

(β) Αὐτόθι· ἐν Μαιάνδρ.

(γ) Αὐτόθι. ἐν Πακτωλ. Νατάλ. Β'. ζ'.

Ὁ δὲ Τεύθρας ἦτον ὄρος τῆς Μυσίας πλησίον τοῦ Καΐκου ποταμοῦ, Θράσυλος πρότερον ὀνομαζόμενον. Θηρεύων δέ ποτε ὁ Τεύθρας ἐκεῖ, ὁ βασιλεὺς τῆς Μυσίας, ἐδίωκέ τινα κάπρον, ὅστις καταφυγὼν εἰς τὸ Ἱερὸν τῆς Ὀρθωσίας Ἀρτέμιδος, ἔκραξεν ἀνθρωπίνῃ φωνῇ· λυπήθητι, βασιλεῦ, τὸ θρέμμα τῆς θεᾶς. Ἐκεῖνος ὅμως τὸν ἐφόνευσεν· ὅθεν ὠργίσθη ἡ Ἄρτεμις, καὶ τὸν μὲν κάπρον ἀνέστησε, τὸν δὲ Τεύθραντα ἐποίησε λεπρὸν καὶ ἐμμανῆ, ὥστε ἔμεινεν ἐκεῖ, αἰσχυνόμενος νὰ καταβῇ εἰς τὴν πόλιν. Ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ Λυσίππη συμβουλευθεῖσα ὑπὸ τοῦ μάντεως Πολυΐδου υἱοῦ τοῦ Κοιράνου, ἐξιλέωσε τὴν θεὰν διὰ θυσιῶν καὶ εὐχῶν, καὶ ἔλαβε πάλιν αὐτὸν ὑγιῆ· ὅθεν ἔκτισεν ἐκεῖ βωμὸν τῆς Ὀρθωσίας Ἀρτέμιδος, κατεσκεύασε καὶ κάπρον χρυσοῦν προτομὴν ἀνθρώπου ἔχοντα. Τοῦτο δὲ τὸ ἄγαλμα, ὅτε κατέφευγεν ἐκεῖ ζῶον διωκόμενον, ἐφαίνετο, ὅτι ἔκραζεν εἰς ὑπεράσπισιν αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο ἄρα ὠνόμασεν ὁ Τεύθρας τὸ ὄρος ἀφ' ἑαυτοῦ. Ἐγίνετο δὲ καὶ ἐκεῖ λίθος ἀντιπαθὴς καλούμενος, καὶ ἰάτρευε τὴν λέπραν μὲ οἶνον τριβόμενος (α).

Τὸ δὲ Τυπαῖον ἦτον ὄρος τῆς Ἤλιδος πλησίον τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ, καὶ μέχρι τῆς πόλεως Σκιλοῦντος ἀνερχόμενον. Πρὸς τὸ κατώτερον δὲ μέρος εἶχε πέτρας ἀποτόμους, ὅθεν ἐφοβέριζον νὰ ῥίπτωσιν οἱ Ἠλεῖοι τὰς γυναῖκας, κατὰ τὸν νόμον, ἂν διαβαίνωσι τὸν Ἀλφειὸν κατὰ τὰς ἀπηγορευμένας ἡμέρας· ἢ ἂν εὕρισκον αὐτὰς εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, τὸ ὁποῖον ἦτον ἀπηγορευμένον.

Ταύτην δὲ τὴν Σκιλοῦντα πόλιν ἔδωκαν οἱ Λακεδαιμόνιοι πρὸς τὸν Ξενοφῶντα, ὑποδεξάμενοι αὐτὸν φιλοφρόνως, φίλοι ὄντες τοῦ Κύρου, ὅτε ἐδίωξαν αὐτὸν οἱ Ἀθηναῖοι, ἐπειδὴ συνεστράτευσε μὲ τὸν Κῦρον τὸν ἐχθρὸν αὐτῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ γῆ αὕτη ἦτον ἐν τῇ

(α) Αὐτόθι, ἐν Καΐκ.

Τριφυλία χώρα τῶν Ἠλείων, καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι ἔλαβον αὐτὴν βιαίως χάριν τοῦ Ξενοφῶντος, ἐκάλεσαν οἱ Ἠλεῖοι τὸν Ξενοφῶντα εἰς κρίσιν τῆς Ὀλυμπιακῆς βουλῆς. Ὅμως πεισθέντες, ἀφῆκαν πάλιν τὴν χώραν εἰς αὐτόν· ὅθεν ὕςερον οἰκῶν ἐκεῖ ἀφόβως ὁ Ξενοφῶν, ἔκτισε τέμενος καὶ ναὸν τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος. Ἐκεῖ συνέγραψε καὶ τὰ σωζόμενα αὐτοῦ συγγράμματα (α).

Τὸ δὲ Ταΰγετον ὄρος τῆς Λακωνίας, ὠνομάζετο πρότερον Ἀμύκλαιον. Ἐπειδὴ δὲ ἐκρεμάσθη ὕςερον ἡ Ταϋγέτη ἐκεῖ, ὠνομάσθη ἀπ᾽ αὐτῆς. Ἐγίνετο δὲ χόρτον τι εἰς αὐτὸ Χαρίσιον καλούμενον, τὸ ὁποῖον ἔχουσαι αἱ γυναῖκες εἰς τὸν τράχηλον, ἀγαπῶνται ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν (β). Ταῦτα καὶ περὶ τῶν ἀναφορὰν ἐν τῇ πραγματείᾳ ταύτῃ ἐχόντων ὀρῶν. Ἦσαν δὲ καὶ ἄλλα, ἀλλ᾽ εἴρηται διεσπαρμένως περὶ ἐκείνων, καὶ ἔτι ῥηθήσεται ἐν τοῖς οἰκείοις τόποις. Εἶναι μὲν καὶ ἄλλα ἐπίσημα, ὡς ὁ Πίνδος, ὅςτις ἦτον Ἱερὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῶν Μουσῶν· ἡ Ὄσσα καὶ τὸ Πήλιον, τοῦ ὁποίου τὴν καλλονὴν περιγράφει κατὰ πλάτος ὁ Δικαίαρχος, καὶ ἄλλα· ὅμως δὲν ἔχουσιν ἄλλην τινὰ ἰδιαιτέραν εἰς τὴν μυθολογίαν ἀνήκουσαν ἱςορίαν· μήτε εὑρίσκεται πόθεν ὠνομάσθησαν, ἐκτὸς τοῦ Αἵμου καὶ τῆς Ῥοδόπης, τὰ διασημότα ὄρη τῆς Θρᾴκης. Περὶ ὧν λέγουσιν, ὅτι ὁ μὲν Αἷμος ἦτον βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, ἡ δὲ Ῥοδόπη γυνὴ αὐτοῦ. Ἔφθασαν δὲ εἰς τοσαύτην ἀλαζονείαν, ὥςε ὠνομάζοντο Ζεὺς καὶ Ἥρα· ὅθεν ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς μετεμόρφωσεν αὐτοὺς εἰς τὰ ῥηθέντα ὄρη. Κατ᾽ ἄλλους δὲ ἦσαν ἀδελφοὶ, καὶ ἔλεγον τὰ ῥηθέντα, διὰ τὴν φιλαδελφίαν· ὅθεν ἐγίνοντο λίθοι ἐκεῖ ἀνθρωπόμιμοι, χρῶμα κόρακος ἔχοντες, καὶ φιλάδελφοι καλούμενοι· ἐπειδὴ ἦσαν δύο ἡνωμένοι, καὶ ἂν διεχωρίζοντο, ἐκα-

(α) Παυσαν. Ἠλειακ. Πρώτ. ς´. Ὑςέρ. Ζ´. Αἰλιαν. Ποικίλ Ἱςορ. Ι´. α´.

(β) Πλούταρ. Αὐτόθι. ἐν Εὐρώτ.

λοῦντο ὀνομασὶ, ἔπειτα διελύοντο εἰς γῆν, μὴ ὑποφέροντες τὸν χωρισμὸν (α).

ΚΕΦΑ΄ΛΑΙΟΝ Δ΄.

Περὶ Ποταμῶν.

Ὁ μὲν Ἀλφειὸς ποταμὸς τῆς Ἤλιδος ὠνομάζετο Νύκτιμος πρότερον. Ἐπειδὴ δὲ ὕςερον ἐπνίγη εἰς αὐτὸν ὁ Στύμφηλος υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Δορμοθέας διὰ τὴν λύπην τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Στύμφηλος. Ἔπειτα δὲ ὁ Ἀλφειὸς υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, ἢ τοῦ Θερμώδοντος καὶ τῆς Νύμφης Παρθενίας, ἢ τῆς Ἀμυμώνης, φιλοκύνηγος ὢν, εἶδε ποτὲ τὴν Νύμφην Ἀρέθουσαν εἰς τὰ δάση, καὶ ἐρωτευθεὶς, ἐζήτησεν αὐτὴν γυναῖκα· Ἐκείνη δὲ φεύγουσα, ἐπέρασεν εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ μετεμορφώθη εἰς τὴν ὁμώνυμον πηγήν. Μὴ ὑποφέρων δὲ καὶ αὐτὸς τὸ πάθος, μετεμορφώθη εἰς τὸν ῥηθέντα ποταμὸν, καὶ τὸ ὕδωρ αὐτοῦ εἶχεν ὑπόγειον κοινωνίαν μὲ τὴν πηγὴν ἐκείνην, θελήσει τῶν θεῶν, εἰς ἀνακουφισμὸν τοῦ πάθους. Τοῦτο δὲ ἐπλάσθη, ἐπειδὴ τὸ ὕδωρ τοῦ Ἀλφειοῦ εἰσδύετο εἰς τὴν γῆν κατὰ τὴν Ἀρκαδίαν. Τὸ δὲ ὕδωρ τῆς Ἀρεθούσης ηὔξανε τότε. Κατ' ἄλλους δὲ, ὁ Ἀλφειὸς εἶχεν ἀδελφὸν Κέρκαφον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐφιλονείκησε περὶ ἀνδρείας, καὶ ἐν ᾧ ἐδοκιμάζοντο, ἐφόνευσεν αὐτὸν ἀκουσίως. Καταδιωκόμενος δὲ ὕςερον ὑπὸ τῶν ποιμένων, διὰ τὸν φόνον, καὶ ἀναγκασθεὶς, ἔπεσεν εἰς τὸν ποταμὸν καὶ ἐπνίγη· ὅθεν ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ ὁ ποταμός. Εἴρηται δὲ, ὅτι ἐδίωκε καὶ τὴν Ἄρτεμιν ὁ Ἀλφειός. Τὸ δὲ ὕδωρ αὐτοῦ ἦτον ἰαματικὸν τῶν λευκῶν καὶ λειχήνων

(α) Πλούταρχ. ἐν Στρυμ.

καλουμένων παθῶν, τὰ ὁποῖα ὠνομάζοντο καὶ ἄλφοὶ, καὶ ἀπὸ τούτων ὠνομάσθη κατ' ἄλλους. Μὲ τὸ ὕδωρ τούτου ἐθεράπευσεν ὁ Μελάμπους κατάτινας τὰς θυγατέρας τοῦ Προίτου.

Ἐγίνετο δὲ περὶ τὸν ποταμὸν τοῦτον βοτάνη τις Κεχρίτις καλουμένη καὶ ὁμοία τοῦ μελικήρου, τῆς κηρύθρας, τὴν ὁποίαν ἔβραζον οἱ ἰατροὶ μὲ ὕδωρ, καὶ ποτίζοντες αὐτὸ τοὺς μαινομένους, ἐθεράπευον αὐτοὺς (α).

Ὁ δὲ Ἀσωπὸς ποταμὸς τῆς Βοιωτίας ἦτον υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυνόμης, ἢ Κλυμένης· ἢ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Πηροῦς· ἢ τοῦ Ἱμέρου καὶ τῆς Κλεοδίκης· ἢ τοῦ Πανοπέως καὶ τῆς Σαλαμῖνος. Ἀναφέρονται ὅμως δύο Ἀσωποὶ, ὁ μὲν ἦτον βασιλεὺς τῆς Φλιοῦντος, ὅςτις εὗρε τὸν ἐκεῖ ποταμὸν, ἀγνοούμενον πρότερον, καὶ ὠνόμασεν αὐτὸν ἀφ' ἑαυτοῦ· ὁ δὲ ἄλλος ἦτον βασιλεὺς τῶν Πλαταιῶν νεώτερος τοῦ Κιθαιρῶνος, ἀφ' οὗ ὠνομάσθη ὁ μέγας ποταμὸς τῆς Βοιωτίας. Διὰ τοῦτο ἄρα ἀναφέρονται καὶ τοσοῦτοι καὶ διάφοροι οἱ γονεῖς αὐτῶν· ἐπισημότερος ὅμως ἦτον ὁ Βοιωτός. Ἔλαβε δὲ γυναῖκα τὴν Μετώπην θυγατέρα τοῦ Λάδωνος ποταμοῦ, καὶ ἐγέννησε δύο υἱοὺς, τὸν Ἰσμηνὸν καὶ Πελασγὸν, ἢ Πελάγοντα κατ' ἄλλους· καὶ δώδεκα, ἢ εἴκοσι θυγατέρας. Ἀναφέρονται δὲ μόνον τῶν δεκαοκτὼ τὰ ὀνόματα. Αἴγινα, Κέρκυρα, Σαλαμῖνα, Πειρήνη, Κλεώνη, Θήβη, Τανάγρα, Θεσπία, Ἀσωπὶς, Σινώπη, Οἰνία, Χαλκὶς, Εὔβοια, Ἁρπίνη, Πλαταιὰ, Ἀντιόπη, Ἀερόη, καὶ Νεμαία. Ἀπὸ τούτων οὖν ὠνομάσθησαν πολλαὶ χῶραι, νῆσοι καὶ πόλεις τῆς Ἑλλάδος, ὡς ῥηθήσεται ἐν τοῖς οἰκείοις τόποις.

Ἐδυςύχησε δὲ διὰ τὴν ὡραιότητα τῶν θυγατέρων αὐτοῦ· ἐπειδὴ ἔκλεψαν αὐτὰς οἱ θεοὶ μυςικῶς· ὁ

(α) Ἡσίοδ. Θεογον. 338. Νατάλ. Η'. Κβ'. Παυσαν. Ἠλιακ. Πρότ. Ζ'. καὶ Ὑςέρ. Κβ'. Γέλλ. Κ'. Ιγ'. Πλούταρχ. περὶ Ποταμ. ἐν Ἀλφειῷ. Εὐςάθ. ἐν Διονυσ. Περιηγής. 409. Βοκκάσ. Ζ'. Μδ'.

μὲν Ἀπόλλων τὴν Σινώπην, ὁ δὲ Ποσειδῶν τὴν Κέρκυραν καὶ Σαλαμῖνα, καὶ τέλος, ὁ Ζεὺς τὴν Αἴγιναν· ὅθεν λυπηθεὶς εἰς ἄκρον, καὶ μὴ ὑποφέρων καὶ τὸ ὄνειδος, ἐξῆλθεν εἰς ζήτησιν τούτου τοῦ τελευταίου ἅρπαγος. Ἐλθὼν οὖν εἰς τὴν Κόρινθον, ἠρώτησε τὸν Σίσυφον, ἂν ἐγίνωσκεν αὐτόν. Ἐκεῖνος δὲ, ἐπειδὴ δὲν εἶχεν ὕδωρ εἰς τὴν ἀκρόπολιν, ἐζήτησεν ὕδωρ πρῶτον παρ᾽ αὐτοῦ, ἔπειτα εἶπεν, ὅτι ὁ Ζεὺς ἥρπασε τὴν Αἴγιναν. Τότε ὁ Ἀσωπὸς ἐξαπλώσας τὰ ὕδατα αὐτοῦ, ἐδίωκε τὸν Δία, καὶ μάλιςα ἔῤῥιπτεν ὕδωρ καὶ πρὸς τὸν οὐρανόν. Ἀλλ᾽ ὁ Ζεὺς ῥίψας κεραυνὸν, κατέκαυσεν αὐτὸν, καὶ τὸν ἠνάγκασε, νὰ συναχθῇ πάλιν εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο ὕςερον κατεβίβαζεν ἄνθρακας τὸ ῥεῖθρον αὐτοῦ. Τοῦτο δὲ συνέβη εἰς τὸν Φλιάσιον Ἀσωπὸν (α).

Οἱ δὲ Φλιάσιοι ἔλεγον ξένον τὸ ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ ἐκείνου, καὶ ὅτι ἤρχετο ἐκεῖ ἐκ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ τῆς μικρᾶς Ἀσίας ὑπὸ τὴν θάλασσαν.

Τινὲς μὲν νομίζουσιν, ὅτι ὁ Ζεὺς τῆς Ἀρκαδίας ἥρπασε τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀσωποῦ, καὶ διὰ τοῦτο πολεμήσαντες, ἐνικήθη ὁ Ἀσωπός· καὶ ὅτι ἐξηράνθη ποτὲ ὁ ποταμὸς οὗτος ὑπὸ μεγάλης ξηρασίας· καὶ ἐκ τούτων ἐπλάσθη ὁ μῦθος (β).

Ὁ δὲ Ἀςερίων ἦτον ποταμὸς τοῦ Ἄργους ῥέων πλησίον τοῦ Ἡραίου, καὶ εἰς φάραγγά τινα ἀφανιζόμενος. Ἀγνοεῖται μὲν τίς ἦτον, καὶ ἐκ ποίου γένους ὁ Ἀςερίων, ἀφ᾽ οὗ ὠνομάσθη ὁ ποταμός· εἶχε δὲ τρεῖς θυγατέρας, τὴν Εὔβοιαν, Πρόσυμναν καὶ Ἀκραίαν, τὰς τροφοὺς τῆς Ἥρας, ὡς εἴρηται. Ἄνωθεν δὲ τοῦ ποταμοῦ ἦτον ὄρος, ὅπου ἦτον ὁ ναὸς τῆς Ἥρας· καὶ ὁ μὲν

(α) Διόδωρ. Δ´. Οδ´. Ἀπολλόδωρ. Γ´. Ιβ´. 7. Παυσαν. Βοιωτικ Α´. Κορινθιακ. Ε´. Ιβ´. Εὐςάθ. Ἰλ. Β´. 535. Νατάλ. η´. Ιγ´. Στάτ. Θήβ. Ζ´. 317.

(β) Νατάλ. Η´. Ιη´. Βοκκάσ. καὶ Λέοντ. παρ᾽ αὐτῷ Ζ´. Νε´.

περὶ τοῦ Ἱεροῦ τόπος ὠνομάζετο Εὔβοια, ἀπὸ τῆς Εὐβοίας· ἡ δ' ἀπαντικρὺ τοῦ Ἱεροῦ ἄκρα ὠνομάζετο Ἀκραία ἀπὸ τῆς Ἀκραίας· ἡ δὲ κάτωθεν τοῦ Ἱεροῦ χώρα, Πρόσυμνα ἀπὸ τῆς Προσύμνης. Ἐγίνετο δὲ καὶ βοτάνη τις πρὸς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ τούτου Ἀςερίων καλουμένη, τὴν ὁποίαν ἔφερον εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἥρας, καὶ ἀπὸ τῶν φύλλων αὐτῆς ἔπλεκον τοὺς ςεφάνους (α).

Ὁ δὲ Ἀράξης ἦτον ποταμὸς τῆς Ἀρμενίας, Βάκτρος πρότερον καλούμενος. Ὁ δὲ Ἀράξης υἱὸς τοῦ Πύλου, φιλονεικῶν μὲ τὸν πάππον αὐτοῦ Ἄρβηλον περὶ τῆς βασιλείας, ἐφόνευσεν αὐτόν. Ποινηλατούμενος δὲ ὕςερον ὑπὸ τῶν Ἐριννύων, ἐπνίγη εἰς τὸν ποταμόν· ὅθεν ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ. Κατ' ἄλλους δὲ, Ἅλμος ὠνομάζετο πρότερον ὁ ποταμός. Ὁ δὲ Ἀράξης βασιλεὺς τῆς Ἀρμενίας, πολεμῶν μὲ τοὺς Πέρσας, ἔλαβε χρησμὸν, νὰ θυσιάσῃ δύο παρθένους τὰς εὐγενεςάτας, ἂν θέλῃ νὰ νικήσῃ. Λυπούμενος οὖν τὰς ἑαυτοῦ θυγατέρας, ἐθυσίασεν ἄλλας δύο εὐγενεῖς καὶ εὐπρεπεῖς, θυγατέρας τινὸς Μνησάλκου. Ὁ δὲ Μνησάλκης εὑρὼν ὕςερον εὐκαιρίαν, ἐφόνευσε τὰς δύο θυγατέρας τοῦ τυράννου, ἔπειτα ἔφυγεν εἰς τὴν Σκυθίαν· ὅθεν ὁ Ἀράξης μὴ ὑποφέρων τὴν λύπην, ἐπνίγη εἰς τὸν ποταμόν.

Ἐγίνετο δὲ βοτάνη τις ἐν τῷ ποταμῷ τούτῳ Ἀράξα καλουμένη· οἷον, μισοπάρθενος· ἐπειδὴ ἂν ἐλάμβανον αὐτὴν αἱ παρθένοι, πρῶτον μὲν ἀνέδιδεν αἷμα, ἔπειτα δὲ ἐμαραίνετο. Ἔτι δὲ ἐγίνετο καὶ λίθος μελάγχρους Σικυώνιος καλούμενος. Καὶ ὅτε ἐδίδετο χρησμὸς ἀνθρωποκτόνος, ἵνα θυσιασθῇ ἄνθρωπος, ἐκόμιζον τὸν λίθον εἰς τὸν βωμὸν τῶν Ἀποτροπαίων Θεῶν δύο παρθένοι· ἔπειτα ὁ μὲν Ἱερεὺς ἔσυρε τὴν μάχαιραν ἐπὶ τοῦ λίθου, ὅθεν ἐξήρχετο αἷμα πολύ· οἱ δὲ παριςάμενοι παρεκάλουν, εἰς ἐξιλέωσιν τῶν θεῶν, μὲ κλαθμοὺς καὶ

(α) Παυσαν. Κορινθ. ΙΖ'.

ὀλολυγμούς. Καὶ οὕτως ἠλευθεροῦτο ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἔμενεν ὁ λίθος θυσία αὐτ' αὐτοῦ (α).

Τὰ ὀνόματα ταῦτα Ἄρβηλος καὶ Βάκτρος ἦσαν συνήθη, ὡς φαίνεται, τῆς Ἀρμενίας· ὅθεν καὶ αἱ πόλεις Ἄρβηλα καὶ Βάκτρα. Ὁ δὲ Στράβων λέγει, ὅτι τὰ Ἄρβηλα ὠνομάσθησαν ἀπὸ τοῦ Ἀρβήλου υἱοῦ τοῦ Ἀθμονέως (β).

Ὁ δὲ Ἄραρ ἦτον ποταμὸς τῆς Κελτικῆς, Βρίγουλος πρότερον καλούμενος. Μετωνομάσθη δὲ οὕτω παρὰ τὸ ἀράρω τὸ ἁρμόττω· ἐπειδὴ ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Ἀλλοβρίγων, συμβάλλει κατὰ τὴν πόλιν Λούγδουνον εἰς τὸν Ῥοδανὸν, καὶ προσαρμοττόμενος μὲ αὐτὸν, κατέρχεται εἰς την θάλασσαν. Κατ' ἄλλους δὲ, ὁ Ἄραρ ἦτον βασιλεὺς, ἢ ἐπίσημος τῆς Κελτικῆς, ἔχων καὶ ἀδελφὸν Κελτίβηρον καλούμενον, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσαν τὰ θηρία θηρεύοντα· ὅθεν ὁ Ἄραρ ἐπνίγη εἰς τὸν ποταμὸν, μὴ ὑποφέρων τὴν λύπην, καὶ ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ ὁ ποταμός.

Ἐγίνετο δὲ εἶδος ἰχθύος μέγιϛον εἰς τὸν ποταμὸν τοῦτον, Σκολόπιδος ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων καλούμενον. Καὶ αὐξανομένης τῆς σελήνης, ἦτον λευκὸς, μειουμένης δὲ, μέλας· ὅτε δὲ ηὔξανεν ὑπὲρ τὸ δέον, ἐφονεύετο ὑπὸ τῶν ἰδίων ἀκανθῶν. Ἔτι δὲ ἐγίνετο καί τις λίθος ὅμοιος μὲ τὸ ἅλας, ὅϛτις ἐθεράπευε τοὺς τριταίους καὶ τεταρταίους παροξυσμοὺς, δενόμενος εἰς τὸ ἀριϛερὸν μέρος τοῦ σώματος, ὅτε ἐλαττοῦται ἡ σελήνη (γ).

Ὁ δὲ Ἀχελῶος τοταμὸς τῆς Αἰτωλίας ὠνομάζετο πρότερον Θόας, ἢ κατ' ἄλλους Ἄξενος. Ὁ δὲ Θέϛιος υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Πεισιδίκης, καὶ βασιλεὺς τῆς Αἰτωλίας, εἶχεν υἱὸν Καλυδῶνα καλούμενον. Ἀποδημήσας δέ ποτε εἰς τὴν Σικυῶνα διά τινα ὑπόθεσιν,

(α) Πλούταρχ. ἐν Ἀράξ.
(β) Ιϛ'. 738.
(γ) Αὐτόθ. ἐν Ἀράρ.

καὶ ἐπιςρέψας, εὗρε τὸν Καλυδῶνα κοιμώμενον μετὰ τὴν μητέρα αὐτοῦ. Νομίσας οὖν τὸ πρᾶγμα αἱμομιξίαν, ἐφόνευσεν αὐτὸν ἄνευ ἐξετάσεως· ὕςερον δὲ ἐννοήσας τὴν ἀθωότητα τοῦ νέου, ἐπνίγη εἰς τὸν ῥηθέντα ποταμὸν, καὶ ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Θέςιος. Ὁ δὲ Ἀχελῶος υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, ἢ τοῦ Πόντου, καὶ τῆς Τηθύος, ἢ τῆς Γῆς, ἤ τινος Νύμφης Ναϊάδος, μὴ ὑποφέρων τὴν λύπην διὰ τὴν δυςυχίαν τῶν θυγατέρων αὐτοῦ Σειρήνων, ἐπνίγη εἰς τὸν ποταμὸν τοῦτον. Κατ' ἄλλους δὲ, εἶχε θυγατέρα Κληςορίαν καλουμένην, καὶ συνουσιασθεὶς μὲ αὐτὴν κατ' ἄγνοιαν, ἐλυπήθη τόσον, ὥςε ἐπνίγη εἰς τὸν ποταμόν. Κατ' ἄλλους δὲ ἦτον μνηςὴρ τῆς Δηϊανείρας, καὶ διὰ τοῦτο ἐπάλευσε μὲ τὸν Ἡρακλέα, μεταχειρισθεὶς ὅλας τὰς δυνάμεις αὐτοῦ, καὶ μεταμορφωθεὶς πρῶτον μὲν εἰς ὄφιν, ἔπειτα δὲ εἰς ταῦρον. Ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς λαβὼν αὐτὸν ἀπὸ τῶν κεράτων, ἀπέκοψε τὸ ἕν· ὅθεν αἰσχυνόμενος διὰ τὴν ἧτταν καὶ κολόβωσιν, ἐπνίγη εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Ἀχελῶος. Αἱ δὲ Νύμφαι Ναϊάδες ἔπεμψαν πρὸς τὸν Ἡρακλέα τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθείας, καὶ ἔλαβον ἀντ' ἐκείνου τὸ κέρας τοῦ πατρὸς αὐτῶν, καὶ ἐνέπλησαν αὐτὸ καρποὺς καὶ ἄνθη, ὥςε ἐγένετο καὶ αὐτὸ κέρας Ἀμαλθείας.

Ἐτιμήθη δὲ ὡς θεὸς ὁ Ἀχελῶος· καὶ ἐπειδή τινες Νύμφαι ἐθυσίασαν εἰς τοὺς ἄλλους ἀγροίκους θεοὺς, καὶ αὐτὸν δὲν τὸν ἐτίμησαν, ἔσυρε τὸν τόπον ἐκεῖνον, τὴν κατοικίαν τῶν Νυμφῶν, εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐσχημάτισε τὰς Ἐχινάδας νήσους. Εἶχε δὲ γυναῖκα τὴν Περιμήδην θυγατέρα τοῦ Αἰόλου, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Ἱπποδάμαντα καὶ Ὀρέςην· ἐγέννησε δὲ καὶ τὰς Σειρῆνας ἔκ τινος Μούσης, ἢ ἐκ τῆς Στερόπης τοῦ Πορθάονος· ἐγέννησε δὲ καί τινας πηγὰς, τὴν Καλλιρόην, Δίρκην καὶ Καςαλίαν (α).

(α) Νατάλ. Ζ΄. β΄. Ἡσίοδ. Θεογον. 34. Πλούταρχ. ἐν Ἀχελ. Ὅμηρο παρ. Βοκασ. Ζ΄. ΙΘ΄. Σέρβ. ἐν Βιργίλ. Γεωργικ. Α΄. 9. Ὀβίδ. Μετ. Θ΄. 8. καὶ Π΄. 576. Ἀπολλόδωρ. Α΄. γ΄. 4. ζ΄. 11. 3. Π΄. 1. Β΄. ζ΄. 5.

Ἐπειδὴ ὁ Ἀχελῶος ποταμὸς, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Πίνδου, καὶ διαιρῶν τὴν Αἰτωλίαν καὶ Ἀκαρνανίαν, εἰσβάλλει εἰς τὴν Ἰονικὴν θάλασσαν, σχηματίζων πολλὰς καμπὰς, ἐπλάσθη ὄφις, καὶ ταῦρος, διὰ τὴν ὁρμήν. Πλημμυρῶν δὲ, ἔβλαπτε τὴν χώραν τῶν Αἰτωλῶν καὶ τῶν Κουρήτων, καὶ ἐτάραττε τὰ σύνορα, ὥςε συνέβη πόλεμος διὰ τοῦτο. Ὁ δὲ Ἀριςοτέλης λέγει, ὅτι μετέβαλε τὸν τόπον πολλάκις ὁ ποταμὸς οὗτος. Ἐλθὼν οὖν ὁ Ἡρακλῆς βοηθὸς τῶν Αἰτωλῶν, ἐνίκησε τοὺς Κούρητας, κατέκλεισε καὶ τὸν ποταμὸν εἰς ἕνα δρόμον, σκάψας ὑψώματα· ὅθεν ἔλαβε τὴν Δηϊάνειραν γυναῖκα. Τὸ δὲ μέρος ἐκεῖνο, ὅπερ ἐσκέπαζε καὶ ἔβλαπτε πρότερον ὁ ποταμὸς, ἐγένετο ὕςερον γῆ εὐφορωτάτη· ὅθεν ὠνομάσθη κέρας τῆς Ἀμαλθείας. Αἱ δὲ πρὸς τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ πέντε νῆσοι Ἐχινάδες καλούμεναι, ἐγένοντο ἐκ τῶν προσχωμάτων αὐτοῦ, καὶ ἐκ τῆς καταφερομένης ὕλης, γῆς καὶ ἄμμου καὶ λοιπῶν· Ἐχινάδες δὲ ὠνομάσθησαν ἀπό τινος μάντεως Ἐχίνου καλουμένου (α).

Ἐγίνετο δὲ ἐν τῷ Ἀχελώῳ βοτάνη τις Ζάγκλος καλουμένη, ἥτις τριβομένη, καὶ εἰς τὸν οἶνον βαλλομένη, μεταβάλλει αὐτὸν εἰς ὕδωρ, ὅπερ ἔχει μόνον τὴν ὀσμὴν τοῦ οἴνου. Ἐγίνετο δὲ καί τις λίθος μέλας λινουργὸς καλούμενος, ἐπειδὴ συνεργεῖ εἰς τὴν λευκότητα τῶν λινῶν ὑφασμάτων. Τὸ δὲ ὕδωρ τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ ἐνομίζετο ὡς ἰδιαίτερον καὶ ἐξαίρετον τῶν ἄλλων· ὅθεν ὠνόμαζον Ἀχελῷον τὸ εἰς τὰς θυσίας μεταχειριζόμενον ὕδωρ. Τοῦτο ὅμως ἐγένετο, ἐπειδὴ ἐνόμιζον τὸν Ἀχελῷον μέγιςον ποταμὸν τῆς Ἑλλάδος· ὅθεν ἔλεγον οὕτως, οὐχὶ τὸ ἐν θυσίαις μόνον, ἀλλὰ πᾶν ὕδωρ (β).

(α) Ἀνώνυμ. Ἀπίς. Ε΄. Βαρθ. ἐν Στατ. Θηβ. Β΄. 731. Διόδωρ. Δ΄. Λε΄. Κιππιγ. ἐν Ὀβιδ Μετ. Π΄. 588.

(β) Πλούταρχ. Αὐτόθι. Νατάλ. Ζ΄. β΄. Βαρῖν. ἐν Ἀχελ.

Ὁ δὲ Γάγγης ποταμὸς τῆς Ἰνδίας ὠνομάζετο πρότερον Χλιαρός. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Γάγγης υἱὸς τοῦ Ἰνδοῦ καὶ τῆς Νύμφης Καλαυρίας, ἐμίγη κατ᾽ ἄγνοιαν μὲ τὴν μητέρα αὐτοῦ, καὶ ὕςερον ἐπνίγη διὰ τὴν λύπην εἰς αὐτὸν, ὠνομάσθη Γάγγης. Ἐγίνετο δὲ ἐν αὐτῷ βοτάνη ὁμοία τῆς βουγλώσσου. Ταύτην ἔτριβον οἱ ἐγχώριοι, καὶ ἐῤῥάντιζον μὲ τὸν χυλὸν αὐτῆς τὰς φωλεὰς τῶν Τίγρεων καὶ οὕτως ἐφόνευον αὐτὰς (α).

Ὁ δὲ Ἕβρος ποταμὸς τῆς Θράκης ὠνομάζετο Ῥόμβος πρότερον, ἀπὸ τοῦ ῥομβοειδοῦς αὐτοῦ ῥείθρου· ἐπειδὴ ἔχει πολλὰς συςροφὰς, καὶ μάλιςα πρὸς τὸ κατώτερον μέρος. Ὁ δὲ Κάσσανδρος βασιλεὺς ποτε τῶν τόπων ἐκείνων, γεννήσας υἱὸν Ἕβρον ὀνομαζόμενον, ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Κροτωνίκης, ἐχώρισεν αὐτὴν, καὶ ἔλαβε τὴν Δαμασίππην θυγατέρα τοῦ Ἄτρακος, ἥτις ἠγάπησε σφοδρῶς τὸν Ἕβρον, καὶ μὴ δυναμένη νὰ καταπείσῃ αὐτὸν, εἶπε πρὸς τὸν Κάσσανδρον, ὅτι ὁ Ἕβρος παρακινεῖ αὐτὴν εἰς ἔρωτα ἀνόσιον. Ἀγανακτήσας τοίνυν ὁ Κάσσανδρος, διώκει τὸν Ἕβρον ξιφήρης, ὅςτις ἀπελπισθεὶς, ἔπεσεν εἰς τὸν ποταμὸν καὶ ἐπνίγη· ὅθεν ὠνομάσθη ἀπ᾽ αὐτοῦ. Ἐγίνετο δὲ καὶ ἐν αὐτῷ βοτάνη τις ὁμοία τῆς ὀριγάνου, τὴν ὁποίαν καίοντες οἱ Θρᾶκες, ἐκαπνίζοντο μετὰ τὸ δεῖπνον, ἵνα κοιμῶνται ἡσύχως· ἐπειδὴ ὁ καπνὸς αὐτῆς ἦτον ὑποοδότης (β).

Ὁ δὲ Εὐρώτας ποταμὸς τῆς Λακωνίας ὠνομάζετο πρότερον Μαραθών. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἵμερος υἱὸς τοῦ Λακεδαίμονος καὶ τῆς Ταϋγέτης, φθείρας τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Κλεοδίκην κατ᾽ ἄγνοιαν τὴν νύκτα, ἔπειτα ἐννοήσας τὸ συμβὰν, ἐπνίγη εἰς τὸν ποταμὸν, ἐπωνομάσθη ἀπ᾽ αὐτοῦ Ἵμερος. Ἐπειδὴ δὲ ὕςερον ἐπνίγη καὶ ὁ Εὐρώτας εἰς αὐτὸν, νικηθεὶς κατὰ κράτος, καὶ ἀπελ-

---

(α) Αὐτόθι. ἐν Γάγγ.
(β) Αὐτόθι. ἐν Ἕβρ.

πισθεὶς, ὅςτις πρῶτον μὲν ἐτόλμησεν ἀλόγως εἰς τὴν μάχην, ἔπειτα δὲ ἐφοβήθη, ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ.

Ἐγίνετο δὲ λίθος τις ἐν τούτῳ Θρασύδειλος καλούμενος, καὶ σχῆμα περικεφαλαίας ἔχων. Καὶ ὅτε ἤκουε σάλπιγγα, ἐξήρχετο πρὸς τὰς ὄχθας· ὅτε δὲ ἤκουε τὸ ὄνομα τῶν Ἀθηναίων, ἔπιπτεν εἰς τὸ βάθος· ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι ἐνίκησαν τὸν Εὐρώταν. Εἶχον δὲ πολλὰς τοιαύτας πέτρας ἀφιερωμένας εἰς τὸν ναὸν τῆς Χαλκιοίκου Ἀθηνᾶς. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν ἄλλως τὴν ὀνομασίαν ταύτην τοῦ ποταμοῦ (α).

Ὁ δὲ Εὐφράτης ποταμὸς τῆς Παρθίας ὠνομάζετο Ζαράνδας πρότερον· Ἐπειδὴ δὲ ὁ Μῆδος, υἱὸς τοῦ Ἀρταξέρξου βασιλέως τῶν τόπων ἐκείνων, ἔφθειρε τὴν θυγατέρα τινὸς Κορδύου, ἐπισήμου ἐπιχωρίου, ἔπειτα φοβηθεὶς, ἐπνίγη εἰς τὸν ποταμὸν, διότι ἐζήτει νὰ τὸν τιμωρήσῃ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, ὠνομάσθη ὁ ποταμὸς Μῆδος. Ὁ δὲ Εὐφράτης ὕςερον υἱὸς τοῦ Ἀνδάκου, ἰδὼν τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀξούρτην κοιμώμενον μὲ τὴν μητέρα αὐτοῦ, καὶ νομίσας, ὅτι ἦτον ἄλλος τις μοιχὸς, ἐφόνευσεν αὐτόν. Ἐννοήσας δὲ τὸ λάθος, ἐπνίγη καὶ αὐτὸς εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Εὐφράτης.

Ἐγίνετο δὲ καὶ εἰς αὐτὸν λίθος τις Ἀςιγὴς καλούμενος, τὸν ὁποῖον ἔβαλλον εἰς τὰς γαςέρας τῶν δυςόκων γυναικῶν, καὶ ἔτικτον ἄνευ ὠδίνων. Ἐγίνετο δὲ καὶ βοτάνη Ἔξαλλα καλουμένη, οἷον θερμή. Αὕτη δὲ ἐθεράπευε τὸν τεταρταῖον παροξυσμὸν, εἰς τὸ ςῆθος τοῦ πάσχοντος βαλλομένη· Ἐγίνετο καὶ ἕτερος λίθος ἐπί τινος πλησίον τοῦ ποταμοῦ ὄρους Δριμύλλου καλουμένου, ὅμοιος τοῦ Σαρδωνύχου, ὅςτις ἐθεράπευε τὴν ἀμβλυωπίαν (β).

Ὁ δὲ Ἠριδανὸς ποταμὸς τῆς Ἰταλίας ὠνομάζε-

(α) Αὐτόθ. ἐν Εὐρώτ.
(β) Αὐτόθι. ἐν Εὐφράτ.

το πρότερον Φαέθων, ἀπὸ τοῦ Φαέθοντος, ὡς εἴρηται. Ἠριδανὸς δὲ ὠνομάσθη ἀπό τινος Ἠριδανοῦ πατρὸς τῆς Ζευξίππης, ἐξ ἧς ἐγέννησεν ὁ Τελέων τὸν Βούτην. Περὶ δὲ τοῦ ἐν αὐτῷ ἠλέκτρου καὶ λοιπῶν εἴρηται ἱκανῶς (α).

Ὁ δὲ Ἴναχος ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος ὠνομάζετο Καρμάνωρ πρότερον. Ἀλιάκμων δέ τις Τιρύνθιος ποιμὴν, ἰδὼν τὸν Δία συγγενόμενον τῇ Ῥέᾳ (*) εἰς τὸ Κοκκύγιον ὄρος, καὶ ἔξω φρενῶν γενόμενος, ἔπεσε καὶ ἐπνίγη εἰς αὐτόν· ὅθεν μετωνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Ἀλιάκμων. Ὕςερον δὲ ὁ Ἴναχος ποινηλατούμενος ὑπὸ τῆς Ἐριννύος, ἐπειδὴ ὕβρισε κατὰ τοῦ Διὸς, διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς Ἰοῦς, ἐπνίγη καὶ αὐτὸς εἰς τὸν αὐτὸν ποταμὸν, καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Ἴναχος. Ὕςερον δὲ ὠνομάσθη καὶ Σκάμανδρος ἀπό τινος Σκαμάνδρου. Οὗτοι δὲ οἱ ποταποὶ, ὁ Ἴναχος, Κιφησσὸς καὶ Ἀςερίων ἐξηράνθησαν, καὶ μάλιςα τοῦ Ἰνάχου μήτε ὁ τόπος γνωρίζεται ποῦ ἦτον, ὡς λέγει ὁ Λουκιανός. Ὅθεν μυθολογοῦσιν, ὅτι αὐτοὶ ἐγένοντο κριταὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἥρας· καὶ ἐπειδὴ ἔκριναν πρὸς χάριν τῆς Ἥρας, ἐξήρανεν ὁ Ποσειδῶν τὸ ὕδωρ αὐτῶν. Καὶ ὅταν βρέξῃ ὁ Ζεὺς, τότε μόνον ἔχουσιν ὀλίγον ὕδωρ. Κατ' ἄλλους δὲ, ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσε τὸν Ἴναχον.

Ἐγίνετο δὲ ἐν τῷ Ἰνάχῳ βοτάνη Κύουσα καλουμένη ὁμοία τοῦ πηγάνου, τὴν ὁποίαν ἔβρεχον αἱ γυναῖκες εἰς οἶνον, ἔπειτα τὴν ἔβαλλον εἰς τὸν ὀμφαλὸν αὐτῶν, ὅτε ἤθελον νὰ ἀποβάλωσι πρὸ καιροῦ ἀκινδύνως τὰ βρέφη. Ἐγίνετο δὲ καὶ λίθος τις ὅμοιος τοῦ σαπφείρου, ὅςτις γίνεται μέλας, ὅταν κρατῶσιν αὐτὸν οἱ

(α) Αὐτόθ. ἐν Ἠριδαν.

(*) Αὕτη ἡ γνώμη τοῦ Πλουτάρχου ἐξηπάτησε πολλοὺς μυθογράφους, νὰ καταδικάσωσι τὸν Δία καὶ εἰς τοῦτο τὸ ἔγκλημα, ἐν ᾧ πάντες οἱ ἄλλοι λέγουσιν, ὅτι τὴν Ἥραν ἐξηπάτησεν ἐκεῖ, καὶ οὐχὶ τὴν Ῥέαν.

ψευδομαρτυροῦντες. Ἦσαν δὲ πολλοὶ τοιοῦτοι λίθοι εἰς τὸ τέμενος τῆς Προσυμναίας Ἥρας (α).

Ὁ δὲ Ἰσμηνὸς ποταμὸς τῆς Βοιωτίας ὠνομάζετο Λάδων καὶ Κάδμου ποὺς πρότερον. Ἐπειδὴ, ὅτε ἐφόνευσεν ὁ Κάδμος τὸν Κρηνοφύλακα δράκοντα, ἐζήτει ἄλλο ὕδωρ, νομίζων ἀκάθαρτον καὶ φαρμακερὸν ἐκεῖνο, ὅπου ἐφώλευεν ὁ δράκων. Ἐλθὼν οὖν κατὰ τὸ Κωρύκειον ἄντρον, καὶ πατήσας εἰς τόπον ἐλώδη μὲ τὸν δεξιὸν πόδα, εἶδεν ὕδωρ ἐξερχόμενον, ὅπερ ἐγένετο ὕςερον ποταμὸς, καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάσθη Κάμου πούς. Ὕςερον δὲ ὁ Ἰσμηνὸς υἱὸς τῆς Νιόβης, τοξευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, καὶ μὴ ὑποφέρων τοὺς πόνους τῆς πληγῆς, ἐπνίγη εἰς τὸν ποταμὸν τοῦτον, καὶ ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ. Κατ' ἄλλους δὲ, ὠνομάσθη ἀπ' ἄλλου Ἰσμηνοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Μελίας θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ· ἢ υἱοῦ τοῦ Ἀχελῴου. Πλησίον οὖν τοῦ ποταμοῦ τούτου ἦτον ἡ πηγὴ τοῦ Ἄρεως, ὅπου ἐφώλευεν ὁ ῥηθεὶς δράκων (β).

Ὁ δὲ Ἰνδὸς ποταμὸς τῆς Ἰνδίας ὠνομάζετο πρότερον Μαυσωλὸς, ἀπὸ τοῦ Μαυσωλοῦ υἱοῦ τοῦ Ἡλίου. Νέος δέ τις ἐπίσημος Ἰνδὸς ὀνομαζόμενος φθείρας τὴν Δαμασαλκίδαν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Ὀξυάλκου, ὅτε ἐτελοῦντο τὰ μυςήρια τοῦ Διονύσου, καὶ διωκόμενος ὑπὸ τοῦ βασιλέως, ἐπνίγη εἰς αὐτὸν, καὶ ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ. Ἐγίνετο δὲ λίθος τις εἰς αὐτὸν ἀπαρθενόφθορος καλούμενος· ἐπειδὴ αἱ παρθένοι δὲν ἐφθείροντο, ἔχουσαι αὐτόν. Ἐγίνετο καὶ βοτάνη Καρπύκη καλουμένη καὶ ὁμοία μὲ τὴν Βούγλωσσον βοτάνην, ἥτις ἐθεράπευε τοὺς ἰκτερικοὺς, διδομένη μὲ ὕδωρ χλιαρὸν (γ).

Ὁ δὲ Κάϊκος ποταμὸς τῆς Μυσίας ὠνομάζετο πρότερον Ἄδουρος. Ἄςραῖος δέ τις υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, φθεί-

(α) Αὐτόθι. ἐν Ἰνάχ. Στοβ. Λόγ. 98. Παυσαν. Κορινθιακ. Ιε'.
(β) Αὐτόθι. ἐν Ἰσμην. Διόδ. Δ'. Οβ'. Ὀβιδ. Μετ. ς', 224.
(γ) Αὐτόθι. ἐν Ἰνδῷ.

ρας τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Ἀλκίππην κατ' ἄγνοιαν τὴν νύκτα, εἰς μίαν παννυχίδα ἑορτὴν τῆς Ἀθηνᾶς, ἔλαβε τὸ δακτυλίδιον αὐτῆς. Γνωρίσας δὲ τὸ πρωῒ τὴν σφραγίδα, ἐπνίγη εἰς τὸν ποταμὸν διὰ τὴν λύπην, καὶ ὠνομάσθη Ἄστραῖος ἀπ' αὐτοῦ. Ὁ δὲ Κάϊκος υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ὠκυρόης, φονεύσας τινὰ εὐγενῆ Τίμανδρον καλούμενον, καὶ φοβούμενος τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ, ἐπνίγη καὶ αὐτὸς, καὶ ὠνομάσθη Κάϊκος ἀπ' αὐτοῦ ὁ ποταμός. Ἐγίνετο δὲ εἰς αὐτὸν τὸ ἄνθος Μήκων καλούμενον, ὅπερ εἶχε λίθους ἀντὶ καρποῦ. Τινὲς δὲ τούτων ἦσαν μέλανες, καὶ ἔῤῥιπτον αὐτοὺς εἰς γῆν ἠροτριουμένην. Καὶ ἂν ἐπήδων ἐκ τῆς γῆς ὡς ἀκρίδες, προεμήνυον εὐφορίαν· ἂν δ' ἔμενον εἰς τὴν γῆν, ἀφορίαν. Ἐγίνετο δὲ καὶ βοτάνη Ἡλιφάρμακος καλουμένη, μὲ τὴν ὁποίαν ἐθεράπευον οἱ ἰατροὶ τὰς αἱμοῤῥοούσας γυναῖκας (α).

Ὁ δὲ Κηφισσὸς ποταμὸς τῆς Βοιωτίας ἀγνοεῖται πόθεν ὠνομάσθη· διότι εὑρίσκονται πολλὰ ὀνόματα ἀνδρῶν τοιαῦτα. Λέγεται δὲ υἱὸς τοῦ Πόντου. Ἦσαν ὁμως πολλοὶ ποταμοὶ Κηφισσοὶ καλούμενοι· τῆς Ἀττικῆς, ὅπου ἐλέγετο καὶ δῆμος τῆς Κηφισσηΐδος φυλῆς (*), ὅστις ἐνομίζετο ἰθαγενής· ἔτι δὲ τῆς Ἀργολίδος, Σικυῶνος, καὶ Σαλαμῖνος. Ἐπισημότατος δὲ πάντων ἦτον τῆς Βοιωτίας, ὅστις πηγάζων ἐκ τῶν ὑπωρειῶν τοῦ Παρνασσοῦ πλησίον τῆς πόλεως Λιλαίας, εἰσβάλλει εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην τῆς Βοιωτίας· ὅθεν ὠνομάζετο καὶ Κηφισὶς ἡ λίμνη αὕτη. Λέγουσι δὲ, ὅτι ὁ Κηφισσὸς ἁρπάσας τὴν Νύμφην Λιριόπην, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Νάρκισσον. Ἐτιμήθη δὲ ὡς θεὸς, καὶ εἶχον βωμοὺς αὐτοῦ, εἰς τὸν Ὠρωπὸν μὲν κοινὸν αὐτοῦ τε καὶ τοῦ Ἀχελώου, εἰς τὸ Ἄργος δὲ ἰδιαίτερον. Ἔτι δὲ ἔλεγον, ὅτι τὸ ὕδωρ αὐτοῦ εἶχε κοινωνίαν ὑπόγειον μὲ τὴν Κασταλίαν

(α) Αὐτόθι ἐν Καΐκ.

(*) Ἀναφέρεταί τις Κηφισσὸς εἰς τὰ Ἀττικὰ τοῦ Ἀπολλοδώρου, καὶ βεβαίως ἀπ' ἐκείνου ὠνομάσθη ὁ ποταμὸς καὶ ὁ δῆμος τῆς Ἀττικῆς.

πηγήν· ἐπειδὴ ὅτε ἐθυσίαζον οἱ Λιλαῖοι εἰς τὴν πηγὴν αὐτοῦ, ἔῤῥιπτον πέμματα, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, τὰ ὁποῖα ἐξήρχοντο εἰς τὴν Κασαλίαν πηγὴν (α).

Ὁ δὲ Μαρσύας ποταμὸς τῆς Φρυγίας ὠνομάζετο πρότερον πηγὴ τοῦ Μίδου. Ἐπειδὴ ὁ Μίδας στενοχωρούμενός ποτε ὑπὸ τῆς δίψης, καὶ μὴ εὑρίσκων ὕδωρ, ἔβαλε τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ εὐθὺς ἐξῆλθε χρυσῆ πηγὴ, κατὰ τὴν ζήτησιν αὐτοῦ· διότι ἐζήτησε πρότερον παρὰ τῶν θεῶν, νὰ γίνηται χρυσίον, ὅ,τι καὶ ἂν ψαύσῃ. Στενοχωρούμενος δὲ πάλιν ὑπὸ τῆς δίψης, παρεκάλεσε τὸν Διόνυσον, καὶ μετέβαλε τὸ χρυσίον εἰς ὕδωρ· ὅθεν ὠνομάσθη ὁ ποταμὸς οὕτως, ὅστις ἐπήγαζεν ἐκεῖθεν· ὕστερον δὲ ὠνομάσθη Μαρσύας ὡς εἴρηται. Ὁ δὲ Πεισίστρατος, Λακεδαιμόνιός τις, κτίσας πόλιν παρὰ τὸν ποταμὸν, ὅπου ἦσαν τὰ λείψανα τοῦ Μαρσύου, κατά τινα χρησμὸν, ὠνόμασεν αὐτὴν Νώρικον Φρυγιστί· οἷον, ἀσκόν. Ἐγίνετο δὲ βοτάνη Αὐλὸς ὀνομαζομένη, ἥτις κινουμένη πρὸς τὸν ἄνεμον, ἀνέδιδε μουσικὴν μελῳδίαν (β).

Ὁ δὲ Μαίανδρος ποταμὸς τῆς Λυδίας ὠνομάζετο πρότερον Ἀναβαίνων· ἐπειδὴ σχηματίζει πολλὰς καμπὰς, καὶ τινες αὐτῶν ἐπιστρέφουσι πρὸς τὴν πηγὴν, ὥστε φαίνεται, ὅτι ἐπιστρέφει ὀπίσω. Καὶ κατὰ τοῦτο ἦτον ἐπίσημος· διότι ἄλλος ποταμὸς δὲν ἔχει τοιαύτην παλινδρομοῦσαν θέσιν. Ὁ δὲ Μαίανδρος υἱὸς τοῦ Κερκάφου, πολεμῶν μὲ τοὺς Πεσινουτίους, ηὔξατο εἰς τὴν Ῥέαν, ἂν ἐπιστρέψῃ νικητὴς, νὰ θυσιάσῃ τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ὅστις ἀπαντήσῃ αὐτὸν πρὸ τῆς πόλεως πρῶτος. Τούτου δὲ γενομένου, ἐξῆλθον πρῶτοι εἰς προϋπάντησιν, ἡ γυνὴ, ὁ υἱὸς Ἀρχέλαος καὶ ἡ θυ-

(α) Ὑγῖν. Προιμ. 5. Ὀβίδ. Μετ. Γ΄. 342. Παυσαν. Ἀττικ. ΛΔ΄. Κορινθ. Κ. Φωκικ. Η΄. Βαρῖν. ἐν Κηφισσ.

(α) Αὐτόθ. ἐν Μαρσ. Ἀλέξανδρ. Κορνήλ. Εὐημερίδ. Κνιδ. καὶ Δέρκυλ.

γάτηρ αὐτοῦ. Θυσιάσας οὖν αὐτοὺς ὅλους, ἐπνίγη καὶ αὐτὸς μετ' ὀλίγον εἰς τὸν ποταμὸν, μετανοήσας, καὶ μὴ ὑποφέρων τὴν λύπην. Κατ' ἄλλους δὲ, νικήσας τοὺς Πεσινουντίους, ἐσύλησε τὸ ἐκεῖ Ἱερὸν τῆς Ῥέας· ὅθεν ἐγένετο ἔξω φρενῶν καὶ ἐφόνευσε τὴν γυναῖκα καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ· ἔπειτα δὲ ἐλθὼν εἰς ἑαυτὸν, ἔπεσεν εἰς τὸν ποταμόν· ὅθεν ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ. Ἐγίνετο δέ τις λίθος ἐν αὐτῷ Σώφρων κατ' ἀντίφρασιν καλούμενος· ἐπειδὴ ἂν ἐλάμβανεν αὐτὸν τις εἰς τὸν κόλπον, ἐμαίνετο, καὶ ἐφόνευέ τινα συγγενῆ αὐτοῦ. Καὶ ἂν προσηύχετο εἰς τὴν Ῥέαν, ἐγίνετο πάλιν ἔμφρων (α).

Μαιάνδριον δὲ πεδίον ἔλεγον τὴν περὶ τὸν ποταμὸν πεδιάδα, ὡς καὶ τὸ Καΰςρου πεδίον, καὶ ἄλλα τοιαῦτα· Τὸ δὲ Καΰςρου πεδίον ἐλέγετο πρότερον Ἄσιος λειμὼν ἀπό τινος Ἀσίου βασιλέως τῆς Λυδίας. Ὁ δὲ Καΰςρος ποταμὸς ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ Καΰςρου υἱοῦ τῆς Ἀμαζόνος Πενθησιλείας, ὅςτις ῥέει πλησίον τῆς Ἐφέσου (β).

Ὁ δὲ Νεῖλος ποταμὸς τῆς Αἰγύπτου ὠνομάζετο πρότερον Μέλας, ἀπὸ τοῦ Μέλανος υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος. Βασιλεύοντος δὲ τοῦ Αἰγύπτου υἱοῦ τοῦ Ἡφαίςου καὶ τῆς Λευκίππης, συνέβη ἀφορία. Ὁ δὲ χρησμὸς εἶπεν, ἂν δὲν θυσιάσῃ ὁ Αἴγυπτος τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἀγανίππην, δὲν γίνεται εὐφορία. Τούτου δὲ γενομένου, ἐπνίγη καὶ ὁ Αἴγυπτος εἰς τὸν ποταμὸν διὰ τὴν λύπην, καὶ ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Αἴγυπτος. Ὁ δὲ Νεῖλος ὕςερον βασιλεύων ἐκεῖ, εἶχε γυναῖκα τὴν Γαρμαθώνην, καὶ υἱὸν Χρυσοχόαν· καὶ ἐπειδὴ ἀπέθανε νέος ὁ Χρυσοχόας, ἡ μήτηρ ἐθρήνει ἀπαρηγορήτως, ὥςε ἦλ-

---

(α) Αὐτόθι, ἐν Μαιάνδ. καὶ Τμῶλ. καὶ Ἀγαθοκλ. ὁ Σάμιος. Δημόςρατ. Ἀπαμεύς. Δημάρατ. καὶ Ἀρχέλαος.

(β) Ὅμηρ. Ἰλ. Β´. 461. Εὐςάθ. καὶ Δίδυμ. Αὐτόθι. Διονύσ. Περιηγητ. καὶ Εὐςάθ. 837.

θε πρὸς αὐτὴν ἡ Ἶσις εἰς παρηγορίαν, καὶ εὑροῦσα καλὴν ὑποδοχὴν, εἶπε πρὸς τὸν Ὄσιριν, νὰ φέρῃ τὸν νέον ἐκ τοῦ ᾅδου. Τούτου δὲ γινομένου, ἠλάκτησεν ὁ Κέρβερος· ὅθεν ὁ Νεῖλος ἔνθεος γενόμενος, ἐπνίγη εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ ὠνομάσθη ἀπ᾽ αὐτοῦ. Ἄλλοι δὲ ἐτυμολογοῦσι τὸν Νεῖλον ἀπὸ τοῦ νέαν ὕλην ἄγειν κατ᾽ ἔτος.

Ἐγίνετο δὲ καὶ ἐν αὐτῷ λίθος ὅμοιος τοῦ κυάμου. Τοῦτον οὖν, ὅταν βλέπωσιν οἱ σκύλοι, δὲν ἠλακτοῦσιν· ἔτι δὲ ἐθεράπευε καὶ τοὺς δαιμονιζομένους, τιθέμενος εἰς τὴν ῥῖνα αὐτῶν. Ἐγίνοντο δὲ καὶ ἄλλου εἴδους λίθοι Κόλλωτες καλούμενοι, τοὺς ὁποίους συνάγουσαι αἱ χελιδόνες, κτίζουσι περὶ τὸν Νεῖλον τὸ Χελιδόνιον καλούμενον τεῖχος, ὅπερ ἐμποδίζει τὴν ὁρμὴν τῆς πλημμύρας αὐτοῦ (α).

Ὁ δὲ Πακτωλὸς ποταμὸς τῆς Λυδίας ὠνομάζετο πρότερον Χρυσοῤῥόας. Διότι ὁ Χῖος υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀπαθίππης, μηχανικὸς ἄριςος ὢν καὶ πένης, ἔκλεπτε χρυσίον ἐκ τοῦ θησαυροῦ τοῦ Κροίσου· φωραθεὶς δέ ποτε, καὶ διωκόμενος, ἔπεσεν εἰς τὸν ποταμὸν τοῦτον καὶ ἐπνίγη· ὅθεν ὠνομάσθη Χρυσοῤῥόας. Κατ᾽ ἄλλους δὲ, ἐπειδὴ ἐλούσθη εἰς αὐτὸν ὁ Μίδας. μετεβλήθη τὸ ὕδωρ αὐτοῦ εἰς χρυσὸν, καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάσθη οὕτως. Ὁ δὲ Πακτωλὸς υἱὸς τοῦ Εἰόλιος καὶ τῆς Λευκοθέης, φθείρας τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Δημοδίκην κατ᾽ ἄγνοιαν, ὅτε ἐτελοῦντο τὰ μυςήρια τῆς Ἀφροδίτης, εἶτα ἐννοήσας τὸ γεγονὸς, ἐπνίγη εἰς αὐτὸν, καὶ ὠνομάσθη ἀπ᾽ αὐτοῦ.

Ἐγίνετο δὲ εἰς αὐτὸν ψῆγμα χρυσίου, τὸ ὁποῖον κατεφέρετο εἰς τὸν διὰ τοῦτο εὐδαίμονα καλούμενον κόλπον· ὅθεν ὠνομάσθη καὶ Χρυσοῤῥόας. Ἐγίνετο δὲ καὶ λίθος τις ὅμοιος τοῦ ἀργύρου Ἀρουραφύλαξ καλούμενος·

(α) Αὐτόθ. ἐν Νείλ. Θράσυλ. καὶ Σχολ. Παυσαν. Ἀχαϊκ. Δ΄. Ἡσίοδ. Θεογον. 338. Ὑγῖν. Ἀςρονομ. Β΄. 36.

ὅμως εὑρίσκετο δυσκόλως, μεμιγμένος ὢν μὲ τὸ χρυσίον. Τοῦτον τοίνυν ἔβαλλον εἰς τὰς θύρας τῶν θησαυροφυλακίων· ἐπειδὴ ὅτε εἰσήρχετο κλέπτης, ἀνέδιδε φωνὴν σάλπιγγος (*). Οἱ δὲ φρουροὶ διώκοντες, ἠνάγκαζον αὐτὸν, νὰ πέσῃ ἀπό τινος κρημνοῦ, ὅστις ὠνομάζετο Πακτωλοῦ φρουρά. Ἐγίνετο δὲ καὶ βοτάνη πορφυράνθεμος Χρυσοπόλη καλουμένη, μὲ τὴν ὁποίαν ἐδοκίμαζον τὸν χρυσόν· ἐπειδὴ, ὅτε ἐχώνευον αὐτὸν, ἔβαλον αὐτὴν ἐν αὐτῷ, καὶ ἂν ἦτον καθαρὸς, ἐχρυσοῦντο τὰ φύλλα αὐτῆς· εἰδὲ μὴ, δὲν ἐχρυσοῦντο (α).

Ὁ δὲ Ξάνθος ποταμὸς τῆς Τρῳάδος ὠνομάζετο Ξάνθος ὑπὸ τῶν Θεῶν, καὶ Σκάμανδρος ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. Ξάνθος μὲν ὠνομάσθη, ἐπειδὴ αἱ γυναῖκες τῶν Τρῳαδιτῶν λουόμεναι εἰς αὐτὸν, εἶχον ξανθὴν κόμην· ὠνομάσθη ὅμως ἀπό τινος Ξάνθου. Διψήσας δέ ποτε ὁ Ἡρακλῆς ἐκεῖ, καὶ μὴ εὑρίσκων ὕδωρ, παρεκάλεσε τὸν Δία, ὅστις ἔῤῥιψε κεραυνὸν εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐφάνη ὀλίγον ὕδωρ. Σκάψας οὖν ἐκεῖ, εὗρε πηγὴν, ὅθεν πηγάζει ὁ ποταμὸς· ὅθεν ὠνόμασεν αὐτὸν Σκάμανδρον ἀπὸ τοῦ σκάπτειν καὶ ἄνδρα. Κατ' ἄλλους δὲ, ὁ Σκάμανδρος ἦτον υἱὸς τοῦ Κορύβαντος, καὶ ἐπειδὴ εἶδεν ἐξαίφνης τὰ μυςήρια τῆς Ῥέας, ἐμάνη, καὶ ἔπεσεν εἰς τὸν ποταμόν. Εἶχε δὲ καὶ γυναῖκα τὴν Νύμφην Ἰδαίαν, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Τεῦκρον, τὴν Γλαυκίαν, καὶ Καλλιῤῥόην.

Ἐγίνετο ἐν αὐτῷ βοτάνη τις ὁμοία τῆς ἐρεβίνθου, καὶ Σεῖςρος καλουμένη, ἐπειδὴ σείονται οἱ κόκκοι αὐτῆς. Ταύτην οὖν οἱ κατέχοντες, δὲν φοβοῦνται τὰ φαντάσματα, μήτε βλέπουσι τοὺς θεοὺς

Ἦτον δὲ καὶ ἄλλος ποταμὸς τῆς Λυκίας Ξάνθος

(*) Ἄπορον δὲ τοῦτο. Ὁ γὰρ λίθος θησαυροφύλαξ ὢν, ἐκαλεῖτο Ἀρκαφύλαξ, ὡς καὶ ἀνωτέρω ὠνομάσθη ὁ ποταμὸς Χρυσοῤῥόας ἀπὸ τοῦ Χίου. Πολλὴν καὶ ἀδιόρθωτον ἔχει τὴν τοιαύτην διαφθορὰν ὁ Πλούταρχος, ὡς εἴρηται καὶ περὶ τῆς Ῥέας.

(α) Αὐτόθι. Χρύσερμος. ἐν Πακτωλ.

καλούμενος, ἀπό τινος Αἰγυπτίου, ἢ Κρητὸς Ξάνθου, καὶ περίφημος παρ' Ὁμήρῳ μάλιϛα (α).

Ὁ δὲ Πηνειὸς ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας, ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ Πηνειοῦ, τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, τοῦ κατοικήσαντος ἐκεῖ, ὅϛις ἐγέννησε (β) τὸν Ὑψέα καὶ τὴν Στίλβην.

Ὁ δὲ Σάγγαρις, Σάγγας, Σάγαρις, Σαγγάριος καὶ Σάγγαρος ποταμὸς τῆς Φρυγίας, ὠνομάζετο Ξηραβάτης πρότερον, ἐπειδὴ ἐξηραίνετο τὸ θέρος. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Σάγαρις υἱὸς τοῦ Μυνδονίου καὶ τῆς Ἀλεξιῤῥόης ὕβρισε τοὺς Ἱερεῖς καὶ τὰ μυϛήρια τῆς Ῥέας, καὶ μανεὶς ἐπνίγη εἰς αὐτὸν, ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ. Ἐγίνετο δὲ λίθος τις ἐν αὐτῷ Αὐτόγλυφος καλούμενος, ἐπειδὴ εἶχεν ἐντετυπωμένην τὴν εἰκόνα τῆς Ῥέας. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἱερεῖς τῆς Ῥέας εὐνουχίζοντο, ὅϛις εἶχε τοῦτον τὸν δυσεύρετον λίθον, ὑπέφερε γενναίως τὴν τομὴν (γ).

Ὁ δὲ Σιμόεις ποταμὸς τῆς Μυσίας ἦτον ἀδελφὸς τοῦ Σκαμάνδρου, καὶ εἰσβάλλει εἰς αὐτὸν, ἔπειτα κατέρχονται ἡνωμένοι εἰς τὴν θάλασσαν· ὅθεν ἔκραζεν αὐτὸν εἰς βοήθειαν κατὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἐν τῷ Τρωϊκῷ πολέμῳ· φίλε κασίγνητε, ἐπάμυνε τάχιϛα. Ἡ Ἀϛυόχη, ἐξ ἧς ἐγέννησεν ὁ Ἐριχθόνιος τὸν Τρῶα, ἦτον θυγάτηρ τοῦ Σιμόεντος (δ).

Ὁ δὲ Σπερχειὸς ποταμὸς τῆς Θετταλίας, ἦτον υἱὸς τοῦ Περιήρους, καὶ ἐπωνομάζετο Βῶρος. Ἐγέννησε δὲ ἐκ τῆς Πολυδώρας θυγατρὸς τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Ἀντιγόνης, τὸν Μενέσθιον. Εἰς τοῦτον τὸν ποταμὸν ὑπεσχέθη ὁ Πηλεὺς, νὰ ἀφιερώσῃ τὴν κόμην τοῦ Ἀχιλλέως, ἂν ἐπιϛρέψῃ ὑγιὴς ἐκ τῆς Τρῳάδος· ἐπειδὴ εἰς τοὺς ποταμοὺς ἀφιέρωναν τὴν κόμην τῶν ἐφήβων οἱ Ἀρ-

---

(α) Ὁμηρ. Ἰλ. Φ. 2. καὶ Δίδυμ. υ. 74. Β΄. 877. καὶ Εὐϛάθ. Πλούταρχ. Αὐτόθι. ἐν Σκαμάνδρ.

(β) Διόδωρ. Δ΄. Οβ΄. Ὑγῖν. Μύθ. 161.

(γ) Αὐτόθ. ἐν Σαγάρ. Βαρῖν. ἐν Σαγάρ.

(δ) Ὑγῖν. Προοιμ. Ε΄. Ὁμηρ. Ἰλ. Φ. 308. Ἀπολλόδ. Γ΄. Ιβ΄. 4.

χαῖοι· διότι αὐτοὺς ἐνόμιζον αἰτίους τῆς γενέσεως καὶ τροφῆς τῶν παίδων· ὅθεν ἐκόμιζον ὕδωρ εἰς τοὺς ποταμοὺς, ὡς σημεῖον ἱκεσίας, ἵνα γεννήσωσι καλὰ τέκνα, καὶ νὰ ἀναθρέψωσιν αὐτὰ καλῶς (α).

Ὁ δὲ Στρυμὼν ποταμὸς τῆς Θράκης ὠνομάζετο Κόνιζος πρότερον. Βασιλεύων δὲ ἐκεῖ ὕςερον ὁ Παλαιςῖνος υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ ἔχων πόλεμον πρὸς τοὺς γείτονας, ἔπεμψε ςρατηγὸν τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀλιάκμωνα, ἀσθενὴς ὢν τότε αὐτός. Ἀκούσας δὲ, ὅτι ἐφονεύθη ὁ Ἀλιάκμων εἰς τὸν πόλεμον, ἐπνίγη εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ ὠνομάσθη ἀπ᾽ αὐτοῦ Παλαιςῖνος. Βασιλεύων δὲ ὕςερον ὁ Στρυμὼν, υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἡλίκης, ἔπεμψε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ῥῆσον βοηθὸν εἰς τοὺς Τρῳαδίτας ἐν τῷ Τρωϊκῷ πολέμῳ. Μαθὼν οὖν καὶ οὗτος τὸν θάνατον τοῦ Ῥήσου, ἐπνίγη εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ μετωνομάσθη ἀπ᾽ αὐτοῦ. Ἐγίνετο δὲ ἐν αὐτῷ λίθος τις Παυσίλυπος καλούμενος· ἐπειδὴ, ὅςτις εὕρισκεν αὐτὸν, ἔπαυεν ἡ λύπη αὐτοῦ.

Ἐγέννησε δὲ ὁ Στρυμὼν τρεῖς υἱούς· τὸν Βράγγαν, Ῥῆσον καὶ Ὄλυνθον, καὶ μίαν θυγατέρα Τειρίνην καλουμένην. Ἐπειδὴ δὲ ἐφονεύθη ὁ Ὄλυνθος εἰς τὸ κυνήγιον ὑπό τινος λέοντος, ὁ Βράγγας θάψας αὐτὸν, καὶ μὴ ὑποφέρων νὰ κατοικήσῃ ἐκεῖ, ἦλθεν εἰς τὴν Σιθονίαν, καὶ κτίσας πόλιν ἔξω τῆς Παλλήνης, ὠνόμασεν αὐτὴν Ὄλυνθον ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ. Κατ᾽ ἄλλους δὲ ἡ Ὄλυνθος ὠνομάσθη ἀπ᾽ ἄλλου Ὀλύνθου υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους (β).

Ὁ δὲ Τάναϊς ποταμὸς τῆς Σαρματίας ὠνομάζετο Ἀμαζόνιος πρότερον, ἐπειδὴ ἐλούοντο αἱ Ἀμαζόνες εἰς αὐτόν. Ὕςερον δὲ ὁ Τάναϊς υἱὸς τοῦ Βηρωσσοῦ καὶ τῆς Ἀμαζόνος Λυσίππης, σωφρονέςατος ὢν, καὶ μι-

---

(α) Βοκάσ. Ζ´. ξγ´. Ἀπολλοδωρ. Γ´. Ιη´. 5. Ὅμηρ. Ἰλ. Ψ. 142. καὶ Δίδυμ. Παυσαν. Ἀττικ. ΛΖ´.

(β) Ὑγῖν. Προοιμ. Ε´. Νατάλ. Β´. ζ´. Πλούταρχ. καὶ Ἰάσ. ἐν Στρυμόν. Κόνων. Δ´. Στέφαν. παρ᾽ Γυράλδ. ἐν Ἡρακλ.

σῶν τὰς γυναῖκας, ἐξοιςρήθη ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης εἰς τὸν ἔρωτα τῆς μητρὸς αὐτοῦ. Ὅθεν μὴ δυνάμενος νὰ ἀντιςαθῇ εἰς τὴν σφοδρότητα τοῦ πάθους, ἐπνίγη εἰς τὸν ποταμὸν, εἰς ἀποφυγὴν τῆς ἀνομίας, καὶ ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ ὁ ποταμός. Οἱ δὲ ἐγχώριοι ὠνόμαζον καὶ Σίλιν τὸν ποταμὸν τοῦτον.

Ἐγίνετο δὲ βοτάνη τις ἐκεῖ Ἄλινδα καλουμένη, καὶ ὁμοία μὲ τὴν κράμβην. Ταύτην τρίβοντες οἱ ἐγχώριοι, καὶ ἀλειφόμενοι μὲ τὸν χυλὸν, τὸν ὁποῖον ὠνόμαζον ἔλαιον τοῦ Βυρωσσοῦ, εἶτα θερμαινόμενοι, ὑπέφερον ῥαδίως τὴν ἐκεῖ ὑπερβολὴν τοῦ ψύχους. Ἐγίνετο δὲ καὶ λίθος τις ὡς κρύςαλλος, ἀνθρωπόμιμος καὶ ἐςεμμένος. Ὅτε τοίνυν ἀπέθνησκεν ὁ βασιλεὺς, ἐγίνετο συνέλευσις παρὰ τὸν ποταμὸν περὶ ἐκλογῆς νέου βασιλέως, καὶ ὅςτις εἶχε τὸν λίθον τοῦτον, ἐκεῖνος ἐγίνετο βασιλεὺς (α).

Ἐπίσημος δὲ ἦτον καὶ ὁ Θερμώδων ποταμὸς τοῦ Πόντου, ὅςτις ὠνομάζετο Κρύςαλλος πρότερον, ἐπειδὴ ἦτον καὶ τὸ θέρος πεπαγωμένος. Ἀλλ' ἀγνοεῖται πόθεν ὠνομάσθη Θερμώδων, ἐπειδὴ ἡ περιγραφὴ τοῦ Πλουτάρχου ἀπώλετο· ἦτον δὲ καὶ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ Θερμώδων ποταμός.

Ὁ δὲ Τίγρις ποταμὸς τῆς Ἀρμενίας ὠνομάζετο Σόλλαξ, ἢ Σύλαξ πρότερον, ὅπερ σημαίνει κατωφερῆ, ἐπειδὴ εἶναι ὁρμητικός. Περιπλανώμενος δὲ ὁ Διόνυσος, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ διαβῇ, ἐζήτησε βοήθειαν παρὰ τοῦ Διὸς, ὅςτις ἔπεμψεν αὐτῷ Τίγριν. Ἐπὶ ταύτης οὖν ἀναβὰς, ἐπέρασε τὸν ποταμὸν, καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάσθη Τίγρις. Κατ' ἄλλους δὲ, ἀγαπήσας τὴν Νύμφην Ἀλφεσιβοίαν, μετεμορφώθη εἰς τίγριν, καὶ λαβὼν αὐτὴν, διέβη τὸν ποταμὸν, καὶ ἐγέννησε τὸν Μῆδον ἐξ αὐτῆς, ὅςτις ὠνόμασεν ὕςερον τὸν ποταμὸν οὕτως, ἀπὸ τῆς μορφῆς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Ἐγίνετο δὲ ἐν αὐτῷ

(α) Αὐτόθ. ἐν Τάναι. καὶ Ὑγῖν. Προιμ. 4.

λίθος λευκότατος Μυνδὰν καλούμενος, καὶ ὁ ἔχων αὐτὸν, δὲν βλάπτεται ὑπὸ τῶν θηρίων (α).

Ὁ δὲ Τρίτων ἦτον ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς, ὡς εἴρηται πολλάκις· ἦτον ὅμως καὶ ἄλλος μικρὸς εἰς τὴν Βοιωτίαν, καὶ πηγὴ Τριτωνὶς τῆς Ἀρκαδίας.

Ὁ δὲ Ὑδάσπης ποταμὸς τῆς Ἰνδίας ὠνομάζετο πρότερον Ἰνδός. Ὅτε δὲ ἐβασίλευεν ὁ Ὑδάσπης ἐκεῖ, εἶχε θυγατέρα Χρυσίππην καλουμένην, ἥτις ἀγαπήσασα αὐτὸν, ἤρχετο τὴν νύκτα ὡς ξένη, διὰ συνεργείας τῆς τροφοῦ. Ἐννοήσας δὲ ὁ Ὑδάσπης τὴν πανουργίαν, τὴν μὲν τροφὸν ἔθαψε ζῶσαν γραῖαν ἤδη οὖσαν, τὴν δὲ Χρυσίππην ἐσαύρωσεν· ἔπειτα ἐπνίγη καὶ αὐτὸς εἰς τὸν ποταμόν· ὅθεν ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο ὕστερον ἔρριπτον εἰς τὸν ποταμὸν οἱ ἐγχώριοι ἐσαυρωμένας τὰς ἀσελγεῖς παρθένους, ᾄδοντες καὶ τὸν ὕμνον τῆς Ἀφροδίτης· ἔθαπτον καὶ μίαν γραῖαν ζῶσαν κατ' ἔτος ἐπί τινα λόφον Θηρόγονον καλούμενον· ἐπειδὴ εὐθὺς ἐξήρχοντο ἄπειρα ἑρπετὰ, καὶ κατέτρωγον τὸ σῶμα τῆς γραίας.

Ἐγίνετο δέ τις λίθος εἰς τὸν ποταμὸν τοῦτον ἐλαιόχροος, Θερμὸς, καὶ Λίχνις καλούμενος, ἐπειδὴ ἔλαμπε τὴν νύκτα ὡς λύχνος· ὅθεν ἦτον πολύτιμος, καὶ μετεχειρίζοντο αὐτὸν οἱ πλούσιοι ἀντὶ λύχνου. Ἐζήτουν δὲ αὐτὸν κατὰ τὴν αὔξησιν τῆς σελήνης μὲ μελῳδίαν αὐλῶν· ἐπειδὴ οὕτω, καὶ τότε μόνον εὑρίσκετο. Ἐγίνετο δὲ καὶ βοτάνη ὁμοία τοῦ ἡλιοτροπίου· ταύτην τρίβοντες οἱ ἐγχώριοι, καὶ ἀλειφόμενοι μὲ τὸν χυλὸν, ὑπέφερον τὴν θέρμην τὸ θέρος (β).

Ὁ δὲ Φάσις ποταμὸς τῆς Κολχίδος ὠνομάζετο πρότερον Ἀρκτοῦρος. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Φάσις ὕστερον υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, ἐφόνευσε τὴν μητέρα αὐτοῦ, ἰδὼν αὐτὴν μοιχευομένην, καὶ ποινηλατούμενος ὑπὸ τῶν Ἐριννύων,

---

(α) Αὐτόθ. ἐν Τίγρ. Ἑρμώναξ. Ἀρισώνυμ. καὶ Λέων. Ὑγῖν. Προιμ. 5.
(β) Αὐτόθι. Χρύσερμ. καὶ Ἀρχέλ. ἐν Ὑδάσπ.

ἐπνίγη εἰς τὸν ποταμὸν, ὠνομάσθη Φάσις ἀπ' αὐτοῦ. Ἐγίνετο δὲ ἐν αὐτῷ φυτόντι, ῥάβδος λευκόφυλλος ὀνομαζόμενον, κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀνοίξεως, ὅτε ἐτελοῦντο τὰ μυςήρια τῆς Ἑκάτης, καὶ ἐφύλαττον αὐτὸν εἰς τοὺς θαλάμους ὡς φόβητρον καὶ φύλακα οἱ ζηλότυποι ἄνδρες. Ἂν δὲ εἰσήρχετό τις εἰς τὸν θάλαμον, πῦου ἦτον ἡ ῥάβδος, ἐγίνετο ἔξω φρενῶν, καὶ ἔλεγε πρὸς πάντας, ὅ,τι ἔπραξεν ἐκεῖ, ἢ ὅ,τι ἤθελε νὰ πράξῃ. Οἱ δὲ παρευρισκόμενοι ἔρριπτον αὐτὸν ἐμβεβυρσωμένον (εἰς δέρμα τυλιγμένον) εἰς τὸ ςόμιον τῶν ἀσεβῶν, τὸ ὁποῖον ἦτον βάραθρον ὡς φρέαρ. Μετὰ δὲ τριάκοντα ἡμέρας ἐξήρχετο τὸ σῶμα αὐτοῦ εἰς τὴν Μαιώτιδα λίμνην πλῆρες σκωλήκων, ὅπου κατέτρωγον αὐτὸ εὐθὺς οἱ γύπες (α). Ταῦτα καὶ περὶ τῶν ἐπισημοτέρων ποταμῶν.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ Ε'.

Περὶ Πηγῶν.

Ἡ μὲν Ἀγανίππη πηγὴ τοῦ Ἑλικῶνος ὠνομάσθη ἀπὸ τῆς Ἀγανίππης θυγατρὸς τοῦ Περμησσοῦ ποταμοῦ τοῦ Ἑλικῶνος. Ἦτον δὲ καὶ ὁ Ὀλμειὸς ποταμὸς τοῦ Ἑλικῶνος, ὅςτις εἰσβάλλει εἰς τὸν Περμησσόν· Ὁ δὲ Περμησσὸς εἰσρέει εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην. Οὗτοι τοίνυν, ὡς καὶ ἡ Ἱπποκρήνη ἦσαν ποταμοὶ καὶ πηγαὶ τοῦ Ἑλικῶνος, Ἱεροὶ τῶν Μουσῶν, καὶ ὅςτις ἔπινεν ἐξ αὐτῶν ἐγίνετο ποιητής. Τῆς δὲ Ἱπποκρήνης τὸ ὕδωρ ἔπιπτεν ἐκ τοῦ ὄρους μὲ κρότον πολὺν κατὰ τὰς πόλεις Ἄσκραν καὶ Θεσπίαν, ὅπου ἦτον καὶ ἡ πηγὴ τοῦ Ναρ-

---

(α) Αὐτόθ. ἐν φάσιδ. Νατάλ. Ε'. ΙΖ'.

(β) Παυσαν Βοιωτικ. ΚΘ'. Ἡσίοδ. Θεογον. η'. Γυράλδ. Σύντ. Ζ'. 264. Στράβ. Θ'. Β'. ΙΘ'. 25.

κίσσου ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Θεσπιέων, ἐν ᾗ ἐπνίγη ὁ Νάρκισσος (α).

Ἡ δὲ Ἀμυμώνη πηγὴ τῆς Ἀργολίδος ὠνομάσθη ἀπὸ τῆς Ἀμυμώνης θυγατρὸς τοῦ Δαναοῦ. Ὅτε ἦλθεν ὁ Δαναὸς εἰς τὸ Ἄργος, καὶ δὲν εὕρισκεν ὕδωρ, ἐπειδὴ ἐξήρανεν ὁ Ποσειδῶν τὰς πηγὰς, ὡς εἴρηται, ἔπεμψε τὰς θυγατέρας αὐτοῦ, νὰ ζητήσωσιν ὕδωρ. Τότε τοίνυν περιφερομένη ἡ Ἀμυμώνη, ἐτόξευσεν εἰς μίαν ἔλαφον, ϗ ἔπεσε τὸ βέλος πλησίον τινὸς Σατύρου κοιμωμένου. Ἐγερθεὶς δὲ ὁ Σάτυρος, ἐβίαζεν αὐτήν. Ἀλλὰ προφθάσας ὁ Ποσειδῶν, ἐδίωξε τὸν Σάτυρον, καὶ ἐκτελέσας αὐτὸς τὸν σκοπὸν τοῦ Σατύρου, ἔδειξε τὴν πηγὴν ταύτην πρὸς τὴν Ἀμυμώνην, ἥτις ὠνομάσθη ἀπ' αὐτῆς. Κατ' ἄλλους δὲ, ἡ Ἀμυμώνη ἀποκαμοῦσα ἐκοιμήθη, καὶ τότε ἰδὼν αὐτὴν ὁ Σάτυρος, τὴν ἐβίαζεν. Ὁ δὲ Ποσειδῶν ῥίψας τὴν τρίαιναν ἐπὶ τὸν Σάτυρον, ἐδίωξεν αὐτόν. Ἡ δὲ τρίαινα ἐμπηχθεῖσα εἴς τινα κρημνὸν, ἔμεινεν ἐκεῖ· ἑλκύσαντος δὲ αὐτὴν τοῦ Ποσειδῶνος, ἐξῆλθον τρεῖς πηγαί· ἢ πηγὴ τρίκρουνος, ἐκ τῶν τριῶν ἀκίδων αὐτῆς.

Αὕτη δὲ ἡ Ἀμυμώνη ἦτον ἡ πηγὴ τῆς λίμνης Λέρνης, καὶ ἐκεῖθεν ἐπήγαζεν ἡ λίμνη. Ἔῤῥεε καὶ μικρὸς ποταμὸς ἐξ αὐτῆς Ἀμυμώνη καλούμενος καὶ ἐκεῖνος. Παρεταίρῳ δὲ ὀλίγον ἔῤῥεεν ὁ Ποντῖνος ποταμὸς, καὶ μεταξὺ τούτων ἦτον τὸ ὄρος Ποντῖνος καλούμενον. Κάτωθεν δὲ τοῦ ὄρους ἦτον ἄλσος τῆς Δήμητρος πλῆρες πλατάνων. Πλησίον δὲ τῆς πηγῆς ἦτον ἡ μεγάλη πλάτανος, καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνετράφη ἡ Λερναία ὕδρα (α).

Ἡ δὲ Ἀλκυωνία Λίμνη τῆς Ἀργολίδος, ἡ πλησίον τῆς Λέρνης, ὠνομάζετο καὶ Ἄβυσος, ἐπειδὴ εἶχε βάθος ἀμέτρητον. Ἀκούσας οὖν τὸ βάθος τοῦτο ὁ

(α) Ἀπολλόδωρ. Β'. α'. 4. Ὑγῖν. μύθ. 169. Σπάγχ. ἐν Καλλιμάχ. Παλλάδ. 48. Παυσαν. Κορινθιακ. Λϛ'. Λζ'. Λη'. Φαβρίκ. Βιβλιοθήκ. Ἑλληνικ. Β'. Ιϛ'. 7.

Νέρων, ὅτε ἔσκαπτε νὰ ἑνώσῃ τὸν Κορινθιακὸν Ἰσθμὸν, ἐδοκίμασε, καὶ δὲν ἐδυνήθη νὰ εὕρῃ τὸν πάτον. Τὸ μὲν ὕδωρ ἦτον γαληνὸν καὶ ἥσυχον, ὅμως ἂν ἐδοκίμαζε νὰ κωλυμβήσῃ τις, δὲν ἐξήρχετο πλέον, ἑλκυόμενος ὑπὸ τοῦ ὕδατος πρὸς τὸ βάθος. Ἡ δὲ περιφέρεια αὐτῆς μόλις ἦτον ἓν τρίτον τοῦ ςαδίου. Ἐκεῖθεν λέγουσιν, ὅτι κατέβη ὁ Διόνυσος εἰς τὸν ᾅδην, καὶ ἔλαβε τὴν μητέρα αὐτοῦ· καὶ ὅτι ταύτην τὴν κατάβασιν ἔδειξε πρὸς αὐτὸν ὁ Πολύϋμνος· ὅθεν ἦτον Ἱερὰ αὐτοῦ, ἔνθα ἐώρταζον κατ' ἔτος τὴν νύκτα καὶ ἑορτὴν εἰς τιμὴν αὐτοῦ. Πλησίον δὲ ταύτης ἦτον καὶ ἡ πηγὴ τοῦ Ἀμφιαράου καλουμένη. Τινὲς μὲν ἐνόμισαν, ὅτι ἡ Ἀμυμώνη, Λέρνη, καὶ Ἀλκυωνία ἦτον μία λίμνη, ἡ Λέρνη. Ὁ Παυσανίας ὅμως διακρίνει αὐτὰς (α).

Ἡ δὲ Ἀρέθουσα θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καταγινομένη εἰς τὸ κυνήγιον, ἐλούσθη ποτὲ εἰς τὸν Ἀλφειὸν ποταμόν· ὅθεν ἐρωτευθεὶς ὁ Ἀλφειὸς ἐδίωκεν αὐτὴν ἐπιπόνως· ἡ δὲ ἀναγκασθεῖσα, παρεκάλεσε τὴν Ἄρτεμιν, καὶ τὴν μετεμόρφωσεν εἰς πηγὴν τῆς Σικελίας (β).

Ἡ δὲ Δίρκη πηγὴ τῆς Βοιωτίας ὠνομάσθη ἀπὸ τῆς Δίρκης γυναικὸς τοῦ Λύκου, ἐπειδὴ ἔῤῥιψαν τὸ σῶμα αὐτῆς ἐκεῖ. Κατ' ἄλλους δὲ, ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ Φοινικικοῦ ζίρκα, λαμπρόν· ἐπειδὴ τὸ ὕδωρ αὐτῆς ἦτον καθαρὸν, ὡς λέγει καὶ ὁ Πίνδαρος, Δίρκας ἁγνὸν ὕδωρ· Ἔῤῥεε δὲ καὶ μικρὸς ποταμὸς ὁμώνυμος ἐξ αὐτῆς (γ).

Ἡ δὲ Κασαλία πηγὴ τοῦ Παρνασσοῦ ἔῤῥεεν ἐκ τῆς μεταξὺ τῶν δύο ἄκρων κοιλάδος, τῆς Ὑαμπείας καὶ Ναυπλίας, καὶ

(α) Παυσαν. Κορινθιακ. Λζ'. Λς'. Ιε'. Σχολ. Πινδάρ. Ὀλυμπ. Ζ'. 60.

(β) Ὑγῖν. Προοιμ. 7, Βιργίλ. Γεωργικ. Δ'. 344. Ὀβίδ. Μετ. Ε'. 527. 641.

(γ) Ἀπολλόδ. Γ'. ε'. 5. Σχολ. Πινδάρ. Ὀλύμπ. Ι'. 101. Ἰσθμ. Α'. 38. ς'. 109. Η'. 43. Παυσαν. Βοιωτικ. Κε'. Προπέρτ. Γ'. Ιδ'.

κατήρχετο τὸ ὕδωρ αὐτῆς μέχρι τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἱεροῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἡδύτατον καὶ καθαρώτατον. Ἐκεῖ πλησίον ἦτον καὶ ἡ Κασσωτίς.

Ἡ δὲ Λέρνη λίμνη τῆς Ἀργολίδος ὠνομάσθη ἀπό τινος Λέρνου. Τινὲς μὲν ἐνόμισαν, ὅτι ἦτον μόνον ἕλος λοχμῶδες· ἀλλ' ἄλλοι, καὶ μάλιςα οἱ νεώτεροι περιηγηταὶ βεβαιοῦσιν, ὅτι ῥέει ἐξ αὐτῆς καί τις μικρὸς ποταμὸς πρὸς τὸν μυχὸν τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, ὡς τρεῖς ὥρας νοτειότερον τοῦ Ἄργαυς. Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι οἱ ἄλλοι ποταμοὶ τοῦ Ἄργους ἐξηραίνοντο τὸ θέρος, ὡς εἴρηται, διὰ τὴν ὀργὴν τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ μόνον ἡ Λέρνη εἶχεν ἀέναον τὸ ὕδωρ· ὅθεν καὶ ἡ πρὸς τὰς ἐκβολὰς αὐτῆς θάλασσα ὠνομάζετο Λερναία. Ἦτον δὲ Ἱερὰ τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Δήμητρος, καὶ ἑώρταζον ἐκεῖ καὶ ἑορτὴν Λερναίαν καλουμένην. Ἦτον δὲ καὶ ἐν τῇ Κορίνθῳ ἄλλη πηγὴ Λέρνη ὀνομαζομένη. Ἄνωθεν δὲ τῆς Λέρνης ἦτον ὁ Ἐρασῖνος ποταμὸς, καὶ ἀνωτέρω τούτου πρὸς τὸν μυχὸν τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου ἦτον ἡ πόλις Τημένειον καλουμένη, ὅπου ἦτον ἡ Κάναθος πηγὴ, ἐν ᾗ ἐλούετο ἡ Ἥρα καὶ ἐγίνετο παρθένος (α).

Ἡ δὲ Μενελαῒς πηγὴ τῆς Ἀρκαδίας πλησίον τοῦ Ὀλβίου ποταμοῦ καὶ τῆς πόλεως Καφύας, ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ Μενελάου. Πλησίον δὲ αὐτῆς ἦτον καὶ Πλάτανος ἀρχαιοτάτη Μενελαῒς καὶ αὐτὴ ὀνομαζομένη. Ἐπειδὴ ἐλθὼν ἐκεῖ ὁ Μενέλαος, ἐφύτευσεν αὐτὴν, ὅτε ἐσύναζε τοὺς Πελοποννησίους διὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον. Κατὰ τοῦτον τὸν λόγον ἡ πλάτανος ἦτον χιλίων χρόνων σχεδὸν, ὅτε εἶδεν αὐτὴν ὁ Παυσανίας.

Ἐνομίζοντο καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἀρχαιότατα καὶ μακρόβια δένδρα· ὡς ἡ λύγος ἐν τῇ Σάμῳ, ἡ ὁποία ἦτον ἐν τῷ Ἱερῷ τῆς Ἥρας, πλησίον τοῦ Ἰμβράσου ποταμοῦ, ὅπου ἐγεννήθη ὑπ' αὐτὴν ἡ Ἥρα. Ἡ δρῦς ἐν τῇ Δωδώ-

(α) Πίνδαρ. Ὀλυμπ. Ζ'. 59. καὶ Σχολ. Παυσαν. Κορινθ. Ιε'. Λς'. Δ'. Παλαίφατ. Λθ'.

νη. Ἡ Ἐλαία, τὴν ὁποίαν ἐφύτευσεν ἡ Ἀθηνᾶ ἐν τῇ ἀκροπόλει τῶν Ἀθηναίων· ἡ Ἐλαία καὶ ὁ Φοίνιξ ἐν τῇ Δήλῳ, ὅπου ἐγέννησεν ἡ Λητὼ ἄνευ ὠδίνων, κρατοῦσα τοὺς κλώνους τούτων. Ἦτον δὲ καὶ εἰς τὴν Συρίαν τοιαύτη δάφνη ἀρχαιοτάτη (α).

Ἡ δὲ Στύμφαλος λίμνη τῆς Ἀρκαδίας, ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ Στυμφάλου· ὠνομάζετο καὶ πόλις καὶ πεδιὰς καὶ ποταμὸς, καὶ ὄρος οὕτω. Καὶ ἡ μὲν λίμνη ξηραίνεται τὸ θέρος, ὁ δὲ ποταμὸς κατέρχεται μέχρι τινὸς, ἔπειτα πίπτει εἰς χάσμα τῆς Ἀρκαδίας, καὶ ἀφανίζεται. Ἐξέρχεται δὲ πάλιν εἰς τὴν Ἀργολίδα, ἔνθα ὠνομάζεται Ἐρασῖνος. Ἀπὸ τῆς πηγῆς ταύτης τῆς Στυμφάλου, ἔφερεν ὁ Ἀδριανὸς διὰ τῶν ὑδραγωγίων ὕδωρ εἰς τὴν Κόρινθον. Ταῦτα καὶ περὶ τῶν ἐπισημοτέρων πηγῶν· περὶ δὲ τῶν ἄλλων εἴρηται πολλαχοῦ, καὶ ἔτι ῥηθήσεται ἐν τοῖς οἰκείοις τόποις (β).

(α) Παυσαν. Ἀρκαδικ. Κγ΄. Μη΄. Ἀχαΐκ. Δ΄. Αἰλιαν. Ποικιλ. Ἱστορ. Ε΄. δ΄ Ὑγῖν. Μύθ. 140. Ὅμηρ. Ὀδυσ. Ζ΄. 162.
(β) Παυσαν. Ἀρκαδικ. Κβ΄. Ἀπολλόδωρ. Β΄. δ΄. 6.

ΩΓΥΓΙ΄ΑΣ

ΜΕ΄ΡΟΣ ΣΤ΄.

Περὶ Ἡρώων τῆς Ἑλλάδος.

ΒΙ΄ΒΛΟΣ Α΄.

Περὶ τῶν Ἀρχαίων Οἰκητόρων καὶ Ἡρώων τῆς Ἀττικῆς.

ΚΕΦΑ΄ΛΑΙΟΝ Α΄.

Περὶ τοῦ Ὠγύγου, καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ

Ο῾ Ὤγυγος καὶ Ὠγύγης λεγόμενος, νομίζεται ὁ πρῶτος αὐτόχθων βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, καὶ ἀρχαιότατος αὐτῆς οἰκιστὴς, ἐξ οὗ ἄρχεται ὁ Ἡρωϊκὸς αἰών· ὅθεν ἔλεγον ἀπ᾽ αὐτοῦ Ὠγύγια τὰ ἀρχαῖα πράγματα, ὡς λέγει ὁ Διονύσιος τὴν Θάσον.

,, — Ὠγυγίη τε Θάσος Δημήτερος ἀκτή.

Ἐπειδὴ ἐλατρεύετο παλαιόθεν ἡ Δήμητρα ἐκεῖ. Τὸν δὲ Λάδωνα λέγει.

,, — Ἦχι καὶ Ὠγύγιος μηκύνεται ὕδασι Λάδων.

Ἐπειδὴ ἐμυθολογήθη, ὅτι ὁ Λάδων ἐγέννησεν ἐκ τῆς Γῆς τὴν Δάφνην, τὸν πρῶτον ἄνθρωπον εἰς τὴν γῆν.

Οἱ μὲν οὖν Ἀττικοὶ ἔλεγον αὐτὸν υἱὸν τῆς Γῆς· οἷον αὐτόχθονα ἐξ ἀγνώςων γονέων. Ἄλλοι δὲ, τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ ἄλλοι τοῦ Βοιωτοῦ καὶ τῆς Ἀλίςρας, ἢ τῆς Τερμέρας. Ἐβασίλευε δὲ ἅμα ἐν τῇ Ἀττικῇ καὶ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθησαν αἱ Ὠγύγιαι πύλαι τῶν Θηβῶν. Οἱ δὲ ἐγκάτοικοι τῆς Βοιωτίας τότε ὠνομάζοντο Ἐκτῆνες, οἵτινες νομίζονται τὸ πρῶτον ἔθνος τῆς Βοιωτίας. Ἀπ' αὐτοῦ τοίνυν ὠνομάσθη Ὠγυγία ἡ Ἀττικὴ, καὶ πᾶσα ἡ Βοιωτία. Ὠνομάζετο δὲ καὶ ἡ Αἴγυπτος Ὠγυγία, καὶ αἱ Θῆβαι τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἡ νῆσος τῆς Καλυψοῦς ἀπ' αὐτοῦ, ὡς νομίζουσί τινες. Ἴσως μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἐπέρασεν εἰς τὴν Αἴγυπτον· ἐπειδὴ ἐβασίλευσε καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτόν τις Ὤγυγος· ἢ ἐκ τῆς Αἰγύπτου ἦλθεν εἰς τὴν Ἀττικήν. Ὠνομάσθη δὲ Ὠγυγία καί τις θυγάτηρ τοῦ Ἀμφικτύονος.

Τῆς δὲ Ἀττικῆς οἱ ἐγκάτοικοι ἦσαν Πελασγοὶ καθ' Ἡρόδοτον, Κραναοὶ καλούμενοι, οὐχὶ ἀπὸ τοῦ Κραναοῦ, ὡς ἐνόμισάν τινες, ὅςτις ἦτον μεταγενέςερος, ἀλλ' ἀπὸ τῆς χώρας τραχείας, καὶ πετρώδους, καὶ βουνώδους οὔσης.

Βασιλεύοντος τοίνυν τοῦ Ὠγύγου, συνέβη ὁ πρῶτος κατακλυσμὸς εἰς τὴν Ἑλλάδα, τοῦ Ὠγύγου καλούμενος, καὶ ἔπνιξε τὴν Ἀττικήν. Οἱ δὲ ἐγκάτοικοι ἄλλοι μὲν ἐπνίγησαν, ἄλλοι δὲ ἔφυγον· καὶ νομίζουσί τινες, ὅτι ἔφυγε καὶ ὁ Ὤγυγος· ὅμως ἀγνοοῦσι τί ἐγένετο· ἐπειδὴ δὲν ἀναφέρεται πλέον τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Τινὲς δὲ νομίζουσιν, ὅτι τὶς ποταμὸς τῆς Βοιωτίας πλημμυρήσας, ἔπνιξε τὴν Βοιωτίαν καὶ τὴν Ἀττικήν (α).

(α) Σχολ. Ἀπολλων. Γ'. 1177. Βαρῖν. ἐν. Ὠγύγ. Ἰωνιά. 438. Παυσαν. Βοιωτικ. Ε'. 1. καὶ Η'. Εὐςάθ. ἐν Διονύσ. Περιηγητ. 243. Ἡρόδοτ. Οὔραν. Μδ'. Στέφαν. Βυζ. ἐν Ὠγυγ. Τζέτζ. ἐν Λυκόφρον. 1206.

Κατὰ τὸν κατακλυσμὸν τοῦτον λέγουσιν, ὅτι ἐφάνη σημεῖον παράδοξον εἰς τὸν δίσκον τῆς Ἀφροδίτης· ἐπειδὴ μετεβλήθη καὶ ἡ διάμετρος, καὶ τὸ σχῆμα, καὶ τὸ χρῶμα, καὶ ὁ δρόμος αὐτῆς· ὅθεν ὁ freret νομίζει, ὅτι ἦτον Κομήτης τὸ φανὲν, καὶ οὐχὶ ἡ Ἀφροδίτη. Καὶ μάλιςα ἐν τῇ περὶ τούτου διατριβῇ λέγει, ὅτι ἦτον ἐκεῖνος, ὅςτις ἐφάνη καὶ τῷ 1680 ἔτει (α).

Ὁ κατακλυσμος συνέβη 1759 χρόνους πρὸ χριςοῦ, καὶ κατὰ τὸν τριακοςὸν ἕβδομον χρόνον τῆς βασιλείας τοῦ Ὠγύγου. Μετὰ δὲ ταῦτα ἀγνοεῖται ἀκριβῶς τὶ συνέβαινεν ἐν τῇ Ἀττικῇ μέχρι τοῦ Κέκροπος, ὅςτις ἐβασίλευσε μετὰ ἑκατὸν ἐννενήκοντα χρόνους· ἢ κατ' ἄλλους, μετὰ ἑκατὸν ὀγδοήκοντα ἐννέα. Ἀναφέρονται ὅμως καίτινα ἄλλα πρόσωπα εἰς τὸ διάςημα τοῦτο, ἃς μετ' ὀλίγον ῥηθήσεται,

Εἶχε δὲ γυναῖκα ὁ Ὤγυγος τὴν Θήβην θυγατέρα τοῦ Διὸς, κ' ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἐλευσῖνα, καὶ τὰς Πραξιδίκας, ὡς εἴρηται (Β΄. 140.). Τινὲς δὲ λέγουσι καί τινα Κάδμον υἱὸν αὐτοῦ, περὶ οὗ οὐδὲν ἄλλο ἀνεφέρεται. Νομίζουσιν ὅμως τινὲς, ὅτι ἐβασίλευσε καὶ οὗτος εἰς τὴν Βοιωτίαν (β).

Ὁ μὲν οὖν Ἐλευσὶν ἔκτισε τὴν Ἐλευσῖνα, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ μετὰ τὸν κατακλυσμόν. Ἄλλοι δὲ λέγουσι τοῦτον υἱὸν τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Δαείρας τοῦ Ὠκεανοῦ. Ἦτον ὅμως καὶ ἄλλη κωμόπολις, Ἐλευσῖνα, καὶ ἄλλη Ἀθῆναι καλουμένη ἐν τῇ Βοιωτίᾳ πλησίον τῆς Κωπαΐδος λίμνης, τὰς ὁποίας ἔπνιξεν ἡ λίμνη αὕτη ἐπὶ Κέκροπος πλημμυρήσασα (γ). Τινὲς δὲ εἶπον τὸν Τριπτόλεμον υἱὸν τοῦ Ἐλευσῖνος.

(α) Κάςωρ παρ' Αὐγυςίν. Πολ. Θ΄. Θ΄. Ιη΄. η΄. Ὑπομνήματ. Ἀκαδημ. Τόμ. Ι΄. σελ. 357.

(β) Εὐσέβ. Χρονικ. Θεόφιλ. ἐν Αὐτελύκ. Γ΄. 399. Συγγελ. Χρονικ. 148. Βανιέρ. ς΄. 58.

(γ) Παυσαν. Ἀττικ. Λη΄. 7. Βοιωτικ. Κδ΄. 1. Στράβ. Θ΄. 624. Ὑγῖν. Μύθ. 257. καὶ 147.

Αἱ δὲ θυγατέρες αὐτοῦ ἀνέθρεψαν τὴν ᾿Αθηνᾶν· οἷον, ἐπεμελήθησαν τὰς τέχνας. Καὶ ἀπὸ μὲν τῆς ᾿Αλαλκωμενίας, ὠνομάσθη ἡ πόλις ᾿Αλαλκωμεναὶ· ἀπὸ δὲ τῆς Αὐλίδος ἡ Αὐλὶς, ἀμφότεραι πόλεις τῆς Βοιωτίας. ῎Αλλοι δὲ λέγουσι καὶ ἄλλοθεν τὰς ὀνομασίας τούτων (α).

Μετὰ δὲ τὸν ῎Ωγυγον ἀναφέρεταί τις Περίφας αὐτόχθων βασιλεὺς τῆς ᾿Αττικῆς, δίκαιος καὶ ἔνομος, καὶ εὐσεβὴς, ὥςε ἔκτισεν ῾Ιερὰ τοῦ ᾿Απόλλωνος, καὶ διὰ τὴν δικαιοσύνην, ὠνόμαζον αὐτὸν Δία οἱ ἄνθρωποι. Μετεμόρφωσε δ᾿ αὐτὸν ὁ Ζεὺς εἰς ἀετὸν, ἵνα φυλάττῃ τὸ ῾Ιερὸν σκῆπτρον αὐτοῦ, νὰ εἶναι καὶ βασιλεὺς τῶν ὀρνέων. Τὴν δὲ γυναῖκα αὐτοῦ μετεμόρφωσεν εἰς τὸ ὁμώνυμον ὄρνεον Φήνην καλούμενον, ὅπερ εἶναι εἶδος ἀετοῦ, καὶ ἦτον αἴσιος οἰωνός· ὅθεν, μετὰ θάνατον ὠνόμασαν οἱ ἄνθρωποι τὰ ὄρνεα ταῦτα ἀπ᾿ αὐτῶν, καὶ τὰ ἐνόμισαν τοιαῦτα διὰ τὴν ἀγαθότητα ἐκείνων (β).

῎Ετι δὲ βασίλευσε καὶ ὁ Πορφυρίων ἀγνώςων γονέων ὢν, καὶ ἔκτισε ναὸν τῆς Οὐρανίας ᾿Αφροδίτης εἰς τὸν δῆμον τῶν ᾿Αθμονέων (γ). ῾Ομοίως ἐβασίλευσε καί τις Μόψοψ, ἀφ᾿ οὗ ὠνομάσθη ἡ ᾿Αττικὴ Μοψοπία. ᾿Αναφέρεται δὲ καὶ τις Μούνυχος βασιλεὺς, ἀφ᾿ οὗ ὠνομάσθη ἡ Μουνυχία.

῎Ετι δὲ πρὸ τοῦ Κέκροπος ἐβασίλευσε καὶ ὁ Κόλαινος εἰς τὸν δῆμον τῶν Μυῤῥινουσσίων, καὶ ἐκόμισεν ἀποικίαν εἰς τὴν Μεσσήνην τῆς Πελοποννήσου, κατά τινα χρησμὸν οἰωνοσκοπικόν· ὅθεν ἐμυθολόγησαν, ὅτι εἶχεν ὁδηγὸν τὸ ὄρνεον κόρυδον, καὶ ἀπ᾿ αὐτοῦ ὠνομάσθησαν αἱ ἐκεῖ Κολωνίδες, πόλις τῆς Μεσσηνίας (δ).

(α) Στέφαν. ἐν ᾿Αλακωμεν. καὶ Αὐλίδ.
(β) ᾿Αντών. Λιβεράλ. ς´.
(γ) Παυσαν. ᾿Αττικ. Ιδ´. 6.
(δ) Παυσαν. ᾿Αττικ. Λα´. 3. Μεσσηνιακ. Λδ´. 5. Στέφαν. ἐν Μοψοπ.

Ἡ Ἀττικὴ ὅμως τότε ἦτον διῃρημένη εἰς πολλὰ μέρη, καὶ οὗτοι ἐβασίλευον ἕκαςος εἰς ἓν μέρος· καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἦτον ἐπίσημοι.

Μετὰ δὲ τούτους ἐβασίλευσεν ὁ Ἀκταῖος εἰς πᾶσαν τὴν Ἀττικὴν, καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάσθη ἀπ᾽ αὐτοῦ Ἀκταία, καὶ Ἀκτή. Ἦτον δὲ ὁ Ἀκταῖος αὐτόχθων, καὶ εἶχε μόνον μίαν θυγατέρα Ἄγραυλον καλουμένην, τὴν ὁποίαν λαβὼν γυναῖκα ὁ Κέκροψ, ἔλαβε καὶ τὴν βασιλείαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀκταίου (α).

ΚΕΦΑ´ΛΑΙΟΝ Β´.

Περὶ τοῦ α᾽ Κέκροπος α᾽ βασιλέως τῶν Ἀθηναίων, καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ.

Οἱ μὲν Ἀθηναῖοι ἔλεγον, ὅτι ὁ Κέκροψ ἦτον αὐτόχθων καὶ διφυής. Κατ᾽ ἄλλους δὲ, ἦλθεν ἐκ τῆς Σάεως πόλεως τῆς Αἰγύπτου. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἡ Σάϊς ἦτον ἀρχαιοτέρα ἀποικία τῶν Ἀθηναίων. Λέγουσι τοίνυν οὗτοι, ὅτι ἦλθε πρῶτον εἰς τὴν Φοινίκην, ἔπειτα εἰς τὴν Κύπρον, ὅπου ἔκτισε τὴν πόλιν Κορωνίδα, ἥτις μετωνομάσθη ὕςερον Σαλαμῖνα· ὅθεν ἐτίμησαν οἱ ἐκεῖ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἄγραυλον ὕςερον, θυσιάζοντες ἄνθρωπον· καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ λαβὼν γυναῖκα τὴν Ἄγραυλον τοῦ Ἀκταίου, ἔμεινε διαδόχος τοῦ βασιλείου. Θέλων δὲ νὰ μάθῃ πόσοι ἦσαν οἱ ἐγκάτοικοι, ἐκέλευσε νὰ ῥίψῃ ἕκαςος ἕνα λίθον εἰς τόπον διωρισμένον, καὶ εὗρεν αὐτοὺς δύο μυριάδας. Διὰ τοῦτο ὠνομάσθησαν λαὸς, ἀπὸ τοῦ λάας, λίθου. Ἐπειδὴ δὲ ἦσαν διεσπαρμένοι, καὶ οἱ Ἄονες τῆς Βοιωτίας, ὡς

(α) Παυσαν. Ἀττικ. Β´. 5. Ἀπολλόδωρ. Γ´. ΙΔ´. 2. Στέφαν. ἐν Ἀκτ.

καὶ οἱ λῃςαὶ τῆς Καρίας, ἐλῄςευον τὴν χώραν, συνήθροισεν αὐτοὺς εἰς δώδεκα πόλεις, Κεκροπίαν, Τετράπολιν, Ἐπακρίαν, Δεκέλειαν, Ἐλευσῖνα, Ἀφίδνας, Θορικὸν, Βραυρῶνα, Κυθερὸν, Σφηττὸν, Κηφισίαν, καὶ Φαληρὸν καλουμένας. Ταύτας οὖν τὰς πόλεις ὠνόμασε δήμους, οἵτινες ἐγένοντο ὕςερον πολλοί· Διαιρέσας δὲ καὶ τὴν Ἀττικὴν εἰς τέσσαρας φυλὰς, ὠνόμασεν αὐτὰς, Ἀκταίαν, Παραλίαν, Κεκροπίδα καὶ Αὐτόχθονα. Ὕςερον δὲ ἐπληθύνθησαν καὶ αἱ φυλαὶ, μετεβλήθησαν καὶ τὰ ὀνόματα. Οἱ Αἰγύπτιοι τοίνυν, οἵτινες ἐκαυχῶντο, ὅτι ἐκεῖθεν ἦλθον εἰς πολλὰ μέρη ἀποικίαι, ὡς καὶ εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἔλεγον καὶ τοῦτο εἰς ἀπόδειξιν, ὅτι ἡ ἀρχαία πολιτικὴ τῶν Ἀθηναίων ἦτον ἡ αὐτὴ τῶν Σαϊτῶν. Ἔτι δὲ μόνον αὐτοὶ ὠνόμαζον τὴν πόλιν Ἄςυ, ὡς καὶ ἐκεῖνοι. Οὗτος τοίνυν ἐκόμισεν ἐκεῖθεν καὶ τὴν λατρείαν τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ κτίσας ναὸν αὐτῆς ἐν τῇ Ἀκροπόλει, ὠνόμασεν αὐτὴν Ἀθηνᾶν ἀπὸ τῆς Θεᾶς· ὠνομάζετο δὲ καὶ Κεκροπία ἀπ' αὐτοῦ ἡ ἀκρόπολις. Ἔκτισε καὶ ναὸν τοῦ Διὸς, καὶ ὠνόμασεν αὐτὸν Ὕπατον, ἐθυσίασε καὶ θυσίας ἀψύχους· διέταξε καὶ ἄλλα πολλὰ, καὶ μάλιςα τὸν γάμον, καὶ τὴν μονανδρίαν, καὶ τοὺς ἐνταφιασμοὺς (α).

Διὰ τοῦτο ἄρα ἐμυθολογήθη, ὅτι ἐπὶ Κέκροπος ἦλθον οἱ θεοὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ συνέβη ἡ κρίσις τότε τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀθηνᾶς· καὶ ὅτι ὁ Κέκροψ ἦτον διφυὴς, οἷον φύσεως διπλῆς ἀνθρώπου καὶ δράκοντος· ἐπειδὴ μετέβαλεν εἰς ἥμερον βίον τὴν ἀγρίαν καὶ θηριώδη δίαιταν τῶν ἀνθρώπων· ἢ ἐπειδὴ εἶχε φρόνησιν ἀνθρώπου καὶ ἀνδρείαν δράκοντος· ἢ ἐπειδὴ διέταξε τὸν γάμον, καὶ ἐγνώριζον οἱ παῖδες ὕςερον καὶ τὸν

(α) Ἀπολλόδ. Γ'. ΙΔ'. 1. 2. Σχολ. Ἀριςοφάν. Πλοῦτ. 773. Διόδ. Α'. Κη'. Ἀπολλών. Τυανεὺς. Ἐπιςολ. 70. Πλάτ. καὶ Πρόκλ. Τιμαίῳ. 21. Στέφαν. ἐν Ἄςει. καὶ ἐν Κρωπ. Πορφύρ. περὶ ἀποχ. Ἐμψύχ. Β'. 11.

πατέρα καὶ τὴν μητέρα, τὰς δύο φύσεις τῶν γονέων· ἢ ἐπειδὴ ἐγίνωσκε τὰς δύο γλώσσας, τὴν Αἰγυπτιακὴν καὶ Ἑλληνικήν. Τινὲς δὲ νομίζουσιν, ὅτι κατηςερίσθη, καὶ οὗτος εἶναι ὁ Ὑδροχόος, ὀνομασθεὶς οὕτως, ἐπειδὴ μετεχειρίζετο ὕδωρ εἰς τὰς θυσίας, μὴ ἔχων οἶνον.

Ἔλαβε δὲ τὴν βασιλείαν ὁ Κέκροψ τῷ 1570 πρὸ Χριςοῦ, καὶ ἐβασίλευσε πεντήκοντα χρόνους· ἦτον σύγχρονος τοῦ Λυκάονος, καὶ οὗτος νομίζεται πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν, ἐπειδὴ ἀπ' αὐτοῦ ἄρχεται τακτικώτερον ἡ χρονολογία· ἔτι δὲ καὶ διὰ τὴν εὐνομίαν. Τοὺς δὲ λοιποὺς μεταξὺ τούτου καὶ τοῦ Ὠγύγου δὲν ἀναφέρουσι τελείως οἱ χρονολόγοι, ἀγνοοῦντες τὸν χρόνον καθ' ὃν ἤκμασαν· πρὸς τούτοις φαίνεται, ὅτι δὲν ἦσαν βασιλεῖς πάσης τῆς Ἀττικῆς. Ἀπὸ τούτου τοίνυν ὠνομάσθη ἡ Ἀττικὴ Κεκροπία, καὶ οἱ Ἀττικοὶ Κεκροπίδαι. Κατὰ Στράβωνα δὲ, ἐξουσίαζε καὶ τὴν Βοιωτίαν ὁ Κέκροψ. Ἐγέννησε δὲ τὸν Ἐρυσίχθονα, τὴν Ἄγραυλον, Ἕρσην καὶ Πάνδροσον (α).

Ὁ μὲν Ἐρυσίχθων ἐπέμφθη εἰς τὴν Δῆλον ἀρχιθέωρος τῆς πομπῆς, καὶ ἀπέθανεν ἄτεκνος, ἐπιςρέφων ἐκ τῆς Δήλου. Ἔθαψαν τοίνυν αὐτὸν εἰς τὰς Πρασιὰς, δῆμον τῆς Ἀττικῆς, ὅπου εἶδεν ὁ Παυσανίας τὸν τάφον αὐτοῦ. Οὗτος ἐκόμισε τὸ ἀρχαιότατον ἄγαλμα τῆς Εἰλειθυίας ἐκ τῆς Δήλου εἰς τὴν Ἀττικήν. Ὅθεν ἔλαβε τὴν βασιλείαν ὁ Κραναὸς (β).

Ἐκ δὲ τῆς Ἀγραύλου ἐγέννησεν ὁ Ἄρης τὴν Ἀλκίππην, τὴν ὁποίαν ἐβίασεν ὁ Ἀλιῤῥόθιος τοῦ Ποσειδῶνος, ὃν ἐφόνευσεν ὁ Ἄρης, καὶ διὰ τοῦτο συνέβη ἡ

(α) Σουΐδ. ἐν Κέκροπ. Ἰων. 251. Τζέτζ. ἐν Λυκόφρ. 111. Ὑγῖν. Ἀςρονομ. Β'. ΚΘ'. Εὐσέβ. Προπαρασκ. Ι'. Θ'. Μάρμαρ. τῆς Πάρ. Ἐποχ. Α'. 19. Σύγγελ. Χρονικ.

(β) Ἀπολλόδωρ. Γ'. ΙΔ'. 2. Παυσαν. Ἀττικ. Β'. 5. ΙΗ'. 5. ΛΑ'. 2. Στράβ. Θ'. 624.

κρίσις ἐν Ἀρείῳ πάγῳ (α). Ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη ἡ Ἀγραυλὴ φυλὴ τῶν Ἀθηναίων.

Ἐκ δὲ τῆς Ἕρσης ἐγέννησεν ὁ Ἑρμῆς τὸν Κέφαλον· ἦτον δὲ καὶ ἄλλος Κέφαλος μεταγενέςερος τούτου, περὶ οὗ ῥηθήσεται ὕςερον, καὶ συγχέουσιν αὐτούς. Τοῦτον οὖν τὸν Κέφαλον ἥρπασεν ἡ Ἡώ, ὡς εἴρηται ἐκεῖ, καὶ ἐκόμισεν αὐτὸν εἰς τὴν Συρίαν· ὅθεν, ὁ Κέφαλος ἦλθεν εἰς τὴν Συρίαν πρὸς ἀνατολικώτερον μέρος. Ἐκεῖ τοίνυν ἐγέννησε τὸν Τιθωνόν· συγχέονται δὲ καὶ οὗτοι, διότι ἦσαν καὶ ἄλλοι ὁμώνυμοι. Ὁ δὲ Τιθωνὸς ἐγέννησε τὸν Φαέθοντα· συγχέονται καὶ οὗτοι. Τοῦτον ἔλαβεν ἡ Ἀφροδίτη εἰς τὸ Ἱερὸν αὐτῆς, καὶ κατέςησεν αὐτὸν Ἱερέα, νέον πάνυ ἔτι καὶ εὐειδῆ ὄντα. Ὁ δὲ Φαέθων ἐγέννησε τὸν Ἀςύνοον, ὁ δὲ Ἀςύνοος τὸν Σάνδακον, ὅςτις ἦλθεν ἐκ τῆς Συρίας εἰς τὴν Κιλικίαν, καὶ ἔκτισε τὴν πόλιν Καλένδαριν. Λαβὼν δὲ καὶ γυναῖκα ἐπιχωρίαν τὴν Φαρνάκην, θυγατέρα τοῦ Μεγεσσάρου, ἐγέννησε τὸν Κινύραν, ὅςτις ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Ἀσσυρίαν. Ἔπειτα δὲ ὁ Κινύρας ἐκόμισεν ἀποικίαν εἰς τὴν Κύπρον, καὶ ἔκτισε τὴν Πάφον· ἔλαβε καὶ γυναῖκα τὴν Μεθάρμην θυγατέρα τοῦ Πυγμαλίωνος βασιλέως τῶν Κυπρίων, καὶ ἐγέννησε δύο υἱοὺς, τὸν Ὀξύπορον καὶ Ἄδωνιν, καὶ τρεῖς θυγατέρας τὴν Ὀρσεδίκην, Λαογόρην, καὶ Βραισίαν. Περὶ μὲν τοῦ Ὀξυπόρου οὐδὲν ἄλλο ἀναφέρεται· περὶ δὲ τοῦ Ἀδώνιδος εἴρηται ἐκεῖ· αἱ δὲ θυγατέρες αὐτοῦ δὲν ὑπανδρεύθησαν, ἀλλὰ περιπλανώμεναι ἀσώτως εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἀπέθανον ἐκεῖ ὠργισμέναι ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης (β).

Ἡ δὲ Πάνδροσος ἡ τρίτη θυγάτηρ τοῦ Κέκροπος ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Κήρυκα, ὡς εἴρηται. Ταύτῃ παρέδωκεν ἡ Ἀθηνᾶ τὸν Ἐριχθόνιον, ἵνα ἀνατρέφῃ αὐτὸν, προειποῦσα, νὰ μὴ ἀνοίξῃ τὸ κιβώτιον. Αἱ δὲ

(α) Ἀπολλόδ. Αὐτόθ.
(β) Ἀπολλόδ. Αὐτόθ. 3. 4. Ἡσίοδ. Θεογ. 389.

ἀδελφαὶ αὐτῆς ἤνοιξαν αὐτὸ διὰ περιέργειαν, καὶ οὕτως ἐφόνευσαν αὐτὰς οἱ δράκοντες, τῶν ποδῶν αὐτοῦ. Κατ᾿ ἄλλους δὲ ἐμάνησαν καὶ αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ, καὶ πεσοῦσαι ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως ἐφονεύθησαν, καὶ μετεμορφώθησαν εἰς πέτρας. Κατ᾿ ἄλλους δὲ, ἰδὼν ὁ Ἑρμῆς τὴν Ἕρσην εἰς τὴν πανήγυριν τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ἐρασθεὶς, ἤρχετο πρὸς αὐτήν. Ζηλοτυπήσασα δὲ ἡ Ἄγραυλος, δὲν τὸν ἐδέχετο· ἢ ἐζήτει χρήματα, ἵνα συνεργήσῃ εἰς τὸν ἔρωτα. Ἀγανακτήσας οὖν ὁ Ἑρμῆς, μετεμόρφωσεν αὐτὰς εἰς λίθους. Τοῦτο δὲ ἐπλάσθη, ἐπειδὴ ὠνόμασαν ἀπ᾿ αὐτῶν τὸ κρημνῶδες ἐκεῖνο μέρος τῆς ἀκροπόλεως, ὅπου ἦτον ὁ ναὸς τῆς Πανδρόσου Ἀθηνᾶς· διότι ἐτίμησαν καὶ τὴν Πάνδροσον οἱ Ἀθηναῖοι, ἐπειδὴ ἐφύλαξε πιςῶς τὴν παρακαταθήκην τῆς Ἀθηνᾶς, Θαλλὼ ὀνομάζοντες αὐτὴν, ὡς μίαν τῶν Ὡρῶν· ὠνόμαζον καὶ τὸν τόπον ἐκεῖνον τῆς ἀκροπόλεως Πανδροσίον, ὅπου ἦτον ἡ Ἱερὰ Ἐλαία τῆς Ἀθηνᾶς (α). Τοῦτο τοίνυν ἦτον τὸ γένος τοῦ Κέκροπος. Τὸ δὲ κατὰ τὴν Συρίαν ἐκ τοῦ Κεφάλου λεγόμενον ἔχει ἀμφιβολίαν διὰ τὴν σύγχυσιν, ὡς εἴρηται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄.

Περὶ τοῦ Κραναοῦ β΄ Βασιλέως τῶν Ἀθηναίων, καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ,

Ὁ δὲ Κραναὸς ἦτον αὐτόχθων Ἀθηναῖος ἀγνώςων γονέων, καὶ πλούσιος καὶ δυνατός· ὅθεν ἔλαβεν αὐτὸς τὴν βασιλείαν, καὶ ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ συνέβη ὁ κατακλυσμὸς τοῦ Δευκαλίωνος. Ἀπὸ τούτου τοίνυν μετωνομάσθη ἡ Ἀττικὴ Κραναή. Ἔλαβε δὲ γυναῖκα ἐκ

(α) Ἀπολλόδ. Γ΄. ΙΔ΄. 1. 6. Ὑγῖν. 166. Ὀβίδ. Μετ. Β΄. 551. Στέφαν. ἐν Ἀγραύλ. Παυσαν. Ἀττικ. ΚΖ΄. 3. Βοιωτικ. ΛΕ΄. 1.

τῆς Λακεδαίμονος τὴν θυγατέρα τινὸς Μήνυτος Πεδιάδα καλουμένην, καὶ ἐγέννησε τρεῖς θυγατέρας, τὴν Κραναὴν, Κραναίχμην καὶ Ἀττθίδα. Καὶ ἡ μὲν Ἀτθὶς ἀπέθανε παρθένος· ὅθεν ὠνόμασεν ἀπ' αὐτῆς ὁ Κραναὸς τὴν χώραν Ἀττθίδα. Μίαν δὲ τῶν ἄλλων δύο θυγατέρων αὐτοῦ ἔλαβε γυναῖκα ὁ Ἀμφικτύων, ὅςτις ἐπαναςατήσας, ἐδίωξε τὸν Κραναὸν, καὶ ἐβασίλευσεν ἐκεῖνος. Ὁ δὲ Κραναὸς λαβὼν τοὺς ςρατιώτας αὐτοῦ, ἀνεχώρησεν εἰς τὸν δῆμον τῆς Ἀττικῆς Λαμπρέα καλούμενον, καὶ ἐκεῖ ἀπέθανε καὶ ἐτάφη, καὶ ὁ Παυσανίας εἶδε τὸν τάφον αὐτοῦ. Ἔλαβε τοίνυν τὴν βασιλείαν ὁ Κραναὸς τῷ 1520 πρὸ Χριςοῦ, καὶ ἐβασίλευσε χρόνους δέκα. Ὁ δὲ Ἀμφικτύων ἐβασίλευσε δώδεκα χρόνους, καὶ ἦτον ὁ τρίτος βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων, ὃν τινὲς μὲν λέγουσιν αὐτόχθονα, οἱ πλεῖςοι δὲ υἱὸν τοῦ Δευκαλίωνος· ὅθεν ῥηθήσεται ἐκεῖ περὶ αὐτοῦ (α).

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ Δ'.

Περὶ τοῦ Ἐριχθονίου δ' Βασιλέως τῶν Ἀθηναίων, καὶ τῶν Ἀπογόνων αὐτοῦ.

Ὁ Ἐριχθόνιος ἦτον υἱὸς τοῦ Ἡφαίςου καὶ τῆς Ἀτθίδος θυγατρὸς τοῦ Κραναοῦ· ἢ τοῦ Ἡφαίςου καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, κατὰ τὸ ποιητικὸν πλάσμα. Ἡ Ἀθηνᾶ ἦλθε πρὸς τὸν Ἥφαιςον, νὰ κατασκευάσῃ ὅπλα· ἐκεῖνος δὲ μὴ ἔχων γυναῖκα τότε, ἐδίωκεν αὐτὴν βιαίως, καὶ τέλος ἀπεσπέρμηνεν εἰς τὸν μηρὸν αὐτῆς. Ἡ δὲ Ἀθηνᾶ βδελυττομένη τὴν ἀναισχυντίαν, ἔλαβεν ἔριον, καὶ ἀπομάξασα τὸν γόνον, ἔῤῥιψεν αὐτὸ εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐκεῖθεν ἐγεννήθη ὁ Ἐριχθόνιος, ἔχων πόδας δράκοντος.

(α) Ἀπολλόδ. Γ'. Ιδ'. 5. 7. Παυσαν. Ἀττικ. Β'. 5. Λα'. 2.

Θέλουσα τοίνυν νὰ ἀπαθανατίσῃ αὐτὸν, τὸν ἀνέτρεφε κρυφίως τῶν ἄλλων Θεῶν· ὅθεν κατακλείσασα αὐτὸν εἰς κίςην, τὸν παρέδωκε τῇ Πανδρόσῳ, ὡς εἴρηται. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον ἐκείνων, ἀνέτρεφεν αὐτὸν αὐτὴ εἰς τὸ τέμενος αὐτῆς. Ἀνατραφεὶς οὖν οὕτως ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ὁ Ἐριχθόνιος, ἐδίωξε τὸν Ἀμφικτύονα, καὶ ἐβασίλευσεν αὐτός· ἔςησε τὸ ξόανον τῆς Ἀθηνᾶς εἰς τὴν ἀκρόπολιν, κατέςησε τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων, ἔζευξε καὶ πρῶτος τέσσαρας ἵππους εἰς τὸ ἅρμα· ὅθεν κατηςερίσθη Ἡνίοχος ὀνομασθείς. Ἔλαβε δὲ γυναῖκα τὴν Νύμφην Πασιθέαν, καὶ ἐγέννησε τὸν Πανδίονα. Ἀποθανὼν δὲ ὁ Ἐριχθόνιος, ἐτάφη εἰς τὸ τέμενος τῆς Ἀθηνᾶς. Ἀπ' αὐτοῦ τοίνυν ὠνομάζοντο οἱ Ἀθηναῖοι αὐτόχθονες, ἐπειδὴ ἐγεννήθη ἐκ τῆς γῆς, καὶ ἐκ τοῦ σπέρματος τοῦ Ἡφαίςου (α).

Τοῦτο τὸ πλάσμα ἐτάραξε πολὺ τοὺς μυθολόγους, καὶ τέλος ἔμεινεν ἀνεξήγητον. Τινὲς μὲν λέγουσιν, ὅτι εὑρέθη εἰς τὸ Ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς ἐῤῥιμμένος· ἢ ὁ Ἱερεὺς τοῦ Ἡφαίςου ἐγέννησεν αὐτὸν ἔκ τινος Ἱερείας τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ἡ Ἱέρεια ἔδωκεν αὐτὸν, νὰ τὸν ἀναθρέψωσιν αἱ θυγατέρες τοῦ Κέκροπος μυςικῶς· ἢ ἡ Ἀτθὶς τοῦ Κραναοῦ ἐγέννησεν αὐτὸν, καὶ τὸν ἔῤῥιψεν οὕτως εἰς τὸν ναόν. Καὶ ἐπειδὴ εὑρέθη μὲ ἔρια ἐσπαργανωμένος, καὶ εἰς τὴν γῆν κείμενος, ὠνομάσθη Ἐριχθόνιος ἀπὸ τοῦ ἐρίου καὶ τῆς χθονός. Κατ' ἄλλους δὲ ἡ θυγάτηρ τινὸς Βρονταίου Βελενίκη καλουμένη ἐγέννησεν αὐτόν. Περὶ δὲ τῶν ποδῶν αὐτοῦ λέγουσιν, ὅτι εἶχε φύσει τοιούτους λεπτοὺς καὶ ἀδυνάτους πόδας, καὶ διὰ τοῦτο ἠναγκάσθη, νὰ ἐπινοήσῃ τὸ ἅρμα· ἢ ἐπειδὴ κατεσκεύασε τοὺς τροχοὺς τοῦ ἅρματος, καὶ ὅτε ἔτρεχε μὲ αὐτὸ, ἐφαίνοντο οἱ τροχοὶ ὡς δράκοντες. Ἐνίκησε δὲ καὶ ἅρματι εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων. Οἱ

(α) Ἀπολλόδ. Γ'. ιδ'. 6. Ὀβίδ. Μετ. Β'. 553. Ὑγῖν. 166. Τζέτζ. ἐν Λυκόφρον. 111. Ἰωνιά. 159.

δράκοντες ἦσαν μὲν σύμβολα πολλῶν πραγμάτων, ἦσαν ὅμως καὶ τῆς αὐτοχθονίας, καὶ διὰ τοῦτο ἐφύλαττον τὸν δράκοντα οἱ Ἀθηναῖοι, Ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς νομιζόμενον, καὶ σύμβολον τῆς αὐτοχθονίας αὐτῶν· ἐπειδὴ γεννᾶται ἐκ τῆς γῆς, καὶ ὅπου γεννηθῇ, ἐκεῖ διατρίβει, ὡς καὶ ὁ Ἐριχθόνιος (α).

Φαίνεται ὅμως, ὅτι τὸ ἔριον ἔχει τινὰ μυςικὴν ἔννοιαν τῆς φύσεως· ἐπειδὴ τίς ἡ ἀνάγκη νὰ δέσῃ ὁ Ζεὺς τὸν Κρόνον μὲ ἔριον, ἢ δὲν ηὗρεν ἄλλον δεσμόν; Καὶ διάτι ἡ Ἀθηνᾶ ἀπέμαξε τὸν γόνον μὲ ἔριον; Διὰ τὶ ἔςεφον τὴν Εἰρεσιώνην μὲ ἔριον λευκόν; Διάτι οἱ Ῥωμαῖοι ἀπέματτον τὸ αἷμα ἀπὸ τοῦ μετώπου τῶν παίδων ἐκείνων μὲ ἔριον; Ἔραν ἔλεγον τὴν γῆν οἱ ἀρχαῖοι, καὶ ἐκεῖθεν ὠνομάσθη ὁ Ἑρμῆς Ἐριούνιος· οἷον χθόνιος, κατὰ τοὺς τραγικούς· οὕτω καὶ τὸ ἔριον φαίνεται ὅτι ἦτον σύμβολον εὐφορίας, ἢ διὰ τὴν συνωνυμίαν, ἢ ἐκεῖθεν γενόμενον, διὰ τὴν ὠφέλειαν· ἐπειδὴ ἔλεγον ἐριούνιον πόρον καὶ τὴν μεγάλην ὠφέλειαν. Καὶ ἴσως ἐννοεῖ Ἀθηνᾶν τὴν φύσιν ὁ ποιητὴς ἐκεῖνος, καὶ Ἥφαιςον τὸ πῦρ τὸ θερμαῖνον τὴν φύσιν, καὶ ἔριον τὴν εὐφορίαν τῆς φύσεως, ἢ τῆς γῆς, ἥτις ἐγέννησε τὸν Ἐριχθόνιον αὐτόχθονα καὶ ἄξιον εὐγενῆ τῆς χώρας, ἵνα διώξῃ τὸν ξένον βασιλέα, τὸν Ἀμφικτύονα, καὶ νὰ ἀναςήσῃ πάλιν τὸ ἀρχαῖον βασιλικὸν γένος· ἐπειδὴ ἦτον μὲν νόθος, πλὴν υἱὸς τῆς Ἀτθίδος, ἢ ἄλλης τινὸς τῶν θυγατέρων τοῦ Κραναοῦ, καὶ ἀνέτρεφον αὐτὸν μυςικῶς, ὡς παρακαταθήκην οὐχὶ τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς, ἀλλὰ τῆς πόλεως. Καὶ αἱ δύο ἀδελφαὶ φαίνεται, ὅτι ἐφανέρωσαν τὸ πρᾶγμα, καὶ διὰ τοῦτο συνέβησαν φόνοι καὶ μεταμορφώσεις. Ἡ δὲ Ἄγραυλος, τὴν ὁποίαν λέγουσιν Ἄγλαυρόν τινες, ἐτιμήθη μεγάλως, ἔκτισαν καὶ ναὸν αὐτῆς, καὶ εἰς τὸν ναὸν τοῦτον, καὶ εἰς τὸ ὄνομα αὐτῆς

(α) Τζέτζ. ἐν Λυκόφρον. ΙΙΙ. φαβωρῖν. ἐν Ἐριχθον, φουλγέντ. Β΄. ΙΔ΄.

ἐγίνετο ὁ ὅρκος τῶν παίδων, ὅτε ἐγράφοντο εἰς τοὺς ἄνδρας, ἐν παρατάξει καὶ πομπῇ. Ὁ δὲ ὅρκος ἦτον, ὡς τὸ ἔργον καὶ ἡ πίςις τῆς Ἀγραύλου· ὅτι μένουσι πιςοὶ εἰς τὴν πατρίδα, νὰ πολεμήσωσιν ὑπὲρ αὐτῆς μέχρι θανάτου· ἐπειδὴ ἡ Ἄγραυλος ἐφονεύθη, μὴ δεχομένη τὸν Ἑρμῆν, τὸν πρέσβυν τῶν ἐναντίων περὶ τῆς προδοσίας.

Παρέλαβε τοίνυν τὴν βασιλείαν ὁ Ἐριχθόνιος τῷ 1498 πρὸ Χριςοῦ. καὶ τότε ὠνομάσθη Ἐριχθόνιος. Ἐβασε δὲ τριάκοντα ἓξ χρόνους (α).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Περὶ τοῦ Πανδίονος τοῦ α' καὶ ε' Βασιλέως τῶν Ἀθηναίων.

Μετὰ δὲ ταῦτα ἐβασίλευσεν ὁ Πανδίων υἱὸς τοῦ Ἐριχθονίου. Ἐπὶ τῆς βασιλείας τούτου ἦλθεν ἡ λατρεία τῆς Δήμητρος καὶ τοῦ Διονύσου εἰς τὴν Ἀττικήν. Ἔλαβε δὲ γυναῖκα τὴν Ζευξίππην ἀδελφὴν τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ ἐγέννησε δύο διδύμους υἱούς, τὸν Ἐρεχθέα καὶ Βούτην, καὶ δύο θυγατέρας, τὴν Πρόκνην καὶ Φιλομήλαν. Ἔχων δὲ πόλεμον μὲ τὸν Λάβδακον βασιλέα τῶν Θηβῶν περὶ τῶν συνόρων τῆς χώρας, ἐκάλεσε σύμμαχον τὸν Τηρέα βασιλέα τῶν Θρακῶν· οὐχὶ τῆς μεγάλης Θρᾴκης, ἀλλὰ τῆς ἐν τῇ Φωκίδι μικρᾶς. Ἐπειδὴ δὲ ἐτελείωσαν εὐτυχῶς τὸν πόλεμον, ἔδωκε τὴν Πρόκνην γυναῖκα πρὸς τὸν Τηρέα.

Ἔλαβε τοίνυν τὴν βασιλείαν ὁ Πανδίων τῷ 1462 πρὸ Χριςοῦ, καὶ ἐβασίλευσε τριάκοντα ἕνα χρόνον (β).

Ἡ Πρόκνη ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Τηρέως υἱὸν Ἴτυν κα-

(α) Δημοσθέν. παρ. Βοσ. Θεολ. Α'. Ιγ'. Στέφαν. ἐν Ἀγραύλ. καὶ Σχολ.

(β) Ἀπολλόδ. Αὐτόθ. 8.

λούμενον. Ἀλλ᾽ ὁ Τηρεὺς ἐλθὼν πρὸς τὸν Πανδίονα, εἶπεν, ὅτι ἀπέθανεν ἡ Πρόκνη, καὶ ἐζήτει τὴν Φιλομήλαν γυναῖκα. Πιστεύσας δὲ ὁ Πανδίων, παρέπεμψεν αὐτὴν μὲ φύλακας. Ὁ δὲ Τηρεὺς ῥίψας τοὺς φύλακας εἰς τὴν θάλασσαν, ἐβίασε τὴν Φιλομήλαν καθ᾽ ὁδόν· ἔπειτα ἔπεμψεν αὐτὴν πρός τινα φίλον αὐτοῦ βασιλέα Λυγκέα καλούμενον, ἵνα φυλάττηται ἐκεῖ, ὡς παλλακὶς αὐτοῦ. Ἡ δὲ γυνὴ τοῦ Λυγκέως Φαέθουσα ἐμήνυσε τοῦτο πρὸς τὴν Πρόκνην. Κατ᾽ ἄλλους δὲ, ἔκοψε τὴν γλῶσσαν τῆς Φιλομήλας, καὶ αὐτὴ ἡ Φιλομήλα πεφυλαγμένη οὖσα αὐστηρῶς, ἐκέντησεν εἰς ὕφασμα γράμματα, μηνύουσα τὴν συμφορὰν πρὸς τὴν Πρόκνην. Ὁ δὲ Τηρεὺς ἀγνοῶν ταῦτα, καὶ λαβὼν χρησμὸν, ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἴτυς ἐπιβουλεύεται ὑπὸ τῶν συγγενῶν, ἐφόνευσε τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Δρύαντα, νομίζων ἐκεῖνον ἐπίβουλον. Ἡ δὲ Πρόκνη εὗρε τὴν Φιλομήλαν, καὶ ἐβουλεύλεύθησαν περὶ ἐκδικήσεως. Ἔσφαξαν τοίνυν τὸν Ἴτυν, καὶ παρέθηκαν αὐτὸν δεῖπνον εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ Τηρέως, ἔπειτα ἔφυγον. Ἐννοήσας δὲ τοῦτο ὁ Τηρεὺς, καὶ ἁρπάσας πέλεκυν, ἐδίωκεν αὐτὰς, αἵτινες κινδυνεύουσαι κατὰ τὴν Δαυλίδα, παρεκάλεσαν τοὺς θεοὺς, ϗ μετεμόρφωσαν αὐτὰς, τὴν μὲν Πρόκνην εἰς ἀηδόνα, τὴν δὲ Φιλομήλαν εἰς χελιδόνα. Μετεμορφώθη δὲ καὶ ὁ Τηρεὺς εἰς Ἔποπα, καὶ καταδιώκει αὐτὰς ἔτι. Ἐκεῖναι δὲ ᾄδουσι διὰ παντὸς τὰς συμφορὰς αὐτῶν (β).

Ὁ Ἔποψ εἶναι ὄρνεον ἀργοκίνητον, ὁ ἀγριοπετεινὸς λεγόμενος, καὶ ἀκάθαρτον· ὅθεν μετεμόρφωσαν τὸν Τηρέα εἰς τοῦτον· ἢ ἐπειδὴ ἐφάνη ἐκεῖ τότε πρῶτον περὶ τὸν τάφον αὐτοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ἐφονεύθη ἰδιοχείρως εἰς τὰ Μέγαρα, μὴ δυνηθεὶς νὰ φθάσῃ αὐτὰς, καὶ ἐτάφη ἐκεῖ, ἐνόμισάν τινες, ὅτι ἐκεῖ ἐβασίλευεν· ἐθυσίαζον

(α) Ἀπολλόδ. Αὐτόθ. 8.

(β) Ἀπολλόδ. Αὐτόθι. Κόνων. Λα΄. Ὀβίδ. Μετ. ϛ΄. 424. Προκλ. καὶ Τζέτζ. ἐν Ἡσιόδ. Θεογον. 129.

καὶ εἰς τιμὴν αὐτοῦ οἱ Μεγαρεῖς κατ' ἔτος, ὡς λέγει ὁ Παυσανίας, ὅςτις εἶδε τὸν τάφον. Ἡ δὲ Πρόκνη καὶ Φιλομήλα ἔφυγον εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἐθρήνουν καὶ τὴν ἰδίαν συμφορὰν, καὶ τοῦ υἱοῦ τῆς Πρόκνης, ἕως οὗ ἀπέθανον· ὅθεν μετεμόρφωσαν αὐτὰς εἰς τὰ ὄρνεα ἐκεῖνα, ἐπειδὴ τὸ λάλημα αὐτῶν εἶναι λυπηρόν. Συνήργησε δὲ εἰς τοῦτο καὶ ἕτερόν τι· ἐπειδὴ εἰς τὴν Δαυλίδα, ὅπου ἐβασίλευεν ὁ Τηρεὺς, δὲν φωλεύουσιν αἱ χελιδόνες εἰς τὰς ὀροφὰς τῶν οἴκων, οὔτε γεννῶσιν· ὅθεν ἔπλασαν ἄλλον μῦθον· ὅτι ἡ Φιλομήλα χελιδὼν γενομένη διέτριβεν ἐκεῖ, καὶ τὸ φάσμα τοῦ Τηρέως ἐδίωξεν αὐτὴν ἐκεῖθεν. Φαίνεται, ὅτι ἦσαν πολλοὶ Ἔποπες ἐκεῖ, καὶ κατεδίωκον τὰς χελιδόνας (α). Ὁ Σοφοκλῆς καὶ Εὐριπίδης καὶ ὁ Λίβιος Ἀνδρόνικος ἔγραψαν τραγῳδίας τραγικωτάτας τοῦ συμβεβηκότος τούτου, ἀλλ' ἀπώλοντο.

ΚΕΦΑ΄ΛΑΙΟΝ ΣΤ΄.

Περὶ τοῦ Ἐρεχθέως ϛ΄ Βασιλέως τῶν Ἀθηναίων, καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ.

Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Πανδίονος ἐμοίρασαν τὴν ἀρχὴν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ. Καὶ ὁ μὲν Ἐρεχθεὺς ἔλαβε τὴν βασιλείαν. Λαβὼν δὲ καὶ γυναῖκα τὴν Πραξιθέαν θυγατέρα τινὸς ἐγχωρίου Φρασίμου καλουμένου, καὶ τῆς Διογενείας θυγατρὸς τοῦ Κηφισοῦ, ἐγέννησε τρεῖς υἱούς· τὸν Κέκροπα, Πάνδωρον καὶ Μητίονα· καὶ τέσσαρας θυγατέρας, Πρόκριν, Κρέουσαν, Χθονίαν καὶ Ὠρείθειαν. Καὶ τὴν μὲν Πρόκριν ἔλαβε γυναῖκα ὁ Κέφαλος υἱὸς

(α) Παυσαν. Ἀττικ. Μα΄. 8. Φωκικ. Δ΄. 6. Φαβρίκ. Βιβλιοθήκ. Ἑλληνικ. Β΄. Ιζ΄. 3.

τοῦ Δηϊονέως. Τὴν δὲ Ὠρείθυιαν ἥρπασεν ὁ Βορέας. Τὴν δὲ Κρέουσαν ὁ Ξοῦθος. Ὁ δὲ Βούτης ἔλαβε τὴν ἱερωσύνην τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ τοῦ Ποσειδῶνος Ἐριχθονίου ἐπονομαζομένου. Ἐκ τούτου τοίνυν τοῦ Βούτου κατάγεται τὸ γένος τῶν Ἱερέων Ἐτεοβουτάδων καλουμένων, παρὰ τὸ Βούτης καὶ ἐτεὸν, τὸ ἀληθές.

Ἐπειδὴ δὲ συνέβη πόλεμος μεταξὺ Ἀθηναίων καὶ Ἐλευσινίων, οἵτινες ἐκάλεσαν καὶ τὸν Εὔμολπον σύμμαχον ἐκ τῆς Θράκης, ἠρώτησεν ὁ Ἐρεχθεὺς τὸ μαντεῖον περὶ τῆς νίκης, καὶ ἔλαβε χρησμὸν, ὅτι θέλει νικήσῃ, ἂν θυσιάσῃ μίαν τῶν θυγατέρων αὐτοῦ εἰς τὸν Ἄρην. Ἐδέχθη τοίνυν τὸν θάνατον ἑκουσίως ἡ νεωτάτη· καὶ ἐπειδὴ εἶχον ἅπασαι αἱ ἀδελφαὶ συνωμοσίαν, ἵνα μὴ ἐπιζήσωσιν αἱ ἄλλαι, ὅταν ἀποθάνῃ ἡ μία αὐτῶν, ἐσφάγησαν καὶ ἐκεῖναι ἰδιοχείρως. Ἐνίκησε τοίνυν ὁ Ἐρεχθεὺς, ἐφόνευσε καὶ τὸν Εὔμολπον. Ἀλλ' ἀγανακτήσας ὁ Ποσειδῶν διὰ τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Εὐμόλπου, παρεκάλεσε τὸν Δία, καὶ ἐκεραύνωσε τὸν Ἐρεχθέα, κατέστρεψε καὶ πᾶσαν τὴν οἰκίαν αὐτοῦ· ἢ κατ' ἄλλους αὐτὸς ὁ Ποσειδῶν ἔπληξε τὴν γῆν μὲ τὴν τρίαιναν, ἥτις ἠνοίχθη καὶ κατέπιε τὸν Ἐρεχθέα ζῶντα. Ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι ἐτίμησαν αὐτὸν μὲν ὡς θεὸν, τὸν δὲ Βούτην ὡς Ἥρωα, κτίσαντες καὶ Ἱερὸν αὐτοῦ Ἐρέχθειον καλούμενον.

Ἔλαβε τοίνυν τὴν βασιλείαν ὁ Ἐρεχθεὺς τῷ 1431 πρὸ Χριστοῦ, καὶ ἐβασίλευσε τριάκοντα τέσσαρας χρόνους. Ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ Πάνδωρος ἐπέρασεν εἰς τὴν Εὔβοιαν, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ.

Εἶχε δὲ καί τινα υἱὸν νόθον ὁ Ἐρεχθεὺς Ὀρνέα ὀνομαζόμενον, ὅστις, ἐπειδὴ ἐβασίλευσεν ὁ Κέκροψ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἦλθεν εἰς τὴν Ἀργολίδα, καὶ ἔκτισε τὴν πόλιν Ὀρνεὰς ἀπ' αὐτοῦ καλουμένην. Οὗτος δὲ ἐγέννησε τὸν Πετεῶ εἰς τὰς Ἀθήνας ἔτι ὤν. Ὁ δὲ Πετεῶς ἐγέννησε τὸν Μενεσθέα.

Ὁ μὲν Πετεῶς ἦτον συνωμότης ὕστερον εἰς τὴν ἐπανάστασιν τῶν Παλλαντίδων κατὰ τοῦ Αἰγέως, καὶ

διωχθεὶς ἐκ τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ Αἰγέως, ἐκόμισεν ἀποικίαν εἰς τὴν Φωκίδα ἐκ τοῦ δήμου τῶν Στειριέων τῆς Ἀττικῆς, καὶ ἔκτισε τὴν πόλιν Στεῖριν τῆς Φωκίδος. Οἱ δὲ Αἰγύπτιοι ἔλεγον, ὅτι καὶ ὁ Πετεὼς ἦτον Αἰγύπτιος, καὶ διφυὴς ὡς ὁ Κέκροψ νομιζόμενος· ὁμοίως ἔλεγον καὶ ἄλλα πολλὰ, καὶ ὅτι καὶ οἱ Εὐμολπίδαι ἦσαν Αἰγύπτιοι. Ἔλεγον δὲ ταῦτα ἄνευ τινὸς ἀποδείξεως, μὲ πολλὴν φιλοτιμίαν, διὰ τὴν δόξαν τῶν Ἀθηναίων. Καὶ τέλος ἀπόδειξιν δὲν ἤθελον, ἀλλ᾽ ἤθελον μόνον, νὰ νομίζωνται οἱ Ἀθηναῖοι ἄποικοι αὐτῶν. Καὶ ποτὲ δὲν οἰκειοποιήθησαν οὕτως ἄλλο ἔθνος. (α).

Ὁ δὲ Μενεσθεὺς ἐγένετο μέγας δημαγωγὸς εἰς τὰς Ἀθήνας, ὁμιλῶν πρὸς χάριν τοῦ δήμου, ὥςε αὐτὸς νομίζεται πρῶτος δημαγωγὸς τῶν Ἀθηνῶν. Συνέβη δὲ κατά τινας καὶ ἔλλειψις σίτου τότε εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ κομίσας αὐτὸς ἐκ τῆς Αἰγύπτου, εἵλκυσε πρὸς ἑαυτὸν τὴν εὔνοιαν τοῦ δήμου. Εὑρὼν τοίνυν εὐκαιρίαν ἁρμοδίαν ἐν τῇ ἀπουσίᾳ τοῦ Θησέως, ἔφερε τοὺς Διοσκούρους εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ κατεςάθη βασιλεὺς, καὶ διὰ τοῦτο ὠνόμασεν αὐτοὺς ἄνακτας καὶ σωτῆρας. Ἡ δόξα τοῦ Θησέως ὅμως ἔλαμπεν ἔτι εἰς τὰς καρδίας τῶν Ἀθηναίων· ἐπειδὴ, ὅτε παρεσκεύαζε τὸν ςόλον ὁ Μενεσθεὺς εἰς τὸν Φαληρέα διὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, ἐπανεςάτησαν, ζητοῦντες ςρατηγὸν τὸν Θησείδην Δημοφῶντα. Ἐξενίκησεν ὅμως πάλιν ὁ Μενεσθεὺς, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Τρῳάδα ςρατηγὸς καὶ βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων μὲ πεντήκοντα πλοῖα, ἔνθα ἐφάνη πρῶτος ἐπιςήμων τῆς Ἱππικῆς, ὡς λέγει ὁ Ὅμηρος, καὶ τῆς λοιπῆς τακτικῆς.

,,Τῷ δ᾽ οὔπωτις ὁμοῖος ἐπιχθονίων γένετ᾽ ἀνὴρ,
,,Κοσμῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.
,,Νέςωρ οἶος ἔριζεν, ὁ γὰρ προγενέστερος ἦεν.

Ἐπειδὴ ὁ Νέςωρ ἦτον πολυπειρότερος. Ἐκλείσθη δὲ

(α) Παυσαν. Κορινθ. Κε΄. 5. Φωκικ. Λε΄. 5. Διόδωρ. Α΄. Κη΄. Κθ΄.

καὶ ὁ Μενεσθεὺς εἰς τὸν Δούρειον ἵππον, καὶ ἐπιςρέφων ἐκ τῆς Τρωάδος, ἀπέθανεν εἰς τὴν νῆσον Μῆλον. Καὶ οὗτος ἔλαβεν ὁ Θησείδης Δημοφῶν τὴν βασιλείαν τῶν Ἀθηνῶν. Ἔλαβε δὲ αὐτὴν ὁ Μενεσθεὺς τῷ 1293, καὶ ἐβασίλευσεν εἴκοσι τρεῖς χρόνους (α).

Μετὰ δὲ τὸν Ἐρεχθέα ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Κέκροψ ὁ β′ τῷ 1397, ὁ ἕβδομος βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων, καὶ λαβὼν γυναῖκα τὴν Μητιάδουσαν θυγατέρα τοῦ Εὐπαλάμου πατρὸς τοῦ Δαιδάλου, ἐγέννησε τὸν Πανδίονα. Συνέβη ὅμως διχόνοια μεταξὺ τῶν υἱῶν τοῦ Ἐρεχθέως περὶ τῆς βασιλείας, καὶ κατέςησαν κριτὴν τὸν Ξοῦθον τὸν γαμβρὸν αὐτῶν, καὶ ἐκεῖνος ἔκρινε τὸν Κέκροπα διάδοχον, πρωτότοκον ὄντα· οἱ δὲ ἄλλοι ἐδίωξαν τὸν Ξοῦθον ἐκεῖθεν. Ἐβασίλευσε δὲ ὁ Κέκροψ εἰκοσιπέντε χρόνους· ἔπειτα διωχθεὶς ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, μεμετῴκησε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν Εὔβοιαν. Εἰς τὴν Ἀλίαρτον πόλιν τῆς Βοιωτίας ἐσώζετο Ἡρῷον αὐτοῦ, πλὴν ἄδηλον διὰ τὶ (β).

Μετὰ δὲ τὸν Κέκροπα ἐβασίλευσεν ὁ Πανδίων ὁ β′, ὁ ὄγδοος βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων, τῷ 1372. Ἐπαναςατήσαντες δὲ οἱ Μητιονίδαι οἱ υἱοὶ τοῦ Μητίονος τοῦ Ἐρεχθέως, ἐδίωξαν αὐτὸν ἔτι ἄγαμον ὄντα· ὅθεν ἐλθὼν εἰς τὰ Μέγαρα, καὶ λαβὼν τὴν Πελίαν γυναῖκα, θυγατέρα τοῦ ἐκεῖ βασιλέως Πύλα, ἔμεινε βασιλεὺς τῶν Μεγάρων· διότι ὁ Πύλας φονεύσας τὸν θεῖον αὐτοῦ Βίαντα, ἦτον ἀνάγκη νὰ φύγῃ ἐκεῖθεν· ὅθεν παραδοὺς τὴν βασιλείαν τῷ Πανδίονι, ἐκόμισεν ἀποικίαν εἰς τὴν Πελοπόννησον, καὶ ἔκτισε τὴν ἀπ᾽ αὐτοῦ ὀνομασθεῖσαν Πύλον. Ἐγέννησε τοίνυν ἐκεῖ τέσσαρας υἱούς· τὸν Αἰ-

---

(α) Παυσαν. Ἀττικ. Ιβ′. 6. Κγ′. 10. Κορινθ. Ιη′. 3. Α′. 2. Λακωνικ. Ιη′. 3. Πλούταρχ. ἐν Θησ. Λβ′. Λγ′. Τζέτζ. Μεθομηρικ. 88. Αἴλιαν. Ποικίλ. Ἱςορ. Δ′. ε′. Ὅμηρ. Ἰλ. Β. 552. Μ. 331. 355. Δ′. 327. Ν. 69.

(β) Ἀπολλόδ. Γ′. Ιε′, 5. Παυσαν. Ἀττικ. Ε′. 3. Ἀχαΐκ. Α′. 2. Βοιωτικ. Λγ′. 1.

γέα, Πάλλαντα, Νῖσον καὶ Λύκον· ἔπειτα ἀποθανὼν ἐτάφη εἰς τὰ Μέγαρα πλησίον τῆς θαλάσσης, ὅπου ἦτον ὁ σκόπελος τῆς Αἰθυίας Ἀθηνᾶς καλούμενος. Ἐτίμησαν δ' αὐτὸν οἱ Μεγαρεῖς, ἔκτισαν καὶ Ἡρῷον αὐτοῦ (α). Ἐγέννησε δὲ καί τινα νόθον υἱὸν Οἰνέα καλούμενον, περὶ οὗ οὐδὲν ἄλλο ἀναφέρεται, εἰμὴ, ὅτι ὠνομάσθη ἡ φυλὴ Οἰνηῒς ἀπ' αὐτοῦ.

Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Πανδίονος, ἐςράτευσαν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ διώξαντες τοὺς Μητιωνίδας, διεμοίρασαν εἰς τέσσαρα μέρη τὸ βασίλειον. Καὶ ὁ μὲν Νῖσος ἔλαβε τὰ Μέγαρα. Ὁ δὲ Λύκος τὸ πρὸς τὴν Εὔβοιαν μέρος. Ὁ δὲ Πάλλας τὸ μεσημβρινόν. Ὁ δὲ Αἰγεὺς τὸ περὶ τὰς Ἀθήνας, τὸ κυρίως Ἀττικὴν καλούμενον· ὅθεν ἔλεγεν ὁ Αἰγεὺς παρὰ Σοφοκλεῖ.

,,Πατὴρ δ' ἀπελθεῖν ὥρισ' εἰς Ἀκτὴν ἐμοὶ,
,,Πρεσβεῖα νείμας τῆς δὲ γῆς· τῷ δ' αὖ Λύκῳ
,,Τὸν ἀντίπλευρον κῆπον Εὐβοίας νέμων.
,,Νίσῳ τὴν ἀνώμαλον ἐξαίρει χθόνα,
,,Σκείρωνος ἀκτῆς· τῆς δὲ γῆς τὸ πρὸς νότον
,,Ὁ σκληρὸς οὗτος καὶ Γίγαντας ἐκτρέφων
,,Εἴληχε Πάλλας.

Εἶχεν ὅμως τὸ πᾶν κράτος ὁ Αἰγεύς· ὅθεν αὐτὸν ἀναφέρουσιν οἱ χρονολόγοι ἔννατον βασιλέα τῆς Ἀττικῆς, ὅςτις ἔλαβε τὴν βασιλείαν τῷ 1354 πρὸ Χριςοῦ. Δὲν ἔμειναν ὅμως εἰρηνικοί· ἐπειδὴ ὁ Αἰγεὺς ἔλαβε τὸ μέρος τοῦ Πάλλαντος καὶ Λύκου· ὅθεν ὁ μὲν Λύκος ἔφυγεν εἰς τὴν Ἀρήνην πόλιν τῆς Μεσσηνίας, καὶ ἐδίδαξε τὸν Ἀφαρέα τὰ ὄργια τῶν μεγάλων θεῶν. Ἐκεῖθεν δὲ ἐπέρασεν εἰς τὴν Λυκίαν, καὶ ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ ἡ χώρα οὕτως (β). Ὁ δὲ Πάλλας, ὅςτις εἶχε πεντήκοντα υἱοὺς, ἔμεινεν εἰς τὴν Ἀττικὴν, περιμένων εὐ-

(α) Ἀπολλόδ. Αὐτόθ. Παυσαν. Ἀττικ. Ε'. Μα'. 6.
(β) Ἀπολλόδ. Αὐτόθι. Παυσαν. Μεσσηνιακ. Β'. 4. Ἡρόδοτ. Κλ'. Ρογ'. Στράβων. Θ'. 392. Ἀποσπασμάτ. Σοφοκλ.

καιρίαν. Οὗτοι ἦσαν οἱ Θρυλλούμενοι Παλλαντίδαι, οἵτινες κατοικοῦντες εἰς τὴν Πελλήνην τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς, κατετάραξαν καὶ τὸν Αἰγέα καὶ τὸν Θησέα.

Ὁ δὲ Νῖσος βασιλεύων εἰς τὰ Μέγαρα, εἶχε διαφορὰν μὲ τὸν Σκίρωνα, ὅςτις ἐζήτει τὴν βασιλείαν, ἐπειδὴ ἦτον γαμβρὸς τοῦ Πανδίονος· ὅθεν ἐκάλεσαν τὸν Αἰακὸν, ὅςτις ἀπεφάσισε, νὰ εἶναι ὁ Νῖσος βασιλεὺς, καὶ ὁ Σκίρων Πολέμαρχος. Μόλις δὲ ἠλευθερώθη ἐκ τούτου, καὶ ἐπολιόρκησεν ὁ Μίνως τὰ Μέγαρα διὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀνδρώγεω. Ὁ Νῖσος εἶχε χρυσῆν τρίχα εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ τὸ μαντεῖον εἶπεν, ὅτι ἡ βασιλεία αὐτοῦ ἤρτηται ἐκ τῆς τριχὸς ἐκείνης. Εἶχε δὲ καὶ θυγατέρα Σκύλλαν καλουμένην, ἥτις ἀγαπήσασα τὸν Μίνωα, ἔκοψε τὴν τρίχα, κοιμωμένου τοῦ Νίσου, καὶ οὕτως ἔλαβε τὴν πόλιν ὁ Μίνως, ἐφόνευσε καὶ τὸν Νῖσον. Ὁ δὲ Μίνως πρότερον μὲν ὑπεσχέθη νὰ λάβῃ αὐτὴν γυναῖκα· ὕςερον δὲ βδελυττόμενος τὴν προδοσίαν, ἐκρέμασεν αὐτὴν ἀπὸ τῆς πρώρας τοῦ πλοίου· ἔπειτα ἔῤῥιψεν αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὴν ἄκραν τῆς Τροιζῆνος, ἥτις ὠνομάσθη ἀπ' αὐτῆς Σκύλλαιον ἀκρωτήριον. Δὲν τὴν ἔθαψαν ὅμως, ἀλλ' ἔφαγον αὐτὴν τὰ ὄρνεα. Κατ' ἄλλους δὲ ἔδησεν αὐτὴν ὄπισθεν τοῦ πλοίου, καὶ τὴν ἔσυρε μέχρι τῆς Σικελίας, ὅπου ὠνομάσθη ἀπ' αὐτῆς ἡ ἐκεῖ Σκύλλα. Ἔπλασαν δὲ, ὅτι μετεμορφώθη αὐτὴ μὲν εἰς κεῖριν, ὁ δὲ Νῖσος εἰς ἁλίαρτον, καὶ διώκει αὐτήν. Ἔθαψαν δὲ τὸν Νῖσον οἱ Μεγαρεῖς ἐντίμως, ὠνόμασαν ἀπ' αὐτοῦ καὶ τὴν χώραν Νίσαν, καὶ τὸν λιμένα Νισαίαν (α)· εἶχον καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας μνημεῖον αὐτοῦ ὄπισθεν τοῦ Λυκείου.

Ὁ δὲ Αἰγεὺς ἔλαβε γυναῖκα τὴν Μήταν θυγατέρα τοῦ Ὁπλῆτος, υἱοῦ τοῦ Ἴωνος, καὶ μὴ τεκνογονῶν, ἔλαβε καὶ ἄλλην τὴν Χαλκιόπην θυγατέρα τοῦ Ῥηξή-

(α) Ἀπολλόδ. Αὐτόθ. 8. Παυσαν. Ἀττικ. ΙΘ'. 4. ΜΔ'. 4. Μα'. 4. 4. Ὀβίδ. Μετ. Ι'. 605. Τζέτζ. ἐν Λυκόφρ. 650.

νορος, ἀλλ' οὔτε ἐξ αὐτῆς ἐτεκνογόνησεν· Ὅθεν φοβούμενος τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ, καὶ μάλιςα τοὺς Παλλαντίδας, διὰ τὴν ἀτεκνίαν, ἦλθεν εἰς τοὺς Δελφοὺς, καὶ ἠρώτησε τὸ μαντεῖον περὶ τεκνογονίας. Ἡ δὲ Πυθία ἀπεκρίθη τὰ ἑξῆς.

„Ἀσκοῦ τὸν προὔχοντα πόδα, μέγα φέρτατε λαῶν,
„Μὴ λύσῃς, πρὶν εἰς ἄκρον Ἀθηναίων ἀφίκηαι.

Μὴ ἐννοῶν δὲ τὸν χρησμὸν. ἐπέςρεψε πάλιν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔπειτα εἰς τὴν Τροιζῆνα, ἵνα ἐρωτήσῃ τὸν Πιτθέα, ὅςτις ἐνομίζετο ἄριςος χρησμολόγος. Ὁ δὲ Πιτθεὺς ἐννοήσας τὸν χρησμὸν. ἐμέθυσεν αὐτὸν, ἔπειτα ἐκοίμισε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Αἴθραν μετ' αὐτοῦ. Τὸ πρωῒ ὁ Αἰγεὺς ἐννοήσας τὸ γεγονὸς, ἐλυπήθη, καὶ παρήγγειλε τῇ Ἄθρᾳ, ἐὰν γεννήσῃ ἀρσενικὸν τέκνον, νὰ τὸ ἀναθρέψῃ, καὶ νὰ μὴ εἰπῇ τίνος εἶναι· ἐπειδὴ ἐφοβεῖτο τοὺς Παλλαντίδας. Ἔπειτα βαλὼν τὴν μάχαιραν καὶ τὰ πέδιλα αὐτοῦ ὑπό τινα μεγάλην πέτραν, εἶπεν· ὅταν δυνηθῇ τὸ παιδίον, νὰ σηκώσῃ τὴν πέτραν ταύτην, νὰ μεταχειρισθῇ τὸ ξίφος, νὰ ἐφαρμόσῃ καὶ τὰ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, νὰ λάβῃ αὐτὰ, καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἑώρταζε τὸν ἀγῶνα τῶν Παναθηναίων, καὶ τότε ἐφονεύθη ὁ Ἀνδρόγεως· ὅθεν ἐπολιώρκησεν ὁ Μίνως ὕςερον καὶ τὰς Ἀθήνας, ὅτε ἐπολιόρκει τὰ Μέγαρα. Στενοχωρούμενοι τοίνυν οἱ Ἀθηναῖοι ὑπὸ λοιμοῦ τε καὶ λιμοῦ, ἐθυσίασαν τὰς θυγατέρας τοῦ Ὑακίνθου, κατά τινα χρησμὸν· ὅμως δὲν ἔπαυσε τὸ κακὸν, καὶ ἠναγκάσθησαν, νὰ δεχθῶσιν εἰρήνην, ὡς ἤθελεν ὁ Μίνως, κατ' ἄλλον χρησμόν. Ὁ δὲ Μίνως ἐζήτησεν ἑπτὰ νέους, καὶ ἑπτὰ παρθένους κατ' ἔτος εἰς τροφὴν τοῦ Μινωταύρου, τοὺς ὁποίους ἔπεμπον ὕςερον οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ τέλος ἐπέμφθη καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Θησεὺς, καὶ διὰ τοῦτο ἀπέθανεν ὁ Αἰγεὺς, διὰ τὸ λάθος τοῦ κυβερνήτου· ἐπειδὴ παρήγγειλεν αὐτὸν, νὰ ἔχῃ λευκὰ ἱςία εἰς τὸ πλοῖον, ἂν ἐπιςρέφῃ ὁ Θησεὺς, καὶ ἐκεῖνος ἀλησμόνησεν. Ὁ δὲ ἱςάμενος ἐν τῇ ἀκροπόλει εἰς μέρος, ὅθεν

ἐφαίνετο ἡ θάλασσα, καὶ ἰδὼν τὸ πλοῖον μὲ τὰ μέλανα ἱσία, ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ, καὶ ἐφονεύθη, ὅπου ἔκτισαν Ἡρῷον αὐτοῦ. Κατ' ἄλλους δὲ εἰς τὴν θάλασσαν ἔπεσε καὶ ἐπνίγη, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη τὸ Αἰγαῖον πέλαγος (α).

Δὲν ἐγέννησε δὲ ἄλλα τέκνα, καὶ διὰ τοῦτο ἔλαβεν ὕστερον καὶ τὴν Μήδειαν γυναῖκα, ἥτις ὑπεσχέθη, ἵνα ἐλευθερώσῃ αὐτὸν ἐκ τῆς ἀτεκνίας. Ὁ Σοφοκλῆς καὶ Εὐριπίδης ἔγραψαν τραγῳδίας αὐτοῦ, ἀλλ' ἀπώλοντο. Ἐβασίλευσε δὲ χρόνους τριάκοντα δύο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄.

Περὶ τοῦ Θησέως.

Ὁ Θησεὺς τοίνυν υἱὸς τοῦ Αἰγέως καὶ τῆς Αἴθρας ἐγεννήθη κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον· Ὁ δὲ Πιτθεὺς ἐκήρυξεν, ὅτι ἐγεννήθη ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος, ἵνα μὴ καταισχυνθῇ ἡ Αἴθρα· Ἔπειτα δὲ ἀνέτρεφεν αὐτὸν ἐπιμελέστατα, καταστήσας καὶ παιδαγωγὸν αὐτοῦ τὸν Κοννίδαν, ἄνθρωπον ἔμπειρον καὶ ἐνάρετον, τὸν ὁποῖον ἐτίμησαν οἱ Ἀθηναῖοι, ἐναγίζοντες εἰς αὐτὸν μίαν ἡμέραν πρὸ τῶν Θησείων. Ὁμοίως ἐτίμησαν καὶ τοὺς ζωγράφους, τὸν Σιλανίωνα καὶ Παῤῥάσιον, ἐπειδὴ ἐζωγράφισαν τὴν εἰκόνα αὐτοῦ. Ὅτε δὲ ἦτον ἑπταετὴς, ἦλθεν ὁ Ἡρακλῆς πρὸς τὸν Πιτθέα, καὶ ἀφῆκε τὴν λεοντῆν κατὰ γῆς, ὅτε ἐκάθησαν εἰς τὸ δεῖπνον. Ἔτυχον καὶ ἄλλοι παῖδες ἐκεῖ, οἵτινες ἰδόντες αὐτὴν ἔφυγον, νομίζοντες, ὅτι ἦτον λέων. Αὐτὸς δὲ ἁρπάσας πέλεκυν παρὰ τῶν δούλων, ὥρμησε νὰ φονεύσῃ

(α) Ἀπολλόδ. Γ΄. Ιε΄. 6 — Πλούταρχ. ἐν Θησ. γ΄. Παυσαν. Αττικ. Ε΄. 4. Κβ΄. 5. Φαβρίκ. Βιβλ. Β΄. Ιζ΄. 3.

αὐτόν. Γενόμενος δὲ ἔφηβος, ἦλθεν εἰς τοὺς Δελφοὺς, καὶ ἀφιέρωσε τὴν θρεπτήριον κόμην. Ἐκούρευσεν ὅμως μόνον τὸ ἔμπροσθεν μέρος, καὶ τοῦτο τὸ εἶδος τῆς κουρᾶς ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Θησηΐς (*). Τὸν δὲ τόπον ἐκεῖνον, ἐν ᾧ καθήσας ἐκουρεύθη εἰς τοὺς Δελφοὺς, ὠνόμασαν Θησεῖον. Ἐκεῖθεν δὲ ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὴν Τροιζῆνα.

Πρότερον μὲν ἔκρυπτεν ἡ Αἴθρα τὴν γέννησιν αὐτοῦ, ὅτε δὲ ἐγένετο δεκαὲξ χρόνων, εἶπεν αὐτῷ πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, ἔδειξε καὶ τὰ κεκρυμμένα σημεῖα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Ὅθεν κυλίσας τὴν πέτραν, ἔλαβεν αὐτὰ, καὶ παρεσκευάζετο, νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ ξηρᾶς. Ὁ δὲ Πιτθεὺς καὶ ἡ Αἴθρα ἔλεγον, νὰ ἔλθῃ διὰ θαλάσσης, ἐπειδὴ ὁ δρόμος ἦτον πλήρης λῃστῶν καὶ κακούργων, καὶ σχεδὸν ἀδιάβατος. Διότι ὁ Ἡρακλῆς ὁ ἐξολοθρευτὴς τούτων, ἦτον τότε εἰς τὴν Ἀσίαν δοῦλος τῆς Ὀμφάλης. Αὐτὸς ὅμως ἀκούων τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ τρόπαια ἐκείνου, καὶ φλογιζόμενος ὑπὸ τῆς φιλοτιμίας, ἤθελε νὰ τὸν μιμηθῇ. Ἦτον δὲ καὶ συγγενὴς μητρόθεν· ἐπειδὴ ἡ Ἀλκμήνη ἦτον ἐγγονὴ τοῦ Πέλοπος· ὁ δὲ Πιτθεὺς υἱός. Ἐλθὼν τοίνυν διὰ ξηρᾶς, ἐφόνευσεν ἐν τῇ Ἐπιδαυρίᾳ τὸν Κορυνήτην, ἐν τῷ Ἰσθμῷ τὸν Σίννιν, ἐν τῇ Κορινθίᾳ τὴν Κρομυωνίαν Σῦν, εἰς τὴν Μεγαρίδα τὸν Σκίρωνα, εἰς τὴν Ἐλευσινίαν τὸν Κερκύονα, καὶ ἐν τῷ Κηφισσῷ τὸν Προκρούστην, ὡς εἴρηται ἐκεῖ, καὶ ἐκαθάρισε τὸν δρόμον. Κατὰ δὲ τὸν Κηφισσὸν ἐφιλοξένησαν αὐτὸν οἱ Φυταλίδαι, καὶ τὸν ἐκαθάρισαν ἀπὸ τῶν φόνων τούτων.

(*) Ἦτον συνήθεια, νὰ ἔρχωνται εἰς τοὺς Δελφοὺς εἰς ἀφιέρωσιν τῆς θρεπτηρίου κόμης, κατά τινας· κατ' ἄλλους δὲ ὁ Θησεὺς ἤρξατο πρῶτος. Τοῦτο ὅμως ἦτον ἔθος ἐπίσημον τῶν ἀρχαίων· ὅθεν καὶ ὁ Πηλεὺς ὑπεσχέθη, νὰ ἀφιερώσῃ εἰς τὸν Σπερχειὸν ποταμὸν τὴν θρεπτήριον κόμην τοῦ Ἀχιλλέως, ἂν ἐπιστρέψῃ ἐκ τῆς Τρῳάδος. Ἐκούρευον δὲ τὴν κόμην διὰ δύο αἰτίας, διὰ τὴν ῥηθεῖσαν, καὶ ἐπὶ πένθους· ὅθεν ἡ μὲν ἐλέγετο θρεπτήριος, ἡ δὲ πένθιμος.

Ἐλθὼν δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας ἀγνώριστος τῇ ὀγδόῃ τοῦ Κρονίου μηνὸς, εὗρε καὶ τὴν βασιλείαν τεταραγμένην, καὶ τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Ἐπειδὴ τὴν μὲν βασιλείαν κατετάραττον οἱ Παλλαντίδαι, τὸν δὲ οἶκον ἡ Μήδεια, ἣν εἶχε τότε γυναῖκα ὁ Αἰγεύς. Εἰσχωρήσας οὖν ἀγνώριστος εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον, ἐγνωρίσθη ὑπὸ τῆς Μηδείας, ἥτις κατέπεισε τὸν Αἰγέα, νὰ τὸν φαρμακώσῃ. Ὁ δὲ ἐπείσθη εὐκόλως, φοβούμενος καὶ ὑποπτευόμενος πάντα ξένον, διὰ τὴν μετὰ τῶν Παλλαντίδων σύγχυσιν· ὅθεν παρεσκεύασαν τὸ φάρμακον, καὶ εἶχον αὐτὸ ἕτοιμον εἰς τὴν τράπεζαν. Ὁ δὲ Θησεὺς δὲν ἐφανερώθη ἔτι, προσμένων νὰ ἐρωτηθῇ πρῶτον. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Αἰγεὺς δὲν ἠρώτησεν αὐτὸν ἄλλα φρονῶν, ἐκεῖνος ἑλκύσας τὸ ξίφος, ἔκοπτε τὸ κρέας εἰς τὴν τράπεζαν. Γνωρίσας οὖν τὸ ξίφος ὁ Αἰγεὺς, ἔῤῥιψε τὸ φάρμακον εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐχύθη εἰς τὸν περίβολον τοῦ ναοῦ τοῦ Δελφινίου Ἀπόλλωνος· ἐπειδὴ ἐκεῖ ἦτον ὁ οἶκος· ὅθεν ὠνόμαζον τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ, ὅπερ ἦτον ἐπὶ τῆς πύλης πρὸς ἀνατολὰς τοῦ ναοῦ, Ἑρμῆν τὸν ἐπ' Αἰγέως πύλαις. Τὸν δὲ Θησέα ἐναγκαλισάμενος, ἐφίλησε καὶ φιλοφρονησάμενος τὰ λοιπὰ, ἐκάλεσε τοὺς πολίτας, καὶ ἔδειξεν αὐτὸν, λέγων· οὗτος ἐςὶν ὁ υἱός μου, καὶ ὁ βασιλεὺς ἡμῶν. Ἐκεῖνοι δὲ ἐδέχθησαν αὐτὸν μετὰ πάσης χαρᾶς (α).

Οἱ δὲ Παλλαντίδαι βλέποντες ἄτεκνον τὸν Αἰγέα, δὲν ὑπέφερον νὰ ἀποθάνῃ, ἀλλ' ἐπεβούλευον αὐτὸν ἔτι ζῶντα· τότε δὲ ἰδόντες καὶ διάδοχον ἕτοιμον, κατεταράχθησαν, προφασιζόμενοι, ὅτι ὁ Αἰγεὺς δὲν ἦτον νόμιμος βασιλεὺς, θετὸς υἱὸς ὢν τοῦ Πανδίονος· ἤδη δὲ παρέςησε πάλιν διάδοχον ξένον, καὶ νόθον· ἐπειδὴ ἐλέγετο, ὅτι ὁ Αἰγεὺς ἦτον υἱὸς τινὸς Σκυρίου καλουμένου, ἢ Σκίρωνος, υἱοῦ τοῦ ῥηθέντος Πύλα, καὶ τινος

(α) Πλούταρχ. ἐν Θησ. δ' — ιβ'. Παυσαν. Ἀττικ. ΚΖ'. 8. Ἀπολλόδ. Γ'. Ις'. α' — Διόδ. Δ'. ΝΘ'.

θυγατρὸς τοῦ Πανδίονος· ὅθεν υἱοθέτησεν αὐτὸν ὁ πάππος αὐτοῦ Πανδίων. Τοῦτο ὅμως ἔπλασαν ἴσως οἱ Παλλαντίδαι, ἵνα ἔχωσι πρόφασιν. Ἐπαναςατήσαντες τοίνυν ἀναφανδὸν, διηρέθησαν εἰς δύο μέρη, καὶ τὸ μὲν ἐχώρει πρὸς τὸ ἄςυ ἀπὸ τῆς Σφηττοῦς, τὸ δὲ ἄλλο ἐκρύπτετο εἰς τὴν Γαργηττῶ, ἵνα προσβάλωσιν ἅμα ἐξαίφνης εἰς τὸ ἄςυ. Ἐφανέρωσεν ὅμως τὴν ἐπιβουλὴν ὁ Κήρυξ Λεώς. Ἐξελθὼν, οὖν ὁ Θησεὺς, ἐφόνευσε πάντας τοὺς κεκρυμμένους· οἱ δὲ ἄλλοι μεθ' ὧν ἦν καὶ ὁ πατὴρ αὐτῶν Πάλλας, μαθόντες τοῦτο, διεσκορπίσθησαν, πρὶν φθάσῃ ὁ Θησεὺς ἐκεῖ, καὶ πλέον δὲν ἐσυνάχθησαν. Κατ' ἄλλους δὲ ἐφόνευσε καὶ αὐτοὺς καὶ τὸν Πάλλαντα. Καὶ οὕτως ἐξωλοθρεύθη ἡ πληγὴ αὕτη. Ἔπειτα δὲ ἐφόνευσε καὶ τὸν Μαραθώνιον ταῦρον, καὶ τότε ἐφιλοξένησεν αὐτὸν ἡ Ἑκάλη.

Μετ' ὀλίγον δὲ ἦλθον οἱ πρέσβεις τοῦ Μίνωος, ζητοῦντες τὸν τρίτον δασμὸν, τοὺς νέους δηλονότι, ὡς εἴρηται, καὶ ἔπρεπε νὰ δώσωσιν αὐτοὺς πάλιν κατὰ κλῆρον. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἤρξαντο κατηγορεῖν καὶ βλασφημεῖν τὸν Αἰγέα, ὡς αἴτιον τοῦ κακοῦ τούτου, ἐπειδὴ ἐφόνευσε τὸν Ἀνδρόγεων. Καὶ αὐτοὶ μὲν ςεροῦνται τὰ γνήσια τέκνα αὐτῶν, ἐκεῖνος δὲ ἔχων νόθον υἱὸν, δὲν πέμπει αὐτὸν, νὰ μεθέξῃ τῆς κοινῆς συμφορᾶς τῶν πολιτῶν, οὔτε θεραπεύει ἄλλως τὸ κακόν. Ταῦτα δὲ ἀκούσας ὁ Θησεὺς, καὶ λυπηθεὶς, ἦλθεν εἰς τὸ Πρυτανεῖον, καὶ παρεδόθη ἀκλήρωτος εἰς τὴν κοινὴν συμφορὰν, ὑποσχόμενος, καὶ νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς πολίτας ἐκ τούτου τοῦ κακοῦ. Οἱ μὲν ἄλλοι πάντες ὑπερεθαύμασαν τὸ δημοτικὸν αὐτοῦ, ὁ δὲ Αἰγεὺς λυπηθεὶς εἰς ἄκρον, ἐδοκίμασε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, ἐπειδὴ δὲν ἦτον οὐδεμία ἐλπὶς σωτηρίας· ἀλλ' ἐςάθη ἀδύνατον· τὰς δὲ μεγαληγορίας καὶ τὰ καυχήματα τοῦ Θησέως, ἐνόμιζον παρηγορίας μόνον. Ἐπειδὴ δὲ ἔπεμψαν δὶς πρότερον τὸν δασμὸν τοῦτον, ἐγένετο συνήθεια, νὰ ἔχῃ τὸ πλοῖον μέλανα ἱςία, ὅταν ἐπιςρέφῃ, εἰς σημεῖον πένθους. Τότε δὲ ὁ Αἰγεὺς ἔδωκε τῷ κυβερνήτῃ λευκὰ ἱ-

ϛία, ἢ κατ᾿ ἄλλους πορφυρᾶ, νὰ βάλῃ αὐτὰ, ἂν σωθῇ ὁ Θησεὺς, κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν αὐτοῦ. Κυβερνήτης δὲ ἦτον ὁ ᾿Αμαρσυάδας Φέρεκλος· ἢ κατ᾿ ἄλλους, ὁ Σκίρος ἐκ τῆς Σαλαμῖνος ἔδωκε Κυβερνήτην τὸν Ναυσίθοον, καὶ πρωρέα τὸν Φαίακα· ἐπειδὴ ἦτον καὶ ὁ ἔγγονὸς αὐτοῦ Μενέσθης μεταξὺ τῶν κληρωθέντων παίδων· διότι οἱ ᾿Αθηναῖοι τότε δὲν ἦσαν ἔμπειροι τῆς ναυτικῆς. ῞Οθεν ἔκτισεν ὕϛερον ὁ Θησεὺς ῾Ηρῶα τοῦ Ναυσιθόου καὶ Φαίακος εἰς τὸν Φαληρέα.

Λαβὼν οὖν τοὺς παῖδας ἀπὸ τοῦ Πρυτανείου, ἦλθε πρῶτον εἰς τὸ Δελφίνιον, καὶ ἀφιέρωσεν εἰς τὸν ᾿Απόλλωνα τὴν ἱκετηρίαν, ἥτις ἦτον κλάδος ἀπὸ τῆς ῾Ιερᾶς ἐλαίας, μὲ λευκὸν μαλλίου ἐϛεμμένος· ἔπειτα προσευχηθεὶς, κατέβη εἰς τὴν θάλασσαν τῇ ἕκτῃ τοῦ Μουνυχιῶνος. Διὰ τοῦτο ὕϛερον ἔπεμπον τὰς παρθένους, κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, νὰ προσεύχωνται εἰς τὸν Δελφίνιον ᾿Απόλλωνα. ᾿Επειδὴ δὲ εἶπε τὸ μαντεῖον, νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν ᾿Αφροδίτην ὡς ἡγεμόνα τοῦ ἐπιχειρήματος, ἐθυσίασεν αὐτῇ παρὰ τὴν θάλασσαν αἶγα, ἥτις ἐγένετο εὐθὺς τράγος· ὅθεν ὠνομάσθη ἡ ᾿Αφροδίτη ᾿Επιτραγία. ᾿Αποπλεύσαντες οὖν, ἦλθον εἰς τὴν Κρήτην. Περὶ δὲ τῶν ἑξῆς φέρονται διάφοροι λόγοι.

Τινὲς μὲν λέγουσιν, ὅτι ἡ ᾿Αριάδνη ἐρασθεῖσα, ἔδωκεν αὐτῷ ἄτρακτον, διδάξασα καὶ τὸν τρόπον, πῶς νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ Λαβυρίνθου· ὅθεν εἰσερχόμενος ἔδησε τὸ νῆμα ἀπὸ τῆς πρώτης εἰσόδου, καὶ εἰσήρχετο ἀπολύων αὐτό. Φονεύσας δὲ τὸν Μινώταυρον, ἐξῆλθεν ὁδηγούμενος ὑπὸ τοῦ νήματος, καὶ τρυπήσας τὰ ἐν τῷ λιμένι πλοῖα τῶν Κρητῶν, ἵνα μὴ διώξωσιν αὐτὸν, ἔλαβε τὴν ᾿Αριάδνην, καὶ τοὺς παῖδας, καὶ ἔφυγε τὴν νύκτα. Κατ᾿ ἄλλους δὲ ἀγωνισάμενος εἰς μονομαχίαν, ἐφόνευσε τὸν Μινώταυρον· καὶ τότε ἐτράφθη ἡ ᾿Αριάδνη, ἰδοῦσα αὐτὸν ἀγωνιζόμενον. ῾Ο δὲ Μίνως ἐχάρη διὰ τὸν φόνον τοῦ Ταύρου· ἐπειδὴ ἐμοίχευε τὴν Πασιφάην· ὅθεν ἀφῆκε τὸν φόρον, ἀπέπεμψε καὶ τὸν Θησέα ἐντίμως. Κατ᾿ ἄλλους δὲ, ὁ Μίνως ἠγάπησε τὴν Περίβοιαν,

θυγατέρα τοῦ Ἀλκάθου βασιλέως τῶν Μεγάρων, μητέρα τοῦ Αἴαντος, καὶ γυναῖκα ὕςερον τοῦ Θησέως, ἥτις ἦτον τότε μεταξὺ τῶν ἄλλων παρθένων κεκληρωμένη. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Θησεὺς ἠναντιοῦτο εἰς τοῦτο, ὠνείδισεν αὐτὸν ὁ Μίνως, ὅτι δὲν εἶναι υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ἂν δεν εὕρῃ την σφραγίδα αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν ἔβριψεν εἰς την θάλασσαν. Ὁ δὲ Θησεὺς πεσὼν εἰς τὴν θάλασσαν, εὗρε τὴν σφραγίδα, καὶ ἐξῆλθεν ἔχων καὶ ςέφανον χρυσοῦν, δῶρον τῆς Ἀμφιτρίτης.

Τινὲς δὲ ἀναφέρουσί τινα ἰδιαιτέραν γνώμην, καὶ τρέπου τινὰ περιττὴν, καὶ ἀσύμφωνον μὲ τὴν κοινὴν, ὡς λέγει ὁ Πλούταρχος. Ὅτι ἦτον κοινὴ συμφωνία τῶν Ἑλλήνων, νὰ μὴ πλέῃ πλοῖον εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὲρ τοὺς πέντε ἀνθρώπους ἔχον, καὶ μόνον ὁ Ἰάσων ὁ ναύαρχος τῆς Ἀργοῦς νὰ περιπλέῃ εἰς καταδίωξιν τῶν λῃςῶν. Ὁ δὲ Μίνως διώκων τὸν Δαίδαλον, ἔπλευσε μὲ μακρὰ πλοῖα πρὸς τὰς Ἀθήνας, παραβὰς τὴν συνθήκην· ἐξώθησε δ' αὐτὸν ἡ τρικυμία εἰς τὴν Σικελίαν, ἔνθα καὶ ἀπέθανεν. Ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ Δευκαλίων ἐζήτησε τὸν Δαίδαλον παρὰ τοῦ Θησέως, ἐπαπειλῶν, νὰ σφάξῃ τοὺς παῖδας, ἂν δὲν τὸν δώσῃ. Τοὺς δὲ παῖδας τούτους ἔλαβεν ὁ Μίνως ἐνέχυρα παρὰ τῶν Ἀθηναίων, εἰς βεβαίωσιν τῆς συνθήκης. Ὁ δὲ Θησεὺς προφασιζόμενος διαφόρως, καὶ αναβάλλων τὸν καιρὸν, κατεσκεύαζε πλοῖα μυςικῶς, εἰς τὴν Τροιζῆνα, Ἀττικὴν, καὶ εἰς ἄλλους ἀποκρύφους τόπους. Ἔπειτα λαβὼν τὸν Δαίδαλον, καὶ πολλοὺς Κρῆτας ὁδηγοὺς, ἔπλευσε τόσον μυςικῶς, καὶ φρονίμως, ὥςε οἱ Κρῆτες ἐδέχθησαν τὰ πλοῖα εἰς τὸν λιμένα ὡς φιλικά. Ἐκβαλὼν δὲ τὸ ςράτευμα, ὥρμησε πρὸς τὴν Κνωσσὸν, καὶ μόλις ἔφθασεν ὁ Δευκαλίων, νὰ ἐξέλθῃ πρὸς τὰς πύλας τοῦ Λαβυρίνθου, ὅπου μάχης γενομένης κρατερᾶς, ἐφονεύθη αὐτὸς, καὶ ἐβασίλευσεν ἡ Ἀριάδνη, μεθ' ἧς συμφωνήσας ὁ Θησεὺς εἰρήνην, ἠνάγκασε τοὺς Κρῆτας εἰς ὅρκον, ἵνα μὴ κινήσωσι ποτὲ ὅπλα κατ' Ἀθηναίων· ἔπειτα λαβὼν τοὺς νέους, ἀπέπλευσεν εἰς τὰς Ἀθήνας.

Κατὰ δὲ τὴν κοινὴν γνώμην, ἐπιςρέφων ἐκ τῆς Κρήτης, ἀφῆκε τὴν Ἀριάδνην εἰς τὴν Νάξον· ἔπειτα ἐλθὼν εἰς τὴν Δῆλον, καὶ θυσιάσας εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, ἀφιέρωσε καὶ τὸ ἀφροδίσιον σημεῖον, ὅπερ ἔλαβε παρὰ τῆς Ἀριάδνης· ἔπειτα ἐχόρευσε χορὸν νέον, καὶ ἑλικοειδῆ, μιμούμενος τὰς ἑλίξεις καὶ παραλάξεις τοῦ Λαβυρίνθου, περὶ τὸν βωμὸν Κερατῶνα καλούμενον, ἐπειδὴ ἦτον ἐκ τῶν κεράτων κατεσκευασμένος. Τοῦτο τὸ εἶδος τοῦ χοροῦ ὠνόμαζον οἱ Δήλιοι Γέρανον. Ἑώρτασε δὲ καὶ ἀγῶνα γυμνικὸν, καὶ πρῶτος ἔδωκεν ἐκεῖ κλάδον Φοίνικος βραβεῖον. Ἐκεῖθεν δὲ ἐπέςρεψαν εἰς τὴν Ἀττικήν. Ἀλλ' ἀλησμονήσαντες ὑπὸ τῆς χαρᾶς, καὶ αὐτὸς καὶ ὁ Κυβερνήτης, νὰ ἀλάξωσι τὰ ἱςία, κατέπλευσαν εἰς τὸν Φαληρέα μὲ τὰ μέλανα ἱςία· ὅθεν ἐφονεύθη ὁ Αἰγεύς. Καὶ ἐξελθὼν εἰς τὴν γῆν, ἔπεμψε τὸν κήρυκα εἰς τὸ ἄςυ, ἵνα ἀναγείλῃ τὴν αἰσίαν ἔλευσιν αὐτῶν. Εὗρε δὲ ὁ κήρυξ ἄλλους μὲν κλαίοντας διὰ τὸν θάνατον τοῦ Αἰγέως, ἄλλους δὲ χαίροντας διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν παίδων, καὶ τὴν κατάλυσιν τοῦ φόρου, καὶ ςεφανοῦντας αὐτὸν διὰ τὴν καλὴν ἀγγελίαν· ὅμως ἔςεψε μόνον τὸ κηρύκειον, αὐτὸς δὲ δὲν ἐφόρεσε ςέφανον διὰ τὸν θάνατον τοῦ Αἰγέως. Ἐπιςρέψας οὖν εἰς τὸν Φαληρέα, εὗρε τὸν Θησέα θυσιάζοντα, καὶ ἐκάθησεν ἔξω ἕως οὗ ἐτελείωσεν ἡ θυσία, ἔπειτα εἶπε τὸν θάνατον τοῦ Αἰγέως. Ὅθεν ἀνέβαινον εἰς τὸ ἄςυ σπουδαίως μὲ θόρυβον καὶ κλαυθμόν. Θάψας δὲ τὸν πατέρα αὐτοῦ, ἑώρτασε τὰ Πυανέψια, ὡς εἴρηται, ἀφιέρωσε καὶ τὴν Εἰρεσιώνην εἰς τὸν Ἀπόλλωνα. Καὶ οὕτω παρέλαβε τὴν βασιλείαν τῶν Ἀθηναίων τῷ 1322, καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ δέκατος βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν (α).

Παραλαβὼν οὖν τὴν διοίκησιν, καὶ βλέπων τὴν ἀνευχαριςίαν τῶν Ἀθηναίων διὰ τὴν μοναρχίαν, ἐπενόησε τὸ μέγα ἔργον τῆς δημοκρατίας. Ἐπειδὴ δὲ ἦσαν οἱ

(α) Πλούταρχ. Αὐτόθ. Ιγ´—κγ´. Παυσαν. Αὐτόθ. ΚΖ´. 3.

ἐγκάτοικοι εἰς δώδεκα πόλεις διῃρημένοι, καὶ ἑκάςη εἶχεν ἴδιον πρυτανεῖον, καὶ τρόπον τινὰ ἰδιαιτέραν τοπικὴν διοίκησιν, ἦτον δύσκολον τὸ κοινὸν συνέδριον· ἔτι δὲ καὶ ἐμάχοντο ἐνίοτε αἱ πόλεις διὰ μικρὰς αἰτίας. Διὸ ἐπενόησεν ἄλλο πολιτικώτατον, νὰ καταςήσῃ τὸ κοινὸν πρυτανεῖον εἰς μίαν πόλιν. Ὅθεν περιερχόμενος τὴν Ἀττικὴν, ἔλεγεν ἐκεῖνο τὸ Θεῖον κήρυγμα· Δεῦρ' ἴτε πάντες λεὼς ἐπὶ ἰσομοιρίαν. Οἱ μὲν ἰδιῶται καὶ πένητες ἐπείθοντο εὐθὺς, οἱ δὲ προεςῶτες τῶν πόλεων, καὶ πλούσιοι, δὲν ἐδέχοντο εὐμενῶς τὴν πρόσκλησιν· ὅμως ἐπειδὴ καὶ αὐτοὺς προτείνων πολιτείαν ἀβασίλευτον καὶ δημοκρατίαν· καὶ ὅτι αὐτὸς θέλει εἶναι φύλαξ τῶν νόμων, ἢ ςρατηγὸς τῆς δημοκρατίας. Ὅθεν ἐπείσθησαν καὶ αὐτοὶ θέλοντες καὶ μὴ θέλοντες, πρὶν βιασθῶσι, φοβούμενοι τὴν δύναμιν αὐτοῦ. Καὶ οὕτω καταλύσας τὰς ἀρχὰς τῶν δώδεκα πόλεων, συνήθροισεν αὐτοὺς εἰς τὸ ἄςυ, καὶ κατέςησαν ἓν κοινὸν πρυτανεῖον, καὶ μίαν δημοκρατικὴν διοίκησιν πάσης τῆς Ἀττικῆς. Κατέςησε καὶ τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων κοινὴν, ἑώρτασε καὶ τὰ Μετοίκια, ὠνόμασε καὶ τὴν πόλιν Ἀθήνας πληθυντικῶς, διὰ τὸ ἄθροισμα τῶν πολλῶν πόλεων. Καὶ οὕτως ἐγένετο αὐτὸς πρῶτος ἐξολοθρευτὴς τῆς τυραννίας, καὶ εἰσηγητὴς τῆς δημοκρατίας. Ὅθεν καὶ ὁ Ὅμηρος ὠνομάζει δῆμον μόνον τοὺς Ἀθηναίους. Ἔπειτα δὲ διαιρέσας τοὺς πολίτας εἰς τρεῖς τάξεις, ὠνόμασε τοὺς μὲν εὐπατρίδας, τοὺς δὲ γεωμόρους, τοὺς δὲ δημιουργούς. εὐπατρίδαι μὲν ἦσαν, ὅσοι ἐσπούδαζον, καὶ ἐγίνοντο ἱκανοὶ, διὰ τὰ κοινὰ καὶ δημόσια ἐπαγγέλματα· οὗτοι ἦσαν οἱ πεπαιδευμένοι τοῦ γένους, καὶ εὐγενεῖς νομιζόμενοι, καὶ εἶχον τὴν μεγίςην τιμήν· ἐπειδὴ ἐκ τούτων τῶν πεπαιδευμένων ἐγίνοντο σύμβουλοι, ςρατηγοὶ, πρέσβεις, ἱερεῖς, μάντεις καὶ διδάσκαλοι τῶν νόμων, καὶ νομοθέται. Οἱ δὲ λοιποὶ, ὅσοι δὲν εἶχον ὄρεξιν νὰ σπουδάσωσιν, ἐγίνοντο γεωργοὶ, καὶ τεχνῖται, καὶ ἦσαν ἅπαντες ἰσότιμοι πολῖται. Ταῦτα δὲ πάντα ἐποίησεν ἐκ τοῦ θεοῦ ἀρχόμενος,

ὡς καὶ πάντες οἱ νομοθέται· ἐπειδὴ ἐρωτήσας τὴν Πυθίαν, ἔλαβε τὸν ἑξῆς χρησμόν.

„Αἰγείδη Θησεῦ Πιτθηίδος ἔκγονε κούρης,
„Πολλαῖς τοι πολίεσσι πατὴρ ἐμὸς ἐγκατέθηκε
„Τέρματα καὶ κλωστῆρας ἐν ὑμετέρῳ πτολιέθρῳ.
„᾽Αλλὰ σὺ μή τι λίην πεπονημένος ἔνδοθι θυμὸν
„Βουλεύειν. ᾽Ασκὸς γὰρ ἐν οἴδματι ποντοπορεύσῃ.

᾽Εχάραξε δὲ καὶ νόμισμα μὲ εἰκόνα ταύρου· ἢ διὰ τὸν Μαραθώνιον ταῦρον, ἢ διὰ τὸν Μινώταυρον, ἢ παρακινῶν τοὺς ᾽Αθηναίους εἰς τὴν γεωργίαν. Καὶ ἀπ᾽ ἐκείνου λέγουσιν, ὅτι ὠνομάσθη τὸ δεκάβοιον, καὶ ἑκατόμβοιον νόμισμα. ᾽Αποκτήσας δὲ ὕστερον καὶ τὴν Μεγαρίδα, καὶ στήσας στήλην σύνορον εἰς τὸν ᾽Ισθμὸν, ἔγραψε πρὸς μὲν τὸ δυτικὸν αὐτῆς· τὰ δ᾽ ἐστὶ Πελοπόννησος, οὐκ ᾽Ιωνία· πρὸς δὲ τὸ ἀνατολικόν· τὰ δ᾽ οὐχὶ Πελοπόννησος, ἀλλ᾽ ᾽Ιωνία. Κατέστησε καὶ τὸν ᾽Ισθμιακὸν ἀγῶνα, ὡς εἴρηται, καὶ ὑπεχρέωσε τοὺς Κορινθίους, νὰ δίδωσιν εἰς τοὺς ᾽Αθηναίους προεδρίαν, ὅταν ἑορτάζηται ὁ ἀγὼν, ὅσον τόπον σκεπάζει τὸ ἱστίον τῆς θεωρίδος νηός.

Μετὰ δὲ ταῦτα ἐστράτευσεν εἰς τὰς ᾽Αμαζόνας, ἢ μόνος, ἢ μετὰ τοῦ ῾Ηρακλέους, ὡς εἴρηται, καὶ ἔλαβε τὴν ᾽Αντιόπην. Καὶ διατρίψας εἰς τὴν Νίκαιαν, ἔκτισε τὴν Πυθόπολιν. ῎Επειτα συνέβη ἡ μετὰ τοῦ Πειρίθου φιλία οὕτως. ᾽Ακούων ὁ Πειρίθους τὸν τόλμην καὶ ἀνδρείαν αὐτοῦ, καὶ θέλων νὰ δοκιμάσῃ, ἔκλεψέ τινας βοῦς ἐκ τοῦ Μαραθῶνος. Διωκόμενος δὲ ὑπὸ τοῦ Θησέως, ἐστράφη ἐπίτηδες πρὸς αὐτὸν, καὶ ἰδόντες ἀλλήλους, ἔμειναν πολλὴν ὥραν ἀμφότεροι ἐκστατικοὶ, ἀκίνητοι καὶ ἄλαλοι, θαυμάζοντες ἑκάτερος τὸ κάλλος καὶ τὴν ἀνδρείαν τοῦ ἑτέρου. Τέλος δὲ ὁ Πειρίθους ἐκτείνας τὴν χεῖρα, εἶπε· τάξον τιμωρίαν, οἵαν θέλεις, διὰ τὴν κλοπὴν τῶν βοῶν, καὶ ὑποφέρω αὐτὴν εὐχαρίστως. ῾Ο δὲ Θησεὺς ἀπεκρίθη· μὴ τιμωρίαν, ἀλλὰ φιλίαν καὶ συμμαχίαν πρὸς ἀλλήλους ἔνορκον θῆναι. Καὶ οὕτως ἐγένοντο ἀχώριστοι φίλοι, καὶ ἐκάλεσεν αὐτὸν ὁ

Πειρίθους εἰς τὸν γάμον αὐτοῦ, ὅπου συνέβη ἡ Κενταυρομαχία, ἢ ἐχρησίμευσε πολὺ ἡ φιλία τοῦ Θησέως. Τότε ἐρχόμενος πρὸς τὸν Πειρίθουν ἐπέρασε διὰ τῆς Τραχῖνος, καὶ εἶδε πρῶτον τὸν Ἡρακλέα, ὅςτις διέτριβεν ἐκεῖ μετὰ τοὺς ἄθλους, καὶ ἐδέχθη αὐτὸν φιλοφρονέςατα.

Μετὰ δὲ ταῦτα ἔκλεψαν τὴν Ἑλένην οἱ φίλοι, καὶ ἐκλήρωσαν αὐτὴν, ἐπὶ συμφωνίᾳ τοιαύτῃ· ὅςτις λάχῃ αὐτὴν, νὰ βοηθήσῃ, ἵνα εὕρωσι καὶ διὰ τὸν ἄλλον γυναῖκα. Λαχὼν τοίνυν αὐτὴν ὁ Θησεὺς, ἦλθον ὕςερον εἰς τὴν Ἤπειρον, ἵνα κλέψωσι τὴν Περσεφόνην διὰ τὸν Πειρίθουν. Μάχης δὲ γενομένης, ὁ μὲν Πειρίθους ἐφονεύθη, ὁ δὲ Θησεὺς ληφθεὶς αἰχμάλωτος ἐφυλακώθη. Τοῦτο τοίνυν ἔπλασαν κατάβασιν εἰς τὸν ᾅδην ὡς ἐν ἄλλοις ῥηθήσεται. Οἱ μὲν Διόσκουροι κηρύξαντες πόλεμον, ἐςράτευσαν εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ τὴν Ἑλένην, ὁ δὲ Μενεσθεὺς εὑρὼν εὐκαιρίαν τὴν ἀπουσίαν τοῦ Θησέως, καὶ τὴν βοήθειαν τῶν Διοσκούρων, ἐδημαγώγει, διαβάλλων ὡς τύραννον τὸν Θησέα, καὶ διεγείρων εἰς νεωτερισμοὺς τὸν δῆμον· ὅθεν ὑπώπτευσαν πολλοὶ, ὅτι αὐτὸς ἔφερε τοὺς Διοσκούρους ἐκεῖ διὰ τοὺς σκοποὺς αὐτοῦ. Καὶ τέλος ἔλαβεν αὐτὸς τὴν ἐξουσίαν τῶν Ἀθηνῶν. Οἱ δὲ Διόσκουροι λαβόντες τὴν Ἑλένην, ἔλαβον αἰχμάλωτον καὶ τὴν Αἴθραν τὴν μητέρα τοῦ Θησέως, ἥτις ἦλθεν ὕςερον εἰς τὴν Τρῳάδα, ὡς δούλη τῆς Ἑλένης.

Ἐλθὼν δὲ ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὴν Ἤπειρον, ἠλευθέρωσε τὸν Θησέα, καὶ ἦλθεν εὐθὺς εἰς τὰς Ἀθήνας· ὅθεν, ὅσα τεμένη ἔδωκαν αὐτῷ οἱ Ἀθηναῖοι πρότερον Θησεῖα ὀνομαζόμενα, ἀφιέρωσεν αὐτὰ εἰς τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὰ ὠνόμασεν Ἡράκλεια, πρὸς εὐγνωμοσύνην, καὶ μόνον τέσσαρα ἀφῆκεν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Εὑρὼν οὖν τοὺς Ἀθηναίους τεταραγμένους, καὶ δοκιμάσας, καὶ μὴ δυνηθεὶς, νὰ καταπραΰνῃ αὐτοὺς, διὰ τὸ περὶ τὴν Ἑλένην σφάλμα, καὶ τὴν δυςυχίαν τοῦ πολέμου, ἔπεμψε πρῶτον τοὺς παῖδας αὐτοῦ εἰς τὴν Εὔβοιαν, πρὸς τὸν Ἐλεφήνορα· ἔπειτα καταβὰς καὶ αὐτὸς εἰς τὴν Γαργη-

τῷ, καὶ καταρασθεὶς τοὺς Ἀθηναίους, ὅπου ἦτον ὕςερον τὸ Ἀρατήριον λεγόμενον, ἐπέρασεν εἰς τὴν Σκύρον, ἔνθα ἐβασίλευεν ὁ Λυκομήδης· ἐπειδὴ εἶχε πατρικὰ ὑποςατικὰ, καὶ διὰ τοῦτο ἐνόμιζεν, ὅτι εἶχε καὶ φίλους, ἵνα κατοικήσῃ ἐκεῖ. Κατά τινας δὲ ἐξώρισαν αὐτὸν οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ ἐζήτησε βοήθειαν παρὰ τοῦ Λυκομήδους, ἵνα ἐπιςρέψῃ εἰς τὰς Ἀθήνας. Ὁ δὲ Λυκομήδης ἔφερεν αὐτὸν εἰς τόπον κρημνώδη τῆς νήσου, νὰ δείξῃ τὰ ὑποςατικὰ, καὶ ἐξώθησεν αὐτὸν ἀπροσδοκήτως ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ, ἢ φοβούμενος τὴν δόξαν αὐτοῦ, ἢ χάριν τοῦ Μενεσθέως. Κατ' ἄλλους δὲ, ἐσυνήθιζε νὰ περιπατῇ μετὰ τὸ δεῖπνον, καί ἀγνοῶν τὸν τόπον, ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ. Κατ' ἄλλους δὲ, οἱ παῖδες αὐτοῦ ἔφυγον εἰς τὴν Εὔβοιαν, ὅτε ἦλθον οἱ Διόσκουροι εἰς τὰς Ἀθήνας. Αὐτὸς δὲ ὕςερον ἤρχετο εἰς τὴν Κρήτην πρὸς τὸν Δευκαλίωνα, καὶ οἱ ἐναντίοι ἄνεμοι ἐγύρισαν αὐτὸν εἰς τὴν Σκύρον, ὅπου ὑπεδέχθησαν αὐτὸν ἐντίμως καὶ μεγαλοπρεπῶς οἱ Σκύριοι. Φθονήσας οὖν ὁ Λυκομήδης, ἢ φοβηθεὶς, ἐφόνευσεν αὐτὸν, ὡς εἴρηται. Διὰ τοῦτο ἄρα ἐπολέμησεν ὁ Κίμων ἐχθροπαθῶς τὴν Σκύρον.

Τότε μὲν ἐσιωπήθη ὁ θάνατος αὐτοῦ, καὶ οὔτε ἐφρόντισέ τις, οὔτε ἠρώτησε πῶς, καὶ διά τι ἀπέθανε· καὶ μήτε λόγος, μήτε τιμὴ ἐγένετο· ἐπειδὴ οἱ μὲν παῖδες αὐτοῦ ἰδιώτευον εἰς τὴν Βοιωτίαν· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι δημαγωγούμενοι ὑπὸ τοῦ Μενεσθέως, ἔβλεπον εἰς ἄλλα. Ὕςερον δὲ ἐφάνησαν καὶ ἄλλα σημεῖα εἰς τιμὴν αὐτοῦ παρακινοῦντα τοὺς Ἀθηναίους, καὶ μάλιςα ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Μαραθῶνος εἶδον πολλοὶ τὸ φάσμα αὐτοῦ ἔνοπλον ἔμπροσθεν τοῦ Ἑλληνικοῦ ςρατοῦ (α). Τέλος δὲ ἐπὶ Φαίδωνος ἄρχοντος εἶπεν ἡ Πυθία, νὰ κομίσωσι τὰ ὀςᾶ αὐτοῦ, καὶ νὰ τὰ φυλάττωσιν ἐντίμως. Ἦτον ὅμως ἀδύνατον, νὰ εὑρεθῇ ὁ τάφος. Λαβὼν δὲ ὁ Κίμων τὴν Σκύρον, ἐζήτει τὸν τόπον ἐπιπόνως,

(α) πρ. Χρ. 476.

καὶ εἶδεν ἕνα ἀετὸν καθήμενον ἐπί τινος λοφιδίου, καὶ σκάπτοντα τὴν γῆν μὲ τὸ ῥάμφος καὶ μὲ τοὺς ὄνυχας. Ἐννοήσας οὖν τὸ σημεῖον, καὶ σκάψας ἐκεῖ, εὗρε μνημεῖον σώματος μεγάλου, καὶ αἰχμὴν τοῦ δόρατος χαλκῆν, καὶ ξίφος μέγα, καὶ ἐκόμισεν αὐτὰ εἰς τὰς Ἀθήνας. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ὑποδεξάμενοι αὐτὰ μὲ πομπὴν λαμπρὰν, τὰ ἔθαψαν ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως, ὅπου ἦτον τὸ γυμνάσιον· ἔκτισαν καὶ ναὸν ἐπίσημον, καὶ Ἱερὸν ἄσυλον τῶν δούλων καὶ ταπεινοτέρων· ἐπειδὴ ὁ Θησεὺς ἦτον ὑπερασπιστὴς τούτων, συστήσας τὴν δημοκρατίαν· ἑώρταζον δὲ καὶ ἑορτὴν αὐτοῦ, ὡς εἴρηται.

Τινὲς μὲν εἶπον, ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους συνέβησαν πολλὰ ἔνδοξα κατορθώματα, ὧν ὁ Θησεὺς οὐδενὸς ἔλαβε μέρος, ἐκτὸς τῆς Κενταυρομαχίας. Κατ' ἄλλους δὲ, ἦτον καὶ αὐτὸς ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τῶν Ἀργοναυτῶν, ἐν τῇ θήρᾳ τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου, ἔλαβε καὶ τοὺς νεκροὺς τῶν Ἀργείων ὑποσπόνδους παρὰ τῶν Θηβαίων ἐν τῷ πρώτῳ Θηβαϊκῷ πολέμῳ. Ταύτην λέγουσι πρώτην συνθήκην περὶ ἀναιρέσεως τῶν νεκρῶν· ἔδωκεν ὅμως καὶ ὁ Ἡρακλῆς πρότερον νεκροὺς ὑποσπόνδους. Ἔτι δὲ ἐφόνευσε καὶ τοσούτους κακούργους, καθαρίζων τοὺς δρόμους, εἰς ἐπιμιξίαν ἄφοβον τῶν ἀνθρώπων, μιμούμενος τὸν Ἡρακλέα· ὅθεν ἡ παροιμία, ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς, κατά τινας. Καὶ ἄλλη· οὐδὲν ἄνευ Θησέως.

Λέγουσι δὲ αὐτόν τινες καὶ ἐπιῤῥεπῆ πρὸς τὰς γυναῖκας. Ἀλλὰ τοῦτο ἦτον ἔθος ἔντιμον τῶν αἰώνων ἐκείνων, καὶ τῶν Ἡρώων. Πρώτην οὖν γυναῖκα ἔλαβε τὴν Ἀριάδνην, καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Οἰνοπίονα καὶ Στάφυλον. Κατ' ἄλλους δὲ οὗτοι ἐγεννήθησαν ἐκ τοῦ Διονύσου. Ἀγαπήσας δὲ τὴν Αἴγλην θυγατέρα τοῦ Πανοπέως, ἀφῆκε τὴν Ἀριάδνην. Ἔπειτα ἔλαβε τὴν Ἀμαζονίδα Ἱππολύτην, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Ἱππόλυτον. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον ταύτης ἔλαβε τὴν Φαίδραν ἀδελφὴν τῆς Ἀριάδνης, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Δημο-

φῶντα καὶ Ἀκάμαντα. Ἔπειτα ἔλαβε τὴν ῥηθεῖσαν Περίβοιαν τὴν μητέρα τοῦ Αἴαντος, καὶ μετ' ἐκείνην τὴν Φερέβοιαν. Βιάσας δὲ καὶ τὴν Περιγούνην θυγατέρα τοῦ Πιτυοκάμπτου, ἐγέννησε τὸν Μελάνιππον. Τινὲς δε λέγουσιν, ὅτι ἐβίασε καὶ τὴν θυγατέρα τοῦ Κερκύονος. Τέλος δὲ ἁρπάσας τὴν Ἑλένην πεντηκοντούτης ἤδη ὢν, ἐγέννησε τὴν Ἑρμιόνην.

Ὁ Σοφοκλῆς καὶ Εὐριπίδης ἔγραψαν τραγῳδίας αὐτοῦ, ἀλλ' οὐ σώζονται. Ὁ δὲ Κόδρος ποιητὴς Λατῖνος ἔγραψε τὴν Θησείαν καλουμένην, ἀλλ' οὔτε αὐτὴ ἐσώθη. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἐζωγράφησαν ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ τὴν Ἀμαζονομαχίαν, Κενταυρομαχίαν, καὶ τοὺς λοιποὺς ἄθλους αὐτοῦ. Ἐβασίλευσε δὲ εἰκοσιεννέα χρόνους εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ μετὰ τοῦτον, εἴκοσι τρεῖς ὁ Μενεσθεὺς, καὶ ἔπειτα ὁ Δημοφῶν (α).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄.

Περὶ τῶν υἱῶν τοῦ Θησέως, Δημοφῶντος, Ἀκάμαντος, Ἱππολύτου, Μελανίππου, Οἰνοπίονος, Σταφύλου, καὶ περὶ τῆς Χίου.

Ὁ μὲν Δημοφῶν καὶ Ἀκάμας διατρίβοντες εἰς τὴν Εὔβοιαν, ὡς εἴρηται, ἦλθον εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον μὲ τὸν Ἐλεφήνορα βασιλέα τῆς Εὐβοίας, καὶ εἰσῆλθον καὶ οἱ δύο εἰς τὸν Δούρειον Ἵππον. Μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρῳάδος, ἐπειδὴ ἡ Αἴθρα κατέφυγεν εἰς τὸ ςρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων, ὁ Δημοφῶν γνωρίσας αὐτὴν, τὴν ἐζήτησε παρὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ἐκεῖνος ὅμως εἶπεν, ἂν θελήσῃ ἡ Ἑλένη· ἠθέλησε τοίνυν καὶ ἡ Ἑλένη, καὶ οὕ-

---

(α) Πλούταρχ. Αὐτόθ. ΚΔ΄— Ἰωνικ. 227. Παυσαν. Αὐτόθ. Κορινθ. ΚΒ΄. 7. Ὑγῖν. Μύθ. 108· 43. Βόσ· Ποιητικ. Λατιν. Α΄. ζ΄. 2. Φαβρίκ. Βιβλιοθήκ. Ἑλληνικ. Β΄. ΙΖ΄. 3. Γ. 3.

τως ἠλευθέρωσε τὴν Αἴθραν ὁ ἔγγονὸς αὐτῆς ἐκ τῆς Δουλείας. Ἐπιςρέφων δὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐξέπεσεν εἰς τὴν Θρᾴκην κατὰ τὴν Ἀμφίπολιν, ὅπου ἐβασίλευεν ὁ Σίθων ὁ τῶν Θρακῶν βασιλεὺς, ἔχων καὶ θυγατέρα τὴν Φυλλίδα, νέαν χαριεςάτην οὖσαν. Αὕτη τοίνυν ἀγαπήσασα τὸν Δημοφῶντα ἐμπαθῶς, ἐζήτει αὐτὸν ἄνδρα. Ἐκεῖνος δὲ ὑπεσχέθη μὲν, ἀλλ' ἤθελε, νὰ ἔλθη πρῶτον εἰς τὰς Ἀθήνας, νὰ διατάξῃ τὰ ἐκεῖ, καὶ ἔπειτα νὰ ἐπιςρέψῃ μετὰ ἕνα μῆνα. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἦλθεν ἐν καιρῷ, ἀπελπισθεῖσα ἡ Φυλλὶς ἐκρεμάσθη, καὶ μετεμορφώθη εἰς ἀμυγδαλαίαν ἄφυλλον. Ἐλθὼν δὲ μετ' ὀλίγον ὁ Δημοφῶν, καὶ μαθὼν τὸ γεγονὸς ἐθρήνει, ἐναγκαλισάμενος τὴν ἀμυγδαλαίαν, ἥτις ἀνέδωκεν εὐθὺς πέταλλα, ἅπερ ὠνομάσθησαν φύλλα ἀπὸ τῆς Φυλλίδος, πέταλλα πρότερον καλούμενα. Κατ' ἄλλους δὲ κατέβη εἰς τὴν θάλασσαν ἐννεάκις τὴν ἡμέραν ἐκείνην, παρατηροῦσα, ἂν ἔρχηται, καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάσθη ἡ Ἀμφίπολις ἐννέα ὁδοί. Τέλος δὲ ἀπέθανεν ὑπὸ τῆς λύπης, καὶ ἔθαψαν αὐτὴν οἱ γονεῖς εἰς τὸ Πάγαιον ὄρος πλησίον τινὸς ἀμυγδαλαίας, ὅπου ἔκτισαν καὶ μνημεῖον μεγαλοπρεπές. Τοῦτο τὸ συμβεβηκὸς ἔγραψεν ὁ Ὀβίδιος (α), ἀπατηθεὶς, ἐπειδὴ κατ' ἄλλους, τὸν Ἀκάμαντα ἐζήτησεν ἡ Φυλλὶς, ὡς μαρτυρεῖ καὶ ὁ Αἰσχίνης.

Ὁ δὲ Δημοφῶν ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας, παρέλαβε τὴν βασιλείαν, ὡς εἴρηται, τῷ 1270, καὶ ἐβασίλευσε τεσσαράκοντα ἕνα χρόνον. Οὗτος ἦτον ὁ δωδέκατος βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων. Ἐρχόμενος δὲ ὁ Διομήδης ἐκ τῆς Τρῳάδος, ἐξέπεσε τὴν νύκτα εἰς τὴν Ἀττικὴν, κατὰ τὸν Φαληρέα, ἀγνοῶν ποῦ εἶναι, διὰ τὸ σκότος· ὅθεν ἐξῆλθον οἱ Ἀργεῖοι εἰς ἁρπαγὴν, ὡς εἰς πολεμίαν χώραν. Ἐξελθὼν δὲ ὁ Δημοφῶν, καὶ μὴ γνωρίσας αὐτοὺς, ἐφόνευσε πολλοὺς, ἔλαβε καὶ τὸ Παλλά-

(α) Ἡρωϊκ. Β'. 3. καὶ τέχν. τοῦ Ἐρων. Γ'. 37. Τζέτζ. Μεθομηρικ. 647. Πλούταρχ. ἐν Θησ. Λς'.

διον, ὡς εἴρηται. Ἐπάτησεν ὅμως τινὰ Ἀθηναῖον ὁ ἵππος αὐτοῦ, καὶ ἀπέθανεν ὁ ἄνθρωπος· ὅθεν ἐκάλεσαν αὐτὸν εἰς κρίσιν οἱ συγγενεῖς τοῦ φονευθέντος. Κατ' ἄλλους δὲ τὸ κοινὸν τῶν Ἀργείων ἐκάλεσεν αὐτὸν, καὶ ἐκρίθη πρῶτος εἰς τὸ Παλλάδιον κριτήριον. Λέγουσι δὲ, ὅτι ἐκρίθη καὶ ὁ Θησεὺς εἰς τὸ Δελφίνιον κριτήριον, διὰ τὸν φόνον τῶν Παλλαντίδων. Τότε κατέφυγον οἱ Ἡρακλεῖδαι εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἐδέχθη ὁ Δημοφῶν τὸν πόλεμον ὑπὲρ αὐτῶν· ἔτι δὲ πρὸς τοῦτον ἦλθε καὶ ὁ Ὀρέςης, καὶ ἐκαθαρίσθη.

Ἀφῆκεν ἕνα υἱὸν Ὄξυντον καλούμενον, ὅςτις ἐβασίλευσε τῷ 1229, καὶ ἔζησε βασιλεύων τριάκοντα χρόνους. Καὶ οὗτος ἦτον ὁ δέκατος τρίτος βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων, ὅςτις ἐγέννησε τὸν Θυμοίτην.

Παρέλαβε τοίνυν τὴν βασιλείαν ὁ Θυμοίτης τῷ 1199, καὶ ἐβασίλευσεν ὀκτὼ χρόνους μόνον διὰ τὴν ἀνανδρείαν, ἀνάξιος ἀπόγονος τοῦ Θησέως φανείς· ἐπειδὴ συνέβη πόλεμος μὲ τὸν Ξάνθον βασιλέα τῶν Θηβῶν περὶ μιᾶς πόλεως Μελαινῶν, ἢ Οἰνόης καλουμένης, καὶ ὁ Ξάνθος ἐκάλεσεν αὐτὸν εἰς μονομαχίαν, ἵνα λύσωσιν οἱ δύο μόνοι τὴν διαφοράν. Δειλιάσας δὲ ὁ Θυμοίτης, ἐκήρυξεν, ἵνα λάβῃ τὴν βασιλείαν, ὅςτις θέλει νὰ μονομαχήσῃ ἀντ' αὐτοῦ. Μονομαχήσας οὖν ὁ Νηλείδης Μέλανθος, ἔλαβε τὴν βασιλείαν, καὶ ἔπεσεν εἰς ἄλλο γένος ἡ δυναςεία τῶν Ἀθηναίων, ἐξ οὗ κατάγεται ὁ Κόδρος, ὡς ῥηθήσεται ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ. Ὁ Θυμοίτης τοίνυν ἦτον δέκατος τέταρτος βασιλεὺς μετὰ τὸν Κέκροπα, καὶ δέκατος πέμτος μετὰ τὸν Ὤγυγον, καὶ τελευταῖος ἀπόγονος τῆς τρίτης δυναςείας τῶν Ἀθηναίων· ἐπειδὴ πρώτην δυναςείαν ἐννοητέον τοῦ Ὠγύγου, δευτέραν τοῦ Κέκροπος, τρίτην τοῦ Κραναοῦ, ἐξ οὗ κατάγονται οἱ Ἐρεχθεῖδαι καὶ οἱ Θησεῖδαι.

Ὁ δὲ Ἀκάμας ἦτον νέος χαριέςατος, καὶ ἐπέμφθη πρέσβυς εἰς τὴν Τρῳάδα διὰ τὴν Ἑλένην μὲ τὴν Διομήδην, πρὶν ἑτοιμασθῇ ὁ ςόλος τῶν Ἑλλήνων. Τότε ἰδοῦσα αὐτὸν ἡ Λαοδίκη θυγάτηρ τοῦ Πριάμου,

ἔπεσεν εἰς ἔρωτα σφοδρὸν, ὥςε ἐγέννησεν υἱὸν ἐξ αὐτοῦ Μούνιτον καλούμενον, τὸν ὁποῖον ἀνέτρεφεν ἐκεῖ ἡ Αἴθρα. Ἦλθε δὲ ὕςερον εἰς τὸν πόλεμον τῆς Τρῳάδος, εἰσῆλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸν Δούρειον ἵππον, καὶ μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρῳάδος ἔλαβε τὴν Κλυμένην τὴν τροφὸν, ἢ δούλην τῆς Ἑλένης βραβεῖον, καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Μούνιτον. Ἐξελθόντες δὲ κατὰ τὴν Θρᾴκην, ἐθήρευον, ὅπου ὁ Μούνιτος δηχθεὶς ὑπὸ ὄφεως ἀπεθανεν, ὡς λέγει ὁ Εὐφορίων.

,,Ἥ οἱ Μούνιτον υἷα τέκε πλομένῳ ἐνὶ ὥρῳ,
,,Ἀλλὰ ἑ Σιθονίητε, καὶ ἐν κνήμησιν Ὀλύνθου,
,,Ἀγρώσσονθ' ἅμα πατρὶ πελώριος ἔκτανεν ὕδρος.

Τοῦτον τοίνυν ἠγάπησεν ἡ Φυλλὶς ἐλθόντα εἰς τὴν Βισαλτίαν, καὶ ὁ πατὴρ αὐτῆς ὑπεσχέθη καὶ τὴν βασιλείαν, ἂν λάβη αὐτὴν γυναῖκα. Ἐκεῖνος δὲ ὑποσχεθεὶς μεθ' ὅρκου, ὅτι ἐπιςρέφει, ἔπλευσεν εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἡ δὲ Φυλλὶς προπέμψασα αὐτὸν μέχρι τῶν ἐννέα ὁδῶν, ἔδωκεν αὐτῷ ἓν κιβώτιον, λέγουσα, ὅτι εἶναι Ἱερὸν τῆς Ῥέας· καὶ ἂν ἀποφασίσῃ, νὰ μὴ ἐπιςρέψῃ, τότε μόνον νὰ τὸ ἀνοίξῃ. Μετενόησε τοίνυν, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Κύπρον. Καὶ ἡ μὲν Φυλλὶς ἐφονεύθη, ὡς εἴρηται, ὁ δὲ Ἀκάμας ἀνοίξας τὸ κιβώτιον, καὶ θεοφόρητος γενόμενος, ἀνέβη εἰς τὸν ἵππον, καὶ ἀτάκτως ὧδε κἀκεῖσε ἐλαύνων, ἔπεσεν ἐκ τοῦ ὄπισθεν μέρους ἐπὶ τοῦ ξίφους αὐτοῦ, καὶ ἐφονεύθη. Ὅθεν ὁ Αἰσχίνης πρεσβεύων πρὸς τὸν Φίλιππον εἶπεν, ὅτι ἡ Ἀμφίπολις ἦτον παλαιόθεν κτῆμα τῶν Ἀθηναίων· ἔπειδὴ ἔλαβεν αὐτὴν ὁ Θησείδης Ἀκάμας προῖκα τῆς γυναικὸς αὐτοῦ. Ἀπ' αὐτοῦ τοίνυν ὠνομάσθη Ἀκάμας τὸ ἀκρωτήριον τῆς Κύπρου, καὶ ἡ Ἀκαμαντὶς φυλὴ τῶν Ἀθηναίων, καὶ κατά τινας, καὶ πόλις τῆς Φρυγίας Ἀκαμάντιον καλουμένη. Τινὲς δὲ εἶπον, ὅτι καὶ ὁ Δημοφῶν ἦλθεν εἰς τὴν Κύπρον πρὸς τὸ τέλος (α).

(α) Διόδωρ. καὶ Πλούταρχ. Αὐτόθ. Ὑγῖν. 108. Σέρβ. Αἰν. Β'. 262. Δίκτ. Ε'. Ιγ'. Παρθέν. Ις'. Τζέτζ. ἐν Λυκόφρ. 495. Αἰσχίν. Παραπρεσβ. Ιβ'. 1.

Ὁ δὲ Ἱππόλυτος ἀνετρέφετο εἰς τὴν Τροιζῆνα ὡς διάδοχος τοῦ πάππου αὐτοῦ Πιτθέως, ἐπειδὴ ἡ Φαίδρα ἤθελε, νὰ μείνωσιν οἱ ἐξ αὐτῆς παῖδες βασιλεῖς τῶν Ἀθηναίων· ὅθεν ἔπεμψεν αὐτὸν ἐκεῖ ὁ Θησεὺς, πρὶν λάβῃ αὐτὴν γυναῖκα, μὴ θέλων νὰ μείνῃ καὶ αὐτὸς παντάπασιν ἰδιώτης. Ἦτον δὲ νέος χαριέςατος, καὶ πολλῶν προτερημάτων κάτοχος. Ἀνατρεφόμενος οὖν ἐκεῖ, ἐδιδάσκετο τὰς ἀνηκούσας εἰς τοὺς Ἥρωας μαθήσεις καὶ τέχνας, γυμναζόμενος μάλιςα καὶ εἰς τὴν ἁρματηλασίαν. Τινὲς λέγουσιν, ὅτι ὁ Θησεὺς εἶχε τὴν Φαίδραν γυναῖκα, ὅτε ἐφόνευσε τοὺς Παλλαντίδας, καὶ ἦλθε μὲ αὐτὴν εἰς τὴν Τροιζῆνα, νὰ καθαρισθῇ. Τότε τοίνυν ἰδοῦσα τὸν Ἱππόλυτον ἐκεῖ, ἐτρώθη, καὶ μὴ δυνηθεῖσα νὰ ἑλκύσῃ αὐτὸν εἰς τὰ θελήματα αὐτῆς, εἶπε τὸ ἐναντίον πρὸς τὸν Θησέα. Πιςεύσας δὲ ὁ Θησεὺς, πρῶτον μὲν κατηράσθη αὐτὸν, ἔπειτα δὲ τὸν ἐδίωξεν ἐκ τῆς Τροιζῆνος, καὶ τρίτον παρεκάλεσε τὸν Ποσειδῶνα, νὰ τὸν τιμωρήσῃ. Ἀναβὰς τοίνυν εἰς τὸ ἅρμα, ἔφευγεν ἐκ τῆς Τροιζῆνος, καὶ εἰς τὸν δρόμον ἐταράχθησαν οἱ ἵπποι, καὶ ἀνέτρεψαν τὸ ἅρμα. Ἔπειτα τρέχοντες ὅπως ἤθελον, ἔσυρον καὶ τὸ ἅρμα. Κατὰ δυςυχίαν περιεπλέχθησαν οἱ χαλινοὶ εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ, καὶ ἐσύρετο καὶ αὐτὸς, ἕως οὗ κατεσπαράχθη. Εἰρέθη δὲ λόγος, ὅτι ὁ Ποσειδῶν ἔπεμψεν ἐκ τῆς θαλάσσης τέρας ἄγριον, καὶ ἐκεῖνο ἐτάραξε τοὺς ἵππους. Κατ' ἄλλους δὲ, ἔκραξεν αὐτὸν ὁ Θησεὺς εἰς τὰς Ἀθήνας, νὰ ἀπολογηθῇ, καὶ εἰς τὸν δρόμον μαθὼν τὴν κατηγορίαν, ἐταράχθη, καὶ ἔκραξε τόσον ἐμπαθῶς καὶ ἀγρίως, ὥςε ἐταράχθησαν οἱ ἵπποι, καὶ ἀνέτρεψαν τὸ ἅρμα.

Ἀνέςησεν ὅμως αὐτὸν, ὁ Ἀσκληπιὸς, καὶ διὰ τοῦτο ἀφιέρωσεν εἴκοσι ἵππους εἰς τὸ Ἱερὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Δὲν ἠθέλησε δὲ νὰ μείνῃ πλέον ἐκεῖ, οὔτε νὰ συγχωρήσῃ τὸ σφάλμα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἀλλ' ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν πρὸς τοὺς Ἀρικιεῖς, καὶ βασιλεύσας ἐκεῖ, ἀφιέρωσε τέμενος τῆς Ἀρικίνης Ἀρτέμιδος, καὶ ἀγῶνα μονομαχίας, καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς εἴρηται. Ἀγνοεῖ-

ται μὲν ποῦ ἀπέθανεν, ἀλλ' ὁ τάφος αὐτοῦ ἦτον καὶ εἰς τὴν Τροιζῆνα, καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας. Οἱ Τροιζήνιοι ὅμως οὔτε τὸν τάφον ἐδείκνυον, οὔτε ἔλεγον, ὅτι ἀπέθανεν· ἀλλ' ὅτι ἀνέβη εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ αὐτὸς ἦτον ὁ Ἡνίοχος. Ἀφιέρωσε δὲ ὁ Διομήδης ναὸν, τέμενος, ἄγαλμα καὶ θυσίας εἰς τιμὴν αὐτοῦ, καὶ Ἱερέα διὰ βίου. Ἐσώζετο καὶ ὁ οἶκος αὐτοῦ εἰς τὴν Τροιζῆνα, καὶ τὸ ςάδιον, ἐν ᾧ ἐγυμνάζετο τὴν ἱππικὴν καὶ ἁρματηλασίαν· εἶχον καὶ Ἡρῶον αὐτοῦ εἰς τὴν Σπάρτην. Ὁ Εὐριπίδης καὶ Σένεκας ἔγραψαν τραγῳδίας αὐτοῦ, καὶ σώζονται ἀμφότεραι.

Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Νουμᾶ ἐφάνη τῷ ὄντι τὶς ψευδοϊππόλυτος εἰς τὴν Ἰταλίαν, διατρίβων εἰς τὴν Ἀρικίαν, καὶ προσποιούμενος, ὅτι ἦτον υἱὸς τοῦ Θησέως, καὶ ἀνέςησεν αὐτὸν ὁ Ἀσκληπιός· ὅθεν ὠνόμασαν αὐτὸν οἱ Λατῖνοι virbium, δὶς ζήσαντα. Καὶ ἴσως τοῦτο ἐγένετο αἰτία τῆς ἀναςάσεως αὐτοῦ. Περὶ τῶν τοιούτων δὲ εἴρηται ἐν τῷ περὶ Ἀσκληπιοῦ (α).

Ὁ δὲ Μελάνιππος ἐγεννήθη οὕτως. Ὁ Πιτυοκάμπτης εἶχε θυγατέρα πάγκαλον Περιγούνην καλουμένην, ἥτις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ἐκρύβη μεταξύ τινων ἀσφαράγων, ἐπικαλουμένη ἀκάκως πως καὶ παιδικῶς, καὶ ὑποσχομένη, νὰ μὴ βλάψῃ τὰ φυτὰ ταῦτα ποτὲ, καὶ μάλιςα νὰ τὰ τιμᾷ, ἂν τὴν σώσωσιν. Εὑρὼν δ' αὐτὴν ἐκεῖ ὁ Θησεὺς, ὑπεσχέθη μεθ' ὅρκου ἄλλατε πολλὰ, καὶ ὅτι θέλει τὴν ἐπιμεληθῇ ὡς γυναῖκα αὐτοῦ· ὅθεν ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Μελάνιππον. Ὕςερον δὲ αὐτὴν μὲν ἔδωκε γυναῖκα πρὸς τὸν Δηϊονέα υἱὸν τοῦ Εὐρύτου ἐκ τῆς Οἰχαλίας, καὶ ἐγέννησε κατά τινας τὴν Δία, τὴν γυναῖκα τοῦ Ἰξίονος. Ὁ Μελά-

---

(α) Διόδ. Δ'. ξβ'. Ὑγῖν. Μύθ. 47. Παυσαν. Ἀττ. Κ. β'. 2, Κορινθ. Κζ'. 4. Λβ'. 1. Λακωνικ. Ιβ'. 7. Βιργίλ. Αἰν. Ζ'. 762. καὶ Σέρβ. Ὀβίδ. Μετ. Ιε'. 544. Ἡμερολογ. ς'. 735. Ὁμήρ. Μυθολογ. ἐν Ἱππολύτ.

νιππος ἦτον ἐν τῇ ἐκςρατεία τῶν Ἐπιγόνων, καὶ ἐνίκησε ςάδιον ἐν τῷ Νεμεικῷ ἀγῶνι· ἐγέννησε τὸν Ἴωξον, ὅςτις ἐκόμισεν ἀποικίαν μὲ τὸν Ὄρνυτον εἰς τὴν Καρίαν, καὶ ἀπ᾽ αὐτοῦ ὠνομάσθησαν οἱ Ἰωξίδαι τῆς Καρίας, οἵτινες οὔτε ἔτρωγον, οὔτε ἄλλως ἔβλαπτον τοὺς ἀσφαράγους κατὰ τὴν πάτριον παράδοσιν (α).

Ἄγνωςον δὲ τὶς ἦτον ὁ Ὄρνυτος οὗτος. Ἦσαν μὲν καὶ ἄλλοι, ἀλλὰ σύγχρονος αὐτοῦ ἦτόν τις Ἀρκὰς ἐκ τῆς πόλεως Τεύθιδος, τὸν ὁποῖον ἔπεμψεν ἡ πόλις αὕτη μὲ τὸ ςράτευμα ςρατηγὸν εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον. Ἐπειδὴ δὲ ἐγίνετο διατριβὴ εἰς τὴν Αὐλίδα, ὠργίσθη κατὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος, καὶ ἤθελε νὰ ἐπιςρέψῃ εἰς τὴν Ἀρκαδίαν. Ἀλλ᾽ ἐφάνη ἡ Ἀθηνᾶ μεταμεμορφωμένη, καὶ ἐκώλυεν αὐτόν. Αὐτὸς δὲ θυμωμένος ὢν, πατάξας τὴν θεὰν εἰς τὸν μηρὸν διὰ τοῦ δόρατος, ἐπέςρεψε τὸ ςράτευμα εἰς τὴν Τεῦθιν. Ἐφάνη δὲ ἡ Ἀθηνᾶ πρὸς αὐτὸν, ἔχουσα τετρωμένον τὴν μηρὸν, καὶ μετ᾽ ὀλίγον συνέβη νόσος καὶ ἀφορία. Καὶ ἴσως ἐδίωξαν αὐτὸν ἐκεῖθεν τότε. Ὕςερον δὲ ἔλαβον χρησμὸν ἐκ τῆς Δωδώνης, ἵνα κατασκευάσωσιν ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς, νὰ ἔχῃ τετρωμένον τὸν μηρὸν, ὅπερ εἶδεν ὁ Παυσανίας (α).

Ὁ δὲ Οἰνοπίων ὡς καὶ ὁ Στάφυλος ἦσαν κατὰ μέν τινας υἱοὶ τοῦ Θησέως, κατ᾽ ἄλλους δὲ τοῦ Διονύσου ἐκ τῆς Ἀριάδνης. Κατ᾽ ἄλλους δὲ, ἡ Ἀριάδνη ἐγκυοσοῦσα ἐκ τοῦ Θησέως, ἐγέννησεν αὐτοὺς, ὅτε ἔλαβεν αὐτὴν ὁ Διόνυσος. Τέλος δὲ ὁ Ἴων ὁ Χῖος ὁ τραγικὸς ποιητὴς ἀναφέρων περὶ τῆς πατρίδος αὐτοῦ, λέγει· „Τήν ποτε Θησείδης ἔκτισεν Οἰνοπίων. Ἐπειδὴ ὁ Αἰακὸς ἦτον τότε Δεσπότης τῶν νήσων, ἔδωκεν αὐτῷ τὴν Χίον, ἵνα κατοικήσῃ ἐν αὐτῇ. Ἐλθὼν οὖν μετὰ ςόλου, καὶ ἀποικίας ἐκ τῆς Κρήτης, ἔχων καὶ πέντε υἱούς, τὸν Τάλον, Εὐάνθην, Μέλανα, Σαλάγον καὶ Ἀθάμαντα, ἔ-

(α) Πλούταρχ. ἐν Θησ. Η΄. Παυσαν. Φωκικ. Κς΄. 2.
(β) Ἀρκαδικ. Κη΄. 3.

μεινεν ἐκεῖ, καὶ ἐγέννησεν ἐκ τῆς Νύμφης Ἑλύκης μίαν θυγατέρα Αἰρῶ, ἢ Μερόπην καλουμένην. Ταύτην ἐζήτησεν ὁ Ὠρίων γυναῖκα, ὑποσχόμενος, νὰ καθαρίσῃ τὴν νῆσον ἀπὸ τῶν θηρίων· ἐπειδὴ εἶχεν ὄφεις πολλούς. Κατ' ἄλλους δὲ, ἐζήτει αὐτὴν βιαίως, καὶ διὰ τοῦτο ἐτύφλωσεν αὐτὸν ὁ Οἰνοπίων. Ἀπέθανε τοίνυν ἐκεῖ ὁ Οἰνοπίων, ὅπου εἶχε καὶ τάφον μεγαλοπρεπῆ. Περὶ δὲ τῶν υἱῶν αὐτοῦ οὐδὲν ἄλλο ἀναφέρεται (α).

Ἡ δὲ Χίος τὸ βασίλειον τοῦ Οἰνοπίωνος ὠνομάσθη ἀπό τινος Νύμφης θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, Χίου καλουμένης· ἢ ἀπὸ τῆς χιόνος, ἐπειδὴ ἔπιπτε πολλή. Ὁ δὲ Ἴων ἔλεγεν, ὅτι ἡ νῆσος ἦτον πρότερον ἔρημος. Ἐλθὼν δὲ ὁ Ποσειδῶν ἐκεῖ, ἐγέννησεν υἱὸν ἔκ τινος Νύμφης, ἐν ᾧ ἔπιπτε χιὼν, καὶ διὰ τοῦτο ὠνόμασαν αὐτὸν Χῖον, καὶ ἀπὸ τούτου ὠνομάσθη ἡ νῆσος. Ἐγέννησε δὲ καὶ ἄλλους δύο υἱοὺς ἐκεῖ ὁ Ποσειδῶν ἐξ ἄλλης Νύμφης, Ἄγγελον καὶ Μέλανα καλουμένους. Ἀπὸ τούτου οὖν τοῦ Μέλανος, ἢ ἀπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Οἰνοπίωνος, ὠνομάσθη ἡ Μέλανα ἄκρα τῆς Χίου, τὸ ἀντικρὺ τῆς Ψύρας (ψαρὰ) νήσου, ὑψηλὸν ἀκρωτήριον· ὠνομάζετο δὲ καὶ ἡ πόλις ὁμωνύμως τῇ νήσῳ, ἣν ἔκτισεν ὁ Οἰνοπίων. Ἐβασίλευον τοίνυν ἐκεῖ οἱ ἀπόγονοι οὗτοι τοῦ Ποσειδῶνος, ὅτε ἦλθεν ὁ Οἰνοπίων, καὶ ἔλαβεν ἐκεῖνος τὴν βασιλείαν, ἰσχυρώτερος ὤν. Βασιλεύοντος δὲ τοῦ Οἰνοπίωνος, ἦλθον οἱ Κάρες ἐκ τῆς Καρίας, καὶ οἱ Ἄβαντες ἐκ τῆς Εὐβοίας εἰς τὴν Χίον, καὶ ἔμειναν ἐκεῖ. Ὕστερον δὲ ἦλθεν ὁ Ἄφικλος ἐκ τῆς Ἱστιαίας τῆς Εὐβοίας μὲ ἄλλην ἀποικίαν, καὶ ἔλαβε τὴν βασιλείαν παρὰ τῶν ἀπογόνων τοῦ Οἰνοπίωνος. Μετὰ δὲ τέσσαρας γενεὰς ἐβασίλευσέ τις ἐπίσημος Ἕκτωρ καλούμενος, ὅστις πολεμήσας τοὺς ἐκεῖ Κάρας καὶ Ἄβαντας, τοὺς μὲν ἐφόνευσε, τοὺς δὲ ἐξεδίωξε. Ἔπεμψε δὲ καὶ ὁ Μακα-

---

(α) Πλούταρχ. ἐν Θησ. Κ'. Διοδ. Ε'. ΟΘ'. Παρθεν. Κ'. Παυσαν. Ἀχαϊκ. Δ'. 6. Ε'. 6.

καρεὺς ἐκ τῆς Λέσβου τὸν υἱὸν αὐτοῦ μὲ ἀποικίαν εἰς τὴν Χίον. Ὅτε δὲ ἦλθον οἱ Ἴωνες εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, ἦλθεν εἰς τὴν Χίον τις Ἐγέρτιος καλούμενος, ἔχων λαὸν σύμικτον ἐκ διαφόρων ἐθνῶν τῆς Ἑλλάδος· ἐν τούτοις δὲ ἦλθον καὶ Πελασγοὶ εἰς τὴν Χίον, καὶ ἴσως ἦσαν οὗτοι οἱ μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ Μακαρέως ἐλθόντες. Ὁ δὲ Ἕκτωρ μετὰ τὸν ῥηθέντα πόλεμον, ἐνόησεν, ὅτι ἦτον καλὸν, νὰ ἐνωθῇ καὶ ἡ Χίος εἰς τὸ Πανιώνιον, καὶ τούτου γενομένου, ἔλαβε τρίποδα ἆθλον ἀπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἰώνων, νικήσας εἰς τὸν ἀγῶνα. Οὗτοι τοίνυν ἦσαν οἱ πρῶτοι ἐγκάτοικοι τῆς Χίου.

Ἐϛασίασαν δέ ποτε, διαιρεθέντες εἰς δύο μέρη, καὶ τὸ ἰσχυρώτερον μέρος ἤθελε, νὰ διώξωσι τοὺς ἐναντίους. Ἀλλ᾽ εἷς πολιτικώτερος εἶπεν· ἂν διώξωμεν αὐτοὺς, καὶ δὲν ἔχομεν ἐναντίους, εἶναι ἀνάγκη, νὰ ϛασιάσωμεν ἡμεῖς πρὸς ἀλλήλους· ἐπειδὴ ἐγένοντο τόσον ἐπιῤῥεπεῖς εἰς τὸ πάθος τοῦτο τὸ ϛασιαϛικὸν οἱ Χῖοι, ὥϛε ὁ Μιθριδάτης μὴ δυνάμενος νὰ τοὺς ἐξημερώσῃ ἄλλως, ἐξηνδρατόδισεν αὐτοὺς, καὶ ἀφ᾽ οὗ τοὺς ἔδησεν ὅλους, τοὺς παρέδωκεν εἰς τοὺς δούλους αὐτῶν δεδεμένους, νὰ τοὺς φέρωσιν εἰς τὴν Κολχίδα, ἵνα κατοικήσωσιν ἐκεῖ. Πρότερον ὅμως ἐγένετο ἰσχυρωτάτη ἡ Χίος, ὥϛε κατὰ τὴν ἐπανάϛασιν τῆς Ἰωνίας παρεσκεύασεν ἑκατὸν τριήρεις κατὰ τῶν Περσῶν, καὶ ἐπολέμησαν τολμηρότατα (*).

Λέγουσι δὲ, ὅτι οἱ Χῖοι μετεχειρίσθησαν πρῶτον δούλους, Θεράποντας ὠνομάζοντες αὐτούς· ὡς οἱ Σπαρτιᾶται τοὺς Εἵλωτας, οἱ Μακεδόνες τοὺς Πενέϛας, οἱ Ἀργεῖοι τοὺς Γυμνασίους, οἱ Σικυώνιοι τοὺς Κορυνηφόρους· οἱ Κρῆτες τοὺς Δμωήτας, οἱ Ἰταλιῶται τοὺς Πελασγοὺς, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς Δάους καὶ Γέτας· οὗτοι δὲ ἦσαν Δάκοι καὶ Γέται τῆς Δακίας· καὶ οἱ μὲν Γέται ἦσαν πρὸς τὸν Εὔξεινον Πόντον, οἱ δὲ Δάκοι πρὸς τὸ μεσημ-

---

(*) Ὅρα ἐν τῷ Πρώτῳ Περσικῷ πολέμῳ.

ρινὸν τῆς Δακίας, μέχρι τῶν πηγῶν τοῦ Ἴςρου. Ἐκεῖθεν τοίνυν ἤρχοντο τὰ ἀνδράποδα εἰς τὴν Ἀττικήν, ὥςε ἦσαν ἐννέα εἰδῶν τὰ δουλικὰ ὀνόματα. Κατά τινας δὲ θεράποντα ἔλεγον οἱ Κρῆτες τὸν ὁπλοφόρον δοῦλον, τὸν βαςάζοντα τὰ ὅπλα τοῦ δεσπότου αὐτοῦ. Καὶ οὕτως οἱ Κρῆτες μετὰ τοῦ Οἰνοπίωνος ἐκόμισαν τὸ ὄνομα εἰς τὴν Χίον.

Ὠνομάσθη δὲ ἡ Χίος Αἰθάλη, Πιτυοῦσα, Μάκρις, καὶ Ὀφιοῦσα, κατὰ καιρούς. Αἰθάλη μὲν, διότι εἶχεν Ἡφαίςεια ὄρη. Μάκρις δὲ διὰ τὸ σχῆμα αὐτῆς, ὡς καὶ ἡ Εὔβοια. Πιτυοῦσα δὲ ἔχουσα πολλὰς πίτεις. Ὀφιοῦσα δὲ διὰ τοὺς πολλοὺς ὄφεις. Ὠνομάζοντο ὅμως καὶ ἄλλαι νῆσοι οὕτως, διὰ τὰς αὐτὰς αἰτίας. Εἶχε δὲ καὶ ἓν ἄστος Φοινίκων, καὶ ἐν αὐτῷ ναὸν τῆς Πολιούχου Ἀθηνᾶς. Ἐν αὐτῇ λέγουσιν, ὅτι ἐγένετο πρῶτον ὁ μαῦρος οἶνος, ὁ ἐπισημότατος τῆς ἀρχαιότητος (α).

Ὁ δὲ Στάφυλος ἦλθεν εἰς τὴν Χερσόνησον τῆς Καρίας, ἐγέννησεν ἐκ τῆς Χρυσοθέμιδος τὸν Ἄνιον, τὴν Μολπαδίαν, Ῥοιὼ καὶ Ἡμιθέαν, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐβασίλευσε καὶ εἰς τὴν Ἀσυρίαν, ἔχων γυναῖκα τὴν Μέθην, καὶ υἱὸν τὸν Βότρυν, ἀλληγοροῦντες αὐτὸν εἰς τὴν ςαφυλὴν διὰ τὴν ὁμωνυμίαν (β). Ταῦτα καὶ περὶ τῶν Θησειδῶν.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ Θ'.

Περί τινων ἄλλων Ἀθηναίων, τοῦ Δαιδάλου, Ἰκάρου, Ἰκαρίου, Ἑκάλης, Φαληροῦ, Μεγαρέως.

Ὁ μὲν Δαίδαλος ἦτον τοῦ Εὐπαλάμου τοῦ Μη-

(α) Παυσαν. Ἀχαϊκ. Δ'. 6. Διόδ. Ε'. Πα'. Πδ'. Στράβ. Ιδ'. 645. Στέφαν. ἐν Χίῳ. Αἰθάλ. Πιτυοῦσ. Δακ. καὶ Σχολ. Ἡρόδοτ. Κλει. 160. Εὐςάθ. ἐν Διονύσ. Περιηγήσ. 448. 535. Αἰλιαν. Ποικίλ. Ἱςορ. Ιδ'. λα'. Ι'. κε'. Νικόλαος. Δαμασκην. παρ. Ἀθήν. ς'. 266. Πλίν. Ἱςορ. Φυσικ. Ε'. λα'.

(β) Νόνν. Διονυσιακ. Ιη'. 44. 124.

τιωνίδου· ἢ τοῦ Παλαμάωνος· ἢ τοῦ Εὐφήμου· ἢ τοῦ Μητίωνος, καὶ ὁ Εὐπάλαμος ἦτον πατὴρ τοῦ Μητίωνος· ἢ τοῦ Ἐρεχθέως. Ὅθεν εὑρίσκεται πότε μὲν Μητιωνίδης, πότε δὲ Ἐρεχθείδης καλούμενος. Τέλος δὲ ἦτον Ἀθηναῖος, καὶ ἐκ τοῦ γένους τῶν αὐτοχθόνων τοῦ βασιλικοῦ, νουνεχὴς καὶ εὐφυὴς, καὶ τῆς ἀληθινῆς καὶ πραγματικῆς δόξης ἐραστής. Ὅθεν καταλιπὼν τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ, νὰ τρώγωνται διὰ τὴν ματαιοδοξίαν, ἐδιδάχθη τὴν τεκτονικὴν καὶ ἀγαλματοποιΐαν μετὰ μεγάλης προθυμίας καὶ ἐπιμελείας, καὶ εὐδοκίμησε τοσοῦτον, ὥστε ἔπλασαν, ὅτι τὰ ἀγάλματα αὐτοῦ ἦσαν ἔμψυχα, καὶ ἔβλεπον, ἤκουον, ἐλάλουν, ἐκινοῦντο, ἔνευον τὰ πρόσωπα, ἐβάδιζον, ἐξέτεινον τὰς χεῖρας, καὶ τὰ ἑξῆς· ἐπειδὴ ἐσχημάτισεν αὐτὰ εἰς τοιαύτας στάσεις καὶ διαθέσεις μιμούμενος τὴν φύσιν. Οἱ δὲ πρὸ αὐτοῦ ἐσχημάτιζον αὐτὰ τὰ ὄμματα κεκλεισμένα ἔχοντα, τὰς χεῖρας εἰς τὰς πλευρὰς κεκολλημένας, καὶ τὰ σκέλη ἀχώριστα. Κατεσκεύασε δὲ πρῶτος καὶ τὰ συντελοῦντα ἐργαλεῖα. Ἀπὸ τούτου τοίνυν ὠνομάζοντο Δαιδάλεια ποιήματα πάντα τὰ ἀριστουργήματα. Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι τὰ ξόανα ὠνομάζοντο δαίδαλα πρότερον, καὶ ἀπ᾽ αὐτῶν ὠνομάσθη Δαίδαλος (α).

Ἐξέπεσεν ὅμως καὶ αὐτὸς εἰς τὸ πάθος τῆς κενοδοξίας. Ἐδίδασκε μὲν αὐτὸς τὴν τέχνην τὸν Τάλων υἱὸν τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Πέρδικος· τινὲς δὲ λέγουσι τοῦτον Κάλων, ἢ Πέρδικα· εὐφυέστερος δὲ ὢν ἐκεῖνος τοῦ διδασκάλου, ἐπενόησε τὸν κεραμευτικὸν τροχὸν, τὸν τόρνον, καὶ ἄλλα πολλά. Εὑρὼν δὲ κατὰ τύχην καί τινα σιαγόνα ὄφεως, καὶ μιμούμενος τοῦτον, κατεσκεύασε σιδηροῦν πρίονα· ὅθεν ἔλαβε μεγάλην ὑπόληψιν. Φθονήσας οὖν ὁ Δαίδα-

---

(α) Ἀπολλόδ. Γ΄. Ιϛ΄. §. 9. Παυσαν. Βοιωτικ. Γ΄. 2. Ὑγῖν. 39. Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδίπ. Ἐπ. Κόλων. 472. Διόδ. Δ΄. ος΄. οζ΄. Ἰουν. ἐν Καταλόγ. τεκτόν. 63. Ὅμηρ. Ἰλ. Ξ. 179. Σουΐδ. ἐν Δαιδάλ. Ἰωνικ. 103. Παλαίφατ. Κβ΄.

λος, ἔρριψεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως, ἔπειτα τὸν ἔθαψε μυςικῶς. Ἐρωτηθεὶς δὲ ὑπό τινος τὶ θάπτει· ὄφιν εἶπεν. Ἐφανερώθη ὅμως, καὶ κριθεὶς εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον, κατεδικάσθη εἰς θάνατον. Ἡ μὲν μήτηρ τοῦ Τάλω ἐκρεμάσθη ὑπὸ τῆς λύπης, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐτίμησαν αὐτὴν, κτίσαντες Ἱερὸν ἐν τῇ ἀκροπόλει, τῆς Πέρδικος καλούμενον. Ὁ δὲ Ὀβίδιος ἔπλασεν, ὅτι μετεμορφώθη εἰς πέρδικα διὰ τὴν ὁμωνυμίαν (α).

Ὁ δὲ Δαίδαλος προλαβὼν, ἔφυγεν εἰς τὸν δῆμον ἐκεῖνον τῆς Ἀττικῆς, ὅςτις ὠνομάσθη διὰ τοῦτο Δαιδαλίδης, καὶ ἐκεῖθεν ἐπέρασεν εἰς τὴν Κρήτην πρὸς τὸν Μίνωα, καὶ ἐτιμήθη πολὺ διὰ τὴν εὐτεχνίαν, ὥςε ἐγένετο φίλος τοῦ Μίνωος. Τότε τοίνυν κατεσκεύασε τὸν θρυλλούμενον Λαβύρινθον, τὸν χορὸν τῆς Ἀριάδνης, καὶ ἄλλα πολλά. Ἐπειδὴ ὅμως κατεσκεύασε καὶ τὴν ξυλίνην βοῦν εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ἔρωτος τῆς Πασιφάης, ὠργίσθη ὁ Μίνως, καὶ ἐφυλάκωσεν αὐτόν τε καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἴκαρον, εἰς ἕνα πύργον. Κατ' ἄλλους δὲ, αὐτὸς ἐδίδαξε τὴν Ἀριάδνην, πῶς νὰ βοηθήσῃ τὸν Θησέα, νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ Λαβυρίνθου, καὶ διὰ τοῦτο ἔκλεισεν αὐτὸν ὁ Μίνως εἰς τὸν Λαβύρινθον. Φοβούμενος οὖν τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον, κατεσκεύασε τὰ κήρινα πτερὰ, καὶ ἐπέτασεν ἀπὸ τοῦ πύργου μὲ τὸν υἱὸν αὐτοῦ. Καὶ ὁ μὲν Ἴκαρος μετεωρότερος ἀναχθεὶς, ἔπεσε καὶ ἐπνίγη. Κατ' ἄλλους δὲ ἀπεφάσισεν ὁ Μίνως νὰ τὸν φονεύσῃ, καὶ αὐτὸς ἐζήτησε τινῶν ἡμερῶν διορίαν, ἵνα τελειώσῃ ἓν ἔργον ἀξιοθαύμαςον· καὶ ἐν τούτοις κατασκευάσας πλοῖον, ἔφυγεν. Κατ' ἄλλους δὲ ἔφυγε πρὶν φυλακωθῇ, καὶ κατ' ἄλλους, ἡ Πασιφάη ἠλευθέρωσεν αὐτὸν ἐκ τῆς φυλακῆς, παρεσκεύασε καὶ τὸ πλοῖον. Ἐπειδὴ δὲ ἔπεμψεν ὁ Μίνως εἰς δίωξιν αὐτῶν, ἠναγκάσθησαν, νὰ ἐξέλθωσιν εἰς τὴν Ἴκαρον νῆσον, ὅπου ἐπνίγη ὁ Ἴκαρος, ὡς εἴρηται (Α'. 217). Εὑρὼν δὲ ὁ Ἡρακλῆς τὸ σῶμα τοῦ Ἰκάρου

(α) Σουΐδ. ἐν Πέρδιξ. Ἰ. Παυσαν. Ἀττικ. Κε'. 6. καὶ Διόδ. Αὐτόθι.

ἐκεῖ, τὸ ἔθαψε, καὶ ἀπ' ἐκείνου ὠνόμασε τὴν νῆσον Ἴκαρον, καὶ τὸ πέλαγος Ἰκάριον· ὅθεν ὕςερον ὁ Δαίδαλος κατασκευάσας ἄγαλμα τοῦ Ἡρακλέους, ἀφιέρωσεν αὐτὸ εἰς τὰς Θήβας.

Ἐκεῖθεν δὲ ἐπέρασεν εἰς τὴν Σαρδινίαν, ἔπειτα εἰς τὴν Κύμην τῆς Ἰταλίας, ὅπου ἔκτισε ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἀφιέρωσε τὰ κήρινα πτερὰ, ἐζωγράφισεν εἰς τὰς πύλας τοῦ ναοῦ καὶ τὴν Ἱςορίαν αὐτοῦ. Ἔκτισε δὲ καὶ πόλιν ἐν τῇ Ἰταλίᾳ Δαιδαλίαν, ἥτις ὠνομάσθη ὕςερον Ἰουλία. Ἐκεῖθεν δὲ ἦλθεν εἰς τὴν Σικελίαν, ὅπου ἐβασίλευεν ὁ Κώκαλος τότε ἐν τῇ πόλει Ἰνύκῳ, ὅςτις ἐδέχθη αὐτὸν τόσον φιλοφρόνως, ὥςε ὑπέφερεν ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τὸν πόλεμον τοῦ Μίνωος. Αἱ δὲ θυγατέρες αὐτοῦ ἐφόνευσαν τὸν Μίνωα δι' ἀγάπην τοῦ Δαιδάλου. Ἔμεινε τοίνυν ἐκεῖ οὕτω περιποιούμενος, καὶ ἐτεχνούργησε πολλὰ ἀριςουργήματα θέας τε καὶ θαυμασμοῦ ἄξια, μέχρι τῶν νεωτέρων χρόνων σωζόμενα, ὡς λέγει ὁ Διόδωρος ὁ ἰδὼν αὐτά. Πλησίον τῆς πόλεως Μεγαρίδος κατεσκεύασε διώρυγα ἔντεχνον, Κολυμβήθραν καλουμένην, ἐκ τῆς ὁποίας ἔτρεχεν ὁ Ἀλαβῶν ποταμὸς εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐν δὲ τῇ Ἀκραγαντίνῃ χώρᾳ ἦτον μία πόλις ἐπί τινος πέτρας, καὶ κατέςησεν αὐτὴν ἀνάλωτον, κατασκευάσας ἕνα δρόμον μόνον ςενὸν καὶ σκολιὸν παντάπασιν, ὥςε ἐφύλαττον αὐτὸν τέσσαρες ἄνθρωποι· ὅθεν ὁ Κώκαλος ἔκτισεν ἐκεῖ τὰ βασίλεια καὶ τοὺς θησαυροὺς αὐτοῦ. Ἐν δὲ τῇ χώρᾳ τῶν Σελινουντίων κατεσκεύασε σπήλαιον ἔντεχνον, ὥςε ἐγίνετο ἡ θέρμη τοῦ ὑπογείου πυρὸς μετρία καὶ μαλακὴ, καὶ λουτρὸν χαριέςατον, καὶ ἰαματικώτατον. Ἐπὶ δὲ τὸ ὄρος Ἔρυκα, ὅπου ἦτον πέτρα ὑψηλὴ ἄνισος καὶ ἀπότομος, κτίσας τοῖχον, ἐξίσωσε τὰ ἄνισα μέρη, καὶ ᾠκοδόμησεν ἐπ' αὐτῆς τὸν ναὸν τῆς Ἐρυκίνης Ἀφροδίτης. Κατεσκεύασε δὲ καὶ χρυσοῦν κριὸν ἐν τῷ ναῷ, τοσοῦτον φιλοτέχνως, ὥςε ἐνόμιζον οἱ ἄνθρωποι, ὅτι ἦτον ἀληθινός. Κατεσκεύασε μὲν καὶ ἄλλα πολλὰ, πλὴν ἐφθάρησαν ὑπὸ τῆς πολυκαιρίας. Εὐ-

ρέθησαν ὅμως καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα πολλὰ ἔργα αὐτοῦ· ὡς τὸ ῥηθὲν ἄγαλμα τοῦ Ἡρακλέους ἐν τῇ Βοιωτίᾳ, τοῦ Τροφωνίου ἐν τῇ Λεβαδίᾳ, τῆς Βριτομάρτιος ἐν τῇ Ὀλοῦντι τῆς Κρήτης, τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῇ Κνωσσῷ, καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἐν τῇ Δήλῳ. Ταῦτα δὲ κατὰ τὴν ἀκμὴν τῆς Ἑλλάδος ἐφαίνοντο μὲν ἄτεχνα, ὅμως εἶχον τινὰ ἰδιαιτέραν θεοπρέπειαν. Ἄδηλον δὲ ποῦ ἀπέθανεν ὁ Δαίδαλος. Οἱ δὲ Αἰγύπτιοι εἶχον ναὸν αὐτοῦ ἔν τινι νήσῳ τοῦ Νείλου πλησίον τῆς Μέμφεως, ὅπου ἐτίμησαν αὐτὸν ὡς θεόν· καὶ φαίνεται, ὅτι ἀπέθανεν ἐκεῖ· ἐπειδὴ εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ἐφάνη, οὔτε ἠκούσθη ποῦ τι περὶ αὐτοῦ μετὰ ταῦτα. Ὠνομάζετο καὶ πόλις τις τῆς Ῥόδου Δαίδαλα, καὶ ὄρος τῆς Λυκίας, καὶ τῆς Κρήτης πόλις, καὶ τῆς Λυκίας, καὶ τῆς Ἰνδίας. Ὁ Σοφοκλῆς ἔγραψε τραγῳδίαν αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν σώζεται.

Γυναῖκα μὲν νόμιμον εἶχε τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀρκάδος Γόρτυνος, καὶ ἐγέννησε δύο υἱοὺς τὸν Σκύλιν καὶ Δίποινον, τοὺς περιφήμους λιθοξόους. Ἀλλ' ἄλλοι νομίζουσιν, ὅτι οὗτοι ἦσαν μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ οὐχὶ υἱοί. Τὸν δὲ Ἴκαρον ἐγέννησεν ἔκ τινος δούλης Ναυκράτης καλουμένης. Ἐγέννησε δὲ καὶ τὸν Ἰάπυγα ἔκ τινος γυναικὸς τῆς Κρήτης, ὅστις ἐκόμισεν ἀποικίαν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ἡ Ἰαπυγία (α).

Ὁ δὲ Ἰκάριος οὗτος Ἀθηναῖος ὢν ὑπεδέχθη τὸν Διόνυσον ἐν τῇ Ἀττικῇ, ὡς εἴρηται, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ δευτέρου Πανδίονος· καὶ μαθὼν τὴν οἰνοποιΐαν, περιήρχετο τὴν Ἀττικὴν διδάσκων καὶ τοὺς ἄλλους, κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ Διονύσου. Μεθύσαντες δὲ τινὲς ποιμένες, καὶ νομίσαντες φάρμακον τὸ ποτὸν, ἐφόνευσαν αὐτόν· ἔπειτα ἐννοήσαντες τὸ λάθος, τὸν ἔθαψαν. Εἶχε δὲ τινα σκύλον Μαῖραν καλούμενον, ὅς-

---

(α) Διόδ. Αὐτόθι. Ὀβί. Παυσαν. Βοιωτικ. Μ΄. 2. Ἀχαϊκ. Δ΄. 5. Κορινθ. Δ΄. 5. Ιε΄. 1. Σέρβ. Αἰν. ς΄. 14. Νατάλ. Ζ΄. Ις΄. Παλαίφατ. Ιγ΄. Στέφαν. ἐν Ἰκάρ. καὶ Δαιδάλ.

τις ἐκάθησεν ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ τάφου. Εἶχε καὶ θυγατέρα ᾿Ηριγόνην καλουμένην, ἥτις ἐξῆλθεν εἰς ζήτησιν αὐτοῦ, καὶ εὑροῦσα τὸν σκύλον ἐπὶ τοῦ τάφου καθήμενον, ἐνόησε τὸ γεγονὸς, καὶ ἐκρεμάσθη ἀπό τινος δένδρου ἐπὶ τοῦ τάφου, ἀφ᾿ οὗ ἔκλαυσε πικρῶς καὶ ὀδυνηρῶς. ᾿Οργισθεὶς οὖν ὁ Διόνυσος, κατηράσθη τὰς γυναῖκας τῶν ἀγοραίων τῆς ᾿Αττικῆς, νὰ κρεμῶνται ἀπὸ τῶν δένδρων. Τούτου δὲ συνεχῶς γινομένου, ἔλαβον χρισμὸν, νὰ τιμωρήσωσι τοὺς φονεῖς τοῦ ᾿Ικαρίου καὶ τῆς ῾Ηριγόνης· ὅθεν ἐξετάσαντες, εὗρον αὐτοὺς, καὶ τοὺς ἐφόνευσαν· ἔπειτα κατέστησαν ἑορτὴν ἐπέτειον εἰς τιμὴν τοῦ ᾿Ικαρίου καὶ τῆς ῾Ηριγόνης, προσφέροντες καὶ θυσίαν τὰς ἀπαρχὰς τῆς ἀμπέλου. ῾Ο δὲ Ζεὺς καταστερίσας αὐτοὺς, ὠνόμασε τὸν μὲν ᾿Ικάριον ᾿Αρκτοῦρον, τὴν δὲ ῾Ηριγόνην Παρθένον, τὸν δὲ σκύλον Κύνα. Κατά τινας δὲ, τότε ἐπενόησαν οἱ ᾿Αθηναῖοι τὴν κούνιαν λεγομένην· ἐπειδὴ κατεσκεύασαν τοιαῦτα, καὶ ἔπαιζον, μιμούμενοι τὸν θάνατον τῆς ῾Ηριγόνης.

Τινὲς μὲν λέγουσιν ἀδιαφόρως ᾿Ικάριον αὐτόν τε καὶ τῆς Πηνελόπης τὸν πατέρα· πολλάκις δὲ καὶ συγχέουσιν αὐτούς, ῾Ο ᾿Απολλόδωρος ὅμως γράφει ἐκεῖνον ἐνίοτε ᾿Ικαρίωνα (α).

Κατά τινας ὁ ᾿Ικάριος ἐφύτευσε πρῶτος ἄμπελον ἐν τῇ ᾿Αττικῇ, καὶ ἐπειδὴ εἷς τράγος ἔφαγε τὰ φύλλα τῶν κλημάτων, ἔσφαξεν αὐτὸν, καὶ φουσκώσας τὸ δέρμα αὐτοῦ, ἐκάλεσε τοὺς γείτωνας, καὶ ἐχόρευον περὶ αὐτό. Καὶ τοῦτο ἦτον ἡ ἀρχὴ τῆς Τραγῳδίας. ᾿Απὸ τούτου δὲ ὠνομάσθη ὁ δῆμος ᾿Ικαρία.

῾Η δὲ ῾Εκάλη ἦτον γυνὴ γραῖα κατοικοῦσα ἐν τῇ ᾿Αττικῇ, καὶ ἐφιλοξένησε τὸν Θησέα, ὅτε ἐστράτευεν ἐπὶ τὸν Μαραθώνιον ταῦρον, ὑποκορίζουσα αὐτὸν πρεσβυτικῶς ὡς μήτηρ, ἐπειδὴ ἦτον νέος. ῎Επειτα εὐχήθη,

---

(α) ᾿Απολλόδ. Γ´. ΙΔ´. 7. Παυσαν. Λακωνικ. Α´. 4. Στέφαν. ἐν ᾿Ικαρ. ῾Υγῖν. μύθ. 130. ᾿Αστρονομ. Β´. 4.

νὰ θυσιάσῃ εἰς τὸν Δία, ἂν ἐπιςρέψῃ ὑγιής. Ἐκεῖνος μὲν ἐπέςρεψεν, ἀλλ᾽ ἐκείνη ἀπέθανε πρότερον· ὅθεν ὁ Θησεὺς κατέςησεν ἑορτὴν εἰς τιμὴν αὐτῆς, τὰ Ἑκαλήσια, τὴν ὁποίαν ἑώρταζον οἱ περὶ τὸν δῆμον ἐκεῖνον, καλοῦντες αὐτὴν Ἑκαλήνην ὑποκορςικῶς, ὡς ἐκάλει καὶ ἐκείνη τὸν Θησέα. Ἀπ᾽ αὐτῆς δὲ ὠνόμασαν τὸν Δία Ἑκαλήσιον, καὶ τὸν δῆμον Ἑκάλην (α).

Ὁ δὲ Πάραλος ἦτόν τις Ἥρως ἀρχαῖος, καὶ ἀπ᾽ αὐτοῦ ὠνομάσθη ποτὲ φυλὴ πάραλος, καὶ ἡ τριήρης. Εἶχον γὰρ δύο τριήρεις οἱ Ἀθηναῖοι διὰ τὰς δημοσίας ὑπηρεσίας, καὶ τὴν μὲν ὠνόμαζον Πάραλον, τὴν δὲ Σαλαμινίαν. Καὶ διὰ τῆς Σαλαμινίας ἐκάλουν εἰς κρίσιν τοὺς ἐπισήμους ἐγκαλουμένους, ὡς ἐκάλεσαν δι᾽ αὐτῆς καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην ἐκ τῆς Σικελίας. Τὴν δὲ Πάραλον ἔπεμπον εἰς τὰς θεωρίας διὰ ἱερὰς ὑποθέσεις, καὶ μάλιςα εἰς τὴν Δῆλον· ὅθεν ἐλέγετο καὶ θεωρὶς, καὶ ἱερὰ τριήρης. Ὠνομάζοντο δὲ Πάραλοι καὶ οἱ ἐν αὐτῇ ναῦται. Περὶ δὲ τῆς θεωρίας εἴρηται ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ (β). Ὕςερον δὲ προσέθηκαν καὶ ἄλλας δύο οἱ Μακεδόνες, ὀνομάσαντες τὴν μὲν Ἀντιγονίδα, τὴν δὲ Δημητριάδα· Πᾶσαι δὲ ὠνομάζοντο Ἱεραὶ ἀδιαφόρως.

Ὁ δὲ Φαληρὸς ἦτον υἱὸς τοῦ Ἄλκωνος τοῦ Ἐρεχθέως· ἢ αὐτοῦ τοῦ Ἐρεχθέως, ἢ ἐκ τῆς Κρήτης, ἢ τοῦ Πανδώρου υἱοῦ τοῦ Ἐρεχθέως. Τοῦτον παῖδα ἔτι ὄντα ὥρμησε νὰ φάγῃ τὶς μέγας ὄφις, περιτυλιχθεὶς εἰς τὸ σῶμα αὐτοῦ· Ἰδὼν δὲ τοῦτο ὁ πατὴρ αὐτοῦ, τοξευτὴς ἐμπειρότατος ὢν, ἐτόξευσε τὸν ὄφιν, χωρὶς νὰ βλάψῃ τὸν παῖδα· Τούτου οὖν τὸν πατέρα λέγει Κρητικὸν ὁ Βαλέριος (γ). Ὁ δὲ Ὀρφεὺς λέγει, ὅτι ἦτον υἱὸς τοῦ Ἄλκωνος, καὶ κατοικῶν περὶ τὸν Αἴσηπον ποταμὸν τῆς

(α) Πλούταρχ. ἐν Θησ. Ιδ΄.

(β) Ἁρποκρατ. Φαβωρῖν. Ἡσύχ καὶ Ἐτυμολογ. ἐν Παράλ. καὶ Σαλαμιν. Σχολ. Ἀριςοφάν. ἐν Ὄρνισ. 1264. καὶ Σουΐδ.

(γ) Φλάκ. Α΄. 398. Ἀργοναυτικ. 147. Ἀπολλων. 96. καὶ Σχολ.

Θεσσαλίας, ἔκτισε τὴν Γυρτῶνα πόλιν· Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος λέγει, ὅτι ἦτον υἱὸς μονογενὴς τοῦ Ἄλκωνος, ὅμως ἔπεμψεν αὐτὸν ὁ πατὴρ εἰς τὴν ἐκςρατείαν τῶν Ἀργοναυτῶν. Ὁ δὲ Πρόξενος λέγει τὸν Ἄλκωνα υἱὸν τοῦ Ἐρεχθέως, καὶ ὅτι ἔφυγεν ἀπὸ τῆς Ἀτικῆς μὲ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Χαλκιόπην εἰς τὴν Εὔβοιαν. Ὁ δὲ Ἐρεχθεὺς ἐζήτησεν αὐτὸν, ἀλλ' οἱ Χαλκιδεῖς τῆς Εὐβοίας δὲν τὸν ἔδωκαν. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐκόμισεν ἀποικίαν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἔκτισε πόλιν ὁμώνυμον, ἥτις ὠνομάσθη ὕςερον Παρθενόπη, καὶ τέλος Νεάπολις. Φαίνεται ἄρα, ὅτι ἦσαν δύο Φαληροί· ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι ἔλεγον μὲν, ὅτι ὁ Φαληρὸς αὐτῶν ἦτον εἰς τὴν ἐκςρατείαν τῶν Ἀργοναυτῶν, οὐχὶ δὲ, ὅτι ἐκόμισε καὶ ἀποικίαν εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ἔκτισαν καὶ βωμὸν εἰς τὸν ἀπ' αὐτοῦ ὀνομασθέντα λιμένα, αὐτοῦ, τοῦ Θησέως, καὶ τῶν παίδων αὐτῶν. Ἀγνοοῦνται ὅμως ποῖοι ἦσαν οἱ παῖδες τοῦ Φαληροῦ (α). Ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη καὶ ὁ δῆμος.

Ὁ δὲ Μεγαρεὺς, ἀφ' οὗ ὠνομάσθησαν τὰ Μέγαρα, ἦτον υἱὸς τοῦ Πανδίονος, κατά τινας. Κατ' ἄλλους δὲ, υἱός τις τοῦ Φορωνέως Κὰρ ὀνομαζόμενος, ἐβασίλευσε πρῶτος ἐκεῖ, καὶ κατέςησεν Ἱερὰ καὶ τελετὰς τῆς Δήμητρος, καὶ τότε ὠνομάσθη ἡ χώρα Μέγαρα. Δὲν λέγουσιν ὅμως πόθεν ὠνομάσθη. Μετὰ δώδεκα γενεὰς, ἦλθεν ὁ Λέλεξ ἐκεῖ, καὶ ὠνομάσθησαν οἱ ἐγχώριοι Λέλεγες. Ὁ δὲ Λέλεξ ἐγέννησε τὸν Κλήσωνα καὶ Βίαντα, καὶ ἐβασίλευσεν ὁ Κλήσων, ὅςτις ἐγέννησε τὸν Πύλαν, ὁ δὲ Πύλας τὸν Σκίρωνα. Βασιλεύοντος οὖν τοῦ Πύλα, ἦλθεν ὁ Πανδίων εἰς τὰ Μέγαρα, καὶ λαβὼν τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, ἔμεινε διάδοχος· ἐπειδὴ ὁ Σκίρων ἦτον μικρὸς τότε, ὅτε ἔφυγεν ὁ Πύλας εἰς τὴν Πελοπόννησον, διὰ τὸν φόνον τοῦ θείου αὐτοῦ Βίαντος. Μετὰ δὲ τὸν Πανδίονα ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Νίσος, ὡς εἴρηται· ὁ δὲ Σκίρων ἦτον πολέ-

---

(α) Παυσαν, Ἀττικ. Α'. 4. La sen. de gymn. Neapl. Θ'. 4.

μαρχος, ὅςτις εἶχε γυναῖκα μίαν θυγατέρα τοῦ Πανδίονος. Τούτου τοίνυν τοῦ Σκίρωνος, ὃν λέγουσί τινες καὶ Σκίριον καὶ Σκίρον, ἦτον υἱὸς ὁ Αἰγεὺς, ὡς εἶπον τινές.

Ὅτε δὲ ἐπολιόρκει τὰ Μέγαρα ὁ Μίνως, ἦλθεν εἰς βοήθειαν ὁ Μεγαρεὺς υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ἢ τοῦ Ἱππομένους καὶ τῆς Οἰνόπης, ἐκ τοῦ Ὀγχηςοῦ τῆς Βοιωτίας, καὶ φονευθεὶς, ἐτάφη μεγαλοπρεπῶς, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθησαν τὰ Μέγαρα. Κατ' ἄλλους δὲ δὲν ἐφονεύθη, ἀλλὰ λαβὼν γυναῖκα τὴν Ἰφινόην θυγατέρα τοῦ Νίσου, ἔμεινε διάδοχος. Τοῦτον οὖν τὸν Μεγαρέα λέγουσιν ἄλλοι υἱὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἄλλοι τοῦ Πανδίονος. Ἐγέννησε δὲ δύο υἱοὺς τὸν Τίμαλκον καὶ Εὔιππον. Καὶ ὁ μὲν Τίμαλκος ἐλθὼν εἰς τὸν πόλεμον τῶν Διοσκούρων κατ' Ἀθηναίων, ἐφονεύθη εἰς τὰς Ἀφίδνας· τὸν δὲ Εὔιππον κατέφαγεν ὁ Κιθαιρώνιος λέων. Ὅθεν ἐκήρυξεν ὁ Μεγαρεὺς, νὰ λάβῃ τὴν βασιλείαν, ὅςτις φονεύσῃ τὸν λέοντα. Ἐλθὼν οὖν ὁ Ἀλκάθους τοῦ Πέλοπος, καὶ φονεύσας αὐτὸν, ἔλαβε τὴν βασιλείαν· ἐπειδὴ ὅμως ἀπέθανεν ἄτεκνος ὁ Ἀλκάθους, ἔλαβεν αὐτὴν ὁ Τελαμώνιος Αἴας, ὡς ῥηθήσεται ἐκεῖ. Ἀπὸ τοῦ Πανδίονος τοίνυν μέχρι τοῦ Κόδρου, ἔμειναν ἡ Μεγαρεῖς ὑπὸ τοὺς Ἀθηναίους. Εἰσβαλόντες δὲ οἱ Πελοποννήσιοι ἐπὶ Κόδρου εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ νικηθέντες, διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Κόδρου, ἀναχώρησαν μὲν, ἀλλ' ἐκράτησαν τὴν Μεγαρίδα, καὶ ἔμειναν ἐκεῖ διάφορα ἔθνη σύμμαχα τῶν Πελοποννησίων. Καὶ οὕτως ἐγένοντο Δωριεῖς οἱ Μεγαρεῖς (α).

(α) Παυσαν. Ἀττικ. ΛΘ΄. 4. 5. Μα΄. 4. 5. Στράβ. Θ΄. α΄. 7. Στέφαν. ἐν Μεγάρ. Ἀπολλόδ. Γ΄. ΙΔ΄. ΙΕ΄. Ὑγῖν. 157. 158. Ὀβιδ. Μετ. Ι΄. 605.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ Ι'.

Περὶ Φυλῶν καὶ Δήμων τῶν Ἀθηναίων.

Ἀπὸ μὲν τούτων ὠνομάσθη ἡ Ἀττικὴ Ἀκταία, Ποσειδωνία, Ἀθήνα, Μοψοπία, Κεκροπία, Κραναὴ, Ἀτθὶς, Ἀττικὴ, Ἰωνία. Αἱ δὲ δέκα φυλαὶ αὐτῆς ἐπὶ Κραναοῦ ὠνομάσθησαν Κραναῒς, Ἀτθὶς, Μεσόγαια, Διακρίς. Ἐπὶ δὲ Ἐριχθονίου, Διὰς, Ἀθηναῒς, Ποσειδωνιὰς, Ἡφαιστιάς. Ἐπὶ δὲ Ἐρεχθέως, ὠνόμασεν αὐτοὺς ὁ Ἴων, Γελέοντας Ὁπλίτας, Αἰγικορεῖς, Ἀργάδας. Τέλος δὲ ἐπὶ Κλεισθένους ἐγένοντο δέκα ἀπὸ δέκα Ἡρώων, ὀνομαζόμεναι, Ἐρεχθηῒς, Κεκροπὶς, Αἰγηῒς, Πανδιονὶς, Ἀκαμαντὶς, Ἀντιοχὶς, Λεοντὶς, Οἰνηῒς, Ἱπποθοωντὶς, Αἰαντὶς, ἀπὸ Ἐρεχθέως, Κέκροπος, Αἰγέως, Πανδίονος, Ἀκάμαντος, Ἀντιόχου, Λέοντος, Οἰνέως, Ἱπποθόωντος. Τούτους τοὺς Ἥρωας ὠνόμαζον ἐπωνύμους οἱ Ἀθηναῖοι διὰ τὴν ἐπωνυμίαν τῶν φυλῶν, καὶ εἶχον τοὺς ἀνδριάντας αὐτῶν εἰς τὸν Θόλον καλούμενον, ὅςτις ἦτον οἶκος περιφερὴς πλησίον τοῦ βουλευτηρίου τῶν πεντακοσίων, ὅπου ἐδείπνουν οἱ Πρυτάνεις.

Περὶ μὲν τῶν ἄλλων εἴρηται. Ὁ δὲ Ἱπποθόων ἦτον υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀλόπης θυγατρὸς τοῦ Κερκύονος. Ὁ δὲ Ἀντίοχος ἦτον Ἡρακλείδης, καὶ ὁ Λεὼς Ἀθηναῖος, ὅςτις ἐθυσίασε τὰς θυγατέρας αὐτοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν Ἀθηναίων. Ὕςερον δὲ προσέθηκαν ἄλλας δυο φυλὰς Ἀντιγονίδα καὶ Δημητριάδα, ὁ Ἀντίγονος καὶ Δημήτριος, κηλῖδας τῆς δουλείας. Μετὰ δὲ τὴν πτῶσιν ἐκείνων μετωνόμασαν αὐτὰς Ἀταλίδα καὶ Πτολεμαΐδα οἱ νεώτεροι τύραννοι (α).

(α) Παυσαν. Ἀττικ. Ε'. 2. Ἡρόδοτ. Τερψιχόρ. 66. Πλούταρχ. ἐν [illegible] Στέφαν. ἐν Ἀτταλ. καὶ Βερενικίδ.

Αἱ δὲ δέκα φυλαὶ ἦσαν ὑποδιηρημέναι εἰς ἑκατὸν ἑβδομήκοντα τέσσαρας δήμους. Οὗτοι δὲ πάλιν ἦσαν διηρημένοι εἰς μεγάλους καὶ μικροὺς. Καὶ μικροὶ μὲν ἦσαν μόνον δεκατέσσαρες. Ἐπειδὴ δὲ ἦσαν τινὲς ὁμώνυμοι, διέκρινον αὐτοὺς διὰ τοῦ καθύπερθεν καὶ ὑπένερθεν, κατὰ τὴν θέσιν αὐτῶν. Ἑκάςη δὲ φυλὴ περιεῖχε τοὺς ἑξῆς δήμους.

Αἰαντίς.

Οἰνέη πρὸς Μαραθῶνι.
Τιτακίδαι
Τρικόρυθος
Ῥαμνοὺς. Μικρός.
Ψαφίδαι.

Αἰγηΐς.

Αλαὶ
Ἀραφνίδες
Βατὴ
Γαργηττὸς
Διομεία
Ἐρεχθία
Ἐρίκρια
Εχρία
Ἰκαρία, ἢ Ἰκάριος.
Κολυττύς.
Κυδαντίδαι.
Πλωθειά.
Τίθρας.
Φηγαία.
Φιλαΐδαι.
Χολλιδαι.
Ἰωνίδαι.

Ἀκαμαντίς.

Ἀγνοὺς
Εἰρισίδαι
Ἑρμὸς, ἢ Ἑρμοί.
Ἡφαιςιάδαι
Θόρικος
Ἰτέα
Κεφαλή. Μικρ.
Κίκινα.
Κυρτιάδαι.
Πρόσπαλτα. Μικρ.
Σφηττός.
Χολαργεῖς, ἢ Χολαργία, ἢ Χολαργοί.

Ἀντιοχίς.

Αἰγιλία, ἢ Αἰγίλος
Ἀλωπεκὴ, ἢ Ἀλωπεκαί.
Ἀμφιτροπὴ
Ἀνάφλυςος
Λευκοπύρα.
Μελαινεῖς, ἢ Μέλαιναι.
Παλλήνη.
Πεντέλη.

Ἀτύνη, ἢ Ἀτυνία.
Βήσσα
Θοραὶ
Κριώα.
Συμυχίδαι.
Φαληρόν.
Λίκκον.

Ἐρεχθηΐς.

Ἀγραυλὴ, ἢ Ἀργοίλη.
Εὐωνυμία, ἢ Εὐώνυμος.
Θήμακοι, ἢ Θήμακος.
Κηφισία
Λαμπρὰ, καθύπερθεν. Μικρ.
Λαμπρά, ὑπένερ.
Παμβωτάδαι.
Παργασή.
Συβρίδαι.
Φηγοῦς.
Ἀναργυροῦς. Μικρ.
Κῆδαι.

Ἱπποθοωντίς.

Ἀζηνιὰ
Ἁμαξάντεια
Ἀνάκαια
Ἀχραδοῦς
Δεκέλεια
Ἐλαιεὺς, ἢ Ἐλαιοῦς
Ἐλευσὶς
Ἑροιάδαι
Θυμοιτάδαι.
Κειριάδαι.
Κοίλη.
Κορυδαλλός.
Οἶον Δεκελεικόν.
Οἰνέη πρὸς Ἐλευθεραῖς.
Σφενδάλη.
Πειραιεύς.

Κεκροπίς.

Αἰξωνὴ
Ἀλαὶ Αἰξωνίδες
Ἄθμονον, ἢ Ἀθμονία. Μικρ.
Δαιδαλίδαι
Ἐπικεῖδαι
Ξυπήτη.
Πίθος
Συπάληττος.
Τρινεμεῖς.
Φλύα.

Λεοντίς.

Αἰθαλίδαι, ἢ Αἰθαλία
Ἀφίδνα
Ἀλιμοῦς. Μικρ.
Δειράδες
Ἑκάλη
Εὐπυρίδαι
Κηττοὶ
Παιονίδαι.
Μαραθών. Μικρ,
Πήληκες.
Ποταμός.
Σκαμβωνίδαι.
Σούνιον.

Κρωπία
Λευκόνιον
Οἶον Κεραμεικὸν
Ὑβάδαι.
Φρεάριοι.
Χολεῖδαι.

Οἰνηΐς.

Ἀχαρναί. Μικρ.
Βούτεια, ἢ Βουτάδαι,
Ἐπικηφισία
Θρία, ἢ Θριώ.
Ἱπποδαμάδαι
Λακία, ἢ Λακιάδαι.
Λουσία.
Οὴ, ἢ Οἴη.
Περιθοῖδαι.
Πτελέα.
Τυρμίδαι.
Φυλή. Μικρ.

Πανδιονίς.

Ἀγγελὴ
Κυδαθηνάιων
Κύθηρον
Μιῤῥινοῦς. Μικρ.
Ὄα, ἢ Ὀεῖς
Παιανιὰ καθύπερθ.
Παιανιὰ, ὑπένερθ.
Προβάλινθος.
Στειρία.
Φηγαία.
Πρασιεῖς. Μικρ.

Πτολεμαΐς, ἢ Ἀντιγονηΐς.
Βερενικίδαι, Θυργωνίδαι, Κονθύλη.
Ἀτταλὶς, ἢ Δημητριὰς,
Ἀπολλωνεῖς.

Οἱ δὲ ἑξῆς ἀγνοοῦνται εἰς ποίαν φυλὴν ἀνήκει ἕκαςος.

Ἄγρα
Ἀγχισμὸς
Ἀςυπάλαια
Ἀταλάντη
Ἀμφιάδη
Ἀρχίλαια
Βελβίνη
Βραυρών. Μικρ.
Βριλησσὸς
Εὔνα
Ἐχελίδαι
Λίμναι.
Μουνυχία.
Ὀρωπός.
Παρνεῖς.
Πατρόκλου Βόθρος.
Πνύξ.
Σίρου.
Σπογγίλος.
Ὑσίαι.
Ὑδροῦσα.
Ὑμήττιοι.

Ζωστήρ. Μικρ.
Θριών
Κοθωκίδαι
Κυνόσαργες
Κεραμεικὸς ἔξω τῆς πόλεως.
Λαύριον
Ληναῖον
Φαρμακοῦσα.
Φαυρά.
Φ ,ρών.
Φορμήσιοι.
Φρίττιοι.
Χιτώνη.
Ψυτταλία.

Ἀπὸ τούτων τοίνυν ὠνομάζοντο οἱ πολῖται, σχηματίζοντες ὀνόματα καὶ ἐπιῤῥήματα τοπικά· οἷον, Ἀλωπεκεὺς, ἢ ἀλωπεκῆθεν. Ἐκάλειος, ἢ ἐκαλῆθεν. Ἐλευσίνιος, ἢ Ἐλευσινόθεν. κ. τ. λ. Δῆλον οὖν, ὅτι καὶ τῶν Δήμων τὰ ὀνόματα ὠνομάσθησαν ἀπὸ ἐπισήμων ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ τόπων.

ΒΙΒΛΟΣ Β΄.

Περὶ τοῦ Δευκαλίωνος, καὶ τῶν Ἀπογόνων αὐτοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Περὶ τοῦ Δευκαλίωνος, Ἕλληνος καὶ Αἰόλου.

Ο Δευκαλίων ἦτον υἱὸς τοῦ Προμηθέως καὶ τῆς Πανδώρας, ἢ τῆς Κλυμένης. Ἀναφέρουσι δὲ διαφόρους γονεῖς καὶ τόπους αὐτοῦ. Οἱ μὲν γὰρ λέγουσιν αὐτὸν Σκύθην, οἱ δὲ Αἰγύπτιον. Ὁ δὲ συγγραφεὺς τῶν Μοναρχιῶν Ἄβελ ὁ Γερμανὸς, λέγει καὶ τὸν Δευκαλίωνα Γερμανὸν, ὡς καὶ τὸν Ἡρακλέα, καὶ ἄλλους τινάς. Ταῦτα τοίνυν ἀναγινώσκοντές τινες, ἐνόμισαν, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἐγένετο ἐκ τῆς Γερμανικῆς. Ἐγὼ δὲ περὶ μὲν τοῦ Γερμανοῦ Δευκαλίωνος, οὐκ οἶδα τί χρὴ λέγειν, περὶ δὲ τῶν ἄλλων οἶδα, ὅτι ἐχρημάτισαν πολλοὶ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος, καὶ διὰ τοῦτο συνέβη ἡ σύγχυσις τῶν γονέων, περὶ ὧν ῥηθήσεται ἐν τοῖς οἰκείοις τόποις. Ὁ δὲ Δευκαλίων τοῦ Προμηθέως, καὶ τῆς Κλυμένης θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος, ἦτον Ἕλλην, καὶ κατὰ πολλὰ φαινόμενα, ἐκ τῆς Πελοποννήσου. Ἐπειδὴ, ὡς εἴρηται, ἐκεῖ κατέφυγεν ὁ Προμηθεὺς καὶ Ἄτλας μετὰ τὴν Τιτανομαχίαν. Καὶ ἡ διαμοίρασις τοῦ βασιλείου ἐγένετο εἰς τὴν Σικυῶνα· ὅθεν

οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ ἤρχοντο προθύμως εἰς τὴν Πελοπόννησον, καὶ μάλιςα εἰς τὴν Ἤλιδα, ὡς ῥηθήσεται ἐν τοῖς ἑξῆς, ὡς ἐκεῖθεν καταγόμενοι. Οἱ δὲ Σύροι ἔλεγον, ὅτι ἐβασίλευσεν ἐν τῇ Συρίᾳ ὁ Σκύθης Δευκαλίων, καὶ ἐκεῖ συνέβη ὁ κατακλυσμὸς, δεικνύοντες καὶ σημεῖα.

Ἐπειδὴ τοίνυν οἱ ἀπόγονοι τῶν Τιτάνων ἦσαν ἀσεβεῖς καὶ κακοῦργοι, ὡς καὶ οἱ πρόγονοι αὐτῶν, ἀπεφάσισεν ὁ Ζεὺς, νὰ ἐξολοθρεύσῃ τὸ γένος τοῦτο, κατὰ τὴν μυθολογίαν, καὶ εὗρεν ὁμοφώνους πάντας τοὺς θεοὺς εἰς τοῦτο. Μαθὼν δὲ τοῦτο ὁ Προμηθεὺς, εἶπε πρὸς τὸν Δευκαλίωνα πῶς νὰ σωθῇ αὐτὸς καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, ἐπειδὴ ἦσαν εὐσεβεῖς καὶ δίκαιοι. Γυναῖκα δὲ εἶχε τὴν Πύῤῥαν τὴν ἐξαδέλφην αὐτοῦ, καὶ θυγατέρα τοῦ Προμηθέως. Ὅθεν κατασκευάσας πλοῖον, ἐκλείσθη ἐν αὐτῷ μὲ τὴν Πύῤῥαν. Μετὰ δὲ ταῦτα ἔβρεξεν ὁ Ζεὺς ῥαγδαίως, καὶ ἔπνιξε τὰ περισσότερα μέρη τῆς Ἑλλάδος μετὰ πάντων τῶν ζώων καὶ ἀνθρώπων, ἐκτὸς ὀλίγων τινῶν, οἵτινες προφθάσαντες, ἔφυγον εἰς τὰ ὑψηλὰ ὄρη (α).

Ὁ δὲ Δευκαλίων περιπλέων ἐννέα ἡμερονύκτια ἐπὶ τὰ ὕδατα, ἐξῆλθεν εἰς τὸν Ἄθωνα, ἢ εἰς τὴν Δωδώνην, ἢ κατὰ τὴν κοινὴν γνώμην εἰς τὸν Παρνασσὸν, καὶ ἐθυσίασεν εἰς τὸν Φύξιον Δία. Ὁ δὲ Ζεὺς ὁρῶν τὴν τοσαύτην εὐσέβειαν, ἔπεμψε τὸν Ἑρμῆν, νὰ εἰπῇ πρὸς αὐτὸν, ἵνα ζητήσῃ, ὅ,τι θέλει, καὶ ἐζήτησεν ἀνθρώπους. Τότε τοίνυν εἶπεν ὁ Ζεὺς, νὰ ῥίπτωσι πέτρας ὄπισθεν. Κατ' ἄλλους δὲ τὸ μαντεῖον τῆς Θέμιδος ἠρώτησε περὶ τούτου, καὶ ἔλαβε χρησμὸν, νὰ ῥίπτωσι τὰ ὀςᾶ τῆς μητρὸς εἰς τὰ ὀπίσω ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν, ἔχοντες κεκαλυμμένας τὰς κεφαλάς. Καὶ πρῶτον μὲν ἦλθον

(α) Ἀπολλόδ. Α'. ζ'. 2. Σχολ. Ἀπολλων. Γ'. 1085. Νατάλ. Η'. Ιη'. Σερβ. Βιργιλ. Ἐκλογ. Ζ'. μβ'. Ἄβελ. Ἱςορ. Μοναρχ. Β'. α'. 13. Λουκιαν. Συρ. Θεᾶ. 18'. Μάρμαρ. τῆς Παρ. 106. Ὑγῖν. 14. 97. 173. Στράβ. Θ'. ε'. 6. Παυσαν. Ἀττικ. Μ. φωκικ. ς'. Ὀβίδ. Μετ. Α'. 260.

εἰς ἀπορίαν, καὶ ἐννοοῦντες τὸν χρησμὸν, καὶ μάλιςα ἡ Πύῤῥα ἀπηλπίσθη, νομίζουσα ἀνόσιον, νὰ καταισχύνῃ τὰ ὀςᾶ τῆς μητρὸς αὐτῆς. Τέλος δὲ ἐνόησεν ὁ Δευκαλίων, ὅτι μήτηρ εἶναι ἡ γῆ· καὶ ὀςᾶ αὐτῆς οἱ λίθοι· ὅθεν ἔῤῥιπτον λίθους οὕτω, καὶ τοῦ μὲν Δευκαλίωνος ἐγίνοντο ἄνδρες, τῆς δὲ Πύῤῥας γυναῖκες, καὶ ἐπολίσθη πάλιν ἡ Ἑλλάς. Διὰ τοῦτο ἄρα ὠνομάσθησαν λαοὶ, ἀπὸ τοῦ λάας τοῦ λίθος (*). Ὁ δὲ Πίνδαρος λέγει αὐτοὺς λίθινον γόνον.

„Ἄτερ δ' εὐνᾶς ὁμοδάμων κτησάσθαν λίθινον γόνον.

Κατ' ἄλλους δὲ εἶχε καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ ἐν τῇ κιβωτῷ, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν ζώων δύο, καὶ ἔπεμψε τὴν περιςερὰν, ὡς καὶ ὁ Νῶε· καὶ ὅτι ἐπνίγησαν πάντες οἱ ἄνθρωποι τῆς πρώτης γενεᾶς, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐγεννήθη ἡ δευτέρα γενεά.

Μετὰ δὲ τὸν κατακλυσμὸν ἔκτισε δώδεκα βωμοὺς τῶν θεῶν ἐν τῷ ἐν Δελφοῖς Ἱερῷ. Καὶ κατὰ μέν τινας ἔμεινεν εἰς τὴν Λυκώρειαν ἄκραν τοῦ Παρνασσοῦ· κατ' ἄλλους δὲ καταβὰς ἀπὸ τοῦ Παρνασσοῦ, ἔμεινε περὶ τὴν Ὀποῦντα τῆς Λοκρίδος, καὶ ἔκτισεν οἶκον ἐν τῇ πόλει Κύνῳ· ἢ ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ κτίσας ναὸν τοῦ Φυξίου Διὸς, κατέςησε καὶ τὴν ἑορτὴν τῶν Ὑδροφορίων, ὅπου ἦτον καὶ ὁ τάφος αὐτοῦ. Κατ' ἄλλους δὲ ἦλθεν εἰς τὴν Φθίαν τῆς Θεσσαλίας.

Ἐγέννησε δὲ ἐκ τῆς Πύῤῥας δύο υἱοὺς, τὸν Ἕλληνα καὶ Ἀμφικτύονα, καὶ δύο θυγατέρας, τὴν Πρωτογένειαν καὶ Μελανθώ.

Ἐγεννήθη τοίνυν ὁ Δευκαλίων τῷ 1573 πρὸ Χριςοῦ· ἐβασίλευσε τῷ 1541, καὶ τῷ 1529 συνέβη ὁ κατακλυσμός. Οὗτος ἄρα ἦτον ἀπόγονος τῶν Τιτάνων, καὶ ἐξάδελφος τοῦ Διὸς, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις εἴρηται. Περὶ δὲ τοῦ κατακλυσμοῦ τούτου δὲν

(*) Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ὠνομάσθησαν πρῶτον οἱ Ἀττικοὶ μόνον οὕτως, ὡς εἴρηται ἐν τῷ περὶ Κέκροπος.

ἀναφέρει οὔτε ὁ Ὅμηρος, οὔτε ὁ Ἡσίοδος, ἀλλὰ πρῶτος ὁ Πίνδαρος. Ὁ δὲ Ἀριςοτέλης νομίζει, ὅτι ἐγένετο μόνον περὶ τὴν Ἑλλάδα πόλιν τῆς Θεσσαλίας. Κατ' ἄλλους δὲ ἐπλημμύρησεν ὁ Πηνειὸς, καὶ τότε διεχωρίσθη ἡ Ὄσσα ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου. Τὸ δὲ πλάσμα τῶν λίθων συνέβη κατά τινας διὰ τὴν διπλῆν σημασίαν τῆς Φοινικικῆς λέξεως ἀβανὶμ, ἥτις σημαίνει καὶ λίθον καὶ υἱόν. Καὶ οὕτω λίθοι ἐννοοῦνται τὰ τέκνα τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύῤῥας, καὶ τῶν λοιπῶν περισωθέντων (α). Ἀπὸ τῆς Πύῤῥας τοίνυν ὠνομάσθη ἡ Θεσσαλία Πύῤῥα τὸ πάλαι.

Ὁ δὲ Ἕλλην ὁ υἱὸς αὐτοῦ μείνας διάδοχος τοῦ πατρικοῦ βασιλείου, ἔγημε τὸν Νύμφην Ὀρσηΐδα, καὶ ἐγέννησε τρεῖς υἱοὺς, τὸν Δῶρον, Ξοῦθον καὶ Αἴολον, τοὺς πρώτους ἀρχηγοὺς τῶν Ἑλλήνων. Καὶ τὸν μὲν Αἴολον ἀφῆκε διάδοχον αὐτοῦ, τοὺς δὲ λοιποὺς ἔπεμψεν εἰς ἄλλους τόπους. Ἀπὸ τούτου τοίνυν ὠνομάσθησαν Ἕλληνες οἱ ἐγκάτοικοι τῆς πόλεως Ἑλλάδος, ἣν ἔκτισεν αὐτὸς, οἵτινες ὠνομάζοντο πρότερον Γραικοὶ ἀπό τινος Γραικοῦ. Αὕτη δὲ ἡ πόλις ἦτον ἐν τῇ Φθίᾳ τῆς Θεσσαλίας. Ἦτον ὅμως καὶ ἄλλος Ἕλλην νεώτερος, υἱὸς τοῦ Φθίου, καὶ νομίζουσιν, ὅτι ἀπ' ἐκείνου ὠνομάσθη ἡ πόλις, καὶ οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τοῦ προτέρου (β). Ἐγεννήθη δὲ ὁ Ἕλλην τῷ 1525 πρὸ Χριςοῦ.

Ὁ δὲ Αἴολος μείνας διάδοχος τῆς πατρικῆς βασιλείας, ἔγημε τὴν Ἐναρέτην θυγατέρα τοῦ Δηϊμάχου, καὶ ἐγέννησεν ὀκτὼ υἱούς, τὸν Κρηθέα, Σίσυφον, Ἀθάμαντα, Σαλμωνέα, Δηΐόνα, Μάγνητα, Περιήρην, καὶ Μίμαντα. Καὶ πέντε θυγατέρας, Κανάκην, Ἀλκυόνην,

---

(α) Ἀπολλόδ. Αὐτόθι. καὶ οἱ Λοιποί. Λουκιαν. Ὀρχήσ. ΛΘ΄. Πίνδαρ. Ὀλυμπ. Θ. 66. καὶ Σχολ. Θεοκριτ. ΙΕ΄. 141. καὶ Σχολ. Παυσαν. Ἀττικ. ΙΗ΄. Κόνων. ΚΖ΄. Πλούταρχ. παρ φρονήσ. ζώων.

(β) Ἀπολλόδ. Αὐτόθι. Κόνων. Αὐτόθι. Στέφαν. καὶ φαβωρῖν. ἐν Ἑλλάδ. Στράβ. Η΄. ή. ά. Θουκυδίδ. Α΄. γ΄. Δικαίαρχ. ἐν Βιφ. Ἑλλάδ. Τζέτζ. ἐν Λυκόφρον. 532.

Πεισιδίκην, Καλύκην, καὶ Περιμήδην· Ἀπὸ τούτου τοίνυν ὠνομάσθησαν οἱ Αἰολεῖς, καὶ τὸ βασίλειον αὐτοῦ Αἰολία, ὅπερ ἦν ἡ Φθιῶτις τῆς Θεσσαλίας, μεταξὺ τοῦ Ἀσωποῦ καὶ Ἐνιπέως ποταμοῦ. Ἐγεννήθη δὲ καὶ οὗτος τῷ 1457 (α). Περὶ μὲν τῶν ἄλλων ἀπογόνων τοῦ Δευκαλίωνος, ἐροῦμεν ὕςερον κατὰ τάξιν, νῦν δὲ λέγομεν περὶ τῶν ἀπογόνων τοῦ Αἰόλου.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ τοῦ Κρηθέως καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ, Αἴσονος, Ἰάσονος καὶ τῶν τέκνων τούτου·

Ὁ μὲν Κρηθεὺς υἱὸς τοῦ Αἰόλου ἔκτισε τὴν Ἰωλκὸν, καὶ ἐβασίλευεν ἐκεῖ. Ἰωλκὸς ὅμως ὠνομάσθη ὕςερον ἀπὸ τοῦ Ἰωλκοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀμύρου, ἀφ' οὗ ὠνομάζετο τὸ Ἀμυρικὸν πεδίον τῆς Λαρίσσης. Ὁ δὲ ἀδελφὸς αὐτοῦ Σίσυφος ἔπεμψε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Τυρὼ, νὰ ἀνατρέφηται ἐκεῖ, καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς ὁ Κρηθεὺς δύο υἱοὺς, τὸν Πελίαν καὶ Νηλέα· ἔπειτα εἶπεν, ὅτι ἐγέννησεν αὐτοὺς ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος. Τέλος δὲ, ἔλαβεν αὐτὴν γυναῖκα, καὶ ἐγέννησεν ἄλλους τρεῖς υἱοὺς, τον Αἴσονα, Ἀμυθάονα, καὶ Φέρητα· ὥςε ἐγέννησε πέντε υἱούς. Κατά τινας δὲ εἶχε καὶ ἄλλην γυναῖκα πρότερον Δημοδίκην, ἢ Βιαδίκην καλουμένην, καὶ ἐξ αὐτῆς ἐγέννησε πρωτότοκον τὸν Αἴσονα, ὡς φαίνεται· ὅμως ἐβασίλευσεν ὁ Πελίας, ἐναντίον τοῦ δικαιώματος τῆς πρωτοτοκίας. Ἐγεννήθη δὲ ὁ Κρηθεὺς τῷ 1425, καὶ οὗτος ἐδίωξε τοὺς Πελασγοὺς ἐκ τῆς Ἰωλκοῦ (β).

(α) Ἀπολλόδ. Α'. 7.
(β) Ἀπολλόδ. Αὐτόθ. Ὅμηρ. Ὀδυσ. Λ. 257. Στέφαν. ἐν Ἰωλκ. Υγῖν. 157. Παυσαν. Μεσσηνιακ. Β'.

Ὁ δὲ Αἴσων ἔλαβε γυναῖκα τὴν Ἀμφινόμην, ἢ Πολυμήδην τοῦ Αὐτολύκου, καὶ ἐγέννησε δύο υἱοὺς, τὸν Ἰάσονα καὶ Πρόμαχον. Ἔμεινε μὲν ἰδιώτης, ὅμως ἐπεμελήθη τὴν ἀνατροφὴν τοῦ Ἰάσονος, πέμψας αὐτὸν πρὸς τὸν Χείρωνα. Ὁ Πελίας ὅμως ὑποπτευόμενος κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν τυράννων, ἤθελε νὰ ἐξολοθρεύσῃ τὸν οἶκον αὐτοῦ. Ὅθεν τὸν μὲν Ἰάσονα ἔπεμψεν εἰς τοὺς Κόλχους, ἵνα μὴ ἐπιςρέψῃ πλέον· αὐτὸν δὲ τὸν Αἴσονα ἐφόνευσε, τὸν δὲ Πρόμαχον κατέσφαξε νήπιον ἔτι ὄντα. Καταδιωκομένη δὲ καὶ ἡ μήτηρ, καὶ μὴ βλέπουσα ἄλλην σωτηρίαν, κατέφυγεν εἰς τὴν Ἑςίαν τοῦ τυράννου, ὡς εἰς ἄσυλον, ὅπου, βλέπουσα τὴν ἀνάγκην, ἐσφάγη ἰδιοχείρως, καταρασθεῖσα πρότερον, νὰ πάθῃ καὶ ἐκεῖνος τὰ αὐτά. Κατ' ἄλλους ὅμως, ὁ Αἴσων ἔζη, ὅτε ἐπέςρεψεν ἐκ τῆς ἐκςρατείας ὁ Ἰάσων, ὑπέργηρος ὢν, καὶ ἡ Μήδεια ἀποκατέςησεν αὐτὸν τεσσαρακοντούτην. Ὠνομάσθη δὲ ἀπ' αὐτοῦ μία πόλις τῆς Θεσσαλίας Αἴσων καὶ Αἰσωνὶς (α).

Ὁ δὲ Ἰάσων ἦτον μὲν υἱὸς τοῦ Αἴσονος, πλὴν τὴν μητέρα αὐτοῦ λέγουσιν, οἱ μὲν Ἀμφινόμην, οἱ δὲ Πολυμήδην, ἢ Ἀλκιμήδην, ἢ Ἄρνην, ἢ Σκάρφην, ἢ Θεογνήτην, ἢ Ἐτεοκλυμένην, ἢ Ῥοιὼ, θυγατέρα τοῦ Αὐτολύκου, ἢ τοῦ Λαοδίκου, ἢ τοῦ Φυλάκου, ἢ τοῦ Μυνίου. Τινὲς μὲν λέγουσιν, ὅτι ὁ Πελίας λαβὼν χρησμὸν, ὅτι φονευθήσεται ὑπό τινος ἀπογόνου τοῦ Αἰόλου, ἐδολοφόνει τοὺς Αἰολίδας. Οἱ δὲ γονεῖς τοῦ Ἰάσονος, παρασκευάσαντες αὐτὸν ὡς νεκρὸν, παῖδα ἔτι ὄντα, τὸν ἐξέβαλον ἐκ τῆς πόλεως, πενθοῦντες καὶ κλαίοντες, καὶ ἐκόμισαν αὐτὸν πρὸς τὸν Χείρωνα, ἔνθα ἀνατρεφόμενος, ἐδιδάχθη πάσας τὰς μαθήσεις, καὶ τὴν ἰατρικὴν, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ἐπέδωκε πολὺ, καὶ διὰ τοῦτο ὠνόμασεν αὐτὸν ὁ Χείρων Ἰάσονα παρὰ τὴν ἴασιν. Ἐπιςρέψας δὲ

(α) Ἀπολλόδ. Α΄. Θ΄. 11. 27. Διόδωρ. Δ΄. Να΄. Ὑγῖν. 12. 13. Ὀβίδ. Μετ. Ζ΄. 262. 197. Ἡσίοδ. Θεογον. 993. Στέφαν. ἐν Αἴσων.

εἰς τὴν Ἰωλκὸν, διέτριβεν εἰς τοὺς ἀγροὺς ἀγνώριςος διὰ τὸν φόβον. Ἐνοχλῶν δὲ πάλιν τὰ μαντεῖα ὁ Πελίας, ἔλαβεν ἄλλον χρησμὸν, νὰ φυλάττηται ἀπὸ τοῦ μονοσανδάλου. Καὶ τότε μὲν δὲν ἐνόησε τὴν ἔννοιαν. Ὕςερον δὲ ἑορτάζων ἑορτὴν τοῦ Ποσειδῶνος παρὰ τὴν θάλασσαν, ἐκάλεσεν ὅλους τοὺς ἐγχωρίους. Ἐρχόμενος οὖν καὶ ὁ Ἰάσων, εὗρε παρὰ τὸν Ἄναυρον ποταμὸν γραῖαν τινὰ, μὴ δυναμένην διαβῆναι, καὶ λυπηθεὶς, διεβίβασεν αὐτὴν ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ. Ἐξῆλθεν ὅμως μονοσάνδαλος ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ. Ἡ δὲ γραῖα ἦτον ἡ Ἥρα μεταμεμορφωμένη, συνεργοῦσα, ἵνα ἔλθῃ ἡ Μήδεια εἰς τιμωρίαν τοῦ Πελίου. Ἰδὼν δ' αὐτὸν ὁ Πελίας μονοσάνδαλον, καὶ ἐνθυμηθεὶς τὸν χρησμὸν, τὸν ἠρώτησε τεχνιέντως οὕτως· Ἂν ἔλεγεν ὁ χρησμὸς, ὅτι μέλλει νὰ σὲ φονεύσῃ τὶς πολίτης, καὶ εἶχες ἐξουσίαν, τί ἔκαμνες τὸν πολίτην ἐκεῖνον; Ὁ δὲ Ἰάσων ἀπεκρίθη· ἔπεμπον αὐτὸν, ἵνα κομίσῃ τὸ χρυσοῦν δέρας. Ἀνάγκη ἄρα, ἵνα κομίσῃς αὐτὸ, εἶπεν ὁ Πελίας (α).

Ἄλλοι δὲ, μὴ ἀναφέροντες τὴν ἐπιβουλὴν τῆς Ἥρας, λέγουσι τὸν ποταμὸν Εὔηνον, ἢ Ἐνιπέα· ὅμως πλησιέςερος τῆς Ἰωλκοῦ εἶναι ὁ Ἄναυρος. Ἄλλως πως ἱςοροῦσι καὶ τὴν ἐπιςροφὴν αὐτοῦ. Ὅτι ἐνδυθεὶς ἐνδύματα τῆς Μαγνησίας, καὶ ἐπίβλημα παρδαλέαν, κρατῶν καὶ δύο δόρατα, ἦλθεν εἰς τὴν Ἰωλκὸν, καὶ ςαθεὶς ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγορᾶς, ἐξέπληξε τοὺς πολίτας, ὥςε συναθροισθέντες περὶ αὐτὸν, καὶ θαυμάζοντες τὸ κάλλος αὐτοῦ, καὶ ἀποροῦντες, ἐνόμιζον ὅτι ἦτον ὁ Ἀπόλλων. Ἦτον ὅμως μονοσάνδαλος, ἀπωλέσας τὸ σάνδαλον διαβαίνων τὸν Ἄναυρον. Ἐλθὼν δὲ καὶ ὁ Πελίας, καὶ ἰδὼν αὐτὸν μονοσάνδαλον, ἐνεθυμήθη τὸν χρησμόν· ὅθεν ἠρώτησεν αὐτὸν τὶς ἦν, καὶ πόθεν ἦλθεν. Ἐκεῖνος δὲ εἶπε πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, τὴν φυγὴν, ἀ-

(α) Ἀπολλόδ. Α'. θ'. 16. Τζέτζ. ἐν Λυκόφρον. 173. Σχολ. Ἀπολλων. Α'. 45. Ὁμήρ. Ὀδυσ. Κ. 70. Παυσαν. Φωκικ. ΛΘ'.

νατροφὴν, καὶ τέλος, ὅτι ἦλθε, νὰ παραλάβῃ τὴν πατρικὴν βασιλείαν. Ὁ μὲν Πελίας μηδὲν εἰπὼν, ἀνεχώρησεν· αὐτὸς δὲ ἐρωτήσας ηὗρε τὸν πατρικὸν οἶκον. Ὅθεν ὁ πατὴρ αὐτοῦ καλέσας τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους, ἐφιλοξένησεν αὐτοὺς πέντε ἡμέρας, ὥστε ἦλθε καὶ ὁ θεῖος αὐτοῦ Ἀμυθάων ἐκ τῆς Ἤλιδος. Τὴν δὲ ἕκτην ἡμέραν ἐλθὼν ὁ Ἰάσων μετὰ τῶν συγγενῶν αὐτοῦ εἰς τὰ βασίλεια τοῦ Πελίου, ἐζήτει τὴν βασιλείαν. Ἐκεῖνος δὲ ὑπεσχέθη μὲν, ἀλλ' εἶπε, νὰ φέρῃ πρῶτον τὸ χρυσοῦν δέρας, καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ Φρύξου ἐκ τῆς Κολχίδος (*)· ἐπειδὴ εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον αὐτοῦ ἐξηγριωμένους τοὺς καταχθονίους θεούς.

Κατ' ἄλλους δὲ, ἀποθνήσκων ὁ Αἴσων, ἀφῆκε τὸν Πελίαν ἐπίτροπον τοῦ Ἰάσονος, ἵνα παραδώσῃ αὐτῷ τὴν βασιλείαν, ὅταν ἔλθῃ εἰς ἡλικίαν. Ἡ δὲ μήτηρ τοῦ Ἰάσονος φοβουμένη τὰ ἐπόμενα, ἔπεμψεν αὐτὸν πρὸς τὸν Χείρωνα. Ἐπιστρέψας δὲ ἐζήτησε τὴν βασιλείαν, καὶ ὁ Πελίας εἶπε, νὰ φέρῃ πρῶτον τὸ χρυσοῦν δέρας· ἵνα φονευθῇ δηλονότι, ἢ πνιγῇ, εἰς τοῦτο τὸ παράλογον ἐπιχείρημα. Τέλος δὲ, ἢ οὕτως, ἢ ἄλλως, ὁ Ἰάσων ἐπιθυμῶν τὴν Ἡρωϊκὴν δόξαν, ἐδέχθη εὐμενῶς τὴν προσταγὴν, καὶ ἐλθὼν πρὸς τὸν Χείρωνα, ἐζήτησε συμβουλήν. Ὁ δὲ Χείρων παρεκίνησεν ὅλους τοὺς Ἥρωας τῆς Ἑλλάδος, τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, ἵνα συστρατεύσωσιν εἰς ταύτην τὴν Ἡρωϊκὴν καὶ παράβολον ἐκστρατείαν, πρὸς δόξαν κοινὴν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν Ἑλλήνων. Καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ Ἰάσων τὴν Μήδειαν, ὡς εἴ-

(*) Ὅτε ἀπέθνησκέ τις, ἢ ἐπνίγετο εἰς ξένην γῆν, ἤρχοντο οἱ φίλοι καὶ συγγενεῖς αὐτοῦ ἐκεῖ, θυσιάζοντες καὶ καλοῦντες τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, εἰς ἐξιλέωσιν αὐτοῦ τε καὶ τῶν καταχθονίων θεῶν· ἔπειτα ἐπέστρεφον, νομίζοντες, ὅτι ἤρχετο καὶ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ εἰς τὴν πατρίδα. Ὅτε δὲ ἐπνίγετο, ἔκραζον τρὶς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ οἱ συμπλέοντες. Τοῦτο τοίνυν λέγει ὁ Πελίας περὶ τῆς ψυχῆς τοῦ Φρύξου. Πίνδαρ. Πυθ. Δ'. 281. καὶ Σχολ. Ὅμηρ. Ὀδυσ. Ι'. 65. καὶ Διδυμ.

ρηται ἐκεῖ. Περὶ δὲ τῆς ἐκϛρατείας εἰρήσεται ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ (α).

Ἐπιϛρέψας δὲ ἔδωκε μὲν τὸ δέρας πρὸς τὸν Πελίαν, ἀλλ᾽ ἤθελε νὰ ἐκδικήσῃ τὸν θάνατον τῶν γονέων αὐτοῦ· ἐπειδὴ ἐφόνευσεν αὐτοὺς, ὡς εἴρηται, ὅτε ἔλειπεν αὐτὸς εἰς τὴν ἐκϛρατείαν, μὴ ἐλπίζων, νὰ ἐπιϛρέψῃ. Μὴ δυνάμενος δὲ κατὰ τὸ παρὸν, περιέμενε καιρόν. Καὶ τότε, ὡς εἴρηται, ἐκρεούργησεν ἡ Μήδεια τὸν Πελίαν, καὶ ὁ Ἄκαϛος ἐδίωξε τὸν Ἰάσονα εἰς τὴν Κόρινθον, ἔνθα ἔζησαν δέκα χρόνους εἰρηνικῶς μὲ τὴν Μήδειαν. Ἐπειδὴ δὲ ἀφῆκεν αὐτὴν, καὶ ἔλαβε γυναῖκα τὴν Γλαύκην θυγατέρα τοῦ Κρέοντος, συνέβη ἡ ῥηθεῖσα δυϛυχία. Ὕϛερον δὲ λαβὼν συμμάχους τοὺς Διοσκούρους καὶ τὸν Πηλέα, ἐπόρθησε τὴν Ἰωλκὸν, ἦλθε καὶ εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου. Τινὲς μὲν λέγουσιν, ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πενθεροῦ, γυναικὸς, καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ, ἐφονεύθη ἰδιοχείρως, μὴ ὑποφέρων τὴν λύπην. Ἄλλοι δὲ, ὅτι ἔπεισεν αὐτὸν ἡ Μήδεια, νὰ μείνῃ ἔτι μίαν νύκτα εἰς τὴν Ἀργὼ, γινώσκουσα, ὅτι τότε ἔμελλε νὰ διαλυθῇ τὸ πλοῖον· καὶ οὕτως ἐφονεύθη. Ἐτιμήθη δὲ ὡς Ἥρως διὰ τὴν ἀνδρείαν, καὶ μάλιϛα εἰς τὰ Ἄβδηρα εἶχον ναὸν αὐτοῦ.

Ἐγέννησε δὲ ἐκ μὲν τῆς Ὑψιπύλης ἐν τῇ Λήμνῳ τὸν Εὔνηον καὶ Δηΐπυλον· ἢ καὶ τὸν Θόαντα κατ᾽ ἄλλους, ἢ τὸν Νεβροφόνον· καὶ τὸν Ἄπιν, καὶ τὴν Ἀταλάντην. Τούτων δὲ ὁ μὲν Εὔνηος καὶ Δηΐφυλος, ἢ ὁ Θόας, ζητοῦντες τὴν μητέρα αὐτῶν, ἦλθον εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ μάλιϛα ἐνίκησαν εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν Νεμαίων. Ὁ δὲ Εὔνηος ἐβασίλευεν ἐν τῇ Λήμνῳ κατὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, καὶ ἔδωκεν οἶνον πολὺν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ϛράτευμα. Ἰδίως δὲ ἔπεμψε μόνον εἰς τοὺς Ἀτρείδας

(α) Ἀπολλών. Αὐτόθι. Πίνδαρ. Πυθ. Δ΄. 44. 211. καὶ Σχολ. Ὑγῖν. 12. 15. 25. Ἰουστ. 234. Διόδ. Δ΄. ΝΓ΄. Μ. Νατάλ. Η΄. Ὁμήρ. Ὀδυσ. Μ. 70. καὶ Διδυμ.

χίλια μέτρα. Ἐκ τούτου κατάγεται τὸ ἐπίσημον γένος τῶν μουσικῶν, οἱ Εὐνηεῖδαι καλούμενοι. Ὁ δὲ Ἄπις κατοικῶν ἐν τῷ Παλλαντίῳ τῆς Ἀρκαδίας, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ. Περὶ δὲ τῆς Ἀταλάντης φέρονται διάφοροι λόγοι· ὅθεν ῥηθήσεται ἀλλαχοῦ. Ἐκ δὲ τῶν ἐκ τῆς Μηδείας τέκνων αὐτοῦ, ἐσώθη μόνον ὁ Θεσσαλὸς, καὶ ἀνέθρεψαν αὐτὸν οἱ Κορίνθιοι. Αὐξήσας δὲ, ἦλθεν εἰς τὴν Ἰωλκὸν, καὶ παραλαβὼν τὴν πατρικὴν βασιλείαν, ὠνόμασε τὴν χώραν Θεσσαλίαν. Ἀναφέρονται ὅμως καὶ ἄλλοι Θεσσαλοὶ, ὡς ἐν ἄλλοις ῥηθήσεται (α). Καὶ ἐνταῦθα παύει τὸ γένος τοῦ Αἴσονος τοῦ πρώτου υἱοῦ τοῦ Κρηθέως, οἱ Αἰσονίδαι καλούμενοι.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ τοῦ Πελίου, καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ.

Ὁ δὲ Πελίας, ὁ δεύτερος υἱὸς τοῦ Κρηθέως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἴσονος, ἐγεννήθη οὕτως. Ἡ Τυρὼ ἀνατρεφομένη εἰς τὸν οἶκον τοῦ Κρηθέως, ὡς εἴρηται, ἠγάπησε τὸν ποταμὸν Ἐνιπέα, καὶ ἐρχομένη συνεχῶς πρὸς αὐτὸν, ἐπωδύρετο. Τοῦτο δὲ παρατηρήσας ὁ Ποσειδῶν, καὶ μεταμορφωθεὶς εἰς τὸ σχῆμα τοῦ Ἐνιπέως, ἐξηπάτησεν αὐτὴν, ἥτις ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ δύο δίδυμα τέκνα, καὶ ἔῤῥιψεν αὐτὰ εἰς τὴν ἔρημον. Ἐπειδὴ δὲ διέβαινον ἐκεῖθεν αἱ ἀγέλαι τῶν ἵππων, ἔγχριψε μία ἵππος διὰ τοῦ ποδὸς τὸν ἕνα παῖδα, καὶ ἐγένετο πέλιον εἰς τὸ πρόσωπον αυτοῦ. Ἰδὼν οὖν αὐτὰ ὁ ἱπποφορβὸς, τὰ ἔλαβε καὶ τὰ ἀνέτρεφε· καὶ τὸν μὲν πελιωθέντα ὠνόμασε Πελίαν, τὸν δ' ἄλλον Νηλέα, ἐπειδὴ εὐ-

---

(α) Τζέτ. 15. 173. Ὁμηρ. Ἰλ. Η'. 467. καὶ Δίδυμ. Ψ. 747. Πινδάρ. Ὑποθέσ. Νεμ. Φαβωριν. ἐν Εὐτην. Παυσαν. Ἠλιακ. πρωτ. Α'. 6. Διόδ. Δ'. Νϛ'.

ρέθη ἐλεούμενος καὶ θηλαζόμενος ὑπό τινος κυνός. Αὐξήσαντες δὲ οἱ παῖδες, ἐγνώρισαν τὴν μητέρα αὐτῶν, τιμωρουμένην τότε ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς αὐτῆς. Ὅθεν ὥρμησαν νὰ φονεύσωσιν αὐτὴν, καὶ ἐκείνη κατέφυγεν εἰς τὸ τέμενος τῆς Ἥρας. Ἀλλ᾽ ὁ Πελίας κατέσφαξεν αὐτὴν εἰς τὸν βωμὸν τῆς Ἥρας· καὶ διὰ τοῦτο ἦτον ἐχθρὸς αὐτοῦ ἡ Ἥρα.

Λαβὼν δὲ τὴν βασιλείαν ὁ Πελίας, καὶ πράξας τὰ ῥηθέντα, ἐδίωξε καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Νηλέα ἐκεῖθεν. Ἔπειτα λαβὼν γυναῖκα τὴν Ἀναξιβίαν θυγατέρα τοῦ Βίαντος, ἢ τὴν Φιλομάχην τοῦ Ἀμφίονος, ἐγέννησεν ἕνα υἱὸν, τὸν Ἄκαστον, καὶ τέσσαρας θυγατέρας, τὴν Πεισιδίκην, Πελόπειαν, Ἱπποθόην καὶ Ἄλκηστιν. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν αὐτὰς Ἰσοδίκην, Εὐάδνην, Ἀμφινόμην, Μέδουσαν. Ἄλλοι δὲ ἀριθμοῦσι μόνον τρεῖς. Ἄλκηστιν, Ἀντινόην καὶ Ἀστερόπειαν. Αὗται τοίνυν ἦσαν αἱ Πελιάδες πατρωνυμικῶς ὀνομαζόμεναι, καὶ διαβόηται τοῦ Ἡρωϊκοῦ αἰῶνος διὰ τὴν κρεουργίαν τοῦ πατρὸς αὐτῶν, ὡς εἴρηται ἐν τῷ περὶ Μηδείας (α).

Ὁ δὲ Ἄκαστος υἱὸς τοῦ Πελίου, ἦτον εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου. Θάψας τοίνυν τὸν πατέρα αὐτοῦ μεγαλοπρεπῶς, κατέστησεν ἀγῶνα γυμνικὸν, καὶ ἐκάλεσαν ὅλους τοὺς Ἀργοναύτας. Καὶ ὁ μὲν Ζῆθος ἐνίκησε Δόλιχον, ὁ δὲ Κάλαϊς δίαυλον, ὁ δὲ Κάστωρ στάδιον, ὁ Πολυδεύκης πυγμὴν, ὁ Τελαμὼν δίσκον, ὁ Πηλεὺς πάλην, ὁ Ἡρακλῆς παγκράτιον, ὁ Μελέαγρος δόρυ, ὁ Βελλερεφόντης ἱπποδρόμιον, ὁ Ἰόλαος τέθριππον, ὁ Κέφαλος σφενδόνην, ὁ Εὔρυτος τόξον, ὁ Ὄλυμπος αὐλὸν, ὁ Ὀρφεὺς κιθάραν, ὁ Λῖνος ᾠδὴν ἰδίως· ὁ δὲ Εὔμολπος ᾠδὴν σύμφωνον τοῖς αὐλοῖς τοῦ Ὀλύμπου. Ὁ δὲ Κύκνος ἐφόνευσε τὸν Πίλον ἀκουσίως. Τὸν δὲ Γλαυ-

---

(α) Ἀπολλόδ. Α΄. Θ΄. 8. 9. 16. Διοδ. Δ΄. ξη΄. Να΄. Νβ΄. Νγ΄. Ὀβιδ. Μετ. Ζ΄. 297. Ὑγῖν. 273. 24. Ἰωνιά. 405.

κον κατεσπάραξαν οἱ ἵπποι αὐτοῦ. Ἐν ταύτῃ δὲ τῇ Ἡρωϊκῇ ἐπιδείξει, ἠγάπησε τὸν Πηλέα ἡ Ἀςυδάμεια γυνὴ τοῦ Ἀκάςου, καὶ μὴ δυναμένη πεῖσαι αὐτὸν, ἐμήνυσε πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, ὅτι ὁ Πηλεὺς λαμβάνει γυναῖκα τὴν Στερόπην, θυγατέρα τοῦ Ἀκάςου. Πιςεύσασα δὲ ἐκείνη, ἐκρεμάσθη, μὴ ὑποφέρουσα τὴν λύπην, καὶ τὸ ὄνειδος. Ἔπειτα δὲ διέβαλε καὶ τὸν Πηλέα πρὸς τὸν Ἄκαςον, ὅτι ἐπείραζεν αὐτήν. Ὁ δὲ Ἄκαςος μὴ θέλων νὰ φονεύσῃ ἰδιοχείρως τὸν Πηλέα, ἐπειδὴ ἐκαθάρισεν αὐτὸν πρότερον, ἀπὸ τοῦ φόνου τοῦ Εὐρυτίωνος, ἐξῆλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ κυνήγιον ἐπὶ τὸ Πήλιον ὄρος, ἔνθα ἐγένετο ἅμιλλα περὶ τῆς θήρας. Καὶ ὁ μὲν Πελίας συλλαμβάνων τὰ θηρία, ἔκοπτε τὰς γλώσσας αὐτῶν, ἔπειτα ἀπέλυεν αὐτὰ πάλιν. Ὁ δὲ Ἄκαςος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ συλλαμβάνοντες αὐτὰ τὰ λελωβημένα, ὠνείδιζον αὐτὸν, ὡς ἀνεπιτήδειον, ἐπειδὴ δὲν εἶχεν ἀνὰ χεῖρας θηρίον εἰς δεῖξιν τῆς ἐμπειρίας. Τότε δείξας τὰς γλώσσας, ἀπεσιώπησεν αὐτούς. Ἀποκοιμηθέντος δὲ τοῦ Πηλέως, ἔλαβεν ὁ Ἄκαςος τὸ ξίφος αὐτοῦ, καὶ κρύψας αὐτὸ εἰς τὴν κόπρον τῶν βοῶν, ἀνεχώρησεν, ἐλπίζων, ἵνα καταφάγωσιν αὐτὸν τὰ θηρία, ἄοπλον ὄντα. Διὰ ταῦτα τοίνυν ἐςράτευσεν ὁ Πηλεὺς μετὰ τοῦ Ἰάσονος καὶ τῶν Διοσκούρων, καὶ λαβὼν τὴν Ἰωλκὸν, τὸν μὲν Ἄκαςον ἐδίωξε, τὴν δὲ γυναῖκα αὐτοῦ κατέσφαξε, καὶ καταμελίσας τὸ σῶμα αὐτῆς, εἰσήγαγε τὸ ςράτευμα μεταξὺ τῶν τμημάτων εἰς τὴν πόλιν. Ὕςερον ὅμως ἀνέλαβε πάλιν ὁ Ἄκαςος τὴν Ἰωλκὸν, διώξας τὸν Πηλέα.

Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι ὁ Ἰάσων παρέδωκε τὴν βασιλείαν τῷ Ἀκάςῳ, ἐπὶ συμφωνίᾳ, νὰ ὑπανδρεύσῃ τὰς ἀδελφὰς αὐτοῦ, καὶ νὰ μὴ μνησικακῇ διὰ τὸ ἀκούσιον ἔγκλημα. Ὅθεν ὑπάνδρευσεν αὐτὰς, καὶ ἔλαβεν ὁ Ἄδμητος τὴν Ἄλκηςιν. Κατ' ἄλλους δὲ ὁ Πελίας ἔτι ζῶν ἔδωκεν αὐτὴν πρὸς τὸν Ἄδμητον. Κατ' ἄλλους δὲ, ὁ Ἄκαςος ἐδίωκεν αὐτὰς, καὶ διὰ τοῦτο κατέφυγεν ἡ Ἄλκηςις πρὸς τὸν θεῖον αὐτῆς Ἄδμητον. Ὅθεν

ϛρατεύσας ὁ Ἄκαϛος, ἐπολιόρκησε τὸν Ἄδμητον. Ἐκεῖνος δὲ ἐξελθὼν τὴν νύκτα κατ᾽ αὐτοῦ, ἐλήφθη αἰχμάλωτος, καὶ ἐπαπειλεῖτο εἰς θάνατον, ἂν δὲν παραδώσῃ τὴν Ἄκηϛιν. Τοῦτο δὲ μαθοῦσα ἐκείνη, ἐξῆλθε, καὶ παρεδόθη αὐτοθελήτως, ἵνα ἐλευθερώσῃ τὸν Ἄδμητον ἐκ τοῦ κινδύνου. Κατὰ τύχην ἐπέϛρεφεν ὁ Ἡρακλῆς τότε ἐκ τῆς Θράκης, κομίζων τοὺς ἵππους τοῦ Διομήδους, καὶ εὑρὼν τὸν Ἄδμητον ὀδυρόμενον διὰ τὴν συμφορὰν τῆς Ἀλκήϛιδος, ἐϛράτευσεν εἰς τὴν Ἰωλκὸν, καὶ κατακόψας τὸ ϛράτευμα τοῦ Ἀκάϛου, ἐκόμισε τὴν Ἄλκηϛιν πρὸς τὸν Ἄδμητον. Ὅθεν ἔπλασαν οἱ Ποιηταὶ, ὅτι ἀπέθανεν ἡ Ἄλκηϛις ὑπὲρ τοῦ Ἀδμήτου, καὶ ὁ Ἡρακλῆς καταβὰς εἰς τὸν Ἅδην, ἀνήγαγεν αὐτήν.

Γυναῖκα μὲν εἶχεν ὁ Ἄκαϛος τὴν Ἀϛυδάμειαν· ἀγνοεῖται ὅμως τίνος θυγατέρα ἦτον· ἐγέννησε δὲ δύο υἱοὺς, τὸν Μενάλιππον καὶ Πλεισθένην· καὶ δύο θυγατέρας, τὴν Λαοδάμειαν καὶ Στερόπην. Φυλάττων δὲ ὁ Πύῤῥος υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως τὸ πατρογονικὸν μῖσος, καὶ εὑρὼν τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ εἰς τὸ κυνήγιον, ἐφόνευσεν αὐτούς. Ἔπειτα ϛρατεύσας εἰς τὴν Ἰωλκὸν, ἔλαβε καὶ τὸν Ἄκαϛον αἰχμάλωτον· ἀλλ᾽ ἀφῆκεν αὐτὸν πάλιν, παρακινούμενος ὑπὸ τῇ Θέτιδος, ὅςτις φθειριάσας ὕϛερον ἀπέθανε. Τὴν δὲ Λαοδάμειαν, ἔλαβε γυναῖκα ὁ Πρωτεσίλαος, καὶ ῥηθήσεται ἐκεῖ ἡ δυϛυχία αὐτῆς. Περὶ δὲ τῆς Στερόπης οὐδὲν ἀναφέρεται. Τινὲς δὲ λέγουσι θυγατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν Σθενέλην γυναῖκα τοῦ Μενοιτίου, καὶ μητέρα τοῦ Πατρόκλου. Ἐνταῦθα παύει καὶ τὸ γένος τοῦ Πελίου (α).

(α) Ἀπολλόδ. Α´. η´. 8. 15. Θ´. 10. 16. 28. Γ´. Ιγ´. 3. Διόδ. Δ´. Νγ´. Ὀβίδ, Μετ. Ζ´. 297. Ἀπολλών. Α´. 224. Παλαιφατ. Μα´. Ὑγίν. 273. 144. Πίνδαρ. Νεμ. Δ´. 92. Ε´. 49. καὶ Σχολ. Δίκτ. ϛ´. ζ´. Ἀριϛοφάν. Νεφέλ. 1059. Πλούταρχ. ἐν Σύλλ. Λϛ´.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ Δ'.

Περὶ τοῦ Νηλέως, καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ, Νηλῆδων καλουμένων.

Ὁ δὲ Νηλεὺς τρίτος υἱὸς τοῦ Κρηθέως διωχθεὶς ἐκ τῆς Ἰωλκοῦ, ἦλθεν εἰς τὴν Μεσσήνην τῆς Πελοποννήσου, ἔχων πολλοὺς Πελασγούς, καὶ διώξας τὸν Πύλον ἐκ τῆς Πύλου, ἔμεινεν ἐκεῖ. Ἔπειτα δὲ γήμας τὴν Χλωρίδα τοῦ Ἀμφίονος, ἐγέννησε δώδεκα υἱούς, τὸν Ταῦρον, Ἀςέριον, Πυλάωνα, Δηΐμαχον, Εὐρύβιον, Ἐπίδαον, Ῥάδιον, Εὐρυμένην, Εὐαγόραν, Ἀλάςορα, Νέςορα, καὶ τὸν Κλύμενον, καὶ μίαν θυγατέρα, τὴν Πηρώ. Κατ' ἄλλους δέ, ἐκ τῆς Χλωρίδος ἐγέννησε μόνον δύο υἱούς, τὸν Νέςορα καὶ Περικλύμενον, τοὺς δ' ἄλλους ἐξ ἄλλων γυναικῶν, ὧν τὰ ὀνόματα λέγουσι διαφόρως. Ἐγένετο τοίνυν τοσοῦτον ἰσχυρὸς διὰ τὴν πολυτεκνίαν, ἐπιμελούμενος καὶ τὴν γεωργίαν καὶ κτηνοτροφίαν, ὅθεν ἐζήτησε καὶ τὰς θεσσαλικὰς βοῦς τοῦ Ἰφίκλου παρὰ τοῦ Μελάμποδος, ὡς εἴρηται ἕδνα τῆς Πηροῦς, ὥςε ἠναντιώθη καὶ πρὸς τὸν Ἡρακλέα, ἐπαιρόμενος εἰς τὴν δύναμιν αὐτοῦ, ἔχων καὶ τρεῖς θεοὺς συμμάχους· τὸν Ποσειδῶνα, τὴν Ἥραν, καὶ τὸν Πλούτωνα. Ὅθεν ςρατεύσας εἰς τὴν Πύλον ὁ Ἡρακλῆς, καὶ συνάψας μάχην κρατερὰν, ἐφόνευσε πάντας τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, ἐκτὸς τοῦ Νέςορος, καὶ αὐτὸν τὸν Νηλέα, καὶ ἔλαβε τὴν Πύλον. Κατά τινας δὲ ἐσώθη καὶ ὁ Περικλύμενος. Ὁ δὲ Νηλεὺς δὲν ἐφονεύθη, ἀλλ' ἐδιώχθη, καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Κόρινθον ἀπέθανεν ὑπ' ἀσθενείας, καὶ ἐτάφη περὶ τὸν Ἰσθμόν. Δὲν εὑρέθη ὅμως ὁ τάφος αὐτοῦ, ἐπειδὴ ἔκρυψεν αὐτὸν ὁ Σίσυφος διὰ τὸν φθόνον, καὶ μήτε πρὸς τὸν Νέςορα ἔδειξεν αὐτόν. Ἐνομίζετο τοίνυν ἱππικώτατος ὁ Νηλεύς, καὶ διὰ τοῦτο ἔτρεφε τοὺς ἵππους. Ἀνεκαίνισε καὶ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶ-

νας μὲ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Πελίαν, ἐλθόντες ἐκεῖ πρότερον (α).

Ὁ μὲν Περικλύμενος ἦλθε καὶ εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἦτον δὲ ἀνδρεῖος καὶ ἐμπειρότατος μαχητής· ὅθεν ἔπλασαν, ὅτι μετεμορφοῦτο εἰς παντοίας μορφὰς, γενόμενος πότε μὲν λέων, πότε δὲ ὄφις, καὶ πότε μέλισσα. Τέλος δὲ μὴ δυνάμενος νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἀνδρείαν τοῦ Ἡρακλέους διὰ τῶν τοιούτων στρατηγημάτων, μετεμορφώθη εἰς ἀετὸν, καὶ ἔφευγεν. Ἀλλ᾽ ὁ Ἡρακλῆς ἐτόξευσεν αὐτὸν ἱπτάμενον. Ἠγάπησε δὲ αὐτὸν πολὺ ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἐκεῖνος ἔδωκεν αὐτῷ τὴν χάριν ταύτην τῶν μεταμορφώσεων, ὥστε εἶπον τινὲς αὐτὸν καὶ υἱὸν τοῦ Ποσειδῶνος (β).

Ἀφῆκε δὲ ὁ Περικλύμενος ἕνα υἱὸν Πενθίλον καλούμενον, ὅστις ἐγέννησε τὸν Βῶρον, ὁ δὲ Βῶρος τὸν Ἀνδρόπομπον, ὁ δ᾽ Ἀνδρόπομπος τὸν Μέλανθον. Ἐπειδὴ δὲ ἀφῆκεν ὁ Ἡρακλῆς τὸ βασίλειον εἰς τὸν Νέστορα, διέτριβον καὶ οὗτοι ἐν τῇ Πύλῳ μέχρι τῆς καθόδου τῶν Ἡρακλειδῶν, οἵτινες ἐδίωξαν αὐτοὺς ἐκεῖθεν, ὡς μετ᾽ ὀλίγον ῥηθήσεται, καὶ ἦλθον εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅτε ἐβασίλευεν ὁ Θησείδης Θυμοίτης, κατά τινα χρησμόν. Γενόμενος δὲ πολίτης Ἀθηναῖος ὁ Μέλανθος, ἦτον εἰς πολλὴν ὑπόληψιν τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἐν τούτοις συνέβη ὁ πόλεμος μὲ τὸν Ξάνθον, καὶ ἐδέχθη τὸν ἀγῶνα τῆς μονομαχίας ὁ Μέλανθος. Γενομένων οὖν τῶν συνθηκῶν, παρέστη εἰς τὸ στάδιον. Ἐν ᾧ δὲ ἤρχετο καὶ ὁ Ξάνθος, εἶπεν ὁ Μέλανθος πρὸς αὐτὸν, ὅτι δὲν εἶναι ἡ συνθήκη, νὰ ἔχῃ καὶ βοηθόν. Θαυμάσας οὖν ὁ Ξάνθος, ἐστράφη νὰ ἴδῃ τὸν βοηθόν, καὶ τότε ἐφόνευσεν αὐτὸν ὁ

(α) Ἀπολλόδ. Α´. θ´. 9. Β´. ζ´. 3. Παυσαν. Φωκικ. ΚΘ´. 2. Λα´. 2. Βοιωτικ. Κς´. 4. Μεσσηνιακ. Λς´. 1. 3. Κορινθ. Β´. 2. Διόδ. Δ´. ξη´. Ὅμηρ. Ἰλ. Λ´. 682. καὶ Σχολ. Πίνδαρ. Πυθ. Δ´. 306. καὶ Σχολ. Ὑγῖν. 10. Ἠλιακ. Πρότ. Η´.

(β) Ἀπολλόδ. Αὐτόθι Ἀπολλών. Α´. 159. Ὀρφ. Ἀργοναυτικ. 153. καὶ Σχολ. Παυσαν. Βοιωτικ. Ιη´. Ὑγῖν. 10. Ὀβίδ. Μετ. Ιβ´. 556.

Μέλανθος δολίως, καὶ ἀπέκτησεν αὐτὸς μὲν τὴν βασιλείαν, οἱ δ' Ἀθηναῖοι τὴν Οἰνόην (α). Γενομένης δὲ ἀντιλογίας τῶν Θηβαίων διὰ τὴν ἀπάτην, ἐδικαιολογήθη, λέγων, ὅτι εἶδε τὸν Διόνυσον ἀγένειον, τραγῆν μέλαινα ἐνδεδυμένον, καὶ ὄπισθεν τοῦ Ξάνθου ἐρχόμενον. Ὅθεν ἑώρταζον οἱ Ἀθηναῖοι τὸν Μελανθίδην καὶ Μελαναιγίδα Διόνυσον, καὶ τὴν ἑορτὴν τῶν Ἀπατουρίων διὰ τὴν ἀπάτην, ὡς εἴρηται. Οὕτω τοίνυν ἔλαβον οἱ Νηλεῖδαι καὶ Μελανθίδαι καλούμενοι τὴν βασιλείαν τῶν Ἀθηναίων, ἀπὸ τῶν Ἐρεχθειδῶν (β). Ὁ Μέλανθος ἦτον ἄρα ὁ δέκατος ἕκτος βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἐπὶ τῆς βασιλείας τούτου ἦλθον οἱ Ἴωνες εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ ἐδέχθησαν αὐτοὺς συνοίκους οἱ Ἀθηναῖοι. Ἐβασίλευσε δὲ χρόνους τριάκοντα ὀκτὼ, καὶ ἐγέννησε τὸν Κόδρον (γ).

Ἐβασίλευσε τοίνυν μετὰ τοῦτον ὁ Κόδρος ὁ δέκατος ἕβδομος καὶ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων. Βασιλεύοντος δὲ τοῦ Κόδρου, συνέβη ἀφορία ἐν τῇ Πελοποννήσῳ, ὥςε δὲν ἐδύναντο νὰ ζήσωσιν ἐκεῖ οἱ Πελοποννήσιοι· ὅθεν ἀπεφάσισαν, νὰ κυριεύσωσι τὴν Ἀττικὴν, νὰ διώξωσιν ἐκεῖθεν τοὺς ἐγχωρίους, καὶ νὰ διαμοιρασθῶσιν αὐτοὶ τὴν χώραν, καὶ ἔπεμψαν πρῶτον, νὰ ἐρωτήσωσι τὸ μαντεῖον, ἂν εἶναι δυνατὸν τοῦτο. Ἡ δὲ Πυθία εἶπεν, ὅτι εἶναι δυνατὸν, ἂν δὲν φονεύσωσι τὸν Κόδρον. Μαθὼν δὲ τοῦτο τὶς Δελφὸς Κλεόμαντις καλούμενος, τὸ ἐμήνυσεν εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἐςράτευσαν τοίνυν οἱ Δωριεῖς τῆς Πελοποννήσου, καὶ ἐπολιόρκησαν τὰς Ἀθήνας, ἔχοντες μυςικὴν προςαγὴν εἰς ὅλον τὸ ςράτευμα, νὰ μὴ φονεύσῃ τὶς τὸν Κόδρον εἰς τὴν μάχην. Ὁ δὲ Κόδρος παραγγείλας

(α) πρ. Χρ. 1191.

(β) Σουΐδ. ἐν Ἀπατουρ. Κόνων. ΛΘ΄. Παυσαν. Βοιωτικ. Ε΄. 8. Πολύαιν. Α΄. 19΄. Παυσαν. Ἀχαϊκ. Α΄. 4.

(γ) πρ. Χρ. 1153.

τοῖς Ἀθηναίοις, νὰ προσέχωσιν, ἵνα ὠφεληθῶσιν ἐκ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἐνεδύθη ςολὴν πτωχικὴν, καὶ ἐξῆλθε τῆς πόλεως τὴν νύκτα ζητῶν τὸν θάνατον, ὡς ξυλοκόπος, περὶ τὸν Εἰλισὸν ποταμόν. Ἰδὼν δὲ δύο ἐχθροὺς κόπτοντας ξύλα, ὁρμᾷ καὶ φονεύει τὸν ἕνα. Ἀγανακτήσας οὖν ὁ ἄλλος, ἐφόνευσεν αὐτόν. Ἔπεμψαν τοίνυν οἱ Ἀθηναῖοι κήρυκα ζητοῦντες τὸν νεκρὸν, καὶ λέγοντες τὴν ἀλήθειαν. Ὅθεν ἀνεχώρησαν οἱ Πελοποννήσιοι, καὶ τότε ἐκράτησαν τὰ Μέγαρα. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τὸν μὲν Κόδρον ἐτίμησαν ὡς Ἥρωα καὶ σωτῆρα τῆς πατρίδος, τῷ δὲ Κλεομάντει καὶ τοῖς ἀπογόνοις αὐτοῦ ἔδωκαν ἀΐδιον σίτησιν εἰς τὸ Πρυτανεῖον (α). Ἐβασίλευσε δὲ ὁ Κόδρος εἴκοσι ἕνα χρόνον, καὶ ἀφῆκεν υἱοὺς πολλοὺς μὲν, δύο δὲ ἐπισήμους, τὸν Μέδοντα καὶ Νηλέα.

Οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ τὸν Κόδρον μετέβαλον τὴν βασιλείαν εἰς ἀρχοντίαν διὰ βίου, καὶ ἔπρεπε νὰ λάβῃ αὐτὴν ὁ πρωτότοκος υἱὸς τοῦ Κόδρου, ὅςτις ἦτον ὁ Μέδων· ἦτον ὅμως χωλὸς τὸν ἕνα πόδα· ὅθεν ὁ Νηλεὺς ἔλεγεν, ὅτι δὲν ὑποφέρει, νὰ ὑπόκηται εἰς χωλὸν ἄρχοντα· καὶ οὕτω ςασιάσαντες, ἠρώτησαν τὸ μαντεῖον. Ἡ δὲ Πυθία ἐκήρυξε τὸν Μέδοντα ἄρχοντα· Καὶ οὗτος ὁ Μέδων ἦτον ὁ πρῶτος διὰ βίου ἄρχων, ὅςτις ἔζησεν εἰκοσιεπτὰ χρόνους ἐν τῇ ἀρχῇ. Ἀπὸ τούτου τοίνυν ὠνομάζοντο Μεδοντίδαι οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ. Ὁ δὲ Νηλεὺς ἐκόμισε τοὺς Ἴωνας εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, καὶ ἐπόλισε τὴν Ἰωνίαν, ὡς ῥηθήσεται ἐκεῖ (β). Ἐγένοντο δὲ καὶ ἄλλοι ἄρχοντες ἐκ τοῦ γένους τούτου ὕςερον. Οὗτοι τοίνυν ἦσαν οἱ ἀπόγονοι τοῦ Περικλυμένου ἀδελφοῦ τοῦ Νέςορος.

(α) Λυκοῦργ. κατὰ Λεωκράτ. Κ΄. Κα΄. Πολύαιν. Α΄. Ιη΄. Παυσαν. Ἀχαϊκ. Κε΄. Ι. Ἀττικ. Ιθ΄. 6.

(β) Παυσαν. Ἀχαϊκ. Β΄. Ι.

ΚΕΦΆΛΑΙΟΝ Ε΄.

Περὶ τοῦ Νέςορος, καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ.

Ὁ δὲ Νέςωρ ὁ νεώτατος υἱὸς τοῦ Νηλέως, παὶς ἔτι ὢν, ὅτε συνέβη ὁ πόλεμος, καὶ ὁ θάνατος τοῦ πατρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ, ἀνετρέφετο, καὶ ἐσπούδαζεν ἐν τῇ Γερηνίᾳ πόλει τῆς Μεσσηνίας· ὅθεν καλεῖ αὐτὸν ὁ Ὅμηρος Γερήνιον. Διὰ τοῦτο ἄρα ἐσώθη αὐτὸς μόνος κληρονόμος τοῦ πατρικοῦ βασιλείου. Δὲν ἦτον ὅμως κληρονόμος, ἀλλ' ὡς ἐπίτροπος τοῦ βασιλείου· ἐπειδὴ ὁ Ἡρακλῆς ἀφῆκεν αὐτὸ μὲ τοιαύτην συνθήκην· ἵνα τὸ δώσωσιν οἱ ἀπόγονοι τοῦ Νέςορος εἰς τοὺς ἀπογόνους αὐτοῦ, ὅταν τὸ ζητήσωσιν. Καθ' Ὅμηρον δὲ, φαίνεται, ὅτι αὕτη ἡ συνθήκη ἐγένετο μὲ τὸν Νηλέα, ἐπειδὴ ἐβασίλευε πάλιν ὁ Νηλεὺς μετὰ τὸν πόλεμον. Καὶ ὅτε ἑώρταζεν ὁ Αὐγείας τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα, ἔπεμψε καὶ αὐτὸς τοὺς ἵππους καὶ τὸν ἡνίοχον, ἵνα ἀγωνισθῶσι· ὁ δὲ ὁ Αὐγείας φθονήσας, ἐκράτησε τοὺς ἵππους. Ὁ Νηλεὺς ὅμως ἐσιώπησεν ἀδύνατος ὢν εἰς ἐκδίκησιν, μετὰ τὴν φθορὰν τῶν τέκνων, καὶ τοῦ βασιλείου αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο καθύβριζον αὐτὸν καὶ οἱ Ἠλεῖοι ἁρπάζοντες τὰ ζῶα αὐτοῦ. Ὁ δὲ Νέςωρ μὴ ὑποφέρων ταῦτα, καίτοι νέος ὢν, ἀθροίσας ςρατὸν, ἐφώρμησεν εἰς τὴν Ἦλιδα, καὶ φονεύσας τὸν Ἰτυμονέα υἱὸν τοῦ Ὑπειρόχου καὶ ἀρχηγὸν τῶν ἁρπάγων ἐκείνων, ἐξήλασε πεντήκοντα ἀγέλας βοῶν, τοσαύτας χοίρων, αἰγῶν, καὶ προβάτων, καὶ ἑκατὸν πεντήκοντα θηλείας ἵππους. Τὴν δὲ τρίτην ἡμέραν ἦλθον οἱ Ἠλεῖοι, ἔχοντες καὶ τοὺς Μολιονίδας, ἵνα πορθήσωσι τὴν Πύλον. Ὁ δὲ Νηλεὺς γέρων ἤδη ὢν, ἔπεμψε ςράτευμα κατ' αὐτῶν· καὶ φοβούμενος τὴν νεανικὴν ὁρμὴν τοῦ Νέςορος καὶ τὴν ἀπειρίαν τοῦ πολέμου, ἔκρυψε τοὺς ἵππους αὐτοῦ. Ἐκεῖνος ὅμως μὴ εὑρίσκων τοὺς ἵππους, ἐ-

ξῆλθε πεζὸς, καὶ συμβολῆς γενομένης, ἐφόνευσε πρῶτος ἐχθρὸν ἄνδρα τὸν Μούλιον γαμβρὸν τοῦ Αὐγείου, καὶ ἡγεμόνα τοῦ ἱππικοῦ. Ἀναβὰς τοίνυν εἰς τὸ ἅρμα τοῦ Μουλίου, ἐφόνευσεν ἑκατὸν ἐπισήμους τῶν Ἡλείων, ἔλαβε κ. τὰ πεντήκοντα ἅρματα αὐτῶν· ἐπειδὴ ἀνέβαινον δύο εἰς ἕκαςον ἅρμα. Καὶ ὀλίγον ἔλειπε, νὰ φονεύσῃ καὶ τοὺς Μολιονίδας, τοὺς ὁποίους ἔσωσεν ὁ Ποσειδῶν. Ἐν ἄλλῳ δὲ πολέμῳ τῶν Ἀρκάδων καὶ Πυλίων περὶ τῶν συνόρων, ἐφόνευσε τὸν Ἐρευθαλίωνα, εἰς μονομαχίαν, ἐν τῇ Φαιᾷ πόλει τῆς Ἤλιδος, ἢ τῆς Ἀρκαδίας, παρὰ τὸν Ἰάρδανον ποταμόν. Ἐλθὼν δὲ καὶ εἰς τὸν γάμον τοῦ Πειριθόου γέρων ἤδη ὢν, ἐφόνευσε τρεῖς τῶν Κενταύρων ἐν τῇ Κενταυρομαχίᾳ, τὸν Φαιοκόμην, Χθόνιον καὶ Τηλεβόαν. Ἐπειδὴ δὲ ἐφονεύθησαν οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀφαρέως ὑπὸ τῶν Διοσκούρων, ὡς ῥηθήσεται ἐκεῖ, καὶ ἔμεινεν ὁ οἶκος οὗτος ἔρημος, ἔλαβεν ὁ Νέςωρ καὶ τὸ βασίλειον τῆς Μεσσηνίας (α).

Τινὲς μὲν λέγουσιν, ὅτι ἦτον καὶ αὐτὸς ἐν τῇ ἐκςρατείᾳ τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἐν δὲ τῷ Τρωϊκῷ πολέμῳ ἐςράτευσε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν Τρῳάδα, ἔχων ἐννενήκοντα πλοῖα, ὑπέργηρος ἤδη ὢν, καὶ κατά τινας, διακοσίων χρόνων. Ἐκεῖ τοίνυν ἔδειξε φρόνησιν γέροντος πολυπείρου καὶ μνημονικοῦ, καὶ δύναμιν τοῦ λέγειν ἀπερίοριςον καὶ ἐξαίσιον. Ἐπειδὴ πολύπειρος ὢν ἐκ τῆς ἡλικίας, καὶ φύσει μνημονικὸς, καὶ ἑπομένως κριτὴς τῶν παρόντων ἀκριβὴς, καὶ εἰκαςὴς τῶν μελλόντων ἐκ τῶν παρελθόντων ἀλάνθαςος, εἶχε καὶ ςόμα εὔλαλον, καὶ φωνὴν λιγυρόφθογγον, τὰς πολυτίμους ἀρετὰς εἰς τὸ πείθειν μετὰ πολυπειρίας καὶ φρονήσεως, ὥςε οἱ λόγοι αὐτοῦ ἦσαν ὡς μάχαιρα ὀξυτάτη, καὶ δίςομος· ὅθεν καλεῖ αὐτὸν ὁ Ὅμηρος ἡδυεπῆ ἀγορητήν.

(α) Ἀπολλόδ. Α'. Θ'. 9. Παυσαν. Κορινθ. Ιη'. Ἰωνιά. 306. Ὁμηρ. Ἰλ. Η'. 170. Λ. 670—760. Σχολ. Ὀβίδ. Μετ. ΙΒ'. 439.

,,Ἡδυεπὴς ἀνόρουσε λιγὺς Πυλίων ἀγορητὴς,
,,Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή.
,,Αἴ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἄπολλον,
,,Τοιοῦτοι δέκα μοι συμφράδμονες εἶεν Ἀχαιῶν·
,,Τῷ κε τάχ' ἠμύσειε πόλις Πριάμοιο.

Ἀλλαχοῦ δὲ λέγει.

,,Ἦ μὰν αὖτ' ἀγορῇ νικᾷς, γέρων, υἷας Ἀχαιῶν.

Ἐμάχετο δὲ καὶ διὰ τῶν ὅπλων, καὶ ὀλίγον ἔλειπε, νὰ τὸν φονεύσῃ ὁ Ἕκτωρ, ἂν δὲν ἔφθανεν ὁ Διομήδης, νὰ ἀποκρούσῃ τὸν Ἕκτορα. Μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρῳάδος, ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὴν Πύλον, ὅπου ηὗρεν αὐτὸν ὁ Τηλέμαχος θυσιάζοντα εἰς τὸν Ποσειδῶνα (α).

Ἀπέθανε δὲ φυσικῷ θανάτῳ, ζήσας τριακοσίους χρόνους· ἐπειδὴ ὁ Ἀπόλλων ἔδωκεν αὐτῷ τὴν ζωὴν τῶν τέκνων τῆς Νιόβης· διότι ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἦτον θυγάτηρ τῆς Νιόβης. Μόνον αὐτὴ ἐσώθη ἐκ τῆς συμφορᾶς ἐκείνης· ὅθεν ἐπεφόρτισεν αὐτὸν τὸ βάρος ἐκείνων, ὡς συγγενῆ πλησιέστερον, καὶ κληρονόμον.

,,Τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων
,,Ἐφθίαθ', οἵ οἱ πρόσθεν ἅμα τράφεν, ἠδ' ἐγένοντο
,,Ἐν Πύλῳ ἠγαθέῃ, μετὰ δὲ τριτάτοισιν ἄνασσεν.

Ταύτην οὖν τὴν ἔκφρασιν τοῦ Ὁμήρου λαβόντες τινὲς, ἀπέδειξαν τὴν ἀτοπίαν οὕτω. Κατὰ τὸν λόγον τῆς γενεᾶς, ἀριθμοῦσι πρὸς τριάκοντα χρόνους τοὺς ἑπτὰ παῖδας τῆς Νιόβης, καὶ γίνονται 210. Ἔπειτα προσαριθμοῦσι καὶ τὴν ζωὴν τοῦ Νέστορος '90, καὶ οὕτως ἀποπληροῦσι τὸν ἀριθμόν. Ὁ δὲ Ὅμηρος ἐννοεῖ ἄλλως τὰς γενεὰς ταύτας. Ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσε τὸν πατέρα τὸν Νέστορος, ἢ καὶ τοὺς λοιποὺς συγχρόνους αὐτοῦ, οἵτινες ἦσαν μίαν γενεὰν πρὸ τοῦ Νέστορος. Ἐφόνευσε δὲ καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ, οἵτινες ἦσαν ἡ δευτέρα γενεὰ καὶ σύγχρονοι τοῦ Νέστορος. Ὁ δὲ Νέστωρ ἐβασίλευσεν

(α) Α'. 248. 271. Β'. 591. 602. Δ'. 293. 319. Ζ'. 66. 124. 170. Θ'. 80. 190. Ι'. 50. Κ'. 70. Η. 134. καὶ Σχολ. Ὀδυσ. Γ—

εἰς τὴν τρίτην γενεάν· οἷον εἰς τὴν γενεὰν τῶν υἱῶν αὐτοῦ. Καὶ οὕτω συμποσοῦται ἡ ἡλικία τοῦ Νέςορος ἐννενήκοντα, ἢ ἑκατὸν χρόνων. Γενεὰς γὰρ ἐννοεῖ ὁ ποιητὴς τῆς βασιλικῆς οἰκίας τοῦ Νηλέως, καὶ οὐχὶ πάντων τῶν μερόπων ἀνθρώπων. Ἐσώζετο δὲ ὁ οἶκος αὐτοῦ ἐν τῇ Πύλῳ μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου, οἶκος τοῦ Νέςορος καλούμενος, ἐν ᾧ ἦτον καὶ αὐτὸς ἐζωγραφισμένος, καὶ τὸ μνῆμα, καὶ ἓν σπήλαιον Βουςάσιον τοῦ Νέςορος λεγόμενον, ὅπου εἶχε τὰς ἀγέλας αὐτός τε καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ.

Εἶχε δὲ γυναῖκα τὴν Ἀναξιβίαν θυγατέρα τοῦ Κρατιέως, ἢ τοῦ Ἀτρέως· ἢ τὴν Εὐρυδίκην τοῦ Κλυμένου, ἢ τὴν Μνησιλόχην τοῦ Ἀμφιδάμαντος· καὶ ἐγέννησεν ἑπτὰ υἱούς, τὸν Περτέα, Στράτιχον, Ἄρηταν, Ἐχέφρονα, Πεισίςρατον, Ἀντίλοχον, Θρασυμήδην. Καὶ δύο θυγατέρας, τὴν Πεισιδίκην καὶ Πολυκάςην.

Ἦτον δὲ ὁ Νέςωρ μεγαλόσωμος, πλατύςηθος, μακροπρόσωπος, γρυπός, γλαυκόμματος, ἐρυθρόλευκος, καὶ πολιόθριξ (α).

Ὁ μὲν Ἀντίλοχος ἐπαιδεύθη ὑπὸ τοῦ Χείρωνος, καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἦτον εὐειδέςατος, καὶ χαριέςατος. Ἔλαβε δὲ χρησμὸν ὁ Νέςωρ, νὰ ἀναφέρῃ πρὸς αὐτὸν ἀείποτε τὸν Αἰθίοπα. Διὰ τοῦτο ἔλαβε παιδαγωγὸν, νὰ μνημονεύῃ συνεχῶς τὸν Αἰθίοπα· ὅθεν ὁ παιδαγωγὸς οὗτος Χάλκων καλούμενος, ὠνομάζετο Μνήμων τοῦ Ἀντιλόχου. Ὢν δὲ καὶ αὐτὸς μνηςὴρ τῆς Ἑλένης, ἦλθεν εἰς τὸν πόλεμον τῆς Τρῳάδος μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ· ἢ κατ᾽ ἄλλους εἶχεν εἴκοσι πλοῖα ἰδίως. Κατ᾽ ἄλλους δὲ, ἐπειδὴ ἦτον νέος ἔτι, δὲν ἔλαβεν αὐτὸν ὁ Νέςωρ, καὶ ἦλθεν ὕςερον μόνος μετὰ πέντε χρό-

---

(α) Ὀβίδ. Μετ. ΙΒ΄. 188. Ἰουβενάλ. Ι΄. 248. καὶ Σχολ. Βόσ. Θεσλ. Γ΄ ΟΘ΄. Ὑγῖν. 10. Ὀδυσ. Λ. 187. Γ΄. 452. Εὐςάθ. Ἰλ. σελ. 296. Σχολ. Βιλοαζῶν ἐν Ὁμηρ. 46. ΧΙ. Υ. 691 Παυσαν. Μεσσηνιακ. Λς΄. Λα΄. Τζέτζ. Μεθομηρικ. 658. Δαρής. Ιγ΄.

νους, ἄνευ τῆς θελήσεως τοῦ πατρὸς, κατ' εὐθείαν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ 'Αχιλλέως, καὶ παρεκάλεσεν αὐτὸν, ἵνα ζητήσῃ συγχώρησιν παρὰ τοῦ Νέςορος διὰ τὴν παρακοήν. Ὁ δὲ 'Αχιλλεὺς εἶπεν· ὦ μειράκιον, νομίζεις, ὅτι ὁ πατήρ σου λυπηθήσεται, διότι ἔδειξας ἔργον φιλότιμον καὶ νεανικόν; Καὶ τῷ ὄντι δὲν ἐλυπήθη, ἀλλ' ἐχάρη μάλιςα καθ' ὑπερβολήν. Καὶ λαβὼν αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς, τὸν παρέςησε πρὸς τὸν 'Αγαμέμνονα· ἔπειτα καλέσας τοὺς ἡγεμόνας, καὶ δείξας αὐτὸν, ἐδημηγόρησεν, ὡς οὐδέποτε. Διὰ τοῦτο ἐγένετο φίλος ἄκρος τοῦ 'Αχιλλέως ὁ 'Αντίλοχος. Οὗτος ἦτον ὁ νεώτατος πάντων τῶν Ἡρώων τοῦ πολέμου τούτου, καὶ ὁ εὐειδέςατος μετὰ τὸν 'Αχιλλέα. 'Αλλὰ τοῦ μὲν 'Αχιλλέως τὸ κάλλος ἦτον ὡς θεῖον, σοβαρὸν, καὶ καταπληκτικόν· τούτου δὲ, πάντερπνον καὶ χαριέςατον.

Τοιοῦτος τοίνυν ὢν, ἔδειξε καὶ ἀνδρείαν ἄφοβον, καὶ ἐμπειρίαν φρόνιμον ἐν τῷ πολέμῳ· καὶ κατὰ τὴν γνώμην τῶν προτέρων, αὐτὸς ἀπέκτεινε πρῶτος ἐχθρὸν Τρῳαδίτην τὸν 'Εχέπυλον, ὡς καὶ ὁ Ἕκτωρ τὸν Πρωτεσίλαον. Ἔπειτα δὲ καὶ τὸν Ἄβληρον, Θόοντα, Μέρμερον, Μελάνιππον, Φάλκην, 'Ατύμνιον, καὶ Μύδονα, ἐσύλησε καὶ τὸ ἅρμα τούτου. 'Εφώρμησε μετὰ τοῦ Μενελάου καὶ πρὸς τὸν Αἰνείαν, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀπέφυγε τὴν προσβολὴν, μὴ τολμήσας εἰς χεῖρας ἐλθεῖν. Ὁμοίως ἀπέφυγε καὶ αὐτὸς τὴν ὁρμὴν τοῦ Ἕκτορος. Ὅτε δὲ ἐφονεύθη ὁ Πάτροκλος, αὐτὸς ἐκόμισε τὴν θλιβερὰν ἀγγελίαν πρὸς τὸν 'Αχιλλέα. 'Αριςεύσας δὲ καὶ εἰς τὸν ἐπιτάφιον ἀγῶνα τοῦ Πατρόκλου, ἔλαβε βραβεῖον παρὰ τοῦ 'Αχιλλέως, φιλονεικήσας πρότερον μὲ τὸν Μενέλαον περὶ τούτου. 'Ανταγωνισάμενος δὲ καὶ μὲ τὸν Αἴαντα, Ὀδυσσέα, καὶ ἄλλους, δὲν ἀπέτυχε. Τέλος δὲ ἦλθεν ἡ ὥρα, νὰ φανῇ ὁ μνημονευόμενος, καὶ προσδοκώμενος Αἰθίοψ. 'Εν μιᾷ μάχῃ ὕςερον ἐπλήγωσεν ὁ Πάρις τὸν ἵππον τοῦ Νέςορος, καὶ ὁ Νέςωρ καταδιωκόμενος ὑπὸ τοῦ Μέμνονος, ἦλθεν εἰς τὸν ἔσχατον κίνδυνον. Τοῦτο δὲ ἰδὼν ὁ 'Αντίλοχος, καὶ ὁρμήσας ἐναν-

τίου τοῦ Μέμνονος, ἐδέχθη αὐτὸς τὸν κίνδυνον, καὶ ἔσωσε τὸν πατέρα αὐτοῦ, φονευθεὶς ἀντ' ἐκείνου. Οὗτος ἄρα ἦτον ὁ Αἰθίοψ, ὁ Μέμνων, βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων. Ὅθεν ὠνομάσθη φιλοπάτωρ ὁ Ἀντίλοχος. Κατ' ἄλλους δὲ συνέβη μάχη κρατερὰ μεταξὺ τῶν Αἰθιόπων καὶ Ἑλλήνων, καὶ ἐφονεύθησαν πολλοὶ, ὡς καὶ ὁ Ἀντίλοχος. Καὶ κατ' ἄλλους, ὁ Ἕκτωρ ἐφόνευσεν αὐτόν. Ἐτάφη δὲ πλησίον τοῦ Πατρόκλου καὶ Ἀχιλλέως, ἐπειδὴ ἦσαν τοιοῦτοι φίλοι, ὥςε ἔπλασαν, ὅτι αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἦσαν ἀδιαχώριςοι εἰς τὸν ᾅδην. Εὑρέθη καὶ τὸ ἑξῆς ἐπίγραμμα.

„Μνῆμ' ἀρετῆς υἱοῦ τοῦ Νέςορος Ἀντιλόχοιο,
„Ὃς θάνεν ἐν Τροίῃ ῥυσάμενος πατέρα.

Ἦτον δὲ εὔσωμος, εὐτράχηλος, λευκὸς, μακρόῤῥιν, γοργόφθαλμος, ταχύπους, ἀρτιγένειος, ξανθοκόμης, γλαυκόμματος, καλλίκομος (α).

Ὁ δὲ Θρασυμήδης, ὢν καὶ αὐτὸς ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ μὲ δεκαπέντε ἰδιαίτερα πλοῖα κατά τινας, ἐμάχετο ἐνίοτε πλησίον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ. Ὅθεν, ὅτε ἐφόνευσεν ὁ Ἀντίλοχος τὸν Ἀτύμνιον, καὶ ὥρμησεν ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Μάρις κατὰ τοῦ Ἀντιλόχου, ἐφόνευσεν αὐτὸν ὁ Θρασυμήδης, πρὶν ἀκοντίσῃ. Ἔπεμψαν δὲ καὶ αὐτὸν μετὰ τῶν λοιπῶν ἓξ ἡγεμόνων τὴν νύκτα εἰς φύλαξιν τῶν χαρακωμάτων. Εἰσῆλθε καὶ εἰς τὸν Δούρειον ἵππον, καὶ τέλος ἐπέςρεψε μὲ τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὴν Πύλον, καὶ ἔμεινε διάδοχος τοῦ βασιλείου, ὅπου ἐσώζετο καὶ ὁ τάφος αὐτοῦ· ὅθεν ὠνόμασε καὶ αὐτὸν ὁ Ὅμηρος ποιμένα λαῶν. Ἀναφέρει δὲ καὶ τὸν Πεισίςρατον ὁ Ὅμηρος, ὅτι ἦτον ἐν τῇ Πύλῳ,

(α) Ὅμηρ. Ἰλ. Δ'. 457. Ε'. 565. 570. 580. 590. Ζ. 32. Ν. 396. 400 545—565. Ξ. 573. Ο. 563—585. Π. 317. 685. Σ. 2. Ψ. 301. 514. 523. 566. 614. 785. Ὀδυσ. Δ'. 188. Γ'. 111. Ω. 15—19. Πίνδαρ. Πυθ. ς'. 28. καὶ Σχολ. Ἰωνιά. 45. Πτολεμ. Ἡφαις. α'. Ὑγῖν, 113. Τζέτζ. Μεθομηρικ. 262. 477.

ὅτε ἦλθεν ὁ Τηλέμαχος ἐκεῖ (α). Τὴν δὲ Πολυκάςην ἔλαβεν ὁ Τηλέμαχος γυναῖκα.

Ὁ μὲν Ἀντίλοχος ἀφῆκεν ἕνα υἱὸν Παίονα καλούμενον, ὅςτις ἐγέννησεν υἱοὺς, ὧν τὰ ὀνόματα ἀγνοοῦνται. Ὁ δὲ Πεισίςρατος ἕνα Πεισίςρατον καὶ αὐτὸν καλούμενον. Ὁ δὲ Θρασυμήδης ὁμοίως ἕνα Σίλλον καλούμενον, ὅςτις ἐγέννησε τὸν Ἀλκμαίονα. Οὗτοι τοίνυν οἱ παῖδες τοῦ Παίονος, ὁ Πεισίςρατος τοῦ Πεισιςράτου, ὁ Ἀλκμαίων τοῦ Σίλλου, καὶ ὁ ῥηθεὶς Μέλανθος τοῦ Περικλυμένου, ἐϐασίλευον εἰς τὴν Πύλον, ὅτε ἦλθον οἱ Ἡρακλεῖδαι, καὶ ἐδίωξαν αὐτούς. Καὶ ὁ μὲν Πεισίςρατος ἀγνοεῖται ποῦ ἀνεχώρησεν· οἱ δὲ λοιποὶ ἦλθον εἰς τὰς Ἀθήνας, ὡς εἴρηται, μὲ τὸν Μέλανθον. Καὶ ὁ μὲν Μέλανθος ἐϐασίλευσε καὶ ἐχωρίσθη τὸ γένος ἐκεῖνο τῶν Νηλείδων ἀπὸ τούτων, ἐξ οὗ κατάγεται ὁ Κόδρος καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ. Οἱ δὲ Νεςορίδαι ἦσαν μὲν τότε ἰδιῶται, ὅμως ἔμειναν ἐξ αὐτῶν δύο μεγάλαι γενεαὶ, τῶν Παιονιδῶν καὶ Ἀλμαιονιδῶν καλούμεναι ἀπὸ τοῦ Παίονος καὶ Ἀλκμαίονος. Ἐκ τούτων τοίνυν κατάγεται ὁ Πεισίςρατος τοῦ Ἱπποκράτους, ὁ Τύραννος τῶν Ἀθηναίων, τὸν ὁποῖον ὠνόμασεν ὁ πατὴρ αὐτοῦ Πεισίςρατον, εἰς ἀνάμνησιν καὶ τιμὴν τοῦ Νεςορίδου Πεισιςράτου (β). Μέχρις ἐνταῦθα ἄρα κατέρχεται τὸ γένος τοῦ Νηλέως, τοῦ Κρηθέως, τοῦ Αἰόλου, τοῦ Ἕλληνος, τοῦ Δευκαλίωνος. Περὶ δὲ τοῦ Κόδρου, καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ εἴρηται καὶ ἔτι ῥηθήσεται ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ.

(α) Ὅμηρ. Ἰλ. Ι. 81. Κ. 57. Π. 319. Ὀδυσ. Γ΄. 36. Τζέτζ. Μεθομηρικ. 625. Παυσαν. Μεσσηνιακ. Λς΄. Κορινθ. Ιη΄. 7.

(β) Παυσαν. Κορινθ. Ιη΄. 7. Ἡρόδοτ. Τερψιχόρ. 65.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Περὶ τοῦ Ἀμυθάανος, καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ.

Ὁ δὲ Ἀμυθάων τέταρτος υἱὸς τοῦ Κρηθέως, ἦλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν Πύλον, καὶ λαβὼν γυναῖκα τὴν Εἰδομένην θυγατέρα τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Φέρητος, ἐγέννησε τὸν Μελάμποδα τὸν περίφημον μάντιν, καὶ τὸν Βίαντα, περὶ ὧν εἴρηται· ἔτι δὲ καὶ μίαν θυγατέρα, τὴν Αἰολίαν, ἣν ἔλαβεν ὁ Καλυδών. Ἐβασίλευσε τοίνυν καὶ οὗτος εἰς ἓν μέρος τῆς Ἤλιδος, ὅπερ ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Ἀμυθαονία. Εἴρηται δὲ ὅτι οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ἐβασίλευσαν ἀμφότεροι εἰς τὸ Ἄργος, ἔλαβον καὶ γυναῖκας ἐκεῖθεν. Καὶ ὁ μὲν Μελάμπους ἐγγέννησε τὸν Ἀντιφάτην, Ἄβαντα, Μάντιον, τὴν Μαντὼ, καὶ τὴν Προνόην. Περὶ δὲ τῶν θυγατέρων αὐτοῦ οὐδὲν ἄλλο ἀναφέρεται. Ὁ δὲ Ἄβας ἐγέννησε μίαν θυγατέρα τὴν Λυσιμάχην, ἣν ἔλαβε γυναῖκα ὁ Ταλαός. Κατά τινας δὲ, ἐγέννησε καὶ τὸν μάντιν Ἴδμονα. Ὁ δὲ Ἀντιφάτης ἐγέννησε τὸν Οἰκλέα ἐκ τῆς Ζευξίππης θυγατρὸς τοῦ Ἱπποκόωντος. Τινὲς δὲ λέγουσι τοῦτον υἱὸν τοῦ Μαντίου, ὅστις ἐγέννησε καὶ τὸν Μάντιν Πολυφείδην πατέρα τοῦ Θεοκλυμένου, ὡς εἴρηται· ἔτι δὲ καὶ τὸν Κεῖτον, ὃν ἥρπασεν ἡ Ἠὼ εὐπρόσωπον ὄντα (α).

Ὁ δὲ Οἰκλῆς ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, καὶ στρατεύσας μὲ τὸν Ἡρακλέα ἐν τῷ πρώτῳ Τρωϊκῷ πολέμῳ, ἐφονεύθη. Εὑρέθη ὅμως ὁ τάφος αὐτοῦ ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, καὶ διὰ τοῦτο εἶναι ἀμφίβολον ποῦ ἀπέθανεν· ἢ ἐκόμισεν ἴσως ὁ Ἡρακλῆς τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ. Εἶχε δὲ γυναῖ-

(α) Ἀπολλόδ. Α'. θ'. 11. Παυσαν. Ἠλιακ. Πρῶτ. Η'. Κόρινθ. Ιη'. ς'. Διόδωρ. Δ'. ξη'. Στέφαν. ἐν Ἀμυθάον.

κα τὴν Ὑπερμνήςραν τοῦ Θεσπίου, ἢ τοῦ Θεςίου, ἐξῆς ἐγέννησε τὸν Μάντιν Ἀμφιάραον, περὶ οὗ εἴρηται. Ἐγέννησε δὲ καὶ δύο θυγατέρας, τὴν Ἰφιάνειραν καὶ Πολύβοιαν, περὶ ὧν οὐδὲν ἄλλο ἀναφέρεται (α). Ὁ δὲ Ἀμφιάραος ἐγέννησε δύο υἱοὺς, τὸν Ἀλκμαίονα καὶ Ἀμφίλοχον. Καὶ περὶ μὲν τοῦ Ἀμφιλόχου εἴρηται, καὶ ὅτι ὁ Ἀμφιάραος παρήγγειλε, νὰ φονεύσωσι τὴν μητέρα αὐτῶν, ἔπειτα νὰ ςρατεύσωσι κατὰ Θηβῶν. Ἐκείνη ὅμως λαβοῦσα, δῶρον καὶ τότε τὸν πέπλον τῆς Ἁρμονίας παρὰ τοῦ Θερσάνδρου, κατέπεισε καὶ αὐτοὺς εἰς τὸν δεύτερον πόλεμον, καὶ παρέβλεψαν τὴν τιμωρίαν τότε.

Ὁ δὲ Ἀλκμαίων κηρυχθεὶς ἀρχιςράτηγος τοῦ πολέμου τούτου κατὰ τὸν χρησμὸν, δὲν ἤθελε νὰ ςρατεύσῃ, πρὶν τιμωρήσῃ τὴν μητέρα αὐτοῦ. Ὅμως δὲ πεισθεὶς ὑπ᾽ αὐτῆς, ἐςράτευσε μετὰ τῶν Ἐπιγόνων, ἔνθα ἐφόνευσε τὸν Λαοδάμαντα, καὶ διέκρινε τὴν νίκην τῶν Ἀργείων. Ἐπιςρέψας δὲ εἰς τὸ Ἄργος, καὶ μαθὼν, ὅτι ἡ Ἐριφύλη ἔλαβε καὶ ἄλλα δῶρα, καὶ κατέπεισεν αὐτοὺς, ηρώτησε τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ κατὰ τὴν ἀπόκρισιν τοῦ μαντείου, ἐφόνευσεν αὐτὴν, ἢ μόνος, ἢ κατ᾽ ἄλλους μετὰ τοῦ Ἀμφιλόχου. Τιμωρούμενος δὲ ὕςερον ὑπὸ τῶν Ἐριννύων διὰ τὴν μητροκτονίαν, ἔφυγεν εἰς τὴν Ἀρκαδίαν πρὸς τὸν πάππον αὐτοῦ Οἰκλέα. Ἐκεῖθεν δὲ ἦλθεν εἰς τὴν Ψωφίδα πρὸς τὸν Φηγέα, καὶ καθαρισθεὶς, ἔλαβε γυναῖκα τὴν Ἀρσινόην, ἢ τὴν Ἀλφεσιβίαν θυγατέρα τοῦ Φηγέως, καὶ ἔδωκεν αὐτῇ τὸν ὅρμον καὶ τὸν πέπλον, ἅπερ ἔλαβεν ἐκ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ὅτε ἐφόνευσεν αὐτήν. Ἐπειδὴ δὲ συνέβη ἀφορία ἐκεῖ δι᾽ αὐτὸν, ἔλαβε χρησμὸν, νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν Ἀχελῶον, καὶ νὰ ζητήσῃ πόλιν παρ᾽ αὐτοῦ εἰς κατοίκησιν,

(α) Ἀπολλόδ. Α΄. θ΄. 2. Γ΄. ζ΄. 5. Πίνδαρ. Ὀλυμπ. ϛ΄. 19. Πύθ. Η΄. 55. Νεμ. Θ΄. 37. καὶ Ι΄. 16. καὶ Σχολ. Διόδ. Δ΄. ξη΄. Παυσαν. Ἠλιακ. Ὕςερ. ΙΖ΄. Ἀρκαδικ. Λϛ΄. Ὅμηρ. Ὀδυσ. Ο. 242.

καθαρὰν καὶ ἀμίαντον, ὅπου δὲν ἔρχονται αἱ Ἐριννύες. Ἐλθὼν δὲ πρῶτον εἰς τὴν Καλυδῶνα, ἐξενίσθη ὑπὸ τοῦ Οἰνέως. Ἐκεῖθεν δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Θεσπρωτίαν, ἐδιώχθη ὡς ἀνόσιος καὶ μητροκτόνος. Τέλος δὲ ἐλθὼν εἰς τὸν Ἀχελῶον ποταμὸν, εὗρε τινὰ πρόσχωσιν καὶ νέαν γῆν, ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ καὶ τῆς θαλάσσης σχηματισθεῖσαν· ἢ πρὸς τὰς πηγὰς τοῦ ποταμοῦ ἦτον κατ' ἄλλους· καὶ καθαρισθεὶς ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ, ἔκτισε πόλιν, ἔλαβε καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Καλλιῤῥόην γυναῖκα. Μαθοῦσα δὲ ἡ Καλλιῤῥόη τὰ περὶ τοῦ ὅρμου καὶ πέπλου, ἐζήτει αὐτὰ ἐπιμόνως, λέγουσα, ὅτι ἄνευ τούτων οὐδὲν δέχεται αὐτὸν ἄνδρα. Ὅθεν ἦλθεν ὁ Ἀλκμαίων πρὸς τὸν Φηγέα, καὶ ἐζήτησεν αὐτὰ, λέγων, ὅτι εἶπεν ὁ χρησμὸς, νὰ τὰ ἀφιερώσῃ εἰς τοὺς Δελφοὺς, ἵνα παύσῃ ἡ ἀσθένεια αὐτοῦ. Ὁ δὲ Φηγεὺς ἔδωκε μὲν αὐτὰ, ἀλλὰ μαθὼν παρά τινος δούλου μετ' ὀλίγον, ὅτι τὰ ἔλαβε διὰ τὴν Καλλιῤῥόην, ἔπεμψε τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, τὸν Τήμενον καὶ Ἀξίονα, κ' ἐφόνευσαν τὸν Ἀλκμαίονα δι' ἐνέδρας εἰς τὸν δρόμον. Ἐπειδὴ δὲ ἐπέπληττεν αὐτοὺς ἡ Ἀρσινόη διὰ τὸν φόνον, ἐκόμισαν αὐτὴν εἰς λάρνακα κεκλεισμένην πρὸς τὸν Ἀγαπήνορα εἰς τὴν Τεγέαν, λέγοντες, ὅτι αὐτὴ ἐφόνευσε τὸν Ἀλκμαίονα.

Ἐγέννησε δὲ ὁ Ἀλκμαίων ἐκ μὲν τῆς Καλλιῤῥόης δύο παῖδας, τὸν Ἀκαρνᾶνα καὶ Ἀμφοτερόν. Ἐκ δὲ τῆς Μαντοῦς τοῦ Τιρεσείου ἐγέννησε κατά τινας ἐν τῇ μανίᾳ αὐτοῦ ἕνα υἱὸν Ἀμφίλοχον καλούμενον, καὶ μίαν θυγατέρα, Τισιφόνην. Ταῦτα δὲ τὰ δύο τέκνα ἀφῆκεν εἰς τὴν Κόρινθον, νὰ τὰ ἀναθρέψῃ ὁ Κρέων βασιλεὺς τῶν Κορινθίων. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ Τισιφόνη ἦτον εὐειδεστάτη, ἐπώλησεν αὐτὴν ἡ γυνὴ τοῦ Κρέοντος, ζηλοτυποῦσα καὶ ὑποπτευομένη. Κατὰ τύχην δὲ ἔπεσεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ἀλκμαίονος θεράπαινα ἀργυρώνυτος· ἔπειτα δὲ ἔλαβε καὶ τὸν Ἀμφίλοχον ἐκ τῆς Κορίνθου. Καὶ περὶ μὲν τούτων οὐδὲν ἄλλο ἀναφέρεται, ἀλλ' ὅτι ὁ Ἀμφίλοχος ἔκτισε τὸ Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος κατά τινα

χρησμόν. Κατ᾽ ἄλλους ὅμως, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀλκμαίονος Ἀμφίλοχος ἔκτισε τοῦτο, ὡς εἴρηται.

Ἐγέννησε δὲ καὶ ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ Φηγέως ἕνα υἱὸν Κλύτιον καλούμενον, ὅςτις μὴ ὑποφέρων, νὰ συγκατοικῇ μὲ τοὺς θείους, τοὺς φονεῖς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, μετῴκησεν εἰς τὴν Ἦλιδα, καὶ ἀπ᾽ ἐκείνου κατάγεται τὸ θρυλλούμενον γένος τῶν μάντεων Κλυτιδῶν καλουμένων, ἐξ ὧν ἦτον ὁ Ἐπέρασος υἱὸς τοῦ Θεογόνου, ὁ Μάντις τῶν Ἠλείων, καὶ Ὀλυμπιονίκης, τοῦ ὁποίου ὁ ἀνδριὰς εἶχε τὸ ἑξῆς ἐπίγραμμα.

„Τῶν ἱερογλώσσων Κλυτιδᾶν γένος εὔχομαι εἶναι,
„Μάντις, ἀπ᾽ ἰσοθέων αἷμα Μελαμποδιδᾶν (α).

Ὁ Σοφοκλῆς καὶ Εὐριπίδης ἔγραψαν τραγῳδίας τοῦ Ἀλκμαίονος, ἀλλὰ δὲν σώζονται.

Ὁ δὲ Ἀκαρνὰν καὶ Ἀμφοτερὸς ἦσαν ἔτι παῖδες, ὅτε ἐφονεύθη ὁ πατὴρ αὐτῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἤρχετο ὁ Ζεὺς συνεχῶς πρὸς τὴν Καλλιῤῥόην, παρεκάλεσεν αὐτὸν, νὰ αὐξήσῃ τοὺς παῖδας ταχέως, ἵνα ἐκδικήσωσι τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτῶν. Τελειωθέντες οὖν παραδόξως, ἐξῆλθον εἰς τὴν ἐκδίκησιν, καὶ εὗρον τοὺς υἱοὺς τοῦ Φηγέως, κομίζοντας τὸν ὅρμον καὶ τὸν πέπλον εἰς τοὺς Δελφοὺς, οἵτινες κατέλυσαν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ἀγαπήνορος ἐν τῇ Τεγέᾳ, ὅπου κατέλυσαν καὶ αὐτοί. Ἄλλοι δὲ λέγουσι τούτους, Πρόνον καὶ Ἀγήνορα. Φονεύσαντες οὖν τούτους, καὶ λαβόντες τὸν ὅρμον καὶ τὸν πέπλον, ἦλθον εἰς τὴν Ψωφίδα, καὶ ἐφόνευσαν τὸν Φηγέα καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ. Ἐδιώχθησαν ὅμως ἐκεῖθεν ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων μέχρι τῆς Τεγέας, κινδυνεύοντες, ὅπου ἔφθασάν τινες Ἀργεῖοι, καὶ οἱ Τεγεᾶται, καὶ τρέψαντες ἐκείνους, ἔσωσαν αὐτούς. Ἐκεῖθεν δὲ ἦλθον εἰς τοὺς Δελφοὺς, καὶ ἀφιέρωσαν τὸν ὅρμον καὶ τὸν πέπλον, κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ Ἀχελῴου, καὶ

(α) Παυσαν. Ἀρκαδικ. ΚΔ΄. Ἠλιακ. Ὑσέρ. ΙΖ΄. 4. Ἀπολλόδ. Γ΄. Ζ΄. 2—7. Ὑγῖν. 73. Φαβρίκ. Ἑλληνικ. Βιβλιοθήκ. Β΄. ΙΖ΄. 3.

τὴν θέλησιν τῆς μητρὸς αὐτῶν. Ταῦτα τὰ ὀλέθρια δῶρα ἔδωκεν ἡ Ἀφροδίτη τῇ Ἁρμονίᾳ, ὡς ῥηθήσεται ἐκεῖ. Μετὰ δὲ ταῦτα συνάξαντες λαὸν ἐκ τῆς Ἠπείρου, ἔκτισαν τὴν πόλιν Ἀκαρνανίαν, ὅπου ὠνομάσθη καὶ ἡ χώρα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀκαρνᾶνος, καὶ οἱ ἐγχώριοι Ἀκαρνᾶνες, Κούρητες πρότερον καλούμενοι. Διὰ τοῦτο ἄρα οἱ Ψωφίδιοι δὲν ἦλθον εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, μισοῦντες τοὺς ἡγεμόνας τῶν Ἀργείων συγγενεῖς τούτων ὄντας. Τέκνα δὲ τούτων δὲν ἀναφέρονται (α). Καὶ οὗτοι ἦσαν οἱ ἀπόγονοι τοῦ Μελάμποδος.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ Ζ'.

Περὶ τοῦ Βίαντος καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ.

Ὁ δὲ Βίας υἱὸς τοῦ Ἀμυθάονος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Μελάμποδος, ἐγέννησεν ἐκ τῆς Πηροῦς τὸν Ταλαόν. Ἔτι δὲ λέγουσιν υἱοὺς αὐτοῦ καὶ τὸν Ἀρήϊον καὶ Λαοδόκον, οἵτινες ἦσαν καὶ οἱ τρεῖς ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τῶν Ἀργοναυτῶν, τοὺς ὁποίους, ὁ μὲν Ἀπολλώνιος λέγει υἱοὺς τοῦ Βίαντος, ὁ δὲ Ὀρφεὺς ὀνομάζει αὐτοὺς Ἀβαντιάδας (β). Καὶ περὶ μὲν τῶν ἄλλων οὐδὲν ἕτερον λέγεται. Ὁ δὲ Ταλαὸς λαβὼν γυναῖκα τὴν Λυσιμάχην τοῦ Ἄβαντος, ἐγέννησε πέντε ἐπισήμους υἱούς· τὸν Ἄδραστον, Παρθενοπαῖον, Πρώνακτα, Μηκιστέα καὶ Ἀριστόμαχον· καὶ μίαν θυγατέρα, τὴν Ἐριφύλην, ἣν ἔγημεν ὁ Ἀμφιάραος. Ἄλλοι δὲ λέγουσι τὸν Ἄδραστον υἱὸν τοῦ Ταλαοῦ ἔκ τινος θυγατρὸς τοῦ Πολύβου βασιλέως τῆς Σικυῶνος.

(α) Ἀπολλόδ. Αὐτόθι. Παυσαν. Ἀρκαδικ. Κδ'. Στέφαν. ἐν Ἀκαρναν.

(β) Ἀργοναυτικ. 146. Ἀπολλόδ. Α'. Θ'. 13.

Ὁ μὲν οὖν Ἄδρασος βασιλεύων εἰς τὸ Ἄργος, ἔλαβε γυναῖκα τὴν Ἀμφιθέαν, τὴν θυγατέρα τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Πρώνακτος· ἢ ἦτον γαμβρὸς τοῦ Πολύβου. Ὅτε δὲ ἐφόνευσεν ὁ Ἀμφιάραος τὸν Ταλαὸν, ἐδίωξε καὶ τὸν Ἄδρασον, ὅστις ἦλθεν εἰς τὴν Σικυῶνα πρὸς τὸν πάππον αὐτοῦ, καὶ ἐβασίλευσεν ἐκεῖ μετὰ τὸν θάνατον ἐκείνου, δικαίως καὶ νομίμως. Εὑρίσκεται καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν βασιλέων, ὥστε ἦτον ὁ εἰκοστὸς τρίτος βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος. Ἀφ' οὗ δὲ ἔλαβεν ὁ Ἀμφιάραος τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Ἐριφύλην γυναῖκα, ἐπέστρεψε πάλιν ὁ Ἄδρασος εἰς τὸ Ἄργος, καὶ ἐβασίλευεν ἐκεῖ. Κατ' ἄλλους δὲ ἐδίωξεν αὐτὸν ὁ τύραννος Κλεισθένης ἐκ τῆς Σικυῶνος. Ἐγέννησε τοίνυν δύο υἱοὺς, τὸν Αἰγιαλέα καὶ Κυάνιππον, καὶ τρεῖς θυγατέρας, τὴν Ἀργίαν, Δηϊπύλην καὶ Αἰγιάλειαν. Ὁ δὲ χρησμὸς εἶπε, νὰ δώσῃ τὰς θυγατέρας αὐτοῦ γυναῖκας, τὴν μὲν εἰς κάπρον, τὴν δ' ἄλλην εἰς λέοντα. Μετ' ὀλίγον δὲ, ἐρχόμενοι πρὸς αὐτὸν ὁ Τυδεὺς ἐκ τῆς Καλυδῶνος, καὶ ὁ Πολυνείκης ἐκ τῶν Θηβῶν, κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν, καὶ συναπαντηθέντες τὴν νύκτα ἔξωθεν τῶν βασιλείων αὐτοῦ, καὶ μὴ γνωρισθέντες, ἤρξαντο μάχεσθαι. Ἀκούσας δὲ ὁ Ἄδρασος τὸν κρότον, καὶ ἐξελθὼν, διεχώρισαν αὐτούς· ἔπειτα γνωρίσας τίνες ἦσαν, ἔλαβεν αὐτοὺς εἰς τὰ βασίλεια, καὶ τοὺς ἐξένιζεν. Ἰδὼν οὖν, ὅτι ὁ μὲν Τυδεὺς εἶχε κάπρου προτομὴν εἰς τὴν ἀσπίδα ἐγκεχαραγμένην, ὁ δὲ Πολυνείκης λέοντος, ἐνόησε τὸν χρησμὸν, καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς τὰς θυγατέρας αὐτοῦ γυναῖκας, ὑποσχόμενος, νὰ φέρῃ αὐτοὺς καὶ εἰς τὰς πατρίδας αὐτῶν· ἐπειδὴ ἦσαν ἀμφότεροι φυγάδες. Καὶ πρῶτον μὲν ἀπεφάσισε, νὰ κατορθώσῃ τὴν κάθοδον τοῦ Πολυνείκους, ἔπειτα δὲ καὶ τοῦ Τυδέως.

Ὅθεν συνάξας τοὺς ἑπτὰ ἡγεμόνας, ἐστράτευσεν εἰς τὰς Θήβας, καὶ ἐσώθη μόνον αὐτὸς διὰ τῆς ταχύτητος τοῦ Ἀρίονος ἵππου, ὡς εἴρηται· οἱ δὲ ἄλλοι ἐφονεύθησαν πάντες. Ἔπειτα δὲ ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ

καθήσας ἱκέτης εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Ἐλέου, ἐζήτει βοήθειαν παρὰ τοῦ Θησέως, νὰ λάβῃ τοὺς νεκρούς. Ὅθεν ςρατεύσας ὁ Θησεὺς μὲ τοὺς Ἀθηναίους, ἠνάγκασε τὸν Κρέοντα, ἢ μὲ βίαν, ἢ μὲ συνθήκην, καὶ ἔλαβε τοὺς νεκρούς. Μαθὼν δὲ μετὰ ταῦτα τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Αἰγιαλέως ἐν τῷ δευτέρῳ πολέμῳ, ἀπέθανεν εἰς τὰ Μέγαρα γέρων ἤδη ὤν, καὶ ἐτάφη ἐκεῖ, ὅπου εἶχον καὶ Ἡρῷον αὐτοῦ· ὁμοίως ἐτίμησαν αὐτὸν καὶ οἱ Σικυώνιοι. Ὁ δὲ οἶκος αὐτοῦ ἐσώζετο εἰς τὸ Ἄργος μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου (α). Κατά τινας δὲ ἦτον καὶ αὐτὸς ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ, καὶ ἐπιςρέφων μὲ τὸ ςράτευμα, ἀπέθανεν εἰς τὰ Μέγαρα ὑπὸ τοῦ γήρατος καὶ τῆς λύπης (α).

Ὁ δὲ Αἰγιαλεὺς υἱὸς τοῦ Ἀδράςου, ςρατεύσας μὲ τοὺς Ἐπιγόνους εἰς τὸν δεύτερον πόλεμον, ἐφονεύθη μόνον αὐτός. Ἐν μὲν τῷ πρώτῳ πολέμῳ ἐσώθη μόνον ὁ Ἄδραςος, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ, ἐφονεύθη μόνον ὁ υἱὸς αὐτοῦ. Κατ᾽ ἄλλους δὲ ἐφονεύθησαν καὶ ἄλλοι, ὡς ῥηθήσεται ἐκεῖ. Ἐκόμισαν δὲ τὸ σῶμα αὐτοῦ εἰς τὰ Μέγαρα, καὶ τὸ ἔθαψαν εἰς τὴν πόλιν Πηγὰς καλουμένην, ὅπου ἔκτισαν καὶ Ἡρῷον Αἰγιάλειον ὀνομαζόμενον. Περὶ δὲ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Κυανίππου οὐδὲν ἀναφέρεται. Ἀφῆκε δὲ καὶ ὁ Αἰγιαλεὺς ἕνα υἱὸν Κυάνιππον καλούμενον, καὶ τοῦτον ἐπετρόπευεν ὁ Διομήδης καὶ Εὐρύαλος τοῦ Μηκιςέως κατὰ τὰ Τρωϊκά. Ἀποθανόντος δὲ τούτου ἀτέκνου, ἔπαυσε τὸ γένος τοῦ Ἀδράςου, καὶ ἔλαβε τὴν βασιλείαν ὁ Κυλάραβης τοῦ Σθενέλου τοῦ Καπανέως. Ἀποθανόντος δὲ καὶ τούτου ἀτέκνου, ἔλαβε τὸ Ἄργος ὁ Ὀρέςης τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὡς ῥηθήσεται (β).

(α) Ἀπολλόδ. Γ΄. ς΄. 1—8. Ὅμηρ. Ἰλ. Β΄. 572. Ἡρόδοτ. Τερψιχόρ. 67. Πίνδαρ. Νεμ. Θ΄. 20. καὶ Σχολ. Παυσαν. Ἀττικ. Λ΄. 4. ΜΓ΄. 1. ΛΘ΄. 2. Κορινθ. ς΄. 3. Ἀρκαδικ. Ιε΄. Βοιωτικ. Θ΄.

(β) Ἀπολλόδ. Αὐτόθι. Ὑγίν. 71. Παυσαν. Ἀττικ. Μδ΄. Κορινθ. Ιη΄. Λ. Βοιωτικ. Ιϛ΄. Φωκικ. Γ΄.

Ὁ δὲ Παρθενοπαῖος δεύτερος υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράςου, ςρατεύσας καὶ αὐτὸς ἐν τῷ πρώτῳ Θηβαϊκῷ πολέμῳ, ἐφονεύθη. Ἀφῆκε δὲ ἕνα υἱὸν Πρόμαχον καλούμενον, ὅςτις ςρατεύτας ἐν τῷ δευτέρῳ πολέμῳ τῶν Ἐπιγόνων, καὶ φονευθεὶς, ἐτάφη ἐν τῇ πόλει Γλισσάντι τῆς Βοιωτίας.

Ὁ δὲ Πρώναξ τρίτος υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ, φαίνεται, ὅτι ἐβασίλευσε μετὰ τὸν Βίαντα, καὶ ὁ Ἀμφιάραος ἐφόνευσε καὶ τοῦτον, κινήσας ἐπανάςασιν· τοὺς δ' ἄλλους ἐδίωξεν, ὡς καὶ τὸν Ἄδραςον. Ἀφῆκε δὲ ἕνα υἱὸν Λυκοῦργον καλούμενον (α), ὅςτις ὡς φαίνεται ἐφονεύθη ἐν τῇ ἐκςρατείᾳ τῶν Ἐπιγόνων· ἐπειδὴ λέγουσιν, ὅτι ἀνέςησεν αὐτόν τε καὶ τὸν Καπανέα ὁ Ἀσκληπιός. Εἶχε δὲ καὶ μίαν θυγατέρα ὁ Πρώναξ, Ἀμφιθέαν καλουμένην, ἣν ἔλαβε γυναῖκα ὁ Ἄδραςος. Κατ' ἄλλους δὲ, ὁ Πρώναξ ἐφονεύθη ἀνδρείως καὶ φιλοτίμως ἐν τῷ πρώτῳ Θηβαϊκῷ πολέμῳ, καὶ εἰς τιμὴν αὐτοῦ κατέςησαν τὸν Νεμαῖον ἀγῶνα (β).

Ὁ δὲ Μηκιςεὺς τέταρτος υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ, ἐλθὼν πρότερον εἰς τὰς Θήβας, καὶ ἀγωνισάμενος εἰς τὸν ἐπιτάφιον ἀγῶνα τοῦ Οἰδίποδος, ἐνίκησε πάντας τοὺς Θηβαίους. Στρατεύσας δὲ ὕςερον μετὰ τῶν ἑπτὰ ἡγεμόνων, ἐφονεύθη εἰς τὰς Θήβας. Ἀφῆκε δὲ ἕνα υἱὸν Εὐρύαλον καλούμενον (γ).

Ὁ δὲ Εὐρύαλος ἦτον ἐν τῇ ἐκςρατείᾳ τῶν Ἀργοναυτῶν. Τοῦτο ὅμως εἶναι ἀπίθανον. Ἦτον δὲ ἐν τῇ ἐκςρατείᾳ τῶν Ἐπιγόνων, ἔπειτα ἦλθε καὶ εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, ὡς ἐπίτροπος τοῦ Κυανίππου, ὡς εἴρηται, ὅπου ἔδειξε πολλὴν ἀνδραγαθίαν, φονεύσας τὸν Δρῆσον, Ὀφέλτιον, Αἴσηπον, καὶ Πήδασον, καὶ συλήσας

(α) Ἀπολλόδ. Αὐτόθι. Παυσαν. Βοιωτικ. Ιή. ΙΘ'. Λακωνικ. Ιβ'. Εὐριπίδ. Ἱκέτσ. δ'.

(β) Αἰλ. Ποικιλ. Ἱςορ. Δ'. ε'. ἐν Ὑποθέσ Πινδάρ. ἐν Νεμ.

(γ) Ἀπολλόδ. Αὐτόθι. Ὁμηρ. Ἰλ. Β'. 567. Ψ. 679.

αὐτούς. Ἐπληγώθη ὅμως εἰς τὴν χεῖρα καὶ κεφαλὴν, ὡς εὑρέθη ἡ εἰκὼν αὐτοῦ ἐν τῇ Λέσχῃ τοῦ Πολυγνώτου. Ἐνικήθη δὲ ὑπὸ τοῦ Ἐπειοῦ εἰς τὸν ἐπιτάφιον ἀγῶνα τοῦ Πατρόκλου. Ἀγνοεῖται ὅμως τὶ ἐγένετο μετὰ ταῦτα (α).

Περὶ δὲ τοῦ Ἀριςομάχου τοῦ πέμτου υἱοῦ τοῦ Ταλαοῦ, οὐδὲν ἄλλο ἀναφέρεται εἰμὴ, ὅτι ἦτον καὶ αὐτὸς ἐν τῷ πολέμῳ τῶν Ἐπιγόνων. Ἄλλοι δὲν λέγουσιν ἄλλον τοῦτον. Οὗτοι ἦσαν καὶ τοῦ Βίαντος οἱ ἀπόγονοι, τοῦ Ἀμυθάονος, τοῦ Κρηθέως, τοῦ Αἰόλου, τοῦ Ἕλληνος, τοῦ Δευκαλίωνος.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ Η'.

Περὶ τοῦ Φέρητος καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ.

Ὁ δὲ Φέρης ὁ πέμτος υἱὸς τοῦ Κρηθέως, μείνας εἰς τὴν Θεσσαλίαν, ἔκτισε τὰς Φεράς. Κατ᾿ ἄλλους δὲ αἱ Φεραὶ ὠνομάσθησαν ἀπὸ τινος θυγατρὸς τοῦ Αἰόλου Φηρὰς καλουμένης. Ἦσαν ὅμως δύο πόλεις Φεραὶ τῆς Θεσσαλίας. Ἐκεῖ τοίνυν βασιλεύων ὁ Φέρης, ἐγέννησε δύο υἱοὺς, τὸν Ἄδμητον καὶ Λυκοῦργον, καὶ μίαν θυγατέρα, τὴν Εἰδομένην, ἣν ἔγημεν ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἀμυθάων, ὡς εἴρηται.

Ὁ μὲν Ἄδμητος ἔμεινε διάδοχος αὐτοῦ, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου, καὶ εἰς τὴν ἐκςρατείαν τῶν Ἀργοναυτῶν. Πρὸς τοῦτον οὖν ἐλθὼν ὁ Ἀπόλλων ἐγένετο ποιμὴν. Ἐζήτησε δὲ τὴν Ἄλκηςιν γυναῖκα, τὴν θυγατέρα τοῦ Πελίου, καὶ ἐκεῖνος εἶπεν, ὅςτις ζεύξῃ εἰς τὴν ἅμαξαν λέοντας καὶ κάπρους, ἐκεῖνος λαμβάνει αὐτὴν γυναῖκα. Ὅθεν ἔζευξεν αὐτοὺς

(α) Ὅμηρ. Ἰλ. Ζ'. 20. Β'. 567. Ψ. 679. Παυσαν. Βοιωτικ. Ιη'. Φωκικ. Ι'. Κε'. 2. Κορινθ. Κ'. Λα'. 9.

ὁ Ἀπόλλων, καὶ ὁ Ἄδμητος κομίσας ἐκεῖ τὴν ἅμαξαν, ἔλαβε τὴν Ἄλκηστιν. Ὅτε δὲ ἐθυσίασεν εἰς τοὺς ἄλλους θεοὺς, ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν γάμων, δὲν ἐθυσίασε κατὰ λάθος καὶ εἰς τὴν Ἄρτεμιν. Ὀργισθεῖσα τοίνυν ἡ θεὰ, ἔπεμψε πλῆθος δρακόντων εἰς τὸν θάλαμον αὐτοῦ. Ἀλλ' ἐξιλέωσεν αὐτὴν πάλιν κατὰ τὴν συμβουλὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἠφανίσθησαν οἱ δράκοντες. Ἐζήτησε δὲ ὁ Ἀπόλλων καὶ ταύτην τὴν χάριν παρὰ τῶν Μοιρῶν· ὅτι, νὰ μὴ ἀποθάνῃ ὁ Ἄδμητος, ἂν θελήσῃ νὰ ἀποθάνῃ ἀντ' ἐκείνου ὁ πατὴρ, ἢ ἡ μήτηρ, ἢ ἡ γυνὴ αὐτοῦ. Ἐλθούσης δὲ τῆς ὥρας τοῦ θανάτου, καὶ μὴ θελόντων τῶν ἄλλων, ἀπέθανεν ἡ Ἄλκηστις ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς εἴρηται. Ὁ Εὐριπίδης ἔγραψε τραγῳδίαν τῆς Ἀλκήστιδος, καὶ σώζεται. Ἐγέννησε δὲ ἕνα υἱὸν μόνον Εὔμηλον καλούμενον (α).

Ὁ δὲ Εὔμηλος μείνας διάδοχος τοῦ Ἀδμήτου, ἦλθεν εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, ἔχων ἕνδεκα πλοῖα, καὶ τοὺς καλλίστους ἵππους, τοὺς ὁποίους ἔθρεψεν ὁ Ἀπόλλων. Οὐδὲν δ' ἀξιόλογον ἔργον αὐτοῦ ἀναφέρεται εἰς ὅλην τὴν Ἰλιάδα, εἰμὴ, ὅτι ἀγωνιζόμενος μὲ τὸν Διομήδην εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ Πατρόκλου, ἔπεσεν ἐκ τοῦ ἅρματος, καὶ ἔβλαψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ τὰς χεῖρας. Εἰς τοῦτο ὅμως συνήργησεν ἡ Ἀθηνᾶ, ἐπειδὴ ὁ Ἀπόλλων ὑπερασπιζόμενος αὐτὸν, συνήργει, νὰ νικηθῇ ὁ ἠγαπημένος τῆς Ἀθηνᾶς Διομήδης. Ὅθεν ἔπεσε πρότερον ἡ μάστιξ ἀπὸ τῆς χειρὸς αὐτοῦ. Ἔδωκεν ὅμως αὐτῷ ὁ Ἀχιλλεὺς βραβεῖον θώρακα χαλκοῦν. Ἀγνοεῖται δὲ τί ἐγένετο μετὰ ταῦτα. Οὗτος εἶχε γυναῖκα τὴν Ἰφθίμην ἀδελφὴν τῆς Πηνελόπης (β).

Ὁ δὲ Λυκοῦργος ὁ δεύτερος υἱὸς τοῦ Φέρητος

(α) Ἀπολλόδ. Α΄. Θ΄. 14. 15. Ὑγῖν. 14. 173. Καλλίμαχ. εἰς Ἀπόλλων. 48. καὶ Σχολ. Ὅμηρ. Ἰλ. Β΄. 714. καὶ Εὐστάθ.

(β) Ἀπολλόδωρ. Γ΄. Ι΄. 8. Ὑγῖν. 97. Ὅμηρ. Ἰλ. Β΄. 714. 763. Ψ. 380. 391. 559. Ὀδυσ. Δ΄. 797. καὶ Δίδυμ.

ἦλθεν εἰς τὴν Νεμέαν τῆς Ἀργολίδος, καὶ γενόμενος Ἱερεὺς τοῦ Διός, ἐβασίλευεν ἐκεῖ. Ἔλαβε γυναῖκα τὴν Εὐρυδίκην, καὶ ἐγέννησε τὸν Ὀφέλτην· ἔπειτα ἀγοράσας δούλην τὴν Ὑψιπύλην τὴν βασίλισσαν τῆς Λήμνου, κατέστησεν αὐτὴν τροφὸν τοῦ παιδός. Ὅτε δὲ ἐστράτευον ἐκεῖθεν οἱ ἑπτὰ ἡγεμόνες ἐν τῷ πρώτῳ Θηβαϊκῷ πολέμῳ, εὗρον τὴν Ὑψιπύλην ἔξω, κρατοῦσαν τὸν Ὀφέλτην εἰς τὰς ἀγκάλας, βρέφος ἔτι ὄντα, καὶ ἐζήτησαν ὕδωρ παρ' αὐτῆς. Ἐκείνη δὲ ἀφῆκε τὸ βρέφος κατὰ γῆς, καὶ ἔδραμε, νὰ δείξῃ αὐτοῖς τὴν Ἀδράστειαν πηγήν· καὶ τότε ἐφορμήσας τις δράκων, ἐφόνευσε τὸν Ὀφέλτην. Οἱ δὲ ἡγεμόνες λυπηθέντες, ἐφόνευσαν τὸν δράκοντα, ἔπειτα κατέστησαν τὸν ἀγῶνα, ὡς εἴρηται, εἰς παρηγορίαν τῶν γονέων. Ἐνταῦθα φαίνεται, ὅτι ὁ Λυκοῦργος ἦλθεν εἰς φιλονεικίαν μὲ τὸν Ἀμφιάραον, καὶ εἰς μάχην. Ὁ δὲ Ἄδραστος καὶ Τυδεὺς διεχώρισαν αὐτούς, ὡς ἐδείκνυον αἱ εἰκόνες ἐν τῷ θρόνῳ τοῦ Ἀμυκλαίου Ἀπόλλωνος, ὅπου ὁ Παυσανίας λέγει αὐτὸν κατὰ λάθος υἱὸν τοῦ Πρώνακτος. Ἡ δὲ Εὐρυδίκη φυλακώσασα τὴν Ὑψιπύλην, ἤθελε νὰ φονεύσῃ αὐτήν. Ἦλθον ὅμως οἱ παῖδες αὐτῆς οἱ ἐκ τοῦ Ἰάσονος, ὁ Θόας καὶ Εὔνηος, καὶ μαθόντες παρὰ τοῦ Ἀμφιαράου ποῦ ἦτον κεκλεισμένη, ἠλευθέρωσαν αὐτήν. Διὰ τοῦτο ἄρα συνέβη ἡ φιλονεικία τοῦ Ἀμφιαράου καὶ Λυκούργου. Ὠνόμασαν δὲ τὸν Ὀφέλτην Ἀρχέμορον κατὰ τὴν συμβουλὴν τοῦ Ἀμφιαράου· ἐπειδὴ τοῦτο ἦτον ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ προμήνυμα τοῦ μόρου· οἷον τῆς δυστυχίας αὐτῶν. Ἐσώζοντο δὲ οἱ τάφοι τοῦ Λυκούργου καὶ Ὀφέλτου ἐν τῇ Νεμέᾳ εἰς δάσος κυπαρίσσων, ὅπου ἐγίνετο ὁ ἀγὼν (α). Τοῦτο ἦτον καὶ τὸ γένος τοῦ Φέρητος, καὶ ἐνταῦθα παύουσιν οἱ ἀπόγονοι τοῦ Κρηθέως, τοῦ πρώτου υἱοῦ τοῦ Αἰόλου.

(α) Ἀπολλόδ. Α΄. Θ΄. 14. Γ΄. ϛ΄. 4. Πινδάρ. Ὑποθέσ. Νεμ. Παυσαν. Κορινθ. Ιε΄. Ε΄. Λακωνικ. Ιη΄. 7.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ Θ'.

Περὶ τοῦ Σισύφου καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ.

Ὁ δὲ Σίσυφος ὁ δεύτερος υἱὸς τοῦ Αἰόλου, ἦλθεν εἰς τὴν Κόρινθον καὶ ἐβασίλευσε. Τὴν δὲ Κόρινθον ἔκτισε πρῶτον ἡ Ἔφυρα, ἡ θυγάτηρ τοῦ Μύρμηκος, ἢ τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ γυνὴ τοῦ Ἐπιμηθέως. Ὅθεν ὠνομάζετο Ἔφυρα. Ἔπειτα δὲ βασιλεύσας ὁ Ἥλιος ἐν αὐτῇ, ὠνόμασεν αὐτὴν Ἡλιούπολιν. Ἔπειτα ἐβασίλευσεν ὁ Αἰήτης υἱὸς τοῦ Ἡλίου, καὶ μετ' ἐκεῖνον ὁ Βοῦνος. Ἔπειτα ὁ Ἐπωπεὺς, καὶ μετὰ τοῦτον ὁ Μαραθών· εἶτα ὁ υἱὸς τούτου Κόρινθος ὠνόμασεν αὐτὴν Κόρινθον. Ἀποθανόντος δὲ ἀτέκνου τοῦ Κορίνθου, ἐκάλεσαν οἱ Κορίνθιοι τὴν Μήδειαν ἐκ τῆς Ἰωλκοῦ, καὶ ἐβασίλευεν ὁ Ἰάσων ἀντ' αὐτῆς. Μετὰ δὲ τὴν δυςυχίαν τούτων, ἐκάλεσαν τὸν Σίσυφον εἰς τὴν βασιλείαν οἱ Κορίνθιοι· ἢ ἡ Μήδεια ἐκάλεσεν αὐτὸν συγγενῆ ὄντα τοῦ Ἰάσονος (α). Ἐβασίλευσε δὲ καί τις Πόλυβος, καὶ ὁ Κρέων, ὃν ἔκαυσεν ἡ Μήδεια, καὶ περὶ πάντων τούτων ῥηθήσεται ἐν τοῖς οἰκείοις τόποις.

Ἐλθὼν οὖν ὁ Σίσυφος (β) μετὰ τούτους, ἐγένετο ἀρχηγὸς τῆς δυναςείας τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ Σισυφίδων καλουμένων. Κατ' ἀρχὰς ἦτον ἥσυχος καὶ εἰρηνικὸς, ὥςε ἔπλασαν, ὅτι ἔδησε τὸν θάνατον, καὶ ἐρήμωσε τὸ βασίλειον τοῦ Πλούτωνος. Ὁ δὲ Πλούτων παρεκάλεσε τὸν Ἄρην, καὶ ἔλυσε τὸν θάνατον. Ἔθαψε καὶ τὸν Μελικέρτην ἐντίμως, κατέςησε καὶ τὸν Ἰσθμιακὸν ἀγῶνα. Ἄγνωςον ὅμως, διὰ τί κατεδίκασαν αὐ-

(α) Στέφαν. ἐν Κορίνθ. Παυσαν. Κορινθ. Α'. Ι. Γ'.
(β) Πρ. Χρ. 1328.

τὸν, νὰ κολάζηται εἰς τὸν Τάρταρον· ἐπειδὴ ἀναφέρουσι πολλὰς καὶ διαφόρους αἰτίας.

Τινὲς μὲν λέγουσιν, ὅτι ὁ Ζεὺς ἥρπασε τὴν Αἴγιναν τοῦ Ἀσωποῦ, καὶ ὁ Ἀσωπὸς ἀγνοῶν τὶ ἐγένετο, περιήρχετο ἐρωτῶν τὸν τυχόντα. Ὁ δὲ Σίσυφος, ἐπειδὴ δὲν εἶχεν ὕδωρ εἰς τὴν Ἀκροκόρινθον, εἶπεν, ἂν πέμψῃ ὕδωρ εἰς τὴν πόλιν, λέγει αὐτῷ τὴν ἀλήθειαν. Ὅθεν ἔπεμψε πηγὴν ὕδατος, καὶ οὕτως εἶπεν ὁ Σίσυφος, ὅτι ἥρπασεν αὐτὴν ὁ Ζεύς. Ὀργισθεὶς οὖν ὁ Ζεὺς, ἔπεμψε τὸν θάνατον, νὰ λάβῃ τὸν Σίσυφον. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἔδησεν αὐτὸν, καὶ δὲν ἀπέθνησκεν οὔτε αὐτὸς, οὔτε ἄλλος τις. Ὁ δὲ Ἄρης λύσας τὸν Θάνατον, παρέδωκεν εἰς αὐτὸν τὸν Σίσυφον πρῶτον. Ἀποθνήσκων δὲ, παρήγγειλε πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, νὰ μὴ ἐνταφιάσῃ τὸ σῶμα, ἀλλὰ νὰ τὸ ἀφήσῃ εἰς τὴν ἀγορὰν ἄταφον, θέλων νὰ δοκιμάσῃ την ἀγάπην αὐτῆς. Κατ' ἄλλους δὲ, παρήγγειλε, νὰ πέμπῃ αὐτῷ εἰς τὸν ᾅδην τὰ συνηθισμένα ἐπιτάφια ἐναγίσματα. Τούτου δὲ μὴ γενομένου, ἐζήτησεν ἄδειαν παρὰ τοῦ Πλούτωνος, νὰ ἀναβῇ εἰς τὸν κόσμον, ἵνα ἐπιπλήξῃ αὐτὴν, ὑποσχόμενος, νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν εἰς καιρὸν διωρισμένον. Λαβὼν τοίνυν τὴν ἄδειαν, ἀνέβη εἰς την Κόρινθον. Ἀλλ' ὕστερον μὴ ἔχων προθυμίαν νὰ καταβῇ, ἀνέβαλλε τὸν καιρὸν, προφασιζόμενος, ὅτι ἦτον ἔτι νέος, καὶ ὅτι εὐχαριστεῖται εἰς τὴν Κόρινθον μᾶλλον, παρὰ εἰς τὸν ᾅδην. Ἀγανακτήσας οὖν ὁ Πλούτων, ἔπεμψε τὸν Ἑρμῆν, καὶ ἔλαβεν αὐτόν. Ὅθεν κολάζεται διὰ τὴν ἀπείθειαν.

Κατ' ἄλλους δὲ, ἦτον ἐχθρευμένος μὲ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Σαλμωνέα, καὶ ἐρωτήσας τὸ μαντεῖον περὶ ἐκδικήσεως, ἔλαβε χρησμὸν, ὅτι ἂν γεννήσῃ τέκνον ἐκ τῆς Τυροῦς θυγατρὸς τοῦ Σαλμωνέως, ἐκεῖνο μέλλει νὰ κατορθώσῃ τὴν ἐκδίκησιν. Ἀπατήσας οὖν τὴν ἀνεψιὰν αὐτοῦ Τυρὼ, ἐγέννησε δίδυμα τέκνα. Ἀλλ' ὁ Σαλμωνεὺς ἐννοήσας τὴν ἐπιβουλὴν, ἐφόνευσε τὰ βρέφη. Κατ' ἄλλους δὲ ἦτον λῃστὴς τύραννος, καὶ φυλάττων τὸν Ἰσθμὸν, ἐφόνευε τοὺς διαβαίνοντας. Κατ' ἄλλους

δὲ, ἔλεγε τὰ ἀπόρρητα τῶν θεῶν εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ἐκ τῶν τοιούτων τοίνυν ἐγκλημάτων πορίζουσι τὴν κόλασιν αὐτοῦ.

Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι ὁ Αὐτόλυκος τοῦ Ἑρμοῦ κλέπτης ἔμπειρος ὢν, ὅ,τι ἔκλεπτε, μετέβαλε τὴν μορφὴν αὐτοῦ, ἵνα μὴ γνωρίζηται. Κλέψας οὖν καὶ τὰ πρόβατα τοῦ Σισύφου, μετεμόρφωσε καὶ αὐτά. Ἀλλ' ὁ Σίσυφος ἔχων σεσημειωμένας τὰς ὁπλὰς αὐτῶν ὑποκάτωθεν, ἀπέδειξεν, ὅτι ἦσαν αὐτοῦ τὰ πρόβατα, καὶ ἔλαβεν αὐτά. Μεταξὺ δὲ τῆς λογομαχίας ταύτης, εἰσερχόμενος ὁ Σίσυφος εἰς τὸν οἶκον τοῦ Αὐτολύκου, κατέπεισε καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἀντίκλειαν, καὶ ἔλαβε καὶ αὐτὴν καὶ τὰ πρόβατα· καὶ εἶχεν αὐτὴν κατὰ μέν τινας γυναῖκα, κατ' ἄλλους δὲ παλλακίδα. Αὕτη τοίνυν ἡ Ἀντίκλεια ἦτον ἡ γυνὴ τοῦ Λαέρτου, καὶ μήτηρ τοῦ Ὀδυσσέως, καὶ διὰ τοῦτο λέγουσιν, ὅτι ὁ Ὀδυσσεὺς ἦτον υἱὸς τοῦ Σισύφου. Ἀλλ' ὁ Σίσυφος τοῦ Αἰόλου ἦτον πολὺ προγενέστερος τῆς Ἀντικλείας· ὅθεν λέγουσιν, ὅτι ἦτον καὶ ἄλλος Σίσυφος ἀπόγονος τούτου, καὶ ἐκεῖνος ἐβασίλευσε μετὰ τὴν Μήδειαν εἰς τὴν Κόρινθον, καὶ ἐκείνου ἦτον τὸ ἔργον τοῦτο πρὸς τὴν Ἀντίκλειαν. Τινὲς δὲ ἀναφέρουσι καί τινα Τρῳαδίτην Σίσυφον, σύμβουλον μυστικὸν τινος βασιλέως. Καὶ ἐπειδὴ ἐφανέρωνε τὰ μυστικὰ, ἐτιμωρήθη, καὶ ἐκεῖθεν ἔπλασαν, ὅτι ὁ Σίσυφος ἔλεγε τὰ ἀπόρρητα τῶν θεῶν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Τὸ δὲ πλάσμα, ὅτι ἀνέβη ἐκ τοῦ ᾅδου, δηλοῖ, ὅτι ἀσθενήσας βαρέως, καὶ ἀπελπισθεὶς, ἀνέλαβε πάλιν, καὶ ἀπέθανε γέρων ἤδη ὢν (α), καὶ ἐτάφη εἰς τὸν Ἰσθμόν. Ὁ Αἰσχύλος, Σοφοκλῆς καὶ Εὐριπίδης ἔγραψαν τραγῳδίας αὐτοῦ, πλὴν δὲν σώζονται.

Εἶχε δὲ γυναῖκα τὴν Μερόπην τοῦ Ἄτλαντος, καὶ ἐγέννησε τὸν Γλαῦκον, Κρέοντα, Ὀρνυτίονα, Θέρσανδρον καὶ Ἄλμον. Οὔτε ἡ Μερόπη αὕτη ἦτον σύγχρονος

τοῦ Σισύφου τούτου, οὔτε τοῦ προτέρου, πολὺ ἀρχαιοτέρα οὖσα (α).

Ὁ μὲν Γλαῦκος φαίνεται, ὅτι ἀπέθανε δυςυχῶς. Οὗτος ἦτον μέγας ἱπποτρόφος, καὶ ἐπίσημος ἀθλητὴς, ὥςε ἐνίκησε τὸν Ἄκτορα εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας. Ἀλλ᾽ ὅτε ἑώρταζεν ὁ Ἄκαςος τὸν ἐπιτάφιον ἀγῶνα τοῦ Πελίου, ἦλθε καὶ αὐτὸς νὰ ἀγωνισθῇ, καὶ ἐκεῖ κατεσπάραξαν αὐτὸν οἱ ἵπποι αὐτοῦ. Τινὲς μὲν λέγουσιν, ὅτι ἐμάνησαν, ἐπειδὴ ἔπιον ἀπὸ τῆς Ἱερᾶς πηγῆς τῶν Ποτνιῶν, καὶ ἐκεῖ κατεσπάραξαν αὐτόν. Κατ᾽ ἄλλους δὲ, ἡ Ἀφροδίτη συνήργησεν εἰς τοῦτο, ἐπειδὴ δὲν ἐτίμησεν αὐτήν. Καὶ κατ᾽ ἄλλους, οἱ ἵπποι ἦσαν θηλυκαὶ, καὶ ἐπειδὴ ἐφύλαττεν αὐτὰς, ἵνα μὴ μιγνύωνται μὲ τοὺς ἀρσενικοὺς, ἐμάνησαν· ὅθεν ἐγένετο Ταράξιππος τοῦ Ἰσθμιακοῦ ςαδίου. Τοῦτο δὲ ἐννοεῖ, ὅτι τὰ μεγάλα ἔξοδα διὰ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ἵππων, καὶ ἡ ἀμέλεια τῶν ἄλλων ὑποθέσεων, κατέςησαν αὐτὸν δυςυχῆ. Εἶχε γυναῖκα τὴν Εὐρυνόμην, ἢ τὴν Εὐρυμέδην θυγατέρα τοῦ Νίσου, καὶ ἐγέννησε τὸν Βελλερεφόντην. Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι ἦτον καὶ ἡ Λήδα θυγάτηρ αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν ἐγέννησεν ἐκ τῆς Παντειδυίας ἐν τῇ Λακωνίᾳ, ἐλθὼν ποτε ἐκεῖ εἰς ζήτησιν τῶν ἵππων αὐτοῦ, οἵτινες ἔφυγον, καὶ οὐδεὶς ἐγίνωσκε τί ἐγένοντο (β). Νομίζουσι δὲ ἄλλοι, ὅτι οὗτος ἦτον ὁ Κρέων, ὃν ἐφόνευσεν ἡ Μήδεια, καὶ κατ᾽ ἐπωνυμίαν ὠνομάσθη Κρέων ἀπὸ τοῦ Κρείων, βασιλεύς· ἐπειδὴ ἄλλως δὲν εὑρίσκεται τὶς ἦτον ἐκεῖνος ὁ Κρέων, ὅςτις ἐβασίλευεν ἐν τῇ Κορίνθῳ. Ἀλλ᾽ ἐκεῖνος βασίλευσε πρὸ τοῦ Σισύφου, ὃν ἐφόνευσεν ἡ Μήδεια.

(α) Ἀπολλόδ. Α΄. ζ΄. 3. Θ. 3. Γ΄. Ιά. 7. Παυσαν. Κορινθ. Β΄. Γ΄. Δ΄. Ὁμηρ. Ιλ. Ζ΄. 153. καὶ Διδυμ. Νατάλ. ς΄. Ιζ΄. Σέρβ. ἐν Βιργιλ. Αἰν. ς΄. 516. φαβρίκ. βιβλιοθήκ. Β΄. Ις΄. 7. Ιζ΄. 3. Ιη΄. 3.

(β) Ἀπολλόδ. Α΄. Θ΄. 3. Παυσαν. Κορινθ. Δ΄. 3. Ἠλιακ. Ὑςέρ. Κ΄. 9. Φιλαργυρ. ἐν Βιργιλ. Γεωργικ. Γ΄. 267. Στράβ. Θ΄. 627. Εὐριπίδ. Φοινίσ. 1131. Παλαιφατ. Λγ΄. Σχολ. Ἀπολλων. Α΄. 146. Ὑγῖν. 250. 275.

Ὁ δὲ Βελλερεφόντης ὠνομάσθη καὶ υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, οἷον, υἱὸς ἱππικοῦ· ἐπειδὴ ἦτον αὐτὸς τοιοῦτος. Ὠνομάζετο δὲ πρότερον Ἱππόνους. Ἦλθε πρῶτον εἰς τὴν Τροιζῆνα, ζητῶν τὴν Αἴθραν γυναῖκα παρὰ τοῦ Πιτθέως, ἔχων καὶ τὸν Πήγασον, ὅςτις τρίβων τὴν γῆν τότε διὰ τοῦ ποδὸς, ἐποίησε τὴν Ἱπποκρήνην τῶν Τροιζηνίων, ὡς αὐτοὶ ἔλεγον· Ὁ μὲν Πιτθεὺς ὑπεσχέθη, ἀλλὰ πρὶν συμβῇ ὁ γάμος, ἐφόνευσεν ὁ Ἱππόνους ἐν τῇ Κορίνθῳ ἀκουσίως τινὰ ἀδελφὸν αὐτοῦ Δηλιάδην, ἢ Ἡλιάδην, Πυρῆνα, ἢ Πειρῆνα, ἢ Ἀλκιμένην καλούμενον. Κατ' ἄλλους δὲ, τὸν δυνάςην τῶν Κορινθίων Βέλλερον ἀπέκτεινε, καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάσθη Βελλερεφόντης· ὅθεν ἔφυγεν ἐκ τῆς Κορίνθου, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ Ἄργος πρὸς τὸν Προῖτον, νὰ καθαρισθῇ, καὶ διέτριβεν ἐκεῖ, ὅπου ἠγάπησεν αὐτὸν ἡ γυνὴ τοῦ Προίτου. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὸς ἀπέφευγε τοῦτο, εὐλαβούμενος τὰ δίκαια τῆς φιλοξενίας, κατηγόρησεν αὐτὸν πρὸς τὸν Προῖτον ἐναντίως. Ὁ δὲ Προῖτος μὴ θέλων νὰ παραβῇ τοὺς νόμους τῆς φιλοξενίας, ἔπεμψεν αὐτὸν μὲ γράμματα, ὡς γραμματοκομιςὴν, πρὸς τὸν πενθερὸν αὐτοῦ Ἰοβάτην, βασιλέα τῆς Λυκίας, γράφων, ἵνα φονεύςῃ αὐτὸν ἐκεῖνος· ἐπειδὴ δὲν ἦτον ἄδεια, νὰ φονεύσωσιν ἰδιοχείρως ἄνθρωπον, ὃν ἐφιλοξένησαν, καὶ ἐκαθάρισαν μάλιςα ἀπὸ φόνου.

Ὑπεδέχθη τοίνυν αὐτὸν φιλοφρόνως ὁ Ἰοβάτης, καὶ σφάξας ἐννέα βοῦς, ἐφιλοξένησεν αὐτὸν ἐννέα ἡμέρας κατὰ τὸν νόμον τῆς φιλοξενίας. Λαβὼν δὲ τὰ γράμματα τὴν δεκάτην ἡμέραν, ἔγνω μὲν τὰ γραφόμενα· ἀλλὰ δὲν ἐδύνατο, νὰ τὸν φονεύσῃ ἰδιοχείρως διὰ τὴν φιλοξενίαν· ὅθεν ἔπεμψεν αὐτὸν, νὰ φονεύσῃ τὴν Χίμαιραν, ἵνα φονευθῇ αὐτὸς δηλονότι ὑπὸ τοῦ θηρίου. Λαβὼν οὖν τὸν Πήγασον παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ἀναβὰς ἐπ' αὐτὸν, ἐφόνευσε τὴν Χίμαιραν. Ἔπειτα δὲ ἔπεμψεν αὐτὸν, νὰ πολεμήσῃ τοὺς Σολύμους, ἔθνος ἄγριον καὶ βάρβαρον τῆς Λυκίας. Νικήσας δὲ καὶ τούτους, ἔλαβεν ἄλλην προςαγὴν, νὰ πολεμήσῃ τὰς Ἀμαζόνας·

Ἀφ' οὗ δ' ἐνίκησε καὶ αὐτὰς, ἐθαύμασεν ὁ Ἰοβάτης, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἐπινοήσῃ ἄλλο κινδυνωδέστερον ἐπιχείρημα, ἔπεμψε τοὺς ἀνδρειοτάτους καὶ τολμηροτάτους νέους τῆς Λυκίας, νὰ φονεύσωσιν αὐτὸν δι' ἐνέδρας εἰς τὸν δρόμον. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἐφόνευσε καὶ τούτους. Τέλος δὲ ἐννοήσας ὁ Ἰοβάτης τὴν ἀκαταμάχητον δύναμιν καὶ ἐμπειρίαν αὐτοῦ, ἔδειξε τὰ γράμματα τοῦ Προίτου, ἔπειτα παρεκίνησεν αὐτὸν, νὰ μείνῃ ἐκεῖ, ὑποσχόμενος αὐτῷ καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ γυναῖκα, καὶ τὸ μισὸν βασίλειον, ὅπερ καὶ ἐγένετο. Οἱ δὲ Λύκιοι ἐχώρισαν μέρος γῆς, καὶ τὸ ἔδωκαν ἰδιαιτέρως πρὸς αὐτὸν, εἰς εὐγνωμοσύνην, ἐπειδὴ ἠλευθέρωσεν αὐτοὺς, ἐκ τῶν ἀγρίων Σολύμων.

Ἐπαιρόμενος δὲ ὕστερον διὰ τὰ κατορθώματα αὐτοῦ, ὑψηλοφρόνησε τοσοῦτον, ὥστε ἐφαντάσθη, νὰ ἀναβῇ εἰς τὸν οὐρανὸν, ὀχούμενος ἐπὶ τοῦ Πηγάσου. Ἀλλ' ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς, ἐξοίστρησε τὸν Πήγασον, καὶ ἔῤῥιψεν αὐτὸν κατὰ τὸ Ἀλήϊον πεδίον τῆς Κιλικίας, τὸ ἀπὸ τῆς πλάνης αὐτοῦ ὀνομαζόμενον· ἐπειδὴ, συντρίψας τοὺς πόδας, περιεπλανᾶτο χωλὸς ἔνθεν κακεῖθεν, μὴ δυνάμενος ἐλθεῖν εἴς τινα πόλιν, ὥστε ἀπέθανεν ὑπὸ τῆς πείνης. Κατ' ἄλλους δὲ ἐτυφλώθη. Ὁ δὲ Εὐριπίδης εἰσήγαγεν αὐτὸν χωλὸν εἰς τὸ δρᾶμα. Ἔγραψε δὲ καὶ ὁ Σοφοκλῆς τραγῳδίαν Σθενέβοιαν καὶ Βελλερεφόντην καλουμένην. Ὁ δὲ Εὐριπίδης, ὠνόμαζεν αὐτὴν Ἰοβάτην· ἐπειδὴ ἡ μὲν εἶχεν ὑπόθεσιν τὰ ἐν Ἄργει συμβεβηκότα, ἡ δὲ τὰ ἐν Λυκίᾳ. Δὲν ἐσώθη δὲ οὐδεμία εἰς ἡμᾶς. Ἡ δὲ Πτῶσις ἐννοεῖ, ἢ ναυάγιον ἱστορικῶς· ἐπειδὴ Πήγασος ἦτον τὸ πλοῖον αὐτοῦ, ὡς εἴρηται· ἢ δυστυχίαν καὶ πτῶσιν τῆς προτέρας εὐπραγίας ἠθικῶς, ὡς νομίζει ὁ Τζέτζης (α).

Ἐγέννησε δὲ ἐκ τῆς Φιλονόης, ἢ Κασσάνδρας κατ' ἄλλους, τῆς νομίμου γυναικὸς αὐτοῦ, καὶ θυγατρὸς τοῦ Ἰοβάτου, δύο υἱοὺς, τὸν Ἴσανδρον καὶ Ἱππόλοχον, καὶ μίαν θυγατέρα, τὴν Λαοδάμειαν. Καὶ ὁ μὲν Ἱππόλοχος μείνας διάδοχος τοῦ βασιλείου, ἐγέννησε τὸν Γλαῦ-

κον. Ἐκ δὲ τῆς Λαοδαμείας ἐγέννησεν ὁ Ζεὺς τὸν Σαρπηδόνα. Τὸν δὲ Ἴσανδρον ἐφόνευσαν οἱ Σόλυμοι, κινήσαντες πόλεμον πάλιν (α).

Ὁ μὲν οὖν Γλαῦκος υἱὸς τοῦ Ἱππολόχου, καὶ ἔγγονὸς τοῦ Βελλερεφόντου, ἐπέμφθη εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, σύμμαχος τῶν Τρωαδιτῶν, μετὰ τοῦ ἐξαδέλφου αὐτοῦ Σαρπηδόνος, οἵτινες ἦσαν ϛρατηγοὶ τῶν Λυκίων. Ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ παρήγγειλε, νὰ φυλάξῃ τὴν πατρογονικὴν δόξαν ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ. Οὗτος τοίνυν ἐξῆλθε, νὰ μονομαχήσῃ μὲ τὸν Διομήδην. Θαυμάσας δὲ ὁ Διομήδης τὸ κάλλος καὶ τὴν τόλμην αὐτοῦ, ἠρώτησε τὶς ἦτον, ἄνθρωπος, ἢ Θεός. Τότε διηγήθη πᾶσαν τὴν γενεαλογίαν αὐτοῦ. Ταῦτα δὲ ἀκούσας ὁ Διομήδης, ϗ πήξας τὸ δόρυ εἰς τὴν γῆν, εἶπεν· ἤμεθα ἄρα φίλοι πατρικοί· ἐπειδὴ ὁ πάππος σου Βελλερεφόντης, ἐλθὼν ποτε πρὸς τὸν πάππον μου Οἰνέα, ἔμεινεν εἴκοσι ἡμέρας φιλοξενιζόμενος, καὶ φιλοφρονούμενος· ἔπειτα ἀντήλλαξαν καὶ δῶρα εἰς σημεῖον τῆς φιλίας· καὶ ὁ μὲν Οἰνεὺς ἔδωκε τῷ Βελλερεφόντῃ λαμπρὸν ζωϛῆρα· ὁ δὲ Βελλερεφόντης ἔδωκεν ἐκείνῳ χρυσοῦν ποτήριον. Καταβάντες οὖν καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τῶν ἁρμάτων, καὶ λαβόντες τὰς δεξιὰς, ἐγένοντο φίλοι, ἀνταλλάξαντες τὰ ὅπλα. Ἀλλ' ἠπατήθη ὁ Γλαῦκος· ἐπειδὴ τὰ ὅπλα αὐτοῦ ἦσαν χρυσᾶ, καὶ ἑκατόμβοια· τοῦ δὲ Διομήδους χαλκᾶ καὶ ἐννεάμβοια· ὅθεν ἡ παροιμία, Γλαύκου καὶ Διομήδους ἀλλαγὴ, ἐπὶ τῶν μὴ ἰσοτίμων λεγομένη.

Μετὰ δὲ ταῦτα ἔδειξε πολλὰς ἀνδραγαθίας. Καὶ πρῶτον μὲν ἐφόνευσε τὸν Ἰφίνοον· ἔπειτα δὲ, ὅτε ἐφώρμησαν οἱ Τρωαδῖται εἰς τὰ χαρακώματα τῶν Ἑλλήνων, ἐϛρατήγει καὶ αὐτὸς τὴν πέμπτην φάλαγγα

(α) Ἀπολλόδ. Β΄. γ΄. 1. 2. Ὅμηρ. Ἰλ. Ζ΄. 155—200. καὶ Δίδυμ. Τζέτζ. ἐν Λυκόφρ. 17. Πίνδαρ. Ὀλυμπ. Ιγ΄. 100. καὶ Σχολ. Ἰωνικ. 88. Φαβωρῖν. ἐν Βελλερεφόντ. Παυσαν. Κορινθ. Λα΄. Ὑγίν. 157.

μὲ τὸν Σαρπηδόνα καὶ Ἀςεροπαῖον. Ἐπλήγωσεν ὅμως αὐτὸν εἰς τὸν βραχίονα ὁ Τεῦκρος, καὶ ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς μάχης, ὥςε ἐλυπήθη πολὺ ὁ Σαρπηδών. Ἀκούσας δὲ τὸν θάνατον τοῦ Σαρπηδόνος, παρεκάλεσε τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ ἰάτρευσεν εὐθὺς τὴν πληγήν. Λαβὼν οὖν τοὺς Λυκίους, ὥρμησε πάλιν εἰς μάχην, καὶ τότε ἐφόνευσε τὸν Βαθυκλέα. Συνέβη μὲν μάχη κραταιὰ διὰ τὸ σῶμα τοῦ Σαρπηδόνος, ὅμως ἐκράτησαν αὐτὸ οἱ Ἕλληνες, ὡς καὶ περὶ τοῦ Πατρόκλου, ὅπου ἐμάχετο καὶ ὁ Γλαῦκος. Τέλος δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἴαντος κατά τινας. Ὁ Πίνδαρος λέγει, ὅτι οἱ Κορίνθιοι ἠρίςευσαν ἀμφοτέρωθεν ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ, ἐννοῶν Κορίνθιον τὸν Γλαῦκον τοῦτον ἐκεῖθεν καταγόμενον, καὶ τὸν τότε ςρατηγὸν τῶν Κορινθίων Εὐχήνορα. Εὑρέθη δὲ καὶ ἐπίγραμμα τοῦ Γλαύκου τὸ ἑξῆς (α).

„Εὐώδης κυπάρισσος ὁμοῦ καὶ λάϊνος ὄχθος,
„Ἐνθάδε τὸν Λύκιον Γλαῦκον ἔχει φθίμενον·

Ὁ δὲ Σαρπηδὼν τῆς Λαοδαμείας θυγατρὸς τοῦ Βελλερεφόντου, ἦτον υἱὸς τινὸς Εὐάνδρου ἀπογόνου τοῦ Μίνωος. Ἐπειδὴ ὁ Σαρπηδὼν τοῦ Μίνωος ἐλθὼν εἰς τὴν Λυκίαν, καὶ βασιλεύσας, ἐγέννησε τὸν Εὔανδρον, καὶ ὁ Εὔανδρος τοῦτον τὸν Σαρπηδόνα ἐκ τῆς Λαοδαμείας. Κατά τινας δὲ, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Βελλερεφόντου ἐςασίασαν περὶ τοῦ βασιλείου, καὶ τέλος ἀπεφασίσθη, νὰ βασιλεύσῃ, ὅςτις τοξεύσῃ ἓν δακτυλίδιον εἰς τὸ ςῆθος τινὸς παιδὸς τεθημένον, χωρὶς νὰ βλάψῃ τὸν παῖδα, ὅςτις ἔκειτο ὕπτιος. Ἐπιτυχὼν δὲ τοῦτο ὁ Σαρπηδὼν, ἔλαβε τὴν βασιλείαν. Καὶ ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ ἔπεμψαν πρέσβεις πρὸς αὐτὸν καὶ οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Τρῳαδῖται περὶ συμμαχίας. Ἀλλ᾽ ἐπειδὴ ὑπεσχέθησαν αὐτῷ περισσότερα οἱ Τρῳαδῖται, παραβλέψας τὴν συγ-

---

(α) Ὅμηρ. Ἰλ. Β΄. 876. Η. 13. Ζ΄. 119. 144. Μ. 102. 309. 329. 387. Ξ. 426. Π. 491. 508—527. 593. Ρ. 140—170. Πινδαρ. Ὀλυμπ. Ιγ΄. 78. καὶ Σχολ. Ἐρασμ. Παροιμ.

γένειαν διὰ τὸ κέρδος, κατὰ δὴ τὸν πολιτικὸν καλούμενον τρόπον, ἔβλαψε πολὺ τοὺς Ἕλληνας, ἀνδρεῖος, ἔμπειρος καὶ ςρατηγικὸς ὢν, σχεδὸν ὡς ὁ Ἕκτωρ.

Πρῶτον μὲν ἐφόνευσε τὸν Ἡρακλείδην Τληπόλεμον· ἔπειτα δὲ προσβαλὼν εἰς τὰ χαρακώματα τῶν Ἑλλήνων, ἐφόνευσε τὸν Ἀλκμαίονα, ἠλευθέρωσε καὶ τὸν Ἕκτορα, τετρωμένον ὄντα ὑπὸ τοῦ Αἴαντος, κείμενον εἰς τὴν γῆν, καὶ κινδυνεύοντα. Τέλος δὲ, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου, καὶ ἀποθνήσκων, ἔκραζε τὸν Γλαῦκον εἰς ὑπεράσπισιν τῶν ὅπλων καὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ. Ἀλλ᾿ οἱ Ἕλληνες ἔλαβον καὶ τὸ σῶμα, καὶ τὰ ὅπλα, καὶ τοὺς ἵππους αὐτοῦ. Ὁ δὲ Ζεὺς εἶπε πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα, νὰ λάβῃ τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐκ τῆς μάχης, νὰ τὸ πλύνῃ εἰς τὸν ποταμὸν, νὰ τὸ ἀλείψῃ μὲ ἀμβροσίαν, νὰ τὸ ἐνδύσῃ ἐνδύματα ἄφθαρτα, καὶ νὰ τὸ παραδώσῃ τῷ ὕπνῳ καὶ τῷ θανάτῳ, νὰ τὸ φέρωσιν εἰς τὴν Λυκίαν, καὶ νὰ τὸ ἐνταφιάσωσιν οἱ ἀδελφοὶ, συγγενεῖς, φίλοι καὶ οἱ πολῖται αὐτοῦ, μὲ μνημεῖα καὶ ἐπιγραφάς. Καὶ οὕτως ἐγένετο. Ἐνταῦθα παίζει πάλιν ὁ ποιητὴς τὴν ποιητικὴν φαντασίαν, ἐννοῶν Ἀπόλλωνα τοὺς Λυκίους, καὶ συμπολίτας τοῦ Σαρπηδόνος, οἵτινες ἐλάτρευον τὸν Ἀπόλλωνα, ὡς πατρῷον καὶ πολιοῦχον θεόν· ὅθεν ἐπεκαλεῖτο αὐτὸν καὶ ὁ Γλαῦκος. Εὑρέθη δὲ ἐπίγραμμα καὶ τούτου τὸ ἑξῆς (α).

„Κᾶρες καὶ Λύκιοι βασιλεῖς Σαρπηδόνα δῖον
„Ξάνθου ἐπὶ προχοαῖς ἀενάου ἔθεσαν.

(α) Ὅμηρ. Ἰλ. Ζ΄. 196. Μ. 101. 307. καὶ Εὐςάθ. 190. 391. Ξ. 424. Π. 426—490. 663. Διόδ. Ε΄. π΄. Τζέτζ. Ὁμηρικ. 220. καὶ Σχολ.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ τῶν λοιπῶν τέκνων τοῦ Σισύφου καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτῶν.

Ὁ μὲν Ὀρνυτίων, ἢ Ὄρνυτος κατ' ἄλλους, μείνας διάδοχος μετὰ τὸν Σίσυφον ἐν τῇ Κορίνθῳ, ἐγέννησε τὸν Φῶκον, ὃν ὠνόμασαν υἱὸν τοῦ Ποσειδῶνος κατ' ἐπίκλησιν. Οὗτος δὲ μετοικήσας εἰς τὴν Τιθοραίαν τῆς Φωκίδος, ὠνόμασεν ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν χώραν Φωκίδα. Ἔλαβε καὶ τὴν Ἀντιόπην γυναῖκα, καὶ εὑρέθη ὁ τάφος αὐτῶν κοινός. Ἐγέννησε δὲ καὶ δύο υἱοὺς Ὀρνυτίωνα τὸν δεύτερον, καὶ τὸν Θόαντα. Καὶ ὁ μὲν Θόας ὁ νεώτερος ἔμεινε διάδοχος ἐν τῇ Κορίνθῳ, καὶ ἐγέννησε τὸν Δαμοφῶντα. Ὁ δὲ Δαμοφῶν τὸν Προπόδαν, ὁ δὲ Προπόδας τὸν Δωρίδαν καὶ τὸν Ὑανθίδαν. Ὅτε ἐβασίλευον τοίνυν οὗτοι οἱ δύο ἐν τῇ Κορίνθῳ, ἦλθον οἱ Ἡρακλεῖδαι, καὶ ἔλαβον τὴν βασίλειαν· αὐτοὶ δὲ ἔμειναν ἐκεῖ μὲν, ἀλλ' ἰδιώτευον (α).

Ὁ δὲ Ὀρνυτίων ὁ δεύτερος, ἔμεινε διάδοχος τοῦ Φώκου, εἰς τὸ βασίλειον τῆς Φωκίδος, καὶ ἐγέννησε τὸν Ναυβολίδην, ὅστις ἐβασίλευεν εἰς τὴν Φωκίδα μετὰ τὸν πατέρα αὐτοῦ, καὶ μάλιςα εἰς τὴν Τανάγραν. Γυναῖκα δὲ εἶχε τὴν Περινείκην θυγατέρα τοῦ Ἱππομάχου, καὶ ἐγέννησε τὸν Ἴφιτον, ὅςτις ἦλθεν εἰς τὴν ἐκςρατείαν τῶν Ἀργοναυτῶν. Ὁ δὲ Ἴφιτος ἐγέννησε δύο υἱοὺς, τὸν Σχέδιον καὶ Ἐπίςροφον, οἵτινες ἦλθον εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, ἔχοντες τεσσαράκοντα πλοῖα. Καὶ ὁ μὲν Σχέδιος ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, μαχόμενος διὰ τὸ σῶμα τοῦ Πατρόκλου. Ὁ δὲ Ἐπίςροφος ἐπέςρεψεν εἰς τὴν Φωκίδα, ἐκόμισε καὶ τὰ

(α) Παυσαν. Βοιωτικ. ΙΖ'. 4. φωκικ. Α'. 1. Κορινθ. Δ'. 2. 3. ΚΘ'. 3.

ὀςᾶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ. Ἦσαν δὲ τὰ μνήματα αὐτῶν εἰς τὴν Ἀντίκυραν (α). Ἀναφέρει καὶ ἄλλον Σχέδιον ὁ Ὅμηρος Φωκέα, υἱὸν τινος Περιμήδους, καὶ ἐφόνευσε καὶ τοῦτον ὁ Ἕκτωρ εἰς ἄλλην μάχην. Ἦτον καὶ ἄλλος Ἐπίςροφος Τρωαδίτης. Εἶχε δὲ τὰ βασίλεια αὐτοῦ ὁ Σχέδιος εἰς τὴν πόλιν τῶν Πανοπέων καλουμένην.

Ὁ δὲ Θέρσανδρος ὁ τέταρτος υἱὸς τοῦ Σισύφου, ἀφῆκε τρεῖς υἱούς, Ἁλίαρτον καὶ Κορωνὸν καὶ Προῖτον καλουμένους. Ἐπειδὴ δὲ ὁ θεῖος τοῦ πατρὸς αὐτῶν Ἀθάμας ἔμεινεν ἄτεκνος μετὰ τὴν δυςυχίαν τῶν τέκνων αὐτοῦ, ἐκάλεσε τοὺς δύο εἰς τὴν διαδοχήν. Ἀλλ᾿ ἐπειδὴ ἦλθεν ὕςερον ὁ Πρέσβων υἱὸς τοῦ Φρύξου, καὶ ἔγγονὸς τοῦ Ἀθάμαντος, ἀφῆκαν εἰς αὐτὸν ἑκουσίως τὴν προπατορικὴν βασιλείαν. Ἔδωκεν ὅμως αὐτοῖς μέρος χώρας ὁ Ἀθάμας, ἔνθα ἔκτισαν τὰς ἀπ᾿ αὐτῶν ὀνομαζομένας πόλεις τῆς Βοιωτίας, Ἁλίαρτον καὶ Κορώνειαν. Ἐννέα πόλεις τῆς Βοιωτίας εἶχον κακὴν φήμην, ἐν αἷς ἦσαν καὶ αἱ ῥηθεῖσαι. Ἡ μὲν αἰσχροκέρδεια, ἔλεγον, ὅτι κατοικεῖ εἰς τὸν Ὠρωπόν· ὁ δὲ φθόνος εἰς τὴν Τανάγραν· ἡ δὲ φιλονικεία εἰς τὰς Θεσπιάς· ἡ ὕβρις εἰς τὰς Θήβας· ἡ πλεονεξία εἰς τὴν Ἀνθηδόνα· ἡ περιέργεια εἰς τὴν Κορώνειαν, ἡ ἀλαζονεία εἰς τὰς Πλαταιάς· ὁ πυρετὸς εἰς τὸν Ὀγχηςόν, καὶ ἡ ἀναισθησία εἰς τὴν Ἁλίαρτον. Ὅθεν εἶπεν ὁ Φερεκύδης· ἂν περ φρονῇς εὖ, φεῦγε τὴν Βοιωτίαν. Ὁ δὲ Ξένων·

„Πάντες τελῶναι, πάντες εἰσὶν ἅρπαγες,
„Κακὸν τέλος γένοιτο τοῖς Ὠρωπίοις (β).

Ὁ δὲ Προῖτος ἔλαβε γυναῖκα τὴν Ἄντειαν τοῦ Ἀμφιάνακτος, καὶ ἐγέννησε μίαν θυγατέρα εὐειδεςάτην, Μαῖραν καλουμένην, ἥτις ὑπεσχέθη πρὸς τὴν Ἄρτεμιν,

---

(α) Ὀρφ. Ἀργοναυτικ. 144. Ἀπολλών. 207. καὶ Σχολ. Ὁμηρ. Ἰλ. Β΄. 517. καὶ Σχολ. Ρ. 306. Ο. 515. Παυσαν. Φωκικ. Δ΄. 1. Λ΄. 2. Λς΄. 4.

(β) Παυσαν. Φωκ. Λ. 2. Λδ΄. 5. Δικαίαρχ. ἐν Βίῳ. Ἑλλάδ. Ὁμηρ. Ὀδυσ. Λ. 325. καὶ Δίδυμ.

νὰ μείνῃ παρθένος. Ἔφθειρεν ὅμως αὐτὴν ὁ Ζεὺς, καὶ ἐγέννησεν υἱὸν Λοκρὸν καλούμενον, ὅστις ἐγένετο οἰκιστὴς τῶν Θηβῶν μὲ τὸν Ζῆθον καὶ Ἀμφίονα. Τὴν δὲ Μαῖραν ἐτόξευσεν ἡ Ἄρτεμις. Ὁ Ἀπολλόδωρος συγχέει τοῦτον τὸν Προῖτον μὲ τὸν ἄλλον, ἢ ὁ Δίδυμος.

Ὁ δὲ Ἅλμος ὁ πέμπτος υἱὸς τοῦ Σισύφου ἦλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν Βοιωτίαν, ὅπου ἐβασίλευεν ὁ Ἐτεοκλῆς υἱὸς τοῦ Ἀνδρέως, ὅστις ἔδωκεν αὐτῷ ὀλίγην χώραν, ἔνθα ἔκτισε πόλιν ὁμώνυμον· ὠνομάσθησαν ἀπ' αὐτοῦ καὶ ὅλαι αἱ κῶμαι τῆς χώρας Ἅλμωνες, καὶ οἱ ἐγχώριοι ὁμοίως Ἅλμωνες, καὶ Ὅλμωνες· διότι ὠνομάζετο καὶ αὐτὸς Ἅλμος, καὶ Ὅλμος. Ἐγέννησε δὲ δύο θυγατέρας τὴν Χρύσην καὶ Χρυσογένειαν, ἢ Χρυσογόνην· καὶ ἡ μὲν Χρύση ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἄρεως τὸν Φλεγύαν. Ἡ δὲ Χρυσογόνη τὸν Μινύαν ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος (α), ἢ τὸν Χρύσην.

Ὁ μὲν οὖν **Φλεγύας** ἔλαβε τὴν βασιλείαν τοῦ Ἐτεοκλέους, ἀτέκνου ἀποθανόντος, καὶ μετωνόμασε τὴν χώραν Φλεγυαντίδα, ἥτις ὠνομάζετο Ἀνδρηῒς ἀπὸ τοῦ Ἀνδρέως υἱοῦ τοῦ Πηνειοῦ καὶ πατρὸς τοῦ Ἐτεοκλέους. Συνάξας δὲ ἐκεῖ πάντας τοὺς ἀνδρείους καὶ πολεμικοὺς Ἕλληνας, συνεκρότησε τὸ γένος ἐκεῖνο τὸ θρασύτατον καὶ πολεμικώτατον τῶν Φλεγύων καλούμενον. Πρότερον μὲν αἱ πόλεις αὗται τῆς Βοιωτίας εἶχον κοινὸν συνέδριον καὶ βουλευτήριον, τῶν Ὀρχομενίων ὀνομαζόμενον, ὕστερον δὲ οἱ Φλεγύαι ἀποστατήσαντες, κατέτρεχον, καὶ ἐλεηλάτουν τοὺς πέριξ οἰκοῦντας, ἔχοντες στρατηγὸν τὸν Φλεγύαν, ἄνδρα πολεμικώτατον καὶ στρατηγικώτατον, ὅστις ἦλθε μόνος καὶ εἰς τὴν Πελοπόννησόν ποτε, ἵνα κατασκοπεύσῃ τὴν χώραν, καὶ τὴν δύναμιν καὶ γνώμην τῶν Πελοποννησίων, ἔχων σκοποὺς μεγάλους. Τότε τοίνυν ἐγέννησεν ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ Κορωνὶς τὸν Ἀσκληπιὸν εἰς τὴν

(α) Παυσαν. Βοιωτικ. Λδ. 5. Λϛ'. 1. Σχολ. Ἀπολλων. Γ'. 1094.

'Επίδαυρον, ὡς εἴρηται. 'Επειδὴ δὲ ὁ 'Απόλλων ἐτόξευσε τὴν Κορωνίδα, ἀγανακτήσας ὁ Φλεγύας, ἐςράτευσε, νὰ λεηλατήσῃ τὸ ἐν Δελφοῖς 'Ιερὸν αὐτοῦ· ὅθεν τοξεύσας καὶ αὐτὸν ὁ 'Απόλλων, τὸν ἔῤῥιψεν εἰς τὸν Τάρταρον, καὶ διὰ τοῦτο κολάζεται αἰωνίως. 'Εκ τούτου τοῦ Φλεγύου ἄρα κατάγεται μητρόθεν ὁ 'Ασκληπιός. 'Εγέννησε δὲ ἕνα υἱὸν, τὸν 'Ιξίονα, καὶ μίαν θυγατέρα, τὴν Κορωνίδα.

Οἱ δὲ Φλεγύαι ἦλθον σύμμαχοι τῶν Θηβαίων ἐν τῷ πρώτῳ Θηβαϊκῷ πολέμῳ. 'Επεβούλευον ὅμως καὶ αὐτὴν τὴν πόλιν πρότερον, καὶ διὰ τοῦτο ἠναγκάσθησαν ὁ Ζῆθος καὶ 'Αμφίων, νὰ τειχίσωσιν αὐτήν.

Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τούτων, ςρατεύσαντες, ἐλεηλάτησαν καὶ αὐτὴν, ἔχοντές τινα Εὐρύμαχον βασιλέα τότε. Τέλος δὲ ἐςράτευσαν, νὰ συλήσωσι καὶ τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ 'Απόλλωνος, ὅτε ἐβασίλευεν ὁ "Ελατος εἰς τὴν Φωκίδα, ὅςτις ἐβοήθησε πολὺ τοὺς Φωκεῖς (α). Ἦλθε δὲ καί τις Φιλάμμων ἐκ τοῦ "Αργους εἰς βοήθειαν μὲ 'Αργείους ἐκλεκτοὺς, καὶ ἐφονεύθησαν ἐν τῇ μάχῃ αὐτός τε καὶ οἱ 'Αργεῖοι. Μαρτυρεῖ δὲ καὶ ὁ "Ομηρος τὸ πολεμικὸν τοῦ γένους τούτου, λέγων·

„Τὼ μὲν ἄῤ ἐκ Θρήκης 'Εφύρους μέτα θωρήσσεσθον,
„Ἠὲ μετὰ Φλεγύας μεγαλήτορας.

Συνέβησαν δὲ ὕςερον εἰς τὴν πόλιν αὐτῶν σεισμοὶ σφοδροὶ, κεραυνοὶ συνεχεῖς, καὶ νόσος λιμώδης, ὥςε διεφθάρη τὸ γένος ὅλον, καὶ ἐσώθησαν μόνον ὀλίγοι τινὲς, οἵτινες μετῴκησαν εἰς τὴν Φωκίδα· ὅθεν ἐμυθολόγησαν, ὅτι ἐτόξευσεν αὐτοὺς ὁ 'Απόλλων.

Μετὰ δὲ τὸν Φλεγύαν ἔλαβεν ὁ Χρύσης τὴν βασιλείαν ταύτην, ὁ υἱὸς τῆς Χρυσογενείας τοῦ "Αλμου, καὶ ἐγέννησε τὸν Μινύαν, ἀφ' οὗ ὠνομάσθησαν Μινῦαι οἱ ἐγχώριοι. Οὗτος δὲ ἐγέννησε τὸν 'Ορχομενὸν, ἀφ'

(α) Παυσαν. Βοιωτικ. Θ'. 1. Λζ'. Λε'. 1. 2. Φωκικ. Δ'. 1. 'Αρκαδικ. Δ'. 1. Κορινθιακ. Κς'. 4. "Ομηρ. 'Ιλ. Ν. 301. καὶ Δίδυμ.

οὗ μετωνομάσθησαν Ὀρχομένιοι οἱ ἐγχώριοι, καὶ ἡ πόλις Ὀρχομενὸς τῆς Βοιωτίας. Ἀπέθανεν ὅμως ἄτεκνος ὁ Ὀρχομενὸς, καὶ ἐξέλιπεν ἐντεῦθεν τὸ γένος τοῦ Σισύφου. Τὴν δὲ βασιλείαν παρέλαβεν ὁ Κλύμενος υἱὸς τοῦ Πρέσϐωνος. Οὗτος δὲ ὁ Μινύας ἐγένετο πλουσιώτατος, καὶ ἔκτισε πρῶτος θησαυροφυλάκιον ἀξιοθαύμαστον, ὥστε λέγει ὁ Παυσανίας, ὅτι οἱ Ἕλληνες ἐθαύμαζον, τὰς Πυραμίδας τῆς Αἰγύπτου, καὶ περὶ τοῦ θησαυροφυλακίου τούτου οὐδεὶς ἀναφέρει. Τούτου δὲ τοῦ Μινύου, ἢ τοῦ Ὀρχομενοῦ ἡ θυγάτηρ Ἐλάρα καλουμένη, ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Διὸς τὸν γηγενῆ καὶ πηλογόνον καλούμενον Τιτυὸν, ὅστις εἶχε μέγεθος ἐννεάπλεθρον. Ἐπειδὴ δὲ ἐϐίαζε καὶ οὗτος τὴν Λητὼ, ἐτόξευσεν αὐτὸν ὁ Ἀπόλλων· ὁ δὲ Ζεὺς κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς τὸν Τάρταρον.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Περὶ τοῦ Ἰξίονος καὶ τῶν Ἀπογόνων αὐτοῦ.

Τὸν δὲ Ἰξίονα λέγουσι, τινὲς μὲν υἱόν τινος Αἴτωνος, ἢ Πεισίωνος, ἢ τοῦ Ἄρεως, ἢ τοῦ Φλεγύου. Ἄρεως δὲ καὶ Φλεγύου εἶναι τὸ αὐτὸ, πολεμικοῦ ὄντος τοῦ Φλεγύου. Τινὲς ὅμως νομίζουσιν ὅτι ἦτον τοῦ Φλεγύου, ἐπειδὴ λέγει τοῦτο ὁ σχολιαστὴς τοῦ Ἀπολλωνίου. Τὰ δὲ σχόλια ταῦτα νομίζονται διορθωμένα· ἔτι δὲ καὶ ὁ Δίδυμος, καὶ Εὐριπίδης, καὶ Σέρϐιος· ὅθεν ἀναφέρω καὶ ἐγὼ αὐτὸν ἐνταῦθα. Ἂν ὅμως ἦτον υἱὸς τούτου, ἦλθεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, ζῶντος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ· ἐπειδὴ ὁ Παυσανίας λέγει, ὅτι ὁ Φλεγύας δὲν εἶχε διάδοχον, καὶ ἔλαβεν ὁ Χρύσης τὴν βασιλείαν αὐτοῦ, ὡς εἴρηται (α)·

(α) Διόδ. Δ'. ξθ'. Σχολ. Πινδάρ. Πυθ. Β'. 40. Δίδυμ. ἐν Ὁμήρ. Ἰλ. Α'. 268. Σχολ. Ἀπολλων. Γ'. 62. Σέρϐ. ἐν Βιργίλ. Αἰν. ς'. 618.

Ὁ Ἰξίων τοίνυν ὑποσχεθεὶς πολλὰ ἕδνα πρὸς τὸν Ἰσιωνέα, βασιλέα μέρους τῆς Θεσσαλίας, ἔλαβε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Δίαν γυναῖκα. Τὰ δὲ ἕδνα ἦσαν τὰ νυμφικὰ δῶρα, ἅπερ ἔδιδεν ὁ ἀνὴρ πρὸς τὴν γυναῖκα. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἔδιδεν αὐτὰ ὕϛερον, ἦλθεν ὁ Ἰσιωνεὺς, ἢ Δηϊονεὺς, ἢ Ἠϊονεὺς κατ' ἄλλους, καὶ ἔλαβε τοὺς ἵππους αὐτοῦ ἐνέχυρα. Ἔπειτα δὲ καλέσας αὐτὸν ὁ Ἰξίων, ἵνα λάβῃ τὰ ἕδνα, ἔσκαψε βόθρον, καὶ ἐγέμησεν αὐτὸν πῦρ. Ἔῤῥιψε τοίνυν ἐν αὐτῷ τὸν πενθερὸν αὐτοῦ, καὶ οὕτως ἐφόνευσεν αὐτόν. Ἀγανακτήσαντες δὲ οἱ θεοὶ, ἐῤῥιψαν αὐτὸν εἰς λύσσαν, καὶ μανίαν, ὥϛε ἔτρεχεν ἔνθεν κακεῖθεν, ζητῶν καθαρμόν. Δὲν ἐδύνατο ὅμως ἄνθρωπος νὰ τὸν καθαρίσῃ διὰ τὸ μέγεθος τῆς παρανομίας· ὅθεν λυπηθεὶς ὁ Ζεὺς, ἐκαθάρισεν αὐτὸν, ἔπειτα τὸν ἔλαβεν εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ κατέϛησεν αὐτὸν συντράπεζον καὶ ὁμοδίαιτον τῶν θεῶν. Ἐκεῖνος δὲ ἀντ' εὐγνωμοσύνης, ἐβίαζε τὴν Ἥραν, ἥτις ἀνέφερε τὸ πρᾶγμα πρὸς τὸν Δία. Ἀλλ' ὁ Ζεὺς μὴ πιϛεύων, μετεμόρφωσε τὴν Νεφέλην εἰς τὴν μορφὴν τῆς Ἥρας, καὶ τὴν ἔπεμψε πρὸς αὐτὸν, ἵνα δοκιμάσῃ. Καὶ οὕτως ἐγέννησεν ὁ Ἰξίων τοὺς Κενταύρους, ὡς εἴρηται, ἐκ τῆς Νεφέλης, νομίζων, ὅτι ἦτον ἡ Ἥρα. Διὰ ταῦτα ἄρα ἔδησεν αὐτὸν ὁ Ζεὺς εἰς τροχὸν σιδηροῦν καὶ πτερωτὸν, καὶ τὸν ἔῤῥιψεν εἰς τὸν Τάρταρον, νὰ κολάζηται αἰωνίως. Κατ' ἄλλους δὲ, περιεφέρετο εἰς τὸν ἀέρα μαϛιζόμενος, καὶ λέγων· χρὴ τιμᾷν τοὺς εὐεργέτας· καὶ μετὰ θάνατον ἐκόλασεν αὐτόν. Ἐγέννησε δὲ ἐκ τῆς Δίας τὸν Πειρίθοον (α).

Ὁ δὲ Πειρίθους ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ περιθεῖν, ἐπειδὴ ὁ Ζεὺς μεταμορφωθεὶς εἰς ἵππον, καὶ περιθέων, ἐγέννησεν αὐτὸν ἐκ τῆς Δίας· ἔπλασαν γὰρ καὶ τοῦτον υἱὸν τοῦ Διός. Ἔμεινε τοίνυν διάδοχος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ ἦτον βασιλεὺς τῶν Λαπίθων. Ἔλαβε δὲ γυ-

---

(α) Οἱ Αὐτοί.

ναῖκα τὴν Ἱπποδάμειαν, ἢ Δηϊδάμειαν τοῦ Βουτάδα, ἢ τοῦ Ἰσχομάχου, καὶ ἐκάλεσε καὶ τὸν Θησέα εἰς τοὺς γάμους αὐτοῦ, ὅτε συνέβη ἡ Κενταυρομαχία. Ἦτον καὶ αὐτὸς εἰς τὴν Θήραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου, καὶ εἰς τὴν ἐκςρατείαν τῶν Ἀργοναυτῶν κατά τινας. Κατ' ἄλλους ὅμως, τότε αὐτὸς ἔλειπεν εἰς τὸν ᾅδην. Ἐπειδὴ δὲ ἀπέθανεν ἡ γυνὴ αὐτοῦ, ἦλθε πρὸς τὸν Θησέα, καὶ κλέψαντες τὴν Ἑλένην, ὡς εἴρηται, ἦλθον εἰς τὴν Ἤπειρον, νὰ κλέψωσι καὶ τὴν Περσεφόνην. Ἀλλ' ἐφυλάκωσεν αὐτοὺς ὁ Ἅδης εἰς τὸν ᾅδην. Καὶ τὸν μὲν Θησέα ἠλευθέρωσεν ὕςερον ὁ Ἡρακλῆς. Ὁ δὲ Πειρίθους ἔμεινεν ἐκεῖ, δεδεμένος μὲ τριακοσίας ἁλύσους· ἐπειδὴ ἐσείετο ἡ γῆ, ὅτε ἐδοκίμαζε νὰ λύσῃ καὶ αὐτόν. Τινὲς δὲ νομίζουσιν, ὅτι ἠλευθέρωσε καὶ αὐτόν. Οἱ Ἀθηναῖοι ἔςησαν Ἡρῷον αὐτοῦ πλησίον τῶν Ἀθηνῶν. Ἀφῆκε δὲ ἕνα υἱὸν Πολυποίτην καλούμενον (α).

Ὁ δὲ Πολυποίτης ἐγεννήθη τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅτε ἐδίωξε κατὰ κράτος τοὺς Κενταύρους ὁ Πειρίθους ἐκ τῆς Θεσσαλίας· ἢ ἐκ τοῦ Πηλίου ὄρους· ὅθεν ὠνόμασεν αὐτὸν οὕτως, ἀπὸ τοῦ ποινή, πολυποινίτην, καὶ κατὰ συγκοπὴν Πολυποίτην. Καθότι ἐγεννήθη τυχηρὸς, ὅτε ἐπέφερε ποινὴν εἰς πολλοὺς τῶν Κενταύρων. Ὢν δὲ καὶ οὗτος μνηςὴρ τῆς Ἑλένης, ἦλθεν εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, ἔχων τεσσαράκοντα πλοῖα· ἢ εἴκοσι μόνον. Τὰ δ' ἄλλα εἴκοσι ἦσαν τοῦ Λεοντέως, καὶ εἶχον κοινὸν τὸν ςόλον Λαπίθαι ὄντες ἀμφότεροι, καὶ ἐμάχοντο ἀείποτε ὁμοῦ. Ὅθεν, ὅτε ἐφώρμησαν οἱ Τρῳαδῖται εἰς τὸ Ἑλληνικὸν τεῖχος, αὐτοὶ ἐφύλαττον τὰς πύλας τοῦ τείχους, ἱςάμενοι ἔμπροσθεν τῶν πυλῶν, ὡς ὄρη ὑψικάρηνα, καὶ δεχόμενοι τὴν ἔφοδον, ὅπου ἐφόνευσεν ὁ Πολυποίτης τὸν Δάμασον, Πύλωνα, καὶ Ὅρμενον, καὶ

(α) Διόδ. Δ΄. ξϑ΄. Ἀπολλόδ. Α΄. η΄. 2. Β΄. ε΄. 11. Ἀπολλών, Α΄. 101. καὶ Σχολ. Παυσαν. Ἀττικ. Λ΄. 4. Φωκικ. Κ.Θ΄. 2. Ὅμηρ. Ἰλ. 262. Ὀδυσ. Λ. 630. Πλούταρχ. ἐν Θησ. Λϛ΄.

τὸν 'Ας·ύαλον εἰς ἄλλην μάχην. 'Αγωνισάμενος δὲ καὶ εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ Πατρόκλου, καὶ ἀριςεύσας, ἔλαβε βραβεῖον δίσκου σιδηροῦν αὐτόχυτον. Μετὰ δὲ τὴν καταςροφὴν τῆς Τρῳάδος, ἦλθον μὲ τὸν Λεοντέα διὰ ξηρᾶς εἰς τὴν Παμφυλίαν, καὶ κτίσαντες τὴν πόλιν Ἄσπευδου παρὰ τὸν Εὐρυμέδοντα ποταμὸν, ἔμειναν ἐκεῖ. Κατ' ἄλλους δὲ ἡ πόλις ἦτον ἀποικία τῶν 'Αργείων, καὶ κτίσμα τινὸς 'Ασπένδου καλουμένου. Διὰ τοῦτο ἄρα εἶχεν ὁ Πολυποίτης εἰς τὴν Λέσχην τενίαν 'Ασιατικὴν εἰς τὴν κεφαλὴν (α). 'Ενταῦθα παύει καὶ τὸ γένος τοῦ Σισύφου.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Περὶ τοῦ 'Αθάμαντος καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ.

Ὁ δὲ 'Αθάμας υἱὸς τρίτος τοῦ Αἰόλου ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Βοιωτίαν περὶ τὴν Κωπαΐδα λίμνην, ὅπου ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ τὸ 'Αθαμάντιον πεδίον. Ἔλαβε καὶ γυναῖκα θεὰν, τὴν Νεφέλην, καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Φρύξον καὶ τὴν Ἕλλην. Ἔπειτα δὲ ἔλαβε καὶ δευτέραν γυναῖκα τὴν 'Ινὼ, θυγατέρα τοῦ Κάδμου, καὶ ἐγέννησε καὶ ἐξ αὐτῆς δύο τέκνα, τὸν Λέαρχον καὶ Μελικέρτην. Φθονήσατα δὲ ἡ 'Ινὼ τὰ τέκνα τῆς Νεφέλης, ἔπειστε τὰς γυναῖκας τῶν ἐγχωρίων, νὰ βράζωσι τὸν σίτον μυςικῶς. Τούτου οὖν γενομένου, ἔσπειρον οἱ ἄνδρες σπόρον διεφθαρμένον, ἀγνοοῦντες τὸ πρᾶγμα, καὶ συνέβη ἀφορία, ὥςε ἠναγκάσθη ὁ 'Αθάμας, νὰ πέμψῃ

(α) 'Απολλόδωρ. Γ'. ι'. 8. 'Υγῖν. 14. Ὅμηρ. 'Ιλ. Β'. 740. Μ. 129—187. Ψ. 839. καὶ Εὐςάθ. καὶ Δίδυμ. Τζέτζ. Ὁμηρικ. 116. Στέφαν. ἐν 'Ασπένδ. Διονύσ. Περιηγήσ. 856. καὶ Εὐςαθ. Παυσαν. Φωκικ. Κς'. 1.

θεωρούς εἰς τοὺς Δελφούς. Πεισθέντες δὲ καὶ οὗτοι ὑπὸ τῆς Ἰνοῦς, ἐκόμισαν χρησμὸν πεπλασμένον, ὅτι ἂν δὲν θυσιασθῇ ὁ Φρύξος καὶ ἡ Ἕλλη, δὲν πάυει τὸ κακόν. Τότε ὁ Ἀθάμας ἐλυπήθη μὲν, ἀλλ' ἀναγκαζόμενος ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, παρέςησε τὰ τέκνα αὐτοῦ εἰς τὸν βωμόν. Ἀλλ' ἡ Νεφέλη ἁρπάσασα αὐτὰ ἐκεῖθεν, τὰ ἀνεβίβασεν εἰς τὸν χρυσόμαλλον Κριὸν, ὃν ἔλαβε παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ, καὶ τὰ ἀπέπεμψεν ἐκ τῆς χώρας.

Κατ' ἄλλους δὲ, ζηλοτυπήσασα ἡ Νεφέλη, ἀνέβη εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐτιμώρει τὸν Ἀθάμαντα διὰ τῆς ἀφορίας, ἐπειδὴ ἔλαβε καὶ ἄλλην γυναῖκα, καὶ μάλιςα θνητήν. Ἡ δὲ Ἰνὼ εὑροῦσα τὴν ἀφορίαν πρόφασιν, [illegible] τὰ ῥηθέντα. Καὶ ὅτι ἐκάλεσεν ὁ Ἀθάμας τὰ τέκνα αὐτοῦ ἐκ τῶν ποιμνίων, προσποιούμενος ἄλλην αἰτίαν, παραγγείλας, νὰ κομίσωσι καὶ τὸν κάλλιςον κριὸν εἰς θυσίαν. Ὁ δὲ κριὸς εἶπε πρὸς αὐτοὺς καθ' ὁδὸν τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον, μὲ ἀνθρωπίνην φωνήν· ὅθεν ἀναβάντες ἐπ' αὐτὸν, ἔφυγον. Κατ' ἄλλους δὲ πρῶτον ἔγημε τὴν Ἰνὼ, καὶ ὕςερον κατὰ προςαγὴν τῆς Ἥρας, διώξας αὐτὴν, ἔλαβε τὴν Νεφέλην· ἔπειτα μετεχειρίζετο πάλιν καὶ τὴν Ἰνὼ κρυφίως. Ἡ δὲ Νεφέλη ἐννοήσασα τοῦτο, ἔφυγε, καὶ ὕςερον ἐπεβούλευσε τὰ τέκνα αὐτῆς ἡ Ἰνὼ, ὡς εἴρηται.

Μετὰ δὲ ταῦτα ἀνέτρεφεν ὁ Ἀθάμας καὶ ἡ Ἰνὼ τὸν Διόνυσον κατὰ προςαγὴν τοῦ Διὸς, ὡς εἴρηται. Ὀργισθεῖσα τοίνυν ἡ Ἥρα, ἐνέβαλεν αὐτοὺς εἰς μανίαν, ὥςε ὁ μὲν Ἀθάμας ἐτόξευσε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Λέαρχον, νομίσας, ὅτι ἦτον ἔλαφος. Ἡ δὲ Ἰνὼ λαβοῦσα τὸν Μελικέρτην εἰς τὰς ἀγκάλας, ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν. Κατ' ἄλλους δὲ, ὁ Ἀθάμας μαθὼν παρά τινος δούλης τὴν ἐπιβουλὴν αὐτῆς, ἐδίωκε, νὰ τὴν φονεύσῃ. Αὐτὴ δὲ φεύγουσα ἀπὸ τῆς Βοιωτίας, κατῆλθεν εἰς τὴν Μεγαρίδα, καὶ ἐπήδησεν ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων πετρῶν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐγένοντο αὐτὴ μὲν θεὰ Λευκοθέα, ὁ δὲ Μελικέρτης Παλαίμων, ὡς εἴρηται. Κατ' ἄλλους δὲ, ἔσωσεν αὐτὴν ὁ Διόνυσος· ἐπειδὴ προμαθὼν

τὴν ἐπιβουλὴν ὁ Ἀθάμας, παρέδωκε τὴν Ἰνὼ, νὰ τὴν τιμωρήσῃ ὁ Φρύξος. Ἀλλ' ὁ Διόνυσος τυφλώσας τὸν Φρύξον, ἠλευθέρωσεν αὐτήν. Ἔπειτα δὲ περιεπλανᾶτο εἰς τὰ ὄρη, ἑορτάζουσα τὰ ὄργια τοῦ Διονύσου. Κατ' ἄλλους δὲ εἶχε δούλην ὁ Ἀθάμας, καὶ διὰ τοῦτο ζηλοτυπήσασα, ἐφόνευσε τὸν υἱὸν αὐτῆς ἡ Ἰνώ.

Διωχθεὶς οὖν ἐκεῖθεν ὁ Ἀθάμας, ἠρώτησε τὸ μαντεῖον, ποῦ νὰ κατοικήσῃ· καὶ ἔλαβε χρησμὸν, ὅπου φιλοξενήσωσιν αὐτὸν τὰ ἄγρια ζῶα. Περιερχόμενος τοίνυν, ηὗρε λύκους πολλοὺς, μηροὺς προβάτων διαμεριζομένους, οἵτινες ἰδόντες αὐτὸν, ἔφυγον, καταλειπόντες τοὺς μηρούς. Νομίσας δὲ τοῦτο φιλοξενίαν, ἔμεινεν ἐκεῖ, ὅπου ὠνομάσθη ἡ χώρα Ἀθαμαντία, ἥτις ἦτον εἰς τὴν Φθιῶτιδα τῆς Θεσσαλίας. Νομίζων τοίνυν, ὅτι ἐφόνευσε τὴν Ἰνὼ, ἔλαβε γυναῖκα τὴν Θεμιςὼ τοῦ Ὑψέως, καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Λεύκωνα, Ἐρέθριον, Σχοινέα, Πτῶον, καὶ Σφίγκιον, καὶ Ὀρχομενὸν, κατ' ἄλλους. Μετ' ὀλίγον δὲ ἦλθε καὶ ἡ Ἰνὼ, καὶ φιλιωθεῖσα μὲ τὸν Ἀθάμαντα, ἔμεινεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἀγνώριςος. Γνωρίσασα δ' αὐτὴν ἡ Θεμιςὼ, καὶ ζηλοτυπήσασα, ἀπεφάσισε, νὰ φονεύσῃ τὰ τέκνα αὐτῆς, καὶ παρήγγειλε, νὰ σκεπάσωσι τὴν νύκτα ἐκεῖνα μὲν μὲ μέλανα σκεπάσματα, τὰ δὲ αὐτῆς μὲ λευκά. Ἐννοήσασα δὲ ἡ Ἰνὼ τὴν ἐπιβουλὴν, ἀνέτρεψεν ἐναντίως τὴν προςαγήν· ὅθεν ἐφόνευσεν ἡ Θεμιςὼ τὰ ἑαυτῆς τέκνα, ἔπειτα ἐκρεμάσθη μὴ ὑποφέρουσα τὴν θλίψιν. Κατ' ἄλλους δὲ, μετὰ τὸν θάνατον τῆς Ἰνοῦς ἔγημε τὴν Θεμιςώ. Τέλος δὲ ἡ Ἱςορία αὐτοῦ εἶναι πολὺ πεπλεγμένη· ἐπειδὴ ἔγραψαν πολλὰς τραγῳδίας διάφοροι ποιηταὶ, διαφόρως παραπλάττοντες τὸ πρᾶγμα.

Ὁ μὲν γὰρ Σοφοκλῆς ἔγραψε δύο, μίαν τοῦ Ἀθάμαντος, καὶ μίαν τῆς Ἰνοῦς, ἔνθα παρέςησε τὸν Ἀθάμαντα ἐν τῇ σκηνῇ, δεδεμένον, καὶ ἐςεφανωμένον ἔμπροσθεν τοῦ βωμοῦ τοῦ Διὸς, ἵνα θυσιασθῇ εἰς ἐκδίκησιν τῶν τέκνων τῆς Νεφέλης. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἔλυσεν αὐτὸν, λέγων, ὅτι ὁ Φρύξος ζῇ, δι' ὃν ἔμελλε νὰ φο-

νευθῇ. Ὁ δὲ Αἰσχύλος ἔγραψε μίαν τοῦ Ἀθάμαντος. Ὁ δ' Εὐριπίδης μίαν τοῦ Φρύξου, καὶ μίαν τῆς Ἰνοῦς. Ὁ δ' Ἀχαιὸς μίαν τοῦ Φρύξου. Σώζονται δὲ μόνον τοῦ Εὐριπίδου τινὰ ἀποσπασμάτια.

Ἡ κοινὴ γνώμη, καὶ ἡ δυςυχία τοῦ οἴκου τούτου, ἥτις ἔδωκεν ὕλην τοσούτων τραγῳδιῶν, βεβαιοῦσιν, ὅτι συνέβησαν τὰ ῥηθέντα διὰ τὴν ζηλοτυπίαν τῶν γυναικῶν. Ἀγνοεῖται δὲ τὶς ἦτον ἡ Νεφέλη ἐκείνη, ἡ θεὰ νομιζομένη. Ἔτι δὲ φαίνεται, ὅτι ὁ Ἀθάμας περιῆλθε πολλοὺς τόπους· ἐπειδὴ ὠνομάζετο καὶ μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Θεσσαλίας τόπος τις Ἀθαμαντία, καὶ Ἀθαμανία, ὅπου ἦσαν οἱ Ἀθαμᾶνες, οἱ διωχθέντες πρὸς τὴν Οἴτην ὑπὸ τῶν Λαπίθων. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι μετῴκησεν εἰς τὴν Φθιώτιδα, ὅπου ἔκτισε πόλιν, καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν Ἄλον ἀπὸ τῆς δούλης αὐτοῦ, ἥτις ἐμαρτύρησε πρὸς αὐτὸν τὴν ἐπιβουλὴν τῆς Ἰνοῦς. Κατ' ἄλλους δὲ, ἀπὸ τῆς ἄλης τῆς πλάνης αὐτοῦ ὠνόμασε τὴν πόλιν οὕτως. Ὁ δὲ Ξέρξης διαβαίνων ἐκεῖθεν, καὶ μαθὼν, ὅτι ἦσαν εἰς τὴν Ἄλον τὰ βασίλεια καὶ οἱ απόγονοι τοῦ Ἀθάμαντος, ἐκέλευσε, νὰ μὴ βλάψῃ τὸ ςράτευμα τὴν χώραν ἐκείνην. Καὶ ὅτι ἐκεῖ ἤθελον, νὰ θυσιάσωσιν οἱ ἐγχώριοι τὸν Ἀθάμαντα, καὶ ἔσωσεν αὐτὸν ὁ ἐγγονὸς αὐτοῦ Κυττίσσωρος.

Ὁ δὲ Παυσανίας λέγει, ὅτι ἦλθεν ὁ Ἀθάμας κατὰ τὸν Ὀρχομενὸν τῆς Βοιωτίας, περὶ τὸ Λαφύσιον ὄρος, ὅτε ἐβασίλευεν ἐκεῖ ὁ Ἀνδρεὺς υἱὸς τοῦ Πηνειοῦ, ὡς εἴρηται, καὶ ἔδωκεν αὐτῷ μέρος γῆς ὁ Ἀνδρεὺς περὶ τὸ Λαφύσιον. Καὶ ἐπειδὴ ἐφόνευσεν αὐτὸς τὸν Λέαρχον καὶ Μελικέρτην πρότερεν, ὁ δὲ Λεύκων ἀπέθανεν ὡσαύτως πρότερον, ἀφῆκε τοὺς υἱοὺς τοῦ Θερσάνδρου διαδόχους· ὠνομάσθη προσέτι καὶ τὸ ὄρος ἐκεῖνο τῆς Βοιωτίας Πτῶον ἀπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Πτώου· ἦτον ὅμως καὶ περὶ τὴν Ἄλον Λαφύσιον. Ταῦτα τὰ δύο μέρη τῆς Βοιωτίας καὶ Θεσσαλίας ἔχουσιν ἰσχυρὰς ἀποδείξεις, πλὴν ἄδηλον εἰς ποῖον ἦτον πρότερον, καὶ εἰς ποῖον ἦλθεν ὕςερον μετὰ τὴν δυςυχίαν· ἐπειδὴ καὶ ὁ Παυσα-

νίας, καὶ ὁ Ἡρόδοτος βεβαιοῦσι τοὺς ἀπογόνους αὐτοῦ εἰς ἀμφότερα τὰ μέρη (α). Ἔμεινεν ἐν τῇ Βοιωτίᾳ καίτις ἀπόγονος αὐτοῦ, Ἀθάμας καὶ ἐκεῖνος καλούμενος, ὅςτις ἐκόμισεν ἀποικίαν Ὀρχομενίων εἰς τὴν Καρίαν. Ὁ Λεύκων ὅμως ἀφῆκε δύο θυγατέρας, τὴν ῥηθεῖσαν Εὐίππην, ἣν ἔγημεν ὁ Ἐτεοκλῆς, καὶ τὴν Πεισιδίκην, ἥτις ἐγέννησε τὸν Ἄργυνον, ὅςτις ἐκολύμβα συνεχῶς εἰς τὸν Κηφισσὸν ποταμὸν, ἔνθα καὶ ἐπνίγη. Ἐκεῖ τοίνυν ἰδὼν αὐτὸν ὁ Ἀγαμέμνων κολυμβῶντα, τὸν ἠγάπησε, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ὠνόμασε τὴν Ἀργυνίαν Ἀφροδίτην, ὡς εἴρηται.

Ὁ δὲ Φρύξος καὶ ἡ Ἕλλη ἀναβάντες εἰς τὸν Κριὸν, ἔφευγον πρὸς τὸ βόρειον μέρος, ἱπτάμενοι εἰς τὸν ἀέρα. Καὶ διαβαίνοντες τὸν Ἑλλήσποντον, ἡ μὲν Ἕλλη λιποθυμήσασα, ἔπεσε καὶ ἐπνίγη, καὶ ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη ὁ πόντος Ἑλλήσποντος. Ὁ Ἡρόδοτος λέγει ὅτι ἦτον ὁ τάφος αὐτῆς εἰς τὴν Χερσόνησον τῆς Θρᾴκης, ὅτε διέβαινεν ὁ Ξέρξης. Κατά τινας δὲ, ἔσωσεν αὐτὴν ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἐγέννησεν ὕςερον ἐξ αὐτῆς ἕνα υἱὸν Παίωνα καλούμενον. Κατ' ἄλλους δὲ, καίτινα Ἠδωνὸν, καὶ Ἄλμωπον, ἀφ' οὗ ὠνομάσθη ὁ τόπος τῆς Μακεδονίας Ἀλμωπία, καὶ οἱ ἐγχώριοι Ἄλμωπες (β).

Ὁ δὲ Φρύξος ἐλθὼν ἐπί τινα λόφον παρὰ τὸν Τάναϊν ποταμὸν, καταβὰς ἀπὸ τοῦ Κριοῦ, ἐκοιμήθη ὀλίγον, κουρασμένος ὢν, καὶ τεθλιμμένος διὰ τὴν δυςυχίαν τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ. Ἐκεῖ ἤθελον νὰ τὸν φονεύσωσιν οἱ βάρβαροι, ὡς εἴρηται, καὶ ὁ Κριὸς ἐξύπνησεν αὐ-

---

(α) Ἀπολλόδ. Α'. Θ'. 1. 2. Γ'. δ'. 3. 4. Παυσαν. Βοιωτικ. Κδ'. Λδ'. Ἀχαϊκ. Γ'. 5. Δ'. 6. Ὑγῖν. 5. 2. 4. Ἰωνιά. 25. 69. Ἀριςοφάν. Σχολ. Νεφέλ. 258. Τζέτζ. ἐν Λυκόφρον. 22. Ἡρόδοτ. Πολύμν. 197. Ἀπολλών. Α'. 257. Σχολ. Β'. 1147. Γ'. 1093. Εὐςάθ. Ἰλ. Β'. 749. Στέφαν. ἐν Ἀργ. Ἄλω. Στράβ. Θ'. δ'. 11. Ε'. ί. 22. Σκύμν. Χῖος. 613.

(β) Ἡρόδοτ. Πολυμν. 58. Ἐρατοσθέν. Καταςερισμ. 19'. Ὑγῖν. καὶ Στέφαν. ἐν Ἄλμ.

του, ὅπου ὠνομάσθη ὁ λόφος ἐκεῖνος Κριοῦ Μέτωπον. Ἀναβὰς δὲ πάλιν εἰς τὸν Κριὸν, ἦλθεν εἰς τοὺς Κόλχους, ὅπου ἐβασίλευεν ὁ Αἰήτης, καὶ εὗρε φιλόφρονα ὑποδοχήν. Μείνας οὖν ἐκεῖ, καὶ θυσιάσας τὸν Κριὸν εἰς τὸν Φύξιον Δία, ἔδωκε τὸ δέρας τῷ Αἰήτῃ. Ὁ δὲ Αἰήτης ἔδωκεν αὐτῷ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Χαλκιόπην, ἢ Ἰοφῶσαν, ἢ Εὐηνίαν γυναῖκα. Κατ᾽ ἄλλους δὲ Εὐηνία, ἢ Νηνία ὠνομάζετο κυρίως· τὸ δὲ Ἰοφῶσσα, ἢ Ὀφιοῦσα καὶ Χαλκιόπη ἦσαν ἐπίθετα αὐτῆς. Ἐγέννησε τοίνυν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἄργον, Μέλανα, Φρόντιν, Κυτίσσωρον· ἢ Κυτίσυρον· ἢ Κύλινδρον, ἢ Κυτίλωρον· ἢ κατ᾽ ἄλλους Κύτιν καὶ Σωρὸν, ἀναλύοντας εἰς δύο τὸν Κιτύσσωρον. Ἄλλοι δὲ προσεπαριθμοῦσι καὶ τὸν Πρέσβωνα, καὶ Ἕλληνα. Ἔδωκε δ᾽ αὐτῷ ὁ Αἰήτης καὶ τὸ βασίλειον ὅλον, ἢ μέρος μόνον. Ἔπειτα λαβὼν χρησμὸν, ὅτι ἔμελλε νὰ φονευθῇ ὑπό τινος Αἰολίδου, καὶ φοβούμενος καὶ ὑποπτευόμενος τὴν δύναμιν καὶ ἐμπειρίαν αὐτοῦ, τὸν ἐφόνευσε δολίως. Οἱ δὲ Κόλχοι ἐτίμησαν αὐτὸν ὡς Ἥρωα, κτίσαντες καὶ ναὸν αὐτοῦ. Πολλοὶ δὲ νομίζουσιν, ὅτι ἐξ αἰτίας τοῦ ἔρωτος τῆς μητρυιᾶς ἔφυγεν ὁ Φρύξος, τὴν ὁποίαν λέγουσιν οἱ μὲν Θεμιστώ, οἱ δὲ Νεφέλην, οἱ δὲ Γοργῶπιν, οἱ δὲ Δημοτικήν.

Οἱ δὲ παῖδες αὐτοῦ φοβούμενοι τὸν Αἰήτην, ἤθελον νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἀγνοοῦντες δὲ τὸν δρόμον, ἦλθον πρὸς τὸν Φινέα, καὶ συμβουλευθέντες ὑπ᾽ ἐκείνου, ἔπλευσαν πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Κατ᾽ ἄλλους δὲ ὁ Φρύξος ἀπέθανε γέρων ἤδη ὢν, καὶ παρήγγειλε πρὸς αὐτοὺς, νὰ ἔλθωσιν εἰς τὸ πατρικὸν αὐτοῦ βασίλειον. Ἀλλ᾽ ἐναυάγησαν εἰς τὸν Εὔξεινον πόντον, καὶ ἐξῆλθον ἐπί τινα νῆσον Ἀρητείαν, ἢ Δίαν καλουμένην, ὅπου ἔμειναν τινας ἡμέρας. Κατὰ τύχην δὲ, τότε ἀνέβαινον πρὸς τὴν Κολχίδα οἱ Ἀργοναῦται, καὶ εὑρόντες αὐτοὺς εἰς τὴν νῆσον, τοὺς ἔλαβον ὁδηγοὺς τῆς μετὰ ταῦτα ἐκστρατείας. Κομίσαντες οὖν αὐτοὺς πρὸς τὴν μητέρα αὐτῶν, κατώρθωσαν πᾶν τὸ σκοπούμενον

δι᾿ ἐκείνης. Διὰ τοῦτο ἴσως ἀναφέρουσιν αὐτοὺς τινὲς εἰς τὸν κατάλογον τῶν ᾿Αργοναυτῶν.

Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι ὁ Ἄργος ἦλθε πρότερον εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ παρεκίνει τοὺς ᾿Αργοναύτας εἰς τὴν ἐκςρατείαν, πρὸς ἐκδίκησιν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς ἐναυπήγησε τὴν ᾿Αργὼ, συμβουλευόμενος ὑπὸ τῆς ᾿Αθηνᾶς. Καὶ ὁ μὲν Πελίας εἶπεν αὐτῷ μυςικῶς, ἵνα κατασκευάσῃ σαθρὰ καὶ εὐκολόθραυςα τὰ κάτωθεν μέρη τοῦ πλοίου· αὐτὸς δὲ ἐξ ἐναντίας κατεσκεύασεν αὐτὰ ἰσχυρώτατα. Ἔτι δὲ συνέπλευσε καὶ αὐτὸς, ἵνα διορθώνῃ τὰ φθειρόμενα μέρη. Περὶ μὲν τούτων λέγουσι καὶ ἄλλα διάφορα.

Ὁ δὲ Ἡρόδοτους λέγει, ὅτι ὁ Κυτίσσωρος ἦλθεν εἰς τὴν ᾿Αχαΐαν τῆς Θεσσαλίας, ἐν ᾗ ἦν ἡ Φθιῶτις, καὶ ἡ Ἄλος πόλις τοῦ ᾿Αθάμαντος, καὶ ἔσωσεν ὡς εἴρηται τὸν ᾿Αθάμαντα, τὸν ὁποῖον ἤθελον νὰ θυσιάσωσιν εἰς καθαρισμὸν τῆς χώρας, καὶ ἀποτροπὴν τῆς ἀφορίας, καὶ διὰ τοῦτο ἔδωκεν ὁ Θεὸς ὀργὴν εἰς τοὺς ἀπογόνους τοῦ Κυτισσώρου, ἐπειδὴ ἐκώλυσε τὸν καθαρμόν. Οἱ γὰρ ᾿Αχαιοὶ ὕςερον δὲν ἐδέχοντο εἰς τὸ Πρυτανεῖον τοὺς πρωτοτόκους τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ, ἔχοντες φυλακὴν ἐπὶ τούτῳ. Καὶ ὅςτις τούτων εἰσήρχετο, ἐθυσιάζετο ἐκεῖ ἀφεύκτως. Πολλοὶ δὲ εἰσελθόντες, ἀπέφυγον τὸν κίνδυνον, φυγόντες εἰς ἄλλην χώραν. Ἂν ὅμως ἐπέςρεφον, καὶ ἐλαμβάνοντο, ἐκομίζοντο εἰς τὸ Πρυτανεῖον ἐςεμμένοι μετὰ πομπῆς, καὶ ἐθυσιάζοντο. Ταῦτα τοίνυν λέγει, ὅτι διηγοῦντο οἱ ἐγχώριοι πρὸς τὸν Ξέρξην (α).

Ὁ δὲ ᾿Απολλώνιος λέγει, ὅτι οἱ παῖδες τοῦ Φρύξου ἐπέςρεψαν εἰς τὸν ᾿Ορχομενόν. Ὁ δὲ Παυσανίας λέγει, ὅτι κατὰ μέν τινας ὁ Φρύξος ἐπέςρεψεν εἰς τὸν ᾿Ορχομενόν· κατ᾿ ἄλλους δὲ, ὁ υἱὸς αὐτοῦ Πρέσβων, καὶ ἔλαβε τὸ βασίλειον, ὡς εἴρηται παρὰ τῶν υἱῶν

(α) Πολύμν. 197.

του Θερσάνδρου. Ὁ δὲ Πρέσϐων ἐγέννησε τὸν Ἀσπληδόνα καὶ Κλύμενον, ὅςτις ἦτον ἐν τῇ ἐκςρατείᾳ τῶν Ἀργοναυτῶν, ἔλαϐε καὶ τὸ βασίλειον τοῦ Ἄλμου, ἐπειδὴ ὁ Ὀρχομενὸς ἀπέθανεν ἄτεκνος. Ὅτε δὲ ἑώρταζον οἱ Θηϐαῖοι τὴν ἑορτὴν τοῦ Ὀγχηςίου Ποσειδῶνος, ἦλθε καὶ ὁ Κλύμενος εἰς τὴν ἑορτήν. Ὁ δὲ Περιήρης ἡνίοχος τοῦ Μενοικέως, διά τινα μικρὰν αἰτίαν, ῥίψας λίθον, ἐπλήγωσεν αὐτὸν θανασίμως εἰς τὸ τέμενος τοῦ Ποσειδῶνος, ὥςε κομισθεὶς εἰς τὸν Ὀρχομενὸν, ἀπέθανε μετ' ὀλίγον, παραγγείλας, νὰ ἐκδικήσῃ ὁ Ἐργῖνος τὸν θάνατον αὐτοῦ. Ἐντεῦθεν ἤρξατο ἡ ἔχθρα μεταξὺ Θηϐαίων καὶ Ὀρχομενίων, ἥτις δὲν ἔπαυσέ ποτε, ἕως οὗ ὑπῆρχον αἱ πόλεις αὗται. Ἀφῆκε τοίνυν ὁ Κλύμενος πέντε υἱοὺς, τὸν Ἐργῖνον, Στράτιον, Ἄῤῥωνα, Πύλεον καὶ Ἀξέα. Φαίνεται ἄρα, ὅτι τὰ βασίλεια ταῦτα ἦσαν ἀμφότερα τοῦ Ἀθάμαντος· καὶ ἐκεῖνο μὲν ἔλαϐεν ὁ Κυτίσσωρος, τοῦτο δὲ ὁ Πρέσϐων.

Ἔμεινε δὲ βασιλεὺς τῶν Ὀρχομενίων ὁ Ἐργῖνος ὁ πρεσϐύτατος υἱὸς τοῦ Κλυμένου, καὶ κατὰ τὴν πατρικὴν παραγγελίαν, συνάξας ςράτευμα, ἐςράτευσε μὲ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ εἰς τὰς Θήϐας. Νικήσας οὖν τοὺς Θηϐαίους, καὶ φονεύσας πολλοὺς, ἠνάγκασεν αὐτοὺς εἰς ἄτιμον εἰρήνην, ἵνα δίδωσι φόρον ἑκατὸν βοῦς κατ' ἔτος, εἰς εἴκοσι χρόνων διάςημα. Ἔπεμπε τοίνυν πρέσϐεις κατ' ἔτος, οἵτινες ἐλάμϐανον τὸν δασμὸν, ὑϐρίζοντες καὶ καταφρονοῦντες ὡς ἀνδράποδα τοὺς Θηϐαίους. Ταῦτα δὲ ἰδὼν ὁ Ἡρακλῆς ὕςερον, ἔκοψε τὰ ὦτα καὶ τὰς ῥίνας τῶν πρέσϐεων, καὶ δήσας τὰς χεῖρας αὐτῶν ἐκ τῶν τραχήλων, τοὺς ἔπεμψεν ὀπίσω, λέγων· εἴπατε πρὸς τὸν Ἐργῖνον, ὅτι μόνον τούτους τοὺς βόας πέμπω δασμὸν ἤδη. Ἀγανακτήσας οὖν ὁ Ἐργῖνος, ἐζήτησε τὸν Ἡρακλέα παρὰ τῶν Θηϐαίων, καὶ τέλος ἐςράτευσε πάλιν. Ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς ὁπλίσας τοὺς Θηϐαίους, ὡς ῥηθήσεται ἐκεῖ, καὶ νικήσας τοὺς Ὀρχομενίους, ἠνάγκασεν αὐτοὺς, νὰ πληρώ-

νωσι πρὸς τοὺς Θηβαίους τριπλοῦν τὸν δασμόν. Ἐφόνευσε δὲ καὶ τὸν Ἐργῖνον.

Κατ' ἄλλους ὅμως, δὲν ἐφονεύθη ὁ Ἐργῖνος, ἀλλ' ἐδέχθη τὴν εἰρήνην κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ Ἡρακλέους, καὶ κατήντησεν εἰς τὴν ἐσχάτην ἀδυναμίαν τὸ βασίλειον αὐτοῦ. Ὅθεν ἀμελήσας πάντα, κατεγίνετο νὰ συνάξῃ πλοῦτον, ὥςε ἐγήρασεν ἄγαμος καὶ ἄτεκνος. Ἀνακύψας δὲ τότε, καὶ ἐννοήσας, ὅτι ἦτον ἀναγκαῖος ὁ διάδοχος, ἠρώτησε τὴν Πυθίαν περὶ τούτου, καὶ ἔλαβε τὸν ἑξῆς χρησμόν.

,,Ἐργῖνε Κλυμένοιο πάϊ Πρεσβωνιάδαο,
,,Ὀψ' ἦλθες γενεὴν διζήμενος· ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
,,Ἱςοβοῆϊ γέροντι νέην ποτίβαλλε κορώνην.

Ἐννοήσας οὖν τὸν χρησμὸν, καὶ λαβὼν νέαν γυναῖκα, ἐγέννησε τὸν Τροφώνιον, καὶ Ἀγαμήδην, περὶ ὧν εἴρηται. Ἀλλ' ὁ μὲν Τροφώνιος, κόψας τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἀγαμήδους, καὶ γενόμενος αὐτὸς θεοφόρητος μάντις, ἀφῆκεν ἄτεκνον πάλιν τὸν Ἐργῖνον.

Περὶ δὲ τῶν ἄλλων υἱῶν τοῦ Κλυμένου οὐδὲν ἀναφέρεται, εἰμὴ, ὅτι ὁ Ἀζεὺς, ἢ Ἀξεὺς ἐγέννησε τὸν Ἄκτορα, ὁ δὲ Ἄκτωρ τὴν Ἀςυόχην, ἐξ ἧς ἐγέννησεν ὁ Ἄρης τὸν Ἀσκάλαφον καὶ Ἰάλμενον, οἵτινες παρέλαβον τὴν βασιλείαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἐργίνου, καὶ λέγει κατὰ λάθος ὁ Ἀπολλόδωρος, ὅτι ἦσαν ἐν τῇ ἐκςρατείᾳ τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἦσαν ὅμως ἐν τῷ Τρωϊκῷ πολέμῳ, μνηςῆρες τῆς Ἑλένης ὄντες, ἔχοντες τριάκοντα πλοῖα. Καὶ τὸν μὲν Ἀσκάλαφον ἐφόνευσεν ὁ Δηΐφοβος, καὶ διὰ τοῦτο ἠγανάκτησεν ὁ Ὅμηρος πολὺ τὸν πατέρα αὐτοῦ Ἄρην. Κατ' ἄλλους δὲ, ὁ Ἄρης ἔθαψεν αὐτὸν, ἢ ἔκτισε τάφον αὐτοῦ εἰς τὴν Παλαιςίνην, ἐπέγραψε καὶ τὸ ἑξῆς.

,,Τοῦτο σῆμ' Ἄρεως ἔτυμον βεβοημένον Ἑλλάδι φήμῃ,
,,Οὕνεκ' Ἄρης ταύτῃ τέκνον ἔχωσε πόλει.

Ὅθεν ἀπὸ τοῦ, σῆμα Ἄρεως, ἐγένετο σᾶμ Ἄρειος, καὶ Σαμάρεια ἡ ἐκεῖ πόλις. Ὁ δὲ Ἰάλμενος ἀγνοεῖται

τὶ ἐγένετο μετὰ ταῦτα (α). Ὁ δὲ Ἀσπληδὼν τοῦ Πρέσϐωνος, λέγουσιν, ὅτι ἔκτισε τὴν Ἀσπληδόνα πόλιν τῶν Ὀρχομενίων. Ἐνταῦθα παύει τὸ γένος τοῦ Φρύξου τοῦ Ἀθάμαντος.

Ὁ δὲ Σχοινεὺς υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος ἔκτισε τὴν πόλιν τῆς Βοιωτίας Σχοῖνον ἀπ' αὐτοῦ καλουμένην, ὅπου ἦτον καὶ ποταμὸς ὁμώνυμος. Ἔπειτα δὲ ἦλθεν εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, ὅπου ὠνομάσθη τὸ πεδίον Σχοινοῦς ἀπ' αὐτοῦ. Οὗτος τοίνυν ἐγέννησε τὴν διαβόητον Ἀταλάντην. Ἄλλοι ὅμως λέγουσιν αὐτὴν θυγατέρα τοῦ Ἰάσου, ἢ τοῦ Μαινάλου. Ἀλλ' ἐκείνη ἦτον ἄλλη· ὅθεν ἀναφέρονται δύο, ἡ μία Ἀρκαδική, καὶ ἡ ἄλλη Βοιωτία. Ἀταλάντην δὲ ὠνομάζουσί τινες καὶ τὴν γυναῖκα τοῦ Ἀκάστου. Καὶ ἡ μὲν Ἀρκαδικὴ ἦτον τοξότις δεινή, καὶ θηρευτική· ἡ δὲ Βοιωτία ταχύπους καὶ δρομέα. Ἀμφότεραι δὲ ἦσαν ἀνδρώδεις καὶ πολεμικαί. Καὶ περὶ μὲν τῆς Ἀρκαδικῆς ἐροῦμεν ἐκεῖ, νῦν δὲ λέγομεν περὶ τῆς Βοιωτίας θυγατρὸς τοῦ Σχοινέως.

Ὡραία τοίνυν οὖσα εἰς ὑπερβολήν, ἐζητεῖτο ὑπὸ πολλῶν εἰς γάμον, καὶ ἠνάγκαζεν αὐτὴν εἰς τοῦτο καὶ ὁ πατὴρ αὐτῆς. Αὐτὴ ὅμως ἔλεγε, νὰ ἀγωνίζωνται μὲ αὐτὴν οἱ μνηστῆρες εἰς στάδιον δρόμου, ἐκεῖνοι μὲν ἔμπροσθεν τρέχοντες ἄοπλοι, αὐτὴ δ' ὄπισθεν κρατοῦσα τὴν λόγχην· καὶ ἂν φθάνῃ αὐτούς, νὰ τοὺς φονεύῃ· ὅστις δὲ εὑρεθῇ ταχύτερος αὐτῆς, καὶ ἀποφύγῃ τὸν κίνδυνον, νὰ λάβῃ αὐτὴν γυναῖκα. Ἐδέχθησαν τοίνυν τὸν ἀγῶνα, καὶ ἀγωνιζόμενοι ἐφονεύθησαν πολλοί. Τὸ δὲ στάδιον ἦτον ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ πλησίον τοῦ Σχοινοῦντος πεδίου, δρόμοι τῆς Ἀταλάντης καλούμενον. Ἐλθὼν δὲ καὶ ὁ Ἱππομένης υἱὸς τοῦ Ἄρεως εἰς τὸν ἀγῶνα, ἔλαβε καὶ μῆλα χρυσᾶ τῶν Ἑσπερίδων, ἅπερ ἔδωκεν αὐτῷ ἡ Ἀφροδίτη· καὶ τρέχων, ἔρριπτεν αὐτά. Ἡ δὲ Ἀταλάντη συνάγουσα

(α) Ἀπολλόδ. Γ'. Θ'. 8. Ὁμηρ. Ἰλ. Β'. 512. 182. Ν. 478—518. Ο. 112. καὶ Σχολ. Ἐτυμολόγ. ἐν Σαμάρ.

τὰ μῆλα, δὲν ἔφθασεν αὐτόν. Καὶ οὕτω νικηθεῖσα, ἔλαβε τὸν Ἱππομένην ἄνδρα. Ἐπειδὴ δὲ μετεμορφώθη ἡ ἄλλη Ἀταλάντη εἰς λέοντα μὲ τον ἄνδρα αὐτῆς, λέγουσίτινες, ὅτι αὕτη μετεμορφώθη, συγχέοντες αὐτάς (α)· ἔτι δὲ, ὅτι ἦτον καὶ ἐν τῇ ἐκςρατείᾳ τῶν Ἀργοναυτῶν· ἀλλ' ἦτον ἡ ἄλλη. Τινὲς δὲ εἶπον τὸν Σχοινέα βασιλέα τῆς Σκύρου· ὠνομάζετο καίτις μικρὰ νῆσος τῶν Ὀπουντίων Λοκρῶν Ἀταλάντη. Ἐνταῦθα παύει τὸ γένος τοῦ Ἀθάμαντος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Περὶ τοῦ Σαλμωνέως.

Ὁ δὲ Σαλμωνεὺς, τέταρτος υἱὸς τοῦ Αἰόλου, λαβὼν λαὸν ἐκ τῆς Αἰολίδος, ἦλθεν εἰς τὴν Ἦλιδα, καὶ ἔκτισε παρὰ τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν πόλιν ὁμώνυμον, Σαλμωνίαν, ἢ Σαλμώνην. Ἔλαβε καὶ γυναῖκα τὴν Ἀλκιδίκην θυγατέρα τοῦ Ἀλεοῦ βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, καὶ ἐγέννησε τὴν Τυρώ, ἐξ ἧς ἐγέννησεν ὁ Κρηθεὺς τὰ ῥηθέντα τέκνα. Ἀποθανούσης δὲ τῆς Ἀλκιδίκης, ἔλαβε τὴν Σιδηρώ, ἥτις φθονοῦσα τὴν Τυρὼ ὡς μητρυιά, τὴν ἐφυλάκωσε, καὶ τὴν ἐτιμώρει σκληρῶς· ἀλλ' οἱ παῖδες τῆς Τυροῦς ἐφόνευσαν αὐτὴν ὕςερον, ὡς εἴρηται. Κατά τινας δὲ, δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν ἔφυγεν ἡ Τυρὼ πρὸς τὸν Δηϊονέα τὸν θεῖον αὐτῆς, καὶ τότε ἐξηπάτησεν αὐτὴν ὁ Ποσειδῶν· ἔπειτα ὁ Δηϊονεὺς ἔδωκεν αὐτὴν γυναῖκα πρὸς τὸν Κρηθέα. Κατ' ἄλλους ὅμως ὑπανδρευμένην οὖσαν ἐξηπάτησεν αὐτὴν ὁ Ποσειδῶν. Ἔπειτα δὲ πολεμήσας τὸν Αἰτωλὸν, ἔλαβεν ὅλην τὴν Ἦλιδα, καὶ ἰσχυρὸς γενόμενος ἐθεοποιήθη, λέγων, ὅτι ἦτον

(α) Παυσαν. Ἀρκαδικ. Κε΄. 8. Σχολ. Θεοκρίτ. Εἰδυλ. Γ΄. 40. Ἀπολλόδ. Α΄. η΄. 2. Θ΄. 16.

ὅμοιος τοῦ Διός. Ὅθεν καλύσας τὰς πρὸς τὸν Δία θυσίας, ἐκέλευσε νὰ θυσιάζωσι πρὸς αὐτόν. Θέλων δὲ νὰ δείξῃ ἔργῳ, ὅτι ἔχει καὶ τὴν δύναμιν καὶ ἰδιότητα τοῦ Διός, κατεσκεύασε γέφυραν χαλκῆν, ἔπειτα ἔδενεν ὄπισθεν τοῦ ἅρματος αὐτοῦ λέβητας χαλκοῦς, καὶ δέρματα ἐμπεφυσημένα· καὶ ἐλαύνων τὸ ἅρμα ἐπὶ τῆς γεφύρας, ἀπετέλει κρότον ὅμοιον τοῦ κεραυνοῦ. Ἔπειτα ἔῤῥιπτε πρὸς τὸν οὐρανὸν λαμπίδας ἀναμμένας, ὡς ἀςραπὰς, καὶ κεραυνοὺς, αἵτινες ἔπιπτον ὁρμητικῶς, καὶ ἐφόνευον τοὺς προςυχόντας, ὡς κεραυνοί. Ἔνιοι δὲ λέγουσιν, ὅτι μεταξὺ τῆς πτώσεως τῶν λαμπάδων, ἐφόνευον τινας ἐπιτηδείως οἱ ςρατιῶται αὐτοῦ, ἵνα νομίζωσιν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι ἐκεραυνώθησαν. Ἀλλ᾽ ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς, ἐκεραύνωσεν αὐτὸν, κατέςρεψε καὶ πᾶσαν τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, καὶ τὴν πόλιν, καὶ τοὺς οἰκήτορας. Ἡ πόλις ὅμως ἐσώζετο μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος. Οἱ μὲν τραγικοὶ ποιηταὶ ἔπλασαν τοιοῦτον ἀσεβῆ, καὶ ἐμβρόντητον τὸν Σαλμωνέα, ἀλλ᾽ ὁ Ὅμηρος λέγει αὐτὸν ἀμύμονα, μηδόλως ἀναφέρων τὴν ἀσέβειαν. Τὴν δὲ Τυρὼ λέγει εὐπατέρειαν. Ἀλλ᾽ ὁ Δίδυμος λέγει ταῦτα εἰρωνείαν. Διὰ τοῦτο ἄρα κολάζεται καὶ αὐτὸς εἰς τὸν Τάρταρον. Τινὲς δὲ λέγουσιν αὐτὸν σοφὸν μηχανικὸν. ὡς τὸν Ἀρχιμήδην, καὶ ὅτι πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐπενόησε καὶ τὴν πυρῖτιν κόνιν, δι᾽ ἧς ἐτερατούργει τὰ ῥηθέντα. Καὶ διὰ τοῦτο λέγει αὐτὸν Θρασυμήδην ὁ Πίνδαρος. Ἄλλοι δὲ νομίζουσιν, ὅτι ἦσαν δύο Σαλμωνεῖς, καὶ ὁ εἷς τούτων ἦτον τοῦ Ἀθάμαντος. Τέκνα ὅμως δὲν ἐγέννησεν, ἐκτὸς τῆς Τυροῦς· ἢ ἀπέθανον σὺν αὐτῷ· ἐπειδὴ ὁ οἶκος αὐτοῦ ἐδοκίμασε καταςροφὴν θλιβερὰν, ὡς δεικνύει τὸ πλάσμα (α)· ἢ ἐκεραυνώθη κατὰ συμβεβηκὸς, ἢ ἐκάη. Ὁ Σοφοκλῆς ἔγραψε τρα-

(α) Ἀπολλόδ. Α΄. ζ΄. 2. Βιργιλ. καὶ Σέρβ. Αἰν. ς΄. 585. Ὑγῖν. 61. Διόδ. Δ΄. ξη΄. Ὅμηρ. Ὀδυσ. Λ΄. 235. καὶ Διδυμ. Πίνδαρ. Πυθ. Δ΄. 254. καὶ Σχολ. Ἰωνιά. 371.

γῳδίαν αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν σώζεται, ἵνα δείξῃ τὶ ἴχνος ἀληθείας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ΄.

Περὶ τοῦ Δηϊονέως καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ.

Ὁ δὲ Δηϊὼν, ἢ Δηϊονεὺς, ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Φωκίδα, καὶ λαβὼν γυναῖκα τὴν Διομήδην θυγατέρα τοῦ Ξούθου, ἐγέννησε τέσσαρας υἱοὺς, τὸν Αἰνετὸν, Ἄκτορα, Φύλακον, καὶ Κέφαλον· καὶ μίαν θυγατέρα, τὴν Ἀστερόπειαν, ἢ Ἀστεροδίαν. Περὶ μὲν τοῦ Αἰνετοῦ οὐδὲν ἄλλο ἀναφέρεται.

Ὁ δὲ Ἄκτωρ ἐβασίλευσε περὶ τὴν Ὀποῦντα, καὶ ἐγέννησε τὸν Μενοίτιον, ὅστις ἦτον ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ φίλος ἄκρος τοῦ Ἡρακλέους, ὥστε ἐτίμησεν αὐτὸν ὡς Ἥρωα μετὰ θάνατον, θυσιάσας ταῦρον, κάπρον καὶ κριὸν εἰς τιμὴν αὐτοῦ, καὶ ἔμεινε τοῦτο ὕστερον ἔθιμον κατ' ἐνιαυτὸν τῶν Ὀπουντίων. Ἔλαβε δὲ γυναῖκα τὴν Σθενέλην τοῦ Ἀκάστου θυγατέρα· ἢ τὴν Περίαπιν τοῦ Φέρητος· ἢ τὴν Πολυμήλαν τοῦ Πηλέως, καὶ ἐγέννησε τὸν Πάτροκλον (α). Τινὲς ὅμως συγχέουσι τὸν Ἄκτορα τοῦτον μὲ ἄλλους ὁμωνύμους, ὡς ἐν ἄλλοις ῥηθήσεται.

Ὁ δὲ Πάτροκλος παίζων ἀστραγάλους μὲ τὸν Κλυσώνυμον υἱὸν τοῦ Ἀμφιδάμαντος, καὶ φιλονεικήσας περὶ τῆς παιδιᾶς, ἐφόνευσεν αὐτὸν, παῖς ἔτι ὤν· ὅθεν ἀναγκασθεὶς ὁ Μενοίτιος, ἔλαβεν αὐτὸν, καὶ ἔφυγεν εἰς τὴν Φθίαν πρὸς τὸν Πηλέα, ὅτε ἦτον παῖς καὶ ὁ Ἀχιλλεύς. Ὁ δὲ Πηλεὺς ἔπεμψεν αὐτοὺς ἀμφοτέρους πρὸς τὸν Χείρωνα, ἵνα παιδαγωγηθῶσιν ὑπ' αὐτοῦ. Διὰ τοῦ-

---

(α) Ἀπολλοδ. Α΄. Θ΄. Δ. 16. Γ΄. ΙΓ΄. 8. Ὀρφ. Ἀργοναυτικ. 190. Ἀπολλών. Α΄. 69. καὶ Σχολ. Διοδ. Δ΄. λΘ΄.

το ἦτον καὶ ὁ Πάτροκλος εἰδήμων τῆς ἰατρικῆς. Συνανατρεφόμενοι τοίνυν ἐκεῖ, ἐγένοντο φίλοι ἐνδόμυχοι, ὥςε ἡ φιλία αὐτῶν συναριθμεῖται μὲ τὴν τοῦ Ὀρέςου καὶ Πυλάδου, καὶ τῶν λοιπῶν. Ὢν δὲ καὶ αὐτὸς μνηςὴρ τῆς Ἑλένης, ἦλθεν εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον μὲ τὸν Ἀχιλλέα. Ὡς δὲ λέγουσί τινες εἶχε καὶ δέκα πλοῖα ἐκ τῆς Φθίας· ἐπειδὴ ὁ Πηλεὺς ἔδωκε βεβαίως μέρος γῆς τῷ Μενοιτίῳ, τὴν ὁποίαν ἐκληρονόμησεν ὁ Πάτροκλος. Ἦτον δὲ νέος χαριέςατος, ἀνδρεῖος, καὶ πολεμικὸς ἄριςος, ὥςε ἔδειξε πολλὰς ἡρωϊκὰς ἀνδραγαθίας ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ, φονεύσας ἰδιοχείρως πεντήκοντα τρεῖς ἐπισήμους τῶν Τρωαδιτῶν, καὶ τὸν Σαρπηδόνα εἰς μονομαχίαν. Λαβὼν δὲ τὴν πανοπλίαν τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ τοὺς Μυρμιδόνας, καὶ ἐξελθὼν εἰς τὴν μάχην, κατεδίωξε τρὶς τοὺς Τρωαδίτας μέχρι τῶν τειχῶν τῆς πόλεως, φονεύσας τότε μόνον εἴκοσι ἐννέα ἐπισήμους, ἐν οἷς καὶ τὸν Κεβριόνην ἡνίοχον τοῦ Ἕκτορος. Τέλος δὲ, περιπλακεὶς εἰς μονομαχίαν καὶ μὲ τὸν Ἕκτορα, ἐπληγώθη ὄπισθεν εἰς τὴν ῥάχιν ὑπὸ τοῦ Εὐφόρβου, καὶ ἔπεσεν ἡ περικεφαλαία, καὶ ἡ ἀσπὶς αὐτοῦ, συνετρίβη καὶ τὸ δόρυ· ὅθεν ἀνεχώρει ὀπίσω. Ἰδὼν οὖν αὐτὸν ὁ Ἕκτωρ ἀναχωροῦντα, ἄοπλον καὶ τετρωμένον, καὶ ἐφορμήσας, ἐφόνευσεν αὐτόν. Συνέβη δὲ ἔπειτα μάχη κραταιὰ περὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ, ἀλλ' οἱ Ἕλληνες ὑπερτερήσαντες, ἔλαβον αὐτὸ, καὶ τὸ ἐκόμισαν πρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ Ἀχιλλέα, ὅςτις τὸ ἐκήδευσε μεγαλοπρεπῶς, ἑώρτασε καὶ ἀγῶνα ἐπιτάφιον· ἔλαβεν δὲ μως ὁ Ἕκτωρ τὴν πανοπλίαν. Ἡ Ἰλιὰς τοῦ Ὁμήρου σαλπίζει πανταχοῦ τὰς πράξεις τοῦ Πατρόκλου. Ἡ δὲ Ῥαψῳδία Π, ἐν ᾗ ἀναφέρεται καὶ ὁ θάνατος αὐτοῦ, ὀνομάζεται Πατρόκλεια. Ἰάτρευσε καὶ τὴν πληγὴν τοῦ Εὐρυπύλου διά τινος ῥίζης, τὴν ὁποίαν ὀνομάζουσιν ἀριςολοχίαν, καὶ ἴσχαιμον. Ἐθυσίαζον δὲ ὕςερον οἱ Τρωαδῖται εἰς τιμὴν αὐτοῦ, τοῦ Ἀχιλλέως καὶ Ἀντιλόχου.

Ἦτον δὲ μετριόσωμος, προγάςωρ, μεγαλόφωνος, ξανθοκόμης, χαριέςατος, καὶ ἱππικὸς, ὥςε ἔλεγον, ὅτι

ἐδίδαξεν αὐτὸν ὁ Ποσειδῶν τὴν ἱππικὴν, ἢ τὴν ἁρματηλασίαν (α)· ὅθεν καλεῖ αὐτὸν ὁ Ὅμηρος ἱππότην.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Περὶ τοῦ Φυλάκου, καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ.

Ὁ δὲ Φύλακος τρίτος υἱὸς τοῦ Διιόνος ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν πρὸς τὸ παραθαλάσσιον τῆς Φθιώτιδος, ὅπου ἔκτισε πόλιν, καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν ἀφ' ἑαυτοῦ Φυλάκην. Λαβὼν δὲ καὶ γυναῖκα τὴν Κλυμένην θυγατέρα τοῦ Μινύου, ἐγέννησε τὸν Ἴφικλον. Ἔτρεφε δὲ πολλὰς ἀγέλας βοῶν ἀξιολόγων περὶ τὴν Ὄρθρυν, ὄρος ἐπίσημον τῆς Θεσσαλίας. Ταύτας τοίνυν τὰς βοῦς ἐζήτει ἕδνα τῆς Πειροῦς ὁ Νειλεὺς, ἐπειδὴ ἦσαν τῆς μητρὸς αὐτοῦ Τυροῦς, καὶ ἔλαβεν αὐτὰς ὁ Μελάμπους, ὡς εἴρηται, θεραπεύσας καὶ τὴν ἀτεκνίαν τοῦ Ἰφίκλου. Ἐγέννησε τοίνυν ὁ Ἴφικλος πρῶτον μὲν τὸν Ποδάρκην, ἔπειτα δὲ καὶ τὸν Πρωτεσίλαον. Οὗτος ἦτον ὁ ταχύπους Ἴφικλος, ὅςτις ἔτρεχε ταχύτερον τῶν ἀνέμων· ἐπειδὴ ἔτρεχε πατῶν εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ἀςαχύων, τοὺς ἀνθέρικας καλουμένους, καὶ εἰς τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης, καὶ οὔτε τοὺς ἀνθέρικας συνέτριβεν, οὔτε εἰς τὸ ὕδωρ ἐβυθίζετο. Ἦτον δὲ καὶ αὐτὸς ἐν τῇ ἐκςρατείᾳ τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἦσαν ὅμως δύο Φύλακοι τοῦ οἴκου τούτου, καὶ δύο Ἴφικλοι. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος Φύλακος ἐγέννησε τὸν πρῶτον Ἴφικλον· οὗτος δὲ ἐγέννησε τὸν δεύτερον Φύλακον, ὅςτις ἐγέννησε δύο υἱοὺς, τὸν Ποίαντα καὶ

(α) Ὅμηρ. Ἰλ. Α'. 345. Γ'. 190. 295. 201. 205. 654. 662. Λ. 610. 615 — Ο. 65 — Π. —. Σ. Ψ. 85—. καὶ Δίδυμ. Ἀπολλόδ. Γ'. 12. Ὑγῖν. 69. Ἰωνιά. 331. Τζέτζ. Μεθομηρικ. 475. Πτολεμ. Ἡφαις. α'.

Ἴφικλον τὸν δεύτερον. Καὶ ὁ μὲν Ποίας ἐγέννησε τὸν Φιλοκτήτην, ὁ δὲ Ἴφικλος τὸν Πρωτεσίλαον καὶ Ποδάρκην (α).

Ὁ μὲν οὖν Ποίας ἦτον ἐκ τῇ ἐκςρατείᾳ τῶν Ἀργοναυτῶν· εἶχε δὲ γυναῖκα τὴν Δημόνασσαν, ἢ κατ' ἄλλους τὴν Μεθώνην, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Φιλοκτήτην. Ἄλλοι δὲ λέγουσι τὸν Θαύμακον πατέρα τοῦ Ποίαντος, ἀφ' οὗ ὠνομάσθη ἡ Θαυμακία πόλις τῆς Θεσσαλίας. Ἄλλοι πάλιν διορθοῦσι τὸν Θαύμακον εἰς Φύλακον.

Ὁ Φιλοκτήτης τοίνυν μείνας διάδοχος τοῦ πατρικοῦ βασιλείου, εἶχε τέσσαρας πόλεις ἐπισήμους τῆς Θεσσαλίας, τὴν Θαυμακίαν, Μελίβοιαν, Μεθώνην καὶ Ὀλιζῶνα. Τινὲς μὲν λέγουσιν, ὅτι ἦτον ἐν τῇ ἐκςρατείᾳ τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅπερ ἄλλοι δὲν δέχονται· ἦτον ὅμως φίλος τοῦ Ἡρακλέους, καὶ σύμμαχος εἰς ὅλας τὰς ἐκςρατείας· ὅθεν καὶ μόνον αὐτὸς ἐπείσθη καὶ ἄναψε τὴν πυρὰν, ὅτε ἤθελε νὰ καῇ, καὶ διὰ τοῦτο ἀφῆκεν αὐτῷ τὰ τόξα καὶ τὰ βέλη αὐτοῦ. Κατ' ἄλλους δὲ ὁ Ποίας ἄναψε τὴν πυρὰν, καὶ τὰ τόξα τοῦ Ἡρακλέους ἔμειναν εἰς τὸν Φιλοκτήτην. Ὢν δὲ καὶ αὐτὸς μνηςὴρ τῆς Ἑλένης, ἦλθεν εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον μὲ ἑπτὰ πλοῖα, καὶ ἐν ἑκάςῳ πλοίῳ εἶχε πεντήκοντα τοξότας. Ἐλθόντες δὲ εἰς τὴν Λῆμνον οἱ Ἕλληνες ἤθελον νὰ θυσιάσωσιν εἰς τὸν ναὸν τῆς Χρυσῆς Ἀθηνᾶς, κατά τινα χρησμὸν, ἢ κατὰ τὴν συμβουλὴν τοῦ Παλαμήδους. Τοῦτον δὲ τὸν ναὸν, ἢ βωμὸν μᾶλλον, ἔκτισαν οἱ Ἀργοναῦται εἰς μίαν μικρὰν νῆσον Χρυσῆν καλουμένην, ἥτις ἐβυθίσθη ὕςερον ὑπὸ τῶν σεισμῶν· ἐθυσίασε καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἐκεῖ, ςρατεύων κατὰ τῆς Τρῳάδος. Τότε δὲ ἦτον σχεδὸν ἀγνώριςος ὁ τόπος τοῦ βω-

(α) Ἀπολλόδωρ. Α´. Θ´ 12 Σχόλ. Ἀπολλων. Α´. 45. Στέφαν. ἐν φυλάκ. Ὅμηρ. Ἰλ. Β´. 695. καὶ Εὐςάθ. Ὑγῖν. 14. 103. Ὀρφ. 137. Σχολ. Θεοκρίτ. Ιγ´. 43. Παυσαν. Μεσσηνιακ. Λς´. Φωκικ. Κθ´. Ἰων. 242.

μοῦ, καὶ σκεπασμένος δι' ὅλου· ὅθεν ὁ Φιλοκτήτης γνωρίζων ὅπωσοῦν τὸ μέρος, ἔσκαπτε νὰ εὕρῃ αὐτὸν, καὶ τὸν ἐδάγκασεν εἰς τὸν πόδα μία ἔχιδνα, τὴν ὁποίαν ὀνομάζουσί τινες ὕδρον καὶ χέλυδρον, καὶ ἡ πληγὴ ἐγένετο ἀνίατος. Κατ' ἄλλους δὲ εἰς τὴν Τρῳάδα ἔπαθε τοῦτο, ὅπου ἤθελον νὰ θυσιάσωσιν εἰς τὸν Σμίνθιον Ἀπόλλωνα, καὶ ἔπεμψαν αὐτὸν εἰς τὴν Λῆμνον, νὰ τὸν ἰατρεύσωσιν οἱ Ἱερεῖς τοῦ Ἡφαίστου, ἔμπειροι τῶν τοιούτων ὄντες. Ἔπλασαν ὅμως καὶ ἄλλα πολλὰ περὶ τούτου· ὅτι δι' ὀργὴν τῆς Ἥρας ἔπαθε τοῦτο, ἐπειδὴ ἦτον βοηθὸς τοῦ Ἡρακλέους· ἢ ἠγάπησεν αὐτὸν τὶς νύμφη τῆς Λήμνου Χρύση καλουμένη, καὶ ἐπειδὴ ἀπέφευγε τοῦτο, ἔπαθε τὸ κακόν· ἢ ὄμωσε πρὸς τὸν Ἡρακλέα, νὰ μὴ μαρτυρήσῃ τὸν τάφον καὶ τὰ τόξα αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐκεῖ τεθαμμένα, κατὰ τὴν ζήτησιν ἐκείνου. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἕλληνες ἔλαβον χρησμὸν πρὶν στρατεύσωσιν, ὅτι ἄνευ τῶν τόξων τοῦ Ἡρακλέους ἦτον ἀδύνατον, νὰ κυριεύσωσι τὴν Τρῳάδα, παρεκάλεσαν αὐτὸν, νὰ δείξῃ τὸν τόπον. Αὐτὸς δὲ παραβὰς τὸν ὅρκον, ἔδειξε διὰ τοῦ ποδὸς τὸν τόπον, διὰ τὸ καλὸν τῆς πατρίδος, ἔπειτα ἔλαβεν αὐτὸς τὰ τόξα. Ὅτε δὲ ἦλθον εἰς τὴν Λῆμνον, ἐδοκίμαζε τὰ βέλη εἰς τὰ ὄρνεα, καὶ τότε ἔπεσεν ἐξ ἀπροσεξίας ἓν βέλος, καὶ ἐπλήγωσε τὸν πόδα αὐτοῦ. Ἀλλ' ἡ κοινοτέρα γνώμη εἶναι ἡ πρώτη.

Τινὲς μὲν εἶπον, ὅτι ἀφῆκαν αὐτὸν οἱ Ἕλληνες εἰς τὴν Λῆμνον, νὰ τὸν ἰατρεύσωσιν, ὡς εἴρηται, οἱ Ἱερεῖς, καὶ τὸν ἔλαβεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ τὶς ποιμὴν τοῦ Ἄκτορος Φίμαχος καλούμενος. Ὁ δὲ Ἄκτωρ ἦτον βασιλεὺς τῆς Λήμνου τότε. Κατ' ἄλλους δὲ, οἱ Ἕλληνες ἤθελον νὰ προσμείνωσιν, ἕως νὰ ἰατρευθῇ, ἀλλ' ὁ Ὀδυσσεὺς φθονῶν τὴν δόξαν αὐτοῦ, καὶ τὴν ὑπόληψιν, ἣν εἶχον οἱ Ἕλληνες πρὸς αὐτὸν διὰ τὴν τοξικὴν ἐμπειρίαν, καὶ διὰ πολλὰς ἄλλας ἀρετὰς, κατέπεισεν αὐτοὺς, νὰ μὴ κάθωνται εἰς τὴν Λῆμνον διὰ ἕνα ἄνθρωπον. Καὶ μάλιστα κατώρθωσε καὶ ἀφῆκαν αὐτὸν ἀ-

νευ τινὸς βοηθείας, καὶ ἐπιμελείας, ἔρημον καὶ μόνον, κατοικοῦντα εἰς ἓν ἄγριον σπήλαιον, εἰς ὅλον τὸ διάςημα τῆς πολιορκίας, καὶ ὑποφέροντα πόνους σφοδροὺς καὶ δριμυτάτους τῆς πληγῆς. Ὕδωρ μὲν εἶχε τὸ σπήλαιον, τροφὴν δὲ ἐλάμβανε, τοξεύων τὰ ἐκεῖ περιϊπτάμενα ὄρνεα. Τὴν δὲ διοίκησιν τοῦ ςόλου αὐτοῦ ἔλαβεν ὁ Μέδων υἱὸς τοῦ Οἰλέως.

Ἐπειδὴ δὲ εἶπεν ὁ Ἕλενος, ὅτι ἄνευ τῶν τόξων τοῦ Φιλοκτήτου, τῶν ὀςῶν τοῦ Πέλοπος, καὶ τοῦ Πύῤῥου τοῦ Ἀχιλλέως, εἶναι ἀδύνατος ἡ ἅλωσις τῆς Τρῳάδος, ἔπεμψαν τὸν Ὀδυσσέα καὶ τὸν Διομήδην, ἢ τὸν Πύῤῥον, κ᾽ ἔλαβον αὐτὸν ἐκ τῆς Λήμνου, ἀσθενῆ ἔτι, καὶ σεσηπημένον τὸν πόδα ἔχοντα. Ἀλλ᾽ ἀπεκοίμισεν αὐτὸν ὁ Ἀπόλλων, καὶ τότε ὁ Μαχάων κόψας τὰ σεσαπημένα κρέατα, ἔπλυνεν ὕςερον τὴν πληγὴν μὲ οἶνον· ἔπειτα πάσας βοτάνην, ἐθεράπευσεν αὐτόν. Κατ᾽ ἄλλους δὲ μὲ τὴν ὀφίτην πέτραν ἐθεράπευσεν αὐτὸν, τὴν ὀφιδόπετραν κοινῶς λεγομένην. Ἐξελθὼν τοίνυν εἰς τὴν μάχην, ἐφόνευσε τρεῖς ἐπισήμους Τρῳαδίτας, ἐν οἷς καὶ τὸν Πάριν εἰς μονομαχίαν Καὶ πρῶτον μὲν ἐτόξευσε τὴν ἀριςερὰν χεῖρα αὐτοῦ, ἔπειτα δὲ τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν, εἶτα τοὺς πόδας, καὶ οὕτως ἐφόνευσεν αὐτὸν τὸν πρωταίτιον τοῦ πολέμου, καὶ εὐκόλυνε τὴν πτῶσιν τῆς Τρῳάδος.

Μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρῳάδος ἦλθε μὲ τὸν Μενεσθέα, Ἀντιφον, Φείδιππον καὶ Ἐλεφήνορα, μέχρι τοῦ Μίμαντος ὄρους τῆς Ἰωνίας, ὅπου διεσκορπίσθησαν ὑπὸ τῆς τρικυμίας, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Καλαυρίαν τῆς Ἰταλίας· ἐπειδὴ ἀπέθανεν ὁ πατὴρ αὐτοῦ, καὶ δὲν ἤθελε νὰ κατοικήσῃ πλέον εἰς τὴν Μελίβοιαν· ἢ διὰ τὸν θάνατον τοῦ φίλου αὐτοῦ Ἡρακλέους· ἢ συνέβη ἐπανάςασις, καὶ ἦσαν τὰ πράγματα τεταραγμένα. Διώξας δὲ ἐκεῖθεν τοὺς Λευκανοὺς, ἔκτισε τὴν πόλιν Κρίμισσαν πλησίον τῆς Κρότωνος, ἥτις ὠνομάσθη ἀπό τινος νύμφης Κριμίσσης· ἢ τὴν Πεντηλίαν ἔκτισε κατ᾽ ἄλλους· ἔνθα κτίσας καὶ Ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀφιέρωσεν ἐν αὐ-

τᾷ τὰ τόξα τοῦ Ἡρακλέους. Πρὶν τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ἦλθον τινὲς ἐκ τῆς Ἀχαϊκῆς Πελλήνης, καὶ ἔμειναν κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος. Τότε δὲ ἐλθόντες καί τινες Ῥόδιοι. ἐπολέμουν μὲ αὐτοὺς διὰ τὴν χώραν. Βοηθῶν τοίνυν ὁ Φιλοκτήτης τοὺς Ῥοδίους, ἐφονεύθη. Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι ἀπέθανεν ὑπὸ τῆς πληγῆς τοῦ ὄφεως, ἐπειδὴ δὲν ἰατρεύθη καλά. Ὁ Αἰσχύλος καὶ Εὐριπίδης ἔγραψαν τραγῳδίας αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν σώζονται. σώζεται δὲ ὁ Φιλοκτήτης τοῦ Σοφοκλέους, ὃν ὀνομάζουσιν οἱ κριτικοὶ δρᾶμα θεῖον. Ὁ Φιλοκτήτης ἦτον μακρόσωμος, εὔθετος, σύνοφρυς, καὶ μελάγχρους (α).

Ὁ δὲ Πρωτεσίλαος ἔμεινε διάδοχος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ ἐξουσίαζε πέντε πόλεις· τὴν Φυλάκην, Πύρρασον, Ἴτωνα, Ἀντρῶνα, καὶ Πτελεόν. Μητρόπολις δὲ ἦτον ἡ Φυλάκη. Ἔλαβε γυναῖκα τὴν Λαοδάμειαν θυγατέρα τοῦ Ἀκάστου, καὶ ἐν ᾧ ἑωρτάζοντο οἱ γάμοι ἔτι, καὶ ἔκτιζε καὶ οἶκον νέον, συνέβη ἡ κατὰ τῆς Τρῳάδος ἐκστρατεία τῶν Ἑλλήνων, καὶ ἐστράτευσε καὶ αὐτὸς, μνηστὴρ ὢν τῆς Ἑλένης, μὲ τεσσαράκοντα πλοῖα, καὶ μὲ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ποδάρκην, καταλιπὼν τὴν Λαοδάμειαν νεόνυμφον, καὶ τὸν οἶκον ἡμιτελῆ. Τινὲς δὲ νομίζουσιν, ὅτι ἔκτιζε θάλαμον μόνον νυμφικὸν νέον κατὰ τὴν τότε συνήθειαν, καὶ οὐχὶ οἶκον· ἢ τὸ ἡμιτελῆ δηλοῖ, ὅτι δὲν ἐγέννησε τέκνα. Κατ' ἄλλους ὅμως, μήτε ἐγνώρισε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, ἀλλ' ἀφῆκεν αὐτὴν παρθένον. Οἱ Ἕλληνες ἔλαβον χρησμὸν, ὅτι ὅστις αὐτῶν πατήσῃ πρῶτος εἰς τὴν Τρωϊκὴν γῆν, μέλλει νὰ φονευθῇ· ὅθεν συνέβη δισταγμὸς, ὥστε ὁ Ἀχιλλεὺς ἐξῆλθε τελευταῖος. Ὁ δὲ παμπόνηρος Ὀδυσσεὺς, θέλων νὰ

(α) Ὑγῖν. 14. 81. 97. 112. Ἀπολλόδωρ. Β΄. ζ΄. 7. Διόδ. Δ΄. λη΄. Ὅμηρ. Ἰλ. Β΄. 716. καὶ Εὐσάθ. καὶ Διδυμ. Ὑποθέσ. Φιλοκτήτ. καὶ Σχολ. 665. Σέρβ. Αἰν. Γ΄. 402. Παυσαν. Ἀρκαδικ. Λγ΄. 2 Ἠλιακ. Πρότ. Ιγ΄. 3. Τζέτζ. ἐν Λυκόφρ. 911. Προσυμηρικ. 297. Μεθομηρικ. 580. Πίνδαρ. Πυθ. Α΄. 100 καὶ Σχολ. Ὀρφ. Λιθικ. Α΄. 35. Δίκτ. Δ΄. ιθ΄. Στέφαν. ἐν Κριμίσ. Πτολεμ. Ἡφαις. Ε΄.

εὐδοκιμῇ πανταχοῦ διὰ τῆς πανουργίας, ἔῤῥιψε τὴν ἀσπίδα εἰς τὴν γῆν, ἔπειτα ἐξῆλθε πατῶν ἐπ' αὐτῆς. Τοῦτο τοίνυν ἰδὼν ὁ Πρωτεσίλαος μακρόθεν, ἐπήδησεν ἀπὸ τῆς νηός. Κατ' ἄλλους δὲ, ἰδὼν τοὺς Ἕλληνας διςάζοντας, ἐπήδησεν αὐτὸς διὰ τὸ συμφέρον τῆς πατρίδος, καὶ τρέψας τοὺς ἐχθροὺς, εὐκόλυνε τὴν κοινὴν ἀπόβασιν. Ἐφονεύθη τοίνυν κατὰ τὸν χρησμὸν πρῶτος τῶν Ἑλλήνων, ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, ἢ τοῦ Αἰνείου, ἢ τοῦ Εὐφόρβου, ἢ τοῦ Ἀχάτου· ἐπειδὴ ἀγνοεῖται ὁ φονεὺς αὐτοῦ, καὶ ταῦτα τὰ πρόσωπα εἰρέθησαν κατὰ συμπερασμόν· διότι ὁ Ὅμηρος δὲν ὀνομάζει αὐτὸν, μὴ ἔχων βεβαίως ἀκριβῆ γνῶσιν τούτου. Ἀλλὰ λέγει.

— — τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνὴρ
„Νηὸς ἀποθρώσκοντα πολὺ πρώτιςον Ἀχαιῶν.

Τὴν δὲ διοίκησιν τοῦ ςρατεύματος αὐτοῦ ἔλαβεν ὁ Ποδάρκης, ὅςτις ἦτον νεώτερος καθ' Ὅμηρον. Διὰ τοῦτο λέγουσιν, ὠνομάσθη Πρωτεσίλαος, Ἰόλαος πρότερον καλούμενος, ἐπειδὴ ἐπήδησε καὶ ἐφονεύθη πρῶτος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Περὶ δὲ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἀγνοεῖται τί ἐγένετο μετὰ ταῦτα. Ἔθαψαν δὲ αὐτὸν οἱ Ἕλληνες ἐντίμως εἰς τὴν Ἐλεοῦντα τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, ὅπου ἦτον καὶ τὸ ἑξῆς ἐπίγραμμα.

„Τὸν δ' ὄχθον μνήμην ἀρετῆς χάριν ἐξετέλεσαν
„Ἑλλήνων παῖδες, Προτεσίλα φθιμένῳ.

Οἱ δὲ μεταγενέςεροι ἔκτισαν καὶ ναὸν αὐτοῦ καὶ τέμενος, καθιέρωσαν καὶ τὴν πόλιν Ἐλεοῦντα εἰς αὐτόν. Ὁ δὲ ναὸς ἦτον πλουσιώτατος, καὶ πλήρης ἀφιερωμάτων καὶ θησαυρῶν κατὰ τὰ Μηδικά. Ὅθεν ὁ Πέρσης Ἀρταΰκτης ἔπαρχος τότε τῆς Χερσονήσου, εἶπε πρὸς τὸν Ξέρξην, ὅτε ἦτον εἰς τὴν Χερσόνησον, καταβαίνων εἰς τὴν Ἑλλάδα· „ἐνταῦθα εἶναι οἶκος ἀνδρὸς Ἕλληνος, ὅςτις ςρατεύσας ποτὲ εἰς τὴν σὴν γῆν, ἐφονεύθη δικαίως. Δός μοι τοίνυν τοῦτον χάριν.“ Ὁ δὲ Ξέρξης ἀγνοῶν τὸ σόφισμα, κατένευσεν. Ὅθεν τὰ μὲν πλούτη τοῦ ναοῦ ἐκόμισεν εἰς τὴν Σηςὸν, τὸ δὲ κτίριον κατε-

ςησε πορνοςάσιον. τὸ δὲ τέμενος ἔσπειρε. Μετὰ δὲ τὴν καταςροφὴν τῶν Περσῶν, πολιορκήσας αὐτὸν ὁ Ξάνθιππος ςρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἀπροφύλακτον, τὸν ἔλαβεν αἰχμάλωτον μὲ τὸν υἱὸν αὐτοῦ. Νομίσας οὖν, ὅτι ἡ δίκη τοῦ Ἱεροῦ ἐτιμώρησεν αὐτὸν, ὑπεσχέθη νὰ δώσῃ ἑκατὸν τάλαντα εἰς ἀποζημίωσιν τοῦ Ἱεροῦ, καὶ διακόσια εἰς τοὺς Ἀθηναίους λύτρα αὐτοῦ τε καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. Ἀλλ' οἱ ἐγχώριοι ἔκραζον, φόνευσον αὐτόν. Τοιαύτη ἦτον μάλιςα καὶ ἡ γνώμη τοῦ Ξανθίππου· ὅθεν πρῶτον μὲν ἐλιθοβόλησαν τὸν υἱὸν ἔμπροσθεν τοῦ πατρός· ἔπειτα ἔφερον τὸν πατέρα εἴς τινα λόφον πλησίον τῆς πόλεως Μαδύτου, ἢ εἰς τὴν ἀκτὴν, ὅπου ἔζευξεν ὁ Ξέρξης τὸν Ἑλλήσποντον, καὶ προσηλώσαντες αὐτὸν εἰς σανίδα, ἔςησαν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ λόφου (α). Τότε ἐθυσίασαν οἱ Ἀψίνθιοι καὶ τὸν Οἰόβαζον εἰς τὸν Πλείςωρα. Ὁμοίως ἐτίμησαν αὐτὸν καὶ εἰς τὴν Φυλάκην, κτίσαντες τέμενος, καταςήσαντες καὶ ἑορτὴν καὶ ἀγῶνα Πρωτεσίλεια καλούμενον.

Ὁ Πρωτεσίλαος ἦτον μικρόσωμος, εὔθετος, εὐσχήμων, λευκὸς, ξανθοκόμης, ἀρτιγένειος, ἑλίθριξ, ἢ ἁπλόθριξ κατ' ἄλλους. Ἑλίθριξ μὲν λέγεται ὁ ἔχων ἑλικοειδῆ (κατζουρὰν) τὴν κόμην· ἁπλόθριξ δὲ, ὁ ἔχων αὐτὴν ὁμαλὴν καὶ λελυμένην. Ἦτον καὶ νεώτατος πάντων τῶν Ἡρώων τοῦ πολέμου τούτου, ἐκτὸς τοῦ Ἀντιλόχου· ἔτι δὲ καὶ τολμηρὸς, καὶ μαχητὴς, ὡς λέγουσι καὶ τὰ ἐπίθετα αὐτοῦ.

Ἀρήϊος, Αἰπεινὸς, Ἠΰς, Θεσσαλὸς, Μεγάθυμος, Τραικῶν ἄριςος, Ποιμνίων ἀλάςωρ. Τούτου μὲν τοὺς ςρατιώτας καλεῖ Φθίους ὁ Ὅμηρος· διότι εἶχον καί τινα πόλιν Φθίαν κατὰ Δίδυμον. Τοῦ δὲ Ἀχιλλέως λέγει Φθιώ-

(α) Ἡρόδοτ. Καλλιόπ. 116—121.

τας (α) Ὁ Εὐριπίδης ἔγραψε τραγῳδίαν αὐτοῦ, ἥτις δὲν σώζεται.

Ἡ δὲ γυνὴ αὐτοῦ Λαοδάμεια μαθοῦσα τὸν θλιβερὸν θάνατον, καὶ μὴ ὑποφέρουσα την ὑπερβολὴν τῆς θλίψεως, ἐνεδύθη τὰ νυμφικὰ ἐνδύματα, ἔπειτα ἐσφάγη. Ἔπλασαν καὶ ἐνταῦθα οἱ ποιηταὶ πολλά· ὅτι κατεσκεύασεν ἄγαλμα τοῦ Πρωτεσιλάου, καὶ εἶχεν αὐτὸ ἐπ' ὀφθαλμῶν ὥςε καὶ ἐκοιμᾶτο μὲ αὐτό. Μαθὼν δὲ τοῦτο ὁ πατὴρ αὐτῆς, ὅςτις ἤθελε νὰ τὴν ὑπανδρεύσῃ, ἔλαβε τὸ ἄγαλμα, καὶ ἔκαυσεν αὐτό. Ἀπολέσασα τοίνυν καὶ ταύτην τὴν παραμυθίαν, παρεκάλεσε τὸν Πλούτωνα καὶ τὴν Περσεφόνην, νὰ πέμψωσι τὸν Πρωτεσίλαον πρὸς αὐτὴν τρεῖς ὥρας μόνον, ἢ μίαν ἡμέραν· ἢ ὁ Πρωτεσίλαος ἐζήτησε τοῦτο, ὅπερ καὶ ἐγένετο. Καὶ ὕςερον μὴ ὑποφέρουσα τὸν χωρισμὸν, ἦλθε καὶ αὐτὴ μὲ αὐτὸν εἰς τὸν ᾅδην.

Ὁ Παυσανίας ἀναφέρει τρεῖς γυναῖκας ἀληθῶς σώφρονας καὶ φιλάνδρους, αἵτινες ἐσφάγησαν ἰδιοχείρως μετὰ τὸν θάνατον τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν, μὴ ὑποφέρουσαι οὔτε τὴν ζωὴν, οὔτε ἄλλους ἄνδρας. Καὶ πρώτην μὲν λέγει τὴν Μάρπησσαν, δευτέραν δὲ τὴν Κλεοπάτραν τοῦ Μελεάγρου, καὶ τρίτην ταύτην, ἣν αὐτὸς λέγει Πολυδώραν, καὶ θυγατέρα τοῦ Μελεάγρου· οἱ Πλεῖςοι ὅμως λέγουσιν αὐτὴν Λαοδάμειαν θυγατέρα τοῦ Ἀκάςου. Ἔτι δὲ ἐχρημάτισαν καὶ ἄλλαι φίλανδροι· ὡς ἡ Εὐάδνη τοῦ Καπανέως, ἡ Ἄλκηςις τοῦ Ἀδμήτου, ἡ Ἀντιόπη τοῦ Θησέως, ἡ Θεανὼ τοῦ Ἀντήνορος, ἡ Οἰνώη τοῦ Πάριδος, ἡ Πανθία τοῦ Ἀβραδάτου, ἡ Πορκία τοῦ Βρούτου, καὶ ἄλλαι πολλαὶ (β).

(α) Ἀπολλόδ. Γ'. Ι'. 8. Ὅμηρ. Ἰλ. Β'. 695. Ν. 681. 686. — 699. καὶ Εὐςάθ. καὶ Διδυμ. Ὑγῖν. 103. 114. 141. Παυσαν. Μεσσην. Β'. Ἀττικ. Λϛ'. Πίνδαρ. Ἰσθμ. Α'. 83. καὶ Σχολ. Δίκτ. Β'. Ια'. Τζέτζ. Προομηρικ. 247. 270 καὶ Σχολ. Αὐσών. Ἐπιταφ. Ιβ'. φαβρικ. Βιβλιοθήκ. Ἑλληνικ. Β'. Ιζ'. 3.

(α) Ὑγῖν. 104. Σέρβ. Αἰν. ϛ'. 698. Εὐςάθ. Ἰλ. Β'. 698. Ἰωνιά. 275. Ὀβίδ. Ἐπιςολ. Ἡρωΐδ. Ιγ'. Παυσαν. Μεσσηνιακ. Β'. 5. Τζέτζ. Προομηρικ. 234. Μεθομηρικ. 596. καὶ Σχολ.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'.

Περὶ τοῦ Κεφάλου, καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ.

Ὁ δὲ Κέφαλος, τέταρτος υἱὸς τοῦ Δηϊόνος, ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἔλαβε γυναῖκα τὴν Πρόκριν θυγατέρα τοῦ Ἐρεχθέως, ἢ τοῦ Πανδίονος, καὶ κατῴκησεν εἰς τὸν δῆμον Θορικόν. Ἦσαν δὲ ἀμφότεροι εὐειδέστατοι, καὶ θηρευταὶ ἔμπειροι, ὑπ' ἀμοιβαίου ἔρωτος ἐμψυχούμενοι, ὑφ' οὗ ἐξέπεσον εἰς ζηλοτυπίαν παράλογον καὶ ὀλέθριον, καὶ δυςυχίαν ἀνήκεςον, ἣν διηγοῦνται διαφόρως κατὰ τὰ πλάσματα τῶν ποιητῶν. Ἐπειδὴ τινὲς μὲν λέγουσιν, ὅτι ἀποδημήσας ὁ Κέφαλος διὰ ὑποθέσεις αὐτοῦ, καταλιπὼν αὐτὴν νεόνυμφον ἔτι, ἐπέςρεψε μετὰ ὀκτὼ χρόνους ἀγνώριςος, ἔχων πολλὰ χρήματα καὶ γυναικεῖα ςολίσματα, δι' ὧν κατέπεισεν εἰς μοιχείαν τὴν γυναικείαν κουφότητα, καὶ ἀδυναμίαν. Κατ' ἄλλους δὲ, ἄλλοςτις, Πτελέων καλούμενος, ἐξηπάτησεν αὐτὴν διά τινος χρυσοῦ στεφάνου. Φωραθεῖσα τοίνυν, καὶ αἰσχυνομένη, ἔφυγεν εἰς τὴν Κρήτην πρὸς τὸν Μίνωα. Ἀγαπήσας δ' αὐτὴν καὶ ὁ Μίνως, τὴν ἠνάγκαζεν, ἀλλ' αὐτὴ ἐφοβεῖτο, ἐπειδὴ ἡ Πασιφάη ζηλοτυποῦσα, ἐφαρμάκωσεν αὐτὸν, καὶ ὅτε συνευρίσκετο μὲ ἄλλην γυναῖκα, ἐφόνευεν αὐτήν· διότι ἔμενον θηρία φαρμακερὰ εἰς τὴν γαςέρα αὐτῆς. Εἶχεν ὅμως ὁ Μίνως ἀκόντιον ἰθυβόλον, καί τινα κυνα ταχὺν Λαίλαπα καλούμενον. Ἦτον δὲ πεπρωμένον, νὰ μὴ σφάλῃ τὸ ἀκόντιον, ὅπου καὶ ἂν ῥιφθῇ. Ὁ δὲ Λαίλαψ νὰ λαμβάνῃ, ὅ,τι θηρίον καὶ ἂν διώξῃ. Ἐπειδὴ δὲ εἶχε καὶ ἡ Καδμεία ἀλώπηξ ταύτην τὴν χάριν, ἀπελίθωσε καὶ αὐτὸν καὶ ἐκείνην ὁ Ζεὺς, ἵνα μὴ νικηθῇ μήτε αὐτὴ, μήτε ἐκεῖνος. Ταῦτα δὲ ἰδοῦσα ἡ Πρόκρις, ἠπατήθη πάλιν· ὅμως ἰάτρευσεν αὐτὸν πρῶτον διὰ

τῆς κιρκαίας ῥίζης. Ἔπειτα δὲ φοβουμένη τὴν ζηλοτυπίαν τῆς Πασιφάης, ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὰς Ἀθήνας. Τινὲς δὲ νομίζουσιν, ὅτι ἦτον ἄτεκνος ὁ Μίνως, καὶ τὴν ἀτεκνίαν εθεράπευσεν ἡ Πρόκρις. Ἐφιλιώθησαν τοίνυν πάλιν μὲ τὸν Κέφαλον, ὅμως ἡ ζηλοτυπία δὲν ἔπαυσεν.

Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἦλθεν ἀγνώριστος ὡς ἀνὴρ, καὶ θηρεύουσά ποτε, εὗρε καὶ τὸν Κέφαλον θηρεύοντα, ὅστις ἰδὼν τὸν κύνα καὶ τὸ ἀκόντιον, ὑπεσχέθη πρὸς αὐτὴν ὅ,τι θέλη, διὰ αὐτά. Φανερωθεῖσα δὲ, ἐπέπληξεν αὐτὸν, ὡς πταίσην μεγαλήτερον ἐκείνης. Καὶ οὕτως ἐφιλιώθησαν. Ἔπειτα συνεθήρευον. καὶ ἐτόξευσεν αὐτὴν ὁ Κέφαλος. νομίσας, ὅτι ἦτον θηρίον. Ἢ ἔμαθεν, ὅτι ὁ Κέφαλος εἶχεν ἄλλην ἐρωμένην εἰς τὸ κυνήγιον, καὶ ἐλθοῦσα ἐκεῖ, ἐκρύβη ὄπισθεν τινῶν θάμνων, νὰ κατασκοπεύσῃ. Ἰδὼν δ' ὁ Κέφαλος τοὺς θάμνους κινουμένους, καὶ νομίσας, ὅτι ἦτον θηρίον, τοξεύσας, ἐφόνευσεν αὐτήν. Τέσσαρας γυναῖκας ἀναφέρουσιν ἐπιτημοτάτας θηρευτικάς. Τὴν Ἀταλάντην, Πρόκριν, Ῥοδογούνην, καὶ Ἀργανθώνην. Ὁ Σοφοκλῆς ἔγραψε τραγῳδίαν αὐτῆς, ὅμως δὲν σώζεται.

Ὁ δὲ Κέφαλος κριθεὶς εἰς τὸν Ἄρειον πάγον, καὶ ἀποδείξας, ὅτι συνέβη ἀκουσίως ὁ φόνος, κατεδικάσθη εἰς ἐξορίαν αἰώνιον· ὅθεν ἦλθεν εἰς τὰς Θήβας, ὅπου συμμαχήσαντες μὲ τὸν Ἀμφιτρύωνα, ἐφόνευσαν πρῶτον τὴν Καδμείαν Ἀλώπεκα· ἔπειτα ἐςράτευσαν εἰς τοὺς Τηλεβόας, ὡς ῥηθήσεται ἐκεῖ. Ἐπειδὴ δὲ ἐνίκησαν, ἔμεινεν ἐκεῖ ὁ Κέφαλος, καὶ ἔκτισε πόλιν ὁμώνυμον, ὠνόμασεν ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ τὰς νήσους Κεφαλληνίας, καὶ τοὺς ἐγχωρίους Κεφαλλῆνας. Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐγέννησεν ἐκεῖ υἱὸν Κηλέα καλούμενον. Ὁ δὲ Κηλεὺς ἐγέννησε τὸν Ἀρκείσιον. Ἄλλοι δὲ, ὅτι ὁ Κέφαλος ἦτον ἄτεκνος, καὶ ἔλαβε χρησμὸν, νὰ συνευρεθῇ μὲ τὴν τυχοῦσαν γυναῖκα. Καὶ οὕτως ἐγέννησε τὸν Ἀρκείσιον, ἀπὸ τῆς μητρὸς ὀνομαζόμενον, ἥτις ἐκαλεῖτο Ἄρκτος. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν αὐτὸν υἱὸν τοῦ Ἑρμοῦ, ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυδίκης· ἢ τοῦ Κεφάλου καὶ τῆς

Πρόκριδος. Ἔμεινε τοίνυν οὗτος διάδοχος τοῦ Κεφάλου, καὶ ἐγέννησε τὸν Λαέρτην ἐκ τῆς νομίμου γυναικὸς αὐτοῦ Χαλκομεδούσης (α).

Μετὰ δὲ δέκα γενεὰς δύο ἀπόγονοι τοῦ Κεφάλου, Χαλκῖνος καὶ Δαιτὸς ὀνομαζόμενοι, ἦλθον ἐκ τῆς Κεφαλληνίας εἰς τοὺς Δελφοὺς, καὶ ἐζήτουν την κάθοδον αὐτῶν εἰς τὰς Ἀθήνας. Τὸ δὲ μαντεῖον εἶπε, νὰ θυσιάσωσιν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, ὅπου εὕρωσι τριήρη τρέχουσαν εἰς τὴν γῆν. Ἐλθόντες οὖν κατὰ τὸ ὄρος τῆς Ἀττικῆς Ποικίλον καλούμενον, εἶδον ὄφιν ἑρπόμενον, καὶ ἐννοήσαντες τὸν χρισμὸν, ἐθυσίασαν· ἔπειτα ἐλθόντες εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐγράφησαν πολῖται (β).

Ὁ δὲ Λαέρτης μείνας διάδοχος τοῦ πατρικοῦ βασιλείου, ἦλθεν εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου, καὶ εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἔπειτα δὲ ἦλθε καὶ ἔλαβε γυναῖκα τὴν Ἀντίκλειαν θυγατέρα τοῦ Αὐτολύκου, ὅστις κατῴκει περὶ τὸν Παρνασσόν. Ἀλλ' ὅτε ἐπέστρεψεν, ἐγέννησε τὸν Ὀδυσσέα εἰς τὰς Ἀλαλκομενὰς τῆς Βοιωτίας· ἐπειδὴ ἦτον ἔγκυος ὑπὸ τοῦ Σισύφου, ὡς εἴρηται. Διὰ τοῦτο τὸ συμβεβηκὸς κτίσας ὕστερον ὁ Ὀδυσσεὺς πόλιν ἐν τῇ Ἰθάκῃ, ὠνόμασεν αὐτὴν Ἀλαλκομενάς. Κατ' ἄλλους δὲ, ὁδεύσασα ἡ Ἀντίκλεια κατὰ τὸ Νήριτον ὄρος τῆς Ἰθάκης, ἐγέννησεν αὐτὸν. ἐν ᾧ ἔβρεχεν· ὅθεν ὠνομάσθη Ὀδυσσεὺς, ἀπὸ τοῦ ὕσαι καὶ τῆς ὁδοῦ· ἢ ὁ παππος αὐτοῦ Αὐτόλυκος μισούμενος ὑπὸ παντων, κλέπτης ὢν, ἦλθεν εἰς τὴν Ἰθάκην, ὅτε ἦτον τὸ βρέφος ἀνώνυμον. Προτιμηθεὶς οὖν, ἢ οὕτως ἦτον συνήθεια, νὰ τὸ ὀνομάσῃ αὐτὸς, τὸ ὠνόμασε παρὰ τὸ ὀδυσσάμενος, τὸ μισηθείς. Ὁ μὲν οὖν Λαέρτης ἔζη μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ὀδυσσέως, ἡ δ' Ἀντίκλεια ἀπέ-

---

(α) Ἀπολλ[illegible] Π'. δ'. 7. Γ'. Ιε'. 1. Ὁμηρ. Ἰλ. Β'. 631. καὶ Εὐστάθ. 494 Ὀδυσ[illegible] λ. 32. καὶ Διδυμ. Ἀντων. Λιβεράλ. Μα'. Ὀδυσ. Π. 118. Εὐστάθ[illegible] Ἰλ. Μετ. Ζ'. 672. Ἰωνιά. 346. Ἐτυμολογικ. ἐν Ἀρκεσ.

(β) Παυσαν. Ἀττικ. ΛΣ'. 4.

θανεν ὑπὸ τῆς λύπης, ἢ ἐκρεμάσθη, μαθοῦσα τὸν θάνατον τοῦ Ὀδυσσέως κατὰ τὴν πεπλασμένην εἴδησιν τοῦ Ναυπλίου (α).

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Περὶ τοῦ Ὀδυσσέως.

Ὁ Ὀδυσσεὺς τοίνυν, ἢ τοῦ Σισύφου υἱὸς ἦτον, ἢ τοῦ Λαέρτου, ἀνετράφη εἰς τὴν Ἰθάκην, ὅπου ἦσαν τὰ βασίλεια τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἔχων τροφὸν τὴν Εὐρύκλειαν, γυναῖκα φρόνιμον καὶ ἔμπειρον τῆς ἐπιςασίας ταύτης. Ἡλικιωθεὶς δὲ, ἦλθεν εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ πάππου αὐτοῦ Αὐτολύκου, ἵνα λάβῃ καὶ τὰ δῶρα, ἅπερ ὑπεσχέθη, ὅτε εἶπε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, κατὰ τὴν συνήθειαν. Ἐξελθὼν δὲ εἰς τὸ κυνήγιον ἐκεῖ μὲ τοὺς υἱοὺς τοῦ Αὐτολύκου, ἐπληγώθη εἰς τὸν μηρὸν ὑπό τινος κάπρου, καὶ ἐδοκίμασε πολλοὺς πόνους ὕςερον, ἰατρευόμενος ἐν τῇ Ἰθάκῃ ὑπὸ τῆς τροφοῦ αὐτοῦ. Καὶ ἡ μὲν πληγὴ ἰατρεύθη, ἡ δὲ οὐλὴ ἔμεινεν ὡς σημεῖον καὶ γνωρισμα ἐπίσημον. Βασιλεύων τοίνυν ἐν τῇ Ἰθάκῃ, ζῶντος ἔτι τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἐξουσίαζε καί τινας ἄλλας νήσους, τὴν Ζάκυνθον, Λευκάδα, Κεφαλληνίαν, ἣν ὀνομάζει Σάμον ὁ Ὅμηρος· ἔτι δὲ καὶ τὰ παραθαλάσσια τῆς Ἀκαρνανίας, καὶ τὰς πέριξ μικρὰς νήσους. Τοὺς δὲ ὑποκειμένους αὐτοῦ πάντας ὀνομάζει κοινῶς Κεφαλλῆνας ὁ ποιητὴς, ἀπὸ τοῦ Κεφάλου, ὡς εἴρηται. Ἐλθὼν οὖν καὶ οὗτος εἰς τὴν συνέλευσιν τῶν μνηςήρων τῆς Ἑλένης, συνεβούλευσε τὸν ὅρκον πρὸς τὸν Τυνδάρεων, καὶ ἔλαβε τὴν Πηνελόπην γυναῖκα, ὡς ῥηθήσεται ἐκεῖ. Καὶ ἐνταῦ-

(α) Ἀπολλόδ. Α'. Θ'. ΙΒ'. Ὁμηρ. Ὀδυσ. Δ'. 118. Ω. 522. 204. 325. Τζέτζ ἐν Λυκόφρον 344. Λ. 81. Τ. 405. Πτολαιμ. Ἡφαις. Α'. Ὑγιν. 173. 201. Πλούταρχ. ζητήματ. Ἑλληνικ. μ.'.

θα ἔδειξε τὸν πρῶτον καρπὸν τῆς πανουργίας καὶ δολιότητος αὐτοῦ. Μετὰ δὲ τὴν ἁρπαγὴν τῆς Ἑλένης, ὅτε συνεκροτεῖτο ὁ ςόλος, καὶ συνηθροίζοντο οἱ ἥρωες τῆς Ἑλλάδος διὰ τὴν ἐκςρατείαν, αὐτὸς ἀθετήσας τὸν ὅρκον, δὲν ἤθελε νὰ συςρατεύσῃ, ἐπειδὴ ἠγάπα τὴν Πηνελόπην· ἢ ἔλαβε χρησμὸν, ὅτι μέλλει νὰ ἐπιςρέψῃ γυμνὸς καὶ δυςυχὴς μετὰ εἴκοσι χρόνων πλάνην καὶ ταλαιπωρίαν· ὅθεν ἦλθον εἰς τὴν Ἰθάκην ὁ Ἀγαμέμνων, Μενέλαος καὶ Παλαμήδης, ἵνα καταπείσωσιν αὐτόν. Ἀλλ' αὐτὸς προσποιούμενος ὅτι μαίνεται, ἔζευξεν εἰς τὸ ἄροτρον βοῦν καὶ ὄνον, ἢ ἵππον, εἰς βεβαίωσιν τῆς μανίας. Ἀλλ' ὁ σοφὸς Παλαμήδης ἔθηκε τὸν Τηλέμαχον, βρέφος ἔτι ὄντα, ἔμπροσθεν τοῦ ἀρότρου, καὶ ἀνεκάλυψε τὸ πλάσμα· ἐπειδὴ καθὼς ἔφθασε τὸ ἄροτρον πλησίον, ἐσήκωσεν αὐτὸ, ἵνα μὴ βλάψῃ τὸ βρέφος. Ὅθεν ἠναγκάσθη μὲν νὰ ςρατεύσῃ μὲ δώδεκα πλοῖα, ἀλλ' ἔμεινεν εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ μῖσος ἄσπονδον κατὰ τοῦ Παλαμήδους.

Ὅτε δὲ ἦτον ὁ ςόλος ἔτι εἰς τὴν Αὐλίδα παρασκευαζόμενος, ἐπέμφθη εἰς τὴν Σκύρον, καὶ ἀνεκάλυψε καὶ αὐτὸς τὴν προσποίησιν τοῦ Ἀχιλλέως. Ἔπειτα ἐλθὼν καὶ εἰς τὰς Μυκήνας μὲ πλαςὰ γράμματα, ἐξηπάτησε τὴν Κλυταιμνήςραν, καὶ ἔλαβε τὴν Ἰφιγένειαν. Τέλος δὲ ἐπέμφθη πρέσβυς εἰς τὴν Τρῳάδα, νὰ ζητήσῃ τὴν Ἑλένην· ἀλλ' ἐπέςρεψεν ἄπρακτος. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν Τρῳάδα μετὰ τοῦ ςόλου, ἐφόνευσε διὰ τῆς πανουργίας τὸν Παλαμήδην, τὸν Τελαμώνιον Αἴαντα, κατεδυςύχησε ϗ τὸν Φιλοκτήτην, τοὺς πρωτίςους Ἥρωας τῶν Ἑλλήνων, μισῶν αὐτοὺς διὰ τὴν ἀνδρείαν, ὑπόληψιν, καὶ κατορθώματα αὐτῶν· καὶ ὀλίγον ἔλειπε, νὰ φονεύσῃ ἰδιοχείρως καὶ τὸν Διομήδην δολίως, τὸν πρώτιςον φίλον αὐτοῦ, ὡς ῥηθήσεται. Διὰ τοῦτο ὠνόμασαν αὐτὸν φθορέα τῶν ἡρώων, καὶ ἐχθρὸν τῶν ἀρίςων. Συνήργησεν ὅμως περισσότερον ἡ πανουργία, δολιότης, εὐγλωττία καὶ ἡ πειθὼ αὐτοῦ εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Τρῳάδος, παρὰ ἡ ἀνδρεία καὶ τὰ ςρατηγήματα πάντων τῶν

ἡρώων. Καὶ σχεδὸν ἡ πτῶσις τῆς πόλεως ταύτης ἀπεδόθη εἰς τὴν σύνεσιν καὶ εἰς τὰ πανουργεύματα αὐτοῦ, ὡς ἐμαρτύρησαν τοῦτο αὐτοὶ οἱ Τρωαδῖται εἰς τὴν κρίσιν περὶ τῶν ὅπλων τοῦ Ἀχιλλέως. Ἦτον ὅμως καὶ μαχητὴς, καὶ ἐφόνευσεν ἰδιοχείρως δώδεκα ἐπισήμους τῶν ἐχθρῶν. Τὸν Κοίρανον, Νοήμονα, Ἀλάςορα, Χρόνιον, Ἄλκανδρον, Ἅλιον, Ἰφιτίδην, Πρύτανιν, Χερσιδάμαντα, Χάροπα, Θόαν, καὶ Εὔνομον. Τέλος δὲ συνεβούλευσε τὴν κατασκευὴν τοῦ Δουρείου ἵππου, καὶ εἰσῆλθε τελευταῖος εἰς αὐτὸν, καὶ ἔκλεισεν αὐτὸς τὴν θύραν (α).

Ὅτε δὲ ἐπέςρεφεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐπέπεσεν ὁ Τελαμὼν μὲ τὸν ςόλον αὐτοῦ εἰς μέρος ςενὸν, καὶ διέφθειρεν ὅλον τὸν ςόλον, ὥςε μόλις ἐσώθη αὐτὸς, μὲ δύο Φοινικικὰ πλοῖα, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Κρήτην πρὸς τὸν Ἰδομενέα. Ἀλλ' ὁ Ὅμηρος διηγεῖται ἄλλως τὴν ἐπιςροφὴν καὶ πλάνην αὐτοῦ ποιητικῶς. Καὶ βεβαίως τοιαύτην τινὰ ἀρχὴν εἶχε τὸ ποίημα.

α΄. Λέγει τοίνυν, ὅτι πρῶτον μὲν ἔῤῥιψεν αὐτὸν ἡ τρικυμία εἰς τὴν Ἴσμαρον πόλιν τῶν Κικόνων τῆς Θρᾴκης, καὶ πορθήσας αὐτὴν, παρήγγειλε τὴν ἀναχώρησιν. Ἀλλ' οἱ ἑταῖροι αὐτοῦ εὑρόντες ἄφθονον τὸν Μαρώνειον οἶνον, ἔτρωγον καὶ ἔπινον ἀμέριμνοι παρὰ τὴν θάλασσαν. Ὁρμήσαντες οὖν οἱ Κίκονες τῇ ἐπαύριον, ἐφόνευσαν ἑβδομήκοντα αὐτῶν, ἓξ ἀφ' ἑκάςου πλοίου. Τρέψαντες δὲ τούτους, ἀνεχώρησαν εὐθὺς (*).

β΄. Ἔπειτα δὲ ἀπαντήσαντες πάλιν ἀνέμους ἐναντίους, ἐξῆλθον εἰς τὴν γῆν, καὶ ἔμειναν τρεῖς ἡμέρας

(α) Ὁμηρ. Ὀδυσ. Τ. 410. 482. Ἰλ. Β΄. 631. καὶ Εὐςάθ. Κ. 476. Ἀπολλόδ. Γ΄. Ι΄. 8. 9. Ιγ΄. 8. Ὑγῖν. 95. 96. 97. 98. Τζέτζ. ἐν Λυκόφρον. 384. 818. Προσμηρικ. 195. 297. 326. 340. καὶ Σχολ. Ὁμηρικ. 675. Βιργιλ. Αἰν. Β΄. 261. καὶ Σέρβ. Αὐτόθ. 81. Δίκτ. Α΄. δ΄. Ε΄. γ΄. Κ΄. Ὀβίδ. Μετ. Ιγ΄. —

(*) Ἐντεῦθεν ἄρχονται τὰ κεφάλαια τῆς πλάνης, ἅπερ διηγεῖται ἀρχόμενος ἀπὸ τοῦ Ι τῆς Ὀδυσσείας κατὰ τὸν ποιητικὸν τρόπον, καὶ ἐν τῷ Μ. καταντᾷ εἰς τὴν Καλυψώ. Τὰ δὲ ἀπὸ τῆς Καλυψοῦς

ἀναπαυόμενοι. Δὲν λέγει ὅμως ποία ἦτον ἡ γῆ αὕτη.

γ΄. Ἀναχθέντες δ' ἐκεῖθεν, ἔφθασαν εἰς τὴν Μαλαίαν ἄκραν τῆς Πελοποννήσου πλήρεις χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης, ὅτι ἐπλησίασαν εἰς τὴν Ἰθάκην. Πνεύσας δὲ ἐξαίφνης βορέας σφοδρὸς, ἔτρεψεν αὐτοὺς πρὸς τὸ Ἰόνιον πέλαγος, ἔνθεν, περάσαντες ἀριστερόθεν τῆς Κυθήρας, καὶ περιπλανηθέντες ἐννέα ἡμέρας, ἔφθασαν τὴν δεκάτην εἰς τὴν Σικελίαν πρὸς τὴν χώραν τῶν Λωτοφάγων. Ἔπεμψε τοίνυν δύο ἑταίρους καὶ ἕνα κήρυκα, νὰ κατασκοπεύσωσι τὴν χώραν. Ἀλλ' ἐκεῖνοι μιγέντες μετὰ τῶν Λωτοφάγων, καὶ φαγόντες Λωτὸν, ἔμειναν ἐκεῖ. Ἐλθὼν δὲ ἔλαβεν αὐτοὺς, καὶ ἀφ' οὗ τοὺς ἔδησεν εἰς τὰ πλοῖα, ἀνεχώρησεν εὐθὺς, φοβούμενος, μήπως φάγωσι καὶ οἱ ἄλλοι Λωτόν.

ε΄. Ἐκεῖθεν δὲ ἦλθον τὴν νύκτα εἰς μικράν τινα νῆσον τῶν Κυκλώπων ἔρημον, καὶ πολλὰς ἀγρίας αἶγας ἔχουσαν, καὶ ἔμειναν ἐκεῖ. Τῇ δ' ἐπαύριον θηρεύσαντες ἑκατὸν δεκαοκτὼ αἶγας, εὐωχοῦντο ὅλην τὴν ἡμέραν. Κατὰ δὲ τὸ ἑσπέρας εἶδον πῦρ εἰς τὴν χώραν τῶν Κυκλώπων, ἤκουον καί τινα φωνὴν ἀμυδράν· ὅθεν τῇ ἐπαύριον λαβὼν τὸ πλοῖον αὐτοῦ μόνον, ἦλθεν ἐκεῖ, καὶ ἔκρυψεν αὐτὸ εἰς αἰγιαλὸν ἀπόκρυφον. Λαβὼν δὲ δώδεκα ἀνθρώπους, καὶ τὸν Μαρώνειον οἶνον, καί τινα φαγητὰ, εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ Πολυφήμου, ὅτε ἐκεῖνος ἔβοσκεν ἔξω τὰ πρόβατα. Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι εἶπον, νὰ φάγωσι γάλα καὶ τυρὸν, νὰ λάβωσι καὶ ὅσα πρόβατα δυνηθῶσι, καὶ νὰ φύγωσιν. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἤθελε νὰ ἴδῃ καὶ τὴν εἰκόνα καὶ τὸ ἦθος τοῦ Πολυφήμου· ὅθεν κρυβέντες εἰς τὰς γωνίας τοῦ σπηλαίου, περιέμενον.

μέχρι τῶν Φαιάκων διηγήθη πρότερον ἐν τῷ Π. Ὅθεν λέγει πρὸς τὸ τέλος τοῦ Μ.

— τί τοι τάδε μυθολογεύω;
„Ἤδη γάρ τοι χθιζὸς ἐμυθεόμην ἐν οἴκῳ σοί τε καὶ ἰφθίμῃ ἀλόχῳ.

Ἀποτείνεται γὰρ πρὸς τὴν Ἀρήτην ἡ διήγησις, ἀκούοντος καὶ τοῦ Ἀλκινόου.

Ἐλθὼν οὖν ὁ Πολύφημος τὸ ἑσπέρας, καὶ ἀνάψας πῦρ, εἶδεν αὐτοὺς, καὶ ἠρώτησε τίνες ἦσαν, πόθεν ἔρχονται, καὶ ποῦ εἶναι τὸ πλοῖον αὐτῶν. Ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς εἰπὼν, ὅτι ἦσαν ἐκ τοῦ ςρατεύματος τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἐπιςρέφοντες περιπλανώμενοι ἐκ τῆς Τρωάδος, καὶ τὸ πλοῖον αὐτῶν ἐναυάγησεν, ἐζήτησε φιλοξενίαν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ξενίου Διός. Τότε ὁ Πολύφημος, εἰπὼν, ὅτι οἱ Κύκλωπες οὔτε λατρεύουσιν, οὔτε φοβοῦνται τοὺς Θεοὺς, ἰσχυρώτεροι ἐκείνων ὄντες, ἔφαγε ἕνα ἐξ αὐτῶν τὸ ἑσπέρας, καὶ ἄλλους δύο τὸ πρωῒ, ἔπειτα ἐξέβαλε τὰ πρόβατα εἰς τὴν βοσκὴν, καὶ ἔκλεισεν αὐτοὺς εἰς τὸ σπήλαιον. Βλέπων δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς τὸν κίνδυνον μέγαν, καὶ ἄφευκτον, ἐπειδὴ ἡ θύρα τοῦ σπηλαίου ἦτον λίθος μέγιςος καὶ ἀκίνητος, ἀπεφάσισε, νὰ τυφλώσῃ τὸν Κύκλωπα. Ἦτον ἐν τῷ σπηλαίῳ ἓν δένδρον ὁλόκληρον, ὅπερ μετεχειρίζετο ὡς ῥάβδον ὁ Πολύφημος. Τοῦτο ἐπελέκησαν, καὶ ἐλέπτυναν ἐργαζόμενοι ὅλην τὴν ἡμέραν, ἔπειτα κρύψαντες αὐτὸ ὑπὸ τὴν κόπρον τῶν προβάτων, ἡσύχαζον.

Ἐλθὼν δὲ τὸ ἑσπέρας, ἔφαγεν ἄλλους δύο, καὶ τότε ἔδωκεν αὐτῷ ὁ Ὀδυσσεὺς Μαρώνειον οἶνον. Πιὼν οὖν δὶς καὶ τρὶς, καὶ μεθύσας, ἠρώτησεν αὐτὸν πῶς ὀνομάζεται, ὑποσχόμενος καὶ χάριν τινὰ διὰ τὸν οἶνον. Ἐκεῖνος δὲ εἶπεν, ὅτι ὀνομάζεται Οὖτις. Οὐκοῦν, εἶπε, τὸν Οὖτιν ἐγὼ καταφαγοῦμαι τελευταῖον, τοὺς δ' ἄλλους πρότερον, καὶ μετ' ὀλίγον ἐκοιμήθη. Ἀκούσας δὲ τὴν παρηγορίαν ταύτην ὁ Ὀδυσσεὺς, ἔκαυσε τὴν κορυφὴν τοῦ ῥοπάλου, καὶ ἐμπήξας αὐτὸ εἰς τὸν ὀφθαλμὸν αὐτοῦ, τὸν ἐτύφλωσεν. Ἐπειδὴ τοίνυν ἤρξατο κράζειν καὶ βοᾷν ὀλοφυρόμενος, συνέδραμον οἱ ἄλλοι Κύκλωπες, καὶ ἠρώτησαν ἔξωθεν, τί ἔπαθεν· ἐκεῖνος δ' ἀπεκρίθη· ὁ Οὖτις μὲ ἐφόνευσε δολίως. Ὅθεν ἀνεχώρησαν, νομίσαντες, ὅτι μαίνεται. Τὸ δὲ πρωῒ ἀνοίξας τὴν θύραν, ἐκάθησεν ἐκεῖ ψηλαφῶν τὰ πρόβατα, ἐξερχόμενα ὑπὸ τὰ σκέλη αὐτοῦ, ἵνα εὕρῃ τοὺς κακούργους. Ἀλλ' ἐκεῖνοι ἐκλέξαντες τοὺς μεγίςους καὶ δασυμάλλους

κριούς, ἐξῆλθον κεκρυμμένοι ὑπὸ τὴν κοιλίαν αὐτῶν· ἔπειτα ἁρπάσαντες καὶ πολλὰ πρόβατα, ἦλθον εἰς τὸ πλοῖον. Ἀναγόμενος δὲ ἔκραζεν ὁ Ὀδυσσεὺς, καθυβρίζων αὐτόν. Τότε ἁρπάσας τὴν κορυφὴν τινὸς μεγάλου ὄρους, καὶ ῥίψας αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν, κατετάραξεν αὐτὴν, ὥςε ἐπέςρεψε τὸ πλοῖον πάλιν εἰς τὴν γῆν. Ἀπομακρυνθέντες δὲ πάλιν ὀλίγον, οἱ μὲν ἄλλοι ἔλεγον, νὰ μὴ κράξῃ πλέον, καὶ ἐρεθίσῃ πάλιν ἐκεῖνο τὸ ἄγριον καὶ κινδυνῶδες θηρίον· ἀλλ' ἐκεῖνος κράξας, εἶπεν· ὦ Κύκλωψ, ὁ Ὀδυσσεὺς τοῦ Λαέρτου σὲ ἐτύφλωσε. Τότε ἐνεθυμήθη τὸν μάντιν Τήλεμον, ὅςτις προεῖπεν αὐτῷ τὴν δυςυχίαν ταύτην. Ἐπικαλεσάμενος δὲ τὸν πατέρα αὐτοῦ Ποσειδῶνα εἰς ἐκδίκησιν, ἔῤῥιψε πέτραν μεγίςην πρὸς τὸ πλοῖον, ὅπερ ἐκινδύνευσε πάλιν. Τέλος δὲ ἦλθον εἰς τὰ ἄλλα πλοῖα, καὶ εὗρον τοὺς λοιποὺς ὀδυρομένους περιμένοντας αὐτούς. Σφάξαντες οὖν τὰ πρόβατα τοῦ Πολυφήμου, καὶ δειπνήσαντες, ἐκοιμήθησαν ἐκεῖ τὴν νύκτα ἐκείνην.

ϛ'. Τῇ ἐπαύριον δὲ ἦλθον κωπηλατοῦντες εἰς τὴν νῆσον τοῦ Αἰόλου, καὶ ἔμειναν ἕνα ὁλόκληρον μῆνα, φιλοφρονούμενοι, καὶ ἐρωτώμενοι περὶ τοῦ πολέμου, καὶ λοιπῶν (*).

ζ'. Λαβὼν οὖν ἐκεῖθεν τοὺς ἀνέμους εἰς τὸν ἀσκὸν, ὡς εἴρηται, ἀπέπλευσε, καὶ μετὰ δέκα ἡμερῶν πλοῦν, ἔβλεπον σχεδὸν τὴν Ἰθάκην. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἀπεκοιμήθη αὐτὸς, καὶ οἱ ἄλλοι ἄνοιξαν τὸν ἀσκὸν, συνέβη τρικυμία, καὶ ἐπέςρεψεν αὐτοὺς πάλιν εἰς τὴν νῆσον τοῦ Αἰόλου, ὅςτις δὲν ἐδέχθη πλέον αὐτοὺς διὰ τὴν παρακοήν.

η'. Ἀναχωρήσαντες δὲ ἐκεῖθεν κωπηλατοῦντες, ἐπειδὴ ὁ Αἴολος ἔκλεισε τοὺς ἀνέμους, ἦλθον τὴν ἑβδόμην ἡμέραν εἰς τὴν Λαιςρυγονίαν, ὅπου συνέτριψαν τὰ ἕνδεκα πλοῖα οἱ Λαιςρυγόνες, ὡς εἴρηται ἐκεῖ, καὶ

(*) Ἑξῆς ἄρχεται τὸ Κ'.

ἔμεινεν ὁ Ὀδυσσεὺς μὲ ἓν πλοῖον, καὶ μὲ τεσσαράκοντα πέντε ἀνθρώπους.

θ'. Ἀναχωρήσαντες δὲ ἐκεῖθεν, ἦλθον μετὰ φόβου καὶ τρόμου εἰς τὴν νῆσον τῆς Κίρκης, καὶ ἐξελθόντες εἰς τὴν γῆν, ἔκειντο δύο ἡμερονύκτια ἄσιτοι, θρηνοῦντες καὶ ὀλοφυρόμενοι διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν ἑταίρων αὐτῶν. Τὴν δὲ τρίτην ἡμέραν κατασκοπεύσας ὁ Ὀδυσσεὺς τὴν νῆσον, καὶ ἰδὼν τὰ βασίλεια τῆς Κίρκης, διεμοίρασεν αὐτοὺς εἰς δύο μέρη, ἑκάτερον ἀνὰ εἴκοσι δύο ἀνθρώπους. Τάξας τοίνυν καὶ ϛρατηγοὺς, τοῦ μὲν ἑνὸς μέρους τὸν Εὐρύλοχον, τοῦ δ' ἄλλου ἑαυτὸν, ἐκλήρωσε, καὶ ἔπεσεν ὁ κλῆρος ἐπὶ τὸν Εὐρύλοχον, ἵνα ἔλθῃ εἰς ἐξέτασιν τοῦ τόπου· αὐτὸς δ' ἔμεινε μὲ τοὺς λοιποὺς εἰς φύλαξιν τοῦ πλοίου, τῆς μόνης παρηγορίας. Ἀσπασθέντες οὖν τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν, κλαίοντες καὶ ὀδυρόμενοι, ἦλθον εἰς τὰ βασίλεια τῆς Κίρκης, καὶ ἔπαθον ὅσα εἰρέθησαν ἐκεῖ. Ἔμειναν ἐκεῖ ἕνα χρόνον, καὶ εἶπε πρὸς τὸν Ὀδυσσέα ἡ Κίρκη, ὅτι εἶναι ἀδύνατον, νὰ ἐπιϛρέψῃ εἰς τὴν Ἰθάκην, ἂνδὲν καταβῇ εἰς τὸν ᾅδην, νὰ ἐρωτήσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ Τειρεσίου. Ἔπειτα δὲ συνεβούλευσεν αὐτῷ τὸν τόπον καὶ τρόπον, πόθεν καὶ πῶς νὰ καταβῇ. Ἐν ᾧ δ' ἡτοιμάζετο, εἷς τῶν ἑταίρων Ἐλπήνωρ καλούμενος μεθυσμένος ὢν, ἔπεσε καὶ ἐφονεύθη· ὅθεν ἀφῆκεν αὐτὸν ἄταφον διὰ τὴν βίαν.

ι'. Ἀναχωρήσαντες ἐκεῖθεν, ἦλθον εἰς τὸν Ἑσπέριον καὶ Κιμέριον καλούμενον Ὠκεανὸν, καὶ ἐκεῖθεν κατέβησαν εἰς τὸν Ἅδην, ὅπου ὁ Ὀδυσσεὺς σκάψας βόθρον, καὶ θυσιάσας ἐν αὐτῷ κριὸν καὶ πρόβατον, ἐκάλεσε τὰς ψυχὰς, ἵνα πίωσιν αἷμα. Ἰδὼν δὲ πρῶτον τὴν ψυχὴν τοῦ Ἐλπήνορος ἐρχομένην, καὶ θαυμάσας, ἠρώτησεν αὐτὴν, πῶς ἦλθε πρότερον αὐτοῦ, πεζὴ οὖσα· Ἐκείνη ὅμως παρεκάλεσε, νὰ θάψῃ τὸ σῶμα αὐτῆς, ὅταν ἐπιϛρέψῃ. Ἔπειτα δὲ ἦλθε καὶ ἡ ψυχὴ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ἀντικλείας. Αὐτὸς ὅμως ἑλκύσας τὸ ξίφος, δὲν ἄφηνεν αὐτὰς, νὰ πίωσιν αἷμα, πρὶν ἐρωτήσῃ τὴν

ψυχὴν τοῦ Τειρεσίου. Ἐλθοῦσα δὲ καὶ ἐκείνη, καὶ πιοῦσα αἷμα ἐκ τοῦ βόθρου, προεῖπεν αὐτῷ πάντα τὰ μέλλοντα. Ἔπειτα ἦλθον καθεξῆς αἱ ψυχαὶ πάντων τῶν ἡρώων ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, πίνουσαι αἷμα, καὶ διηγούμεναι τίς ἦτον ἕκαςος, τί ἔπαθεν εἰς τὸν κόσμον, καὶ πῶς ἀπέθανε. Τέλος δὲ φοβηθεὶς μήπως ἔλθῃ καὶ ἡ Μέδουσα, ἐπέςρεψεν εἰς τὴν Κίρκην πάλιν, καὶ ἔθαψε τὸν Ἐλπήνορα.

ια'. Συμβουλευθεὶς τοίνυν καὶ ὑπὸ τῆς Κίρκης περὶ τῆς ἐπιςροφῆς αὐτοῦ, καὶ προφυλάξεως τῶν μελλόντων κινδύνων, καὶ ἐφοδιασθεὶς, ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν, καὶ ἀπήντησε πρῶτον κίνδυνον τὴν μελῳδίαν τῶν Σειρήνων. Ἀποφυγὼν δὲ τοῦτον, ὡς εἴρηται, ἦλθε μεταξὺ τῆς Σκύλλης καὶ Χαρύβδεως, ὅπου ἥρπασεν ἡ Σκύλλα ἓξ ἑταίρους αὐτοῦ· οἱ δὲ ἄλλοι ἐσώθησαν, κωπηλατήσαντες συντονώτερον, καὶ ἦλθον εἰς τὴν Θρινακίαν νῆσον, ὅπου ἦσαν οἱ βόες τοῦ Ἡλίου. Ἔμειναν τοίνυν τριάκοντα ἐννέα. Ὀνομαςοὶ δὲ ἦσαν, ὁ Εὐρύλοχος καὶ Περιμήδης, οἵτινες ἔδησαν αὐτὸν εἰς τὸν ἱςὸν, παραπλέοντες τὰς Σειρήνας. Ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς, κατὰ τὴν συμβουλὴν τοῦ Τειρεσίου καὶ τῆς Κίρκης, δὲν ἤθελε νὰ ἐξέλθωσιν εἰς τὴν νῆσον ταύτην· ἀλλ' οἱ ἄλλοι, καὶ μάλιςα ὁ Εὐρύλοχος, διϊσχυρίζοντο, λέγοντες, ὅτι ἦτον ἀνάγκη, νὰ ἀναπαυθῶσιν ὀλίγον εἰς τὴν γῆν· ὅθεν ἐξώρκισεν αὐτοὺς, νὰ μὴ βλάψωσι τὰς βοῦς τοῦ Ἡλίου, ἐπειδὴ ἦτον κακὸν εἰς ὅλους. Ἐπειδὴ δὲ ἔπνεε νότος συνεχὴς καὶ ἐναντίος τοῦ πλοῦ, ἔμειναν ἐκεῖ ἕνα μῆνα, καὶ ἔφαγον ὅλα τὰ ἐφόδια, ὅσα ἔδωκεν αὐτοῖς ἡ Κίρκη· ὅθεν ἔζων δυςυχέςατα μόνον ἐκ τῆς ἄγρας καὶ θήρας. Ἀναχωρήσαντος οὖν ποτε τοῦ Ὀδυσσέως πρὸς τὸ ἐνδότερον τῆς νήσου προσευχῆς χάριν, καὶ ἀποκοιμηθέντος ἐκεῖ, ἔπεισεν ὁ Εὐρύλοχος τοὺς ἄλλους, νὰ σφάξωσί τινας βοῦς τοῦ Ἡλίου, καὶ ὅταν ἔλθωσιν εἰς τὴν Ἰθάκην, κτίζουσι ναὸν τοῦ Ἡλίου ἀντὶ τούτων. Καὶ τέλος, ἂν ὀργισθῇ ὁ Ἥλιος, καὶ πνίξῃ αὐτοὺς, θελήσει καὶ τῶν ἄλλων θεῶν, ἀποθνήσκουσι

θάνατον ἐλαφρότερον τῆς πείνης; Ἔσφαξαν τοίνυν τὰς βοῦς, καὶ ἔψησαν αὐτάς. Ἐρχόμενος δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς, ἠσθάνετο τὴν ὀσμὴν μακρόθεν, καὶ ἐνόησε τὸ γεγονός· ἀλλ' ἐγένετο τὸ κακόν. Διὸ ἐκεῖνοι μὲν εὐωχοῦντο ἓξ ἡμέρας, αὐτὸς δ' ἐκάθητο λυπούμενος καὶ μελαγχολῶν, προβλέπων τὸν κίνδυνον.

Ιβ'. Τὴν δὲ ἑβδόμην ἡμέραν ἐκόπασεν ὁ νότος, καὶ ἀπέπλευσαν ἐκεῖθεν· Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον πνεύσας Ζέφυρος σφοδρότατος, διήγειρε μεγάλην ταραχὴν καὶ τρικυμίαν, ὥςε ἔπεσεν ὁ ἱςὸς, καὶ ἐφόνευσε τὸν κυβερνήτην. Μετ' ὀλίγον δὲ ἔπεσε κεραυνὸς, καὶ συνέθραυσε τὸ πλοῖον. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἐπνίγησαν ἅπαντες. ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς δήσας τὸν ἱςὸν καὶ τὴν τρόπιν ὁμοῦ, καὶ καθήσας ἐπ' αὐτῶν, ἐφέρετο ὅλην τὴν νύκτα κλυδονιζόμενος ἐπὶ τῶν κυμάτων, καὶ ἀνατέλλοντος τοῦ ἡλίου, εὑρέθη πλησίον τῆς Χαρύβδεως. Ἔτυχε δὲ τις συκῆ ἄνωθεν τοῦ σπηλαίου τῆς Χαρύβδεως, καὶ πηδήσας, ἐκρεμάσθη ἀπ' αὐτῆς, ὅτε ἡ Χάρυβδις ἐρρόφησε τὸ ὕδωρ. Ὅτε δὲ ἀνέδωκε πάλιν τὸ ὕδωρ καὶ τὰ ξύλα, ἐκάθησεν εἰς αὐτὰ, καὶ ἐφέρετο ἐννέα ἡμερονύκτια κυματιζόμενος, καὶ τὴν δεκάτην ἡμέραν ἐξῆλθεν εἰς τὴν Ὠγυγίαν νῆσον τῆς Καλυψοῦς, ἔνθα διατρίψας ἑπτὰ χρόνους, ἐτεκνοποίησεν ἐξ αὐτῆς, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Ἐδοκίμασε μὲν ἡ Καλυψὼ νὰ τὸν κρατήσῃ, μὴ δυνηθεῖσα δὲ, ἔδωκεν αὐτῷ ἐργαλεῖα, νὰ κατασκευάσῃ πλοιάριον·

Ιγ'. Κατασκευάσας οὖν τὸ πλοῖον εἰς τέσσαρας ἡμέρας, λαβὼν καὶ ἐφόδια παρὰ τῆς Καλυψοῦς, ἀπέπλευσε τὴν πέμπτην ἡμέραν μόνος, καὶ πλεύσας δεκαεπτὰ ἡμέρας εὐτυχῶς, εἶδε τῇ δεκάτῃ ὀγδόῃ τὴν νῆσον τῶν Φαιάκων, τὴν νῦν Κέρκυραν· Τότε ὁ Ποσειδῶν ἐγείρας τρικυμίαν, εἰς ἐκδίκησιν τοῦ Πολυφήμου, ἀνέτρεψε τὸ πλοιάριον, καὶ ἔπεσεν ὁ Ὀδυσσεὺς πάλιν εἰς τὴν θάλασσαν. Βυθιζόμενος δὲ εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ πάλιν ἐξερχόμενος ὑπὸ τῆς συςροφῆς τῶν κυμάτων, καὶ ὁρμῶν πρὸς τὸ πλοῖον, καὶ κινδυνεύων συνεχῶς, ἔφθασεν αὐτὸ ἀνατετραμμένον ὂν, καὶ καθήσας ἐν τῷ

μέσῳ, ἐφέρετο δύο ἡμέρας ἔνθεν κἀκεῖθεν ἀκυβέρνητος κατὰ τὴν ὁρμὴν τῶν κυμάτων· Ἐπιφανεῖσα δὲ ἡ Λευκοθέα τὴν τρίτην ἡμέραν, καὶ εἰποῦσα, νὰ ἀφήσῃ τὸ πλοῖον καὶ τὰ ἐνδύματα, ἔδωκεν αὐτῷ τὸ κρήδεμνον, ἵνα ἁπλώσῃ αὐτὸ ὑπὸ τὸ σῆθος, καὶ οὕτω κολυμβῶν, νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν ῥηθεῖσαν νῆσον. Ἐκεῖνος ὅμως ἤθελε νὰ μείνῃ εἰς τὸ πλοῖον, ἀλλ' εὐθὺς ἔρριψαν αὐτὸν τὰ κύματα εἰς τὴν θάλασσαν. Καὶ οὕτω κολυμβήσας καὶ πολλάκις κινδυνεύσας, ἐξῆλθεν εἰς την νῆσον πλησίον τινὸς ποταμοῦ, καὶ ἀναβὰς εἰς τὸ ἐκεῖ παραθαλάσσιον δάσος, ἀπεκοιμήθη, περιτυλιχθεὶς εἰς τὰ φύλλα.

Κατέβη δὲ κατὰ τύχην τότε εἰς τὸν ποταμὸν ἡ Ναυσικάα, θυγάτηρ τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων μετὰ τῶν θεραπαινίδων αὐτῆς, νὰ λευκάνῃ τὰ φορέματα, καὶ παίζουσαι ἐκεῖ καὶ τερπόμεναι ὡς νεάνιδες, ἐξύπνισαν αὐτόν. Ἰδὼν οὖν αὐτὰς ἐζήτησε βοήθειαν· Ἡ δὲ Ναυσικάα ἔδωκεν αὐτῷ φορέματα, καὶ φαγητὸν, ἔπειτα τὸν ἔφερεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ἔνθα ηὗρε καλὴν ὑποδοχὴν, ὡς ξένος καὶ ἀγνώριςος. Μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον ἐγνώρισεν ἡ Ἀρήτη γυνὴ τοῦ Ἀλκινόου τὰ φορέματα, καὶ ἠρώτησε πόθεν ἔλαβεν αὐτά. Τότε τοίνυν διηγήθη τὰ ἀπὸ τῆς Ὠγυγίας συμβεβηκότα μόνον, ἅπερ περιέχει τὸ Η τῆς Ὀδυσσείας. Μετὰ δὲ ταῦτα καλέσας ὁ Ἀλκίνοος τοὺς Φαίακας εἰς ἐκκλησίαν, ἵνα συμβουλευθῶσι περὶ τοῦ ξένου, παρεσκεύασε καὶ τὸ πλοῖον, ἵνα ἐξαποςείλωσιν αὐτὸν, ὅπου θέλει, καὶ εὐωχίαν μεγαλοπρεπῆ. Μετὰ δὲ τὴν εὐωχίαν κατέςησε καὶ ἀγῶνα δίσκου, ὅπου ἠγωνίσθη καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς, μὲ τοὺς ἀρίςους τῶν Φαιάκων. Τότε ἔψαλεν ὁ μουσικὸς Δημοδόκος διάφορα μέλη, καὶ ποιήματα, ἐν οἷς καὶ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Δουρείου ἵππου εἰς τὴν Τρωάδα. Τοῦτο δὲ ἀκούσας ὁ Ὀδυσσεὺς ἔκλαυσε, καὶ ὁ Ἀλκίνοος περίεργος γενόμενος, ἠρώτησεν αὐτὸν τὶς ἐςι, καὶ πόθεν, καὶ διὰ τὶ κλαίει. Ὅθεν φανερωθεὶς, διηγήθη τὴν προτέραν πλάνην καὶ τὰ συμβε-

βηκότα ἐκεῖνα, ἀπὸ τῆς Τρῳάδος μέχρι τῆς Ὠγυγίας ἅπερ περιέχει τὸ Ι, Κ, Λ, καὶ Μ τῆς Ὀδυσσείας.

ΙΔ'. Ἔδωκαν οὖν αὐτῷ οἱ Φαίακες δῶρα πολύτιμα ἔπειτα ἔπεμψαν αὐτὸν εἰς τὴν Ἰθάκην μὲ πλοῖον μεγαλοπρεπῶς κεκοσμημένον. Ἀπεκοιμήθη δὲ εἰς τὴν πρύμνην, καὶ ἐξέβαλον αὐτὸν οἱ ναῦται κοιμώμενον εἰς τὸ λιμένα τοῦ Φόρκυνος καλούμενον. Τὰ δὲ δῶρα ἔβαλον μακρὰν τῆς ὁδοῦ πλησίον τινὸς ἐλαίας, ἵνα μὴ λάβωσιν αὐτὰ οἱ διαβαίνοντες· ἔπειτα ἐπέςρεψαν, καὶ τότε ἐπέτρωσεν ὁ Ποσειδῶν τὸ πλοῖον αὐτῶν. Ἐγερθεὶς οὖν ὁ Ὀδυσσεὺς, καὶ συμβουλευθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, ἔκρυψε τὰ δῶρα εἰς ἓν σπήλαιον, ἔπειτα ἦλθε πρὸς τὸν Εὔμαιον τὸν συβώτην αὐτοῦ εἰς τοὺς ἀγροὺς ἀγνώριςος, ὡς γέρων ἐπαίτης. Ὡμίλησαν τοίνυν πολλὰ καὶ διάφορα, ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς διηγούμενος, ὅτι ἦτον ἐκ τῆς Κρήτης, καὶ ἦλθεν εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, καὶ ἄλλα. Ὁ δὲ Εὔμαιος, εἰπὼν ἄλλα τε πολλὰ, διηγήθη καὶ περὶ τοῦ οἴκου, καὶ αὐτοῦ τοῦ Ὀδυσσέως. Ἐν τούτοις δὲ ἐπιςρέψας ὁ Τηλέμαχος ἐκ τῆς Πύλου, καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἐκεῖ, ἠρώτησε τὸν Εὔμαιον, τίς ἦτον. Ἐκεῖνος δὲ εἶπεν, ὅσα παρ' αὐτοῦ τοῦ Ὀδυσσέως ἤκουσε. Μετὰ δὲ ταῦτα ἔπεμψεν αὐτὸν πρὸς τὴν Πηνελόπην, νὰ ἀναγγείλῃ τὴν ἔλευσιν αὐτοῦ ἐκ τῆς Πύλου. Καὶ τότε εὑρὼν εὐκαιρίαν ὁ Ὀδυσσεὺς, ἐφανερώθη πρὸς τὸν Τηλέμαχον, καὶ ἐβουλεύοντο περὶ τῆς μνηςηροφονίας. Ἔπειτα δὲ ἦλθεν ὁ Τηλέμαχος εἰς τὸν οἶκον, καὶ μετ' ὀλίγον ἔφερεν ὁ Εὔμαιος καὶ τὸν Ὀδυσσέα, ὡς ξένον καὶ ἐπαίτην· ἐπειδὴ μόνον ὁ Τηλέμαχος ἐγνώριζεν αὐτόν· ἐγνώρισε δὲ αὐτὸν καὶ ὁ οἰκιακὸς σκύλος, ὅτε εἰσήρχετο εἰς τὸ συμπόσιον τῶν μνηςήρων, τὸν ὁποῖον ἀνέθρεψεν αὐτός· ἀλλὰ τοῦτο δὲν παρετηρήθη. Ἐνταῦθα παύει ἡ πλάνη, καὶ ἄρχεται τὸ ἔργον τῆς μνηςηροφονίας, ἐμπεριεχόμενον εἰς τὰ ἑξῆς ςοιχεῖα· ἐπειδὴ ἦλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ.

Ἦτον δὲ ἐν τῷ συμποσίῳ τῶν μνηςήρων τὶς ἐπαίτης, παράσιτος ἀδιάλειπτος, λαίμαργος, ἀδδηφάγος, ὁ

οἰνοπότης εἰς ὑπερβολὴν, Ἶρος καλούμενος. Οὗτος ἰδὼν τὸν Ὀδυσσέα, καὶ φθονήσας, νομίζων, ὅτι ἦτον τῷ ὄντι ἐπαίτης, ἐδίωκεν αὐτὸν ἔξω· Ἐκεῖνος δὲ ἀνθιςάμενος, ἔφερε τὸ πρᾶγμα εἰς ἀγῶνα πυγμῆς. Καὶ τέλος πλήξας αὐτὸν εἰς τὸ ςόμα, ἐξέβαλε πάντας τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ, ῥίψας καὶ αὐτὸν κατα γῆς· ἔπειτα λαβὼν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ποδὸς, τὸν ἔσυρεν ἔξω εἰς τὴν αὐτὴν, λέγων·

„Ἐνταυθοῖ νῦν ἧσο, κύνας τε σύας τ' ἀπερύκων,
„Μηδὲ σύγε ξείνων καὶ πτωχῶν κοίρανος εἶναι,
„Λυγρὸς ἐών.

Ἐγέλασαν δὲ ἐπὶ τούτῳ πάντες οἱ μνηςῆρες. Μετὰ δὲ τὴν διάλυσιν τοῦ συμποσίου, ὅτε ἀνεχώρησαν οἱ μνηςῆρες εἰς τοὺς οἴκους αὐτῶν, ἵνα κοιμηθῶσιν, εἶπε πρὸς τὸν Τηλέμαχον, νὰ φέρῃ τὰ ὅπλα εἰς τὸν θάλαμον, ὅπερ ἐξετέλεσεν εὐθὺς, βοηθούμενος ὑπὸ τῆς Εὐρυκλείας, ἔπειτα ἀνεχώρησε, συμβουλῇ τοῦ Ὀδυσσέως, ἵνα ὁμιλήσῃ ἐκεῖνος μὲ τὴν Πηνελόπην. Ἰδοῦσα δ' αὐτὸν ἐκεῖ περιμένοντα ἡ δούλη τῆς Πηνελόπης Μελανθὼ, εἶπε· τὶ προσμένεις ἐνταῦθα, ὅπου διατρίβουσιν αἱ γυναῖκες; ἔξελθε ἔξω εἰς τὴν θύραν νὰ κοιμηθῇς· ἢ θέλεις νὰ σὲ διώξω μὲ τὸν δαυλόν; Ἰδὼν δὲ πρὸς αὐτὴν ἀγρίως, εἶπε· τὶ μὲ διώκεις; ἢ διότι δὲν ἔχω καλὰ φορέματα; Ἐγὼ εἶμαι πτωχὸς ἄνθρωπος, καὶ ζητῶ ἐλεημοσύνην ἐξ ἀνάγκης· οἱ δὲ πτωχοὶ τοιαῦτα φορέματα ἔχουσι, καὶ τοιοῦτοι εἶναι· ἢ νομίζεις, ὅτι δὲν ἤμην καὶ ἐγὼ πλούσιος, καὶ δὲν ἠλέησα πτωχοὺς, καὶ δὲν εἶχον μυρίους δούλους; Ἀλλ' ὁ Ζεὺς οὕτως ἠθέλησε. Ταῦτα δὲ ἀκούσασα ἡ Πηνελόπη, καὶ ἐπιπλήξασα τὴν δούλην, ὡμίλησε μὲ αὐτὸν, διηγουμένη τὴν καταδρομὴν τῶν μνηςήρων, τὸν ἀφανισμὸν τοῦ οἴκου, θρηνολογοῦσα καὶ τὸν Ὀδυσσέα. Ἐκεῖνος δὲ παρηγορῶν αὐτὴν ἔλεγεν, ὅτι ὁ Ὀδυσσεὺς, ὡς λέγουσιν, ἐδοκίμασε μὲν πολλὰς δυςυχίας, ὅμως ζῇ, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐλεύσεται. Ἔπειτα δὲ εἶπεν ἡ Πηνελόπη πρὸς τὴν Εὐρύκλειαν, νὰ πλύνῃ τοὺς πόδας αὐτοῦ. Τότε παρα-

τηροῦσα αὐτὸν ἡ Εὐρύκλεια, ἔλεγεν, ὅτι ὁμοιάζει πολὺ τὸν Ὀδυσσέα. Ἐκεῖνος δὲ εἶπε, ναὶ, καὶ ἄλλοι πολλοὶ λέγουσι τοῦτο. Ἰδοῦσα δὲ ὕστερον καὶ τὴν οὐλὴν τοῦ ποδὸς, ἐγνώρισεν αὐτὸν, πλὴν ἐκεῖνος εἶπε, νὰ σιωπήσῃ. Ὕστερον δὲ μετὰ πολλὰς συνδιαλέξεις, συνεβούλευσε τὴν Πηνελόπην, νὰ προτείνῃ τὸ τόξον πρὸς τοὺς μνηστῆρας, ἐπειδὴ ἠνάγκαζον αὐτὴν εἰς γάμον, λέγοντες ἄλλα τε πολλὰ, καὶ ὅτι ἀπέθανεν ὁ Ὀδυσσεύς.

Μετὰ δὲ ταῦτα, ἐν ᾧ ὁ Ὀδυσσεὺς παρεσκευάζετο, ἔχων ἤδη συνεργοὺς τὸν Τηλέμαχον, τὴν Εὐρύκλειαν, καὶ δύο πιστοὺς δούλους, τὸν Εὔμαιον καὶ Φιλοίτιον, προτείνῃ κατὰ τύχην καὶ ἡ Πηνελόπη εἰς καιρὸν ἁρμόζοντα πρὸς τοὺς μνηστῆρας τὸ τόξον τοῦ Ὀδυσσέως, λέγουσα, ὅστις τανύσῃ αὐτὸ, καὶ τρυπήσῃ δώδεκα πελέκεις, ἐκεῖνον δέχεται ἄνδρα. Τοῦτο δὲ τὸ τόξον ἦτον τοῦ Εὐρύτου ἐκ τῆς Οἰχαλίας, καὶ ἔμεινεν εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἴφιτον. Γενόμενος δέ ποτε ὁ Ὀδυσσεὺς φίλος μὲ τὸν Ἴφιτον, ἔδωκεν αὐτῷ ξίφος καὶ δόρυ, καὶ ἔλαβε τὸ τόξον σημεῖον φιλίας. Καὶ ἐπειδὴ ἦτον μέγιστον καὶ δυσμεταχείριστον, τὸ ἐφύλαττεν εἰς τὴν ὁπλοθήκην. Ἀναστάντες τοίνυν οἱ μνηστῆρες, οἵτινες ἔτρωγον καὶ ἔπινον πάλιν, καὶ δοκιμάσαντες, δὲν ἐδυνήθησαν. Ἤθελε δὲ νὰ δοκιμάσῃ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς, ἀλλ' ἐκεῖνοι δὲν τὸ ἐδέχοντο, νὰ ἀγωνίζηται μὲ αὐτοὺς ἄνθρωπος ἐπαίτης. Τέλος δὲ κατέπεισεν αὐτοὺς ἡ Πηνελόπη. Ἐν τούτοις ὅμως εἶπεν ὁ Ὀδυσσεὺς, νὰ κλείσῃ τὴν θύραν τῆς αὐλῆς ὁ Φιλοίτιος, τοῦ δὲ οἴκου ἡ Εὐρύκλεια, νὰ ἐνοπλισθῇ καὶ ὁ Τηλέμαχος. Ἔπειτα οὖν τείνας τὸ τόξον, ἐτρύπησε πρῶτον τοὺς πελέκεις. Ἔπειτα ῥίψας τὰ πενιχρὰ φορέματα, καὶ σταθεὶς ἐν τῷ μέσῳ τῆς θύρας, ἔχυσε τὰ βέλη ἔμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ τοξεύσας πάλιν, ἐφόνευσε τὸν Ἀντίνοον, πίνοντα οἶνον, τὸν κάκιστον πάντων τῶν μνηστήρων. Οἱ δὲ ἄλλοι φοβηθέντες, ὑπεσχέθησαν, νὰ πληρώσωσι πάντα, ὅσα ἔφαγον καὶ ἔπιον εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ. Ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἐπείθετο· ὅθεν ὁ

Εὐρύμαχος ἑλκύσας τὸ ξίφος, ὥρμησε πρὸς αὐτὸν, ἀλλ' ἐτόξευσε καὶ τοῦτον. Ἔπειτα ὥρμησεν ὁ Ἀμφίνομος, νὰ διώξῃ αὐτὸν ἐκ τῆς θύρας, ἀλλ' ἀκοντίσας ὁ Τηλέμαχος, ἐφόνευσε καὶ τοῦτον· ἔπειτα δὲ ἐνώπλισε καὶ τοὺς δούλους.

Ἐν τούτοις δὲ δοῦλος τις τοῦ οἴκου Μελάνθιος καλούμενος, υἱὸς τοῦ αἰπόλου Δολίου, λαβὼν ὅπλα ἐκ τοῦ θαλάμου, ἐκόμισεν αὐτὰ πρὸς τοὺς μνηστῆρας, καὶ τότε ἐφοβήθη ὁ Ὀδυσσεύς. Ἔπεμψε δὲ τοὺς δούλους εἰς τὸν θάλαμον, καὶ εὗρον αὐτὸν λαμβάνοντα καὶ ἄλλα· ὅθεν δήσαντες τὸν προδότην, ἦλθον καὶ ἐκεῖνοι εἰς βοήθειαν, καὶ γενόμενοι τέσσαρες, ἐστάθησαν ὅλοι εἰς τὴν θύραν. Ἀλλ' οἱ μνηστῆρες ἦσαν πολλοὶ καὶ ἀνδρεῖοι· ἦλθεν ὅμως καὶ ἡ Ἀθηνᾶ εἰς τὸ μέρος τοῦ Ὀδυσσέως, μεταμεμορφωμένη εἰς τὸν Μέντορα, καὶ τότε ἐλυπήθησαν οἱ μνηστῆρες. Ἐπισημότεροι δὲ τούτων ἦσαν ἔτι, ὁ Ἀγέλαος, Εὐρύνομος, Ἀμφιμέδων, Δημοπτόλεμος, Πείσανδρος, καὶ Πόλυβος. Ὁ δὲ Ἀγέλαος εἶπε, νὰ ἀκοντίσωσιν οἱ ἓξ ἅμα πρὸς τὸν Ὀδυσσέα. Ἀλλ' ἡ Ἀθηνᾶ διεσκόρπισε τὰ δόρατα. Ἔπειτα δὲ εἶπεν ὁ Ὀδυσσεὺς, νὰ ἀκοντίσωσι καὶ αὐτοὶ ὅλοι κατ' ἐκείνων. Καὶ ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς ἐφόνευσε τὸν Δημοπτόλεμον, ὁ δὲ Τηλέμαχος τὸν Εὐρυάδην, ὁ Εὔμαιος τὸν Ἔλατον, καὶ ὁ Φιλοίτιος τὸν Πείσανδρον. Μετὰ δὲ ταῦτα στενοχωρηθέντες, περιεστάλθησαν πρὸς τὸν μυχὸν τοῦ οἴκου, ἀκοντίζοντες ἐκεῖθεν εἰς μάτην· ἐπειδὴ μόλις ἐπλήγωσεν ὀλίγον ὁ Ἀμφιμέδων τὸν Τηλέμαχον, καὶ ὁ Κτήσιππος τὸν Εὔμαιον. Ἀκοντίσαντες δὲ οὗτοι πάλιν ἅμα, ἐφόνευσαν, ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς τὸν Εὐρυδάμαντα, ὁ δὲ Τηλέμαχος τὸν Ἀμφιμέδοντα, ὁ δ' Εὔμαιος τὸν Πόλυβον, ὁ δὲ Φιλοίτιος τὸν Κτήσιππον. Ὁρμήσαντες δὲ ὕστερον πρὸς αὐτοὺς, ἐφόνευσεν ὁ Ὀδυσσεὺς τὸν Δαμαστορίδην Ἀγέλαον, καὶ ὁ Τηλέμαχος τὸν Εὐηνορίδην Λεώκριτον, καὶ οὕτως ἐγένετο τροπὴ τῶν μνηστήρων, καὶ φυγὴ, ὥστε ὁ μὲν μάντις Λειώδης παρεκάλει, θρηνῶν, τὸν Ὀδυσσέα, ἀλλ' ἔσφαξεν αὐτόν. Ὁ δὲ μου-

σικὸς Φήμιος, καὶ ὁ κήρυξ Μέδων παρακαλέσαντες ἐσώθησαν· ἐπειδὴ τούτους ἐκράτουν βιαίως οἱ μνηςῆρες. Οὕτω τοίνυν ἐφόνευσαν πάντας μέχρις ἑνὸς, καὶ τοιοῦτον τέλος ἔλαβεν ἡ μνηςηροφονία· ἔπειτα δὲ συνέβη καὶ ἡ θεραποντοκτονία.

Ἐπειδή τινες θεραπαινίδες τῆς Πηνελόπης ὡμοφρόνησαν μὲ τοὺς μνηςῆρας, καὶ ἀσελγαίνουσαι μὲ αὐτοὺς, ἔβλαπτον κατὰ πάντα τὸν οἶκον, μὴ πειθόμεναι πλέον καὶ εἰς τὴν Πηνελόπην, ἠρώτησεν ὁ Ὀδυσσεὺς τὴν Εὐρύκλειαν, πόσαι καὶ τίνες ἦσαν. Ἐκείνη δὲ εἶπεν, ὅτι ἔχομεν πεντήκοντα θεραπαινίδας, ὧν αἱ δώδεκα ἐξαπατηθεῖσαι ὑπὸ τῶν μνηςήρων, δὲν ἐπείθοντο οὔτε εἰς ἐμὲ, οὔτε εἰς τὴν Πηνελόπην. Ὅθεν εἶπε νὰ κράξῃ αὐτὰς ἐκεῖ. Ἔπειτα λέγει πρὸς τὸν Τηλέμαχον, καὶ πρὸς τοὺς δούλους· προςάξατε τὰς γυναῖκας ταύτας, νὰ ῥίψωσι τοὺς νεκροὺς ἔξω, καὶ νὰ πλύνωσι τὸ αἷμα, καὶ ἀφ᾽ οὗ καθαρίσωσι τὸν οἶκον, σφάξατε καὶ αὐτὰς ἐν τῷ μέσῳ τῆς αὐλῆς. Ἀλλ᾽ ὁ Τηλέμαχος ἐκρέμασεν αὐτὰς, μὴ θέλων νὰ μολύνῃ καὶ τὴν αὐλήν. Ἔπειτα ἔφερον καὶ τὸν προδότην Μελάνθιον εἰς τὴν αὐλὴν, καὶ ἔκοψαν τὰ ὦτα, τὴν ῥῖνα, τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας αὐτοῦ. Καὶ οὕτως ἐγένετο καὶ ἡ θεραποντοκτονία εὐθὺς μετὰ τὴν μνηςηροφονίαν, τὴν νύκτα, ὅτε ἡ Πηνελόπη ἀνεπαύετο εἰς τὸ ὑπερῷον, μηδόλως γινώσκουσα τὶ γίνεται εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς.

Τούτων οὖν οὕτω γενομένων, ἐκάλεσε τὴν Πηνελόπην, καὶ τότε ἐφανερώθη πρὸς αὐτήν. Ἔπειτα δὲ ἀναπαυόμενος μὲ αὐτὴν εἰς τὴν κλίνην, διηγήθη τὴν πλάνην καὶ δυςυχίαν αὐτοῦ. Τῇ δὲ ἐπαύριον λαμβάνει τὸν Τηλέμαχον, καὶ τοὺς δύο δούλους, καὶ ἔρχεται εἰς τοὺς ἀγροὺς πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ Λαέρτην. Καὶ ἐν ᾧ ἐγνωρίζετο πρὸς αὐτὸν, ἔφθασαν οἱ συγγενεῖς τῶν μνηςήρων, ζητοῦντες αὐτὸν ἔνοπλοι, ἀφ᾽ οὗ ἔθαψαν τοὺς νεκρούς. Συνέβη τοίνυν καὶ ἐκεῖ φιλονεικία. καὶ ἐφόνευσεν ὁ Λαέρτης τὸν Εὐπειθέα, τὸν πρῶτον ςασιώτην· καὶ οὕτως εἰρήνευσαν ὕςε-

ρου. Κατά τινας δὲ, ἐκάλεσαν τὸν Πύῤῥου τοῦ 'Αχιλλέως ἐκ τῆς 'Ηπείρου κριτὴν τῆς διαφορᾶς, ὅστις, τὸν μὲν 'Οδυσσέα κατεδίκασεν εἰς ἐξορίαν αἰώνιον, οἱ δὲ συγγενεῖς τῶν μνηστήρων, νὰ δίδωσι κατ' ἔτος φόρον εἰς τὸν οἶκον τοῦ 'Οδυσσέως, ὅπου ἔμεινεν ὁ Τηλέμαχος διάδοχος, πρόβατα, οἶνον, κηρία, ἔλαιον, καὶ ἄλλας. ποσότητος διωρισμένης, διὰ ὅσα ἔφαγον οἱ μνηστῆρες.

'Εγέννησε δὲ ἐκ μὲν τῆς Πηνελόπης τὸν Τηλέμαχον πρὸ τῆς ἐκστρατείας· ἔπειτα καὶ τὸν Πτολίπορθον· ἢ τὸν Πτολιπόρθην, κατ' ἄλλους.

'Εκ δὲ τῆς Κίρκης τὸν Αὔσονα, ἀφ' οὗ ὠνομάσθη, Αὐσονία ἡ 'Ιταλία· τὸν Ἄγριον, Λατῖνον, 'Ρῶμον, Τηλέγονον, τὴν Ἄντειαν καὶ Ἄρδειαν ἀφ' ὧν ὠνομάσθησαν αἱ πόλεις τῆς 'Ιταλίας Ἄντεια καὶ Ἄρδεια.

'Εκ δὲ τῆς Καλυψοῦς τὸν Ναυσίθοον καὶ Ναυσίνοον, περὶ ὧν οὐδὲν ἄλλο σώζεται. Ξενιζόμενος δὲ παρὰ τῷ Αἰόλῳ, ἔφθειρε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Πολυμήλαν. 'Ελθὼν καὶ εἰς τὴν Ἤπειρον, καὶ ξενισθεὶς παρὰ τῷ Τυρίμμα, ἐγέννησεν ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Εὐίππης τὸν Εὐρύαλον, ὃν ἔπεμψεν ὕστερον ἡ Εὐίππη εἰς τὴν 'Ιθάκην, ἀλλ' ἡ Πηνελόπη ἐφόνευσεν αὐτόν· ὁμοίως ἐδίωξεν αὐτὴ καὶ τὸν Πτολίπορθον ἐκ τῆς 'Ιθάκης κατά τινας (α).

Περὶ δὲ τοῦ θανάτου αὐτοῦ λέγουσι πολλὰ καὶ διάφορα. Κατὰ μέν τινας, λαβὼν χρησμὸν, ὅτι μέλλει νὰ φονευθῇ ὑπό τινος υἱοῦ αὐτοῦ, εἶχε πολλὴν προσοχὴν πρὸς τὸν Τηλέμαχον. 'Ελθὼν δὲ εἰς τοὺς Εὐρυτᾶνας γέρων ἤδη ὢν, ἵνα θυσιάσῃ κατά τινα χρησμὸν, ἀπέθανεν ἐκεῖ. Κατ' ἄλλους δὲ, ἐπιστρέψας εἰς τὴν 'Ιθάκην, εὗρε τὸν Τηλέγονον ἁρπάζοντα τὰ ποίμνια, ὡς

(α) 'Υγῖν. 95. 127. Νατάλ. Η'. α'. 'Ησίοδ. Θεογον. 1012. 1016. Στέφαν. ἐν Αὔσον. 'Αντ. 'Αρδ. Διονύσ. 'Αλικαρνασ. Α'. Παρθέν. Β'. Γ'. Τζέτζ. ἐν Λυκόφρον. 44.

ρηθήσεται, καὶ ἐξελθὼν κατ' αὐτοῦ, ἐπληγώθη, καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀπέθανεν· ἐπειδὴ ἡ ἀκὶς τοῦ δόρατος τοῦ Τηλεγόνου εἶχε κέντρον τρυγόνος, ἰχθύος θαλασσίου, δηλητήριον. Κατ' ἄλλους δὲ ἀπέθανεν ὑπὸ τῆς ποδάγρας γέρων ἤδη ὤν· ὅθεν λέγει ἡ ποδάγρα τοῦ Λουκιανοῦ.

„Ἰθάκης ἄνακτα Λαερτιάδην Ὀδυσσέα,

„Ἐγὼ μετέπεφνον, οὐκ ἄκανθα τρυγόνος.

Κατ' ἄλλους δὲ, εὑρὼν τὸν Πᾶνα εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, καὶ μαθὼν, ὅτι ἐγέννησεν αὐτὸν ἡ Πηνελόπη ἐκ τῶν μνηστήρων, ἔφυγεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἀπέθανεν ὑπὸ τῆς λύπης, ἀφ' οὗ ἔμαθε καὶ τὸν θάνατον τοῦ Τηλεμάχου. Κατ' ἄλλους δὲ δούλη τις τῆς Κίρκης Ἅλις καλουμένη, καὶ φαρμακὶς ἔμπειρος οὖσα, ἔφυγεν ἐκ τῆς Κίρκης, καὶ κατῴκει εἰς ἕνα πύργον τῆς Τυῤῥηνίας Ἁλὸς ἀπ' αὐτῆς καλούμενον. Αὕτη τοίνυν μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς ἵππον, καὶ ἐκεῖ ἐτελεύτησεν. Ὅθεν τινὲς λύουσιν ἐκ τούτου τὸ ἀπορούμενον τοῦ Ὁμήρου·

— θάνατος δέ τοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ.

Ἀλλ' ἄλλοι ἐννοοῦσι τὸ κέντρον τοῦ θαλασσίου ἰχθύος. Κατ' ἄλλους δὲ ἀνέστησεν αὐτὸν ἡ Κίρκη· ἀλλ' ἐκείνη ἐφονεύθη πρότερον. Εὑρέθη μνῆμα αὐτοῦ εἰς τὴν Τυῤῥηνίαν, καὶ εἰς τοὺς Εὐρυτᾶνας, ὅπου εἶχον καὶ μαντεῖον αὐτοῦ, καὶ νομίζουσί τινες, ὅτι ἐκόμισαν τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέρους, ὅπου ἀπέθανεν, εἰς τὸ ἄλλον (α).

Ἦτον δὲ μετριόσωμος, προγάστωρ, γρυπὸς, λευκὸς, γλαυκὸς καὶ ἀπλόθριξ. Ἡ δὲ φρόνησις, πολυπειρία, πανουργία, δολιότης, εὐγλωττία καὶ ἡδυφωνία αὐτοῦ, ἦσαν προτερήματα σπανιώτατα, ἀμίμητα, καὶ ἀπερίοριστα· ἐπειδὴ, ὅτε ἐδημηγόρει, ἔπιπτον αἱ λέξεις

(α) Δίκτ. ς'. ιδ'. ιε'. Τγὸν. 127. Τζέτζ. καὶ Λυκόφρον. 795. 818. 805. Ὁμηρ. Ὀδυσ. Λ'. 133. καὶ Διδυμ. Πτολεμ. Ἡφαιστίων. Ε'. Παρθέν. γ', Πλούταρχ. Ζητήμ. Ἑλληνικ. Ζ'. 108.

ἐκ τοῦ ςόματος αὐτοῦ, ὡς αἱ νιφάδες τῆς χιόνος. Ὢν δὲ καὶ μεγαλόφωνος, καὶ ἡδύφωνος, ἐκίνει εἰς ἔκπληξιν καὶ θαυμασμὸν τοὺς ἀκροατάς, ὥςε ἦτον ἀδύνατον, νὰ μὴ πεισθῶσιν, ἢ νὰ παῤῥησιασθῇ ἄλλος εἰς ἀντιλογίαν· ὅθεν κατώρθωσε τοσαῦτα μεγάλα, καλάτε καὶ κακὰ, καὶ ἐγένετο ὑποκείμενον ἁρμόδιον, εἰς ἐπίδειξιν τῆς φαντασίας καὶ πολυμαθίας τοῦ Ὁμήρου.

Ἐζωγράφισε δὲ αὐτὸν πρῶτον ὁ Νικόμαχος ἔχοντα Δελφῖνα εἰς τὴν ἀσπίδα· διότι ἔπεσεν ὁ Τηλέμαχος εἰς τὴν θάλασσαν, βρέφος ἔτι ὢν, καὶ ἐξέβαλεν αὐτὸν τὶς Δελφὶν εἰς τὴν γῆν. Ὕςερον δὲ ἐζωγράφισαν αὐτὸν ἔχοντα πῖλον εἰς τὴν κεφαλὴν, ὅπερ ἐνομίζετο σημεῖον εὐγενείας. Οὕτως ἐχάραξεν αὐτὸν καὶ ὁ Μανίλιος Λιμεντάνος εἰς τὰ νομίσματα, ὅςτις ἔλεγεν, ὅτι ἡ γενεὰ αὐτοῦ κατάγεται ἐκ τοῦ Τηλεγόνου υἱοῦ τοῦ Ὀδυσσέως (α).

Ἐπίθετα. Ἀγάκλυτος, Αἰολόμητις, Ἀμύμων, Ἀντίθεος, Δημοχαριςὴς, Δαΐφρων, Δολοπλάνος, Δορίκλυτος, Δολόμητις, Δύσμορος, Δύςηνος, Διοτρεφὴς, Ἐσθλὸς, Θρασὺς, Θυμολέων, Μεγαλήτωρ, Μεγάθυμος, Πινυτόφρων, Πολύμητις, Ποικιλόβουλος, Πολύτλας, Πολύτλητος, Πλανήτης, Πτολίπορθος, Πυκιμήδης, Περιφραδὴς, Συμφράδμων, Ταλασίφρων, Φαίδιμος, Φιλοπτόλεμος, Φρόνιμος, Ἰθακήσιος.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

Περὶ τῆς Πηνελόπης.

Ἡ Πηνελόπη ἦτον θυγάτηρ τοῦ Ἰκαρίωνος καὶ τῆς

(α) Ὁμηρ. Ἰλ. Γ'. 191 — 224. Δαρης. Ιγ'. Τζέτζ. Μεθομηρικ. 673. Πλάν. Ἱςορ. Φυσικ. Λε'. 1. Σέρβ. Αἰν. Β'. 44. Πλούταρχ. Περὶ φρον. ζώων. Ι'. 98.

Περιβοίας. Ἐπειδὴ δὲ ἠρώτησε τὸ μαντεῖον ὁ Ἰκαρίων, ὅτε ἦτον ἔγκυος ἡ Περίβοια, καὶ ἔλαβε τὸν ἑξῆς χρησμὸν,

„Αἶσχος ἔχει Περίβοια, κλέος τ' ἐν γαςρὶ γυναικῶν," βαλὼν τὸ βρέφος εἰς σκάφην, ὅτε ἐγεννήθη, ἔῤῥιψεν αὐτὸ εἰς τὴν θάλασσαν. Εὗρον ὅμως αὐτὸ αἱ Μελεαγρίδες, καὶ τὸ ἀνέτρεφον· ὅθεν ὠνομάζετο Ἀρναία ἢ Ἀρνάκη, διὰ τὴν ἄρνησιν τοῦ πατρός. Μαθὼν δὲ τοῦτο, καὶ κινηθεὶς εἰς οἶκτον, ἔλαβεν αὐτὸ εἰς τὸν οἶκον, καὶ τὸ ὠνόμασε Πηνελόπην. ἐπειδὴ καὶ τὰ ὄρνεα ἐκεῖνα ὀνομάζονται καὶ Πηνέλοπες. Κατ' ἄλλους δὲ, τὸ ὄνομα σημαίνει ὑφάντριαν, παρὰ τὸ πένω καὶ λοπὶς τοῦ νήματος, γενόμενον. Ἐγένετο δὲ ὡραία εἰς ὑπερβολήν· ὅθεν ἐζήτουν αὐτὴν πολλοί. Ὁ δὲ Ἰκαρίων, ἵνα μὴ λυπήσῃ τινὰ, ἐκάλεσεν εἰς ἀγῶνα τοὺς μνηςῆρας. Νικήσας τοίνυν ὁ Ὀδυσσεὺς, ἔλαβεν αὐτήν. Τοῦτο τὸ ςάδιον ἦτον ἐν τῇ Σπάρτῃ, ὅπου ὠνομάζετο ἡ ὁδὸς Ἀφαῖται, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ ςαδίου· καὶ ὡς νομίζει ὁ Παυσανίας, κατέςησε τὸν ἀγῶνα τοῦτον μιμούμενος τὸν Δαναόν. Κατ' ἄλλους δὲ, τὸ συνοικέσιον τοῦτο συνέβη συνεργείᾳ τοῦ Τυνδάρεω, καὶ ἐπὶ συμφωνίᾳ, νὰ μείνῃ ἐκεῖ ὁ Ὀδυσσεὺς ἢ τοὐλάχιςον ὁ Ἰκαρίων ἤθελε νὰ τὸν κρατήσῃ ἐκεῖ. Ἐκεῖνος δὲ μὴ θέλων, ἔλαβε τὴν Πηνελόπην, καὶ ἀναβὰς εἰς τὸ ἅρμα ἀνεχώρησεν. Ὁ δὲ Ἰκαρίων τρέχων κατόπιν τοῦ ἅρματος, παρεκάλει τὴν Πηνελόπην, νὰ μείνῃ κἂν αὐτή. Τότε ὁ Ὀδυσσεὺς κρατήσας τὸ ἅρμα, εἶπε πρὸς αὐτὴν, ἂν ἀγαπᾷ νὰ μείνῃ. Ἀλλ' ἐκείνη κλίνασα τὴν κεφαλὴν ἐσιώπα· Ἐννοήσας δὲ ὁ Ἰκαρίων, ὅτι ἡ τοιαύτη σιωπὴ ἦτον ἱκανὴ ἀπόκρισις, ἀφῆκεν αὐτήν· ἔπειτα κατεσκεύασεν ἄγαλμα τῆς Αἰδοῦς, ὡς εἴρηται, διὰ τὴν αἰδῶ τῆς Πηνελόπης.

Πρὶν τοῦ Πολέμου ἔζησαν ἐν ἄκρᾳ εἰρήνῃ καὶ ἀγάπῃ ἀμοιβαίᾳ, καὶ ἑτοιμαζόμενος ὁ Ὀδυσσεὺς διὰ τὴν ςρατείαν, παρήγγειλε, νὰ διοικῇ αὐτὴ τὸ βασίλειον ... ἂν ἐκεῖνος ἀποθάνῃ, καὶ θέλει νὰ ὑπανδρευθῇ, νὰ παραδώσῃ τὸ βασίλειον εἰς τὸν Τηλέμαχον. Ἐπειδὴ τεί-

νον οἱ ἄλλοι Ἕλληνες ἐπέςρεψαν ἐκ τοῦ πολέμου, καὶ αὐτὸς οὔτε ἐφαίνετο, οὔτε ἠκούετο, ἔπεμπε γράμματα πανταχοῦ ἐρωτῶσα, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθη νὰ μάθη τι· ὅθεν ἠνάγκαζον αὐτὴν οἱ γονεῖς, νὰ ὑπανδρευθῇ. καὶ διὰ τοῦτο συνηθροίσθησαν τοσοῦτοι μνηςῆρες, ζητοῦντες αὐτὴν, διὰ τὸ ἀμήχανον κάλλος, καὶ διὰ τὴν ὑπόληψιν τῆς σωφροσύνης· ἔδωκαν αὐτῇ καὶ διάφορα δῶρα. Ὁ δ' Εὐρύμαχος ἔδωκεν αὐτῇ ὅρμον χρυσοῦν πολυδαίδαλον. Ἐκείνη ὅμως ἐλπίζουσα ἔτι, δὲν ἀντέλεγε μὲν, φοβουμένη τὸ πλῆθος τῶν μνηςήρων, ἀλλ' ἀνέβαλλε τὸν καιρὸν, προφασιζομένη, νὰ ὑφάνη πρῶτον τὸν ἱςὸν (πανίον). Διὰ τοῦτο διέτριβον ἐκεῖ οἱ μνηςῆρες, τέσσαρας χρόνους, περιμένοντες τὸ τέλος τοῦ ὑφάσματος, καὶ τὴν ἐκλογὴν αὐτῆς. Ἦσαν δὲ ἐκ μὲν τῆς νήσου Δουλιχίου πεντήκοντα καὶ δύο μνηςῆρες, ἔχοντες καὶ ἓξ δούλους. Ἐκ δὲ τῆς Σάμου, (τῆς Κερκύρας) εἴκοσι τέσσαρες. Ἐκ δὲ τῆς Ζακύνθου εἴκοσι, καὶ ἐκ τῆς Ἰθάκης δώδεκα, ἔχοντες καὶ κήρυκας, καὶ μουσικοὺς, καὶ μάντεις, καὶ παρασίτους, καὶ γελωτοποιούς, ὥςε ἦτον ςρατόπεδον μέγα συνηθροισμένον ἐν τῇ Ἰθάκῃ, ἄφοβον καὶ ἐλεύθερον διὰ τὴν ἐρημίαν τῆς Ἑλλάδος τότε. Ὅθεν ἠνάγκαζον τὴν Πηνελόπην, καὶ τὸν Τηλέμαχον, νὰ τρέφωσιν αὐτοὺς πολυτελέςατα. Διὰ τοῦτο ὁ Λαέρτης διέτριβεν εἰς τοὺς ἀγρούς. Ἡ Πηνελόπη ὅμως, τρεφομένη ἔτι ὑπὸ τῆς ἐλπίδος τοῦ Ὀδυσσέως, ὑπέφερε τὸ κακὸν οἰκονομοῦσα τὸ πρᾶγμα, καὶ τὸν καιρὸν, ἐξυφαίνουσα τὴν νύκτα, ὅσον πανίον ὕφαινε τὴν ἡμέραν. Ὁ δὲ Τηλέμαχος ἀγωνιζόμενος νὰ διώξῃ αὐτοὺς, ἐφοβέριζεν ἐνίοτε νεανικῶς· ὅθεν ἤθελον να φονεύσωσιν αὐτόν. Τέλος δὲ, ἐλθὼν ὁ Ὀδυσσεὺς, ἐξωλόθρευσεν αὐτοὺς, ὡς εἴρηται. Ἡ Πηνελόπη ἦτον πρώτη ἐξαδέλφη τῆς Ἑλένης, διότι ὁ Τυνδάρεως καὶ Ἰκαρίων ἦσαν ἀδελφοί· ὥςε διὰ τὴν μίαν ἐξαδέλφην ἐγένετο πόλεμος εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ διὰ τὴν ἄλλην εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Εἴρηται μὲν, ὅτι ἐγέννησε τὸν Πᾶνα ἐκ τῶν μνηςήρων, ἢ ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ, ὅςτις ἐπενόησε τὴν ὑφαντι-

κὴν, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη τὸ πανίον· ἀλλ' ἡ Πηνελόπη ὕφαινε πρότερον πανίον. Καὶ ὅτι ἐδίωξεν αὐτὴν ὁ Ὀδυσσεὺς διὰ τοῦτο, ἥτις ἐλθοῦσα πρῶτον εἰς τὴν Λακεδαίμονα, ἔπειτα εἰς τὴν Μαντίνειαν, ἀπέθανεν ἐκεῖ, ὅπου ἐδείκνυον καὶ τὸν τάφον αὐτῆς οἱ Μαντινεῖς· ὅθεν ὁ Λυκόφρων καὶ Δοῦρις ὁ Σάμιος ὠνόμασαν αὐτὴν Κασσωρίδα· οἷον πόρνην. Ὁ Τζέτζης ὅμως λέγει αὐτοὺς φλυάρους· ἐπειδὴ ὁ Ὅμηρος καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι ἀναφέρουσιν αὐτὴν ὑπόδειγμα σωφροσύνης· καὶ ὅτι ἔζησε μέχρι τέλους μετὰ τοῦ Ὀδυσσέως. Ἡ δὲ Πηνελόπη ἐκείνη, ἡ γεννήσασα τὸν Πᾶνα ἦτον ἄλλη (α).

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

Περὶ τῶν τέκνων τοῦ Ὀδυσσέως, Τηλεμάχου, Τηλεγόνου, καὶ Ἰταλοῦ.

Ὁ μὲν Τηλέμαχος ἀνετράφη μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν τῆς Πηνελόπης, ἐλλείποντος τοῦ Ὀδυσσέως. Διὰ τοῦτο ἐφάνη ἡ Ἀθηνᾶ πρὸς αὐτὸν ὑπὸ τὸ σχῆμα τοῦ Μέντορος, καὶ ἦτον πανταχοῦ ὁδηγὸς καὶ σύμβουλος αὐτοῦ. Βλέπων τοίνυν τὰ κακὰ τῶν μνηστήρων, καλέσας αὐτοὺς εἰς σύνοδον, εἶπε νὰ φύγωσιν ἐκεῖθεν· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἤθελον, καλέσας τοὺς Ἰθακησίους, ἐζήτησε βοήθειαν· καὶ τὴν αὐτὴν νύκτα ἐμβὰς εἰς πλοῖον, ἦλθε τὸ πρωῒ εἰς τὴν Πύλον πρὸς τὸν Νέστορα, ἵνα ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Μὴ δυνάμενος δὲ μαθεῖν τι, ἔλαβε τὸν Πεισίστρατον υἱὸν τοῦ Νέστορος, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Σπάρτην πρὸς τὸν Μενέλαον, ὅτε ἑωρτάζετο ὁ γά-

(α) Ἀπολλόδ. Γ'. Ι'. 6 Νατάλ. Θ'. κε'. Δίκτ. ς'. 6. Ὀβίδ. Ἡρωΐδ. Ε' Ἐπιστολ. α'. Λυκόφρ. καὶ Τζέτζ. 772. Ὅμηρ. Ὀδυσ. Π. 247. Ο. 17. Παυσαν. Λακωνικ. Ιβ'. 1. Ιγ'. 4. Κ. 10. Ἀρκαδικ. Ιβ'. 3. Βοιωτικ. Μα'. 2.

μος τῆς Ἑρμιόνης. Ἐκεῖ τοίνυν ἔμαθεν, ὅτι ὁ Ὀδυσσεὺς ἦτον εἰς τὴν νῆσον τῆς Καλυψοῦς. Μαθὼν δὲ ὕςερον παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς, ὅτι ἦλθεν εἰς τὴν Ἰθάκην, ἐπέςρεψεν εὐθὺς, καὶ εὗρεν αὐτὸν ἐκεῖ, ὡς εἴρηται.

Μετὰ δὲ ταῦτα ἐδιώχθη κατά τινας ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως, καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἔλαβε τὴν Κίρκην γυναῖκα, καὶ ἐγέννησε τὸν Λατῖνον, ἔκτισε καὶ τὸ Κλούσιον, πόλιν τῆς Ἐτρουρίας. Κατ᾽ ἄλλους δὲ τὴν Κασιφόνην θυγατέρα τῆς Κίρκης ἔλαβε γυναῖκα. Ἔπειτα, ἐπειδὴ ἐφόνευσεν αὐτὸς τὴν Κίρκην μὴ ὑποφέρων τὰς προςαγὰς αὐτῆς, ἐφόνευσε καὶ αὐτὸν ἡ Κασιφόνη, εἰς ἐκδίκησιν τῆς μητρὸς αὐτῆς· ὅθεν ὠνομάσθη οὕτως ἀπὸ τοῦ κάσις καὶ φόνος. Κατ᾽ ἄλλους δὲ τὴν Πολυκάςην θυγατέρα τοῦ Νέςορος ἔλαβε γυναῖκα, καὶ κατ᾽ ἄλλους, τὴν ῥηθεῖσαν Ναυσικάαν τοῦ Ἀλκινόου, καὶ ἐγέννησεν υἱὸν Περσέπτολιν, ἢ Πτολιπόρθην καλούμενον (α). Ἐγέννησε δὲ καὶ τὴν Ῥώμην κατ᾽ ἄλλους.

Ὁ δὲ Τηλέγονος υἱὸς τοῦ Ὀδυσσέως ἐκ τῆς Κίρκης, πεμφθεὶς ὑπὸ τῆς μητρὸς, εἰς ζήτησιν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἔλαβε χρισμὸν, νὰ κτίσῃ πόλιν, ὅπου εὕρῃ γεωργοὺς χορεύοντας ἐςεφανωμένους· ὅθεν ἔκτισε τὴν Πραίνεςον τῆς Ἰταλίας, καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ πρίνου Πρίνιςον, καὶ ἔπειτα μετεβλήθη εἰς τὸ Πραίνεςον· ἐπειδὴ οἱ γεωργοὶ ἦσαν μὲ πρῖνον ἐςεφανωμένοι. Ναυαγήσας δὲ ὕςερον πλησίον τῆς Ἰθάκης, ἐξῆλθεν εἰς τὴν νῆσον γυμνὸς, ξένος καὶ ἀγνώριςος· καὶ διατρίβων κεκρυμμένος εἰς τὰ δάση, ἔκλεπτε τὰ ποίμνια τοῦ Ὀδυσσέως, μὴ ἔχων ἄλλην τροφήν. Ἐξελθὼν οὖν ὁ Ὀδυσσεὺς μὲ τὸν Τηλέμαχον κατ᾽ αὐτοῦ τοῦ ἀγνω-

---

(α) Ὑγῖν. 95. 127. Ὅμηρ. Ὀδυσ. Α΄. 105. Β΄. 14. Γ΄. 12 — Δ. 5 — Π. 78. 155. Λ. 447. Ο. 44. 185. Υ. 124. Φ. 101 — Χ. 89. Δίκτ. ς΄. ΙΔ΄. Βίργιλ. Αἰν. Β΄. 81. Σέρβ. Αὐτόθ. Α΄. 22. Εὐςάθ. Ὀδυσ. Π. 1796. Κληρικ. ἐν Ἡσιόδ. Θεογον. 1013. Τζέτζ. ἐν Λυκοφρον. 805. 808.

ρίςου, καὶ λῃςοῦ νομιζομένου, καὶ πληγωθεὶς ἀπέθανεν, ὡς εἴρηται· ἐπειδὴ τὸ δόρυ ἦτον φαρμακερὸν ὑπὸ τοῦ ῥηθέντος κέντρου, ὅπερ κατεσκεύασεν ἡ Κίρκη. Λαβὼν δ' ὁ Τηλέγονος τὸ σῶμα τοῦ Ὀδυσσέως, ἐκόμισεν αὐτὸ πρὸς τὴν Κίρκην, ἥτις τὸ ἀνέςησε διὰ τῶν φαρμάκων· ἔπειτα ἔλαβον οἱ δύο ἀδελφοὶ τὰς μητρυιὰς αὐτῶν. Ὁ μὲν Τηλέμαχος τὴν Κίρκην, ὁ δὲ Τηλέγονος τὴν Πηνελόπην, καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἰταλόν. Ὁ Τηλέγονος ἔκτισε καὶ τὸ Τούσκουλον τῆς Ἰταλίας (α).

Ὁ δὲ Ἰταλὸς ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Οἰνοτρίαν, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ἡ Ἰταλία. Ἐγέννησε καὶ αὐτὸς θυγατέρα Ῥώμην ἐκ τῆς Λευκαρίας, καὶ τὸν Ῥῶμον ἐκ τῆς Ἠλέκτρας. Τινὲς δὲ λέγουσιν αὐτὸν βασιλέα τῶν Σικούλων, καὶ ὠνομάζετο Κίτις καὶ Ἄτλας, καὶ ἦτον ὁ δέκατος τρίτος βασιλεὺς τούτων, βασιλεύων κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μωϋσέως, ἤτοι τῷ 2338 τῆς δημιουργίας. Ἔμεινε δὲ διάδοχος αὐτοῦ ὁ Μόργης. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἦλθεν ἐκ τῆς Ἀρκαδίας εἰς τὴν Ἰταλίαν. Δὲν λέγουσιν ὅμως ἂν ἦτον υἱὸς αὐτοῦ ὁ Μόργης (β). Ἐνταῦθα παύει τὸ γένος τοῦ Δηϊονέως, πέμτου υἱοῦ τοῦ Αἰόλου.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ Κ'.

Περὶ τοῦ Μάγνητος καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ.

Τινὲς μὲν δέχονται μόνον τέσσαρας υἱοὺς τοῦ Αἰό-

(α) Ὑγῖν. 127. Ὀβίδ. Ἡμερολογ. Ε'. 92. Ὡράτ. Γ'. κθ'. 8. Βοκάσ. Ια'. 42 Πλούταρχ Παραλλήλ. μικρ. Μα'. καὶ Ἀριςοτέλ. παρ' αὐτῷ.

(β) Ἀριςοτέλ παρ. Μερούλ. Κοσμογραφ. Β'. δ'. 1. Θουκυδιδ. ς'. 492. Πλούταρχ. ἐν Ῥωμύλ. α'. Τζέτζ ἐν Λυκόφρον 44. Στεφαν. ἐν Ἰταλ. Ἀντίλοχ. καὶ Πλούταρχ παρ. Διονυσί. Ἀλικαρνασ. Α'. β'. καὶ θ'.

λου, τινὲς δὲ τοὺς ῥηθέντας πάντας. Κατ' ἄλλους δὲ ἦτον καί τις Μάγνης υἱὸς τοῦ Ἄργους τοῦ Φρύξου, ὅστις ἐγέννησὲ τὸν Ὑμέναιον. Καὶ ἄλλος, ὅςτις εἶχε γυναῖκα τὴν Φιλοδίκην, καὶ ἐγέννησε τὸν Εὐρύνομον καὶ Εἰονέα. Καὶ ὁ μὲν Εὐρύνομος ἐγέννησε τὸν Ἱππίαν, ὃν ἥρπασεν ἡ Σφίγξ· ὁ δὲ Εἰονεὺς ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου. Τοῦ δὲ Αἰόλου ὁ Μάγνης, ἐβασίλευσεν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς Θεσσαλίας, ὅπερ ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Μαγνησία· ἔπειτα λαβὼν γυναῖκα τινὰ νύμφην Ναϊάδα, ἐγέννησε τὸν Πολυδέκτην, Δίκτυν, Πίερον, καὶ Ἀλέκτορα. Κατ' ἄλλους δὲ ἡ γυνὴ αὐτοῦ ὠνομάζετο Μελίβοια, καὶ ἀπ' αὐτῆς ὠνόμασε τὴν ὁμώνυμον πόλιν τῆς Θεσσαλίας. Φαίνεται ὅτι ὁ Ἀλέκτωρ ἦτον πρωτότοκος, καὶ ἔμεινε βασιλεὺς τῆς Μαγνησίας, ὅςτις ἐγέννησε τὸν Αἵμονα, ὁ δὲ Αἵμων τὸν Ὑπέροχον, ὁ δὲ Ὑπέροχος τὸν Τευθρηδόνα, ὁ δὲ Τευθρηδὼν τὸν Πρόθοον, ὅςτις ἦλθεν εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον μὲ τεσσαράκοντα πλοῖα. Ἐπειδὴ δὲ ὑπεσχέθησαν οἱ Μάγνητες, νὰ αφιερώσωσιν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα τὸ δέκατον μέρος τοῦ ςρατεύματος τούτου, ἂν ἐπιςρέψῃ ἐκ τῆς Τρῳάδος, ἔπεμψαν αὐτὸ ὕςερον, νὰ κατοικήσῃ περὶ τοὺς Δελφούς, εἰς τὴν ἱερὰν χώραν τοῦ Ἀπόλλωνος· ἔπειτα ἔφυγον ἐκεῖθεν εἰς τὴν Κρήτην. Διωχθέντες δὲ ἔπειτα ἐκ τῆς Κρήτης, ἐπέρασαν εἰς τὴν Ἰωνίαν, καὶ ἐβοήθησαν πολὺ τοὺς Ἴωνας καὶ Αἰολεῖς, ςενοχωρημένους ὄντας ὑπὸ τῶν ἐκεῖ βαρβάρων. Ὕςερον κτίσαντες πόλιν παρὰ τὸν Μαίανδρον, ὠνόμασαν αὐτὴν Μαγνησίαν ἀπὸ τῆς πατρίδος αὐτῶν (α).

Ὁ δὲ Πίερος ἐβασίλευσεν εἰς τὸ ἀνώτερον τοῦ Πηνειοῦ παραθαλάσιον μέρος τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, ὅπερ ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Πιερία. Ἐγέννησε δὲ κατὰ

(α) Ἀπολλοδωρ. Α΄. ζ΄. 3. Α΄ ζ΄. 3. Α΄. θ. 6. Ὁμηρ. Ἰλ. Β΄. 756. καὶ Εὐςάθ. Αὐτων. Λιςεράλ. Κγ΄. Κόνων. Κθ΄. Σχολ. Εὐριπίδ. Φοινίσ. 1748.

τινας τὸν Ὑάκινθον. Κατ᾽ ἄλλους δὲ ὁ Ὑάκινθος ἦτον υἱὸς τοῦ Οἰβάλου· ἢ ἦσαν δύο Ὑάκινθοι. Ἄλλος δὲ ἦτον ὁ Μακεδὼν Πίερος ὁ πατὴρ τῶν Πιερίδων, ὡς εἴρηται (α).

Ὁ δὲ Πολυδέκτης καὶ Δίκτυς ἦλθον εἰς τὴν νῆσον Σέριφον· καὶ ὁ μὲν Πολυδέκτης ἐβασίλευεν, ὁ δὲ Δίκτυς ἰδιώτευεν, ὅστις εὑρὼν τὴν Δανάην, ἔλαβεν αὐτὴν, καὶ ἀνέτρεφε τὸν Περσέα. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Πολυδέκτης ἐβίαζεν αὐτὴν, ἔπεμψε καὶ τὸν Περσέα νὰ φέρῃ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης, καὶ αὐτὸς ἐφαίνετο ὑπερασπιςὴς, κατέςησεν αὐτὸν βασιλέα τῆς νήσου ὁ Περσεὺς, ἀφ᾽ οὗ ἀπελίθωσε τὸν Πολυδέκτην, ὡς ῥηθήσεται ἐκεῖ. Τοῦτο εἶναι καὶ τοῦ Μάγνητος τὸ γένος. Περὶ δὲ τοῦ Περιήρους ἑβδόμου υἱοῦ τοῦ Αἰόλου εὑρίσκεται διαφωνία· ἐπειδὴ λέγουσιν ἄλλοι, ὅτι ἦτον υἱὸς τοῦ Κυνόρτα· ὅθεν εἰρήσεται ἐκεῖ περὶ αὐτοῦ. Νῦν οὖν λέγομεν περὶ τῶν ἀπογόνων τοῦ Μίμαντος.

ΚΕΦΑ´ΛΑΙΟΝ ΚΑ΄.

Περὶ τῶν ἀπογόνων τοῦ Μίμαντος.

Εἴρηται ἐν τῷ περὶ Αἰόλου τοῦ ἀνεμοκράτορος, ὅτι ἦσαν τρεῖς Αἴολοι, καὶ ὁ Μίμας ἦτον τοῦ πρώτου Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος, οὗ ὁ Ἱππότης, οὗ ὁ δεύτερος Αἴολος, οὗ ἡ Ἄρνη, ἧς ὁ τρίτος Αἴολος καὶ ὁ Βοιωτός. Καὶ ὁ μὲν Αἴολος οὗτος ἔμεινεν εἰς τὰς Αἰολίδας νήσους, καὶ ἐγένετο δυνάςης τῶν ἀνέμων, ὡς εἴρηται.

Ὁ δὲ Βοιωτὸς ἐπιςρέψας εἰς τὴν Αἰολίδα, ὅπου ἐβασίλευεν ὁ πάππος αὐτοῦ Αἴολος ὁ δεύτερος, καὶ υἱοθετηθεὶς ὑπ᾽ αὐτοῦ, ἔμεινε διάδοχος, καὶ κτίσας πόλιν, ὠνόμασαν αὐτὴν Ἄρνην ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ. Ὠνόμα-

---

(α) Ἀπολλόδ. Αὐτόθι. Στέφαν. ἐν Πιερ. Βανιέρ. ἐν Πιέρ.

σε καὶ τὴν Βοιωτίαν ἀφ' ἑαυτοῦ, ἥτις ὠνομάζετο πρότερον Αἰολίς. Αὐτὸς δ' ὠνομάσθη Βοιωτὸς, ἐπειδὴ ἐγέννησεν αὐτὸν ἐκ κλεψιγαμίας ἡ Ἄρνη, καὶ τὸν ἔκρυψεν εἰς τὴν κόπρον τῶν βοῶν τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ὡς λέγει τὸ ἑξῆς·

„Τὸν ῥὰ Ποσειδάωνι δαμασαμένη τέκε μήτηρ,
„Βοιωτὸν δ' ὀνόμηνε· τὸ γὰρ καλέουσι βοτῆρες·
„Ὅτι ῥὰ πατρώϊσι βοῶν ἀπεθήκατο κόπροις.

Κατ' ἄλλους δὲ, ἡ Βοιωτία ὠνομάσθη ἀπὸ τῆς βοὸς τοῦ Κάδμου· ἢ ἐπειδὴ ἦσαν ἀφυεῖς οἱ ἐγχώριοι ὠνομάσθησαν οὕτως. Ἐγέννησε δὲ τὸν Ἰτωνὸν ὁ Βοιωτὸς, καὶ τὸν Ὀγχηςὸν, ὅςτις ἀφιέρωσε τὸ ὁμώνυμον ἄλσος εἰς τὸν Ποσειδῶνα· ἦτον δὲ καὶ πολίχνιον Ὀγχηςὸς ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἁλιαρτίων, ὅπου ἦτον καὶ τὸ ἄλσος. Ἐγέννησε καὶ μίαν θυγατέρα Ἑρμίππην καλουμένην, ἣν εἶχε γυναῖκα ὁ Ὀρχομενός. Ἀλλ' ἄλλοι λέγουσιν, ὅτι ὁ Ἰτωνὸς ἐγέννησε τὸν Βοιωτόν· ἢ ἦτον ἄλλος ἐκεῖνος. Ἐβασίλευον δὲ οὗτοι τὰ ἀνώτερα μέρη τῆς Βοιωτίας, τὰ περὶ τὴν Κωπαΐδα λίμνην· ἔπειτα κατεποντίσθη καὶ ἡ Ἄρνη ὑπὸ τῆς λίμνης, καὶ ἐκτίσθη ἐκεῖ ἡ Χαιρώνεια ὕςερον. Καὶ τοῦτο τὸ μέρος ὠνομάζετο Αἰολὶς ὡς φαίνεται. Ἔπεμψαν δὲ ἀποικίαν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, καὶ ὠνόμασαν καὶ ἐκεῖ ἄλλην πόλιν Ἄρνην (α).

Ἔμεινε τοίνυν διάδοχος ὁ Ἰτωνὸς, καὶ ἐγέννησε τέσσαρας υἱούς· τὸν Ἱππάλκιμον, Ἠλεκτρύονα, Ἀρχίλυκον, καὶ Ἀλεγήνορα. Καὶ ὁ μὲν Ἱππάλκιμος ἐγέννησε τὸν Πηνέλεων, ὁ δὲ Ἠλεκτρύων τὸν Λήϊτον, ὁ Ἀλεγήνωρ τὸν Κλόνιον, ὁ δὲ Ἀρχίλυκος τὸν Προθοήνορα καὶ Ἀρκεσίλαον. Οὗτοι ἄρα οἱ πέντε, ὁ Πηνέλεως, Λήϊτος, Κλόνιος, Προθοήνωρ καὶ Ἀρκεσίλαος, ἦσαν ςρατηγοὶ τῶν Βοιωτῶν ἐν τῷ Τρωϊκῷ πολέμῳ, ἔχοντες πεντήκοντα πλοῖα, καὶ ἀνὰ ἑκατὸν εἴκοσι ἀνθρώπους εἰς ἕκαςον

(α) Διόδ. Δ'. ξζ'. Παυσαν. Βοιωτικ. Μ. 3. Στέφαν. ἐν Ἄρν. καὶ Βοιωτικ.

πλοῖον· ἐπειδὴ μετὰ τὴν πτῶσιν τῶν Καδμείων οὗτοι ἦσαν οἱ ἐπιτημότεροι τῆς Βοιωτίας. Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι εἶχον ἰδιαιτέρως ἀνὰ δέκα πλοῖα ἕκαςος. Ὁ μὲν Ἀρκεσίλαος ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος· ἐκόμισε δὲ ὁ Λήϊτος τὰ ὀςᾶ αὐτοῦ εἰς τὴν Βοιωτίαν, καὶ ἔθαψεν αὐτὰ πλησίον τοῦ ποταμοῦ Ἑρκύνης· ὁμοίως ἐφονεύθη καὶ ὁ Κλόνιος ὑπὸ τοῦ Ἀγήνορος. Κατά τινας δὲ ἐφονεύθη καὶ ὁ Πηνέλεως ὑπὸ τοῦ Εὐρυπύλου, ἀφ' οὗ ἐφόνευσε καὶ αὐτὸς πολλούς. Ἐπλήγωσε δ' αὐτὸν πρότερον ὁ Πολυδάμας εἰς ἄλλην μάχην. Ἄλλος ἦτον ὅμως ὁ Ἀργοναύτης Πηνέλεως. Ἐφονεύθη δὲ καὶ ὁ Προθοήνωρ ὑπὸ τοῦ Πολυδάμαντος. Μόνον ὁ Λήϊτος ἐπέςρεψεν ἄρα, περὶ οὗ οὐδὲν ἄλλο ἀναφέρεται, εἰμὴ ὅτι ἦτον ὁ τάφος αὐτοῦ ἐν τῷ ἐν Πλαταιαῖς Ἱερῷ τῆς Ἐλευσινίας Δήμητρος (α). Ἐνταῦθα δὲ παύει τὸ γένος τοῦ Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος τοῦ Δευκαλίωνος, καὶ ἐπανακάμπτομεν εἰς τοὺς ἄλλους υἱοὺς τοῦ Ἕλληνος. Ἔπεμψαν δὲ ἀποικίας καὶ εἰς ἄλλα μέρη οἱ Αἰολεῖς, ὡς καὶ εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, περὶ ὧν ῥηθήσεται ἐν τοῖς οἰκείοις τόποις. Καὶ ἡ Αἰτωλία ὠνομάσθη Αἰολὶς κατὰ Θουκυδίδην περὶ τὴν Πλευρῶνα καὶ Καλυδῶνα (β).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ΄.

Περὶ τοῦ Δώρου καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ.

Ὁ δὲ Δῶρος ὁ δεύτερος υἱὸς τοῦ Ἕλληνος, ἐπέμφθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μὲ μέρος λαοῦ, νὰ κατοικήσῃ πρὸς τὰς ἀνατολικὰς ὑπωρείας τοῦ Παρνασσοῦ, ἔνθα ἔκτισε τρεῖς πόλεις, Βοιὸν, Κυτίνιον καὶ Ἐρινεὸν

(α) Ὑγῖν. 97. Ὅμηρ. Ἰλ. Β΄. 495. Ο. 329. 340. Δίκτ. Γ΄. Ι. Παυσαν. Βοιωτικ. 2. ΑΘ΄. 3. Ἰλ. Π. 335. Ρ. 592. Ξ. 44.

(β) Γ΄. ΡΒ΄.

καλουμένας. Ἀπ' ἑαυτοῦ τοίνυν ὠνομάσθη τὸ Δωρικὸν γένος, καὶ ἡ χώρα ἐκείνη Δωρίς. Κατ' ἄλλους δὲ τοῦτο τὸ γένος κατῴκει ἐπὶ Δευκαλίωνος εἰς τὴν Φθιῶτιν· ἔπειτα, ὅτε ἐβασίλευσεν ὁ Δῶρος εἰς αὐτὸ, κατῴκησεν εἰς τὴν Ἱσιῶτιν μεταξὺ τῆς Ὄσσης καὶ τοῦ Ὀλύμπου, ἥτις ὠνομάσθη Δωρὶς ἀπ' αὐτοῦ. Ἐκεῖ τοίνυν ἦλθεν εἰς βοήθειαν ὁ Ἡρακλῆς, ὅτε ἐβασίλευεν ὁ Αἰγίμιος εἰς τοὺς Δωριεῖς, καὶ εἶχε πόλεμον μὲ τοὺς Λαπίθας. Μετὰ δὲ τὴν καταστροφὴν τῶν Θηβῶν ὑπὸ τῶν Ἐπιγόνων, ἦλθεν ἓν μέρος Θηβαίων ἐκεῖ, καὶ κατὰ μέν τινας ἐδίωξεν αὐτοὺς, κατ' ἄλλους δὲ, ἡνώθησαν καὶ αὐτοὶ, καὶ μετῴκησαν ὁμοῦ, ἢ ἐξηπλώθησαν ἕως εἰς τὸ ὄρος Πίνδον, ὅπου ἦσαν τότε οἱ Μάκεδνοι συγγενεῖς αὐτῶν, οἱ ἔπειτα Μακεδόνες· ἐπειδὴ ὡς λέγει ὁ Ἡσίοδος, ὁ Δευκαλίων εἶχε καὶ μίαν θυγατέρα Θυίαν καλουμένην, ἐξ ἧς ἐγέννησεν ὁ Ζεὺς δύο υἱοὺς, τὸν Μακεδόνα καὶ Μάγνητα.

„Ἡ δ' ὑποκυσσαμένη Διῒ γείνατο τερπικεραύνῳ
„Υἱὲ δύο, Μάγνητα, Μακεδόνα θ' ἱππιοχάρμην,
„Οἳ περὶ Πιερίην, καὶ Ὄλυμπον δώματ' ἔναιον.

Καὶ ἀπὸ τούτου τοῦ Μακεδόνος ὠνομάσθη ἡ Μακεδονία, ἀπὸ δὲ τοῦ Μάγνητος ἡ Μαγνησία ἴσως, καὶ οὐχὶ ὑπὸ τῶν ῥηθέντων μεταγενεστέρων. Ὁ δὲ Ἑλλάνικος λέγει υἱὸν τοῦ Αἰόλου τὸν Μακεδόνα· ὅθεν λέγει ὁ Ἡρόδοτος, ὅτι ὠνομάσθησαν καὶ οἱ Δωριεῖς Μάκεδνοι τότε. Μετ' ὀλίγον δὲ, ἐλθόντες οἱ Ἱσιαῖοι ἐκ τῆς Εὐβοίας, ἐδίωξαν αὐτοὺς, καὶ μείναντες ἐκεῖνοι ἐκεῖ, μετωνόμασαν τὴν Δωρίδα Ἱσιῶντιν. Οἱ δὲ Δωριεῖς ἐλθόντες εἰς τὴν Δρυοπίδα, ἔκτισαν τότε τὰς ῥηθείσας τρεῖς πόλεις, ἢ τέσσαρας κατ' ἄλλους· ὠνόμασαν καὶ τὴν Δρυοπίδα Δωρίδα. Ἐκεῖθεν δὲ κατέβησαν εἰς τὴν Πελοπόννησον μὲ τοὺς Ἡρακλείδας, ὡς ῥηθήσεται ἐκεῖ, καὶ τότε ὠνομάσθησαν Δωριεῖς καθ' Ἡρόδοτον. Ἐνταῦθα δὲ σφάλλει ἴσως ὁ Ἡρόδοτος, ἐπειδὴ ὁ Ὅμηρος ἀναφέρει καὶ τοὺς ἐν Κρήτῃ Δωριεῖς, τοὺς πρότερον μετοικήσαντας ἐκεῖ. Διὰ τοῦτο ἄρα ὠνομάσθη πολυπλά-

νητον τὸ ἔθνος τοῦτο. Ἔπειτα ἔμειναν καὶ ἄλλοι πολλοὶ εἰς τὴν ῥηθεῖσαν χώραν Δωριεῖς καλούμενοι, τοὺς ὁποίους ἐβοήθησαν οἱ Πελοποννήσιοι συγγενεῖς ὄντες, ἐν τῷ πρὸς Φωκέας πολέμῳ (α).

Ἐγέννησε δὲ ἕνα υἱὸν ὁ Δῶρος Τέκταμον, ἢ Τέκταφον καλούμενον, ὅστις λαβὼν μέρος Δωριέων, Ἀχαιῶν καὶ Πελασγῶν, ἦλθεν εἰς τὴν Κρήτην, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ· ὅθεν ἦσαν καὶ εἰς τὴν Κρήτην Δωριεῖς, οἵτινες εἶχον ἀείποτε φιλίαν μὲ τοὺς Πελοποννησίους. Ἔλαβε δὲ γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Κρηθέως, καὶ ἐγέννησε τὸν Ἀςέριον, ὅςτις ἔμεινε διάδοχος αὐτοῦ. Κατὰ τὴν μυθολογίαν, βασιλεύοντος τοῦ Ἀςερίου τούτου, ἥρπασεν ὁ Ζεὺς τὴν Εὐρώπην, καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Μίνωα, Ῥαδάμανθυν καὶ Σαρπηδόνα. Ἔπειτα δὲ ἔλαβε τὴν Εὐρώπην γυναῖκα ὁ Ἀςέριος, ὅςτις καλεῖται καὶ Ἀςερίων ὑπό τινων, ἔτρεφε καὶ τοὺς παῖδας αὐτῆς· ἐπειδὴ ἦτον αὐτὸς ἄτεκνος· καὶ υἱοθετήσας αὐτοὺς, ἀφῆκε διαδόχους τοῦ βασιλείου. Ἡ μὲν ἁρπαγὴ τῆς Εὐρώπης λέγεται διαφόρως, ὁ δὲ ἁρπάσας αὐτὴν ἦτον ὁ Ἀςέριος, καὶ γεννήσας τοὺς ῥηθέντας υἱοὺς ἐξ αὐτῆς, ὥςε παράγουσι καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ παρὰ τὸ ἂς καὶ θὸρ Φοινικικὸν, ὅπερ σημαίνει βοῦν ἰσχυρόν. Εἴρηται δὲ ἱκανῶς, διὰ τί ἐλέγοντο αἱ τοιαῦται ἁρπαγαὶ ἔργα τῶν θεῶν· ὅθεν μεταβαίνομεν εἰς τὴν Κρήτην ἤδη, ἵνα περιγράψωμεν τοὺς ἀπογόνους τοῦ Δώρου.

Εἴρηται ὅτι οἱ ἀρχαιότατοι ἐγκάτοικοι τῆς Κρήτης ὠνομάζοντο Ἐτεοκρῆτες, οἷον, ἀληθεῖς Κρῆτες, ἔχοντες βασιλέα Κρῆτα καλούμενον· ἔτι δὲ καὶ οἱ Ἰδαῖοι Δάκτυλοι, ἔπειτα οἱ Κούρητες, καὶ οἱ Τιτᾶνες, Τελχῖνες, καὶ ἄλλοι· ἔπειτα ἦλθον καὶ οἱ Πελασγοὶ, καὶ μετὰ τούτους οἱ Δωριεῖς· ἔπειτα καὶ ἄλλοι βάρβαροι με-

(α) Ἀπολλόδ. Α΄. ζ΄. 2. Στράβ. Π΄. η΄. 1. Ἡρόδοτ. Κλ΄. 56. Διόδ. Δ΄. ξζ΄. Ιά. Οθ΄. Κόν. Κζ΄. Στέφαν. ἐν Μακεδον. καὶ Σχολ. Κωνςαντῖν. Πορφυρογέννητ. Θεμάτ. Β΄. 22. Θουκυδίδ. Α΄. Ρζ΄.

μιγμένοι, οἵτινες ἐξελληνίσθησαν ἐκεῖ. Ταῦτα δὲ τὰ ἔθνη πάντα ὑπέταξεν ὁ Μίνως ὕστερον ὑπὸ μίαν βασιλείαν διὰ τῆς εὐνομίας. Μετὰ δὲ τὴν κάθοδον τῶν Ἡρακλειδῶν, ἔπεμψαν ἀποικίας καὶ οἱ Ἀργεῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι. Ὕστερον τοίνυν τῶν Τελχίνων ἐπὶ πολλὰς γενεὰς ἦλθεν ὁ Τέκταμος ἐκεῖ, ἐξ οὗ κατάγονται οἱ Ἥρωες τῆς Κρήτης, ὧν πρῶτος ἦτον ὁ Μίνως. Ἡ δὲ Κρήτη ὠνομάζετο Ἀερία, Χθονία, Ἰδαία, κατὰ διαφόρους ἐποχάς. Κρήτη δὲ ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ Κρητὸς, ἢ ἀπό τινος νύμφης Ἑσπερίδος Κρήτης καλουμένης· ἢ ἀπὸ τῆς Κρήτης γυναικὸς τοῦ Ἄμμωνος, καὶ θυγατρὸς τοῦ Κούρητος (α). Οἱ δὲ τρεῖς ἀδελφοὶ οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀστερίου ἐκίνησαν πόλεμον πρὸς ἀλλήλους, ὡς μετ' ὀλίγον ῥηθήσεται, καὶ ἐδιώχθη ὁ Ῥαδάμανθυς καὶ Σαρπηδὼν ἐκ τῆς Κρήτης.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ ΚΓ'.

Περὶ τοῦ Μίνωος καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ.

Βασιλεύσας τοίνυν ὁ Μίνως ὁ πρωτότοκος υἱὸς τοῦ Ἀστερίου, ἔκτισε πολλὰς πόλεις ἐν τῇ Κρήτῃ· τὴν Ἀπολλωνίαν, ἢ Κυδωνίαν, τὴν Κνωσσὸν, καὶ Φαιστόν. Ἄγνωστον ὅμως ἂν ἔκτισεν αὐτὸς αὐτὰς ὅλας, ἢ ἔκτισε καὶ ὁ δεύτερος Μίνως· ἐπειδὴ συγχέουσιν αὐτούς· ὅθεν λέγουσι καὶ τὰ βασίλεια αὐτοῦ τινὲς μὲν εἰς τὴν Κνωσσὸν, τινὲς δὲ εἰς τὴν Κυδωνίαν. Ἐβασίλευσε δὲ δικαίως καὶ ἐννόμως, συντάξας καὶ νομοθεσίαν πρῶτος. Εἰσήρχετο εἰς ἓν σπήλαιον ἀνὰ πᾶν ἔννατον ἔτος, καὶ διατρίβων ἐκεῖ τινὰ καιρὸν, ἐπεθεώρει τοὺς νόμους, ἀφαιρῶν τὰ περιττὰ, ἢ ἐσφαλμένα, καὶ προστιθέμενος τὰ

(α) Διόδ. Δ'. ξ'. Ε'. ξδ'. ξε'. ξς'. Οπ'. Στέφαν. ἐν Κρήτ.

ἐλλείποντα· ἔπειτα ἔλεγεν, ὅτι ὁ Ζεὺς ἔδιδεν αὐτῷ τοὺς νόμους ἐν τῷ σπηλαίῳ. Διὰ τοῦτο ἄρα ἐνομίσθη κριτὴς τοῦ ᾅδου. Ἔγραψαν δὲ ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ, Μίνωος τοῦ Διός τάφος· ἔπειτα ἐξαλειφθέντος τοῦ Μίνωος, ἔμεινε τοῦ Διὸς τάφος, καὶ ἐνόμιζον ὕςερον τὸν τάφον τοῦ Διός. Ἔχων δὲ δύναμιν μεγάλην, καὶ θαλασσοκρατῶν, ἔπεμψεν ἀποικίας εἰς πολλὰς τῶν Κυκλάδων νήσων, καὶ εἰς τὰ παραθαλάσσια τῆς μικρᾶς Ἀσίας· ὅθεν ὠνομάζοντο πολλοὶ τόποι καὶ λιμένες τοῦ Μίνωος καὶ τῶν Κρητῶν. Πρότερον δὲ ἦσαν ἔρημοι οἱ νῆσοι αὗται. Ἔλαβε γυναῖκα τὴν Ἰτώνην θυγατέρα τοῦ Λυκίου, καὶ ἐγέννησε τὸν Λύκαςον, ὅςτις ἔμεινε διάδοχος αὐτοῦ, καὶ ἔκτισε τὴν πόλιν Λύκαςον. Λαβὼν δὲ γυναῖκα τὴν Ἴδην θυγατέρα τοῦ Κορύβαντος, ἐγέννησε τὸν δεύτερον Μίνωα, ὃν λέγουσί τινες υἱὸν τοῦ Διὸς κατὰ τὴν συνήθειαν (α).

Μίνως δὲ ὁ δεύτερος συνήθροισε πρῶτος δύναμιν ναυτικὴν, κατ' ἄλλους, καὶ ἐθαλασσοκράτησε. Κατ' ἀρχὰς ὅμως δὲν ἤθελον αὐτὸν οἱ Κρῆτες. Καὶ ἐπειδὴ ἔλεγεν, ὅτι οἱ θεοὶ ἔδωκαν αὐτῷ τὴν βασίλειαν, ἐζήτησαν σημεῖον εἰς πίςωσιν τούτου· ὅθεν προσευχήθη, καὶ ἔπεμψεν ὁ Ζεὺς τὸν ῥηθέντα ταῦρον ἐκ τῆς θαλάσσης. Ἔλαβε γυναῖκα τὴν Πασιφάην, καὶ ἐγέννησε τὸν Κατρέα, Δευκαλίωνα, Γλαῦκον, Ἀνδρόγεων, Ἀριάδνην, Φαίδραν, Ἀκάλλην, καὶ τὴν Ξενοδίκην. Ἐκ δὲ τῆς Νύμφης Παρείας, τὸν Εὐρυμέδοντα, Νηφαλίωνα, Χρύσην, καὶ Φιλόλαον. Ἐξ ἄλλης δέ τινος Δεξιθέας ἐγέννησε τὸν Εὐξάνθιον. Διὰ τοῦτο ἐφαρμάκωσεν αὐτὸν ἡ Πασιφάη, ὡς εἴρηται, καὶ ἡ Πρόκρις ἐθεράπευσεν αὐτόν.

Ὅτε δὲ ἦτον εἰς τὴν Πάρον καὶ ἐθυσίαζεν εἰς τὰς Χάριτας ἐςεφανωμένος, ἔμαθε τὸν θάνατον τοῦ Ἀνδρόγεω· διὸ καταβαλὼν τὸν ςέφανον, παύσας καὶ τὸν

(α) Διόδ. Δ'. Ξ. Ε'. Πϛ'. Μαρσχ. Ι'. α'. Ι. ς'. Ι. Μάρμαρ. Ις'. 762. Μάξιμ. Τύρ. Κϛ'.

αὐλὸν, ἐξετέλεσε τὴν θυσίαν· ὅθεν ἐγένετο συνήθεια ὕςερον ἐκεῖ, καὶ ἐθυσίαζον ἄνευ ςεφάνου καὶ αὐλοῦ. Πέμψας οὖν εἰς τὰς Ἀθήνας περὶ ἐκδικήσεως, καὶ μὴ εἰσακουσθεὶς, ἔπλευσε μὲ πολὺν ςόλον, καὶ ἠνάγκασεν αὐτοὺς εἰς τὴν ῥηθεῖσαν εἰρήνην. Ἔπειτα δὲ, ἔπλευσεν εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ ἐζήτει παρὰ τοῦ Κωκάλου τὸν Δαίδαλον. Ἀλλ' ὁ Κώκαλος φιλοξενήσας αὐτὸν, τὸν ἔπνιξε διὰ τῆς θέρμης εἰς τὸ λουτρὸν ἔπειτα ἔδωκε τὸ σῶμα αὐτοῦ πρὸς τὸ ςράτευμα λέγων, ὅτι ὀλισθήσας, ἔπεσεν εἰς τὸ λουτρὸν, καὶ ἐφονεύθη. Ἔθαψαν οὖν αὐτὸν οἱ Κρῆτες ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἀκραγαντίνων, ἔκτισαν καὶ τάφον διπλοῦν· καὶ τὰ μὲν ὀςᾶ αὐτοῦ ἔβαλον εἰς τόπον κρυπτὸν τοῦ τάφου, καὶ εἰς τὸ φανερὸν ἔκτισαν ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, ἵνα τιμᾶται καὶ αὐτὸς ἐκεῖ. Ὅθεν εὑρόντες αὐτὰ ὕςερον οἱ Ἀκραγαντῖνοι, ὅτε ἔκτιζον τὴν πόλιν ἐπὶ Θήρωνος, τὰ ἔδωκαν εἰς τοὺς Κρῆτας· τὸν δὲ ναὸν κατηδάφισαν. Ἐν τούτοις δὲ ἔκαυσε καὶ τὸν ςόλον ὁ Δαίδαλος. Οἱ δὲ Κρῆτες ςασιάσαντες διὰ τὴν ἀναρχίαν, καὶ ἀπελπισθέντες τῆς ἐπιςροφῆς, ἔμειναν ἐκεῖ. Καὶ τινὲς μὲν κτίσαντες πόλιν, ὠνόμασαν αὐτὴν Μινώαν ἀπὸ τοῦ Μίνωος· οἱ δὲ ἄλλοι ἐλθόντες πρὸς τὸ μέσον τῆς νήσου, ἔκτισαν εἰς τόπον ὀχυρὸν τὴν πόλιν Ἔγγυον, ἢ Ἐγγύϊον καλουμένην, ἀπὸ τινος ὁμωνύμου πηγῆς, ὅπου ἦλθεν ὕςερον καὶ ὁ Μηριόνης. Ἔπειτα δὲ ἐκυρίευσαν καὶ ἄλλους τόπους, καὶ ἐγένοντο ἰσχυροί· ἔκτισαν καὶ ναὸν τῶν Μητέρων θεῶν, ὡς εἴρηται (α). Ὁ Σοφοκλῆς ἔγραψε τραγῳδίαν τοῦ Μίνωος, ἀλλὰ δὲν σώζεται.

Ὁ δὲ Κατρεὺς ἐβασίλευσε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μίνωος, καὶ ἐγέννησεν υἱὸν Ἀλθημένην καλούμενον, καὶ τρεῖς θυγατέρας, τὴν Ἀερόπην, Κλυμένην καὶ Απημοσύνην. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ὁ Δευκαλίων ἔ-

(α) Ἀπολλόδ. Γ΄. α΄. 2. 3. 4. Διόδ. Δ΄. ξ΄. ΟΘ΄. Ε΄. Οζ΄. Ὑγῖν. 41. Πλούταρχ. ἐν Θησ. καὶ Μαρκέλ. τόμ. Β΄. 444. Φαβρικ. Β΄. ΙΖ΄. 3.

μεινε διάδοχος τοῦ Μίνωος. Ὅμως φαίνεται, ὅτι διεμοιράσθησαν τὸ βασίλειον, καὶ ἐβασίλευον σὺν χρόνας. Λαβὼν δὲ χρησμὸν, ὅτι μέλλει νὰ φονευθῇ ὑπό τινος υἱοῦ αὐτοῦ, ἔκρυπτεν αὐτόν. Ἀλλ' ὁ Ἀλθημένης μαθὼν τοῦτο, καὶ φοβούμενος μήπως γένῃ πατροκτόνος, ἔλαβε τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Ἀπημοσύνην, καὶ ἔφυγεν εἰς τὴν Ῥόδον, ὅπου κατῴκησεν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπερ ὠνόμασε Κρητενίαν, πλησίον τοῦ Ἀταβυρίου ὄρους, ἔνθα ἔκτισε βωμὸν τοῦ Ἀταβυρίου Διός. Ἐδίωκεν ὅμως τὴν Ἀπημοσύνην ὁ Ἑρμῆς, καὶ ἐπειδὴ ἔφευγεν, ἔστρωσεν εἰς τὸν δρόμον δέρματα νεόδαρτα, ὅπου διαβαίνουσα ἔπεσε, καὶ οὕτως ἔφθειρεν αὐτήν. Ὁ δὲ Ἀλθημένης ἀγανακτήσας, καὶ λακτίσας αὐτὴν, τὴν ἐφόνευσεν· ἐπειδὴ ἐνόμιζεν, ὅτι τὴν ἔφθειρεν ἄλλος τις, καὶ οὐχὶ ὁ Ἑρμῆς, ὡς ἔλεγεν αὐτή. Τὰς δὲ ἄλλας θυγατέρας ἔπεμψεν ὁ Κατρεὺς πρὸς τὸν Ναύπλιον, νὰ τὰς πωλήσῃ μακρὰν τῆς Ἑλλάδος, ὑποπτευόμενος τὰ ἐξ αὐτῶν τέκνα. Ἔλαβον ὅμως αὐτὰς γυναῖκας, τὴν μὲν Κλυμένην ὁ Ναύπλιος, τὴν δὲ Ἀερόπην ὁ Πλεισθένης. Πρὸς τὸ γῆρας δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Ῥόδον, νὰ καλέσῃ διάδοχον τὸν Ἀλθημένην, ἐδιώκετο ὑπὸ τῶν βουκόλων, οἵτινες ἐνόμισαν, ὅτι ἦσαν λῃσταί· ἐπειδὴ εἶχε καὶ ἄλλους. Αὐτὸς μὲν ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' ἐκεῖνοι μὴ ἀκούοντες διὰ τὰς φωνὰς τῶν σκύλων, ἠκόντιζον. Ἀκούσας δὲ τὴν ταραχὴν ὁ Ἀλθημένης, ἐξῆλθεν εἰς βοήθειαν, καὶ ἀκοντίσας ἐφόνευσεν αὐτὸν, κατὰ τὸν χρησμόν. Γνωρίσας οὖν αὐτὸν ὕστερον, καὶ στοχαζόμενος, ὅτι ἐγένετο πατροκτόνος καὶ ἀδελφοκτόνος, ἐκρύβη εἰς ἓν σπήλαιον, καὶ ἐκεῖ ἀπέθανεν (α).

Ὁ δὲ Δευκαλίων ἦλθεν εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου, καὶ εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῶν Ἀργοναυτῶν. Γενόμενος δὲ καὶ σύμμαχος τῶν Ἀθηναίων, ἔδωκε τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Φαίδραν εἰς τὸν Θησέα. Ἐγέννη-

(α) Ἀπολλόδ. Γ'. β'. 1. 2.

σε τὸν Ἰδομενέα, μίαν θυγατέρα Κρήτην καλουμένην, καὶ τὸν Μῶλον, ἔκ τινος παλλακίδος, ὅςτις ἐγέννησε τὸν Μηριόνην.

Ὁ δὲ Ἰδομενεὺς μείνας διάδοχος τοῦ Δευκαλίωνος, ἔλαβε γυναῖκα τινὰ Μήδειαν, ἢ Μήδαν καλουμένην, καὶ ἐγέννησε δύο υἱοὺς, τὸν Ἴφικλον καὶ Λεῦκον, καὶ μίαν θυγατέρα Κλεισιθήραν καλουμένην. Εὑρὼν δὲ καίτινα νόθον υἱὸν τοῦ Τάλου εἰς τὴν ἔρημον ἐῤῥιμμένον, ἔλαβεν αὐτὸν καὶ τὸν ἀνέτρεφεν ὡς ἴδιον υἱὸν, ὥςε ὠνόμασε καὶ αὐτὸν Λεῦκον. Ἔπειτα ἦλθεν εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, μνηςὴρ ὢν τῆς Ἑλένης, μὲ ὀγδοήντα πλοῖα, καὶ μὲ τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ Μηριόνην. Ἔδειξε δὲ πολλὰς καὶ μεγάλας ἀνδραγαθίας, φονεύσας δεκατρεῖς ἐπισήμους ἐχθροὺς ἰδιοχείρως, ἐν οἷς καὶ τὸν Ἀκάμαντα βασιλέα τῆς Θρᾴκης· ἐσύλησε καὶ τὰ ὅπλα αὐτῶν, ὥςε εἶχεν εἴκοσι δόρατα τῶν ἐχθρῶν εἰς τὴν σκηνὴν αὐτοῦ· καὶ τέλος εἰσῆλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸν Δούρειον ἵππον. Ἐπιςρέφων δὲ ἐκ τῆς Τρῳάδος, καὶ κινδυνεύων ὑπὸ σφοδρᾶς τρικυμίας, εὐχήθη εἰς τὸν Ποσειδῶνα, ἂν σωθῇ, νὰ θυσιάσῃ τὸν πρῶτον ἄνθρωπον, ὅςτις ἐξέλθῃ εἰς προϋπάντησιν αὐτοῦ. Ἀπαντήσας δὲ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ἐθυσίασεν αὐτόν. Τινὲς μὲν νομίζουσιν, ὅτι οἱ Κρῆτες μὴ δεχόμενοι τοῦτο, ἠλευθέρωσαν τὸν νέον ἐκ τῆς σφαγῆς, ἐπαναςατήσαντες· τὸν δὲ Ἰδομενέα ἐδίωξαν. Ἄλλοι δὲ, ὅτι μετὰ τὴν θυσίαν τοῦ νέου συνέβη νόσος εἰς τὴν Κρήτην, καὶ τότε ἐδίωξαν αὐτόν.

Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ὑπεσχέθη νὰ δώσῃ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ γυναῖκα εἰς τὸν ῥηθέντα νόθον Λεῦκον, ἂν ἐπιςρέψῃ ἐκ τῆς Τρῳάδος. Ἐκεῖνος δὲ μαθὼν, ὅτι αὐτὸς ἀπέθανε κατὰ τὴν φήμην τοῦ Ναυπλίου, πρῶτον μὲν ἐμοίχευε τὴν Μήδαν, καταπεισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ναυπλίου· ἔπειτα δὲ ἀπεφάσισε νὰ φονεύσῃ αὐτὴν καὶ τοὺς παῖδας αὐτῆς, ἵνα μείνῃ αὐτὸς βασιλεύς. Ἀλλ' ἐκείνη ἐννοήσασα τοῦτο, κατέφυγε μὲ τοὺς παῖδας εἰς τὸν ναὸν τῆς Δήμητρος, καὶ ἐκεῖ κατέσφαξεν

αὐτοὺς ὁ τύραννος· ὅθεν λέγει αὐτὸν ὁ Λυκόφρων θρεπτὸν δράκοντα. Ἔπειτα δὲ ἀποσπάσας δέκα πόλεις τοῦ βασιλείου, ἐβασίλευεν ἐν αὐταῖς, ἐδίωξε καὶ τὸν Ἰδομενέα, ὅτε ἐπέςρεψεν. Καὶ κατὰ μέν τινας ὁ Ἰδομενεὺς ἐλθὼν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ κτίσας τὴν πόλιν Σαλεντίαν, διέταξεν ἐν αὐτῇ καὶ τοὺς πατρικοὺς νόμους. Κατ' ἄλλους δὲ ἦλθεν εἰς τὴν Κολοφῶνα, καὶ ἀποθανὼν ἐκεῖ, ἐτάφη εἰς τὸ Κέρκαφον ὄρος. Κατ' ἄλλους δὲ ἀπέθανον καὶ ἐτάφησαν ἐν τῇ Κνωσσῷ τῆς Κρήτης αὐτός τε καὶ ὁ Μηριόνης, ὡς ἔλεγον οἱ Κρῆτες, δεικνύοντες καὶ τὸν τάφον αὐτῶν, ἔχοντα ἐπιγραφὴν τοιαύτην·

„Κνωσσίου Ἰδομενῆος ὅρα τάφον· αὐτὰρ ἐγώ τοι
„Πλησίον ἵδρυμαι Μηριόνης ὁ Μώλου.

Ἐγίνοντο ὅμως καὶ κενοτάφια τοιαῦτα, ὡς ἐν ἄλλοις εἴρηται.

Ἦτον δὲ ὁ Ἰδομενεὺς μετριόσωμος, μελάγχρους, εὐθύῤῥιν, δασυπώγων, δασύθριξ. Ἐπίθετ. Ἀγακλυτὸς, Ἀρήϊος, Ἀγαπήνωρ, Δουρυκλυτὸς, Μέγας, Ἐρίθυμος, Δαΐφρων.

Ἀναφέρεται δὲ καί τις Δίκτυς Κρητικὸς, ὅςτις γραμματεὺς ὢν τοῦ Ἰδομενέως ἐν τῷ πολέμῳ, ἔγραψε φοινικιςὶ πάντα τὰ συμβεβηκότα, ἔπειτα ἐπέςρεψε πάλιν εἰς τὴν Κρήτην. Καὶ τούτου νομίζουσιν, ὅτι εἶναι τὸ σωζόμενον Λατινιςὶ σύγγραμμα περὶ τοῦ πολέμου τούτου, τοῦ Δίκτυος καλούμενον. Τινὲς δὲ νομίζουσιν αὐτὸ νόθον· ὅμως ὁ γράψας αὐτὸ, εὗρε τὸ σύγγραμμα τοῦ Δίκτυος, καὶ ἐκεῖθεν ἔλαβε τὴν ὕλην, ὡς νομίζουσιν ἄλλοι.

Ὁ δὲ Μηριόνης ἦλθεν εἰς τὴν Σικελίαν, ὡς εἴρηται, κατ' ἄλλους, πρὸς τοὺς ἐκεῖσε Κρῆτας. Τινὲς ὅμως λέγουσι καὶ τοῦτον υἱὸν τοῦ Μίνωος. Οὗτος δὲ ἦτον μικρόσωμος, πλατὺς, λευκὸς, εὐπώγων, εὐμέτωπος, ςρεβλόῤῥιν, δασύθριξ. Δαΐφρων, Δουρυκλυτὸς, πεπνυμένος ἥρως, ἀτάλαντος Ἄρηϊ.

Ὁ δὲ Γλαῦκος τρίτος υἱὸς τοῦ Μίνωος, παῖς ἔτι ὢν, ἔπεσεν εἰς τὸ μέλι καὶ ἀπέθανεν. Ἀνέςησε δ' αὐ-

τὸν ὁ μάντις Πολύειδος, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Ἄλλοι δὲ εἶπον, ὅτι ὁ Ἀσκληπιὸς ἀνέςησε καὶ τοῦτον.

Ὁ δὲ Ἀνδρόγεως ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅτε ἑωρτάζοντο τὰ Παναθήναια, καὶ ἀγωνισάμενος εἰς τὸν ἀγῶνα, ἐνίκησε πάντας· ὅθεν ἐφόνευσαν αὐτὸν οἱ ἀνταγωνιςαὶ διὰ τὸν φθόνον. Κατ' ἄλλους δὲ ἐφονεύθη εἰς μάχην· ἢ διώκων τὸν Μαραθώνιον ταῦρον. Κατ' ἄλλους δὲ, διατρίψας εἰς τὰς Ἀθήνας ἱκανὸν καιρὸν, ἐφιλιώθη μὲ τοὺς Παλλαντίδας, τοὺς τρομεροὺς ἐχθροὺς τοῦ Αἰγέως· ἔπειτα ἤρχετο εἰς τὰς Θήβας περιηγήσεως χάριν. Ὁ δὲ Αἰγεὺς ὑποπτευόμενος ταῦτα, ἔπεμψε καὶ ἐφόνευσαν αὐτὸν περὶ τὴν Οἰνόην. Διὰ τοῦτο ἄρα ἐκίνησε τὸν πόλεμον ὁ πατὴρ αὐτοῦ. Ἐτίμησαν ὅμως αὐτὸν οἱ Ἀθηναῖοι, κτίσαντες καὶ βωμοὺς αὐτοῦ. Εἶχε δὲ υἱοὺς τὸν Ἀλκαῖον καὶ Σθένελον, οἵτινες ἦσαν εἰς τὴν Πάρον. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἔφερεν αὐτοὺς εἰς τὴν Θάσον.

Ἡ δὲ Ἀριάδνη ἰδοῦσα τὸν Θησέα ἀγωνιζόμενον μὲ τὸν Μινώταυρον, καὶ ἐρασθεῖσα, ἔδωκεν αὐτῷ τὸν ἄτρακτον ὡς εἴρηται· ἐπειδὴ ἐν τῇ Κρήτῃ ἐθεάρουν καὶ αἱ γυναῖκες τοὺς ἀγῶνας· ἢ ἄλλως πῶς εἶδεν αὐτόν. Ἔλαβε τοίνυν αὐτὴν ἐκ τῆς Κρήτης ὁ Θησεὺς, ἔπειτα τὴν ἀφῆκεν εἰς τὴν Νάξον, ὅπου ἔπεσεν ἀπό τινος πέτρας εἰς τὴν θάλασσαν· ἢ κατ' ἄλλους ἐκρεμάσθη ὑπὸ τῆς λύπης. Κατ' ἄλλους δὲ, ὁ Διόνυσος ἥρπασεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ Θησέως· ἢ ἐφάνη ὁ Διόνυσος εἰς τὸν ὕπνον τοῦ Θησέως, καὶ τὸν ἐφοβέρισεν, ἂν δὲν ἀφήσῃ αὐτὴν ἐκεῖ· ὅθεν φοβηθεὶς ἔφυγεν ἐκεῖθεν τεταραγμένος ὑπὸ τῆς λύπης, καὶ ἀφῆκε τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης εἰς τὴν Δῆλον, ὅπερ ἔλαβε παρὰ τοῦ Δαιδάλου. Διὰ τὴν λύπην ταύτην ἀλησμόνησε νὰ βάλῃ τὸ λευκὸν ἱςίον κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ Αἰγέως. Κατ' ἄλλους δὲ ἔπιεν οἶνον τῆς Νάξου, καὶ ἀπεκοιμήθη, καὶ τότε ἀφῆκεν αὐτὴν ὁ Θησεύς. Ὁ δὲ Διόνυσος ἐκόμισεν αὐτὴν εἰς τὸ ὄρος τῆς Νάξου Δρίος, καὶ μετ' ὀλίγον ἐγένετο ἄφαντος. Μετ' ὀλίγον δὲ ἠφανίσθη καὶ ἐκείνη· ἢ οἱ ναῦται εὗρον αὐτὴν ἐκεῖ, καὶ τὴν ἔφερον πρὸς τὸν Ὤναρον

Ἱερέα τοῦ Διονύσου. Ἀπέθανε δὲ καὶ ἐτάφη εἰς τὸ Ἄργος, ὅτε ἦλθε μὲ τὸν Διόνυσον ἐκεῖ, καὶ ὅτε ἀνεκαίνιζον οἱ Ἀργεῖοι τὸν ναὸν τοῦ Κρησίου Διονύσου, εὗρον τὴν σορὸν αὐτῆς.

Κατ' ἄλλους δὲ, ὁ Θησεὺς ἐξέπεσεν εἰς τὴν Κύπρον ὑπὸ τρικυμίας, ὅτε ἡ Ἀριάδνη ἦτον ἐγκύμων, καὶ ἀσθενὴς ὑπὸ τῆς θαλάσσης· ὅθεν ἀφῆκεν αὐτὴν εἰς τὴν χώραν τῶν Ἀμαθουσίων. Αἱ δὲ γυναῖκες τῶν ἐγχωρίων ἐπεμελοῦντο αὐτὴν διαφόρως, πλάττουσαι καὶ γράμματα ἐκ μέρους τοῦ Θησέως εἰς παραμυθίαν αὐτῆς. Ἀπέθανεν ὅμως εἰς τὴν γένναν. Ἐλθὼν δὲ ὕςερον ὁ Θησεὺς, ἔςησεν ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτῆς δύο μικροὺς ἀνδριάντας, τὸν μὲν χαλκοῦν, τὸν δ' ἀργυροῦν. Ἀφῆκε καὶ χρήματα πρὸς τοὺς ἐγχωρίους, ἵνα τιμῶσιν αὐτήν· ὅθεν ἑώρταζον ἑορτὴν αὐτῆς τὸν μῆνα Γορπιαῖον (Σεπτέμβριον), καὶ ἐν τῇ θυσίᾳ ταύτῃ ἔκειτο εἰς τὴν κλίνην τὶς νεανίας ὀδυρόμενος, καὶ πάντα, ὅσα ποιοῦσιν αἱ γυναῖκες ἐν τῇ γέννᾳ μιμούμενος, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ θανάτου αὐτῆς. Τὸ δὲ ἄλσος, ὅπου ἦτον ὁ τάφος αὐτῆς, ὠνόμαζον οἱ Ἀμαθούσιοι ἄλσος τῆς Ἀριάδνης Ἀφροδίτης.

Οἱ δὲ ἱςορικοὶ τῶν Ναξίων ἔλεγον, ὅτι ἐχρημάτισαν δύο Ἀριάδναι· καὶ τὴν μὲν ἀρχαιοτέραν ἔλαβεν ὁ Διόνυσος γυναῖκα ἐν τῇ Νάξῳ, τὴν δὲ νεωτέραν ἥρπασεν ὁ Θησεὺς ἐκ τῆς Κρήτης, καὶ τὴν ἀφῆκεν εἰς τὴν Νάξον, ἥτις εἶχε καὶ τὴν τροφὸν αὐτῆς Κορκύνην καλουμένην. Ἐκεῖ τοίνυν ἀπέθανε καὶ ἡ τροφὸς, τῆς ὁποίας τὸν τάφον ἐδείκνυον οἱ Νάξιοι, καὶ ἡ Ἀριάδνη. Ἐτίμησαν μὲν ἀμφοτέρας τὰς Ἀριάδνας, πλὴν διαφόρως· ἐπειδὴ τὴν μὲν ἀρχαιοτέραν ἑώρταζον χαίροντες καὶ παίζοντες· τὴν δὲ νεωτέραν κλαίοντες καὶ λυπούμενοι, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ πάθους αὐτῆς. Ὅθεν λέγουσί τινες τῆς προτέρας Ἀριάδνης τὰ ῥηθέντα τέκνα. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἡ νεωτέρα κατήντησεν εἰς βίον ἄσωτον ἐν τῇ Νάξῳ· καὶ ἄλλοι πάλιν, ὅτι ὁ Θησεὺς δὲν ἀφῆκεν αὐτὴν οὕτω κατησχυμένως, καὶ ἀκουσίως· ἐπειδὴ ἄν τοῦ-

το ἐγίνετο οὕτω, βεβαίως δὲν ἔδιδεν αὐτῷ ὁ Δευκαλίων ὕϛερον τὴν ἄλλην ἀδελφὴν αὐτοῦ γυναῖκα (α).

Ἡ δὲ Φαίδρα ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας γυνὴ τοῦ Θησέως γενομένη, ὡς εἴρηται. Ὅτε δὲ ἦλθεν ὁ Θησεὺς εἰς τὴν Τροιζῆνα, νὰ καθαρισθῇ μετὰ τὸν θάνατον τῶν Παλλαντίδων, ἔλαβε καὶ αὐτὴν, καὶ τότε ἰδοῦσα τὸν Ἱππόλυτον ἐτρώθη· Κατ' ἄλλους δὲ, εἰς τὰς Ἀθήνας εἶδεν αὐτὸν τὸ πρῶτον, ὅπου τὸν ἐκάλεσεν ὁ Θησεὺς εἰς μίαν ἑορτήν. Πρῶτον μὲν ἐδοκίμασε, νὰ ἀποφύγῃ τὸ πάθος· μὴ δυναμένη δὲ, ἔκτισε ναὸν τῆς Ἀφροδίτης εἰς τὴν Τροιζῆνα ἐπί τινος λόφου, καὶ ἐρχομένη ἐκεῖ συνεχῶς, χάριν εὐλαβείας δῆθεν, ἔβλεπεν αὐτὸν γυμναζόμενον ἐν τῷ γυμνασίῳ· ὅθεν ὠνομάσθη ὁ ναὸς ἐκεῖνος Ἀφροδίτης τῆς Κατασκοπίας. Πρὸς διασκέδασιν δὲ τῆς μελαγχολίας καὶ τοῦ ἔρωτος, ἐτρύπα τὰ φύλλα τινὸς μυρσίνης μὲ τὴν περώνην τῆς κεφαλῆς αὐτῆς, ἅπερ ἔμειναν ὕϛερον τετρυπημένα. Τέλος δὲ μὴ ὑποφέρουσα τὴν ὀξύτητα τοῦ πάθους, ἐφανέρωσεν αὐτὸ διὰ τῆς τροφοῦ αὐτῆς πρὸς τὸν Ἱππόλυτον, ὅτε ἔλειπεν ὁ Θησεὺς εἰς τὸν Ἅδην· ἀλλ' ἀπέτυχε, καὶ ἐγένετο διπλοῦν τὸ κακὸν, προςεθειμένου καὶ τοῦ φόβου καὶ τῆς ἀνησύχου ὑποψίας, μήπως ὁ Ἱππόλυτος φανερώσῃ αὐτὸ πρὸς τὸν Θησέα.

Διό, γράψασα ἐπιϛολὴν πρὸς τὸν Θησέα, ὅτι ὁ Ἱππόλυτος ἠνάγκαζεν αὐτὴν εἰς αἱμομιξίαν, καὶ διὰ τοῦτο ἐφονεύθη, εἰς ἀποφυγὴν τοῦ κακοῦ, καὶ διατήρησιν τῆς πρὸς αὐτὸν πίϛεως καὶ ἀγάπης, ἐκρεμάσθη, κρατοῦσα τὴν ἐπιϛολὴν εἰς τὰς χεῖρας· ἢ κατ' ἄλλους ἔκρυψεν αὐτὴν εἰς τὸν κόλπον. Ἐλθὼν δὲ ὁ Θησεὺς,

---

(α) Ἀπολλόδ. Γ'. Ὑγῖν. 97. 81. 114. 270. 49. Διόδ. Δ'. ΟΘ'. ξ'. ξα'. Ε'. να'. Ὅμηρ. Ἰλ. Β'. 651. Ν. 219. Τζέτζ. ἐν Λυκόφρον. 431. 1220. Μεθομηρικ. 660. Βιργίλ. Αἰν. Γ'. 121. καὶ Σέρβ. Δίκτ. Γ'. δ'. Ε'. μγ'. Παυσαν. Ἠλιακ. Πρῶτ. Κε'. 5. ΙΘ'. 1. Κορινθ. Κγ'. Ἀττικ. Κβ'. 5. Κ. 2. Φωκικ. ΚΘ'. 2. Βοιωτικ. Μ'. 2. Πλούταρχ. ἐν Θησ.

νὰ θάψῃ αὐτὴν, εὗρε τὴν ἐπιςολὴν, καὶ διὰ τοῦτο κατεδίκασε τὸν Ἱππόλυτον. Κατ' ἄλλους δὲ διὰ ςόματος εἶπε τὴν διαβολὴν πρὸς τὸ Θησέα, δεικνύουσα καὶ τὸ ξίφος τοῦ Ἱππολύτου, ὅπερ ἔλαβεν αὐτὴ τεχνιέντως. Καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἐκάλεσε τὸν Ἱππόλυτον εἰς ἀπολογίαν, αὐτὴ φοβουμένη, μήπως φανερωθῇ τὸ ψεῦδος, ἐκρεμάσθη. Κατ' ἄλλους δὲ, μαθοῦσα τὴν συμφορὰν τοῦ Ἱππολύτου, καὶ μὴ ὑποφέρουσα τὴν τύψιν τοῦ συνειδότος, εἶπε τὴν ἀλήθειαν, ἔπειτα ἐκρεμάσθη. Ταύτας δὲ τὰς διαφόρους γνώμας εἰσήγαγον μάλιςα οἱ ποιηταὶ, θέλοντες νὰ μεταφέρουσι τὸ συμβεβηκὸς εἰς ἠθικωτέραν διδασκαλίαν, πρὸς ἀποτροπὴν τῶν τοιούτων· ἐπειδὴ τοῦτο εἶναι ἔργον τῆς ποιητικῆς. Ἔθαψαν τοίνυν αὐτὴν εἰς τὴν Τροιζῆνα πλησίον τοῦ Ἱππολύτου καὶ τῆς ῥηθείσης μυρσίνης. Ὁ μὲν Πολύγνωτος ἐζωγράφισεν αὐτὴν ἐν τῇ Λέσχῃ καταγινομένην νὰ κρεμασθῇ· τὴν δὲ Ἀριάδνην βλέπουσαν πρὸς αὐτήν. Ὁ δὲ Σοφοκλῆς καὶ Εὐριπίδης ἔγραψαν τραγῳδίας τούτου τοῦ τραγικωτάτου συμβεβηκότος· σώζεται ὅμως μόνον ὁ Ἱππόλυτος τοῦ Εὐριπίδου.

Οἱ δὲ λοιποὶ υἱοὶ τοῦ Μίνωος, ὁ Εὐρυμέδων, Χρύσης, Νηφαλίων καὶ Φιλόλαος, κατῴκησαν εἰς τὴν Πάρον, ἔνθα ἐπολιόρκησεν αὐτοὺς ὁ Ἡρακλῆς, ςρατεύων κατὰ τῶν Ἀμαζόνων. Περὶ δὲ τῶν λοιπῶν θυγατέρων τοῦ Μίνωος οὐδὲν ἀναφέρεται. Ἡ Ἀκάλλη ὅμως φαίνεται ὅτι ἦτον ἡ Νύμφη Ἀκακαλλὶς, ἐξ ἧς ἐγέννησεν ὁ Ἀπόλλων τὸν Μίλητον, ὁ δὲ Ἑρμῆς τὸν Κύδωνα, ἀφ' οὗ ὠνομάσθη ἡ πόλις τῆς Κρήτης Κυδωνία. Κατ' ἄλλους δὲ τὸν Ἀμφίθεμιν ἐγέννησε καὶ τὸν Νάξον. Κατ' ἄλλους δὲ ὁ Μίλητος ἦτον υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἔκ τινος Ἀρείας θυγατρός τινος Κλεόχου.

Ἡ Ἀκακαλλὶς, ἢ Κακαλλὶς κατ' ἄλλους, φοβουμένη τὸν πατέρα αὐτῆς Μίνωα, ἔῤῥιψε τὸ βρέφος εἰς τὴν ἔρημον, ὅπου τὸ ἐθήλαζον αἱ λύκαιναι, θελήσει τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἀπόλλωνος. Ἔπειτα τὸ ηὗρε τις βουκόλος, καὶ τὸ ἀνέθρεψε. Ἐγένετο δὲ τοσοῦτον ὡραῖος, ὥςε ἠγάπησαν αὐτὸν οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ, ὁ Μίνως, Ῥαδά-

μανθυς καὶ Σαρπηδών. Τινὲς δὲ λέγουσιν Ἀτύμνιον τὸν νέον ἐκεῖνον, περὶ τοῦ ὁποίου ἐγένετο ἡ φιλονεικία, υἱὸν τοῦ Διὸς καὶ τῆς Κασιοπείας. Καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς ἔκλινε πρὸς τὸν Σαρπηδόνα, ἐςασίασαν, ὥςε κατήντησαν καὶ εἰς πόλεμον, καὶ ὑπερτερήσας ὁ Μίνως, ἐδίωξε τοὺς ἄλλους ἐκ τῆς Κρήτης· ἐβίαζεν ὕςερον καὶ τὸν νέον. Ὅθεν ὁ Μίλητος συμβουλευθεὶς ὑπὸ τοῦ Σαρπηδόνος, ἔφυγεν ἐκεῖθεν τὴν νύκτα κρυφίως, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Καρίαν, ὅπου ἔκτισε τὴν ὁμώνυμον πόλιν. Κατ' ἄλλους δὲ κατεγίνετο νὰ ἁρπάσῃ τὴν βασιλείαν, ὅτε ἦτον γέρων ὁ Μίνως, καὶ διὰ τοῦτο ἐδιώχθη. Λαβὼν δὲ γυναῖκα τὴν Εἰδοθέαν θυγατέρα τοῦ Εὐρύτου βασιλέως τῆς Καρίας, ἐγέννησε δύο δίδυμα τέκνα, τὸν Καῦνον καὶ τὴν Βιβλίδα· ἢ ἔκ τινος Νύμφης Κυάνης καλουμένης ἐγέννησεν αὐτά.

Ἡ μὲν Βυβλὶς νέα χαριεςάτη καὶ εὐειδεςάτη γενομένη, ἐζητεῖτο ὑπὸ πολλῶν εἰς γάμον· ἀλλ' αὐτὴ καταφλεγομένη ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς, καὶ μὴ ὑποφέρουσα τὸ πάθος, οὔτε τολμᾶσα νὰ φανερώσῃ αὐτὸ, αἰσχυνομένη διὰ τὴν παρανομίαν, ἀνέβη τὴν νύκτα νὰ κρημισθῇ ἀπό τινος ὑψηλῆς πέτρας· ἀλλ' αἱ Νύμφαι μετεμόρφωσαν αὐτὴν εἰς Νύμφην Ἁμαδρυάδα. Ἀπὸ δὲ τῆς πέτρας ἐκείνης ἀνέβλυσεν ὕδωρ, ὅπερ ὠνόμασαν οἱ ἐγχώριοι δάκρυον τῆς Βιβλίδος. Κατ' ἄλλους δὲ, ἐφανέρωσε τὸ πάθος πρὸς τὸν Καῦνον, καὶ διὰ τοῦτο ἔφυγεν αὐτὸς ἐκεῖθεν, καὶ τότε ἐκρεμάσθη ἐκείνη μὲ τὴν ζώνην αὐτῆς ἀπό τινος δρυὸς, καὶ ἀπὸ τῶν δακρύων αὐτῆς ἐγένετο ἡ ῥηθεῖσα πηγή. Κατ' ἄλλους δὲ, ὁ Καῦνος ἠγάπησεν αὐτὴν, καὶ ἐπειδὴ αὐτὴ δὲν ἐδέχετο τοῦτο, ἔφυγεν ἐκεῖνος, καὶ τότε ἐξῆλθεν αὐτὴ εἰς ζήτησιν αὐτοῦ. Πλανηθεῖσα δὲ πολλαχοῦ, καὶ μὴ εὑροῦσα αὐτὸν, ἐκρεμάσθη ἀπό τινος καρύας.

Ὁ δὲ Καῦνος ἐλθὼν εἰς ἄλλο μέρος τῆς Καρίας, ὅπου ἦσαν οἱ Λέλεγες, καί τις πηγὴ Ἐχενηῒς καλουμένη, ἔκτισεν ὁμώνυμον πόλιν, καὶ συνήθροισεν εἰς αὐτὴν τοὺς πέριξ διεσκορπισμένους Ἴωνας. Κατ' ἄλλους

δὲ, περιπλανώμενος εἰς τὴν Λυκίαν, εἶδε τινὰ Νύμφην ἐξερχομένην ἐκ τοῦ ποταμοῦ, Προνόην καλουμένην, καὶ λέγουσαν πρὸς αὐτὸν, ὅτι ἡ Βιβλὶς ἐκρεμάσθη, καὶ ὁ Ἔρως εἶπε, νὰ λάβῃ ἐκείνην γυναῖκα, καὶ τὴν βασιλείαν τῆς χώρας, ἥτις ἀνήκει εἰς αὐτήν. Ἐπειδὴ τοίνυν, καὶ λαβὼν αὐτήν τε καὶ τὴν βασιλείαν, ἐγέννησεν υἱὸν Αἰγιαλὸν καλούμενον, ὅςτις ἔκτισε τὴν πόλιν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καύνου πλησίον τοῦ ποταμοῦ Κάλβιδος καλουμένου, ὅπου ἐφάνη ἡ Προνόη, καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν Καῦνον ἀπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Ἐκ τούτου τοίνυν ἔμεινεν ἡ παροιμία, Καύνιος ἔρως, ὁ παράνομος καὶ θανάτου αἴτιος γενόμενος· ἢ καὶ ἄλλης μεγάλης δυςυχίας. Ἡ δὲ Πόλις αὕτη ἦτον νοσερὰ, καὶ οἱ ἐγκάτοικοι χλωμοὶ ὡς νεκροὶ, διὰ τὴν δυσκρασίαν τοῦ ἀέρος, διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς θέρμης, καὶ διὰ τὰς πολλὰς ὀπώρας· ὅθεν ὁ Στρατόνικος ὁ ἀςεῖος κιθαρῳδὸς, ἰδὼν αὐτοὺς τοιούτους, εἶπεν ἀςεϊζόμενος·

„Οἵηπερ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν.“

Ἐπειδὴ δὲ ἐπειράχθησαν οἱ ἐγκάτοικοι σκοπτόμενοι διὰ τὴν νόσον, ἔσκωψεν εἰς αὐτοὺς ἀςειότερον, λέγων· Καὶ πῶς ἂν ἐγὼ νοσερὸν εἴποιμι τόπον (α), ἔνθα καὶ οἱ νεκροὶ περιπατοῦσιν; Οὗτοι τοίνυν ἦσαν οἱ ἀπόγονοι τοῦ Μίνωος.

Ὁ δὲ Ῥαδάμανθυς ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, διωχθεὶς ἐκ τῆς Κρήτης ὡς εἴρηται, διέβη εἰς ἄλλας νήσους τῆς Μεσογείου, καὶ ἀποκτήσας δύναμιν ἱκανὴν διὰ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, ὑπέταξε πολλὰς νήσους, καὶ πολλὰ παραθαλάσσια ἑκούσια· ἐπειδὴ διέταξε νομοθεσίαν καὶ εὐνομίαν πανταχοῦ, καὶ διὰ τοῦτο ἐδέχοντο αὐτὸν ἀσμέ-

---

(α) Διόδ. Δ'. ξβ'. Ε', Οθ'. Παυσαν. Ἀττικ. Κβ'. 2. Κορινθ. Λβ'. 3. Φωκικ. Κθ'. 2. Εὐριπίδ. ἐν Ἱππολύτ. Ἰωνιά. 411. Ἀπολλόδ. Αὐτόθι. Πλούταρχ. Παραλ. μικρ. Ὅμηρ. Ἰλ. Β'. 824. Εὐςάθ. καὶ Διδυμ. Διονυσ. Περιηγητ. 130. 850. Στέφαν. ἐν Λυκ. καὶ Καύν. Στράβ. ιδ'. Β'. γ'. Εὐςάθ. ἐν Διονύσ. 535. Ἀντών. Λιβεράλ. Λ'. Παρθεν. Ια'. Κόνων. Β'.

νως οἱ ἄνθρωποι. Κατ' ἄλλους δὲ, ὁ Μίνως εἶχεν αὐτὸν πάρεδρον καὶ νομοθέτην· καὶ ὕϛερον φθονήσας τὴν διὰ τὴν δικαιοσύνην μεγάλην ὑπόληψιν αὐτοῦ, ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τὰς νήσους μακρὰν τῆς Κρήτης. Ἀφῆκε δὲ διαδόχους εἰς τοὺς ὑποχειρίους τόπους τοὺς ἐξῆς ϛρατηγούς αὐτοῦ· Τὸν μὲν Οἰνοπίονα τῆς Ἀριάδνης ἀφῆκε διοικητὴν τῆς Χίου· τὸν δὲ υἱὸν αὐτοῦ Ἐρυθρὸν, εἰς τὴν Ἰωνίαν, ὅπου ἔκτισε τὴν ὁμώνυμον πόλιν Ἐρυθρὰς· τὸν δὲ Θόαντα εἰς τὴν Λῆμνον, τὸν Ἐγυέα εἰς τὴν Κύρνον, τὸν Πάμφιλον εἰς τὴν Πεπάρηθον, τὸν Εὐάμβην εἰς τὴν Μαρώνειαν, τὸν Ἀλκαῖον εἰς τὴν Πάρον, τὸν Ανίωνα εἰς τὴν Δῆλον, τὸν Ἀνδρέα εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ ὀνομασθεῖσαν Ἄνδρον. Ἐνομίσθη δὲ καὶ σοφὸς διὰ τὴν νομοθεσίαν, καὶ ἀδέκαϛος κριτὴς, ἐπειδὴ ἦτον ἀπαραίτητος πρὸς τοὺς κακούργους· ὅθεν ἔταξαν αὐτὸν κριτὴν τοῦ Ἅδου. Τινὲς λέγουσιν, ὅτι φυγὼν ἐκ τῶν νήσων ὕϛερον, ἢ ἐκ τῆς Κρήτης, ἦλθεν εἰς τὴν Ὠκάλειαν τῆς Βοιωτίας, καὶ ἔγημε τὴν Ἀλκμήνην μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀμφιτρύωνος.

Κατά τινας δὲ ἐχρημάτισαν δύο Ῥαδαμάνθεις· καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἔζη πρὸ τοῦ Μίνωος, νομοθετῶν, καὶ πολίζων τοὺς Κρῆτας· ὅθεν ἐμιμήθη τοῦτον καὶ ὁ Μίνως ὕϛερον. Τοῦτον λέγουσιν υἱὸν τοῦ Ἡφαίϛου, τοῦ Ταλαοῦ, τοῦ Κρητός. Ὁ δὲ δεύτερος ἦτον ὁ ῥηθεὶς νομοθέτης, ὁ ἐξουσιάσας τὰς νήσους (α).

Ὁ δὲ Σαρπηδὼν ἦλθεν εἰς τὴν Κιλικίαν, ἔνθα ἐβασίλευεν ὁ Κίλιξ ἀδελφὸς τοῦ Κάδμου, ὅϛτις εἶχε πόλεμον τότε μὲ τοὺς Λυκίους, καὶ ἐζήτησεν αὐτὸν σύμμαχον, ἐπὶ συμφωνίᾳ, νὰ λάβῃ μέρος τῆς χώρας. Νικήσαντες οὖν τοὺς Λυκίους, ἐβασίλευον, ὁ μὲν Κίλιξ εἰς τὴν Κιλικίαν, ὁ δὲ Σαρπηδὼν εἰς τὴν Λυκίαν. Ἡ δὲ Λυκία πρότερον μὲν ὠνομάζετο Μυλιὰς, καὶ οἱ ἐγχώριοι Μυλίαι· ὅτε δὲ ὑπέταξεν αὐτοὺς ὁ Σαρπηδὼν, ὠνομά-

---

(α) Ἀπολλόδ. Β'. γ'. 11. Γ'. α'. 2. Διόδ. Ε'. ΟΘ'. Παυσαν. Ἀρκαδικ. Νγ'. Πίνδαρ. Πύθ. 133. καὶ Σχολ.

ζοντο Σόλυμοι· ἔπειτα δὲ ὠνομάσθησαν Τερμῖλαι, καὶ τέλος Λύκιοι, ἀπὸ τοῦ Λύκου τοῦ Πανδίωνος τοῦ Ἀθηναίου. Ἦτον ὅμως καὶ ἄλλη μικρὰ Λυκία καλουμένη πλησίον τῆς Τρῳάδος, ὅπου ἦτον ἡ πόλις Ζέλεια πρὸς τὰς ὑπωρείας τῆς Ἴδης. Ὁ δὲ Σαρπηδὼν ἐγέννησε τὸν Εὔανδρον, ὅςτις λαβὼν γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Βελλερεφόντου, ἐγέννησε τὸν δεύτερον Σαρπηδόνα, περὶ οὗ εἴρηται ἐκεῖ (α). Ἐνταῦθα παύει τὸ γένος τοῦ Δώρου τρίτου υἱοῦ τοῦ Ἕλληνος τοῦ Δευκαλίωνος· ὅθεν λέγομεν ἤδη περὶ τοῦ Ξούθου.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ ΚΔ'.

Περὶ τοῦ Ξούθου καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ.

Ὁ δὲ Ξοῦθος ὁ τρίτος υἱὸς τοῦ Ἕλληνος, ἐδιώχθη ἐκ τῆς Θεσσαλίας ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ, ἐπειδὴ ἔκρυψέ τινα πατρικὰ χρήματα, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἕλληνος. Ἦλθε δὲ κατὰ μέν τινας εἰς τὴν Πελοπόννησον, κατ' ἄλλους ὅμως εἰς τὴν Ἀττικήν, ἐπὶ Ἐρεχθέως. Ἔχων δὲ πόλεμον τότε ὁ Ἐρεχθεὺς μὲ τοὺς Χαλκιδεῖς τῆς Εὐβοίας, ἔλαβεν αὐτὸν σύμμαχον. Διὰ τοῦτο ἔδωκεν αὐτῷ ὕςερον τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Κρέουσαν γυναῖκα, καὶ μέρος τῆς Ἀττικῆς, ἔνθα ἔκτισε τέσσαρας πόλεις· τὴν Οἰνόην, τὸν Μαραθῶνα, Προβάλινθον καὶ Τρικόρινθον· ὅθεν ὠνομάσθη τὸ μέρος ἐκεῖνο Τετράπολις. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἐρεχθέως, γενόμενος κριτὴς τῆς διαφορᾶς τῶν διαδόχων, ἐδιώχθη ἐκ τῆς Ἀττικῆς, ὡς εἴρηται, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Αἰγιάλειαν τῆς Πελοποννήσου. Διὰ τοῦτο ἴσως λέγει ὁ Ἀπολλόδωρος, ὅτι ἦλθεν εἰς τὴν Πελοπόννησον. Ἐκεῖ τοίνυν ἀπέθανεν.

(α) Ἀπολλόδωρ. Γ'. α'. 2. Στέφαν. ἐν Λυκ. καὶ Σχολ.

Ἐγέννησε δὲ ἐκ τῆς Κρεούσης δύο υἱοὺς, τὸν Ἀχαιὸν καὶ Ἴωνα (α).

Ὁ μὲν Ἀχαιὸς ἐφόνευσέ τινα ἀκουσίως ἐν τῇ Ἀττικῇ, ὄντος ἐκεῖ ἔτι τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ ἐδιώχθη ἐκεῖθεν. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν Αἰγιάλειαν, ἔκτισε τέσσαρας πόλεις κατὰ μίμησιν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ· ὅθεν ὠνομάσθη καὶ τὸ μέρος ἐκεῖνο Τετράπολις. Διὰ τοῦτο ἦλθε καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐκεῖ ὕϛερον. Ἔπειτα δὲ ὁ Ἀχαιὸς λαβὼν ϛράτευμα ἐκ τῆς Αἰγιαλείας καὶ ἐκ τῆς Ἀττικῆς παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἴωνος, ἦλθεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, καὶ ἔλαβε τὸ πατρικὸν βασίλειον, ὅπερ ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Ἀχαΐα. Καὶ οὕτως ἦσαν δύο Ἀχαΐαι, μία ἐν τῇ Πελοποννήσῳ, καὶ ἄλλη ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ. Καὶ ἐν μὲν τῇ ἐν Πελοποννήσῳ Ἀχαΐα ἐβασίλευσεν ὕϛερον ὁ Σελινοῦς. Δύο υἱοὶ δὲ τοῦ Ἀχαιοῦ Ἄρχανδρος καὶ Ἀρχιτέλης, ἦλθον ἐκ τῆς Φθιώτιδος εἰς τὸ Ἄργος, καὶ ἔλαβον γυναῖκας τὰς θυγατέρας τοῦ Δαναοῦ, ὁ μὲν Ἄρχανδρος τὴν Σκαιὰν, ὁ δὲ Ἀρχιτέλης τὴν Αὐτομάτην. Ἐπειδὴ δὲ ἐκράτησαν αὐτοὶ ὕϛερον τὸ Ἄργος καὶ τὴν Λακεδαίμονα, ὠνόμασαν κοινῶς τοὺς ἐγχωρίους Ἀχαιούς. Καὶ τοῦτο ἦτον κοινὸν ὄνομα τῶν Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων πρὸ τῆς καθόδου τῶν Ἡρακλειδῶν καὶ Δωριέων. Οἱ Ἀργεῖοι ὅμως ἐλέγοντο καὶ Δαναοὶ ἰδιαιτέρως, ἐπειδὴ ἐκάθησαν ὀλίγον καιρὸν ἐκεῖ οἱ Ἀχαιοί· ὅθεν ὁ Ἄρχανδρος ὠνόμασε Μετανάϛην τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ἐπειδὴ ἐγεννήθη, ὅτε ἔφευγον ἐκεῖθεν.

Τινὲς ὅμως ἀναφέρουσιν ἄλλον Ἀχαιὸν ἀρχαιότερον, ὅςτις ἦλθεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν μὲ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ Φθῖον καὶ Πελασγὸν ἓξ γενεὰς πρὸ τοῦ Δευκαλίωνος. Οὗτος δὲ ὁ Ἀχαιὸς εἶχεν υἱὸν Φθῖον καλούμενον· καὶ ἐκῖνος ἐγέννησε τὸν Ἄρχανδρον καὶ Ἀρχιτέλην. Τινὲς δὲ, ἵνα συμβιβάσωσι τὴν χρονολογίαν, εἶπον, ὅ-

---

(α) Ἀπόλλοδ. Α΄. ζ΄. 3. Παυσαν. Ἀχαΐκ. Α΄. Ἡρόδοτ. Πολυμ. 74. Στράβ. Π΄. 587. Κόνων. ΚΖ΄. Εὐριπίδ. Ἴων. 1590. 58.

τι ἐχρημάτισε καὶ δεύτερος Δαναός. Εὑρέθη δὲ ἐν τῇ Αἰγύπτῳ πόλις τοῦ Ἀρχάνδρου καλουμένη, καὶ ἔκτισεν αὐτήν, ἢ οὗτος ὁ Ἄρχανδρος, ἢ ἄλλος τις Ἕλλην· ἐπειδὴ τὸ ὄνομα εἶναι Ἑλληνικόν (α).

Εἶχον τοίνυν δύναμιν μεγάλην τότε οἱ Ἀχαιοὶ, καὶ διὰ τοῦτο ὠνόμαζεν ὁ Ὅμηρος Ἀχαιοὺς τοὺς Ἕλληνας, ἐνίοτε καὶ Δαναοὺς, θεραπεύων ἀμφότερα τὰ μέρη. Ὅτε δὲ ἦλθον οἱ Ἡρακλεῖδαι εἰς τὴν Πελοπόννησον μὲ τοὺς Δωριεῖς, οἱ Ἀχαιοὶ εἶχον βασιλέα τὸν Τισαμενὸν τοῦ Ὀρέςου τοῦ Ἀγαμέμνονος. Εἶχον δὲ τότε οἱ Ἴωνες τὴν Αἰγιάλειαν, τὴν ἐποίαν μετωνόμασαν Ἰωνίαν. Διωχθέντες οὖν οἱ Ἀχαιοὶ ἐκ τῆς Λακεδαίμονος καὶ τοῦ Ἄργους ὑπὸ τῶν Δωριέων, ἐζήτησαν νὰ κατοικήσωσιν εἰς τὴν Ἰωνίαν μὲ τοὺς Ἴωνας. Ἀλλ' οἱ βασιλεῖς τῶν Ἰώνων φοβούμενοι, μήπως συμφωνήσωσι μὲ αὐτοὺς καὶ οἱ Ἴωνες, καὶ δεχθῶσι κοινὸν βασιλέα τὸν Τισαμενὸν διὰ τὴν λαμπρότητα τοῦ γένους αὐτοῦ, δὲν τοὺς ἐδέχοντο, καὶ ἐξῆλθον ἔνοπλοι εἰς ἀπάντησιν αὐτῶν. Μάχης δὲ γενομένης, ἔπεσε μὲν ὁ Τισαμενὸς, ἀλλ' ἐνίκησαν οἱ Ἀχαιοὶ, καὶ ἐπολιόρκησαν τοὺς Ἴωνας εἰς τὴν Ἑλίκην, ἔνθα ἀναγκασθέντες, ἔκλιναν εἰς συνθήκας, νὰ φύγωσιν ἐκ τῆς Ἰωνίας. Καὶ οὕτω μείναντες ἐκεῖ οἱ Ἀχαιοὶ, μετωνόμασαν τὴν Ἰωνίαν Ἀχαΐαν. Οὗτοι ἄρα ἦσαν οἱ Ἀχαιοὶ, οἵτινες βασιλευόμενοι ὕςερον ὑπὸ τῶν υἱῶν τοῦ Τισαμενοῦ, ἐγένοντο τοσοῦτον ἰσχυροὶ, ὥςε δὲν ἐδυνήθησαν, νὰ τοὺς ὑποτάξωσιν οἱ Ἡρακλεῖδαι, οἵτινες ὑπέταξαν πᾶσαν τὴν ἄλλην Πελοπόννησον. Μέχρι μέν τινος διετέλεσαν βασιλευόμενοι, ἔπειτα δὲ δημοκρατούμενοι, καὶ εὐδοκίμησαν κατὰ τὴν εὐνομίαν, ὥςε ἔλαβον ἀπ' αὐτῶν πολλοὺς νόμους οἱ Ἰταλιῶται Ἕλληνες μετὰ τὴν ἐπανάςασιν τῶν Πυθαγορείων. Καὶ πρῶτον μὲν εἶχον δύο ςρατηγοὺς κατ'

(α) Παυσαν. καὶ Κόνων. Αὐτόθι, καὶ Στράβ. Ἡρόδοτ. Εὐτέρπ. 98. Διονύσ. Ἀλικαρνασ. Α'. ΙΖ'.

ἐνιαυτὸν, συμβούλιον κοινὸν, εἰς τόπον Ἀρνάριον καλούμενον, καὶ ἕνα γραμματέα. Ἔπειτα δὲ εἶχον μόνον ἕνα ϛρατηγὸν, καὶ τελευταῖοι τούτων ἦσαν ὁ Ἄρατος καὶ Φιλοποίμην, οἵτινες ἐπολέμησαν ἡρωϊκώτατα κατὰ Μακεδόνων καὶ Ῥωμαίων, ὅτε οἱ Ῥωμαῖοι εἶχον ὅλην τὴν Ἑλλάδα· ὅθεν ὑπέταξαν τελευταίαν τὴν Ἀχαΐαν. Οἱ δὲ ἄλλοι Ἀχαιοὶ τῆς Φθιώτιδος ἦσαν ὑποκείμενοι τοῦ Ἀχιλλέως κατὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον (α).

Ὁ δὲ Ἴων ὁ δεύτερος υἱὸς τοῦ Ξούθου ἔμεινεν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ συνάξας ϛράτευμα, παρεσκευάζετο κατὰ τῆς Αἰγιαλείας. Φοβηθεὶς δὲ ὁ βασιλεὺς αὐτῆς Σελινοῦς, ἐδέχθη αὐτὸν εἰρηνικῶς, ὑποσχόμενος καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἑλίκην γυναῖκα πρὸς αὐτόν. Καὶ οὕτως ἔμεινεν ἐκεῖ. καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σελινοῦντος, ἀφ' οὗ ὠνομάσθη ἐκεῖ καὶ ὁ ποταμὸς Σελινοῦς, ἐβασίλευσεν ὁ Ἴων, καὶ κτίσας πόλιν ὠνόμασεν αὐτὴν Ἑλίκην ἀπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ. Ὕϛερον δὲ ἐκλήθη σύμμαχος τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἐκλεχθεὶς πολέμαρχος ἐν τῷ κατὰ τῶν Ἐλευσινίων πολέμῳ, εὐδοκίμησεν, ὥϛε κατά τινας ἀνηγορεύθη καὶ βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων μετὰ τὸν Ἐρεχθέα. Καὶ οὗτος ἐνομοθέτησε πρῶτος εἰς τὴν Ἀττικὴν, διαιρέσας τὸν λαὸν εἰς τέσσαρας τάξεις· εἰς γεωργοὺς, δημιουργοὺς, φύλακας καὶ ἱεροποιούς· ὅθεν ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ ἡ Ἀττικὴ Ἰωνία, καὶ οἱ ἐγχώριοι Ἴωνες. Ἐγέννησε δὲ καὶ τέσσαρας υἱοὺς, ἀφ' ὧν ὠνομάσθησαν αἱ ῥηθεῖσαι τέσσαρες φυλαί· οἱ δὲ υἱοὶ αὐτοῦ ὠνομάζοντο, Γελέων, Αἰγόκερως, Ἀργάδης καὶ Ὅπλης. Τινὲς δὲ νομίζουσιν, ὅτι ἐκ τῶν ἐπαγγελμάτων ὠνομάσθησαν αἱ φυλαὶ οὕτως. Ἄλλοι δὲ λέγουσι Τελέοντα τὸν Γελέοντα, ὅϛτις ἐγέννησε τὸν ἀργοναύτην Βούτην, ἐξ οὗ κατάγονται οἱ Βουτάδαι. Ὁ Ἴων ὅμως δὲν εὑρίσκεται ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν βασιλέων τῆς

(α) Παυσαν. καὶ Στράβ. Αὐτόθι. καὶ Πλούταρχ. ἐν Ἀράτῳ, καὶ Φιλοποιμ.

Ἀττικῆς (α). Ἀπέθανε δὲ ἐν τῇ Ἀττικῇ, καὶ ἐτάφη ἐν τῷ δήμῳ τῶν Ποταμίων.

Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι ἡ εὐνομία ἐπλήθυνε τοσοῦτον τοὺς ἐγκατοίκους τῆς Ἀττικῆς, ὥςε μὴ ἔχοντες γῆν ἱκανὴν, ἔπεμψαν ὕςερον ἀποικίαν εἰς τὴν Αἰγιάλειαν· ὅθεν ἐπωνομάσθη καὶ Ἰωνία ἡ Αἰγιάλεια· ἐπειδὴ Ὅμηρος ὠνόμασεν αὐτὴν Αἰγιαλὸν, καὶ οὐχὶ Ἰωνίαν, ἐν ᾗ κατῴκουν οἱ Ἴωνες ἐν αὐτῇ. Μείναντες οὖν οἱ Ἴωνες ἐκεῖ, διῃρέθησαν εἰς δώδεκα πόλεις, αἵτινες ἦσαν, ἡ Πελλήνη, Αἴγειρα, Αἰγαὶ, Βοῦρα, Ἑλίκη, Αἴγιον, Ῥύπαι, Πάτραι, Φαραὶ, Ὤλενος, Δύμη, καὶ Τριταία· Ὕςερον δὲ ἐδίωξαν αὐτοὺς οἱ Ἀχαιοὶ ἐκεῖθεν, ὡς εἴρηται, καὶ κατέφυγον πάλιν εἰς τὴν Ἀττικήν. Ἐδέχθησαν δὲ αὐτοὺς ἀσμένως οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτῶν Μέλανθος, διὰ τὴν ἀρετὴν τοῦ προγόνου αὐτῶν Ἴωνος, καὶ διὰ τὴν συγγένειαν· ἔτι δὲ καὶ διὰ τὴν οἰκείαν δύναμιν, ὑποπτευόμενοι τοὺς Δωριεῖς.

Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Κόδρου, ἐςασίασαν οἱ δύο πρεσβύτατοι παῖδες αὐτοῦ ὁ Μέδων καὶ Νηλεὺς περὶ τῆς βασιλείας, καὶ, ἡ Πυθία ἀνηγόρευσε τὸν Μέδοντα τὸν πρωτότοκον βασιλέα. Τινὲς δὲ ἐμυθολόγησαν, ὅτι εἶπεν ὁ χρησμὸς, νὰ λάβῃ τὴν βασιλείαν, ὅστις θυσιάσῃ πρῶτον, ὅπου τρίβει ὁ σίαλος τὸν σίαλον. Ἰδὼν οὖν ὁ Μέδων δύο ἐλαίας κινουμένας καὶ τριβομένας, ἐθυσίασεν ἐκεῖ, καὶ οὕτως ἔλαβε τὴν βασιλείαν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Νηλεὺς ἐςασίαζε πάλιν, ὡς εἴρηται, οἰκονομήσαντες οἱ Ἀθηναῖοι τὸ πρᾶγμα, ἔπεμψαν αὐτὸν καὶ τοὺς ἄλλους παῖδας τοῦ Κόδρου μὲ ἀποικίαν εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν. Ἦλθον δὲ εἰς τὴν ἀποικίαν ταύτην καὶ ἄλλοι Ἀθηναῖοι, καὶ Ἄβαντες ἐκ τῆς Εὐβοίας, καὶ Θηβαῖοι, καὶ Ὀρχομένιοι, καὶ Φωκεῖς· ἀλλ' οἱ πλεῖςοι ἦσαν Ἴωνες, καὶ ςρατηγὸς πάντων ὁ Νειλεύς· ὅθεν

(α) Ἀπολλόδ. Αὐτόθι. Κόνων. Στράβ. Παυσαν. Ἀττικ. Λα'. Κορινθ. Ιδ'. Ἡρόδοτ. Εὐτέρπ. 66. Εὐριπίδ. Ἴων. 1576. Πλούταρχ. Σόλων 91.

ὠνομάσθη Ἰωνία τὰ παραθαλάσσια ἐκεῖνα, ἀπὸ τῆς Μιλήτου μέχρι τῆς Φωκαίας, ἔνθα ἔκτισαν δώδεκα πόλεις οἱ Ἴωνες, κατὰ τὴν πάτριον συνήθειαν, καὶ ἱερὸν κοινὸν τὸ Πανιώνιον καλούμενον. Αἱ δὲ πόλεις ἦσαν, ἡ Μίλητος, Μυοῦς, Πριήνη, Ἔφεσος, Κολοφὼν, Λέβεδος, Τῆος Ἐρυθραὶ, Κλαζομεναὶ, Φώκαια, Σάμος, καὶ Χίος· ὕϛερον δὲ ἔλαβον καὶ τὴν Σμύρνην.

Ἐλθόντες τοίνυν ἐκεῖ, διῃρέθησαν εἰς τοσαῦτα μέρη, καὶ ἕκαϛον εἶχεν ἴδιον ἡγεμόνα. Ὁ μὲν Νηλεὺς ἔλαβε τὴν Μίλητον, ἥτις ὠνομάζετο πρότερον Ἀνακτορία ἀπὸ τοῦ πρώτου βασιλέως αὐτῆς Ἄνακτος τοῦ αὐτόχθονος. Ἔπειτα Μίλητος ἀπὸ τοῦ Κρητὸς Μίλητος, ὅστις ἦλθε μὲ ϛόλον ἐκ τῆς Κρήτης, καὶ ἡνώθησαν οἱ Κᾶρες μὲ τοὺς Κρῆτας· ἐπειδὴ οἱ πρῶτοι ἐγκάτοικοι ἦσαν Κᾶρες· οἱ δὲ Ἴωνες ἔλαβον μὲ πόλεμον τὴν Μίλητον, καὶ ἔσφαξαν ὅλους τοὺς ἄνδρας, ἐκτὸς τινων, οἵτινες ἔφυγον ἁλισκομένης τῆς πόλεως· τὰς δὲ γυναῖκας καὶ τὰς θυγατέρας αὐτῶν ἔλαβον γυναῖκας. Ἐσώζετο ὕϛερον ὁ τάφος τοῦ Νηλέως ἔξωθεν τῆς πόλεως ἀριϛερόθεν τῆς πρὸς τοὺς Διδύμους ὁδοῦ.

Ὁ δὲ Ἄνδροκλος τρίτος υἱὸς τοῦ Κόδρου ἦλθεν εἰς τὴν Ἔφεσον, ὅπου ἦσαν Λέλεγες, Κᾶρες καὶ Λυδοὶ οἱ ἐγκάτοικοι. Ὑπέταξε καὶ τὴν Σάμον εἰς τὴν Ἔφεσον. Ἐλθὼν δὲ εἰς βοήθειαν τῶν Πριηνέων κατὰ τῶν Καρῶν, ἐφονεύθη, καὶ ἔθαψαν αὐτὸν οἱ Ἐφέσιοι ἔξωθεν τῆς πόλεως κατὰ τὰς Μαγνήτιδας πύλας, ὅπου εἶδεν ὁ Παυσανίας τὸν τάφον αὐτοῦ.

Ὁ δὲ Κυάρητος, ἢ Κυδρῆλος, τέταρτος υἱὸς τοῦ Κόδρου ἔλαβε τὴν Μυοῦντα. Οἱ δὲ Θηβαῖοι ἔχοντες ἡγεμόνα τὸν Φιλώταν ἀπόγονον τοῦ Πηνέλεω τοῦ ϛρατηγοῦ τῶν Θηβαίων ἐν τῷ Τρωϊκῷ πολέμῳ, ἔλαβον τὴν Πριήνην· ἦτον ὅμως μεμιγμένοι καὶ Ἴωνες μὲ αὐτοὺς, ἔχοντες ἡγεμόνα τὸν Αἴγυπτον υἱὸν τοῦ Νηλέως.

Ὁ δὲ Δαμασίχθων καὶ Πρόμηθος, ἄλλοι παῖδες τοῦ Κόδρου, ἔλαβον τὴν Κολοφῶνα. Ὕϛερον δὲ φονεύσας τὸν ἀδελφὸν αὐτȣ͂ Δαμασίχθονα ὁ Πρόμηθος, ἔφυγεν εἰς τὴν Νάξον,

καὶ ἀπέθανεν ἐκεῖ· ἀλλ' οἱ παῖδες τοῦ Δαματίχθονος ἐκόμισαν αὐτὸν εἰς τὴν Κολοφῶνα, καὶ τὸν ἔθαψαν ἐκεῖ εἰς τόπον Πολυτυχίδην καλούμενον.

Ὁ δὲ Ἀνδραίμων ἕβδομος υἱὸς τοῦ Κόδρου ἔλαβε τὴν Λέβεδον, διώξας τοὺς Κᾶρας, καὶ ἐσώζετο ὁ τάφος αὐτοῦ πέραν τοῦ πλησίον Καταλάοντος ποταμοῦ, καὶ ἀριστερόθεν τῆς πρὸς τὴν Κολοφῶνα ἀγούσης ὁδοῦ.

Ἐν δὲ τῇ Τέῳ ἦσαν Ἕλληνες οἱ ἐγκάτοικοι μὲ τὸν Ἀθάμαντα πρότερον ἐλθόντες, καὶ ἐμίγησαν μὲ τοὺς Κᾶρας· ἔπειτα δὲ ἐκόμισεν Ἴωνας ὁ Ἄποικος ἀπόγονος τοῦ Μελάνθου. Μετὰ δὲ ταῦτα ἦλθεν ὁ Νάοκλος, ἢ Ναῦκλος, ὄγδοος υἱὸς τοῦ Κόδρου, μὲ Ἴωνας, καὶ ὁ Ποίκυνης καὶ Δάμαθος οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ ὁ Γέργης μὲ Βοιωτοὺς, καὶ ἔμειναν ἐκεῖ ἅπαντες σύνοικοι.

Ὁ δὲ Κλέοπος ἔννατος υἱὸς τοῦ Κόδρου ἔλαβε τὰς Ἐρυθρὰς, ἔνθα ἦσαν Κρῆτες, Λύκιοι, Κᾶρες καὶ Παμφύλιοι οἱ ἐγκάτοικοι, καὶ τρόπον τινὰ συγγενεῖς καὶ φίλοι· ἐπειδὴ οἱ μὲν Ἐρυθραῖοι ἦσαν Κρῆτες, ἐλθόντες ἐκεῖ μὲ τὸν Ἐρυθρὸν υἱὸν τοῦ Ῥαδαμάνθυος· οἱ δὲ Λύκιοι ὁμοίως Κρῆτες, ἐλθόντες μὲ τὸν Σαρπηδόνα· οἱ δὲ Κᾶρες ἦσαν φίλοι τῶν Κρητῶν παλαιόθεν καὶ μὲ τὸν Μίνωα· οἱ δὲ Πάμφυλοι ἦσαν Ἕλληνες, ἐλθόντες ἐκεῖ μὲ τὸν Κάλχαντα, μετὰ τὰ Τρωϊκά.

Τινὲς δὲ Ἴωνες ἄναρχοι περιπλανώμενοι, ἔλαβον ἡγεμόνα παρὰ τῶν Κολοφωνίων τὸν Πάρφορον, ἢ Πάραλον, καὶ ἔκτισαν πόλιν πρὸς τὰς ὑπωρείας τῆς Ἴδης· ἔπειτα δὲ ἐλθόντες εἰς τὴν Ἰωνίαν, ἔκτισαν τὴν Σκύππιον, ἢ Σκυφίαν ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Κολοφωνίων. Καταλιπόντες δὲ καὶ ἐκείνην ἐθελουσίως, ἔκτισαν τὰς Κλαζομενάς.

Οἱ δὲ Φωκαεῖς ἔχοντες ἡγεμόνας Ἀθηναίους τὸν Φιλογένην καὶ Δάμονα, ἔλαβον τὴν χώραν μὲ συνθήκην παρὰ τῶν Κυμαίων, καὶ ἔκτισαν τὴν Φώκαιαν ὁμώνυμον τῆς πατρίδος αὐτῶν. Ὠνομάζοντο δὲ οὗτοι μὲν Φωκαεῖς ἀπὸ τῆς Φωκαίας, ἐκεῖνοι δὲ Φωκεῖς ἀπὸ τῆς Φωκίδος. Δὲν ἐδέχοντο ὅμως τούτους οἱ Ἴωνες εἰς τὸ Πανιώνιον, ἐπειδὴ δὲν εἶχον βασιλεῖς ἀπογόνους τοῦ Κόδρου· ὅθεν

ἔλαβον τον Οἴτην, Πέρικλον καὶ Ἄβαρτον, παρὰ τῶν Ἐρυθραίων καὶ Τηΐων.

Ἐν δὲ τῇ Σάμῳ ἐβασίλευσε πρῶτος ὁ Ἀγκαῖος υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀςυπαλαίας θυγατρὸς τοῦ Φοίνικος καὶ τῆς Περιμήδης τοῦ Οἰνέως. Οἱ δὲ ἐγκάτοικοι τότε ἦσαν Λέλεγες. Γήμας οὖν ὁ Ἀγκαῖος τὴν Σαμίαν θυγατέρα τοῦ Μαιάνδρου, ἐγέννησε τέσσαρας υἱοὺς, τὸν Περίλαον, Ἔνουδον, Σάμον καὶ Ἀλιθέρσην· καὶ μίαν θυγατέρα, τὴν Παρθενόπην. Τινὲς δὲ λέγουσι τοῦτον υἱὸν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀλθαίας θυγατρὸς τοῦ Θεςίου, ὅ,τις ἐλθὼν εἰς τὴν ἐκςρατείαν τῶν Ἀργοναυτῶν, ἐγένετο κυβερνήτης τῆς Ἀργοῦς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Τίφυος. Ἔπειτα δὲ ἐκόμισεν ἀποικίαν ἀπὸ τῆς ἐν Κεφαλληνίᾳ Σάμου κατά τινα χρησμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἐφύτευσε δὲ ἄμπελον ἐν τῇ Σάμῳ, καί τις μάντις εἶπεν, ὅτι δὲν θέλει προφθάσῃ νὰ πίῃ οἶνον ἐξ αὐτῆς· Ἐκεῖνος δὲ, γενομένου τοῦ οἴνου, ἔλαβε ποτήριον πλῆρες οἴνου, καὶ περιπαίζων τὸν μάντιν, ἐπλησίαζεν αὐτὸ πρὸς τὸ ςόμα, ἵνα πίῃ. Ὁ δὲ μάντις εἶπε·

„Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρου.“

Εὐθὺς δὲ ἠκούσθη βοὴ, ὅτι βλάπτει τὴν χώραν τὶς ἄγριος Κάπρος· ὅθεν ἀφῆκε τὸ ποτήριον ὁ Ἀγκαῖος, πρὶν πίῃ, καὶ δραμὼν εἰς δίωξιν τοῦ Κάπρου ἐφονεύθη· ὅθεν ἔμεινεν ἡ παροιμία (α).

Οἱ δὲ Ἴωνες οἱ ἐλθόντες τότε εἰς τὴν Σάμον ἦσαν οἱ πλεῖςοι Ἐπιδαύριοι, ἔχοντες ἡγεμόνα Προκλῆν τὸν υἱὸν τοῦ Πιτυρέως, Ἐπιδαύριον μὲν, ἀλλ' ἀπόγονον τοῦ Ἴωνος. Ὁ δὲ Ἄνδροκλος καὶ οἱ Ἐφέσιοι ἐδίωξαν ὕςερον τοὺς Σαμίους καὶ τὸν βασιλέα αὐτῶν Λεωγόρον υἱὸν τοῦ Προκλέους. Διαιρεθέντες δὲ οἱ Σάμιοι εἰς δύο μέρη, τὸ μὲν ἓν ἦλθεν εἰς τὴν Σαμοθρᾴκην· ὅθεν ὠνομάσθη ἡ νῆσος οὕτω, Δαρδανία πρότερον καλουμένη. Τὸ

(α) Παυσαν. Ἀχαϊκ. Δ'. 1. 2. Ἀπολλών. Α'. 185. καὶ Β'. 867. καὶ Σχολ. Ὀρφ. 727. Τζέτζ. ἐν Λυκόφρ. 488. Σπάγχ. ἐν Καλλιμάχ.

δὲ ἄλλο, μεθ' οὗ ἦτον καὶ ὁ βασιλεὺς Λεωγόρος, ἐπέρασεν εἰς τὴν Αἰναίαν τῆς Καρίας ἀντικρὺ τῆς Σάμου, καὶ μετὰ δέκα χρόνους, ἐδίωξαν τοὺς Ἐφεσίους, καὶ ἔλαβον πάλιν τὴν Σάμον. Περὶ δὲ τῆς Χίου προείρηται.

Οὗτοι τοίνυν ἦσαν οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἴωνος Ἴωνες, οἵτινες ἐξημέρωσαν τὰ παραθαλάσσια ἐκεῖνα τὰ εὐφορώτατα τῆς μικρᾶς Ἀσίας, καὶ ἔδειξαν παράδειγμα τῆς εὐνομίας πρὸς τοὺς γείτονας αὐτῶν βαρβάρους. Ἀλλ' ἐκεῖνοι ἐφιλοτιμοῦντο νὰ ὑποτάξωσι, καὶ οὐχὶ νὰ μιμηθῶσιν αὐτούς. Ὠνομάσθη τοίνυν ἀπ' αὐτῶν Ἰωνία πρῶτον ἡ Ἀττικὴ, ἔπειτα ἡ Αἰγιάλεια, καὶ τέλος ἡ ῥηθεῖσα. Ἐνταῦθα παύει τὸ γένος τοῦ Ἕλληνος τοῦ Δευκαλίωνος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'.

Περὶ τοῦ Ἀμφικτύονος, καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ.

Ὁ δὲ Ἀμφικτύων δεύτερος υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύῤῥας, ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Πύῤῥας κατ' ἄλλους, διωχθεὶς ἐκ τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ Ἐριχθονίου, ὡς εἴρηται, ἐβασίλευσεν εἰς τοὺς Ἐπικνημιδίους Λοκροὺς περὶ τὰς Θερμοπύλας. Καὶ τότε συνεκρότησε τὴν Ἀμφικτυονικὴν σύνοδον, διὰ τῆς ὁποίας συνέδησεν ὅλας τὰς διοικήσεις τῶν Ἑλλήνων εἰς συμμαχίαν ἀχώριστον πρὸς ἀσφάλειαν τῆς Ἑλλάδος· ἐπειδὴ πρότερον ἦσαν διῃρημένοι καὶ ἀσύμφωνοι, καὶ εἰς ἐμφυλίους πολέμους ἐπιῤῥεπεῖς, καὶ πρὸς τοὺς ἔξω ἐχθροὺς ἀδύνατοι. Ὕστερον δὲ οἱ Δελφοὶ ἔχοντες πόλεμον, ἐκάλεσαν τὸν Ἀκρίσιον βοηθὸν, ἢ κριτὴν τῆς διαφορᾶς, ὅστις κατέστησεν ἐκεῖ ἄλλο τοιοῦτον συνέδριον εἰς ἀσφάλειαν τοῦ Ἱεροῦ. Ταῦτα δὲ τὰ δύο συνέδρια ἡνώθησαν ὕστερον εἰς ἓν, καὶ διὰ τοῦτο ἦτον καὶ πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ ναοῦ.

Διὰ τοῦτο εἶπον τινὲς, ὅτι ὁ ᾽Ακρίσιος κατέςησεν αὐτήν, ζητοῦντες καὶ ἄλλην παραγωγὴν τοῦ ὀνόματος, καὶ ὅτι ἐγίνετο μόνον εἰς τοὺς Δελφοὺς, καὶ ὁ ᾽Αμφικτύων δὲν ὑπῆρξε ποτέ· Ὅμως ὁ Ἡρόδοτος εἶδε τὰς καθέδρας τοῦ συνεδρίου εἰς τὰς Θερμοπύλας, τὸ Ἱερὸν τῆς ᾽Αμφικτυονίδος Δήμητρος, καὶ τὸ Ἱερὸν τοῦ ᾽Αμφικτύονος πλησίον τῆς ᾽Ανθήλης, ὅπου ἐγίνετο τὸ πάλαι ἡ σύνοδος. Διὰ τοῦτο ὠνομάζετο καὶ σύνοδος Πυλαία, καὶ οἱ ᾽Αμφικτύονες Πυλαγόραι, ἀπὸ τῶν Πυλῶν· ἐπειδὴ οἱ μὲν ἄλλοι Ἕλληνες ὠνόμαζον τὸν τόπον Θερμοπύλας, οἱ δὲ ἐγχώριοι, Πύλας· Ἐπειδὴ δὲ ἐγίνετο δὶς τοῦ ἔτους, τὴν ἄνοιξιν καὶ τὸ φθινόπωρον, ὠνομάζετο καὶ ἐαρινὴ καὶ μετοπωρινή. Πρότερον μὲν ἐγίνετο πότε εἰς τὰς Θερμοπύλας, καὶ πότε εἰς τοὺς Δελφούς· ὕςερον δὲ μόνον εἰς τοὺς Δελφούς.

Πρῶτον μὲν δὲν ἦτον βεβαίως τοιαύτη ἡ σύνοδος, ὡς ἐγένετο ὕςερον, ὅτε ἐμπεριείχοντο τὰ ἑξῆς ἔθνη. Θετταλοὶ, Βοιωτοὶ, Ἴωνες, Δωριεῖς, Πεῤῥαιβοὶ, Μάγνητες, ᾽Αχαιοὶ, Αἰνιᾶνες, Λοκροὶ, Οἰταῖοι, Φθιῶται, Μαλιεῖς, Φωκεῖς καὶ Δόλοπες. Αὗται δὲ αἱ σύμμαχοι πόλεις ὠνομάζοντο ᾽Αμφικτυονικαὶ, καὶ ἔπεμπεν ἑκάςη δύο πρέσβεις εἰς τὴν σύνοδον, ἔχουσα καὶ δύο ψήφους· ἐνίοτε δὲ ἔπεμπον καὶ τρεῖς κατὰ τὴν χρείαν, ὡς εἴρηται (Α΄. 130). Πρῶτον μὲν ὤμνυον τὸν κοινὸν ὅρκον οἱ Πυλαγόραι, ἔπειτα εἰσήρχοντο εἰς τὸ συνέδριον. Ὁ δὲ ὅρκος ἦτον ὁ ἑξῆς, ὡς λέγει ὁ Αἰσχίνης.

„Μηδεμίαν πόλιν τῶν ᾽Αμφικτυονίδων ἀνάςατον ποιή-
„σειν· μηδ᾽ ὑδάτων ναματιαίων εἴρξειν, μήτ᾽ ἐν πο-
„λέμῳ, μήτ᾽ ἐν εἰρήνῃ. ᾽Εὰν δὲ τις ταῦτα παραβῇ,
„ςρατεύσειν ἐπὶ τοῦτον, καὶ τὰς πόλεις ἀναςήσειν.
„Καὶ ἐὰν τὶς συλᾷ τὰ τοῦ θεοῦ, ἢ συνειδῇ τι, ἢ
„βουλεύσῃ τι κατὰ τῶν ἐν τῷ ἱερῷ, τιμωρήσειν καὶ
„ποδὶ καὶ χειρὶ καὶ φωνῇ καὶ πάσῃ δυνάμει.

᾽Ιδιαίτεραι δὲ ὑποθέσεις δὲν ἐθεωροῦντο ἐνταῦθα· ἐπειδὴ ἑκάςη πόλις εἶχεν ἰδιαιτέραν διοίκησιν, καὶ ἰδιαιτέρους νόμους· ἀλλὰ μόνον κοιναὶ τῆς Ἑλλά-

δος ἁπάσης. Μίαν τοιαύτην κρίσιν ἐθεώρησαν οἱ Ἀμφικτύονες μόνον τοῦ Ἐφιάλτου, ὅστις ἔδειξε τὴν δίοδον πρὸς τοὺς Πέρσας· ἐπειδὴ τὸ ἔγκλημα ἦτον προδοσία κοινὴ τῆς Ἑλλάδος. Τὰ δὲ ψηφίσματα τῆς συνόδου ἔγραφεν ὁ Ἀρχιερεὺς τῶν Δελφῶν, ἔπειτα ἐχάραττον αὐτὰ εἰς ςήλας, ἵνα μένωσιν ἀνεξάλειπτα. Πρῶτον μὲν αἱ ἀποφάσεις τῶν Ἀμφικτυόνων ἦσαν ἀμετάβλητοι· ὕςερον ὅμως οἱ ἰσχυροὶ δὲν ἐπείθοντο· αἷς καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι καταδικασθέντες νὰ πληρώσωσι πεντακόσια Τάλαντα ζημίαν διὰ τὴν παράνομον ἁρπαγὴν τῆς Καδμείας, δὲν ἐπλήρωσαν αὐτὰ εἰς τὴν διωρίαν. Καταδικασθέντες δὲ νὰ δώσωσιν ἄλλα τόσα διὰ τὴν ἀπείθειαν, δὲν ἔδωκαν μήτε αὐτὰ, λέγοντες, ὅτι δὲν ἔκρινε δικαίως ἡ σύνοδος· ὅθεν διελύθη τοῦτο τὸ ἐπωφελέςατον τῆς Ἑλλάδος σύςημα. Καὶ περὶ μὲν τῆς συνόδου ταῦτα (α).

Ὁ δὲ Ἀμφικτύων κατά τινας εἶχε γυναῖκα τὴν Χθονοπάτραν, καὶ ἐγέννησε τὸν Ἰτωνὸν καὶ Αἰτωλόν. Καὶ ὁ μὲν Ἰτωνὸς ἐλθὼν εἰς την Θεσσαλίαν ἔκτισε τὴν πόλιν Ἰτωνὸν, ἐγέννησε καὶ τὸν Βοιωτὸν· ἦτον καὶ ἄλλος Ἰτωνὸς, καὶ συγχέονται. Εἶχε δὲ κατά τινας καὶ μίαν θυγατέραν, ἐξ ἧς ἐγέννησεν ὁ Ῥάρος τὸν Τριπτόλεμον, ὁ δὲ Ποσειδῶν τὸν Κερκύονα. Ὁ δὲ Αἰτωλὸς, ἐγέννησε τὸν Φύσκον, ὅστις ἔκτισε τὴν πόλιν Φύσκον τῆς Λοκρίδος· ἀπ᾽ αὐτοῦ ὠνομάσθησαν καὶ οἱ ἐγχώριοι Φύσκοι. Ἄλλος δὲ ἦτον ὁ Αἰτωλὸς τοῦ Ἐνδυμίωνος (β). Ὁ δὲ Φύσκος ἐγέννησε τὸν Λοκρὸν, ἀφ᾽ οὗ ὠνομάσθη ἡ Λοκρὶς καὶ τὸ γένος τῶν Λοκρῶν, οἱ πρότερον Φύσκοι.

Ὁ δὲ Λοκρὸς ἔλαβε γυναῖκα τινὰ Πρωτογένειαν

(α) Ἀπόλλοδ. Α΄. ζ΄. 2. Παυσαν. Ἀττικ. Β΄. 4. 5. Ἁρποκρατ. Ἀμφικτ. Στράβ. Θ΄. γ΄. 7. Ἡρόδοτ. Πολυμ. 200. Σχολ. Εὐριπίδ. ἐν Ὀρές. 1094. Διόδ. Ις΄. κθ΄. Φωκικ. Η΄.

(β) Παυσαν. Ἀττικ. Ιδ΄. Ἀριςοτελ. Θαυμασ. Ἀκουσμ. 243. Σκύμν. Χῖος. 586. Στέφαν. ἐν Φύσκ.

καλουμένην, καὶ τρόπον τινὰ ἀγνώςων γονέων· ἐπειδὴ ἐχρημάτισαν τρεῖς Πρωτογένειαι· ἡ μία τοῦ Δευκαλίωνος, ἄλλη τοῦ Καλυδῶνος, καὶ ἄλλη τοῦ Ὀποῦντος. Ἐχρημάτισαν δὲ καὶ Ὀποῦντες διάφοροι· ὠνομάζετο καὶ ὁ Δευκαλίων Ὀποὺς, καὶ διὰ τοῦτο εἶπον τινὲς, ὅτι ἦτον τοῦ Δευκαλίωνος. Ἦτον δὲ ἄτεκνος ὁ Λοκρός· ὅθεν ὁ Ζεὺς ἁρπάσας τὴν Πρωτογένειαν, καὶ διατρίψας εἰς τὸ ὄρος τῆς Ἀρκαδίας Μαίναλον, ἕως οὗ ἐποίησεν αὐτὴν ἐγκύμονα, τὴν ἀπέςειλε πάλιν, ἵνα γεννήσῃ διάδοχον τοῦ Λοκροῦ. Καὶ οὕτως ἐγγέννησε τὸν Ὀποῦντα, τὸν ὁποῖον ὠνόμασεν ὁ Λοκρὸς οὕτως ἀπὸ τοῦ Δευκαλίωνος. Ἐπειδὴ δὲ διεφέροντο ὁ πατὴρ καὶ υἱὸς, ἔφυγεν ὁ πατὴρ ἐκεῖθεν, καὶ ἦλθε πρὸς τὰ ἑσπέρια τοῦ Παρνασσοῦ, ὅπου ὠνομάσθησαν καὶ ἄλλοι Λοκροί.

Ἦσαν δὲ τέσσαρα γένη Λοκρῶν, διαφόρως ὀνομαζόμενα· Ἐπικνημίδιοι, Ὀπούντιοι, Ὀζόλαι καὶ Ἐπιζεφύριοι. Τινὲς δὲ διαιροῦσιν αὐτοὺς εἰς τρία γένη μόνον, συνάπτοντες τοὺς Ὀπουντίους καὶ Ἐπικνημιδίους εἰς ἕν.

Ἐπικνημίδιοι μὲν ὠνομάσθησαν, ὅσοι ἔμειναν εἰς τὴν ἀρχαίαν Λοκρίδα, πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν, ἀπὸ τοῦ ὄρους Κνημίδος καλουμένου, καὶ εἶχεν μητρόπολιν τὸ Θρόνιον. Ἐκ τούτων ἦτον ὁ Αἴας τοῦ Οἰλέως. Τούτων δὲ, ὅσοι ἐπέςρεψαν ἐκ τῆς Τρῳάδος μὲ ὀκτὼ πλοῖα, ἦλθον εἰς τὴν Θεσπρωτίαν, ἔχοντες καὶ πολλοὺς Ἄβαντας τῆς Εὐβοίας· ὅθεν κτίσαντες πόλιν, ὠνόμασαν αὐτὴν Θρόνιον ἀπὸ τῆς Μητροπόλεως αὐτῶν· τὴν δὲ χώραν ὠνόμασαν Ἀβαντίδα ἀπὸ τῶν Ἀβάντων· καὶ ἐπολιτεύοντο κοινῶς. Ἐδίωξαν ὅμως αὐτοὺς ὕςερον οἱ Ἀπολλωνιᾶται.

Ὀπούντιοι δὲ ὠνομάσθησαν ἀπὸ τοῦ Ὀποῦντος, ἢ ἀπὸ τῆς Ὁμωνύμου πόλεως, τῆς μητροπόλεως αὐτῶν, τὴν ὁποίαν ἔκτισεν ὁ Ὀποὺς, οἵτινες ἦσαν κατωτέρω τῶν Θερμοπυλῶν, καὶ μεταξὺ τούτων καὶ τῶν Ἐπικνημιδίων ἦτον ὡς σύνορον τὸ ὄρος Ἐπικνημίς.

Ὀζόλαι δὲ ὠνομάζοντο οἱ ῥηθέντες πρὸς τὰ ἑσπέ-

ρια τοῦ Παρνασσοῦ, ἐν τῇ Αἰτωλίᾳ, οἵτινες ὠνομάζοντο καὶ Ἑσπέριοι, πρὸς τὸ ἑσπέριον τῶν ἄλλων Λοκρῶν ὄντες· ὅθεν εἶχον εἰς τὰς σφραγίδας αὐτῶν τὸν Ἕσπερον ἀςέρα. Τούτων μητρόπολις μὲν ἦτον ἡ Ἄμφισσα, τὴν δὲ ἐπωνυμίαν λέγουσι διαφόρως Τινὲς μὲν λέγουσιν, ἔτι ἐσάπη ἄταφος ἐκεῖ ὁ Κένταυρος Νέσσος· ἢ ἐφονεύθησαν καὶ ἄλλοι Κένταυροι, ἔνθα εὑρέθησαν ὕςερον οἱ τάφοι αὐτῶν, καὶ ἐμολύνθη ὁ ἀὴρ ὑπὸ τῆς δυσωδίας· ὅθεν ἀπὸ τοῦ ὄζω ὠνομάσθησαν Ὀζόλαι. Ἄλλοι δὲ, ὅτι ἦτόν τις ποταμὸς δυσώδης, Ὄζος καλούμενος· ἢ ἐγίνοντο πολλοὶ ἀσφόδελοι δυσώδεις· ἢ, οἱ ἀρχαῖοι ἐγκάτοικοι ἦσαν τοιοῦτοι, φοροῦντες δέρματα· ἢ ἐπειδὴ ἐφύτρωσεν ἄμπελος παραδόξως, ἔχουσα πολλοὺς ὄζους, κλώνους. Ἐκεῖνοι ὅμως δὲν ἐδέχοντο τὸ ὄνομα τοῦτο, ἀλλ᾽ ὠνομάζοντο Αἰτωλοί.

Οἱ δὲ Ἐπιζεφύριοι ἦσαν ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ὀνομαζόμενοι ἀπό τινος ὄρους Ζεφυρίου, καὶ Ζεφύρου ἄκρα καλουμένου, ἢ κατ᾽ ἄλλους, ἐπειδὴ ἦσαν πρὸς τὸν Ζέφυρον ἄνεμον. Λοκροὶ δὲ ὠνομάσθησαν ἀπό τινος ἄλλου Λοκροῦ. Ἢ Ἦσαν ἄποικοι κατ᾽ ἄλλους, καὶ μάλιςα δοῦλοι τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν. Ἐπειδὴ ἐςράτευσάν ποτε εἰς πόλεμον οἱ δεσπόται, οἱ δοῦλοι ἐσπατάλων ἀσελγαίνοντες μὲ τὰς Δεσποίνας· ὅτε δὲ ἐπέςρεψαν ἐκεῖνοι, ἔφυγον οἱ δοῦλοι φοβηθέντες, ἔχοντες ἀρχηγόν τινα Εὐάνθην καλούμενον, καὶ ἐςρατοπέδευσαν ἐκεῖ, ὅπου ὠνομάσθη ἡ πηγὴ Λοκρία. Κατέςησαν δὲ οὗτοι πολιτείαν εὐνομουμένην, καὶ πρῶτοι μετεχειρίσθησαν νόμους γραπτοὺς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, τοὺς ὁποίους ἔγραψεν ὁ ποιμὴν Ζάλευκος, ἐκ τῶν Κρητικῶν, Ἀρειοπαγιτῶν καὶ Λακωνικῶν νόμων, λέγων, ὅτι ἡ Ἀθηνᾶ ἔλεγεν αὐτοὺς εἰς τὸν ὕπνον αὐτοῦ. Ταῦτα καὶ περὶ τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἀμφικτύονος τοῦ Δευκαλίωνος (α).

(α) Πίνδαρ. Ὀλυμπ. Θ΄. 60. Ι΄. 17. 117. Ια΄. 15. Πυθ. Β΄. 35. καὶ Σχολ. Ἠλιακ. Κβ΄. ς΄. Λακωνικ. Ιθ΄. Φωκικ. Α΄. 1. η΄. 2. Λη΄. 1. 2 Στράβ. ς΄. α΄. 7. 8. Στέφαν. καὶ Φαβωρῖν. ἐν Λοκρ. καὶ Ὀπούντ. Διονύσ. Περιηγητ. 426. καὶ Εὐςάθ. Ἰωνιά. 279.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ ΚΣΤ'.

Περὶ τοῦ Ὀϊλέως καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ.

Ὁ Ὀϊλεὺς καὶ Ἰλεὺς ὑπό τινων λεγόμενος, ἦτον, κατὰ μὲν τινὰς, υἱὸς τοῦ Λαοδάκου καὶ τῆς Ἀγριανόμης θυγατρός τινος Περσέως. Κατ᾽ ἄλλους δὲ πιθανωτέρους ἦτον υἱὸς τοῦ Ὀδοιδόκου καὶ τῆς Λαονόμης. Ὁ δὲ Ὀδοιδόκος ἦτον υἱὸς τοῦ Κύνου ἀφ᾽ οὗ ὠνομάσθη τὸ ἀκρωτήριον, ὁ λιμὴν, ἡ πόλις τῆς Λοκρίδος. Ὁ δὲ Κῦνος ἦτον υἱὸς τοῦ Οποῦντος, καὶ ὁ Ὀποῦς τοῦ Λοκροῦ. Ἦτον δὲ βασιλεὺς τῶν Ὀπουντίων Λοκρῶν, ἐπίσημος μαχητὴς καὶ ἀνδρεῖος, καὶ εἰς τὰς μάχας ἐπλήγωνε τοὺς ἐχθροὺς πάντοτε εἰς τὰ νῶτα, διὰ μείζονα καταισχύνην. Ἦτον εἰς ὅλας τὰς ἐκςρατείας τοῦ Ἡρακλέους, καὶ μάλιςα εἰς τὴν θήραν τῶν Στυμφαλίδων ἐπληγώθη βαρέως· καὶ εἰς τὴν ἐκςρατείαν τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἐπιφανέςερος ὅμως ἐγένετο ἐξ αἰτίας τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Αἴαντος. Ἡ γυνὴ αὐτοῦ ὠνομάζετο Ἐριῶπις, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Αἴαντα. Ἐγέννησε δὲ καὶ τὸν Μέδοντα ἔκ τινος παλλακίδος αὐτοῦ Ῥήνης καλουμένης· Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι ἦτον ἀδελφὸς αὐτοῦ ὁ Καλλίαρος, ἀφ᾽ οὗ ὠνομάσθη ἡ Καλλίαρος πόλις τῆς Λοκρίδος (α).

Ὁ δὲ Αἴας ὁ υἱὸς καὶ διάδοχος αὐτοῦ μνηςὴρ ὢν τῆς Ἑλένης, ἦλθεν εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον μὲ τεσσαράκοντα πλοῖα. Ἐξουσίαζε δὲ ὀκτὼ πόλεις τῆς Λοκρίδος. Κῦνον, Ὀποῦντα, Καλλίαρον, Βῆσσαν, Σκάρφην, Αὐγειὰς, Τάφην καὶ Θρόνιον. Οὗτοι δὲ οἱ Λοκροὶ ἦσαν οἱ Ὀπούντιοι καὶ Ἐπικνημίδιοι κοινῶς πολιτευόμενοι, καὶ τοῦ Αἴαντος ὑποκείμενοι ὄντες. Ὁ δὲ Αἴας ὠνομά-

(α) Ὑγῖν. 14. Τζέτζ. ἐν Λυκόφρ. 1150. Ὅμηρ. Ἰλ. Β'. 727. Εὐςάθ. 531. Ν. 697. Ο. 336. Ὀρφ. Ἀργον. 191. Ἀπολλών. Α'. 75. Στέφαν. Κῦν.

ζετο μικρὸς, ἢ τοῦ Ὀϊλέως, ἢ τῶν Λοκρῶν, εἰς διάκρι-κρισιν τοῦ ἄλλου Αἴαντος. Ἔδειξε καὶ οὗτος πολλὰς ἀνδραγαθίας ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ, φονεύσας εἰκοσιτέσσαρας ἐπισήμους τῶν ἐχθρῶν. Τὸν δὲ Κλεόβουλον ἔλαβε ζῶντα, καὶ ἐφόνευσεν. Ἐμάχοντο δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖςον ὁμοῦ μὲ τὸν ἄλλον Αἴαντα, πλησίον ἱςάμενοι ἐν τῇ παρατάξει, ὡς καὶ πλησίον τοῦ ναυςάθμου.

,,Ἀμφὶ δ᾽ ἄρ᾽ Αἴαντας δοιοὺς ἵςαντο φάλαγγες
,,Κρατεραὶ, ἃς οὔτ᾽ ἄν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθὼν,
,,Οὔτε κ᾽ Ἀθηναίη λαοσσόος. Οἱ γὰρ ἄριςοι
,,Κριθέντες, Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα δῖον ἔμιμνον.
Φράξαντες δόρυ δορὶ, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ.

Μεταμορφωθεὶς δὲ ὁ Ποσειδῶν εἰς τὸν Κάλχαντα, αὐτοὺς παρεκίνει πρῶτον, νὰ σώσωσι τοὺς Ἕλληνας, ὅτε ἐκινδύνευε τὸ τεῖχος.

,,Αἴαντε πρώτω προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτώ.
,,Αἴαντε, σφὼ μέν κε σαώσετε λαὸν Ἀχαιῶν
,,Ἀλκῆς μνησαμένω, μηδὲ κρυεροῖο φόβοιο.

Ἐφιλονείκησε καὶ μὲ τὸν Ἰδομενέα εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ Πατρόκλου· ἠγωνίσθη καὶ μὲ τὸν Ὀδυσσέα δρόμῳ, ἀλλὰ πατήσας εἰς τὴν κόπρον τῶν βοῶν, καὶ ὀλισθήσας, ἔπεσε πρηνὴς ἐπὶ τῆς κόπρου, καὶ ἐγέλασαν ἅπαντες ὅτε ἦλθεν εἰς τὸ τέρμα τοῦ ςαδίου, καὶ ἀπέπτυε τὴν κόπρον ἀςειζόμενος· ἔλαβεν ὅμως βραβεῖον ἕνα ταῦρον.

Περὶ δὲ τοῦ θανάτου αὐτοῦ λέγουσι διάφορα. Ἁλισκομένης τῆς πόλεως, κατέφυγεν ἡ Κασσάνδρα εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ἐνηγκαλίσθη τὸ Παλλάδιον. Αὐτὸς δὲ ἀπέσπασεν αὐτὴν ἐκεῖθεν τόσον βιαίως, ὥςε ἀνέτρεψεν ἐκ βάθρων καὶ τὸ Παλλάδιον, ἔπειτα κατήσχυνεν αὐτὴν βιαίως ἐν τῷ ναῷ· τότε τὸ Παλλάδιον ἔτρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν ὄροφον, ἵνα μὴ βλέπῃ τὴν παρανομίαν. Ὅθεν ὀργισθεῖσα ἡ Ἀθηνᾶ, παρεκίνησε τὸν Ποσειδῶνα, καὶ ἐτάραξε τὴν θάλασσαν, ὥςε ἐναυάγησεν ὅλος ὁ ςόλος αὐτοῦ πρὸς τὸν Καφηρέα τῆς Εὐβοίας, ὅτε ἐπέςρεφεν ἐκ τῆς Τρῳάδος. Ἐπει-

τα ἔπεσε καὶ κεραυνὸς, καὶ συνέτριψε τὸ πλοῖον αὐτοῦ. Αὐτὸς δὲ ἐξελθὼν κολυμβῶν εἰς μίαν πέτραν, ἥτις ὠνομάσθη πέτρα τοῦ Αἴαντος, ἐμεγαλορημόνει, ὅτι ἐνίκησε τὴν ὀργὴν τοῦ Ποσειδῶνος· ὅθεν ὁ Ποσειδῶν πατάξας τὴν πέτραν μὲ τὴν τρίαιναν, ἀπέκοψε τὴν μισὴν, καὶ ἔπεσεν ὁ Αἴας μὲ αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν, ὅστις δὲν ἐφάνη πλέον. Τινὲς δὲ εἶπον, ὅτι δι' αὐτὴν τὴν παρανομίαν ἐναυάγησεν ὅλος ὁ Ἑλληνικὸς στόλος, δι' ὀργὴν τῆς Ἀθηνᾶς. Ἡ μεταξὺ Τήνου καὶ Ἄνδρου, ἢ Μυκόνος ἐναυάγησεν ὁ Αἴας, καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὰς πλησίον τῆς Μυκόνου Γυρὰς καλουμένας πέτρας, καὶ ἐκεῖθεν ἔπεσε πάλιν εἰς τὴν θάλασσαν (*). Ἐξῆλθε δὲ τὸ σῶμα αὐτοῦ εἰς τὴν Δῆλον, καὶ τὸ ἔθαψεν ἡ Θέτις εἰς τὸν Τρέμοντα καλούμενον τόπον, ὅπου εἶχεν ὁ τάφος αὐτοῦ καὶ τὸ ἑξῆς ἐπίγραμμα.

Ἐνθάδε τὸν Λοκρὸν ἡγήτορα γαῖα κατέσχεν
Αἴαντα Ὀϊλιάδην, ἐν πελάγει φθίμενον.

Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι οὔτε τὴν Κασσάνδρα ἐβίασεν, οὔτε κατὰ θεῶν ἐβλασφήμησεν, ἀλλ' ἔλαβεν αὐτὴν αἰχμάλωτον, ὡς ἔλαβον καὶ οἱ ἄλλοι ἄλλας. Ὁ δὲ Ἀγαμέμνων, θέλων νὰ λάβῃ αὐτὴν αὐτὸς, μετεχειρίσθη ὄργανον τὸν Ὀδυσσέα· ὅθεν ἐκήρυξεν ὅτι ὁ Αἴας ἐβίασε τὴν Κασσάνδραν ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ἄλλα τοιαῦτα λέγων, παρεκίνει τοὺς Ἕλληνας, νὰ λιθοβολήσωσιν αὐτόν. Ὁ δὲ Αἴας κριθεὶς εἰς ἐκκλησίαν τῶν Ἑλλήνων, καὶ ὀμόσας ἔμπροσθεν τοῦ βωμοῦ, ὅτι εἶναι ἀθῶος, ἐσώθη μὲν, ἀλλ' ἔλαβεν ὁ Ἀγαμέμνων βιαίως τὴν Κασσάνδραν, καὶ ἐγένετο πολλὴ λογομαχία περὶ τούτου. Ὅθεν ὁ Αἴας ἐνθυμηθεὶς τὸν ἄδικον θάνατον τοῦ Παλαμήδους, ἐφοβεῖτο νὰ μείνῃ ἐκεῖ. Ἀναφανδὸν δὲ νὰ φύγῃ μὲ ὅλον τὸν στόλον αὐτοῦ δὲν ἐδύνατο. Διὰ τοῦτο ἐμβὰς εἰς πλοιάριον, ἔφυγε

(*) Ὠνομάσθησαν δὲ οὕτως, ἐπειδὴ ἦσαν πολλαὶ γύρον σχηματίζουσαι.

τὴν νύκτα. Τρικυμίας δὲ γενομένης, ἐναυάγησε, καὶ ἐξῆλθε κολυμβῶν εἰς τὴν πέτραν. Ἀλλ' αὐξανούσης τῆς τρικυμίας, ἀπέκοψαν τὰ κύματα τὴν πέτραν, καὶ οὕτως ἐπνίγη. Οἱ δὲ Ἕλληνες μαθόντες τοῦτο, ἐλυπήθησαν πολὺ, γνωρίζοντες τὴν συκοφαντίαν, καὶ ἐβλασφήμουν πικρῶς τὸν Ἀγαμέμνονα. Ἡ δὲ πατρὶς αὐτοῦ Λοκρὶς ἐπένθησαν ἕνα χρόνον μελανοφοροῦσα.

Ὁ Αἴας ἦτον εὔρρωςος, ἀνδρεῖος, ταχύπους, ἀκοντιςὴς ἐμπειρότατος, ὥςε ἔλεγον, ὅτι εἶχε τρεῖς βραχίονας, διὰ τὴν ταχύτητα καὶ τὸ δραςήριον τῶν χειρῶν αὐτοῦ. Ἔτι δὲ συνετὸς, φιλόδοξος καὶ φιλλέλην, ὥςε ἔλεγεν, ὅτι οἱ κολακεύοντες τὸν Ἀγαμέμνονα εἶναι δοῦλοι αὐτοῦ, καὶ ἐκείνῳ πειθόμενοι ἦλθον εἰς τὸν πόλεμον ὑπὲρ τῆς Ἑλένης. Ἐγὼ δὲ, ἔλεγεν, ἦλθον καὶ μάχομαι ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς δόξης τῶν Ἑλλήνων· ἐπειδὴ οἱ Ἕλληνες πρέπει νὰ εἶναι ὑπέρτεροι τῶν βαρβάρων, Ἕλληνες ὄντες. Τοῦτο μ' ἔπεισε καὶ ἦλθον, καὶ οὐχὶ ἡ Ἑλλένη· Ἄλλως γὰρ, ἔχων πατέρα τοιοῦτον, καὶ ςράτευμα τοσοῦτον, ποτὲ δὲν πείθομαι εἰς τοὺς Ἀτρείδας, οὔτε εἰς ἄλλον τινὰ, ἕς' ἂν ἥδ' ἀςράπτει, δεικνύων τὴν λόγχην. Καὶ ταῦτα λέγων, καὶ γοργὰ βλέπων, ἔςρεφε τὴν κόμην εἰς τὰ ὄπισθεν, ἀγωνιῶν καὶ δεικνύων τὴν γνώμην σύμφωνον μὲ τοὺς λόγους. Λέγουσι δὲ ὅτι εἶχεν ἕνα δράκοντα πεντάπηχυν τὸ μῆκος, καὶ τοιοῦτον ἥμερον συνειθισμένον, ὥςε συνέτρωγε, συνέπινε, συνεκάθητο, συνεκάθευδε, καὶ συνεβάδιζε μὲ αὐτὸν ὡς οἱ σκύλοι, πότε μὲν προηγούμενος, ποτ' δ' ἑπόμενος

Ὁ Ὅμηρος δίδει δύο διαφόρους γνώμας περὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Αἴαντος. Πρῶτον μὲν λέγει·

Λοκρῶν δ' ἡγεμόνευεν Οἰλῆος ταχὺς Αἴας,
„Μείων, οὔτι τόσος γε, ὅσος Τελαμώνιος Αἴας,
„Ἀλλὰ πολὺ μείων· ὀλίγος μὲν ἔην λινοθώρηξ,
„Ἐγχείῃ δὲ ἐκέκασο πανέλληνας καὶ Ἀχαιούς.

Ἀλλαχοῦ δὲ λέγει.

,,Αἴας δ' οὐκ ἔτι πάμπαν Ὀϊλῆος ταχὺς υἱὸς
,,Ἴςατ' ἀπ' Αἴαντος Τελαμωνίου, οὐδ' ἠβαιόν.
,,Ἀλλ' ὡς ἐν νειῷ βόε οἴνοπε πηκτὸν ἄροτρον
,,Ἶσον θυμὸν ἔχοντες τιταίνετον.

Ὅθεν νομίζουσιν ὑποβολιμαίους τοὺς τρεῖς προτέρους ςίχους, οὐχὶ μόνον διὰ τὸ μείων, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ λινοθώρηξ· καὶ πανέλληνας, τὰ ὁποῖα δὲν ἀναφέρει ἀλλαχοῦ ὁ Ὅμηρος, ἄλλα λέγει Ἀχαιοὺς, Ἀργείους, Δαναοὺς, χαλκοχίτωνας. Πρῶτος δὲ παρετήρησε τοῦτο ὁ Ζηνόδοτος· Τοιοῦτόν τι συνέβη καὶ εἰς τὸ περὶ Δωδώνης, ὡς εἴρηται. Ἄλλοι ὅμως ἠγωνίσθησαν νὰ θεραπεύσωσι τοῦτο τὸ ἀθεράπευτον, ὅπερ δεικνύει παλίλογον τὸν ποιητὴν, λέγοντα ποῦ μὲν, πολὺ μείων καὶ ὀλίγος ἔην· ποῦ δὲ, οὐ πάμπαν, οὐδ' ἠβαιόν. Ἐπίθετα δὲ αὐτοῦ εἶσι ταῦτα μόνον. Δορυκλυτὸς, Καρτερόθυμος, Λινοθώρηξ, Μεγαλήτωρ, Οἰλιάδης, Ταχὺς, Χάλκεος.

Ἐτίμησαν δὲ αὐτὸν οἱ Λοκροὶ ὡς Ἥρωα, κτίσαντες βωμὸν αὐτοῦ εἰς τὴν Ὀποῦντα Αἰάντειον καλούμενον, καταςήσαντες καὶ θυσίας, καὶ ἑορτὴν καὶ ἀγῶνα τὰ Αἰάντεια· ἔπειτα προητοίμαζον καὶ ἓν πλοῖον, βάλλοντες θυσίας ἐν αὐτῷ μεγαλοπρεπεῖς, καὶ πῦρ, καὶ ἱςίον μέλαν, καὶ ἀπέλυον αὐτὸ, νὰ καῇ εἰς τὸ πέλαγος. Ἐχάραξαν καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ εἰς τὰ νομίσματα, ἅπερ σώζονται ἔτι, γυμνὴν, περικεφαλαίαν εἰς τὴν κεφαλὴν, τὴν ἀσπίδα εἰς τὴν μίαν χεῖρα, καὶ τὸ ξίφος εἰς τὴν ἄλλην ἔχουσαν, καὶ ἐπιγραφὴν, Λοκρῶν. Ἐπεκαλοῦντο δὲ αὐτὸν καὶ εἰς τὰς μάχας βοηθὸν πάντες οἱ Λοκροὶ, ἀφήνοντες καὶ τόπον κενὸν τῆς παρατάξεως δι' αὐτόν. Ὁ δὲ Αὐτολέων ὁ Κρωτωνιάτης πολεμῶν μὲ τοὺς Ἐπιζεφυρίους Λοκροὺς, ὥρμησε νὰ προκαταλάβῃ τὸ κενὸν τοῦτο, ἵνα συνταράξῃ, καὶ κυκλώσῃ τὴν φάλαγγα τῶν Λοκρῶν. Ἐφάνη ὅμως τὸ φάσμα τοῦ Αἴαντος, καὶ ἐπλήγωσεν αὐτὸν εἰς τὸν μηρόν· ὅθεν ἦλθεν εἰς τὴν Ἀχίλλειον νῆσον κατὰ τὸν χρησμὸν, καὶ ἰάτρευσεν αὐτὸν ὁ Αἴας.

Τρεῖς χρόνους μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, συνέβη

νόσος εἰς τὴν Λοκρίδα, καὶ τὸ μαντεῖον εἶπε, νὰ πέμπωσι κατ' ἔτος δύο παρθένους εἰς τὴν Τρῳάδα, νὰ ὑπηρετῶσιν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ὃν ἐμίανεν ὁ Αἴας. Καὶ τοῦτο νὰ ἐπικρατήσῃ χιλίους χρόνους. Ἔπεμπον τοίνυν δύο παρθένους. Ἀλλ' οἱ ἄγριοι Τρῳαδῖται ἔσφαζον αὐτὰς εἰς τὸν δρόμον, ἔκαιον τὰ σώματα, ἔπειτα ἔρριπτον τὴν κόνιν εἰς τὴν θάλασσαν· ὅθεν ἠναγκάζοντο οἱ Λοκροὶ, νὰ πέμπωσιν ἄλλας ἀντ' ἐκείνων, καὶ νὰ ἔρχωνται τὴν νύκτα μεταμεμορφωμέναι καὶ δι' ἄλλης ὁδοῦ ἀπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὸν ναόν. Μετεχειρίζοντο αὐτὰς καὶ ἐκεῖ τυραννικῶς εἰς τὰς βαρυτάτας καὶ δυσκολοτάτας ὑπηρεσίας· ἐκούρευον καὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, τὰς ἐνέδυον τὰ εὐτελέςατα φορέματα· τοὺς δὲ πόδας εἶχον ἀείποτε γυμνούς· ὅθεν ἔλεγεν ὁ Ἴων.

„Αἳ καὶ ἀναμπέχονοι γυμνοῖς ποσιν, ἠΰτε δοῦλαι
„Ἢ οἷαι σαίρεσκον Ἀθηναίης περὶ βωμόν·
„Νόσφι κρηδέμνοιο, καὶ εἰ βαρὺ γῆρας ἱκάνοι.

Μετὰ δὲ πολλοὺς χρόνους νομίσαντες οἱ Λοκροὶ, ὅτι ἐπληρώθησαν οἱ χίλιοι χρόνοι, δὲν ἔπεμπον ἄλλας. Ἀλλὰ συνέβη πάλιν πεῖνα εἰς τὴν Λοκρίδα, καὶ ἠνάγκασεν αὐτοὺς, νὰ πέμπωσι πάλιν, ὥςε ἡ συνήθεια αὕτη ἔπαυσε κατὰ τοὺς πεντακοσίους ἑξήκοντα τέσσαρας χρόνους τῆς Ῥώμης, καὶ ἐπεκράτησεν ὑπὲρ τοὺς χιλίους χρόνους, ὡς λέγει καὶ ὁ Πλούταρχος. Καὶ μὴν οὐ πολὺς χρόνος, ἀφ' οὗ Λοκροὶ πέμποντες εἰς Τροίαν πέπαυνται τὰς παρθένους (α). Ὁ Αἰσχύλος καὶ Σοφοκλῆς ἔγραψαν τραγῳδίας τοῦ Αἴαντος τούτου, ἀλλὰ δὲν σώζονται.

Ὁ δὲ Μέδων φονεύσας τὸν ἀδελφὸν τῆς Ἐριώπιδος γυναικὸς τοῦ Οἰλέως, ἔφυγεν εἰς τὴν Φυλάκην, καὶ διατρίβων ἐκεῖ, ἦλθε μὲ τὸν Φιλοκτήτην εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, καὶ ἔλαβεν αὐτὸς τὴν διοίκησιν τοῦ ςό-

---

(α) Περὶ τῶν βραδ. ὑπὸ τοῦ Θείου τιμωρουμέν. 557. Δίδυμ. Ἰλ. Ν. 66. Βανίερ. Ζ'. 344. Φαβρίκ. Βιβλιοθ. Ἑλληνικ. Β'. Ις'. 7. Ιζ'. 3.

λου, ὅτε ἔμεινεν ἐκεῖνος εἰς τὴν Λῆμνον. Ἐφόνευσε δ' αὐτὸν ὁ Αἰνείας ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ (α).

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ ΚΖ'

Περὶ τῶν ἀπογόνων τῆς Πρωτογενείας θυγατρὸς τοῦ Δευκαλίωνος.

Ὁ Ζεὺς ἐγέννησεν ἐκ τῆς Πρωτογενείας τὸν Ἀέθλιον. Τινὲς δὲ νομίζουσιν, ὅτι οὗτος ὁ Ζεὺς ἦτον ὁ Αἴολος, ὁ ἀδελφὸς τῆς Πρωτογενείας. Ὁ δὲ Ἀέθλιος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Καλύκης τοῦ Αἰόλου τὸν Ἐνδυμίωνα, ὅστις ἐκόμισεν ἀποικίαν Αἰολέων ἐκ τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν Ἦλιν τῆς Πελοποννήσου, καὶ ἐδίωξεν ἐκεῖθεν τὸν Κλύμενον υἱὸν τοῦ Κάρδυος, καὶ ἀπόγονον τοῦ Ἰδαίου Ἡρακλέους, ὅστις ἦλθεν ἐκ τῆς Κρήτης πεντήκοντα χρόνους μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τοῦ Δευκαλίωνος. Ὅθεν ὠνομάσθησαν οἱ ἐγχώριοι Ἐνδυμιονιάδαι ἀπ' αὐτοῦ. Τοῦτον λέγουσιν, ὅτι ἠγάπησεν ἡ σελήνη, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἦτον δίκαιος, καὶ διὰ τοῦτο ἐχάρισεν αὐτῷ ὁ Ζεὺς, νὰ ἀποθάνῃ, ὅταν θέλῃ· ἢ κατ' ἄλλους, κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς ὕπνον αἰώνιον. Κατ' ἄλλους δὲ ἔλαβεν αὐτὸν εἰς τὸν οὐρανὸν, ἔπειτα τὸν ἔῤῥιψεν εἰς τὸν Τάρταρον, ὡς καὶ τὸν Ἰξίονα, ἐπειδὴ ἠγάπησε καὶ αὐτὸς τὴν Ἥραν. Τινὲς λέγουσιν, ὅτι ἦτον ἀςρονόμος, ἀγρυπνῶν τὴν νύκτα, καὶ κοιμώμενος τὴν ἡμέραν· ὅθεν ἠγάπα αὐτὸν ἡ Σελήνη. Φαίνεται ὅμως, ὅτι ἦσαν καὶ ἄλλοι ὁμώνυμοι. Διὰ τοῦτο λέγουσιν, ὅτι ἐκοιμᾶτο εἰς τὴν Καρίαν, ὅστις ἦτον ἄλλος, καὶ ἐκεῖνος ἐγέννησε τὸν Φθείρωνα, ἀφ' οὗ ὠνομάσθη τὸ ὄρος τῆς Καρίας.

(α) Ἰλ. Β'. 729. Ο. 331.

Οὗτος δὲ εἶχε γυναῖκα τὴν Ἀστεροδίαν, ἢ τὴν Χρομίαν τοῦ Ἰτωνοῦ, ἢ τὴν Ὑπερίππην τοῦ Ἀρκάδος, ἢ την Νύμφην Νηΐδην, καὶ ἐγέννησε τὸν Παίονα, Ἐπειὸν, Αἰτωλὸν, Ἀέθλιον, Νάξον. Θυγατέρας δὲ, τὴν Εὐρυκύδην, ἢ Εὐρυπύλην, καὶ Πίσαν. Περὶ δὲ τῆς διαδοχῆς κατέστησεν ἀγῶνα δρόμου ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ, ἵνα ἀγωνισθῶσιν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, καὶ ὅστις νικήσῃ, νὰ βασιλεύσῃ. Ἐνίκησε δὲ ὁ Ἐπειός.

Οἱ μὲν Ἠλεῖοι ἔλεγον, ὅτι ἀπέθανεν ἐκεῖ, δεικνύοντες καὶ τὸν τάφον αὐτοῦ· οἱ δὲ Ἡρακλεῶται τῆς Καρίας ἔλεγον, ὅτι ἀπέθανεν εἰς τὸ Λάτμιον ὄρος, ὅπου ἦτον καὶ σπήλαιον τοῦ Ἐνδυμίωνος καλούμενον (α).

Ὁ μὲν Ἐπειὸς βασιλεύσας ἐκεῖ, μετωνόμασε τοὺς Ἐνδυμιονιάδας Ἐπειοὺς, καὶ λαβὼν γυναῖκα τὴν Ἀναξιβόην τοῦ Κορωνοῦ, ἐγέννησε τὴν Ὑρμίνην, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ ἐκεῖ πόλις Ὑρμῖνα· καὶ ἕνα υἱὸν Ἀλέκτορα· ὠνομάζετο καί τις πόλις Ἐπειὸς ἀπ' αὐτοῦ ἴσως. Ἄλλος ἦτον ὅμως ὁ Ἐπειὸς, ὁ τεχνουργήσας τὸν Δούρειον ἵππον (β).

Ὁ δὲ Παίων ἀγανακτήσας, ἐπειδὴ ἐνικήθη, ἔφυγεν εἰς τὴν Μακεδονίαν, καὶ κατοικήσας πέραν τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ, ὠνόμασε τὴν χώραν Παιονίαν. Ὁ δὲ Νάξος ἐπέρασεν εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ ὀνομασθεῖσαν Νάξον· ἦσαν ὅμως πολλοὶ Νάξοι, καὶ δὲν εἶναι δῆλον ἀπὸ τίνος ὠνομάσθη ἡ νῆσος. Περὶ δὲ τοῦ Ἀεθλίου οὐδὲν ἀναφέρεται, εἰμὴ, ὅτι αὐτὸς ἐγέννησε τὸν Μουσικὸν Θάμυριν κατά τινας. Ἀπὸ δὲ τῆς Πίσης ὠνομάσθη ἡ χώρα τῆς Ἤλιδος Πίσα. Ἐκ δὲ τῆς Εὐρυκύδης

(α) Ἀπολλόδ. Α'. ζ'. Παυσαν. Ἠλιακ. Πρότ. Α'. η'. Στράβ. ΙΔ'. Γέν. ΙΔ'. Σχολ. Ἀπολλων. Δ'. 58. Σχολ. Ὁμήρ. Ἰλ. Β'. 868. Ἀθήν. ΙΓ'. 564.

(α) Παυσαν. Αὐτόθι. Ὅμηρ. Ἰλ. Β'. 616. 619. καὶ Εὐστάθ. Στέφαν. ἐν Ἐπειῷ καὶ Ὑρμίν.

ἐγέννησεν ὁ Ποσειδῶν τὸν Ἠλεῖον, ἢ Ἦλιν κατ' ἄλλους, ὅστις λαβὼν τὴν Ὑρμίνην γυναῖκα, ἔλαβε καὶ τὴν βασιλείαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πενθεροῦ αὐτοῦ· ἐγέννησε καὶ τὸν Αὐγείαν, ὠνόμασε τοὺς Ἐπειοὺς Ἠλείους, καὶ τὴν χώραν Ἦλιν, ἥτις ἐφύλαξε μέχρι τέλους τὸ ὄνομα τοῦτο. Ὁ δὲ Ἀλέκτωρ ἐβασίλευεν εἰς ἄλλο μέρος τῆς Ἤλιδος.

Ὁ δὲ Αὐγείας λέγουσιν, ὅτι ἦτον ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τῶν Ἀργοναυτῶν, νέος ἔτι ὤν. Ἔπειτα δὲ κατεγίνετο εἰς τὴν οἰκονομίαν καὶ κτηνοτροφίαν, συναθροίσας ἄπειρον πλῆθος βοσκημάτων, ὥςε εἶχε μόνον βοῦς τρεῖς χιλιάδας· ὅθεν ἐγένετο μετὰ καιρὸν ἡ κόπρος ὡς ὄρος εἰς τὸ βουςάσιον, καὶ ἔμεινε πολὺ μέρος γῆς ἀκαλλιέργητον· ἔτι δὲ ἐγένετο καὶ ὁ ἀὴρ δυσώδης καὶ νοσώδης. Ἦτον δὲ ἀδύνατον νὰ καθαρίσῃ τὸν τόπον ἀνθρώπινος δύναμις. Διὰ τοῦτο ἐγένετο καὶ αὐτὸ τὸ ἔργον ἆθλον τοῦ Ἡρακλέους. Ἐλθὼν οὖν ὁ Ἡρακλῆς ἐκεῖ κατὰ τὴν προςαγὴν τοῦ Εὐρυσθέως, ὑπεσχέθη νὰ καθαρίσῃ τὴν κόπρον εἰς μίαν ἡμέραν, ἂν δώσῃ αὐτῷ ὁ Αὐγείας τὸ δέκατον τῶν ζώων, ἢ μέρος γῆς. Ὁ δὲ Αὐγείας νομίζων τὸ ἔργον ἀδύνατον ὑπεσχέθη, καὶ κατέςησαν μάρτυρα τὸν Φυλέα υἱὸν τοῦ Αὐγείου. Ἀπολύσας τοίνυν τοὺς ποταμοὺς, ἐκαθάρισεν αὐτὴν εἰς μίαν ἡμέραν.

Ἀλλ' ὁ Αὐγείας ἠθέτησε τὴν ὑπόσχεσιν λέγων, ὅτι μετεχειρίσθη τέχνην, καὶ οὐχὶ δύναμιν· ἢ, ὅτι ἐγένετο κατὰ προςαγὴν τοῦ Εὐρυσθέως, καὶ οὐχὶ ἐξ ἰδίας προαιρέσεως· καὶ κατήντησεν ἡ διαφορὰ εἰς κρίσιν, ἔνθα ἐμαρτύρησεν ὁ Φυλεὺς τὴν ἀλήθειαν, καὶ κατεδικάσθη ὁ Αὐγείας. Ἀγανακτήσας δὲ, ἐδίωξεν ἐκεῖθεν καὶ τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Φυλέα. Καὶ ὁ μὲν Ἡρακλῆς μὴ δυνάμενος νὰ ἀντιςαθῇ τότε ἔφυγεν. Ὁ δὲ Φυλεὺς λαβὼν πολλοὺς ὀπαδοὺς, ἐπέρασεν εἰς μίαν τῶν Ἐχινάδων νήσων, Δουλίχιον καλουμένην ἀπὸ τοῦ Δολίχου υἱοῦ τοῦ Τριπτολέμου, τοῦ μετοικήσαντος πρότερον εἰς αὐτήν. Συνάξας δὲ ςράτευμα ὁ Ἡρακλῆς ὕςερον, ἐςράτευσε κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἐνικήθη, καὶ κλείσας

εἰρήνην, ἐπέςρεψεν· ἐπειδὴ ἦτον τετρωμένος· ἔτι δὲ παρέταξεν ὁ Αὐγείας δύναμιν πολλὴν, ἔχων συμμάχους τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἄκτορος καὶ τοῦ Ἀμαρυγκέως. Φονεύσας δὲ ὕςερον τοὺς Ἀκτορίδας, καὶ ςρατεύσας τὸ δεύτερον, ἐνίκησεν αὐτὸν κατὰ κράτος, φονεύσας καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ ἐν τῇ μάχῃ. Κατά τινας δὲ, δὲν ἐφόνευσεν οὔτε τὸν Αὐγείαν, οὔτε τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ χάριν τοῦ Φυλέως. Τὴν δὲ βασιλείαν παρέδωκεν εἰς τὸν Φυλέα. Ἐκεῖνος ὅμως διατάξας αὐτὴν, ἐπειδὴ ἦτον κατερημωμένη ἡ χώρα ὑπὸ τοῦ πολυχρονίου πολέμου, ἐπέςρεψε πάλιν εἰς τὴν νῆσον.

Τοσοῦτον δὲ κατερημώθη τὸ βασίλειον, ὥςε αἱ γυναῖκες παρεκάλεσαν τὴν Ἀθηνᾶν, νὰ γεννήσωσιν εὐθὺς τέκνα. Καὶ ἐπειδὴ ἐγένετο ἡ εὐχὴ, ὠνόμασαν αὐτὴν μητέρα, ἔκτισαν καὶ ναὸν αὐτῆς. Τὸν δὲ τόπον ἐκεῖνον, ὅπου ἀπήντησαν τοὺς ἄνδρας ἐπιςρέφοντας ἐκ τοῦ πολέμου, καὶ ἐκοιμήθησαν, ὠνόμασαν Βαδύ· οἷον ἁδὺ, ἢ ἡδύ· ὁμοίως ὠνόμασαν καὶ τὸν ἐκεῖ ποταμόν. Κατ' ἄλλους δὲ, ὁ Ἡρακλῆς ἰδὼν τὴν λειψανδρίαν, ἐκοίμισε τοὺς ςρατιώτας αὐτοῦ μὲ τὰς γυναῖκας, καὶ οὕτως ἐγεννήθησαν ἄνδρες.

Ἡ μὲν γυνὴ τοῦ Αὐγείου εἶναι ἄγνωςος· ἐγέννησε δὲ τρεῖς υἱοὺς· τὸν Φυλέα, Ἀγασθένην, καὶ Εὔρυτον· καὶ μίαν θυγατέρα τὴν Ἀγαμήδην, ἐξ ἧς ἐγέννησεν ὁ Ποσειδῶν τὸν Δίκτυν, ἄγνωςον ἄλλως.

Τὸ βασίλειον τῆς Ἤλιδος ἦτον τότε διῃρημένον εἰς τρία μέρη, καὶ βασιλεύων εἰς τὸ ἓν μόνον ὁ Αὐγείας, ἀπέθανεν εἰς γῆρας βαθὺ, καὶ ἀφῆκε διάδοχον τὸν Ἀγασθένην, ὅςτις ἐγέννησε τὸν Πολύξενον. Οὗτος τοίνυν ὁ Πολύξενος ἦλθεν εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον. Ἐπιςρέψας δὲ ἐκ τοῦ πολέμου, ἐγέννησε τὸν Ἀμφίμαχον, οὗτος δὲ τὸν Ἠλεῖον, καὶ ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἠλείου ἦλθον οἱ Ἡρακλεῖδαι καὶ ἐξουσίασαν τὴν Πελοπόννησον. Τὴν δὲ Ἤλιδα ἔλαβεν ὁ Ὄξυλος, ὡς

ῥηθήσεται ἐκεῖ. Καὶ οὕτως ἔπαυσαν οἱ ἀπόγονοι τοῦ Αὐγείου (α).

Ὁ δὲ Φυλεὺς βασιλεύων εἰς τὰς Ἐχινάδας νήσους, ἐγέννησεν υἱὸν Μέγην καλούμενον, ὅςτις ἦλθεν εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον μὲ τεσσαράκοντα πλοῖα.

Τὸ δὲ ἄλλο μέρος τῆς Ἤλιδος εἶχεν ὁ Ἀμαρυγκεύς. Οὗτος δὲ ἦτον ἐκ τῆς Θεσσαλίας υἱὸς τοῦ Πυττίου, ἢ τοῦ Φυκτέως, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ἦλιν. Ὁ δὲ Αὐγείας φοβούμενος τὸν Ἡρακλέα, ἔδωκεν αὐτῷ μέρος τοῦ βασιλείου, νὰ τὸν ἔχῃ σύμμαχον. Ἐγέννησε δὲ δύο υἱοὺς, τὸν Ἱππόςρατον καὶ Διώρην. Καὶ ὁ μὲν Ἱππόςρατος ἔφθειρε τὴν Περίβοιαν κατά τινας, ἐξ ἧς ἐγεννήθη ὁ Τυδεύς. Ὁ δὲ Διώρης ἦλθεν εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον καὶ ἐφονεύθη (β).

Τὸ δὲ τρίτον μέρος εἶχεν ὁ Ἄκτωρ, υἱὸς τοῦ Φόρβαντος τοῦ Λαπίθου ἐκ τῆς Θεσσαλίας. Ὁ Φόρβας ἦλθεν εἰς τὴν πόλιν Ὤλενον. Ὁ δὲ Ἀλέκτωρ τοῦ Ἐπειοῦ, φοβούμενος τὴν δύναμιν τοῦ Πέλοπος, ἐκάλεσεν αὐτὸν σύμμαχον, ἔδωκεν αὐτῷ, καὶ μέρος τῆς χώρας. Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι ὁ Αὐγείας ἦτον υἱὸς τοῦ Φόρβαντος, καὶ ὁ Ἄκτωρ ἀδελφὸς τοῦ Αὐγείου, καὶ διὰ τοῦτο ἔκτισεν ὁ Ἄκτωρ τὴν Ὑρμῖναν εἰς ἀνάμνησιν τῆς μητρὸς αὐτοῦ. Ἔλαβε δὲ γυναῖκα τὴν Μολιόνην θυγατέρα τοῦ Μώλου, καὶ ἐγέννησε δύο υἱοὺς, τὸν Εὔρυτον καὶ Κτέατον, τοὺς Ἀκτορίδας καὶ Μολιονίδας μάλιςα καλουμένους, διότι ἔλεγεν, ὅτι ἐγέννησεν αὐτοὺς ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος. Οὗτοι τοίνυν ἔμειναν διάδοχοι τοῦ πατρὸς αὐτῶν νέοι ἔτι ὄντες, καὶ ὅτε ἐπολέμησεν ὁ Νέςωρ τοὺς

(α) Ἀπολλόδ. Β'. ε'. ς'. ζ'. 2. Παυσαν. Αὐτόθ. Γ'. Πρώτ. Α'. Ἀπολλών. Α'. 173. ἐν Λυκόφρ. Τζέτζ. 41. Ὀρφ. 212. Ὑγῖν. Μύθ. 14. 40. 157. Διόδ. Ε'. Να'. Δ'. Ιγ'. Λγ'. Στέφαν. ἐν Δολιχ. Στράβ. Ι'. β'. 15. Ὅμηρ. Ἰλ. Β'. 620. 519. Εὐςάθ. Α'. 89. καὶ Διδυμ..

(β) Παυσαν. Αὐτόθι. Ἡσίοδ. παρ. Σχολ. Πίνδαρ. Ὀλυμπ. Ι'. 56. Ἀπολλόδ. Α'. η'. 4. Ὅμηρ. Ἰλ. Β'. 622. Δ'. 517.

Ἠλείους, ὀλίγου ἔλειπε, νὰ φονεύσῃ καὶ αὐτοὺς, ἂν δὲν τοὺς ἐσκέπαζεν ὁ Ποσειδῶν μὲ τὴν ὁμίχλην. Ἐγένοντο δὲ ἀνδρειότατοι, καὶ στρατηγοὶ ἐμπειρότατοι, καὶ μάλιστα φιλάδελφοι καὶ ὁμογνώμονες· ὅθεν ἔπλασαν, ὅτι ἦσαν διφυεῖς, ἔχοντες ἓν σῶμα, δύο κεφαλὰς, καὶ τέσσαρας πόδας ἑκάτερος, ὥστε ἐσχημάτιζον ἕνα ἡνίοχον· καὶ οἱ μὲν χεῖρες τοῦ ἑνὸς ἐκράτουν τοὺς χαλινοὺς, τοῦ δ' ἄλλου τὴν μάστιγα.

Τούτους οὖν λαβὼν συμμάχους ὁ Αὐγείας, κατὰ τοῦ Ἡρακλέους, κατέστησεν αὐτοὺς στρατηγοὺς ὅλου τοῦ στρατεύματος αὐτοῦ. Ὅθεν ὁ Ἡρακλῆς ἀγωνισάμενος πολὺν καιρὸν εἰς μάτην, καὶ μεταχειρισθεὶς ὅλα τὰ στρατηγήματα αὐτοῦ, ἠναγκάσθη νὰ ζητήσῃ εἰρήνην· ἦτον ὅμως καὶ ἀσθενής. Μετὰ δὲ τὴν ἐπικύρωσιν τῆς εἰρήνης, μαθόντες, ὅτι ἦτον ἀσθενὴς, ἐπέπεσον ἐξαίφνης, καὶ ἐφόνευσαν πολλοὺς, καὶ τὸν Ἰφικλῆν ἀδελφὸν τοῦ Ἡρακλέους. Τοῦτο ὅμως νομίζεται πλάσμα τινῶν, εἰς ἀθώωσιν τοῦ Ἡρακλέους, ἐπειδὴ ἐφόνευσεν αὐτοὺς ὕστερον δολίως. Ὁ δὲ Ἰφικλῆς ἐπληγώθη εἰς τὴν μάχην καὶ ἀπέθανεν. Ὅτε δὲ ἑωρτάζετο ὁ τρίτος Ἰσθμιακὸς ἀγὼν, ἔπεμψαν καὶ οἱ Ἠλεῖοι τούτους θεωροὺς, οἵτινες ἦσαν καὶ ἀθληταὶ ἀνίκητοι. Τότε ὁ Ἡρακλῆς παραφυλάξας εἰς τὰς Κλεωνὰς, ἐφόνευσεν αὐτοὺς δολίως καὶ μυστικῶς. Ἐκεῖ ἦσαν ὕστερον καὶ οἱ τάφοι αὐτῶν.

Εἶχον δὲ δύο διδύμους ἀδελφὰς γυναῖκας Θηρονίκην καὶ Θηροφόνην καλουμένας, θυγατέρας τοῦ Δεξαμενοῦ βασιλέως τῆς Ὠλένου, ὁ μὲν Κτέατος τὴν Θηρονίκην, καὶ εγέννησε τὸν Ἀμφίμαχον, ὁ δὲ Εὔρυτος τὴν Θηροφόνην, καὶ ἐγέννησε τὸν Θάλπιον. Οὗτοι τοίνυν μείναντες διάδοχοι, ἦλθον εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον· ὅθεν λέγει ὁ Ὅμηρος τέσσαρας τοὺς ἡγεμόνας τῶν Ἠλείων, καὶ εἶχεν ἕκαστος δέκα πλοῖα. Ὁ μὲν Ἀμφίμαχος ἐφονεύθη ἐκεῖ, περὶ δὲ τοῦ Θαλπίου οὐδὲν ἀναφέρεται.

Μαθοῦσα δὲ ἡ Μολιόνη τὸν πικρὸν θάνατον τῶν τέκνων αὐτῆς, ἔπεμψεν ἀνθρώπους πανταχοῦ, νὰ μάθω-

σι ποῖος ἦτον ὁ φονεὺς, καὶ ἔμαθον, ὅτι ἦτον ὁ Ἡρακλῆς, ὅςτις διέτριβε τότε εἰς τὴν Τίρυνθα· ὅθεν παρεκίνησε τοὺς Ἠλείους, νὰ ζητήσωσιν ἐκδίκησιν· ἀλλ' οἱ Ἀργεῖοι δὲν ὑπήκουσαν. Ὕςερον παρεκίνησε τοὺς Κορινθίους, νὰ μὴ δέχωνται τὸ Ἀργολικὸν γένος εἰς τὸν ἀγῶνα, οἵτινες παρέβησαν τοὺς Ἱεροὺς νόμους τοῦ ἀγῶνος καὶ τῆς ἑορτῆς, διότι ἐφονεύθησαν οἱ Θεωροὶ εἰς τὸν τόπον αὐτῶν. Ἐπειδὴ δὲν ὑπήκουσαν καὶ οὗτοι, ἐκώλυσε τοὺς Ἠλείους ἀπὸ τοῦ ἀγῶνος διὰ τῆς κατάρας, λέγουσα· ἐπικατάρατος ἔςω, ὅςτις τῶν Ἠλείων ἔλθῃ εἰς τὸν Ἰσθμιακὸν ἀγῶνα· καὶ ἐφύλαξαν οἱ Ἠλεῖοι τοῦτο μέχρι τέλους τῶν ἀγώνων (α). Ταῦτα μὲν περὶ τῶν Ἠλείων· νῦν δὲ λέγομεν περὶ τοῦ Αἰτωλοῦ.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ ΚΗ'.

Περὶ τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ.

Ὁ δὲ Αἰτωλὸς τρίτος υἱὸς τοῦ Ἐνδυμίωνος, ἔμεινεν εἰς τὴν Ἦλιδα, καὶ συνεβασίλευε σχεδὸν μὲ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἐπειόν. Ἀγωνιζόμενος δὲ εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ Ἀζᾶνος, κατεπάτησεν ἐξ ἀπροσεξίας μὲ τὸ ἅρμα τὸν Ἄπιν τοῦ Ἰάσονος, καὶ ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ μὲ μέρος λαοῦ εἰς τὴν Κουρῆτιδα χώραν, τὴν περὶ τὸν Ἀχελῶον ποταμὸν οὖσαν, ἔνθα ὑπεδέχθησαν αὐτὸν φιλοφρόνως οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Κουρήτων, ὁ Δῶρος, Λαοδόκος, καὶ Πολυποίτης, οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Φθίας. Ἔπειτα δὲ φονεύσας, ἢ διώξας αὐτοὺς, ἐκράτησε τὴν χώραν, καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν Αἰτωλίαν. Τινὲς δὲ εἶπον, ὅτι ὁ Σαλμωνεὺς ἐδίωξεν αὐτὸν ἐκ τῆς

(α) Διόδ. Δ'. ξθ'. Ἀπολλόδ. Β'. Αὐτόθι. Παυσαν. Ἠλιακ. Πρῶτ. Α'. 8. Β'. 1. Κορινθ. Ιε'. Ἀρκαδικ. Ιδ'. 5. Ὁμηρ. Ἰλ. Α'. 749. Εὐςάθ. 708.

Πίσης. Εἶχε δὲ γυναῖκα τὴν Προνόην θυγατέρα τινὸς Φόρβου, ἢ τοῦ Φόρβαντος ἴσως, καὶ ἐγέννησε δύο υἱοὺς, τὸν Πλευρῶνα καὶ Καλυδῶνα (α).

Ὁ μὲν Πλευρὼν κτίσας τὴν ὁμώνυμον Πλευρῶνα, πόλιν τῆς Αἰτωλίας, ἔλαβε γυναῖκα τὴν Ξανθίππην θυγατέρα τοῦ ῥηθέντος Δώρου τοῦ Κούρητος, καὶ ἐγέννησε τὸν Ἀγήνορα μόνον· θυγατέρας δὲ τρεῖς, τὴν Στερόπην, Στρατονίκην καὶ Λαοφόντην.

Ὁ δὲ Ἀγήνωρ λαβὼν γυναῖκα τὴν Ἐπικάστην τοῦ Καλυδῶνος, ὅστις ἔκτισε τὴν Καλυδῶνα, ἐγέννησε τὸν Πορθάονα καὶ τὴν Δημονίκην· ὅθεν ἐβασίλευσεν οὗτος εἰς τὴν Καλυδῶνα. Ὁ δὲ Πορθάων λαβὼν γυναῖκα τὴν Εὐρύτην τοῦ Ἱπποδάμαντος, ἐγέννησε τὸν Οἰνέα, Ἄγριον, Ἀλκάθοον, Μέλανα, Λευκοπέα καὶ τὴν Στερόπην, ἐξ ἧς ἐγέννησεν ὁ Ἀχελῷος τὰς Σειρῆνας· ἐγέννησε δὲ καί τινα νόθον Λαοκόωντα καλούμενον, ὃν ἔπεμψεν ὁ Οἰνεὺς ὡς παιδαγωγὸν τοῦ Μελεάγρου, γέροντα ἤδη ὄντα, εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῶν Ἀργοναυτῶν.

Ὁ μὲν Οἰνεὺς, εἴρηται, ὅτι εἶχε γυναῖκα τὴν Ἀλθαίαν τοῦ Θεστίου, καὶ ὁ Διόνυσος ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὴν Δηϊάνειραν, καὶ τὰ λοιπά. Θυσιάσας δέ ποτε πρὸς τοὺς ἄλλους θεοὺς, ἀλησμόνησε τὴν Ἄρτεμιν· ὅθεν ἔπεμψε τὸν Καλυδώνιον Κάπρον. Ὕστερον δὲ ἐφυλάκωσαν αὐτὸν υἱοὶ τοῦ Ἀγρίου, καὶ κατέστησαν τὸν πατέρα αὐτῶν βασιλέα. Ἀλλ' ὁ Διομήδης ἀποκατέστησε τὸν Ἀνδραίμονα βασιλέα τῆς Καλυδῶνος, φονεύσας τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἀγρίου· τὸν δὲ Οἰνέα ἔλαβεν εἰς τὸ Ἄργος, ἐπειδὴ ἦτον γέρων, καὶ ἐφόνευσαν αὐτὸν εἰς τὴν Ἀρκαδίαν δύο υἱοὶ τοῦ Ἀγρίου, οἵτινες ἀπέφυγον τὸ ξίφος τοῦ Διομήδους. Ἔθαψε τοίνυν αὐτὸν ἐντίμως ὁ Διομήδης εἰς τὸ Ἄργος, ὅπου ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ ἡ πόλις Οἰνώνη.

(α) Ἀπολλόδ. Α'. ζ'. 6. Παυσαν. Αὐτόθι. Στέφαν. ἐν Αἰτωλ. Κόνων. Ιδ'. Εὐστάθ. Ἰλ. Β'. 638.

'Εγέννησε δὲ ὁ Οἰνεὺς ἐκ μὲν τῆς 'Αλθαίας τὸν Μελέαγρον, καὶ Τοξέα, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν αὐτὸς, ἐπειδὴ ἐπήδησέ τινα χαρακώματα ἄνευ τῆς γνώμης αὐτοῦ. Ἔτι δὲ τὸν Θυρέα, καὶ Κλύμενον, καὶ τὴν Γόργην, τὴν ὁποίαν ἔλαβε γυναῖκα ὁ 'Ανδραίμων· καὶ τὴν Δηϊάνειραν. Κατά τινας δὲ καὶ τὸν 'Εγέλεων, Φηρέα, Περίφαντα, Εὐρυμήδην, καὶ τὴν Μελανίππην. Ἔλαβε δὲ καὶ δευτέραν γυναῖκα τὴν Περίβοιαν θυγατέρα τοῦ 'Ιππόνου βασιλέως τῆς 'Ωλένου. Τινὲς μὲν λέγουσιν, ὅτι εὑρέθη ἔγκυος, λέγουσα, ὅτι ἦτον ἐκ τοῦ Ἄρεως. 'Αγανακτήσας δὲ ὁ 'Ιππόνους, ἔπεμψεν αὐτὴν πρὸς τὸν Οἰνέα, νὰ τὴν ςείλῃ ἐκεῖθεν ἔτι μακρύτερον, ἢ νὰ τὴν φονεύσῃ. 'Εκεῖνος ὅμως περίλυπος ὢν τότε διὰ τὸν πρὸ ὀλίγου θάνατον τοῦ Μελεάγρου καὶ τῆς 'Αλθαίας, ἔλαβεν αὐτὴν γυναῖκα, ἐξ ἧς ἐγεννήθη ὁ Τυδεύς. Κατ' ἄλλους δὲ ὁ 'Ιππόςρατος ἔφθειρεν αὐτὴν, ὡς εἴρηται· ἢ αὐτὸς ὁ Οἰνεύς· ὅθεν ἔπεμψεν αὐτὴν πρὸς αὐτὸν ὁ 'Ιππόνους· ἡ ἐγέννησε τὸ βρέφος, καὶ ὁ 'Ιππόνους ἔδωκεν αὐτὸ νὰ τὸ ἀνατρέφωσιν οἱ συφορβοί. 'Ο δὲ Οἰνεὺς ἐγέννησε τὸν Τυδέα ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Γόργης. Κατ' ἄλλους δὲ, πολεμῶν ὁ Οἰνεὺς μὲ τὸν 'Ιππόνουν, καὶ κυριεύσας τὴν Ὤλενον, (α) ἔλαβε καὶ τὴν Περίβοιαν ὡς βραβεῖον.

'Ο μὲν Μελέαγρος ἦτον Ἥρως ἔνδοξος τῆς 'Αρχαιότητος, ἀνδρεῖος καὶ πολεμικός· ὅθεν ἔπλασαν, ὅτι ἦτον υἱὸς τοῦ Ἄρεως. Ἔπλασαν δὲ καὶ ἄλλο δυσνόητον· ὅτι, ὅτε ἦτον ἑπτὰ ἡμερῶν βρέφος, ἦλθον αἱ Μοῖραι καὶ προώρισαν τὸ μέλλον αὐτοῦ. Καὶ ἡ μὲν Κλωθὼ εἶπεν, ὅτι γεννήσεται τολμηρός· ἡ δὲ Λάχεσις, ἀνδρεῖος· ἡ δὲ Ἄτροπος, τότε τελευτήσει, ὅταν καῇ ὅλος ὁ ἤδη καιόμενος δαυλός. Ταῦτα δὲ ἀκούσασα ἡ μήτηρ αὐτοῦ 'Αλθαία, ἔλαβε τὸν δαυλὸν ἀπὸ τῆς ἑςίας, καὶ ἔκρυ-

(α) 'Απολλόδ. Αὐτόθ. καὶ Γ΄. Διόδ. Δ΄. λε΄. Παυσαν. Λακωνικ. Ιγ΄. 'Υγῖν. 172. Ὅμηρ. 'Ιλ. Φ. 142. 'Οδυσ. Η΄. 58. 'Αντων. Λιβεράλ. Β΄.

ψεν αὐτὸν εἰς λάρνακα, ἵνα μὴ καῇ ποτέ. Αὐξήσας οὖν, πρῶτον μὲν ἦλθεν εἰς τὴν ἐκςρατείαν τῶν Ἀργοναυτῶν· ἔπειτα δὲ συνεκρότησε τὴν συμμαχίαν κατὰ τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου, μὲ τοὺς παῖδας τοῦ Θεςίου. Μεταξὺ δὲ τούτων ἦτον καὶ ἡ Ἀταλάντη, καὶ ἤθελε νὰ τεκνοποιήσῃ ἐξ αὐτῆς· ὅθεν, φονεύσας αὐτὸς τὸν Κάπρον, ἔδωκε τὴν δορὰν τῇ Ἀταλάντῃ· ἐπειδὴ οὕτω προεῖπεν ὁ Οἰνεὺς· ὅςτις φονεύσῃ τὸν Κάπρον, ἐκεῖνος νὰ λάβῃ τὴν δοράν. Ἀλλ' οἱ υἱοὶ τοῦ Θεςίου ἐταράχθησαν, λέγοντες, ὅτι ἂν δὲν θέλῃ αὐτὸς, νὰ λάβῃ τὸ δέρμα, ἀνήκει εἰς ἐκείνους, συγγενεῖς αὐτοῦ ὄντας. Καὶ ὅτι ἦτον ἄτοπον, νὰ λάβῃ γυνὴ τὸ ἀριςεῖον, τοσούτων ἡρώων παρόντων· ἔπειτα ἔλαβον αὐτοὶ τὴν δοράν. Ἀγανακτήσας οὖν ὁ Μελέαγρος διὰ τὴν αὐθάδειαν, ἐφόνευσεν αὐτοὺς πάντας, ἔπειτα ἔδωκε τὸ δέρμα τῇ Ἀταλάντῃ. Λυπηθεῖσα δὲ ἡ Ἀλθαία διὰ τὸν ἄδικον θάνατον τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς, ἔκαυσε τὸν δαυλὸν, καὶ ἀπέθανεν ὁ Μελέαγρος.

Κατ' ἄλλους δὲ ἡ φιλονεικία κατήντησεν εἰς πόλεμον μεταξὺ τῶν Καλυδωνίων καὶ Πλευρωνίων, οἵτινες ἦσαν οἱ Κούρητες, ἔχοντες ἡγεμόνας τοὺς υἱοὺς τοῦ Θεςίου. Τὴν δὲ φιλονεικίαν ἤγειρεν ἡ Ἄρτεμις, διὰ τὸν φόνον τοῦ Κάπρου αὐτῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἐςράτευσαν οἱ Πλευρώνιοι πρὸς τὴν Καλυδῶνα, ἐξελθὼν ὁ Μελέαγρος εἰς μάχην, ἐφόνευσέ τινας παῖδας τοῦ Θεςίου. Λυπηθεῖσα δὲ ἡ Ἀλθαία, τὸν κατηράσθη· ὅθεν, ὀργισθεὶς διὰ τὴν κατάραν, δὲν ἐξήρχετο πλέον εἰς μάχην· καὶ οἱ ἐχθροὶ πολιορκήσαντες τὴν πόλιν, εἰσέβαλον εἰς πολλὰ μέρη, ἁρπάζοντες καὶ σφάζοντες τοὺς πολίτας, ὥςε ἔδραμον πρὸς αὐτὸν οἱ πολῖται καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, ζητοῦντες βοήθειαν. Καταπεισθεὶς τοίνυν, καὶ ἐξελθὼν, ἐφόνευσε καὶ τοὺς ἄλλους παῖδας τοῦ Θεςίου, διεσκόρπισε τοὺς λοιποὺς, καὶ διώξας αὐτοὺς ὡς λέων, τοὺς ἠνάγκασε νὰ φύγωσιν εἰς τόπους κρημνώδεις καὶ φθοροποιούς. Καὶ τότε ἔκαυσεν ἡ Ἀλθαία τὸν δαυλὸν, καὶ ἐφονεύθη καὶ αὐτὸς μαχόμενος. Κατ' ἄλλους δὲ, διὰ

τὴν κατάραν τῆς μητρὸς ἐφονεύθη· ἡ ὁ Ἀπόλλων ἐτόξευσεν αὐτόν. Μετανοήσασα ὅμως ἡ Ἀλθαία, ἐκρεμάσθη, ὁμοίως καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ. Οἱ δὲ Καλυδώνιοι ἐπένθησαν μέγα πένθος. Κατά τινας δὲ ἐφονεύθησαν πάντες οἱ παῖδες τοῦ Οἰνέως ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ.

Εἶχε μὲν γυναῖκα τὴν Κλεοπάτραν ὁ Μελέαγρος, θυγατέρα τοῦ Ἴδα καὶ τῆς Μαρπήσσης, ὅμως τέκνα αὐτοῦ δὲν ἀναφέρονται, καὶ φαίνεται, ὅτι ἀπέθανε νέος. Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ἀταλάντης τὸν Παρθενοπαῖον.

Αἱ δὲ δύο ἀδελφαὶ τοῦ Μελεάγρου αἱ ἄγαμοι, ἡ Εὐρυμήδη καὶ Μελανίππη, ἐκάθηντο εἰς τὸν τάφον αὐτοῦ, πενθοῦσαι καὶ κλαίουσαι· καὶ ἡ Ἄρτεμις μετεμόρφωσεν αὐτὰς εἰς τὰ ὄρνεα Μελεαγρίδας καλούμενα. Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι ἀπέθανέ τις παρθένος ἐν τῇ Λέρῳ, Ἰοκαλλὶς καλουμένη· αἱ δὲ ἠγαπημέναι αὐτῆς παρθένοι ἐθρήνησαν τόσον, ὥςε μετεμορφώθησαν εἰς τὰ ῥηθέντα ὄρνεα. Τὴν δὲ Ἰοκαλλίδα ἐτίμησαν ὡς θεὰν οἱ Λέριοι. Ταῦτα δὲ τὰ ὄρνεα ἦτον τῆς Ἀφρικῆς, καὶ ἤρχοντο κατ' ἔτος εἰς τὴν Βοιωτίαν, καὶ ἐκεῖθεν ἐφαίνοντο πρὸς τὸν τάφον τοῦ Μελεάγρου· ὅθεν ὁ μῦθος. Διὰ τοῦτο ὠνομάσθησαν καὶ Μελεαγρίδες (α).

Ὁ δὲ Τυδεὺς φονεύσας ἀκουσίως τὸν θεῖον αὐτοῦ Ἀλκάθοον, ἢ τοὺς υἱοὺς τοῦ Μέλανος, Φηγέα, Εὐρύαλον, Ὑπέρλαον, Ἀντιόχην, Εὐμήδην, Στέρνοπα, Ξάθιππον καὶ Σθένελον, ἐπειδὴ ἐποβούλευον τὸν Οἰνέα, ἢ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ὠλενίαν κατ' ἄλλους, ἔφυγεν εἰς τὸ Ἄργος, διότι ὁ Ἄγριος ἐζήτει ἐκδίκησιν. Ἐδέχθη δὲ αὐτὸν ὁ Ἄδραςος, ἔδωκεν αὐτῷ καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Εὐρυπύλην γυναῖκα. Ὅτε δὲ ἐςράτευον εἰς τὰς

(α) Ἀπολλόδωρ. Αὐτόθι. Ὑγῖν. 172. 14. 41. 273. 270. 174. 99. Ἀπολλών. Α΄. 191. Παυσαν. Φωκικ. Λα΄. Ἀντων. Λιβεράλ. β΄. Ὅμηρ. Ἰλ. Ζ. 525. Κορινθ. Ζ΄. Ὀβίδ. α΄. Μετ. Θ΄. 270 Η΄. 534. Αἰλιαν. ζῶ. Ἱς. Δ΄. μβ΄. Πλίν. φυσικ. Ἱς. Ι΄. κς΄. Φαβωρῖν. Μελεαγρίδ.

Θήβας, ἔπεμψαν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ Κιθαιρῶνος περὶ διορθώσεως τῆς διαφορᾶς. Οἱ δὲ Θηβαῖοι διατρίβοντες τὸν καιρὸν, ἐκάλουν αὐτὸν εἰς εὐωχίας, ἕως νὰ ἑτοιμασθῶσιν. Αὐτὸς ὅμως κροτήσας ἀγῶνα γυμνικὸν, ἵνα δοκιμάσῃ τεχνηέντως τὴν ἀνδρείαν τῶν Θηβαίων, τοὺς ἐνίκησεν ὅλους, βοηθούμενος ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς. Ὅθεν φθονήσαντες οἱ Θηβαῖοι, ἔπεμψαν πεντήκοντα νέους ἐκλεκτοὺς, νὰ τὸν φονεύσωσι δολίως εἰς τὸν δρόμον, ὅταν ἐπιστρέφῃ. Στρατηγοὺς δὲ τούτων ἔταξαν δύο· Μαίονα τὸν υἱὸν τοῦ Αἵμονος, καὶ Λυκοφόντην υἱόν τινος Αὐτοφρόνου. Ἀλλ' ἐκεῖνος φονεύσας αὐτοὺς ὅλους, ἀφῆκεν ἕνα μόνον, τὸν Μαίονα, ἵνα ἀναγγείλῃ τὸ γεγονός. Ἐν δὲ τῇ δυστυχῇ ἐκείνῃ μάχῃ ἐπληγώθη μὲν καὶ αὐτὸς θανασίμως ὑπὸ τοῦ Μελανίππου, ὅμως ἐφόνευσεν αὐτὸν πρῶτον, ἔπειτα ἔπεσεν ἡμιθανής. Τότε ἔδραμεν ἡ Ἀθηνᾶ, ἵνα ἀπαθανατίσῃ αὐτόν. Ἀλλ' ὁ Ἀμφιάραος μισῶν αὐτὸν ἀσπόνδως, ἐπειδὴ ἐγένετο αἴτιος τοῦ πολέμου, ἐκόμισε τὴν κεφαλὴν τοῦ Μελανίππου πρὸς αὐτὸν, ὅστις σχίσας αὐτὴν, ἐῤῥόφησε τὸν μυελὸν εἰς ἐκδίκησιν. Ὅθεν ἐπέστρεψεν ἡ Ἀθηνᾶ, βδελυχθεῖσα τὸ ἔργον τοῦτο τὸ ἀνόσιον. Κατ' ἄλλους δὲ αὐτὸς παρεκάλεσε τὸν Ἀμφιάραον, νὰ φέρῃ τὴν κεφαλὴν, καὶ κατέφαγε τὸ κρέας αὐτῆς, ὡς μαινόμενος ὑπὸ τοῦ θυμοῦ· ἔπειτα παρεκάλεσε τὴν Ἀθηνᾶν, νὰ ἀπαθανατίσῃ κἂν τὸν υἱὸν αὐτοῦ Διομήδην. Ἔθαψεν ὅμως αὐτὸν ὁ ῥηθεὶς Μαίων πρὸς εὐγνωμοσύνην πλησίον τῶν Προιτίδων πυλῶν (α).

Ἐγέννησε δὲ μόνον τὸν Διομήδην ἐκ τῆς Εὐρυπύλης· οἷος δὲ ἦν ὁ Τυδεὺς, μαρτυρεῖ ὁ Ὅμηρος.

„Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής.
Ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ἐπιπλήττουσα τὸν Διομήδην, ἔφη·

(α) Ἀπολλόδ. Αὐτόθ. Διοδ. λε'. ξε'. Ὑγῖν. 69. Ὅμηρ. Ἰλ. Δ'. 376. Ε'. 126. 800. 114. καὶ Δίδυμ. Σχολ. Πινδάρ Νεμ. Ι'. 12. Λυκοφρ. 1066. καὶ Σχολ.

,,Ἦ ὀλίγον οἱ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς. Ἀλλαχοῦ δὲ ἐπαινεῖ αὐτόν.

,,Ἐν γάρ τοι ςήθεσι μένος πατρώϊον ἧκα
,,Ἄτρομον, οἷον ἔχεσκε σακέσπαλος ἱππότα Τυδεύς.

Ὁ δὲ Διομήδης ἔμεινεν εἰς τὸ Ἄργος κατὰ μέν τινας διάδοχος τοῦ Ἀδράςου, κατ' ἄλλους ὅμως δὲν ἦτον διάδοχος. Εἶχε δὲ δύναμιν πολλήν, ὅ,τι καὶ ἂν ἦτον· ἐπειδὴ μαθὼν τὴν πτῶσιν τοῦ πάππου αὐτοῦ Οἰνέως, ὡς εἴρηται, ἐςράτευσεν εἰς τὴν Αἰτωλίαν, καὶ ἀποκατέςησεν αὐτὸν πάλιν βασιλέα, φονεύσας τοὺς ἐναντίους. Ὁ Οἰνεὺς ὅμως ἐζήτησε νὰ μείνῃ καὶ αὐτὸς ἐκεῖ, ἐπειδὴ ἐφοβεῖτο ἴσως καὶ ἄλλους ἐχθρούς. Δὲν ἦτον ὅμως δυνατὸν, καὶ δὲν ἤθελε νὰ μείνῃ μήτε ὁ Οἰνεύς· ὅθεν καταςήσαντες τὸν Ἀνδραίμονα βασιλέα, ἀνεχώρησαν αὐτοὶ εἰς τὸ Ἄργος. Ἔπειτα δὲ ἐςράτευσεν ὁ Διομήδης εἰς τὰς Θήβας μὲ τοὺς Ἐπιγόνους.

Ἐπειδὴ δὲ ἦτον καὶ αὐτὸς μνηςὴρ τῆς Ἑλένης, ἦλθεν εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον μὲ ὀγδοήκοντα πλοῖα, ὡς ἐπίτροπος τοῦ Κυανίππου, ὡς εἴρηται, καὶ ἀφῆκεν ἐπίτροπον τοῦ βασιλείου καὶ τοῦ οἴκου αὐτοῦ τὸν Κομήτην υἱὸν τοῦ Σθενέλου. Ἦσαν μὲν καὶ ἄλλοι δύο ςρατηγοὶ τῶν Ἀργείων, ὅμως ἀρχιςράτηγος τούτων ἦτον ὁ Διομήδης, ὁ ἀνδρειότατος καὶ ςρατηγικώτατος τότε πάντων, μετὰ τὸν Ἀχιλλέα καὶ τὸν μέγαν Αἴαντα. Ἐπειδὴ ἔτρεχεν ὡς χείμαῤῥος μεταξὺ τῶν ἐχθρικῶν φαλάγγων, καταταράττων καὶ διασκορπίζων αὐτάς, ὥςε ἐφόνευσεν εἰκοσιοκτὼ ἐπισήμους τῶν ἐχθρῶν· ὅθεν ὁ Ἕκτωρ κατήντησε νὰ παρακαλῇ τὴν Ἀθηνᾶν, ἵνα ἀπομακρύνῃ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ πολέμου. Ἦτον δὲ καὶ φρόνιμος δημηγόρος, ὥςε ἐθαύμαζεν αὐτὸν καὶ ὁ Νέςωρ.

,,Τυδείδη, περὶ μὲν πολέμῳ ἔνι κρατερὸς ἔσσι,
,,Καὶ βουλῇ μετὰ πάντας ὁμίλικας ἔπλευ ἄριςος.
,,Ἀτὰρ πεπνυμένα βάζεις Ἀργείων βασιλείας,
Ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπας.

Ὅθεν ἐκάθητο ἡ Ἀθηνᾶ εἰς τοὺς ὤμους αὐτοῦ ἀςράπτουσα ὡς πῦρ, καὶ ἐκπλήττουσα τοὺς Τρωαδίτας.

Πρῶτον μὲν ἐφόνευσε τὸν Φηγέα, καὶ ὁ Πάνδαρος ἐπλήγωσεν αὐτὸν εἰς τὸν ὦμον· ἔπειτα ἀγριωθεὶς, ἐφόνευσε τὸν Ἀςύνοον, Ὑπήνορα, Ἄβαντα, Πολύειδον, Ξάνθον, Θόωνα, Ἔχεμον, Χρόμιον, καὶ τὸν Πάνδαρον· ἐπλήγωσε καὶ τὸν Αἰνείαν εἰς τὸ σκέλος, ῥίψας λίθον μέγιςον, ὥςε ἔπεσε πρηνὴς, καὶ μόλις ἔσωσεν αὐτὸν ἡ Ἀφροδίτη· ἔλαβε καὶ τοὺς ἵππους τοῦ Αἰνείου, ἔπειτα ἐπλήγωσε καὶ τὴν Ἀφροδίτην, ὥςε ἐκινδύνευσε πάλιν ὁ Αἰνείας, ἀλλ' ἔσωσεν αὐτὸν ὁ Ἀπόλλων· ἔπειτα δὲ ἐπλήγωσε καὶ τὸν Ἄρην, ἐφόνευσε καὶ τὸν Ἄξυλον καὶ Καλήσιον, ἐδίωξε καὶ πᾶν τὸ ςράτευμα μέχρι τοῦ τείχους. Τότε ἔπεμψεν ὁ Ἕκτωρ πρὸς τὴν μητέρα αὐτοῦ, νὰ συνάξῃ τὰς γυναῖκας, ἵνα παρακαλέσωσι τὴν Ἀθηνᾶν, νὰ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τῆς μάχης τὸν ἄγριον αἰχμητὴν, καὶ κρατερὸν μήςορα φόβοιο. Ἐν τούτοις δὲ ἐγνωρίσθησαν μὲ τὸν Γλαῦκον, ἔπειτα ἔσωσε τὸν Νέςορα ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Ἕκτορος, φονεύσας τὸν ἡνίοχον αὐτοῦ. Τότε ἔῤῥιψεν ὁ Ζεὺς κεραυνὸν ἔμπροσθεν τῶν ἵππων αὐτοῦ· ὅθεν ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς μάχης κατὰ τὴν συμβουλὴν τοῦ Νέςορος.

Πεμφθεὶς δὲ μὲ τὸν Ὀδυσσέα κατάσκοπος, εὗρε τὸν Δόλωνα, κατάσκοπον τῶν Τρῳαδιτῶν, καὶ ἔμαθε παρ' αὐτοῦ πάντα τὰ τῶν Τρῳαδιτῶν, καὶ ὅτι ἔρχεται καὶ ὁ Ῥῆσος βασιλεὺς τῆς Θράκης βοηθὸς αὐτῶν· ὅθεν φονεύσας τὸν Δόλωνα, ἐπέπεσε τὴν νύκτα εἰς τὸ Θρακικὸν ςρατόπεδον, ἐφόνευσε τὸν Ῥῆσον κοιμώμενον, ἔλαβε τοὺς ἵππους αὐτοῦ, καὶ ἐκόμισεν αὐτοὺς εἰς τὸ ςρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων· ἔπειτα δὲ ἐφόνευσε τὸν Θυμβραῖον, τὸν Ἄμφιον καὶ Ἀγάςροφον, ἔῤῥιψε καὶ τὸν Ἕκτορα εἰς τὴν γῆν, ἀκοντίσας εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. Ἐπλήγωσεν ὅμως αὐτὸν ὁ Πάρις εἰς τὸν πόδα, ὅτε ἐλάμβανε τὰ ὅπλα τοῦ Ἀγαςρόφου· ὅθεν ἐπέςρεψεν εἰς τὴν σκηνὴν αὐτοῦ, καὶ τότε ἐφώρμησαν οἱ Τρῳαδῖται εἰς τὰ χαρακώματα τῶν Ἑλλήνων. Ἐξῆλθεν ὅμως ὕςερον καὶ τετρωμένος εἰς τὴν μάχην. Ὅτε δὲ ἐξιλεώθη ὁ Ἀχιλλεὺς, ἦλθε καὶ αὐτὸς ἔτι χωλαίνων εἰς τὴν συνέλευσιν,

μὲ τὴν βακτηρίαν βοηθούμενος. Ὅτε δὲ ἐπέμφθησαν μὲ τὸν Ὀδυσσέα, νὰ κλέψωσι τὸ Παλλάδιον, εἰσῆλθε μόνος καὶ ἔλαβεν αὐτὸ, ἐξαπατήσας τὸν Ὀδυσσέα· ἔπειτα εἶπεν, ὅτι δὲν ἔλαβε τὸ γνήσιον, γνωρίζων τὴν κενοδοξίαν καὶ πανουργίαν αὐτοῦ. Κατέβαινον τοίνυν αὐτὸς μὲν προπορευόμενος, ἔχων καὶ τὸ Παλλάδιον· ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς ἀκολουθῶν, καὶ γνωρίσας ἔκ τινων σημείων, ὅτι ἦτον τὸ γνήσιον, εἵλκυσε τὸ ξίφος, νὰ φονεύσῃ αὐτὸν, ἵνα κομίσῃ ἐκεῖνος τὸ Παλλάδιον πρὸς τοὺς Ἕλληνας. Ἐννοήσας δὲ ὁ Διομήδης, καὶ ἑλκύσας τὸ ξίφος, δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν φονεύσῃ, ἀλλὰ τὸν ἠνάγκασε νὰ προπορεύηται· αὐτὸς δὲ ὄπισθεν τύπτων αὐτὸν εἰς τὴν ράχιν μὲ πλάγιον τὸ ξίφος, καὶ ὀνειδίζων, τὸν ἔφερεν οὕτω μέχρι τοῦ ϛρατοπέδου· ὅθεν ἡ παροιμία, Διομήδειος ἀνάγκη.

Εἰς τὸν ἐπιτάφιον ἀγῶνα τοῦ Πατρόκλου, ὁ Διομήδης ἐνίκησεν ἅρματι, ἔχων τοὺς ἵππους τοῦ Αἰνείου, καὶ ἔλαβε βραβεῖον τρίποδα, καὶ μίαν νέαν αἰχμάλωτον· ἐμονομάχησε καὶ μὲ τὸν Αἴαντα διὰ τὰ ὅπλα τοῦ Σαρπηδῶνος, καὶ τὸ ξίφος τοῦ Ἀϛεροπαίου· ἀλλ' ἡ νίκη ἔμεινεν ἄκριτος, καὶ ἐμοίρασαν αὐτὰ ἐξ ἴσου· ἐπειδὴ διεχώρισαν αὐτοὺς, φοβηθέντες, διότι ἐκινδύνευεν ὁ Αἴας· ἐφιλονείκησε δὲ καὶ μὲ τὸν Ἀχιλλέα, καὶ διὰ τὸν θάνατον τοῦ Θερσίτου, καὶ διὰ τὸ σῶμα τῆς Πενθησιλείας, νὰ μὴ ἐνταφιασθῇ ὡς ἤθελεν ὁ Ἀχιλλεύς. Κατεκλείσθη καὶ εἰς τὸν Δούρειον ἵππον μὲ τοὺς ἄλλους, καὶ τέλος, αὐτὸς κατέπεισε τὸν Ἀντήνορα κατά τινας, καὶ παρέδωκε τὴν Τρῳάδα (α).

Μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρῳάδος ἐπέϛρεψεν εἰς

(α) Ἀπολλόδ. Αὐτόθι. Ὑγῖν. 42. 113. 102. 108. Δίκτ. Α'. ΙΖ'. Παυσαν. Κορινθ. Κα'. Λ'. Ὅμηρ. Ἰλ. Β'. 567. Ε'. 4. 312. 144. 290. 303. 336. 375. 432. 857. Ζ'. 12. 76. 98. 119. Θ. 90. 118. 134. 139. Ι'. 31. 692. Κ. 150. 219. 256. 314. 383 —. Λ. 320 — Ξ. 109. Τ. 48. Ψ. 290 —. καὶ Σχολ. Δίκτ. Γ'. Ιε'. Τζέτζ. ἐν Λυκόφρ. 999.

τὴν Ἑλλάδα μὲ τὸν Νέςορα. Καὶ πρῶτον μὲν ἦλθον εἰς τὴν Τένεδον, καὶ ἐθυσίασαν εἰς τὸν Ποσειδῶνα· ἐκεῖθεν δὲ ἔπλευσαν εἰς τὴν Λέσβον, καὶ ἐν ᾧ ἐβουλεύοντο πόθεν νὰ περάσωσιν, δεξιόθεν ἢ ἀριςερόθεν τῆς Χίου, ἔφθασε καὶ ὁ Μενέλαος. Ἀπεφασίσθη τοίνυν, καὶ ἔπλευσαν δεξιόθεν εἰς τὴν Εὔβοιαν, ὅπου ἔφθασαν τὴν νύκτα εἰς τὸν Γεραιςὸν, καὶ ἐθυσίασαν πάλιν εἰς τὸν Ποσειδῶνα. Ἐκεῖθεν δὲ διεχωρίσθησαν, καὶ ὁ Διομήδης ἐξέπεσεν εἰς τὸν Φαληρέα ὡς εἴρηται, καὶ ἔπειτα ἦλθεν εἰς τὸ Ἄργος. Εὗρε δὲ τὸν οἶκον αὐτοῦ τεταραγμένον, καὶ τὴν γυναῖκα μοιχευομένην οὐχὶ μόνον μὲ τὸν ἐπίτροπον Κομήτην, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸν τυχόντα, δι' ὀργὴν τῆς Ἀφροδίτης, τὴν ὁποίαν ἐπλήγωσε πρότερον. Κατ' ἄλλους δὲ ὁ Οἴαξ τοῦ Παλαμήδους ἀδελφὸς διέβαλεν αὐτὸν, ὅτι κομίζει ἄλλην γυναῖκα· ἐπειδὴ συνήργησε καὶ αὐτὸς εἰς τὸν θάνατον τοῦ Παλαμήδους, φίλος ὢν τοῦ Ὀδυσσέως. Ὅθεν ἡ γυνὴ αὐτοῦ συμφωνήσασα μὲ τὸν Κομήτην, κατεδίωκεν αὐτὸν, ὥςε ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ ἄσυλον τῆς Ἥρας· ἐκεῖθεν δὲ ἔφυγε την νύκτα εἰς τὴν Ἰταλίαν πρὸς τὸν Δαῦνον.

Κατ' ἄλλους δὲ μισήσας τὴν γυναῖκα αὐτοῦ διὰ τὴν ῥηθεῖσαν αἰτίαν, ἦλθεν εἰς τὴν Καλυδῶνα τότε εἰς βοήθειαν τοῦ Οἰνέως, ὡς εἴρηται· ἐπιςρέφων δὲ ἐκεῖθεν, ἐξέπεσεν εἰς τὴν Ἰταλίαν ὑπὸ τρικυμίας, ὅτε ὁ Δαῦνος ἐπολέμει μὲ τοὺς Μεσσαπίους, καὶ ἐζήτησεν αὐτὸν σύμμαχον, ὑποσχόμενος μέρος γῆς καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Εὐίππην γυναῖκα. Γενομένων οὖν τούτων, ἔλαβε τὰς ἐν τῷ Ἀδριατικῷ κόλπῳ νήσους τοῦ Διομήδους καλουμένας, καὶ διεμοίρασε τὴν γῆν εἰς τοὺς Δωριεῖς, τοὺς ὁποίους εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ· ἐγέννησε καὶ δύο υἱοὺς ἐκ τῆς Εὐίππης, τὸν Διομήδην καὶ Ἀμφίμαχον· ἔπειτα ἀποθανὼν ἐτάφη ἐκεῖ, ὅπου εὑρέθησαν καὶ τὰ ἑξῆς ἐπιγράμματα, τὸ μὲν εἰς αὐτὸν, τὸ δὲ εἰς τὴν μητέρα αὐτοῦ.

„Τὸν πάντεσι κράτιςον ἐπιχθονίοις Διομήδην,
„Ἡδ' ἱερὰ κατέχει νῆσος ἐπωνυμίη.

,,Ἀργεία κυάνοφρυ, σὺ λεωφόνον Διομήδεα,
,,Μισγομένη Τυδῆϊ Γέκες Καλυδώνιον ἄνδρα.

Οἱ δὲ Δωριεῖς καλλιεργήσαντες τὴν νῆσον, κατέςησαν αὐτὴν εὐφορωτάτην· ὥςε φθονήσαντες οἱ ἀντικρὺ Ἰλλυριοὶ, ἐφώρμησαν τὴν νύκτα, καὶ ἐφόνευσαν αὐτοὺς ἐξαίφνης. Ὁ δὲ Ζεὺς μετεμόρφωσεν αὐτοὺς εἰς ὄρνεα, τὰ ὁποῖα ἐπλησίαζον μόνον εἰς τοὺς Ἕλληνας· τοὺς δὲ Ἰλλυριοὺς ἀπέφευγον, ὁμοίως καὶ τοὺς ἄλλους βαρβάρους, καὶ ἦσαν ὅμοια μὲ τοὺς κύκνους. Κατ' ἄλλους δὲ ὁ Διομήδης ἐφόνευσε τὸν Κολχικὸν δράκοντα εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅςτις κατέφυγεν ἐκεῖ, ἐξαπατήσας αὐτὸν μὲ τὴν χρυσῆν ἀσπίδα τοῦ Γλαύκου· ἐπειδὴ ὁ δράκων ἐςάθη, ἰδὼν αὐτὴν, νομίζων, ὅτι ἦτον τὸ χρυσοῦν δέρας, ὅπερ ἐφύλαττε. Καὶ ἔκτοτε ἔλαβε μεγάλην ὑπόληψιν εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ἐβασίλευσεν ἔπειτα εἰς τὴν Ἀπουλείαν, ἔςησε καὶ ςήλας πολλὰς εἰς μίαν πεδιάδα, ἥτις ὠνομάσθη πεδίον τοῦ Διομήδους, ἔχων μάρμαρα ὡραῖα ἐκ τῆς Τρωάδος, ἅπερ ἔλαβεν ἀντὶ ἕρματος (σαβούρας)· ἔκτισε καί τινας πόλεις, ἐξ ὧν ἦτον ἡ Ἀργυρίππη καὶ τὸ Κανύσιον. Ἐζήτησεν αὐτὸν καὶ ὁ Τοῦρνος σύμμαχον κατὰ τοῦ Αἰνείου, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε.

Ἔλαβον δὲ κατ' ἄλλους, πολλὰ λάφυρα τῶν Μεσσαπίων, καὶ ὁ Δαῦνος εἶπε, νὰ λάβῃ ὅ,τι θέλῃ, ἢ τὰ λάφυρα, ἢ τὴν κυριευθεῖσαν χώραν. Φιλονεικίας δὲ γενομένης, κατέςη κριτὴς ὁ Ἄλαινος ἀδελφὸς νόθος τοῦ Διομήδους, ὅςτις, θέλων αὐτὸς τὴν Εὐίππην, καὶ φθονῶν διὰ τοῦτο τὸν Διομήδην, ἔκρινεν, νὰ λάβῃ τὰ λάφυρα· ὅθεν ὁ Διομήδης κατηράσθη, νὰ μὴ καρποφορήσῃ ποτὲ ἡ χώρα ἐκείνη, εἰμὴ, ὅταν σπείρωσιν αὐτὴν οἱ πολῖται καὶ συγγενεῖς αὐτοῦ. Ἀφορίας οὖν γενομένης, καὶ μαθὼν ὁ Δαῦνος τὴν αἰτίαν, ἐφόνευσε δολίως τὸν Διομήδην, ἀνέτρεψε καὶ τὰς ςήλας αὐτοῦ, καὶ ἔρριψεν αὐτὰς εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀλλ' ἐκεῖναι ἐξήρχοντο αὐτομάτως, καὶ ἵςαντο εἰς τοὺς τόπους αὐτῶν. Οἱ δὲ φίλοι αὐτοῦ θρηνοῦντες, μετεμορφώθησαν εἰς τὰ ῥηθέντα ὄρνεα· ἢ κατ' ἄλλους, κατήντησαν εἰς ἐσχάτην δυ-

ςυχίαν, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ μετεμόρφωσεν αὐτοὺς εἰς ἐρωδιούς, ἐπειδὴ δὲν εἶχον τροφάς. Κατ' ἄλλους δὲ ἐπεχείρισε νὰ σκάψῃ διώρυχα μέχρι τῆς θαλάσσης· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκάλεσαν αὐτὸν εἰς τὸ Ἄργος, ἀφῆκεν αὐτὴν ἀτελείωτον. Καὶ ὅτι ἔλαβε γυναῖκα ὕςερον τὴν Ἑρμιόνην τοῦ Μενελάου, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὸ Ἄργος. Κατ' ἄλλους δὲ, ἠφανίσθη ἐκ τῆς ῥηθείσης νήσου· ὅθεν ἐτιμήθη ἐκεῖ ὡς θεὸς, καὶ εἰς ἄλλα πολλὰ μέρη τῆς Ἰταλίας. Ἐν μὲν τῇ νήσῳ εἶχον ναὸν αὐτοῦ μεγαλοπρεπέςατον, καὶ ἄλσος ἱερὸν, καὶ ἄγαλμα, τὸ ὁποῖον ἐκράτει τὸ Παλλάδιον, καὶ ἐσώζετο ἐν τῷ μουσείῳ τῆς Φλωρεντίας. Οἱ δὲ Ἐνετοὶ ἐθυσίαζον ἵππον εἰς αὐτὸν, λέγοντες, ὅτι ἐκεῖ ἀπεθεώθη· ὁμοίως καὶ οἱ Μεταπόντιοι, οἱ Θούριοι, καὶ οἱ ἐγκάτοικοι τῆς Ἀργυρίππης· εἶχον καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀνδριάντας καὶ ἄλλα πολλὰ μνημεῖα τῆς ἀρετῆς αὐτοῦ· ἔκτισε καὶ αὐτὸς ναοὺς εἰς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ Ἀθηνᾶν, καὶ τέμενος τοῦ Ἱππολύτου εἰς τὴν Τροιζῆνα, κατέςησε πρῶτος καὶ τὸν Πυθικὸν ἀγῶνα. Τέλος δὲ κατέςησεν αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ ἀθάνατον κατὰ τὴν εὐχὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ· ὅθεν ἔφη ὁ Πίνδαρος.

,,Διομήδεα δ' ἄβροτον
,,Ξανθὰ ποτὲ γλαυκῶπις ἔθηκε θεόν.

Ἦτον δὲ μεγαλόσωμος, εἶχε καὶ ὤμους πλατεῖς, ὥςε ἐφαίνετο ὡς τετράγωνος. Ξανθογένειος, μεγαλόφωνος, εἶχε καὶ τὸν αὐχένα ὑψηλόν. Ἡ γυνὴ αὐτοῦ ὠνομάζετο Αἰγιάλεια, καὶ ἦτον θυγάτηρ τοῦ Αἰγιαλέως τοῦ Ἀδράςου. Τέκνα δὲ ἐξ αὐτῆς δὲν ἀναφέρονται. Ἐπίθετα δὲ αὐτοῦ εἰσι τὰ ἑξῆς. Ἀγαυὸς, Ἀντίθεος, Δῖος, Δουρικλυτὸς, Ἐγχέσπαλος, Ἐρικυδὴς, Ἴφθιμος, Ἱππόδαμος, Λαοφόνος, Μηνεπτόλεμος. Σθεναρός.

Λέγουσιν, ὅτι ἦσαν φίλοι μὲ τὸν Σθένελον, ὁμίλικες, καὶ ὁμοίως ἀνδρεῖοι, τολμηροὶ, καὶ πολεμικοί. Ὁ Ὅμηρος ὅμως δεικνύει πολὺ ἀνώτερον κατὰ πάντα τὸν Διομήδην. Ὅτε δὲ ἐθύμωσεν ὁ Ἀχιλλεὺς, καὶ ὁ Ἀγαμέμνων εἶπε, νὰ κτίσωσι τεῖχος

εἰς ἀσφάλειαν τοῦ ςρατοπέδου, ὁ Διομήδης εἶπε· μεγάλη τιμὴ γίνεται τοῦ Ἀχιλλέως, ἐὰν κατακλεισθῶμεν ἡμεῖς εἰς τὸ τεῖχος, ἐπειδὴ ἐθύμωσεν ἐκεῖνος. Ἐδέχετο μὲν τοὺς ἐπαίνους τῶν ἄλλων εἰς τὸν Ἀχιλλέα, ἐπαινῶν καὶ αὐτὸς τὰ προτερήματα αὐτοῦ· δὲν ἐξεπλήττετο ὅμως, οὔτε ἐκολάκευεν αὐτὸν ὡς οἱ ἄλλοι. Ἦτον καὶ μέτριος εἰς τὰς ἐπιπλήξεις, ἔπαυεν εὐθὺς καὶ τὴν ὀργὴν, δὲν ὑπέφερε νὰ ὑβρίζηται καὶ τὸ πλῆθος. Λιτὸς δὲ καὶ κατὰ τὴν δίαιταν, ὡς ςρατιώτης πάντοτε φαινόμενος, κοιμώμενος καὶ τρώγων, ὅπως εὕρισκεν· οἶνον δὲ ἔπινε μόνον, ὅτε ἐκοπίαζε πολύ.

Ἀντεῖπε δὲ καὶ ὁ Σθένελος περὶ τοῦ τείχους· Ἐγὼ εἶμι ἄξιος τείχη καθαιρεῖν, καὶ οὐχὶ κτίζειν. Καὶ περὶ τοῦ Δουρείου ἵππου· Τοῦτο ἐςὶ κλοπὴ τῆς μάχης, καὶ οὐχὶ τειχομαχία. Ἦτον ὅμως ἁβρότερος καὶ κατὰ τὴν δίαιταν, καὶ ὀργίλος, καὶ τρόπον τινὰ ἀλαζὼν, καὶ τραχὺς εἰς τὰς ἐπιπλήξεις. Εἶπε δὲ πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ ὁ Αἴας περὶ τοῦ τείχους· Ὦ δείλαιε, καὶ διὰ τὶ ἔχομεν τὰς ἀσπίδας (α);

Ὁ δὲ Ἄγριος υἱὸς τοῦ Πορθάονος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως, ἔχων γυναῖκα τὴν Δίαν, ἐγέννησεν ἓξ υἱοὺς, τὸν Θερσίτην, Ὀγχηςὸν, Πρόθοον, Κελεύτορα, Λυκωπέα καὶ Μελάνιππον. Οὗτος τοίνυν ἐπαναςατήσας μὲ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, ἔλαβε τὴν βασιλείαν τῆς Καλυδῶνος, ἐτιμώρει καὶ τὸν Οἰνέα ἐν τῇ φυλακῇ. Ὁ δὲ Διομήδης ἐφόνευσε τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ ἐκτὸς δύο, τοῦ Ὀγχηςοῦ καὶ Θερσίτου, οἵτινες ἐφόνευσαν τὸν Οἰνέα ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Τηλέφου. Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι ὁ Ἄγριος ἐφονεύθη μόνος ὑπὸ τῆς λύπης.

(α) Ὀδυσ. Γ΄. 154. — Δίδυμ. Ἰλ. Ε΄. 412. Λυκόφρ. 603. 610. καὶ Τζέτζ. Αὐτόθι. καὶ 603. 594. 632 καὶ Ὁμηρικ. 113. Μεθομηρικ. 113. Μεθομηρικ. 668. καὶ Σχολ. Δαρής. Ιγ΄. Ἰωνικ. 116 Παυσαν. Μεσσην. Λε΄. Ἀττικ. Ια΄. Κορινθ. Κδ΄. Φωκικ Ι΄. Πινδαρ. Νεμ. Ι΄. 12. καὶ Σχολ. Διονύσ. Περιηγητ. 483. καὶ Εὐςάθ Ἀντών. Λιβεράλ. λζ΄. Στράβ. ς΄. γ΄. 9. Σκύμν. 431. Καλλίμαχ. Παλλάδ. 35. Πλίν. Γ΄. Ι΄. μδ΄. ξα΄. Σέρβ. ἐν Βιργιλ. Αἰν. Ια΄. 271.

Ὁ δὲ Θερσίτης ἐξάδελφος τοῦ Μελεάγρου, ἦτον αἴσχιςος καὶ δυσειδέςατος, ἀλίθωρος, χωλὸς, κυρτὸς, ἔχων τοὺς ὤμους εἰς τὸ ςῆθος ἐξογκωμένους, τὴν κεφαλὴν προμήκη, τὴν τρίχωσιν λεπτὴν καὶ ἀραιάν· ὅθεν λέγει αὐτὸν ὁ Λυκόφρων πιθηκόμορφον· ἦτον δὲ καὶ δειλότατος, καὶ φλύαρος, ἀκυρολόγος, καὶ ἀπεραντολόγος, καὶ μωρολόγος· πλὴν ἀςεῖος σκωπτικὸς, καὶ κινδυνώδης δημαγωγός. Τινὲς μὲν λέγουσιν, ὅτι ἡ μορφὴ αὐτοῦ δὲν ἦτον ἐκ γενετῆς τοιαύτη, ἀλλ' ἔλαβε καὶ αὐτὸν ὁ Μελέαγρος σύμμαχον εἰς τὴν θήραν τοῦ Κάπρου, καὶ διώρισε, νὰ φυλάττη ἓν μέρος. Αὐτὸς δὲ φοβηθεὶς, ἀφῆκε τὸν τόπον ἐκεῖνον ἀφύλακτον, καὶ ἀναβὰς εἰς πέτραν τινὰ ὑψηλὴν, ἐκάθητο εἰς ἀσφάλειαν. Ἰδὼν οὖν τοῦτο ὁ Μελέαγρος, καὶ ὀνειδίσας αὐτὸν, ἤθελε νὰ τὸν τιμωρήσῃ διὰ τὴν δειλίαν καὶ ἀπείθειαν· ἐκεῖνος δὲ φεύγων διωκόμενος, ἔπεσεν ἀπό τινος κρημνοῦ, καὶ συντρίψας τὰ μέλη αὐτοῦ, ἐγένετο τοιοῦτος.

Τοιοῦτος τοίνυν ὢν ἦλθεν εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον συνεργὸς εἰς τὴν πτῶσιν τῆς Τρῳάδος· ὅθεν λέγει ὁ Ὅμηρος, αἴσχιςος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν· ἀκυρολόγος, ἐπεσβόλος, οὐκ ἐν δέοντι παῤῥησιαςικὸς, καὶ ἀρίςοις ἐξισοῦν ἑαυτὸν ἐθέλων. Ἀνθιςάμενος δὲ ἀείποτε εἰς τὰς δημηγορίας καὶ ἀποφάσεις τῶν ἡγεμόνων, λέγων ἄμετρα καὶ ἄκοσμα, ἐφαίνετο ἀηδὴς καὶ μισητὸς πρὸς πάντας. Μόνον ὁ Παλαμήδης διατρίβων τὸν καιρὸν, ἔπαιζε μὲ αὐτὸν τοὺς κύβους. Ὁ Ὀδυσσεὺς ὅμως ἔδειρεν αὐτὸν ποτὲ διὰ τὴν φλυαρίαν.

„Θερσίτης δ' ἔτι μοῦνος ἀμετροεπὴς ἐκολῴα,
„Ὃς ῥ' ἔπεα φρεσὶν ἄκοσμά τε πολλά τε ᾔδη,
„Οὐ κατὰ κόσμον ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν,
„Ἀλλ' ὅ,τι οἱ εἴσαιτο γελοῖον Ἀργείοισιν ἔμεναι.

Ὠνείδιζε δὲ καὶ τὸν Ἀχιλλέα διὰ τὸν ἔρωτα πρὸς τὴν Πενθησίλειαν, καὶ τέλος, ὅτε ἔβλεπεν αὐτὴν ἐκεῖνος νεκρὰν, θαυμάζων τὸ κάλλος, ὁ Θερσίτης ὠνειδίζων αὐτὸν πάλιν, ἐξώρυξε τοὺς ὀφθαλμοὺς, αὐτῆς μὲ τὴν

λόγχην· ὅθεν ἀγανακτήσας ὁ Ἀχιλλεὺς, ἐπάταξεν αὐτὸν εἰς τοὺς κροτάφους μὲ τὸν γρόνθον, ὥςε οἱ μὲν ὀδόντες αὐτοῦ ἔπεσον εἰς τὴν γῆν, αὐτὸς δὲ ἀπέθανεν εὐθύς. Κατ' ἄλλους δὲ διὰ τῆς λόγχης ἐφόνευσεν αὐτόν. Διὸ ὁ Χαιρεφῶν, ὁ γράψας τραγῳδίαν τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ἥτις δὲν σώζεται, ὀνομάζει τὸν Ἀχιλλέα Θερσικτόνον. Ἐταράχθησαν ὅμως οἱ Ἕλληνες διὰ τοῦτο, καὶ μάλιςα ὁ Διομήδης ἔῤῥιψε τὸ σῶμα τῆς Πενθεσιλείας εἰς τὸν ποταμὸν Ξάνθον. Κατ' ἄλλους δὲ, ἔθαψεν αὐτὴν ὁ Ἀχιλλεὺς μετὰ τοῦ Θερσίτου (α).

Ἀποροῦσι δὲ τινὲς διὰ ποίαν αἰτίαν ἔλαβον αὐτὸν οἱ Ἕλληνες εἰς τὴν ἐκςρατείαν· καὶ συμπεραίνουσιν, ὅτι ἐφοβοῦντο, μήπως διεγείρει νεωτερισμοὺς εἰς τὴν Ἑλλάδα, τοιοῦτος ὤν· ἢ ὡς γελοτοποιὸν μόνον, εἰς ἀναψυχὴν καὶ διατριβὴν τοῦ ςρατεύματος. Ἐκ τούτου τοίνυν ἔμεινεν ἡ παροιμία, Θερσίτειον βλέμμα, ἐπὶ τῶν τοιαύτην μορφὴν εχόντων λεγομένη. Δὲν ἐγίνετο ἄρα καὶ Θερσίτειον ςόμα, καὶ Θερσίτειος τόλμη, καὶ Θερσίτειος φυλακή;

Ἡ δὲ Δημονίκη, θυγάτηρ τοῦ Ἀγήνορος ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἄρεως τὸν Εὔηνον, Μῶλον, Πύλον καὶ Θέςιον. Τινὲς δὲ λέγουσι τὸν Θέςιον υἱὸν τοῦ Ἀγήνορος.

Ὁ μὲν Εὔηνος ἐβασίλευσε κατά τινας εἰς πόλιν τινὰ τῆς Βοιωτίας, καὶ ἐγέννησε τὴν Μάρπησσαν, τὴν ὁποίαν ἐζήτει ὁ Ἀπόλλων, ἀλλ' ἥρπασεν αὐτὴν ὁ Ἴδας. Αὐτὸς δὲ ἔδραμε κατόπιν μέχρι τοῦ Λυκόρμα ποταμοῦ. Μὴ δυνηθεὶς δὲ νὰ φθάσῃ τὸν Ἴδαν, ἔσφαξε τοὺς ἵππους τοῦ ἅρματος, ἔπειτα ἐπνίγη εἰς τὸν Λυκόρμαν, ὅςτις μετωνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Εὔηνος. Κατά τινας δὲ ἔκραζεν εἰς ἀγῶνα δρόμου τοὺς μνηςῆρας τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ· ἔπειτα ἔκοπτε τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, καὶ ἔβαλλεν αὐτὰς εἰς τὸν ὄροφον τοῦ οἴκου αὐτοῦ. Τι-

(α) Ἀπολλόδ. Α'. ζ'. 8. Σχολ. Πινδάρ. Ἰσθμ. Δ'. 92. Πλούταρχ. Παραλλήλ. μικρ. 40.

νὲς δὲ λέγουσιν αὐτὸν υἱὸν τῆς Στερόπης ἐσφαλμένως (α). Περὶ δὲ τοῦ Μώλου καὶ τοῦ Πύλου οὐδὲν ἄλλο ἀναφέρεται.

Ὁ δὲ Θέςιος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Εὐρυθέμιδος, ἢ τῆς Δηϊδαμείας τὸν Ἴφικλον, Εὔιππον, Πλήξιππον καὶ Εὐρύπυλον, τοὺς ὁποίους ἐφόνευσεν ὁ Μελέαγρος, ὡς εἴρηται· ὁ Ἴφικλος ὅμως ἦτον καὶ ἐν τῇ ἐκςρατείᾳ τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἔτι δὲ καὶ τρεῖς θυγατέρας· τὴν Ἀλθαίαν γυναῖκα τοῦ Οἰνέως· τὴν Λήδαν τοῦ Τινδάρου, καὶ τὴν Ὑπερμνήςραν τοῦ Οἰκλέους. Φέρονται διάφοροι λόγοι περί τε τῆς γυναικὸς, καὶ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ· ἐπειδὴ τινὲς λέγουσιν αὐτὸν Θέσπιον· καὶ περὶ τῆς Λήδας, ὡς ἐν ἄλλοις ῥηθήσεται (α). Ἐνταῦθα παύει τὸ δυςυχὲς γένος τοῦ Πλευρῶνος.

Ὁ δὲ Καλυδὼν ἀδελφὸς τοῦ Πλευρῶνος ἔκτισε τὴν ὁμώνυμον πόλιν τῆς Αἰτωλίας. Λαβὼν δὲ γυναῖκα τὴν Αἰολίαν τοῦ Ἀμυθάονος, ἐγέννησε τὴν Ἐπικάςην, τὴν γυναῖκα τοῦ Ἀγήνορος, καὶ τὴν Πρωτογένειαν, ἐξ ἧς ἐγέννησεν ὁ Ἄρης τὸν Ὄξυλον. Ὁ δὲ Ὄξυλος ἐγέννησε τὸν Ἀνδραίμονα, ὅςτις ἔλαβε γυναῖκα τὴν Γόργην τοῦ Οἰνέως, καὶ ὁ Διομήδης κατέςησεν αὐτὸν βασιλέα τῆς Καλυδῶνος. Οὗτος δὲ ἐγέννησε τὸν Θόαντα, ἔκτισε καὶ τὴν πόλιν Ἄμφισσαν, ὅπου ἦτον ὁ τάφος αὐτοῦ τε καὶ τῆς Γόργης (β).

Ὁ Θόας τοίνυν καὶ ὁ Ὕλος τοῦ Ἡρακλέους ἦσαν ἐξάδελφοι· ἐπειδὴ ἡ Δηϊάνειρα καὶ ἡ Γόργη ἦσαν ἀδελφαὶ καὶ θυγατέρες τοῦ Οἰνέως. Ἐβασίλευσε δὲ οὗτος εἰς τὴν Καλυδῶνα, καὶ ἦλθεν εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον μὲ τεσσαράκοντα πλοῖα, μνηςὴρ ὢν τῆς Ἑλένης· ἐπειδὴ τὸ γένος τοῦ Οἰνέως ἐξέλιπε τότε, ὡς λέγει καὶ ὁ Ὅμηρος.

(α) Σχολ. Ἀπολλων. Α'. 146. Ὑγῖν.

(β) Παυσαν. Λακωνικ. Ιγ'. Εὐςάθ. Ἰλ. Β'. 640. Στέφαν. ἐν Καλυδῶν. καὶ Ἀμφίσ.

„Αἰτωλῶν δ' ἡγεῖτο Θόας Ἀνδραίμονος υἱός.
„Οὐ γὰρ ἔτ' Οἰνῆος μεγαλήτορος υἱέες ἦσαν·
„Οὐδ' ἔτ' αὐτὸς ἔην· θάνε δὲ ξανθὸς Μελέαγρος.

Ἐφόνευσε τὸν Πείρωνα βασιλέα τῆς Αἴνου, εἰσῆλθε καὶ εἰς τὸν Δούρειον ἵππον, ἔπειτα ἐπέςρεψεν ἐνδόξως μὲ πολλὰ λάφυρα, καὶ μὲ ἓν ἄγαλμα χαλκοῦν τῆς Ἀθηνᾶς. Ἦτον δὲ ἀνδρεῖος, ςρατηγικὸς, καὶ ὡραῖος· ἐγέννησε καὶ τὸν Αἵμονα, ὅςτις μείνας διάδοχος, ἐγέννησε τὸν δεύτερον Ὄξυλον.

Οὗτος δὲ ὁ Ὄξυλος παίζων τὸν δίσκον, ἐφόνευσεν ἀκουσίως τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Θέρμιον· ἢ υἱὸν τοῦ Ἀλκιδόκου, καὶ ἔφυγεν ἐκεῖθεν, ὅτε οἱ Ἡρακλεῖδαι ἐζήτουν τὸν τριόφθαλμον, κατὰ τὸν χρησμὸν, ὡς ῥηθήσεται ἐκεῖ. Ἰδόντες οὖν αὐτὸν καθήμενον ἐπὶ ἡμιόνου μονοφθάλμου, καὶ ἐννοήσαντες τὸν χρησμὸν, τὸν ἔλαβον ἀρχηγὸν, ὑποσχόμενοι, νὰ δώσωσιν αὐτῷ τὴν Ἦλιν, κατὰ τὴν ζήτησιν αὐτοῦ, ὡς κτῆμα πατρογονικὸν οὖσαν. Οὗτος τοίνυν συνεβούλευσε, νὰ περάσωσι διὰ τοῦ πορθμοῦ εἰς τὴν Πελοπόννησον, καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ, ὡς ἐδοκίμαζον πρότερον. Ὁδηγήσας δὲ αὐτὸς τὸν ςόλον εὐτυχῶς, ἐπέρασε τὸ ςράτευμα διὰ τῆς Ἀρκαδίας, ἵνα μὴ ἴδωσι τὴν ἔφορον καὶ ἐξειργασμένην χώραν τῶν Ἠλείων, καὶ μετανοήσωσι.

Ἐλθὼν οὖν εἰς τὴν Ἦλιν, ἐζήτησεν αὐτὴν εἰρηνικῶς παρὰ τοῦ Ἠλείου· ἐκεῖνος ὅμως εἶπε, νὰ μονομαχήσωσι δύο ςρατιῶται, εἰς κρίσιν τοῦ πράγματος· ἐπειδὴ ἦσαν ἀμφότεροι νόμιμοι κληρονόμοι· ὅθεν ἐμονομάχησαν ἐκ μέρους μὲν τῶν Ἠλείων ὁ Δέγμενος, τῶν δὲ Αἰτωλῶν Πυραίχμης ὁ σφενδονιςὴς, ὅςτις ἐνίκησε, καὶ ἔλαβεν ὁ Ὄξυλος τὴν βασιλείαν. Ἐκόμισε μὲν καὶ ἀποικίαν Αἰτωλῶν, συνήθροισε καὶ ἄλλους πολλοὺς διεσπαρμένους, ὅμως δὲν ἐτάραξεν, οὔτε τοὺς νόμους, οὔτε τὰ πάτρια ἔθιμα τῶν Ἠλείων, καὶ κατέςησε τὴν χώραν πολυανθρωποτάτην, καὶ εὐδαιμονεςάτην. Λαβὼν δὲ χρησμὸν, ἵνα λάβῃ καί τινα Πελοπίδην συνοικιςὴν, ἐζήτησε σπουδαίως, καὶ εὗρε τὸν Ἀγώριον, ἀπόγονον

τοῦ Ὀρέςου, κατοικοῦντα εἰς τὴν Ἑλίκην, καὶ ἔλαβεν αὐτὸν, ὅςτις ἐκόμισε καὶ μέρος Ἀχαιῶν. Ἀνεκαίνισε καὶ τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα, παρημελημένον ὄντα.

Γυναῖκα μὲν εἶχε τὴν Πιερίαν ἀγνώςων γονέων, καὶ ἐγέννησε τὸν Αἰτωλὸν καὶ Λαΐαν. Ἀπέθανε δὲ ὁ Αἰτωλὸς, καὶ ἐπειδὴ εἶπεν ὁ χρησμὸς, ἀγνοῶ διὰ τὶ, νὰ μὴ θάψωσιν αὐτὸν οὔτε ἐντὸς, οὔτε ἐκτὸς τῆς πόλεως, τὸν ἔθαψαν ἐν τῇ πρὸς τὴν Ὀλυμπίαν πύλῃ, κατά τινα τρόπον, ὥςε δὲν ἦτον οὔτε ἐντὸς, οὔτε ἐκτὸς, καὶ ἐγίνοντο ἐναγισμοὶ ὑπὸ τοῦ γυμνασιάρχου κατ᾽ ἔτος εἰς τὸν τάφον αὐτοῦ. Ἔμεινε τοίνυν διάδοχος ὁ Λαΐας (α). Οἱ δὲ ἀπόγονοι αὐτοῦ δὲν ἐβασίλευον· ὅθεν λέγει ὁ Παυσανίας, ὅτι γνωρίζει μὲν αὐτοὺς, ἀλλὰ βαρύνεται νὰ γράφῃ ἰδιώτας ἀνθρώπους. Κατὰ τοῦτο μὲν ἔχει δίκαιον, ὅμως ἔπρεπε νὰ γράψῃ τοὺς βασιλεύσαντας μέχρι τοῦ Ἰφίτου, τίνες καὶ πόθεν ἦσαν· ἐπειδὴ λέγει, ὅτι ὕςερον ἐβασίλευσεν ὁ Ἴφιτος ἀπόγονος τοῦ Οξύλου. Φαίνεται ὅμως, ὅτι ὑπερίσχυσαν οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀγωρίου, ἔπειτα ὑπερτέρησεν ὁ Ἴφιτος.

Ὁ Ἴφιτος τοίνυν υἱὸς τοῦ Αἵμονος, ἢ τοῦ Πραξωνίδου, ἤ τινος ὁμωνύμου Ἰφίτου, ἐβασίλευσε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Λυκούργου. Τότε κατέθλιβον τὴν Ἑλλάδα νόσος καὶ οἱ ἐμφύλιοι πόλεμοι. Ὁ δὲ Ἴφιτος ἐρωτήσας τὴν Πυθίαν, ἔλαβε χρησμὸν, νὰ ἀνακαινίσῃ μὲ τοὺς Ἠλείους τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα. Καὶ οὕτω κατέςησε τακτικὴν τὴν πανήγυριν συμφώνως μετὰ τοῦ Λυκούργου· ἔπειτα δὲ κατέπεισε τοὺς Ἠλείους, νὰ τιμῶσι καὶ τὸν Ἡρακλέα τὸν ἄσπονδον ἐχθρὸν αὐτῶν. Ἐνταῦθα παύει καὶ τὸ γένος τῆς Πρωτογενείας τοῦ Δευκαλίωνος.

(α) Ἀπολλόδ. Αὐτόθι. Ὑγῖν. 81. 97. 114. Ὅμηρ. Ἰλ. Β'. 640. Δ'. 527. Π. 311. καὶ Σχολ. Παυσαν. Ἠλιακ. Πρῶτ. Γ'. Φωκικ. Λη'. Λυκόφρ. 1011. καὶ Τζέτζ. Ἀντών. Λιβεράλ. Κζ'. Διόδ. Ε'. π'.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ ΚΘ'.

Περὶ τῶν ἀπογόνων τῶν θυγατέρων τοῦ Αἰόλου.

Αἱ θυγατέρες τοῦ Αἰόλου ἦσαν πέντε· Κανάκη, Ἀλκυόνη, Πεισιδίκη, Καλύκη, καὶ Περιμήδη. Ἡ μὲν Περιμήδη ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἀχελώου δύο υἱοὺς, τὸν Ἱπποδάμαντα καὶ Ὀρέςην, παντάπασιν ἀγνώςους. Ὁ δὲ Ἱπποδάμας ἐγέννησε τὴν Εὐρύτην γυναῖκα τοῦ Πορθάονος. Ἐκ δὲ τῆς Καλύκης ἐγέννησεν ὁ Ἀέθλιος τὸν Εὐδυμίωνα, ὡς εἴρηται. Ἡ δὲ Κανάκη ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος πέντε υἱοὺς· τὸν Ὀπλέα, Νηρέα, Ἐποπέα, Ἀλωέα καὶ Τρίοπαν. Οἱ μὲν πρῶτοι τρεῖς εἶναι ἄγνωςοι, τὸν δὲ Τρίοπαν συγχέουσι μὲ τὸν υἱὸν τοῦ Ἡλίου. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν αὐτὸν υἱὸν τοῦ Λαπίθου, καὶ ἄλλοι τοῦ Μυρμηδόνος. Ἦσαν ὅμως πολλοὶ τοιοῦτοι.

Τοῦ Ἡλίου τοίνυν υἱὸς κατὰ τούτους ὢν, ἔφυγεν ἐκ τῆς Ῥόδου εἰς τὴν Καρίαν, ὡς εἴρηται, διὰ τὸν φόνον τοῦ Τενάγου, καὶ καθαρισθεὶς ὑπὸ τοῦ Μελισσέως τοῦ ἐκεῖ βασιλέως, ἦλθεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν σύμμαχος τῶν υἱῶν τοῦ Δευκαλίωνος, κατὰ τῶν Πελασγῶν. Διώξαντες δὲ τοὺς Πελασγοὺς, ἐμοίρασαν τὸ Δώτιον πεδίον. Ἐπειδὴ ὅμως ἔκοψε ξύλα ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ Ἱεροῦ ἄλσους τῆς Δήμητρος, νὰ κτίσῃ οἶκον, ἐμισήθη καὶ ἐδιώχθη ὑπὸ τῶν Θεσσαλῶν, καὶ ἐπέςρεψε πάλιν εἰς τὴν Καρίαν, ὅπου ἔκτισε τὸ Τριόπιον, ἐκυρίευσε καὶ πολὺ μέρος τῆς Καρίας (α).

Κατ' ἄλλους δὲ ὁ Τρίοπας τῆς Κανάκης, ὅςτις λέγεται καὶ Τρίωψ, ἐγέννησε τὸν Ἐρυσίχθονα, ὅςτις ἔκοψε μίαν μεγάλην καὶ ὡραίαν δρῦν ἀπὸ τοῦ ῥηθέντος ἄλσους, καὶ κατεδίκασεν αὐτὸν ἡ Δήμητρα εἰς πεί-

---

(α) Διόδ. Ε'. Ξα'.

ναν αἰώνιον, ὥςε κατέφαγεν οὐχὶ μόνον τὴν περιουσίαν, ἀλλὰ καὶ τὸν πατέρα, τὴν μητέρα καὶ δύο ἀδελφὰς, καὶ ἵππους, καὶ κύνας, καὶ ποτὲ δὲν ἐχόρταινεν. Εἶχε δὲ μίαν θυγατέρα Μήτραν καλουμένην, ἥτις ἔλαβε χάριν παρὰ τοῦ ἐρας οῦ αὐτῆς Ποσειδῶνος, νὰ μεταβάλληται εἰς ὅ,τι θέλει. Ταύτην τοίνυν πωλῶν καθ' ἑκάςην, ἐτρέφετο ὁ Ἐρυσίχθων· ἐπειδὴ ἂν ἐπωλεῖτο εἰς μορφὴν ἀνδρὸς, μετεμορφοῦτο εἰς γυναῖκα καὶ ἔφευγεν· καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐπωλεῖτο εἰς σχῆμα γυναικὸς, ἔπειτα μετεμορφοῦτο καὶ εἰς ζῶα. Τοῦτο δὲ δηλοῖ, ὅτι ὁ Ἐρυσίχθων ἄσωτος ὢν, κατέφαγε τὴν πατρικὴν περιουσίαν· ἡ δὲ Μήτρα ἔτρεφεν αὐτὸν ἀσελγαίνουσα μὲ τὸν τυχόντα, καὶ λαμβάνουσα παρ' ἑνὸς βοῦν, παρ' ἄλλου δὲ πρόβατον, καὶ παρ' ἄλλου ἄλλο τι, ἐπειδὴ τότε νομίσματα δὲν εἶχον· ὅθεν ἐπλάσθησαν αἱ μεταμορφώσεις αὐτῆς εἰς παντοῖα ζῶα. Τέλος δὲ εἶπον ὅτι κατέφαγεν ὁ Ἐρυσίχθων καὶ τὰ μέλη αὐτοῦ (α).

Ὁ δὲ Ἀλωεὺς ἔλαβε γυναῖκα τὴν Ἰφιμέδειαν θυγατέρα τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Τρίοπος, ἥτις ἠγάπησε τὸν Ποσειδῶνα, καὶ καταβαίνουσα συνεχῶς εἰς τὴν θάλασσαν, ἐλάμβανεν ὕδωρ μὲ τὰς χεῖρας ἀπὸ τῶν κυμάτων, καὶ ἔχυνεν αὐτὸ εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς. Τέλος δὲ ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος δύο υἱοὺς, τὸν Ὦτον καὶ Ἐφιάλτην, τοὺς ὁποίους ἀνέθρεψεν ὁ Ἀλωεὺς, καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάσθησαν Ἀλωεῖδαι. Οὗτοι τοίνυν ηὔξανον κατ' ἔτος μῆκος μὲν ὀργυιαῖον, πλάτος δὲ πηχυαῖον, ὥςε ἐννεαετεῖς γενόμενοι, εἶχον μῆκος ἐννέα ὀργυιῶν, καὶ πλάτος ἐννέα πηχῶν. Εἰς ταῦτα τοίνυν ἐπαιρόμενοι, ἀπεφάσισαν νὰ ἀναβῶσιν εἰς τὸν οὐρανὸν, νὰ διώξωσι τὸν Δία καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς ἐκεῖθεν, νὰ λάβωσιν αὐτοὶ τὴν οὐράνιον βασιλείαν, καὶ γυναῖκας θεὰς, ὁ μὲν Ὦτος τὴν Ἥραν, ὁ δ' Ἐφιάλτης

(α) Καλλίμαχ. εἰς Δήμητρ. 24. Ὀβίδ. Μετ. Η'. 738. Λυκόφ. 1396. καὶ Τζέτζ. Παλαίφατ. Κδ'.

τὴν Ἄρτεμιν. Ἔβαλον τοίνυν τὴν Ὄσσαν ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου, καὶ τὸ Πήλιον ἐπὶ τῆς Ὄσσης, καὶ οὕτω κατεσκεύασαν τὴν ἀνάβασιν. Ἄλλα ὄρη δὲ ἔῤῥιπτον εἰς τὴν θάλασσαν, ἵνα μεταβάλωσιν αὐτὴν εἰς ξηρὰν, καὶ τὴν ξηρὰν εἰς θάλασσαν, καὶ οὕτως ἤρξατο ὁ πόλεμος, ὥςε ἐταράχθησαν οἱ θεοί. Πρῶτος δὲ ἐξῆλθεν ὁ Ἄρης εἰς ἀπάντησιν, καὶ ἔλαβον αὐτὸν αἰχμάλωτον, κατὰ τὴν Σκυθίαν, καὶ τὸν ἔδησαν δεκατρεῖς μῆνας εἰς τὴν Καρίαν εἰς Κέραμον χαλκοῦν. Εἶχον δὲ μητρυιὰν Ἐρίβοιαν καλουμένην, ἥτις ἐφανέρωσε τοῦτο πρὸς τὸν Ἑρμῆν· ὅθεν ἔκλεψεν αὐτὸς τὸν Ἄρην ἐκ τῆς φυλακῆς. Ἔπειτα δὲ, ὅτε ἦσαν εἰς τὴν Νάξον, καὶ ἐξῆλθον ποτὲ εἰς τὸ κυνήγιον, ἔπεμψεν ἡ Ἄρτεμις μίαν ἔλαφον μεταξὺ αὐτῶν, καὶ ἀκοντίσαντες ἀμφότεροι ἐπ' αὐτὴν, ἐφονεύθησαν ὑπ' ἀλλήλων.

Τοῦτον τὸν μῦθον τινὲς μὲν λέγουσιν ἱςορικόν· ὅτι οἱ Ἀλωεῖδαι ἐγένοντο βασιλεῖς μέγιςοι καὶ ἰσχυροὶ, ὥςε ἔπαυσαν τοὺς πολέμους, ἐξουσιάζοντες ἐν εἰρήνῃ καὶ τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηράν. Ἡ δὲ μητρυιὰ διήγειρε πάλιν τὸν πόλεμον· ἢ ἦτον οἰκιακὸς μόνον ὁ πόλεμος, καὶ ἐκείνη ἐτάραξε πάλιν τὸν οἶκον. Κέραμον δὲ ἐννοοῦσι φυλακήν. Ἄλλοι δὲ φυσικὸν, ἐννοοῦντες Ἄρην τὸν πλανήτην, καὶ χάλκεον Κέραμον τὸ ἄςρον Λέοντα, ὅτε γίνονται τὰ μεγάλα καύματα. Ἄλλοι δὲ φιλοσοφικὸν, Ἄρην ἐννοοῦντες τὸν θυμὸν, καὶ Ὦτον καὶ Ἐφιάλτην τὸν ἐκ μαθήσεως καὶ ἐνδιάθετον λόγον· τὸν μὲν διὰ τῶν ὤτων καὶ τῆς ἀκοῆς μανθανόμενον, τὸν δὲ ἐνδιάθετον αὐτομάτως ὑπὸ τῆς φύσεως ἐφαλλόμενον. Ὁ λόγος ἄρα ἔδησε τὸν θυμόν. Καὶ οὕτως ἡ ἀλληγορία δεικνύει πεπαιδευμένους τοὺς Ἀλωείδας· ὅθεν καὶ ἐθυσίασαν αὐτοὶ πρῶτον εἰς τὰς Μούσας.

Εἴρηται δὲ, ὅ,τι οἱ παῖδες τοῦ Βοῤῥέου ἔκλεψαν τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν τῶν Ἀλωείδων εἰς τὴν Νάξον, καὶ ὁ Ἀλωεὺς ἔπεμψεν αὐτοὺς ἐκεῖ, οἵτινες νικήσαντες τοὺς Θρᾷκας, ἐξουσίασαν τὴν νῆσον. Ἔπειτα ςασιάσαντες, ἐφονεύθησαν ὑπ' ἀλλήλων· ὅθεν ἔλαβε τὴν Ἐ-

ρίβοιαν ὁ Ἀλωεύς. Κολάζονται δὲ εἰς τὸν Ἅδην οἱ Ἀλωεῖδαι διὰ τὴν ἀσέβειαν πρὸς τοὺς Θεοὺς καὶ τὸν πόλεμον, ἐπειδὴ ἐμπόδιζον ἴσως τὴν πρὸς αὐτοὺς λατρείαν. Ὁ δὲ βασιλεὺς Ζεὺς ἦτον πολὺ προγενέςερος τούτων (α). Ὁ Ὅμηρος λέγει, ὅτι ἤθελον κατορθώσῃ τοῦτο, ἂν εἶχον ὡριμωτέραν ἡλικίαν· ἐπειδὴ ἐφόνευσεν αὐτοὺς νέους καὶ ἀγενείους ἔτι ὄντας ὁ Ἀπόλλων.

Τὴν δὲ Ἀλκυόνην ἔλαβε γυναῖκα ὁ Κήυξ υἱὸς τοῦ Εωσφόρου. Ἀγνοεῖται ὅμως τὶς ἦτον οὗτος ὁ Εωσφόρος. Ὁ δὲ Κήυξ ἐβασίλευεν εἰς τὴν Τραχινίαν, καὶ πρὸς τοῦτον κατέφυγεν ὁ Πηλεὺς, καὶ ἐδέχθη αὐτὸν φιλοφρόνως.

Εἴρηται δὲ, ὅτι ἦτον ἄλλος κατά τινας, ὁ ῥηθεὶς Κήυξ, καὶ ἄλλος οὗτος· ἐγέννησε δὲ οὗτος δύο υἱοὺς, τὸν Ἵππασον καὶ Ὕλαν, οἵτινες ἐςράτευσαν μὲ τὸν Ἡρακλέα, καὶ ὁ μὲν Ἵππασος ἐφονεύθη εἰς τὸν πόλεμον τῆς Οἰχαλίας, καὶ ἔθαψεν αὐτὸν ἐντίμως ὁ Ἡρακλῆς.

Ὁ δὲ Ὕλας, ὃν λέγουσι τινὲς υἱὸν τοῦ Θειοδάμαντος, ἢ τοῦ Φιλοδάμαντος, ἢ τοῦ Εὐφήμου, ἦτον νέος χαριέςατος, καὶ ἦλθεν εἰς τοὺς Ἀργοναύτας ἐκ τῶν Φερῶν μὲ τὸν Ἄκαςον, ἢ μὲ τὸν Ἀγχιςέα· ἢ ἐκ τῆς Οἴτης ἦλθεν, ἐκ τῆς χώρας τῶν Δρυόπων. Τινὲς δὲ λέγουσιν αὐτὸν καὶ υἱὸν τοῦ Ἡρακλέους· καὶ ὅτι ἠγάπα αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς εἰς ὑπερβολήν. Ὅτε δὲ ἦλθον κατὰ τὴν Μυσίαν τοῦ Πόντου οἱ Ἀργοναῦται, καὶ παρέπλευσαν τὸ Ἀργανθώνειον ὄρος, ἔμειναν ἐκεῖ· καὶ ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι ἔτρωγον, ὁ Ὕλας ἦλθε νὰ λάβῃ ὕδωρ ἀπό τινος πηγῆς, ἢ ἀπὸ τοῦ Ἀσκανίου ποταμοῦ. Ἀφ᾽ οὗ ὅμως εἶδον αὐτὸν αἱ Νύμφαι τοῦ ποταμοῦ τοιοῦτον ὡραῖον, ἔρριψαν αὐτὸν εἰς τὴν πηγὴν, καὶ τὸν ἐκράτησαν ἐκεῖ. Κατ᾽ ἄλλους δὲ ἐξῆλθον εἰς τὸ κυνήγιον, καὶ ὁ Ὕλας παρατραπεὶς τῆς ὁδοῦ, ἦλθεν εἰς ἓν ἄντρον τῶν Νυμφῶν, καὶ ἐκεῖ τὸν ἐκράτησαν. Ἀκού-

---

(α) Ἀπολλόδ. Α΄. ζ΄. 4. Ὅμηρ. Ἰλ. Ε΄. 385. καὶ Δίδυμ. Ὀδυσ. Λ. 310. Διόδωρ. Ε΄. Να΄.

σας δὲ ὁ Πολύφημος τὴν φωνὴν αὐτοῦ, καὶ νομίσας, ὅτι ἥρπασαν αὐτὸν οἱ κλέπται, ὥρμησε μὲ τὸ ξίφος εἰς τὰς χεῖρας. Ἐξῆλθε καὶ ὁ Ἡρακλῆς εἰς ζήτησιν, καὶ ἐζήτουν ἀμφότεροι. Τέλος δὲ ζητῶν ὁ Ἡρακλῆς, καὶ κράζων Ὕλα, Ὕλα, ἤκουσε φωνὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λέγουσαν. Ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα, καὶ μάτην καλεῖς· ὅθεν ἀπελπισθεὶς, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἀργὼ, καὶ ἀφῆκε τὸν Πολύφημον νὰ ζητῇ, ὅστις μείνας ἐκεῖ, ἔκτισε τὴν πόλιν Κίον (α). Ἐτίμησαν δὲ τὸν Ὕλαν οἱ ἐκεῖ ἐγχώριοι θυσιάζοντες πλησίον τῆς πηγῆς, ὅπου ἐπνίγη, καὶ ὁ Ἱερεὺς ἔκραζεν αὐτὸν τρὶς, καὶ ἀπεκρίνετο καὶ ἡ Ἠχὼ τρὶς, ἥτις ἀπεκρίνετο καὶ πρὸς τὸν Ἡρακλέα.

Ὁ δὲ Δαιδαλίων ἀδελφὸς τοῦ Κήϋκος εἶχε θυγατέρα τὴν Χιόνην, ἐξ ἧς ἐγέννησεν ὁ Ἀπόλλων τὸν μουσικὸν Φιλάμμονα, καὶ ὁ Ἑρμῆς τὸν Αὐτόλυκον. Ἐκαυχᾶτο δὲ, ὅτι ἦτον κυνηγὸς ἐμπειροτέρα τῆς Ἀρτέμιδος· ὅθεν ἀγανακτήσασα ἡ Ἄρτεμις, ἐτόξευσεν αὐτήν. Ὁ δὲ Δαιδαλίων ἀπελπισθεὶς, ἤθελε νὰ κρημισθῇ ἀπὸ τοῦ Παρνασσοῦ. Προφθάσας δὲ ὁ Ἀπόλλων, μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς ἀετόν.

Ὁ δὲ υἱὸς αὐτῆς Αὐτόλυκος ἐγένετο κλέπτης ὡς ὁ πατὴρ αὐτοῦ, ἔχων καὶ τοιαύτην χάριν παρ' ἐκείνου, νὰ μεταβάλῃ τὰς μορφὰς τῶν κλεπτομένων ζώων· ὅμως ὁ Σίσυφος ἀνεκάλυψε τὴν πανουργίαν αὐτοῦ, ὡς εἴρηται. Τούτου τοίνυν θυγάτηρ ἦτον ἡ Ἀντίκλεια, ἡ μήτηρ τοῦ Ὀδυσσέως. Τινὲς δὲ εἶπον, ὅτι ἦτον καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῶν Ἀργοναυτῶν· ὅμως τοῦτο εἶναι ἀμφίβολον, ἐπειδὴ ἦτον καὶ ἄλλος Αὐτόλυκος. Εἶχε κατά τινας καὶ υἱὸν Σίμωνα καλούμενον, κλέπτην ἔμπειρον, καὶ διὰ τοῦτο ἔγραψαν καὶ ἐκεῖνον υἱὸν τοῦ Ἑρμοῦ. Ὁ

(α) Ἀπολλόδ. Α'. Θ. ΙΘ'. Θεόκριτ. Ιγ'. καὶ Σχολ. Αὐτῶν. Λιβεράλ. Κϛ'. Ορφ. 224. Σχολ. Ἀπολλων. Α'. 131. 1207. Σχολ. Ἀριστοφάν. Πλούτ. 1128.

Εὐριπίδης ἔγραψε τραγῳδίαν τοῦ Αὐτολύκου, ὅμως δὲν σώζεται (α).

Τὴν δὲ Πεισιδίκην πέμπτην θυγατέρα τοῦ Αἰόλου, ἔλαβε γυναῖκα ὁ Μυρμιδὼν, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυμεδούσης θυγατρὸς τοῦ Κλείτορος. Βασιλεύων οὖν οὗτος κατὰ τὴν Φθιώτιδα, ἀφ' οὗ ὠνομάσθησαν οἱ Μυρμιδόνες, ὡς εἴρηται, ἐγέννησε δύο υἱοὺς τὸν Ἄντιφον καὶ Ἄκτορα. Περὶ μὲν τοῦ Ἀντίφου οὐδὲν ἀναφέρεται, ὁ δὲ Ἄκτωρ ἔμεινε διάδοχος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ ἔλαβε γυναῖκα τὴν Πολύβοιαν, καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτῆς ἔλαβε τὴν Αἴγιναν, τὴν μητέρα τοῦ Αἰακοῦ, καὶ ἐγέννησε τὸν Μενοίτιον, Εὐρυτίωνα, καὶ τὴν Πολυμήλην. Τούτου τὴν θυγατέρα λέγουσιν ἄλλοι, ὅτι ἔλαβεν ὁ Πηλεύς. Καὶ ἐπειδὴ ἐπανεστάτησαν υἱοὶ αὐτοῦ, ἐδίωξεν αὐτοὺς, καὶ ἀφῆκε τὸν Πηλέα διάδοχον. Εἴρηται δὲ, ὅτι συγχέονται οὗτοι οἱ Ἄκτορες. Κατ' ἄλλους δὲ ἦτον ἄτεκνος οὗτος (α)· ἐνταῦθα παύει τὸ γένος τοῦ Δευκαλίωνος, καὶ λέγομεν ἤδη περὶ τοῦ Ἰνάχου.

(α) Ἀπολλόδ. Α'. Θ'. 16. Ὑγῖν. 202. 201. Μεζιριάκ. Ὀβίδ. Ἐπιστολ. Α'. 18. Ὀβίδ. Μετ. Ια'. 313. Φαβρίκ. Βιβλιοθ. Ἑλληνικ. Β'. Ιη'. 3.

(α) Ἀπολλόδ. Α'. Ζ'. 3. Εὐστάθ. Ἰλ. Β'. 683. Διόδωρ. Δ'. Οβ'.

ΒΙ'ΒΛΟΣ. Γ'.

Περὶ τοῦ Ἰνάχου, Δαναοῦ, Αἰγύπτου, Ἀγήνορος καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτῶν.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ Α'.

Περὶ τοῦ Ἰνάχου καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ, Ἰναχιδῶν.

Ο Ἴναχος ἦτον υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἀγνοεῖται μὲν ἀκριβῶς πόθεν ἦτον ὁ Ἴναχος, ὅμως λέγουσί τινες, ὅτι ἦτον Αἰγύπτιος, ἢ Φοίνιξ, παράγοντες καὶ τὸ ὄνομα παρὰ τὸ Ἐνὰκ Φοινικικοῦ, ὅπερ σημαίνει ἀποικισήν (α). Οὗτος τοίνυν ἦλθε πρῶτος εἰς τὸ Ἄργος πολλὰς γενεὰς πρὸ τοῦ Δευκαλίωνος, καὶ κατέστησε τὴν ἐκεῖ βασιλείαν· ὅθεν ὠνομάζοντο Ἰναχίδαι ὀκτὼ ἀπόγονοι αὐτοῦ βασιλεῖς. Ἐβασίλευσε δὲ ἑξήκοντα χρόνους, καὶ ἐγέννησεν ἐκ τῆς Μελίας θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ τὸν Φορωνέα, Αἰγιαλέα, καὶ τὴν Ἰώ. Ὁ μὲν Αἰγιαλεὺς ἀπέθανεν ἄτεκνος, ὠνομάσθη δὲ ἀπ' αὐτοῦ ἡ χώρα Αἰγιάλεια. Δὲν ὠνομάσθη ὅμως ποτὲ Αἰγιάλεια τὸ Ἄργος, καὶ ὁ Αἰγιαλεὺς ἦτον Σικυώνιος, ἀφ' οὗ ὠνομάσθη τὸ μέρος ἐκεῖνο οὕτως. Ἔτι δὲ καὶ ἡ Ἰὼ ἦτον ἄλλου τινὸς Ἰνάχου μεταγενεστέρου· ἐπειδὴ ἦσαν καὶ ἄλλοι, καὶ διὰ τοῦτο εἶπον τινὰς μεταγενε-

(α) Πρ. Χρ. 1986.

ρους ἀδιαφόρως τέκνα τοῦ Ἰνάχου. Ἀπὸ τούτου τοίνυν τοῦ Ἰνάχου ὠνομάσθη ὁ ποταμὸς (α).

Ὁ δὲ Φορωνεὺς βασιλεύσας μετὰ τοῦτον, ἐνομίσθη πρῶτος βασιλεὺς τοῦ Ἄργους καὶ τῆς γῆς ἁπάσης· ἐπειδὴ λέγουσιν, ὅτι αὐτὸς συνήθροισε πρῶτος τοὺς διεσπαρμένους ἀνθρώπους εἰς μίαν πόλιν, καὶ ἐξημέρωσεν αὐτους, διατάξας νόμους, καὶ τιμὰς εἰς τοὺς Θεοὺς· κτίσας καὶ ναὸν τῆς Ἥρας· ὅθεν ἡ πόλις ἐκείνη ὠνομάσθη ἀπ᾽ αὐτοῦ Ἄςυ Φορωνικόν. Τότε συνέβη καὶ ἡ κρίσις τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἥρας περὶ τοῦ Ἄργους· καὶ ἐπειδὴ προέκρινε τὴν Ἥραν, κατέςησεν αὐτὸν βασιλέα. Ὁ δὲ Ποσειδῶν ἀγανακτήσας ἐξήρανε τὰ ὕδατα· ὅθεν ὠνομάσθη δίψιον τὸ Ἄργος. Εἶχε δὲ γυναῖκα τὴν Κερδὼ, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Ἄπιν καὶ τὴν Νιόβην· ἢ ἔκ τινος Νύμφης Λαοδίκης ἐγέννησεν αὐτοὺς (β). Ἐσώζετο ὁ τάφος αὐτοῦ τε καὶ τῆς Κερδοῦς εἰς τὸ Ἄργος, ὅπου ἐγίνοντό τινα ἐναγίσματα ὑπὸ τῶν Ἀργείων.

Ὁ δὲ Ἄπις ἐγένετο τύραννος αὐςηρὸς πάσης τῆς Πελοποννήσου, ὥςε ὠνόμασεν αὐτὴν ἀφ᾽ ἑαυτοῦ Ἀπίαν. Διὰ τοῦτο καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Τελχῖνος καὶ Θελξίνοος, καὶ ἐγένετο Θεὸς Σάραπις. Κατ᾽ ἄλλους δὲ ἔφυγεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὡς εἴρηται, ὅπου ἐκόμισεν ἀποικίαν, καὶ διὰ τοῦτο ἐτιμήθη, καταλιπὼν τὸ Ἄργος εἰς τὸν Αἰγιαλέα. Ἦτον δὲ καί τις Αἰτωλὸς Ἄπις, ὅςτις ἐλθὼν εἰς τὴν Πελοπόννησον, καὶ φονεύσας τὰ ἐν αὐτῇ ἄγρια θηρία, ὠνόμασεν αὐτὴν Ἀπίαν.

Οὗτος δὲ ἐγέννησε καὶ τὸν Ἄργον, ἐκ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Νιόβης, καὶ κατὰ τὴν συνήθειαν εἶπον, ὅτι ἐγέννησεν αὐτὸν ὁ Ζεύς. Συγχέουσι δὲ τοῦτον καὶ μὲ τὸν Σικυώνιον Ἄπιν.

(α) Ἀπολλόδ. Β΄. α΄. 1. Στέφαν. Αἰγιαλ.

(β) Ἀπολλόδ. Αὐτόθι, Παυσαν. Κορινθ. Ιε΄. ΙΘ΄. Κ΄. Κα΄. Στέφαν. ἐν Ἀργ. Εὐςάθ. Παρ. Διονυσ. Περιηγητ. 119.

Ὁ Ἄργος τοίνυν τοῦ Ἄπιδος καὶ τῆς Νιόβης βασιλεύσας, ὠνόμασε τὸ Φορωνικὸν ἄςυ Ἄργος, καὶ τὴν χώραν Ἀργολίδα· ὠνομάζετο δὲ ἐπιθετικῶς καὶ Ἴσον ἀπὸ τοῦ Ἰάσου, καὶ δίψιον, καὶ ἀχαϊκὸν, καὶ δωρικὸν, καὶ ἵππειον καὶ ἱππόβοτον, ἐπειδὴ ἔτρεφε καλλοὺς ἵππους, εἰς διαςολὴν τῶν ἄλλων· διότι ὠνομάζοντο ἕνδεκα πόλεις οὕτως εἰς διάφορα μέρη. Οἱ μὲν ἀρχαῖοι ὠνόμαζον Ἄργος πᾶν παραθαλάσσιον· οἱ δὲ Μακεδόνες καὶ Θετταλοὶ, πᾶσαν πεδιάδα. Ἀπὸ δὲ τοῦ Πανόπτου Ἄργου, ὠνομάσθη πᾶσα ἡ Πελοπόννησος Ἄργος Ἀχαϊκὸν εἰς διαςολὴν τοῦ Ἀργολικοῦ· ἔτι δὲ ὠνομάζετο καὶ ἡ Λακωνία ἰδίως Ἄργος, καὶ διὰ τοῦτο ἔλεγον τὴν Ἑλένην Ἀργείαν.

Εἶχε δὲ γυναῖκα τὴν Εὐάδνην τοῦ Στρυμόνος, καὶ ἐγέννησε τὸν Ἔκβασον, Πείρανθον, Ἐπίδαυρον, Κρίασον. Κατ' ἄλλους δὲ, τὸν Πείρασον, ἢ Πείραντα, καὶ Φόρβαντα, καὶ Τίρυνθα· ὁ Πείρανθος ὅμως, Πείρασος καὶ Πείρας ἦτον ὁ αὐτός. Ὁ μὲν Φόρβας ἐγέννησε τὸν Τρίοπα, οὗτος δὲ τὸν Ἴασον, καὶ ὁ Ἴασος τὸν Ἀγήνορα. Κατ' ἄλλους δὲ μετὰ τὸν Ἄργον ἐβασίλευσεν ὁ Κρίασος, ἢ ὁ Ἔκβασος, ὅςτις ἐγέννησε τὸν Ἀγήνορα. Ὁ μὲν Ἐπίδαυρος ἔκτισε τὴν Ἐπίδαυρον, ὁ δὲ Τίρυνς τὴν Τίρυνθα (α).

Ὁ δὲ Ἀγήνωρ ἐβασίλευσε τυραννικῶς εἰς τὸ Ἄργος, ὥςε ἔφευγον οἱ ὑποκείμενοι, ὡς καὶ ὁ Ἱεροφάντης Τροχῖλος. Κατ' ἄλλους δὲ, ὁ Φορωνεὺς ἀφῆκε τρεῖς υἱοὺς τὸν Πελασγὸν, Ἴασον καὶ Ἀγήνορα, οἵτινες ἐμοιράσθησαν τὸ βασίλειον· καὶ ὁ μὲν Πελασγὸς ἔλαβε τὸ περὶ τὸν Ἐράσινον ποταμὸν μέρος, ἔνθα ἔκτισε τὴν Λάρισσαν τοῦ Ἄργους. Ὁ δὲ Ἴασος τὸ πρὸς τὴν Ἤλιδα. Ὁ δ' Ἀγήνωρ τοὺς πατρικοὺς ἵππους· ἐπειδὴ ἔτρε-

---

(α) Ἀπολλόδ. Αὐτόθ. Παυσαν. Κορινθ. Ε'. Ις'. Ἠλιακ. α'. Α'. Στέφαν. ἐν Ἐπιδαύρ. καὶ Τίρινθ. Σχολ. Εὐριπίδ. Ὀρές. 930. Εὐσεβ. Χρονικ.

φε πολλοὺς ἵππους. Ἐςράτευσε δὲ ποτε εἰς πόλεμον μὲ ἄπειρον ἱππικὸν, καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάσθη ἱππόβοτον τὸ Ἄργος. Κατ' ἄλλος δὲ μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσεν ὁ Ἴασος, ἔπειτα ὁ Κρότωπος τοῦ Ἀγήνορος, καὶ ὕςερον ὁ Σθενέλας τοῦ Κροτώπου, καὶ τέλος ὁ Γελάνωρ τοῦ Σθενέλα, ὅτε ἦλθεν ὁ Δαναὸς, καὶ ἔλαβε τὴν βασιλείαν. Οὗτοι ἄρα ἦσαν οἱ Ἰναχίδαι βασιλεῖς, οἵτινες ἐκράτησαν τὴν βασιλείαν τοῦ Ἄργους 484 χρόνους. Μεταξὺ δὲ τούτων ἀναφέρονται πολλοὶ Πελασγοὶ, καὶ φαίνεται ὅτι ἦτον ὡς ἐπίθετον τὸ ὄνομα τοῦτο τῶν βασιλέων, ὡς καὶ ἄλλων τινῶν. Ἄλλος δὲ Πελασγὸς ἐπέρασεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, καὶ ἔκτισε τὴν ἐκεῖ Λάρισσαν. Οὗτος δὲ ἐγέννησε τὸν Αἵμονα, καὶ ὁ Αἵμων τὸν Θεσσαλόν. Ὁ δὲ Θεσσαλὸς τὸν Γραικὸν, ἀφ' οὗ ὠνομάσθησεν Γραικοὶ οἱ ὑπήκοοι αὐτοῦ μόνον, οὓς ὁ Ἕλλην μετωνόμασεν Ἕλληνας. Ἐκ τούτων οὖν ἐπέρασάν τινες εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὡς λέγουσί τινες, καὶ ἐκεῖθεν λαβόντες τὸ ὄνομα οἱ Λατῖνοι, ὠνόμασαν πάντας τοὺς Ἕλληνας Γραικούς. Οἱ δὲ Ἕλληνες ποτὲ δὲν εἶχον κοινὸν τὸ ὄνομα τοῦτο, ὡς βλέπομεν Ἐκτῆνας, Ὕαντας, Ἄονας, Γραϊκοὺς, Πελασγοὺς, καὶ ἄλλους πρὸ τοῦ Ὠγύγου. Ἀπὸ δὲ τοῦ Ἕλληνος ὠνομάσθησαν ἅπαντες κοινῶς Ἕλληνες. Τοῦτο τὸ ὄνομα ἐξενίκησε μόνον, καὶ ἔμεινεν. Ὁμοίως καί τις Ἀχαιὸς, καὶ ὁ Φθίος, ἐπέρασαν εἰς τὴν Θεσσαλίαν. Ὁ δὲ Ξάνθος ἀδελφὸς τοῦ Ἀγήνορος ἐκόμισεν ἀποικίαν Πελασγῶν εἰς τὴν Λέσβον. Ἦτον δὲ καὶ ἄλλος Πελασγὸς τῶν Ἀρκάδων αὐτόχθων νομιζόμενος, καὶ ἐκεῖ ῥηθήσεται περὶ τῶν Πελασγῶν

Ὁ δὲ Ἄργος ὁ Πανόπτης ἦτον υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, ὁ πολυόφθαλμος, ἔχων εἰς ὅλον τὸ σῶμα ὀφθαλμούς· ὅθεν ὠνομάσθη Πανόπτης. Κατ' ἄλλους δὲ εἶχεν ἑκατὸν ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ μόνον οἱ δύο ἐκοιμῶντο, οἱ δ' ἄλλοι ἦσαν ἀείποτε ἄϋπνοι· ἢ κατ' ἄλλους εἶχε μόνον τέσσαρας. Ὢν δὲ καὶ ἀνδρεῖος καὶ τολμηρὸς, ἐφόνευσέ τινα ἄγριον ταῦρον, ὅςτις ἔβλαπτε τὴν Ἀρκαδίαν, καὶ ἐφόρεσε τὸ δέρμα αὐτοῦ, ὡς ὁ Ἡρακλῆς τὴν Λεοντῆν· ἔτι δὲ, καί τινα Σάτυρον, ὅςτις ἥρπαζε

τὰ βοσκήματα τῶν Ἀρκάδων· ἐφόνευσε δὲ καὶ τὴν Ἐχίδναν, καὶ τοὺς φονεῖς τοῦ Ἄπιδος. Τοῦτον οὖν τὸν Ἄργον κατέστησεν ἡ Ἥρα φύλακα τῆς Ἰοῦς, καὶ ὁ Ἑρμῆς ἐφόνευσεν αὐτόν· ἡ δὲ Ἥρα μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς ταών.

Ἡ δὲ Ἰὼ ἦτον θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου, ἢ τοῦ Ἰάσου, ἢ τοῦ Πειρῆνος. Ὁ δὲ Πειρὴν οὗτος εἶναι ὁ ῥηθεὶς Πείρας. Ἦτον δὲ Ἱέρεια τῆς Ἥρας, καὶ ἔφθειρεν αὐτὴν ὁ Ζεύς. Ἡ δὲ Ἥρα ζηλοτυποῦσα ἐπέπληξεν αὐτόν· ὅθεν ἐκεῖνος μετεμόρφωσεν αὐτὴν εἰς βοῦν λευκήν. Ἡ Ἥρα ὅμως κατέστησε τὸν Πανόπτην Ἄργον φύλακα αὐτῆς, ὅστις τὴν ἔδησεν ἀπό τινος ἐλαίας εἰς τὸ ἄλσος τῶν Μυκηνῶν, ἵνα μὴ πλησιάζῃ ὁ Ζεὺς εἰς αὐτήν. Ἀλλ' ὁ Ζεὺς ἐκέλευσε, νὰ κλέψῃ αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς, ὅστις ἐφόνευσε τὸν Ἄργον, ῥίψας πέτραν ἐπ' αὐτόν. Ἀλλ' ἡ Ἥρα ἐξοίστρησεν αὐτήν, καὶ ἔτρεχεν ἔνθεν κακεῖθεν. Καὶ πρῶτον μὲν ἦλθεν εἰς τὸν ἀπ' αὐτῆς ὀνομασθέντα Ἰόνιον κόλπον, τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας πρότερον ὀνομαζόμενον· ἔπειτα δὲ διερχομένη διὰ τῆς Ἰλλυρίας, τοῦ Αἵμονος, καὶ τῆς Θρᾴκης, ἐπέρασεν εἰς τὴν Ἀσίαν διὰ τοῦ ἀπ' αὐτῆς βοσπόρου ὀνομασθέντος. Ἐκεῖθεν δὲ ἀνέβη πρὸς τὴν Σκυθίαν καὶ Κιμερικήν, καὶ περιπλανηθεῖσα εἰς πολλοὺς τόπους καὶ θαλάσσας τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, ἦλθεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἔνθα ἀναλαβοῦσα τὴν προτέραν μορφὴν διὰ τῆς ἐπαφῆς τοῦ Διός, ἐγέννησε τὸν Ἔπαφον· ἔπειτα ἔλαβε τὸν Τηλέγονον ἄνδρα, καὶ τέλος ὠνομάσθη Ἶσις, καὶ ἐτιμήθη ὡς θεά. Τοῦτο δὲ εἶναι Αἰγυπτιακὴ ἀλληγορία, τῆς Ἴσιδος, ἢ τῆς Σελήνης, ἢ τῆς γῆς, συγκεχυμένη καὶ μὲ ἱστορικὴν ἀλληγορίαν μεμιγμένη· ἐπειδὴ ἰὸχ σημαίνει σελήνην Αἰγυπτιστί.

Τινὲς μὲν ἐνόμισαν δύο γυναῖκας τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος, μίαν τοῦ Ἰνάχου, καὶ ἄλλην τοῦ Ἰάσου· ἀλλ' εἶπον τινὲς καὶ τὸν Ἴασον Ἴναχον. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν αὐτὴν θυγατέρα τοῦ Ἀρέστορος, ἢ τοῦ Ποσειδῶνος, ἢ τοῦ Ἄργους. Ὁ Ἡρόδοτος ὅμως λέγει, ὅτι ἦτον θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου, καὶ κατὰ τὸν λόγον τῶν Περσῶν, ἡρ-

πασαν αὐτὴν οἱ Φοίνικες, καὶ τὴν ἐκόμισαν εἰς τὴν Αἴγυπτον. Οἱ δὲ Φοίνικες ἔλεγον, ὅτι ἠγάπησε τὸν ναύκληρον αὐτῶν, καὶ ἔφυγε μὲ ἐκεῖνον εἰς τὴν Αἴγυπτον, φοβουμένη τοὺς γονεῖς, ἐπειδὴ ἦτον ἔγκυος. Ὁ δὲ Χάραξ λέγει, ὅτι ἦτον τοῦ Ἀρέςορος, καὶ ἐγέννησε πρὸ γάμου. Ἐφαίνετο δὲ καὶ τοσοῦτον εὐειδὴς, ὥςε ὠνόμαζον αὐτὴν βοῦν οἱ Ἀργεῖοι. Ὁ δὲ πατὴρ ἔδωκεν αὐτὴν νὰ τὴν φυλάτῃ ὁ Ἄργος ὁ θεῖος αὐτοῦ, ὅςτις τὴν ἐφύλαττε προσεκτικῶς, καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάσθη Πανόπτης. Ἑρμάων δέ τις καλούμενος ἐφόνευσε τὸν Ἄργον θελήσει τῆς Ἰοῦς κρυφίως. Καὶ οὕτως ἔφυγεν ἡ Ἰὼ, καὶ ἐπιβᾶσα εἰς πλοῖον, ἐπέρασε διὰ τοῦ Ἰανίου κόλπου, καὶ ἐλθοῦσα εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἐνομίσθη θεὰ διὰ τὸ κάλλος (α).

Ὁ Ἔπαφος τοίνυν υἱὸς τῆς Ἰοῦς καὶ τοῦ Διὸς ἐγέννησε τὴν Λιβύαν· ὁ δὲ Ποσειδῶν ἐγέννησεν ἐκ τῆς Λιβύας διδύμους τὸν Ἀγήνορα καὶ Βῆλον, ὡς εἴρηται Β' 277). Καὶ ὁ μὲν Ἀγήνωρ ἦλθεν εἰς τὴν Φοινίκην, ὁ δὲ Βῆλος μείνας εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἐγέννησε διδύμους τὸν Αἴγυπτον καὶ Δαναόν· καὶ τὸν μὲν Δαναὸν ἔπεμψεν εἰς τὴν Λιβύαν, τὸν δ' Αἴγυπτον εἰς τὴν Ἀραβίαν. Κατὰ τοῦτον οὖν τὸν λόγον κατάγει καὶ τούτους ὁ Ἀπολλόδωρος ἐκ τοῦ Ἰνάχου· ἐπειδὴ ἡ Ἰὼ ἐγέννησε τὸν Ἔπαφον ἔκ τινος βασιλέως τοῦ Ἄργους. Λέγομεν τοίνυν πρῶτον περὶ τοῦ Δαναοῦ καὶ Αἰγύπτου, καὶ ἔπειτα περὶ τοῦ θείου αὐτῶν Ἀγήνορος.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ τοῦ Δαναοῦ καὶ Αἰγύπτου καὶ τῶν απογόνων αὐτῶν.

Ὁ μὲν Αἴγυπτος ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀραβίαν, καὶ κυ-

(α) Παρ' Ἀνωνύμ. Ἀπίς. Ιε'. Κλει. Ι. 5.

ριεύσας τὴν χώραν τῶν Μελαμπόδων, ὠνόμασεν αὐτὴν ἀφ' ἑαυτοῦ Αἴγυπτον. Ὠνομάσθη δὲ διαφόρως ἡ Αἴγυπτος· Ἀερία ἀπὸ τῆς Ἀερίας μητρὸς τοῦ Αἰγύπτου· καὶ Μύαρα Φοινικιςὶ, καὶ Ποταμίτης, καὶ Ἀετία ἀπό τινος Ἰνδοῦ Ἀετοῦ καλουμένου· καὶ Ὠγυγία, καὶ Ἑρμοχύμιος, καὶ Ἡφαιςία, καὶ Μελαμπόδων χώρα, ἢ Μελάμβωλος κατ' ἄλλους. Ἐγέννησε δὲ ἐκ πολλῶν γυναικῶν πεντήκοντα υἱούς.

Ὁ δὲ Δαναὸς βασιλεύων εἰς τὴν Λιβύαν, ἐγέννησε πεντήκοντα θυγατέρας. Ἐςασίασαν δὲ ὕςερον διὰ τὴν βασιλείαν, καὶ ὁ Δαναὸς φοβούμενος τοὺς υἱοὺς τοῦ Αἰγύπτου, κατεσκεύασε πλοῖον πεντηκόντορον, συμβουλῃ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ἔφυγε μὲ τὰς θυγατέρας αὐτοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Κατ' ἄλλους δὲ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτῶν, διαφερόμενοι περὶ τῆς διαδοχῆς, συνεφώνησαν νὰ λάβωσιν οἱ παῖδες τοῦ Αἰγύπτου τὰς θυγατέρας τοῦ Δαναοῦ γυναῖκας, καὶ νὰ διαμοιρασθῶσιν αὐτοὶ τὸ βασίλειον. Ὅμως Μετὰ ταῦτα ὁ Αἴγυπτος ἐπεβούλευε πάλιν τὴν ζωὴν τοῦ Δαναοῦ. Τοῦτο δὲ μαθὼν ἐκεῖνος παρὰ τοῦ χρησμοῦ, ἔφυγεν.

Ὁ δὲ Μανέθων ἔλεγεν, ὅτι ὁ μὲν Αἴγυπτος ἦτον ὁ Σέθωσις τῶν Αἰγυπτίων, ὁ δὲ Δαναὸς, ὁ Ἀρμαΐς. Στρατεύσας δὲ ὁ Σέθωσις κατὰ τῆς Φοινίκης, Ἀσσυρίας καὶ Κύπρου, ἀφῆκε τὸν Ἁρμαΐν διοικητὴν τοῦ βασιλείου, ὅςτις ἐδοκίμαζε νὰ ἐπαναςατήσῃ. Μαθὼν οὖν τοῦτο ἐκεῖνος, καὶ ἐπιςρέψας, ἐδίωξεν αὐτόν. Κατ' ἄλλους δὲ ἐβασίλευον ἀμφότεροι· ἀλλ' ὁ Δαναὸς ὑποπτευόμενος, ἐδίωξε τὸν Αἴγυπτον. Ἀλλ' ἀφ' οὗ ηὔξησαν οἱ παῖδες αὐτοῦ, ἐπιςρέψας ἐδίωξε τὸν Δαναὸν, ὅτε συνέβη καὶ μάχη μεγάλη πρὸς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νείλου (α).

Ἐρχόμενος τοίνυν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἔκτισεν εἰς

(α) Ἀπολλόδ. Β'. α'. 4. Ἰώσηπ. κατ' Ἀπίων. Α'. Ιε'. Σχολ. Εὐριπίδ. Ἑκάβ. 885. Στέφαν. ἐν Αἰγύπτ.

τὴν Ῥόδον τὸν ναὸν τῆς Λινδίας Ἀθηνᾶς· ἢ αἱ θυγατέρες αὐτοῦ ἔκτισαν τὸ Ἱερὸν, ἀνέθηκαν καὶ ἄγαλμα ξύλινον, ἐν ᾧ ἦσαν γεγραμμένα τὰ ὀνόματα αὐτῶν· πλὴν διεφθάρησαν ὕϛερον, καὶ μόλις ἐγνωρίζοντο τῆς Ἡλίκης καὶ Ἀρχιδίκης· ὀλίγοντι καὶ τῆς Ἀμυμώνης. Ἐκεῖθεν δὲ ἦλθεν εἰς τὸ Ἄργος, καὶ ἔλαβε τὴν βασιλείαν παρὰ τοῦ Γελάνωρος. Κατ' ἄλλους δὲ, ὁ Σθενέλας ἐβασίλευεν, ὅτε ἦλθεν ὁ Δαναὸς, καὶ τέλος εἶναι ἀμφίβολος ὁ τότε βασιλεύς. Κατά τινας δὲ, ὁ Δαναὸς ἐζήτησε τὴν βασιλείαν παρὰ τοῦ Γελάνωρος, καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος δὲν ἤθελε, συνηθροίσθη ὁ λαὸς, νὰ ἀποφασίσῃ. Γενομένης οὖν πολλῆς ἀντιλογίας, ἀνέβαλεν τὴν κρίσιν εἰς τὴν ἐπαύριον, καὶ τότε εἶδον ἕνα λύκον, ὅστις ὁρμήσας εἰς μίαν ἀγέλην, ἐφόνευσε τὸν ἡγεμόνα ταῦρον. Νομίσαντες οὖν, ὅτι ὁ μὲν λύκος εἰκονίζει τὸν Δαναὸν, ὁ δὲ Ταῦρος τὸν Γελάνωρα, ἔδωκαν τῷ Δαναῷ τὴν βασιλείαν, καὶ διὰ τοῦτο ἔκτισεν ὁ Δαναὸς ναὸν τοῦ Λυκείου Ἀπόλλωνος. Ἐπειδὴ δὲ τὸ Ἄργος δὲν εἶχεν ὕδωρ, ἔπεμψε τὰς θυγατέρας αὐτοῦ, ἵνα εὕρωσιν ὕδωρ Ἡ δὲ Ἀμυμώνη ζητοῦσα ὕδωρ, ἐτόξευσεν εἰς μίαν ἔλαφον, καὶ ἔπεσε τὸ βέλος πλησίον τινὸς Σατύρου κοιμωμένου. Ἐξυπνήσας οὖν ὁ Σάτυρος, ἐβίαζεν αὐτήν· ἀλλὰ προφθάσας ὁ Ποσειδῶν, ἐδίωξεν ἐκεῖνον, καὶ ἔμεινεν αὐτὸς ἀντ' ἐκείνου· ὅθεν ἔδειξεν ὕϛερον πρὸς τὴν Ἀμυμώνην τὰς πηγὰς τῆς Λέρνης, καὶ ἔλαβεν ὕδωρ. Κρατήσας τοίνυν τὸ Ἄργος ὁ Δαναὸς, ὠνόμασε τοὺς ἐγχωρίους Δαναοὺς, καὶ ἔπαυσε την βασιλείαν τῶν Ἰναχίδων.

Ὁ δὲ Αἴγυπτος θέλων νὰ φιλιωθῶσι πάλιν, ἔπεμψε τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ εἰς τὸ Ἄργος, νὰ λάβωσι τὰς θυγατέρας τοῦ Δαναοῦ γυναῖκας κατὰ τὴν συμφωνίαν. Ἀλλ' ὁ Δαναὸς ὑποπτευόμενος πάλιν, ἐπειδὴ εἶπεν ὁ χρησμὸς ἔτι ἐν τῇ Αἰγύπτῳ, ὅτι μέλλει νὰ φονευθῇ ὑφ' ἑνὸς τούτων· ἔτι δὲ φυλάττων ἴσως καὶ τὸ πάθος, ὑπεσχέθη μὲν, καὶ ἔδωκεν αὐτὰς, τὰς μὲν κατ' ἐκλογήν· διότι ἦσαν γεγεννημένοι καὶ οἱ παῖδες καὶ αἱ

παρθένοι ἐκ διαφόρων γυναικῶν· τὰς δὲ κατὰ κλῆρον. καὶ ἔλαχον,

Ὁ Λυγκεὺς τὴν Ὑπερμνήςραν.
Ὁ Πρωτεὺς τὴν Γοργοφόνην.

} Ταύτας ἔδωκε κατ' ἐκλογὴν, ἐκ τῆς Ἀργυφίας, νομίμου γυναικὸς τοῦ Αἰγύπτου ὄντων τῶν παίδων. Αἱ δὲ ἦσαν ἐκ τῆς Ἐλεφαντίδος.

Ὁ Βούσιρις τὴν Αὐτομάτην.
Ὁ Ἐγκέλαδος τὴν Ἀμυμώνην.
5 Ὁ Λύκος τὴν Ἀγαυήν.
Ὁ Δαΐφρων τὴν Σκαιήν.

} Αὗται δὲ ἦσαν ἐκ τῆς Εὐρώπης, νομίμου γυναικὸς τοῦ Δαναοῦ.

Ὁ Ἴςρος τὴν Ἱπποδάμειαν.
Ὁ Χαλκώδων τὴν Ῥοδίαν.
Ὁ Ἀγήνωρ τὴν Κλεοπάτραν.
10 Ὁ Χαῖτος τὴν Ἀςερίαν
Ὁ Διοκορυςὴς τὴν Ἱπποδάμειαν.
Ὁ Ἄλκις τὴν Γλαύκην.
Ὁ Ἀλκμήνωρ τὴν Ἱππομέδουσαν.
Ὁ Ἱππόθοος τὴν Γόργην·
15 Ὁ Εὐχήνωρ τὴν Ἰφιμέδουσαν.
Ὁ Ἱππόλυτος τὴν Ῥόδην, ἢ Βεβρύκην.

} Οἱ μὲν νέοι οὗτοι ἦσαν ἔκ τινος Ἀραβίας γυναικός· αἱ δὲ παρθένοι ἐκ δύο Ἀμαδρυάδων Νυμφῶν, τῆς Ἀτλαντείας καὶ Φοίβης.

Ὁ Ἀγαπτόλεμος τὴν Πειρήνην.
Ὁ Κερκίςης τὴν Δώριον.
Ὁ Εὐρυδάμας τὴν Φάρην.
20 Ὁ Αἴγιος τὴν Μνήςραν.

} Οἱ μὲν ἦσαν ἔκ τινος Φοινίσσης, αἱ δὲ ἐξ Αἰθιοπίδος γυναικός.

Ὁ Ἄργιος τὴν Εὐΐππην.
Ὁ Ἀρχέλαος τὴν Ἀναξιβίαν.
Ὁ Μέναρχος τὴν Νηλώ.

Ὁ Κλειτὸς τὴν Κλειτήν.
Ὁ Σθένελος τὴν Σθενέλην
Ὁ Χρύσιππος τὴν Χρυσίππην.

Οἱ μὲν ἦσαν ἐκ Μεμφίδος, αἱ δὲ ἐκ Τυρίας γυναικὸς, καὶ ἐγένετο ἀκλήρωτος ἡ συζυγία διὰ τὴν ὁμωνυμίαν.

Ὁ Εὐρύλοχος τὴν Αὐτονόην.
Ὁ Φάντης τὴν Θεανώ.
Ὁ Περισθένης τὴν Ἠλέκτραν.
Ὁ Ἕρμος τὴν β' Κλεοπάτραν.
Ὁ Δρύας τὴν Εὐρυδίκην.
Ὁ Ποταμὼν τὴν Γλαυκίππην.
Ὁ Κισσεὺς τὴν Ἀνθήλειαν.
Ὁ Λίξος τὴν Κλεοδώρην.
Ὁ Ἴμβρος τὴν Εὐΐππην.
Ὁ Βρόμιος τὴν Εὐρωτώ.
Ὁ Πολύκτωρ τὴν Στύγνην.
Ὁ Χθόνιος τὴν Βρύκην.
Ὁ Περίφας τὴν Ἀκταίαν.
Ὁ Οἰνεὺς τὴν Ποδάρκην.
Ὁ Αἴγυπτος τὴν Διοξίππην.
Ὁ Μενάλκης τὴν Ἀδύτην.
Ὁ Λάμπος τὴν Ὠκυπέτην.
Ὁ Ἴδμων τὴν Πυλάργην.

Οἱ μὲν ἦσαν ἐκ τῶν Γοργόνων, αἱ δὲ ἔκ τινος Πιερίας.

45 Ὁ Ἴδας τὴν Ἱπποδίκην. Ὁ Δαΐφρων τὴν Ἀδιάντην. Ὁ Πανδίων τὴν Καλλιδίκην.	αἱ μὲν ἦσαν ἐκ τῆς Ἕρσης	οἱ δὲ ἦσαν ἐκ τῆς Ἡφαιςίνης.
Ὁ Ἄρβηλος τὴν Οἴμην. Ὁ Ὑπέρβιος τὴν Κελαινώ. 50 Ὁ Ὑποκοριςὴς τὴν Ὑπερίππην.	αἱ δὲ ἐκ τῆς Κρινοῦς.	

Ταῦτα μὲν εἰσὶ τὰ ὀνόματα κατ' Ἀπολλόδωρον. Ο δὲ Ὑγῖνος λέγει τινὰ ἄλλως. Τινὲς δὲ εἶπον, ὅτι ἀπέθανον τρεῖς θυγατέρες τοῦ Δανοῦ εἰς τὴν Ῥόδον· ὅμως ἐνταῦθα εὑρίσκονται πάλιν πεντήκοντα· ἴσως, ἐπειδὴ εἶδον εἰς τὸ ἄγαλμα τρία ὀνόματα μόνον, ἐνόμισαν, ὅτι ἐκεῖναι ἀπέθανον ἐκεῖ.

Ἑορτάσας δὲ τοὺς γάμους λαμπρῶς, ἔδωκεν ἑκάςῃ τῶν θυγατέρων αὐτοῦ ξιφίδιον, ἔπειτα ἐξώρκισεν αὐτὰς, νὰ σφάξωσι τὴν πρώτην νύκτα τοὺς ἄνδρας αὐτῶν, ὅταν κοιμηθῶσιν ἐν τῇ κλίνῃ, ὅπερ καὶ ἐξετέλεσαν, ἐκτὸς τῆς Ὑπερμνήςρας, ἥτις λυπηθεῖσα τὸν Λυγκέα, ἐπειδὴ ἐφύλαξε τὴν παρθενίαν αὐτῆς, παρήκουσε τὴν βάρβαρον παραγγελίαν τοῦ πατρός· ὅθεν ἐφυλάκωσεν αὐτήν. Τινὲς δὲ εἶπον, ὅτι καὶ ἡ Βεβρύκη δὲν ἐφόνευσε τὸν νυμφίον αὐτῆς Ἱππόλυτον, ἀλλ' ἔφυγε μὲ αὐτὸν κατὰ τὸν Ἑλλήσποντον, καὶ ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη ἡ χώρα Βεβρυκία, καὶ οἱ Βέβρυκες· ἐτιμήθη πολὺ καὶ ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἐκείνων, ἐπειδὴ ἐδίδαξεν αὐτοὺς πολλὰ καλὰ τῆς Αἰγύπτου. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἀπό τινος Βέβρυκος ὠνομάσθησαν οἱ Βέβρυκες. Αἱ δὲ ἄλλαι ἔκοψαν τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, καὶ ἔθαψαν αὐτὰς μὲν ἐν τῇ Λέρνῃ, τὰ δὲ σώματα πρὸ τῆς πόλεως. Κατ' ἄλλους δὲ, τὰ σώματα ἔθαψαν ἐν τῇ Λέρνῃ, ἐπειδὴ ἐκεῖ ἐγένετο ἡ ἀνδροκτασία· οὕτως ὠνομάσθη τὸ κακὸν τοῦτο· τὰς δὲ κεφαλὰς ἐκόμισαν εἰς τὸ Ἄργος πρὸς πληροφορίαν τοῦ πατρός. Ἔπειτα δὲ ἐκαθάρισεν αὐτὰς ἀπὸ τοῦ φόνου ὁ Ἑρμῆς καὶ ἡ Ἀθη-

νὰ κατὰ προςαγὴν τοῦ Διός· ἐπειδὴ οὐδεὶς ἄλλος ἤθελε νὰ καθαρίσῃ αὐτὰς ἀπὸ τοῦ τοιούτου φόνου.

Ἐπειδὴ δὲ ὕςερον δὲν ἤθελον νὰ λάβωσιν αὐτὰς ἄλλοι γυναῖκας, ὁ Δαναὸς ἐκήρυξεν, ὅτι, ὅςτις νικήσῃ εἰς τὸν ἀγῶνα, λαμβάνει ἄνευ ἕδνων, ὁποίαν θέλει· ἔπειτα κατέςησεν ἀγῶνα. Κατ' ἄλλους δὲ ἐφόνευσεν ὕςερον ὁ Λυγκεὺς καὶ αὐτὰς καὶ τὸν Δαναὸν, ἢ κατ' ἄλλους ἔλαβε τὴν Ὑπερμνήςραν θελήσει τοῦ Δαναοῦ. Διὰ τοῦτο ἄρα κολάζονται αἱ Δαναΐδες ἐν τῷ Ταρτάρῳ (α). Μαθὼν δὲ ὁ Αἴγυπτος τὴν δυςυχίαν τῶν τέκνων αὐτοῦ, ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἀπέθανεν ὑπὸ τῆς λύπης εἰς τὴν Πάτραν τῆς Πελοποννήσου, ὅπου καὶ ἐτάφη ἐν τῷ ναῷ τοῦ Σαράπιδος.

Ὁ δὲ Λυγκεὺς συμβουλευθεὶς ὑπὸ τῆς Ὑπερμνήςρας πῶς νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ θαλάμου, ἦλθε τὴν νύκτα εἰς τὸν διορισθέντα τόπον, καὶ ἔδειξε πρὸς αὐτὴν πῦρ, εἰς πληροφορίαν, ὅτι ἐξέφυγεν· ὁμοίως ἔδειξε καὶ αὐτὴ πρὸς αὐτόν· ὅθεν ἑώρταζον οἱ Ἀργεῖοι ἐκεῖ ἑορτὴν κρατοῦντες πυρσούς. Ὁ δὲ τόπος ὠνομάσθη τότε μὲν Λυγκεῖα, ὕςερον δὲ Λυρκεῖα, ἀπὸ τοῦ Λύρκου ἀπογόνου τοῦ Λυγκέως, τοῦ κατοικήσαντος ἐκεῖ.

Ἡ δὲ Ὑπερμνήςρα κριθεῖσα ἔμπροσθεν τῶν Ἀργείων διὰ τὴν παρακοὴν, καὶ ἀπολογηθεῖσα φρονίμως, ἐδικαιώθη· ὅθεν ὠνομάσθη Κριτήριον ὁ τόπος ἐκεῖνος, ὅπου ἔκτισεν ἱερὸν τῆς Πειθοῦς Ἀρτέμιδος. Τέλος δὲ ἐξιλεωθεὶς ὁ Δαναὸς, ἔδωκεν αὐτὴν γυναῖκα πρὸς τὸν Λυγκέα, καὶ ἐγέννησαν τὸν Ἄβαντα (α). Καὶ οὕτως ἐπιςρέφει τὸ βασίλειον τοῦ Ἄργους εἰς τοὺς ἀπογόνους τοῦ Αἰγύπτου.

Ἡ δὲ Ἀμυμώνη ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν πρῶτον Ναύπλιον, ὅςτις ἦτον ναύαρχος ἔμπειρος, καὶ κτίσας τὴν Ναυπλίαν ἐβασίλευεν ἐκεῖ· ἔλαβε συνοίκους

(α) Ἀπολλόδωρ. Αὐτόθι. Παυσαν. Ἀχαΐκ. Κα'. Κορινθ. ΙΘ'. 6. Κ. 5. Κα'. 1. Ὑγῖν. 273.

καὶ πολλοὺς Αἰγυπτίους, οἵτινες ἦλθον μὲ τὸν Δαναόν. Διωχθέντες δὲ ὕςερον ἐκεῖθεν οἱ Αἰγύπτιοι, ἦλθον εἰς τὴν Μυθονην τῆς Μεσσηνίας. Οὗτος δὲ ἐγέννησεν υἱὸν Πρoῖτον καλούμενον, ὁ δὲ Προῖτος τὸν Λέρνον, ὅςτις ἔκτισε τὴν Λέρνην. Οὗτος δὲ τὸν Ναύβολον, ὁ δὲ Ναύβολος τὸν Κλυτόναον, καὶ ὁ Κλυτόναος τὸν νεώτερον Ναύπλιον, ὅςτις ἦτον ναύτης ἔμπειρος, ὡς καὶ οἱ πρόγονοι αὐτοῦ. Οὗτος δὲ πλέων τὴν θάλασσαν ἐλυπεῖτο καὶ ἔκλαιε τοὺς πνιγομένους, καὶ διὰ τοῦτο λέγουσιν, ὅτι ἐφοβεῖτο τὸν θάνατον· ἀπέθανεν ὅμως καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοιούτου θανάτου. Ἐγένετο δὲ μακροβιώτατος. Εἶχε γυναῖκα τὴν Κλυμένην τοῦ Κατρέως, ἢ τὴν Φιλύραν, ἢ τὴν Ἡσιόνην, καὶ ἐγέννησε τὸν Παλαμήδην, Οἴακα καὶ Ναυσιμέδοντα.

Ὅτε δὲ ἐφόνευσαν τὸν Παλαμήδην, ἦλθεν εἰς τὴν Τρῳάδα ζητῶν ἐκδίκησιν. Ἀλλ' οἱ Ἕλληνες δὲν ἔδωκαν ἀκρόασιν, προκατειλημμένοι ὄντες ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως· ὅθεν ἐπιςρέψας εἰς τὴν Ἑλλάδα, περιήρχετο τὰς πόλεις, διαβάλλων αὐτοὺς πρὸς τὰς γυναῖκας αὐτῶν, ὅτι ἔλαβον ἄλλας γυναῖκας καὶ παλλακίδας, καὶ κομίζουσιν αὐτὰς εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἀλλαχοῦ δὲ ἔπεμπε τὸν Οἴακα ἐπὶ τούτῳ. Ταῦτα δὲ δὲν ἐφαίνοντο ἀπίθανα, ἐπειδὴ βεβαίως ἔμαθον τὰς ἐκεῖ περὶ τῶν τοιούτων φιλονεικίας· ὅθεν διεφθάρησαν αἱ γυναῖκες τοῦ Ἀγαμέμνονος, τοῦ Διομήδους, τοῦ Ἰδομενέως, καὶ ἄλλαι.

Ὅτε δὲ ἐπέςρεφον ἐκ τῆς Τρῳάδος, αὐτὸς ἐφύλαττεν εἰς τὴν ἄκραν τῆς Εὐβοίας Καφηρέαν, ὅπου ἔκαιε πῦρ, ἐν ᾧ ἐκεῖνοι ἐζήτουν λιμένα τὴν νύκτα, ἀναγκαζόμενοι ὑπὸ τῆς τρικυμίας. Ἰδόντες τοίνυν τὸ πῦρ, καὶ νομίσαντες, ὅτι ἐκεῖ ἦτον ὁ λιμὴν, ἔπεσον εἰς τὰς πέτρας, καὶ ἐπνίγησαν. Ὅσοι δὲ ἐξήρχοντο εἰς τὴν γῆν κολυμβῶντες, ἐφονεύοντο ὑπ' αὐτοῦ· Μαθὼν δὲ, ὅτι ὁ Ὀδυσσεὺς δὲν ἦτον ἐκεῖ, ἦλθεν εἰς τοσαύτην μανίαν, ὥςε ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνί-

γη. Διὰ τοῦτο ἦλθον οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ὕςερον εἰς βοήθειαν τοῦ Αἰγίσθου, καὶ ἐφονεύθησαν ὑπὸ τοῦ Πυλάδου. Ὁ Σοφοκλῆς ἔγραψε τραγῳδίαν αὐτοῦ, πλὴν δὲν σώζεται (α). Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι ἦτον καὶ ἐν τῇ ἐκςρατείᾳ τῶν Ἀργοναυτῶν.

Ὁ δὲ Παλαμήδης υἱὸς τῆς Κλυμένης τοῦ Κατρέως ὤν, ἦλθεν εἰς τὴν Κρήτην μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κατρέως, ἵνα πληρονομήσῃ τὸ μέρος τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ τότε συνέβη ἡ ἁρπαγὴ τῆς Ἑλένης. Ἐπιςρέψας δὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐπέμφθη πρέσβυς εἰς ζήτησιν τῆς Ἑλένης, πεπαιδευμένος καὶ λόγιος ὤν. Ἐπέςρεψεν ὅμως ἄπρακτος, ἔπειτα ἦλθεν εἰς τὸν πόλεμον καὶ αὐτὸς μὲ τριάκοντα πλοῖα ἐκ τῆς Εὐβοίας. Ἀλλ' ὁ Ὅμηρος ἀναφέρει ἄλλους ςρατηγοὺς τῶν Εὐβοέων, περὶ τούτου δὲ οὐδὲν λέγει· ὅθεν ἀγνοεῖται ἡ πατρὶς τοῦ Παλαμήδους. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν αὐτὸν Ἀργεῖον καὶ ἀνεψιὸν τοῦ Ἀγαμέμνονος, λέγοντες Ἀτρέα ἀντὶ Κατρέα τὸν πατέρα τῆς Κλυμένης. Ἦτον δὲ σοφώτατος ἄνθρωπος, καὶ συνετώτατος, ὥςε αὐτὸς ἀνεκάλυψε τὴν πανουργίαν τοῦ Ὀδυσσέως. Περιεφέρετο δὲ εἰς τὴν Αὐλίδα τὶς γυνὴ ἀνδρεῖα ἐνδεδυμένη μεταξὺ τοῦ ςρατεύματος, θυγάτηρ τινὸς Τραχίωνος Καρυςίου, καὶ μόνον ἐκεῖνος ἐγνώρισεν αὐτήν, καὶ τὴν ἐλιθοβόλησαν. Ἀγανακτήσαντες δὲ οἱ Ἕλληνες κατὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος διὰ τὴν Ἰφιγένειαν, ἤθελον αὐτὸν ἀρχιςράτηγον. Κατ' ἄλλους δὲ ἦλθεν ὕςερον εἰς τὴν Τρῳάδα. Ἄλλοι ὅμως λέγουσιν, ὅτι συνέπλευσε καὶ αὐτὸς μετὰ πάντων τῶν Ἑλλήνων, παραμυθῶν αὐτοὺς καὶ συμβουλεύων· ἐπειδὴ ἐφαίνοντο διοσημεῖα κατὰ τὸν πλοῦν, κεραυνοί, ἀςραπαί, βρονταί, κομῆται, τόξα καὶ λοιπά, καὶ ἐξέπληττον

(α) Ἀπολλόδ. Αὐτόθι. Παυσαν. Ἀρκαδικ. Μη'. Κορινθ. Λη'. Μεσσην. Λϛ'. Ἀττικ. Κβ'. β'. Ἀπολλών. Α'. 138. καὶ Σχολ. Διόδ. Δ'. λβ'. Λυκόφρ. 338. 1093. Ὑγῖν. 116. 169. Ἰωνιά 321. Φαβρίκ. Β'. ιζ'. 3.

τοὺς ἄλλους. Ἐκεῖνος ὅμως ἔλεγεν, ὅτι εἶναι αἴσια πρὸς αὐτοὺς, καὶ ἀπαίσια πρὸς τοὺς ἐχθροὺς, κατ' ἀνατολὰς φαινόμενα. Ὅτε δὲ κατεσκήνωσαν εἰς τὴν Μυσίαν, μετὰ τὴν ἀνακωχὴν* καὶ ἀναγνώρισιν τοῦ Τηλέφου, καὶ ἥρπαζον οἱ λύκοι τὰ ὑποζύγια, ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς λαβὼν τοξοφόρους, ἀνέβαινεν εἰς τὸ ὄρος, νὰ φονεύσῃ αὐτούς· ἐκεῖνος δὲ ἔλεγεν, ὅτι τὸ σημεῖον προμηνύει λοιμὸν, καὶ νὰ μὴ διώκωσι ματαίως τοὺς λύκους, ἀλλὰ νὰ προφυλάττωνται, μὴ τρώγοντες καὶ κρέας. Ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς φθονῶν τὴν δόξαν αὐτοῦ, ἔλεγε τὰ ἐναντία. Ὅμως οἱ Ἕλληνες ἐπείθοντο εἰς ἐκεῖνον, καὶ ἀπέφυγον τὴν ἀσθένειαν, καὶ ἄλλα πολλὰ κακά.

Ἐπειδὴ δὲ ἔμειναν εἰς τὴν Τρῳάδα δύο χρόνους ἄνευ τινὸς ἐπιχειρήσεως, καὶ ἐγόγγυζον οἱ Ἕλληνες κατὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἐδημηγόρει ὁ Παλαμήδης, ζητῶν τὴν ϛρατηγίαν· ἀνθίϛατο ὅμως πρὸ πάντων εἰς τοῦτο ὁ Ἀχιλλεύς. Ἔπειτα δὲ ἐπέμφθη ὁ Ὀδυσσεὺς εἰς τὴν Θράκην διὰ τροφὰς, καὶ δὲν εὐδοκίμησεν. Ὅθεν ὀνειδίσας αὐτὸν ἐκεῖνος ὡς ἀνάξιον, ϛρατεύει καὶ κομίζει ἀφθονίαν τροφῶν· ὅθεν ὁ Ὀδυσσεὺς μισῶν αὐτὸν καὶ πρότερον διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς πανουργίας, φθονῶν δὲ καὶ τὴν τοσαύτην δόξαν καὶ ὑπόληψιν αὐτοῦ διὰ τὴν ἀρετὴν, λέγει πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα, ὅτι ὁ Παλαμήδης πείθει τοὺς Ἕλληνας, νὰ κηρύξωσιν ἀρχιϛράτηγον τὸν Ἀχιλλέα. Ἐπίϛευσε τοίνυν ὁ Ἀγαμέμνων, ἐπειδὴ ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ Παλαμήδης ἦσαν φίλοι, καὶ μάλιϛα τότε δὲν ἦσαν ἐκεῖ, ἀλλ' ἐπόρθουν τὰς πέριξ πόλεις, πεμφθέντες ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Τότε ἐπορθήσαν εἴκοσι τρεῖς πόλεις, καὶ ἔλαβον ἄπειρα λάφυρα καὶ αἰχμαλώτους, καὶ τὴν Βρισηΐδα καὶ Χρυσηΐδα.

Συμφωνοῦσι τοίνυν ὁ Ἀγαμέμνων καὶ Ὀδυσσεὺς, λαμβάνουσί τινα Τρῳαδίτην αἰχμάλωτον, ὅςτις ἐκόμιζε χρήματα πρὸς τὸν Σαρπηδόνα· ἀναγκάζουσιν αὐτὸν, καὶ γράφει ἐπιϛολὴν πλαϛὴν, ἐκ μέρους τοῦ Πριάμου πρὸς τὸν Παλαμήδην περὶ προδοσίας, ἐν ᾗ ἦ-

σαν καὶ ταῦτα. Ἰδοῦσοι καὶ τὰ χρήματα, νὰ μοὶ παραδώσῃς τὸ Ἑλληνικὸν ςρατόπεδον κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν σου. Ἔπειτα φονεύουσι τὸν Τρωαδίτην, καὶ πείθουσι μὲ δῶρα τὸν δοῦλον τοῦ Παλαμήδους, νὰ κρύψῃ εἰς τὴν κλίνην αὐτοῦ τὴν ἐπιςολὴν καὶ τὸ χρυσίον, ὅπερ εἶχεν ὁ Τρωαδίτης. Τούτων οὕτω συσκευασθέντων, συγκροτοῦσιν ἐκκλησίαν, καὶ ἀναφέρουσιν ὡς ὕποπτον τὴν προδοσίαν. Ὁ Παλαμήδης ἦτον τότε εἰς τὴν Λέσβον, ἢ εἰς τὴν Λυρνησσὸν κατ' ἄλλους, μὲ τὸν Ἀχιλλέα ὡς εἴρηται. Ὅθεν ἐφοβήθησαν νὰ τὸν καλέσωσι φανερὰ, νὰ ἀπολογηθῇ, μήπως ἀποςατήσῃ μὲ τὸν Ἀχιλλέα· ἐπειδὴ ἦσαν ἄκροι φίλοι· ἀλλ' ἔγραψαν πλαςὰ, ὅτι ἔχουσι χρείαν μηχανῶν διὰ τὴν πολιορκίαν, τὰς ὁποίας μόνον ἐκεῖνος δύναται νὰ κατασκευάσῃ.

Ἐλθὼν τοίνυν καὶ παῤῥησιασθεὶς εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἶπεν· ἱκαναὶ μηχαναὶ εἶναι οἱ δύο Αἴαντες εἰς πολιορκίαν, ἀγνοῶν τἀληθές. Ἐρωτηθεὶς δὲ περὶ τῆς προδοσίας, ἔμεινεν ἐκςατικὸς, καὶ ὡς ἔξω φρενῶν, θαυμάζων καὶ ἀπορῶν, πόθεν προήρχετο τοῦτο. Ἐπειδὴ δὲ ἀπελογεῖτο, ὅτι εἶναι ἀθῶος, καὶ ἐγίνετο ἀναπόδεικτον τὸ πρᾶγμα, ὁ Ὀδυσσεὺς πλαττόμενος ὡς ὑπερασπιςὴς αὐτοῦ, λέγει, νὰ ἐρευνήσωσιν εἰς τὴν σκηνὴν, εἰς ἀθώωσιν αὐτοῦ δηλονότι, ἐπειδὴ ἄλλην μαρτυρίαν δὲν εὑρίσκουσιν. Εὑρόντες τοίνυν τὸ χρυσίον καὶ τὴν ἐπιςολὴν, ἔχοντες καὶ τὸν δοῦλον μάρτυρα, κατεδίκασαν αὐτὸν, νὰ λιθοβοληθῇ ὡς προδότης. Τινὲς μὲν εἶπον, ὅτι ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδης κατεβίβασαν αὐτὸν εἰς ἓν φρέαρ δολίως, λέγοντες, ὅτι ἦτον ἐκεῖ θησαυρὸς, καὶ οὕτως ἐλιθοβόλησαν αὐτὸν μυςικῶς. Ἄλλοι δὲ, ὅτι ἐψάρευεν ὁ Παλαμήδης, καὶ αὐτοὶ ἔῤῥιψαν αὐτὸν ἐξαίφνης εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ τὸν ἔπνιξαν. Ἄλλοι δὲ, ὅτι ἐφόνευσεν αὐτὸν ὁ Πάρις εἰς τὴν μάχην. Ἀλλ' ἡ κοινὴ γνώμη βεβαιοῖ τὸν διὰ τῆς κρίσεως θάνατον αὐτοῦ· τὰ δὲ ἄλλα ἔπλασαν ἴσως τινὲς φίλοι τοῦ Ὀδυσσέως. Καὶ διὰ τοῦτο λέγουσιν, ὅτι ὠρ-

γίσθη ὁ Ἀχιλλεὺς, καὶ οὐχὶ διὰ τὴν Βρισηΐδα, κατὰ τὸ πλάσμα τοῦ Ὁμήρου.

Ἐλιθοβόλησε δὲ αὐτὸν μόνον τὸ ςράτευμα τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τοῦ Ὀδυσσέως· ἐπειδὴ οὐδεὶς ἄλλος τῶν Ἑλλήνων ἠθέλησε νὰ βάλῃ λίθον, ἀλλ' ἔβλεπον μακρόθεν βαρέως φέροντες τὸ πρᾶγμα· πλὴν ἐφοβοῦντο τὴν δύναμιν τοῦ Ἀγαμέμνονος. Δὲν ἦτον δὲ καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ἐκεῖ. Ὁ δὲ Παλαμήδης οὔτε δειλίαν ἔδειξεν, οὔτε λύπην, οὔτε παρεκάλεσεν, ἀλλὰ λιθαζόμενος ἔλεγε· χαῖρε ἀλήθεια, πρὸ ἐμοῦ γὰρ τέθνηκας. Ἔπειτα δὲ ἐκέλευσεν ὁ Ἀγαμέμνων, νὰ ῥίψωσι τὸ σῶμα αὐτοῦ ἄταφον καὶ ἄκλαυςον, ὡς σῶμα προδότου. Τότε ὁ Τελαμώνιος Αἴας μὴ ὑποφέρων τὴν τοσαύτην καταισχύνην, ἐξέναξε βαρέως· ἔπειτα ἑλκύσας τὸ ξίφος ὥρμησε διὰ μέσου τῶν Ἑλλήνων, καὶ κατεσκόρπισε τὴν ἐκκλησίαν. Εἶτα πεσὼν ἐπὶ τὸ σῶμα τοῦ Παλαμήδους, καὶ ἐναγκαλισάμενος αὐτὸ περιπαθῶς, ἔκλαυσε πικρῶς καὶ ὀδυνηρῶς, ςενάζων καὶ ὀλολύζων, καὶ κατασπαράττων τὴν κόμην αὐτοῦ. Ἔπειτα δὲ ἀφ' οὗ τὸ ἐκήδευσεν ἐντίμως, ἐκόμισεν αὐτὸ εἰς τὴν Λέσβον, καὶ τὸ ἔθαψεν εἰς τὸ ὄρος τῆς Μεθύμνης, Λαπέτυμνον καλούμενον, ἔνθα ἐτίμησαν αὐτὸν ὡς Ἥρωα οἱ ἐγχώριοι, κτίσαντες καὶ ἱερὸν αὐτοῦ. Ὁ δὲ Τζέτζης ἐποίησε τὸ ἑξῆς ἐπίγραμμα.

„Κεῖμαι δὴ Παλαμήδης Ναυπλιάδης Μεθύμνῃ
„Ἀντ' εὐεργεσίης λαϊνέῃ νιφάδι.

Ἐπαιδεύθη δὲ καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Χείρωνος, καὶ ἐγένετο ἐποποιὸς ἄριςος, καὶ φιλόσοφος εὐφυέςατος· ἐπενόησε καὶ πολλὰ τῶν γραμμάτων· τὸ π, φ, καὶ χ· ἢ τὸ α, β, γ, δ, ε, ι, κ, λ, μ, ν, ο, π, ρ, σ, τ, υ. Ὅθεν ἔλεγεν ὁ Ὀδυσσεὺς χλευαςικῶς πρὸς αὐτὸν, νὰ μὴ καυχᾶται καὶ ἐπαίρεται ἐπειδὴ ηὗρε τὸ υ, διότι σχηματίζουσιν αὐτὸ καὶ οἱ Γέρανοι ἱπτάμενοι· ὅθεν ὠνόμαζον τοὺς Γεράνους ὄρνεα τοῦ Παλαμήδους. Ἔτι δὲ ἐπενόησε καὶ τοὺς ἀριθμοὺς, τὸ ςρατιωτικὸν σύνθημα, τὰς τάξεις τῶν ςρατιωτῶν καὶ διαιρέσεις εἰς

τάγματα καὶ λόχους· τοὺς κύβους πρὸς διατριβὴν τοῦ στρατοῦ ἐν τῇ πολιορκίᾳ, τοὺς ὁποίους ἔπαιζε συνήθως μὲ τὸν Θερσίτην. Ἔτι δὲ ἐγίνωσκε καὶ τὴν ἰατρικὴν καὶ ἀστρονομίαν. Διὰ τοῦτο εἶχε τοιαύτην ὑπόληψιν καὶ δόξαν μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων, πάνσοφος ὀνομαζόμενος, ἥτις κατέτρωγε τὴν καρδίαν τοῦ Ὀδυσσέως. Ἀφῆκε δὲ καὶ πολλὰ ποιήματα, τὰ ὁποῖα ἠφάνισεν ὁ Ἀγαμέμνων, ἢ ὁ Ὅμηρος κατ' ἄλλους. Καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἀναφέρει λόγον περὶ αὐτοῦ· ἐπειδὴ ἂν ἀνέφερε τὸν Παλαμήδην, δὲν ἐδύνατο νὰ πλάσῃ τὴν Ὀδύσσειαν. Ὁ Αἰσχύλος, Σοφοκλῆς, καὶ Εὐριπίδης ἔγραψαν τραγῳδίας αὐτοῦ, πλὴν δὲν σώζονται. Ὁ δὲ Εὐριπίδης ἔλεγε καὶ τοῦτο·

„Ἐκάνετ', ἐκάνετε τὰν πάνσοφον, ὦ Δαναοὶ,
„Τὰν οὐδὲν ἀλγύνουσαν ἀηδόνα μοῦσαν.

Τοῦτο δὲ λέγων ἠνίττετο τὸν Σωκράτην, ὥστε ἐδάκρυσε τὸ θέατρον ἅπαν.

Ὁ Παλαμήδης ἦτον μακρόσωμος, λευκὸς, ξανθοκόμης, καὶ πιναροχαίτης, ἐπειδὴ δὲν ἐφρόντιζε περὶ καλλωπισμοῦ, ἀλλὰ περὶ πολέμου καὶ φαλάγγων, καὶ σωτηρίας τῶν στρατιωτῶν· ὅθεν ἐκοιμᾶτο ὅπως εὕρισκεν. Ἀπέθανε δὲ πολὺ νέος, ἐπειδὴ ὁ Πολύγνωτος ἐζωγράφισεν αὐτὸν ἀγένειον ἐν τῇ Λέσχῃ (α). Τοῦτο ἦτον ἄρα τὸ γένος τοῦ Δαναοῦ· περὶ δὲ τῶν ἄλλων θυγατέρων αὐτοῦ οὐδὲν ἀναφέρεται.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ τοῦ Ἄβαντος καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ.

Ὁ μὲν Ἄβας υἱὸς τοῦ Λυγκέως τοῦ Αἰγύπτου

(α) Δίκτ. Α'. α'. ς'. Ὑγῖν. 95. 105. Τζέτζ. ἐν Λυκόφρον. 1090. 386. Προομηρικ. 311. 363. 283. 396. Ὁμηρικ. Ι. καὶ Σχολ. Χιλ. Γ'. 179. Πτολεμ. Ἡφαις. Ε'. Φιλόστρατ. ἐν Ἀπολλων. Βίῳ. Ἀπολλών. 558. Εὐριπίδ. Σχολ. Ὀρέσ. 432. Ἰωνιά. 321. Σουίδ. ἐν Παλαμηδ. Φαβρίκ. Β'. Ις'. 7. Ιζ'. 3. Ιη'. 3.

καὶ τῆς Ὑπερμνήστρας τοῦ Δαναοῦ, ἔδραμε καὶ ἐμήνυσεν αὐτὸς πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ τὸν θάνατον τοῦ Δαναοῦ. Ἐκεῖνος δὲ ἐχάριστεν αὐτῷ τὴν ἀσπίδα, την ὁποίαν κατεσκεύασε πρῶτον αὐτός· ἐπειδὴ ἐκεῖνος νομίζεται εὑρετὴς τῆς ἀσπίδος. Ὁ δὲ Ἄβας ἐκρέμασεν αὐτὴν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἥρας, κατέστησε καὶ τὸν ἀγῶνα Ἡραῖα καλούμενον· ὅθεν ὁ νικητὴς ἐλάμβανεν αὐτήν, καὶ τὴν περιέφερε μετὰ πομπῆς εἰς τὴν πόλιν. Κατ' ἄλλους δὲ ὁ Δαναὸς ἀφιέρωσεν αὐτήν. Ἦτον δὲ μέγας καὶ πολεμικὸς ὁ Ἄβας, ὡς ἐξουσίασε πολλοὺς τόπους τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἀφῆκε πανταχοῦ τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Ἀπ' αὐτοῦ λέγουσιν, ὅτι ὠνομάσθη ἡ Εὔβοια Ἀβαντίς. Ἔκτισε τὰς Ἄβας τῆς Φωκίδος, τὸ Πελασγικὸν Ἄργος, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ὀνομάζει ὁ Πίνδαρος τὸ Ἄργος Ἄβαντος Ἀγυιάς. Τοσοῦτον τρόμον δὲ ἐνέσπειρεν εἰς τὰ ὑποκείμενα ἔθνη, ὥστε ἔφριττον, καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ὅτε ἔβλεπον μόνον τὴν ἀσπίδα αὐτοῦ, καὶ ὑπεττάτοντο. Εἶχε δὲ γυναῖκα τὴν Ὠκάλειαν θυγατέρα τοῦ Μαντινέως, καὶ ἐγέννησε δύο υἱοὺς διδύμους, τὸν Ἀκρίσιον καὶ Προῖτον (α).

Ὁ δὲ Ἀκρίσιος καὶ Προῖτος ἐστασίαζον ἔτι ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρὸς αὐτῶν. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτῶν ἐμάχοντο περὶ τῆς διαδοχῆς, καὶ τότε ἐπενόησαν τὰς ἀσπίδας κατ' ἄλλους. Ὑπερτερήσας δὲ ὁ Ἀκρίσιος ἐδίωξε τὸν Προῖτον, ὅστις ἔφυγεν εἰς τὴν Λυκίαν πρὸς τὸν Ἰοβάτην, ἢ Ἀμφιάνακτα κατ' ἄλλους, καὶ ἔλαβε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἄντειαν, ἢ Σθενέβοιαν γυναῖκα. Λαβὼν δὲ δύναμιν ἐκεῖθεν, ἠνάγκασε τὸν Ἀκρίσιον, καὶ ἐμοίρασαν τὸ βασίλειον. Καὶ ὁ μὲν Ἀκρίσιος ἐβασίλευεν εἰς τὸ Ἄργος, ὁ δὲ Προῖτος εἰς τὴν Τίρυνθα.

(α) Ἀπολλόδ. Β'. β'. 1. Ὑγῖν. 170. 147. Παυσαν. Φωκικ. Λε'. Στράβ. Ι'. α'. 3. Πίνδαρ. Πύθ. Π'. 77. καὶ ἐν λειψάν. 178. Σέρβ. Αἰν. Γ' 286. Βιργίλ. Αὐτόθ. Α'. 121. Ι'. 170. 427. Ὅμηρ. Ἰλ. Ε'. 148. Στέφαν. Ἄβαντ.

Ἔλαβε δὲ γυναῖκα ὁ Ἀκρίσιος τὴν Εὐρυδίκην θυγατέρα τοῦ Λακεδαίμονος, καὶ ἐγέννησε μόνον μίαν θυγατέρα τὴν Δανάην. Καὶ ἐπειδὴ ἔλαβε χρησμὸν, ὅτι θέλει φονευθῆ ὑφ' ἑνὸς υἱοῦ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ, κατέκλεισε τὴν Δανάην εἰς θάλαμον χαλκοῦν καὶ ὑπόγειον, μὲ τὴν τροφὸν αὐτῆς. Ἀλλ' ὁ Ζεὺς μεταμορφωθεὶς εἰς χρυσῆν βροχὴν, εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον, καὶ ἡ Δανάη ἐγέννησε τὸν Περσέα. Οὗτος δὲ ὁ Ζεὺς ἦτον ὁ Προῖτος, καὶ διὰ τοῦτο συνέβη τὸ μεταξὺ αὐτῶν ἄσπονδον μῖσος. Ἀνέτρεφε τοίνυν τὸ βρέφος ἡ Δανάη ἐν τῷ θαλάμῳ τέσσαρας χρόνους μυστικῶς. Ἀκούσας δὲ ποτε τοὺς κλαθμοὺς ὁ Ἀκρίσιος, καὶ ἐννοήσας τὸ πρᾶγμα, τὴν μὲν τροφὸν ἐφόνευσε, τὴν δὲ Δανάην παρέστησεν εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Ὁρκίου Διὸς, ἵνα μαρτυρήσῃ πόθεν ἔχει τὸ βρέφος. Ἐκείνη δὲ ἔλεγεν, ἐκ τοῦ Διός· ὅθεν ὀργισθεὶς, ἔκλεισεν αὐτήν τε καὶ τὸ βρέφος εἰς κιβώτιον, καὶ ἔῤῥιψεν αὐτὸ εἰς τὴν θάλασσαν. Μαθὼν δὲ ὕστερον ὅτι ἔρχεται ὁ Περσεὺς, καὶ φοβούμενος τὸν χρησμὸν, ἔφυγεν εἰς τὸν Τεύταμον βασιλέα τῶν Λαρισσαίων, ὅστις ἑώρταζεν ἀγῶνα γυμνικὸν εἰς τιμὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Ἐλθὼν δὲ καὶ ὁ Περσεὺς εἰς τὸν Ἀγῶνα, καὶ ἀγωνιζόμενος, ἐφόνευσε τὸν Ἀκρίσιον ἀκουσίως μὲ τὸν δίσκον, μὴ γνωρίζων αὐτὸν παντάπασι. Καὶ οὕτως ἐπληρώθη ὁ χρησμός. Κατ' ἄλλους δὲ, ἐγνώρισεν αὐτὸν, καὶ τὸν ἔπεισε νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὸ Ἄργος, καὶ ἔπειτα ἐγένετο ὁ ἀγών. Ἀγωνιζομένου οὖν τοῦ Περσέως, ἐκυλίσθη ὁ δίσκος, καὶ ἐπλήγωσε τὸν Ἀκρίσιον εἰς τὸν πόδα, καὶ οὕτως ἀπέθανε, καὶ ἔθαψαν αὐτὸν ἔμπροσθεν τῆς πόλεως, ἔκτισαν καὶ Ἡρῷον αὐτοῦ οἱ Λαρισσαῖοι. Κατ' ἄλλους δὲ ἦλθεν ὁ Ἀκρίσιος, ὅτε ἑώρταζεν ὁ Περσεὺς τὸν ἀγῶνα τοῦ Πολυδέκτου, καὶ ἐκεῖ ἐφόνευσεν αὐτόν. Ὁ Σοφοκλῆς ἔγραψε τραγῳδίαν τοῦ Ἀκρισίου, ἀλλὰ δὲν σώζεται (α).

(α) Ἀπολλόδ. Β'. 6. 1. Ἰωνιά. 334. Τζέτζ. ἐν Λυκόφρ. 838. Ὑγῖν. 63. 273. Παυσαν. Κορινθ. Ις', Φωκικ. Β'. Ιζ'. 3.

Ὁ δὲ Προῖτος ἐγέννησε τρεῖς θυγατέρας, Λυσίππην, Ἰφινόην, καὶ Ἰφιάνασσαν, τὰς Προιτίδας καλουμένας, αἵτινες ἐμάνησαν, καὶ ἐθεράπευσεν αὐτὰς ὁ Μελάμπους ὡς εἴρηται· Ἐγέννησε δὲ καὶ ἕνα υἱὸν Μεγαπένθην. Ἐβασίλευσε τοίνυν μετὰ τοῦτον ὁ Μεγαπένθης, καὶ τότε ἐγένετο ἡ ἀλλαγὴ τῶν βασιλείων, καὶ ἔλαβεν ὁ Περσεὺς τὴν Τίρυνθα, ὁ δὲ Μεγαπένθης τὸ Ἄργος. Ὁ δὲ Μεγαπένθης ἐγέννησε τὸν Ἀναξαγόραν, καὶ ἐπὶ τῆς βασιλείας τούτου συνέβη ἡ μανία τῶν γυναικῶν, καὶ τότε διῃρέθη τὸ βασίλειον τοῦ Ἄργους εἰς τρία μέρη κατ' ἄλλους. Καὶ οἱ μὲν ἀπόγονοι τοῦ Μελάμποδος ἐβασίλευσαν ἓξ ἄνδρες εἰς τὸ μέρος αὐτῶν μέχρις Ἀμφιλόχου τοῦ Ἀμφιαράου. Οἱ δὲ Ἀπόγονοι τοῦ Βίαντος ἐβασίλευσαν εἰς τὸ μέρος αὐτῶν πέντε βασιλεῖς μέχρι Κυανίππου τοῦ Αἰγιαλέως. Οἱ δὲ ἐγχώριοι, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀναξαγόρου καὶ Ἀναξαγορίδαι καλούμενοι, ἐβασίλευσαν περισσότερον καιρὸν εἰς τὸ μέρος αὐτῶν· ἐπειδὴ ὁ Ἀναξαγόρας ἐγέννησε τὸν Ἀλέκτορα, ὁ δὲ Ἀλέκτωρ τὸν Ἶφιν, ὅστις ἦτον ἄτεκνος, καὶ ἀφῆκε διάδοχον τὸν Σθένελον υἱὸν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Καπανέως· Οὗτος δὲ ἀφῆκε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Κυλάβαριν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Κυάνιππος ὁ τελευταῖος ἀπόγονος τοῦ Βίαντος ἀπέθανεν ἄτεκνος, ὁ δὲ Ἀμφίλοχος τελευταῖος ἀπόγονος τοῦ Μελάμποδος ἔφυγεν, ἔμεινεν ὁ Κυλάβαρις διάδοχος τῶν τριῶν βασιλείων τοῦ Ἄργους. Καὶ τότε ἡνώθη πάλιν τὸ βασίλειον εἰς μίαν διοίκησιν. Ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ Κυλάβαρις ἄτεκνος, καὶ τότε ἔλαβεν αὐτὸ ὁ Ὀρέστης, ὡς ῥηθήσεται ἐκεῖ. Ἔπειτα δὲ ἔλαβον αὐτὸ οἱ Ἡρακλεῖδαι ἐπὶ Τισαμενοῦ (α).

(α) Ἀπολλόδ. Αὐτόθι. Ὑγῖν. 57. 244. Ὀβίδ. Μετ. Ε΄. 283. Παυσαν. Κορίνθιακ. Ιη΄. 4. 5. 6.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Περὶ τοῦ Περσέως καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ.

Ὁ δὲ Περσεὺς καὶ ἡ Δανάη περιφερόμενοι εἰς τὴν θάλασσαν, ἐξῆλθον εἰς τὴν Σέριφον κεκλεισμένοι ἐν τῷ κιβωτίῳ, ὅπου ψαρεύων ὁ Δίκτυς, εὗρεν αὐτοὺς κατὰ τύχην. Ἀνοίξας οὖν τὸ κιβώτιον, καὶ μαθὼν πάντα, ὅτι ἦσαν καὶ συγγενεῖς αὐτοῦ ἐκ μητρὸς, ἔλαβεν αὐτοὺς εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, καὶ τὸν μὲν Περσέα ἀνέτρεφεν ὡς ἴδιον υἱὸν, ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀθηνᾶς, τὴν δὲ Δανάην ἐπεμελεῖτο ἐντίμως. Ὁ δὲ ἀδελφὸς αὐτοῦ Πολυδέκτης βασιλεὺς ὢν τῆς νήσου, ἤθελε τὴν Δανάην ἢ γυναῖκα, ἢ ἄλλως πως· ἀλλ' εὕρισκεν ἐμπόδιον τὸν Περσέα, ἐν ἡλικίᾳ ἱκανῇ ὄντα τότε· ὅθεν ἐκάλεσε πολλοὺς εἰς εὐωχίαν, ἐν οἷς καὶ τὸν Περσέα, καὶ εἶπεν, ὅτι ζητεῖ ἔρανον τῆς εὐωχίας διὰ τὸν γάμον τῆς Ἱπποδαμείας τοῦ Οἰνομάου. Ὁ δὲ Περσεὺς ἠρώτησε, τὶ ἔρανον ζητεῖ· καὶ ἐκεῖνος εἶπεν, ἵππον. Καὶ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης σοὶ δίδω ἐγὼ, εἶπεν ὁ Περσεύς. Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐκόμισαν ἅπαντες τὸν ἵππον· δὲν ἐδέχετο ὅμως τοῦ Περσέως τὸν ἵππον, λέγων, ὅτι ὑπεσχέθη τὴν Γοργόνα· εἰδὲ μὴ, λαμβάνει τὴν μητέρα αὐτοῦ. Ὅθεν ὁ Περσεὺς ἀναγκασθεὶς εἰς τοιοῦτον κίνδυνον διὰ τὴν νεανικὴν ὑπόσχεσιν, ἐκάθησεν εἰς τὴν ἄκραν τῆς νήσου θλιβόμενος καὶ συλλογιζόμενος. Τότε ἐφάνη ὁ Ἑρμῆς καὶ ἡ Ἀθηνᾶ πρὸς αὐτὸν, καὶ εἶπον, νὰ μὴ λυπῆτε, ἐπειδὴ γίνονται ὁδηγοὶ αὐτοῦ εἰς τὸ ἐπιχείρημα. Ὁδηγούμενος οὖν οὕτως, ἦλθε πρῶτον εἰς τὰς Γραίας ὡς εἴρηται, ἔπειτα πρὸς τὰς ἀνωνύμους Νύμφας, αἱ ὁποῖαι εἶχον τὴν κυνέην, τὰ πτερωτὰ πέδιλα, καὶ τὴν κίβησιν. Καὶ τὴν μὲν Κυνέην ἐφόρεσεν ὡς περικεφαλαίαν, ἵνα μὴ τὸν βλέπωσι· τὴν δὲ κίβησιν εἰς τοὺς

ὤμους ὡς φαρέτραν, τὰ δὲ πέδιλα εἰς τοὺς πόδας, ἵνα πετᾷ. Λαβὼν δὲ καὶ ἅρπην ἀδαμαντίνην παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ, ἐπέτασεν εἰς τὸν ἀέρα καὶ περάσας τὸν Ὠκεανὸν, κατέλαβε τὰς Γοργόνας κοιμωμένας, καὶ πλησιάζει ὀπισθοπορῶν, ἵνα μὴ ἀπολιθωθῇ, βλέπων εἰς ἀσπίδα χαλκῆν ὡς εἰς κάτοπτρον τὴν Γοργόνα· Ἡ δὲ Ἀθηνᾶ διεύθυνε τὴν χεῖρα αὐτοῦ πρὸς τὸν τράχηλον τῆς Γοργόνος. Καὶ οὕτως ἔκοψεν αὐτὴν μὲ τὴν ἅρπην, ἔπειτα τὴν ἔβαλεν εἰς τὴν κίβησιν καὶ ἀνεχώρισεν. Ἐνόησαν μὲν τοῦτο εὐθὺς αἱ ἀδελφαὶ τῆς Μεδούσης, καὶ ὥρμησαν κατόπιν, πλὴν δὲν τὸν ἔβλεπον, ἐπειδὴ ἐφόρει τὴν κυνέην. Ἄλλοι δὲ εἶπον σαφέςερον τὸν μῦθον· ὅτι ὁ Ἥφαιςος ἔδωκεν αὐτῷ τὴν ἅρπην, ὁ Ἑρμῆς τὰ πέδιλα, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ κρυςαλίνην ἀσπίδα, ἐν ᾗ κατώπτρισε τὴν Γοργόνα· καὶ ὅτι ἔπεμψεν αὐτὸν προςακτικῶς ὁ Πολυδέκτης, ἵνα φονευθῇ.

Ἐπιςρέφων δὲ ἐκεῖθεν μετεμόρφωσε τὸν Ἄτλαντα, ἔπειτα διὰ τῆς Λιβύας ἦλθεν εἰς τὴν Αἰθιοπίαν. Καὶ ἐπειδὴ ἔςαζεν εἰς τὸν δρόμον τὸ αἷμα ἐκ τῆς Γοργόνος, ἐγεννήθησαν τοσαῦτα δηλητήρια θηρία εἰς τοὺς τόπους ἐκείνους. Ἐκεῖ δὲ φονεύσας τὸ κῆτος, καὶ ἐλευθερώσας τὴν Ἀνδρομέδαν, ἔλαβεν αὐτὴν γυναῖκα, ἀπελίθωσε καὶ τὸν ἐπίβουλον Φινέα, καὶ τοὺς ὀπαδοὺς αὐτοῦ. Ἐκεῖθεν δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Παλαιςίνην, ἔπλυνε τὰ ἐνδύματα καὶ τὰς χεῖρας αὐτοῦ, ἡματωμένας οὔσας ἔτι ἀπὸ τοῦ κήτους, εἰς μίαν πηγὴν πλησίον τῆς Ἰόππης· καὶ διὰ τοῦτο ἐγένετο ξανθὸν τὸ ὕδωρ αὐτῆς. Ἐκεῖθεν δὲ ἀνερχόμενος διὰ τῆς Κιλικίας, ἔλαβε καὶ τοὺς Κύκλωπας ἐκ τῆς Λυκίας· ἔπειτα ἐπιςρέψας εἰς τὴν Σέριφον, εὗρε τὸν Δίκτυν καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ κεκρυμμένους εἰς τοὺς ἀσύλους βωμοὺς διὰ τὴν βίαν τοῦ Πολυδέκτου. Ὁ δὲ Πολυδέκτης εἶχε συμπόσιον εἰς τὰ βασίλεια αὐτοῦ. Παῤῥησιασθεὶς οὖν εἰς τὸ συμπόσιον, καὶ δείξας τὴν Γοργόνα, τοὺς ἀπελίθωσεν ὅλους. Κατ' ἄλλους δὲ, εἶπε πρὸς τὸν Πολυδέκτην, νὰ συνάξῃ τοὺς Σεριφίους πάντας, ἵνα δείξῃ πρὸς αὐτοὺς τὴν Γοργόνα. Καὶ

τούτου γενομένου, ἀπελιθώθησαν. Καταςήσας δὲ τὸν Δίκτυν βασιλέα, ἑώρτασεν ἀγῶνα ἐπιτάφιον τοῦ Πολυδέκτου· ἔπειτα ἀπέδωκε πάλιν τὰ ὅπλα, ὅθεν ἔλαβεν αὐτά· τῇ δὲ Ἀθηνᾶ ἔδωκε τὴν Γοργόνα. Μετὰ δὲ ταῦτα λαβὼν τὴν Δανάην, Ἀνδρομέδαν καὶ τοὺς Κύκλωπας, ἦλθεν εἰς τὸ Ἄργος, ἐπιθυμῶν νὰ ἰδῇ τὸν πάππον αὐτοῦ. Ἐπειδὴ τοίνυν ἐφονεύθη ἄτεκνος, ὡς εἴρηται, ὁ Ἀκρίσιος, ἔμεινεν ἡ διαδοχὴ εἰς αὐτόν.

Αἰσχυνόμενος ὅμως νὰ κατοικήσῃ εἰς τὸ Ἄργος διὰ τὸν θάνατον τοῦ πάππου αὐτοῦ, παρεκάλεσε τὸν Μεγαπένθην, καὶ ἔλαβεν ἐκεῖνος τὸ Ἄργος, καὶ αὐτὸς τὴν Τίρυνθα· ἔπειτα ἔκτισε τὴν Μίδεαν καὶ τὰς Μυκήνας· ἐπειδὴ ἔπεσεν ἐκεῖ ὁ μύκης τοῦ ξίφους αὐτοῦ· ἢ ἐπειδὴ διψήσας ἐκεῖ, ἔκοψέ τινα μύκητα, μανιτάριον, καὶ ἐξῆλθεν ὕδωρ ἐκ τῆς ῥίζης. Ἀλλ' ὁ Ὅμηρος ἀναφέρει καὶ γυναικατινὰ ἐπίσημον Μυκήνην, θυγατέρα τοῦ Ἰνάχου, καὶ γυναῖκα τοῦ Ἀρέςορος. Ἄλλοι δὲ εἶπον καὶ ἄλλα παραδοξότερα, περὶ ὧν οὐδὲν κατεπείγει λέγειν, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἐπισήμων ὁμωνύμων εὑρισκομένων. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐπολέμησε τὸν Διόνυσον. Αὐτὸς ἐπενόησε καὶ τὸν δίσκον κατά τινας. Τέλος δὲ ἐφόνευσε καὶ τὸν Προῖτον πρότερον, καὶ διὰ τοῦτο ἐφόνευσε καὶ αὐτὸν ὁ Μεγαπένθης.

Ἐτίμησαν δὲ αὐτὸν καὶ οἱ Αἰγύπτιοι, λέγοντες, ὅτι κατάγεται ἐκεῖθεν· ἐπειδὴ ὁ Δαναὸς ἦτον ἐκ τῆς Χέμμεως· καὶ ὅτι ἦλθεν ὁ Περσεὺς εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἐπιςρέφων ἐκ τῆς Λιβύας, καὶ ἐγνώρισε τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ, καὶ εἶπε νὰ ἑορτάζωσιν ἀγῶνα γυμνικὸν εἰς τιμὴν αὐτοῦ, ὅςτις ἐγίνετο καὶ ἐπὶ Ἡροδότου εἰς τὴν Χέμμιν μόνον· ἐπειδὴ οἱ Αἰγύπτιοι δὲν εἶχον τοιούτους ἀγῶνας. Εἶχον καὶ ἱερὸν αὐτοῦ τετράγωνον, καὶ ναὸν καὶ ἄγαλμα. Ἐνίοτε δὲ ἐφαίνετο καὶ τὸ σανδάλιον αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον εἶχε δύο πηχῶν μέγεθος, καὶ τότε ἐγίνετο εὐφορία εἰς ἅπασαν την Αἴγυπτον. Εἶχον καὶ μεταξὺ Μυκηνῶν καὶ Ἄργους Ἡρῷον αὐτοῦ, καὶ

τέμενος ἐν Ἀθήναις· ἐν δὲ τῇ Σερίφῳ εἶχε τὰς μεγίςας τιμάς.

Ἐγέννησε δὲ ἐκ μὲν τῆς Ἀνδρομέδας τὸν Πέρσην ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ ἔτι ὢν, καὶ ἀφῆκεν αὐτὸν ἐκεῖ διάδοχον τοῦ Κηφέως. Οὗτος ἦλθεν ὕςερον εἰς τὴν Περσίαν, καὶ ἐπόλισε τὴν χώραν Ἀρταίαν τότε καλουμένην, ἥτις ἦτον ἐπαρχία τῆς ἀπ' αὐτοῦ ὀνομασθείσης Περσίας. Οἱ δὲ ἐγκάτοικοι τῆς Ἀρταίας ἐνομίζοντο Ἥρωες τῆς Περσίας διὰ τὴν ἀρχαιότητα αὐτῶν· ὅθεν ὁ Διονύσιος λέγει τὸ γένος τοῦτο βασιλεύτατον, καὶ εὐγενέςατον, ὡς ἐκ τοῦ Διὸς καταγόμενον (α).

Ἐγέννησε δὲ ὕςερον εἰς τὰς Μυκήνας τὸν Ἀλκαῖον, Σθένελον, Ἕλειον, Μήςορα, Ἠλεκτρύονα, καὶ τὴν Γοργοφόνην, ἣν ἔλαβεν ὁ Περιήρης.

Ὁ μὲν Ἀλκαῖος λαβὼν γυναῖκα τὴν Ἱππονόμην τοῦ Μενικέως ἐκ τῶν Θηβῶν, ἐγέννησε τὸν Ἀμφιτρύωνα, καὶ τὴν Ἀναξώ. Κατ' ἄλλους δὲ, ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἦτον Φευεάτις Λαονόμη καλουμένη. Τινὲς δὲ λέγουσι καὶ τὴν Τίρυνθα ἀδελφὴν τοῦ Ἀμφιτρύωνος, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ πόλις.

Ὁ δὲ Σθένελος λαβὼν γυναῖκα τὴν Νικίππην τοῦ Πέλοπος, ἐγέννησε τὴν Ἀλκινόην, Μέδουσαν, καὶ τὸν Εὐρυσθέα.

Ὁ δὲ Ἕλειος ἔκτισε τὴν πόλιν Ἕλος ἀπ' αὐτοῦ ὀνομασθεῖσαν, ἀφ' ἧς ὠνομάσθησαν οἱ εγκάτοικοι Εἵλωτες, τὰ δυςυχέςατα ἀνδράποδα τῶν Λακεδαιμονίων. Κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ Ἕλους, τόπου ὑδατώδους, ὠνομάσθη ἡ πόλις.

Ὁ δὲ Μήςωρ λαβὼν τὴν Λυσιδίκην τοῦ Πέλοπος, ἐγέννησε τὴν Ἱπποθόην, τὴν ὁποίαν ἁρπάσας ὁ Ποσει-

---

(α) Ἀπολλόδ. Β΄. Δ΄. 1. — Παυσαν. Λακωνικ. ΙΖ΄. Μεσσην. Λϛ΄. Κορινθ. Ιϛ΄. Ιη΄. Τζέτζ ἐν Λυκόφρ. 838. Ἰωνιά. 335. Ἐρατοσθέν. Καταςερ. Κβ΄. Λουκιαν. Δ΄. Θ΄. Κβ΄. Ὑγῖν 64. 244. Ἡρόδοτ Εὐτέρπ. 91. Πίνδαρ. Πυθ. Ιβ΄. 12. 15. καὶ Σχολ. Ὅμηρ. Ὀδυσ. Β΄. 120.

δῶν, ἐγέννησεν εἰς τὰς Ἐχινάδας νήσους τον Τάφιον, ὅστις περάσας εἰς τὴν Κεφαλληνίαν, ἔκτισε τὴν πόλιν Τάφον, τὴν ἔπειτα Ταφιοῦσαν καλουμένην. Ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ καί τις ἐκεῖ πλησίον νῆσος· ἐγέννησε καὶ τὸν Πτερέλαον, τὸν ὁποῖον ἔκαμεν ὁ Ποσειδῶν ἀθάνατον, βαλὼν εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ χρυσῆν τρίχα. Οὗτος δὲ ἐγέννησεν ἓξ παῖδας, τὸν Χρόμιον, Τύραννον, Ἀντίοχον, Χερσιδάμαντα, Μήςορα, Εὐήνορα, καὶ τὴν Κομαιθώ. Κατ' ἄλλους δὲ ὠνομάζετό τις υἱὸς αὐτοῦ Τηλεβόας, καὶ ἀπ' ἐκείνου ὠνομάσθησαν Τηλεβόες οἱ Κεφαλληνεῖς. Κατ' ἄλλους δὲ οἱ Τηλεβόες ἦσαν περὶ τὴν Ἀκαρνανίαν βίον ληςρικώτατον διάγοντες. Καὶ ὡς λέγει ὁ Ὅμηρος, ἐλήςευον ὅλην τὴν μεσόγειον θάλασσαν, ὥςε ἥρπασαν καὶ ἐκ τῆς Φοινίκης αἰχμάλωτόν τινα γυναῖκα. Ὁ δὲ Ἀκουσίλαος λέγει, ὅτι εἶχε καὶ ἄλλους δύο υἱοὺς ὁ Πτερέλας, τὸν Ἴθακον καὶ Νήριτον, οἵτινες ἦλθον εἰς τὴν Ἰθάκην, καὶ μείναντες ἐκεῖ, ἔκτισαν πόλιν. Καὶ ἀπὸ μὲν τοῦ Ἴθακος ὠνομάσθη ἡ πόλις καὶ ἡ νῆσος Ἰθάκη· ἀπὸ δὲ τοῦ Νηρίτου ὠνομάσθη τὸ ὄρος τῆς Ἰθάκης Νήριτον. Ὁ δὲ Ὅμηρος ἀναφέρει καί τινα Πολύκτορα. Κατ' ἄλλους δὲ ὁ Τηλεβόας ἦτον υἱὸς τοῦ Λέλεγος. Ἄλλοι δὲ φέρουσι γραμματικὰς παραγωγὰς τῶν Τηλεβόων, ὥςε αὐτοὶ ὠνομάζοντο Τάφιοι καὶ Τηλεβόες. Ἂν ὅμως ἦτον υἱὸς τοῦ Λέλεγος ὁ Τηλεβόας, καὶ ὠνομάσθησαν ἀπ' αὐτοῦ οἱ ἐν τῇ Ἀκαρνανίᾳ Τηλεβόες, ἄλλοι ἦσαν οἱ Τάφιοι, καὶ ἄλλοι οἱ Τηλεβόες. Οὗτοι τοίνυν οἱ υἱοὶ τοῦ Περσέως διεμερίσαντο τὸ πατρικὸν βασίλειον, καὶ ἐβασίλευον ἅπαντες, πλὴν οὐδὲν ἀξιόλογον ἴδιον ἀναφέρεται αὐτῶν, ἐκτὸς τοῦ Ἠλεκτρύωνος, Ἀμφιτρύωνος καὶ Εὐρυσθέως. Τινὲς δὲ ἀναφέρουσι καὶ ἄλλον υἱὸν τοῦ Περσέως Κύνουρον, ὅστις ἔκτισε τὴν πόλιν τῆς Ἀργολίδος Κυνουραν.

Ὁ μὲν Ἠλεκτρύων βασιλεύων εἰς τὰς Μυκήνας, ἔλαβε γυναῖκα τὴν ἀνεψιὰν αὐτοῦ Ἀναξώ, καὶ ἐγέννησεν ἐννέα γνησίους παῖδας· τὸν Στρατεβάτην, Γοργοφόνον, Φιλόνομον, Κελαινέα, Ἀμφίμαχον, Λυσινο-

μον, Χειρίμαχον, Ἀνάκτορα, καὶ Ἀρχέλαον· καὶ μίαν θυγατέρα τὴν Ἀλκμήνην, καὶ ἕνα νόθον, τὸν Λυκίμνιον, ἔκ τινος Φρυγίας γυναικὸς Μιδείας καλουμένης. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Μήςωρ ἀπέθανεν ἄτεκνος, ἔλαβεν αὐτὸς τὸ μέρος ἐκείνου. Ἀλλ' ἦλθον ὕςερον οἱ παῖδες τοῦ Πτερελάου ἔχοντες τὸν πάππον αὐτῶν Τάφιον, ἵνα κατας ήσωσιν αὐτὸν βασιλέα εἰς τὸ μέρος τοῦ μητροπάτορος αὐτοῦ Μήςορος. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἤθελεν ὁ Ἠλεκτρύων, ἔκλεψαν τὰς βόας αὐτοῦ καὶ ἔφυγον. Διώξαντες δὲ αὐτοὺς οἱ παῖδες τοῦ Ἠλεκτρύονος, καὶ κροτήσαντες μάχην κρατερὰν, ἐφονεύθησαν ἅπαντες, αὐτοί τε καὶ οἱ Πτερελαΐδαι, ἐκτὸς τοῦ Λυκιμνίου, τοῦ νόθου, καὶ τοῦ Εὐήνορος, οἵτινες δὲν εὑρέθησαν εἰς τὴν μάχην· ἐπειδὴ ὁ μὲν ἦτον ἔτι νέος, ὁ δὲ Εὐήνωρ ἐφύλαττε τὰ πλοῖα τῶν Πτερελαΐδων εἰς τὸν λιμένα. Οἱ δὲ λοιποὶ τῶν Ταφίων διώξαντες τὰς βοῦς μέχρι τῆς Ἤλιδος, ἀφῆκαν αὐτὰς ἐκεῖ, νὰ τὰς φυλάττῃ ὁ τότε βασιλεὺς τῆς Ἤλιδος Πολύξενος. Ὁ δὲ Ἀμφιτρύων ἔλαβεν αὐτὰς, καὶ τὰς ἔφερεν εἰς τὰς Μυκήνας. Ὅθεν ὁ Ἠλεκτρύων παρασκευαζόμενος κατὰ τῶν Ταφίων καὶ Τηλεβόων εἰς ἐκδίκησιν τῶν υἱῶν αὐτοῦ, ἀφῆκε τὸν Ἀμφιτρύωνα ἐπίτροπον τοῦ βασιλείου, καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἀλκμήνης, ἐξορκίσας αὐτὸν, νὰ τὴν φυλάξῃ παρθένον, μέχρι τῆς ἐπιςροφῆς αὐτοῦ. Μετὰ δὲ ταῦτα, παρέδωκεν ὁ Ἀμφιτρύων εἰς αὐτὸν τὰς ῥηθείσας βοῦς. Ἔφυγεν ὅμως μία ἐκ τῆς ἀγέλης, καὶ ἔῤῥιψεν ὁ Ἀμφιτρύων τὸ ῥόπαλον, ἵνα ἐπιςρέψῃ αὐτήν. Ἔπεσε δὲ τὸ ῥόπαλον εἰς τὰ κέρατα αὐτῆς, καὶ ἐκεῖθεν ἀνεπήδησεν εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἠλεκτρύονος κατὰ τύχην, καὶ ἐφόνευσεν αὐτόν· ὅθεν ἔπαυσεν ἡ ἐκςρατεία, καὶ ἔμεινεν ὁ Ἀμφιτρύων βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν.

Ὁ δὲ Εὐρυσθεὺς τοῦ Σθενέλου ἦτον σύγχρονος τοῦ Ἡρακλέους, καὶ ἐκυοφοροῦντο ἀμφότεροι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον. Ἐπειδὴ ὅμως ἦτον σύγχυσις πολλὴ τότε μεταξὺ τῶν Περσειδῶν περὶ τοῦ βασιλείου, εἶχεν ἡ

Ζεὺς, νὰ βασιλεύσῃ, ὅστις γεννηθῇ πρότερον. Ἡ δὲ Ἥρα φθονοῦσα τὸν Ἡρακλέα, συνήργησε, καὶ ἐγεννήθη ὁ Εὐρυσθεὺς ἑπταμηνιαῖος, πρότερον τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις βασιλεύσας ἐδίωξε τὸν Ἡρακλέα· ἔπειτα προσέταξε, νὰ ἐκτελέσῃ τοὺς δώδεκα ἄθλους, ὡς ῥηθήσεται, καὶ πάλιν ἐδίωξεν αὐτόν. Ἔλαβε δὲ γυναῖκα τὴν Ἀντιμάχην τοῦ Ἀμφιδάμαντος, καὶ ἐγέννησε πέντε υἱούς· τὸν Ἀλέξανδρον, Ἰφιμέδοντα, Εὐρύβιον, Μέντορα, Περιμήδην, καὶ τὴν Ἀδμήτην. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἡρακλέους, καταδιώκων τοὺς Ἡρακλείδας, ἐκίνησε πόλεμον κατὰ τῶν Ἀθηναίων, ὅπου ἐφονεύθη αὐτόςτε καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ, καὶ ἔλαβον τὸ βασίλειον οἱ Πελοπίδαι μέχρι τῆς καθόδου τῶν Ἡρακλειδῶν. Ἔθαψαν δὲ αὐτὸν εἰς τὰ Μέγαρα· τὴν δὲ κεφαλὴν αὐτοῦ καθύβρισεν ἡ Ἀλκμήνη (α).

Ὁ δὲ Ἀμφιτρύων ἔλαβε μὲν τότε τὰς Μυκήνας, ἀλλ᾽ ὁ Σθένελος ἐδίωξεν αὐτὸν προφασιζόμενος τὸν ἀκούσιον φόνον, καὶ ἔλαβεν ἐκεῖνος καὶ τὸ βασίλειον τῶν Μυκηνῶν· ὅθεν ἔφυγεν εἰς τὰς Θήβας, ἔνθα ἐδέχθη, καὶ ἐκαθάρισεν αὐτὸν ὁ Κρέων. Εἶχε δὲ καὶ τὴν Ἀλκμήνην, καὶ τότε ἤθελε νὰ λάβῃ αὐτὴν γυναῖκα Ἀλλ᾽ ἐκείνη ἔλεγεν, ὅτι δὲν δέχεται αυτὸν, ἂν δὲν ἐκδικήσῃ πρότερον τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς. Ὅθεν ἐζήτησεν εἰς τοῦτο σύμμαχον καὶ τὸν Κρέοντα· ἐκεῖνος ὅμως ἤθελε, νὰ φονεύσωσι πρῶτον τὴν Καδμείαν ἀλώπεκα· ὅθεν ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ Ἀμφιτρύων, καὶ ἔλαβε τὸν Κέφαλον σύμμαχον διὰ τὴν ἀρετὴν τοῦ κυνὸς, καὶ οὕτως ἐξωλόθρευσαν τὸ θηρίον. Ἔπειτα δὲ λαβὼν τὸν Κρέοντα, Κέφαλον, τὸν Πανοπέα ἐκ τῆς Φωκίδος, καὶ τὸν Ἕλειον τοῦ Περσέως ἐκ τῆς Ἕλους, ἐ-

---

(α) Ἀπολλόδ. Αὐτόθι. Παυσαν. Ἀρκαδικ. Ιδ΄. Λακωνικ. Κ΄. Ἐν Ἀττικ. Μδ΄. Διόδ. Δ΄. Θ΄ Ια΄. Ιβ΄. Στέφαν. ἐν Ἀσταίᾳ, καὶ Μυκήν. καὶ Κυνούρ. καὶ Ἕλει. Διονύσ. Περιηγητ. 1505. καὶ Εὐστάθ. Ὁμηρ. Ὀδυσ. Ο. 426. Σ. 207. καὶ Δίδυμ. Στράβ. Ζ΄. 495.

ςράτευσεν εἰς τὰς νήσους τῶν Τηλεβόων, καὶ ἐλεηλάτησεν αὐτάς. Δὲν ἐδύναντο ὅμως νὰ κυριεύσωσι τὴν Τάφον, ὅπου ἀνθίςατο γενναίως ὁ Πτερέλας ἀθάνατος ὤν. Τέλος δὲ ἀγαπήσασα τὸν Ἀμφιτρύωνα ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ Κομαιθὼ, ἔκοψε τὴν χρυσῆν τρίχα ἀπὸ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, καὶ οὕτως ἐφονεύθη ὁ Πτερέλαος, καὶ ἐκυριεύθη ἡ πόλις. Ἐφόνευσεν ὅμως τὴν Κομαιθὼ ὁ Ἀμφιτρύων διὰ τὴν ἀπιςίαν. Καὶ αὐτὸς μὲν ἐπέςρεψε, τὰς δὲ νήσους ἔδωκε τοῖς συμμάχοις, οἵτινες ἔκτισαν πόλεις ὁμωνύμους. Τότε ὁ Ζεὺς μεταμορφωθεὶς εἰς τὸ σχῆμα τοῦ Ἀμφιτρύωνος, ἔρχεται πρὸς τὴν Ἀλκμήνην, καὶ μένει τρεῖς νύκτας, διηγούμενος τὰ ἐν τῇ ἐκςρατείᾳ συμβεβηκότα. Καὶ οὕτως ἔσπειρεν εἰς τρεῖς νύκτας τὸν τριέσπερον Ἡρακλέα, ἔπειτα ἔφυγεν. Ἐλθὼν δὲ τὴν δευτέραν ἡμέραν ὁ Ἀμφιτρύων, καὶ βλέπων τὴν ἀδιαφορίαν αὐτῆς, ἐθαύμαζεν, ἐρωτῶν τὴν αἰτίαν. Ἐκείνη δὲ εἶπε· πῶς νὰ σὲ ὑποδεχθῶ, μήπως ἦλθες ἤδη· εἶσαι τρεῖς νύκτας ἐνταῦθα κοιμώμενος μετ' ἐμοῦ, καὶ διηγούμενος τὰ τῆς ἐκςρατείας σου· ὅθεν ἐσιώπησε, νομίζων, ὅτι ἠπατήθη ὑπό τινος ἡ γυνὴ, καὶ ἐρωτῶν νὰ γνωρίσῃ τὸν ἀπατεῶνα, ἔμαθε παρὰ τοῦ Τειρεσίου, ὅτι ἦτον ὁ Ζεύς. Διὰ τοῦτο ἐγέννησε δύο υἱοὺς ἡ Ἀλκμήνη, τὸν Ἡρακλέα ἐκ τοῦ Διὸς, καὶ μίαν νύκτα ὕςερον τὸν Ἰφικλέα ἐκ τοῦ Ἀμφιτρύωνος.

Ὅτε δὲ ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς γεννήσεως, ἡ Ἀλκμήνη εἶχεν ἑπτὰ ἡμέρας σφοδρὰς τὰς ὠδίνας· ἐπειδὴ ἦλθεν ἡ Εἰλείθυια μεταμεμορφωμένη εἰς γραῖαν γυναῖκα, κατὰ τὴν προςαγὴν τῆς Ἥρας ὡς εἴρηται, νὰ ἐμποδίσῃ τὴν γέννησιν, καὶ ἐκάθησεν ἔχουσα τὰς χεῖρας ἐςαυρωμένας. Τοῦτο δὲ παρατηρήσασα ἡ δούλη τῆς Ἀλκμήνης Γαλανθὶς, ἔκραξε χαίρουσα· ἐγέννησεν ἡ Ἀλκμήνη· Ἀπατηθεῖσα τοίνυν ἡ Εἰλείθυια, ἔλυσε τὰς χεῖρας, καὶ ἐσηκώθη· καὶ τότε ἐγέννησεν εὐθὺς ἡ Ἀλκμήνη. Ἀγανακτήσασα δὲ ὕςερον, μετεμόρφωσε τὴν Γαλανθίδα εἰς γαλῆν. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἡρακλέους, ἦλθε καὶ ἡ Ἀλκμήνη μὲ τοὺς Ἡρακλείδας εἰς

τὴν Ἀττικὴν, ὅπου ἐξέβαλε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ Εὐρυσθέως. Ὅτε δὲ ἦλθον εἰς τὰς Θήβας, καὶ κατῴκουν ἐν τῇ ἀγορᾷ παρὰ τὰς Ἠλέκτρας καλουμένας πύλας, ὅπου κατῴκει καὶ ὁ Ἡρακλῆς πρότερον, ἀπέθανεν ὑπὸ τοῦ γήρατος, καὶ ὅτε ἐκόμισαν αὐτὴν εἰς τὸν τάφον, εὗρον λίθον μέγαν ἐν τῇ σορῷ ἀντ' αὐτῆς· ἐπειδὴ μετέςησεν αὐτὴν ὁ Ζεὺς εἰς τὰς νήσους τῶν Μακάρων, ἵνα λάβῃ ἄνδρα τὸν Ῥαδάμανθυν. Ἐτίμησαν τοίνυν αὐτὴν οἱ Θηβαῖοι ἡρωϊκῶς, κτίσαντες Ἡρῷον, καὶ βωμὸν, ἀφιέρωσαν καὶ ἄλσος εἰς αὐτὴν, ὅπου ἦτον ὁ τάφος, ἔςησαν καὶ τὸν λίθον ἐκεῖ, ὃν εὗρον ἐν τῇ σορῷ. Ὁ Αἰσχύλος καὶ Εὐριπίδης ἔγραψαν τραγῳδίας αὐτῆς, ἀλλὰ δὲν σώζονται. Οὗτοι τοίνυν ἦσαν οἱ Περσεῖδαι. Ὁ Παυσανίας εἶδε τὰ ἐρείπια τοῦ οἴκου εἰς τὰς Θήβας ἀριςερόθεν τῶν Ἠλεκτρίδων πυλῶν, καὶ ὁ θάλαμος τῆς Ἀλκμήνης ἐφαίνετο ἔτι, ὃν ἔκτισεν ὁ Τροφώνιος καὶ Ἀγαμήδης, ἔχων καὶ τὴν ἑξῆς ἐπιγραφήν.

„Ἀμφιτρύων ὅτ' ἔμελλ' ἀγαγέσθαι δεῦρο γυναῖκα
„Ἀλκμήνην, θάλαμόν γ' ἐλλέξατο τοῦτον ἑαυτῷ,
„Ἀγχάσιος δ' ἐποίησε Τροφώνιος, ἠδ' Ἀγαμήδης.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ Ε'.

Περὶ τοῦ Ἡρακλέους.

Ὁ Ἡρακλῆς βρέφος ὢν, ἔκειτο εἰς τὸ ἀπ' αὐτοῦ Ἡράκλειον καλούμενον πεδίον, ὅπου ἔρριψεν αὐτὸν ἡ Ἀλκμήνη εὐθὺς ὅτε ἐγεννήθη, φοβουμένη τὴν ζηλοτυπίαν τῆς Ἥρας. Ἰδοῦσα δὲ αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ, παρεκάλεσε τὴν Ἥραν, νὰ τὸν θηλάζῃ. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐθήλαζε βιαίως, ἕλκύων καὶ θλίβων τοὺς μαςοὺς αὐτῆς, τὸν ἔρριψε πάλιν εἰς τὴν γῆν. Ἡ Ἀθηνᾶ ὅμως ἐκόμισεν αὐτὸν εἰς τὴν Ἀλκμήνην, καὶ τὴν παρεκίνησε νὰ τὸν ἀνατρέφῃ ἐπιμελῶς. Ὅτε δὲ ἦτον ὀκταμηνιαῖος, ἔπεμψεν ἡ Ἥρα

δύο δράκοντας φοβεροὺς εἰς τὴν κλίνην αὐτοῦ, ἵνα καταφάγωσιν αὐτόν. Καὶ ἡ μὲν Ἀλκμήνη φοβηθεῖσα, ἔκραξε τὸν Ἀμφιτρύωνα. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἀνασὰς ἔπνιξεν αὐτούς. Κατ' ἄλλους δὲ ὁ Ἀμφιτρύων ἔῤῥιψεν αὐτοὺς εἰς τὸ μέσον τῶν δύο παίδων, ἵνα γνωρίσῃ ποῖος ἦτον ἐκ τοῦ Διός· καὶ ὁ μὲν Ἰφικλῆς ἔφυγεν, ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἔπνιξεν αὐτούς. Διὰ τοῦτο ὠνομάσθη Ἡρακλῆς, παρὰ τὸ Ἥρα καὶ κλέος, Ἀλκαῖος πρότερον καλούμενος. Κατ' ἄλλους δὲ, ἐπειδὴ ἔσωσε τὴν Ἥραν ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ ὠνομάσθη οὕτως· ἢ ἡ Πυθία ὠνόμασεν αὐτόν.

„Ἡρακλῆν δὲ σὲ Φοῖβος ἐπώνυμον ἐξονομάζει·
„Ἥρα γὰρ ἀνθρώποισι φέρων κλέος ἄφθιτον ἕξεις.

Ἄλλοι δὲ λέγουσι καὶ ἄλλας παραγωγὰς, ὅμως τινὲς Γερμανοὶ παράγουσιν αὐτὸν παρὰ τοῦ Γερμανικοῦ χὲρ καὶ κάρλ· ἢ ἀπὸ τοῦ κὲρλ, ἢ κὰλ, ἢ ῥαϊκκελ.

Κατ' ἄλλους δὲ ἐγεννήθη εἰς τὴν Τίρυνθα ὁ Ἡρακλῆς, καὶ ἔπειτα ἔφυγεν εἰς τὰς Θήβας ὁ Ἀμφιτρύων. Ἀνατρεφόμενος τοίνυν εἰς τὰς Θήβας, ἐδιδάσκετο ὑπὸ τοῦ Ἀμφιτρύωνος τὴν ἁρματηλασίαν· ὑπὸ τοῦ Αὐτολύκου τὴν πάλην· ὑπὸ τοῦ Εὐρύτου τὴν τοξικήν· ὑπὸ τοῦ Λίνου τὴν μουσικὴν, ὃν καὶ ἐφόνευσεν, ὡς εἴρηται. Ὁ δὲ Ἀπόλλων ἔδωκεν αὐτῷ τόξον, ὁ Ἑρμῆς ξίφος, ὁ Ἥφαισος θώρακα χρυσοῦν, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ πέπλον. Τὸ δὲ ῥόπαλον κατεσκεύασεν αὐτὸς, κόψας τὸ ξύλον ἀπὸ τοῦ Νεμαίου ἄλσους. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Λίνου, φοβούμενος ὁ Ἀμφιτρύων μήπως φονεύσῃ καὶ ἄλλον τινὰ, ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τὰ ποίμνια. Ἐκεῖ τοίνυν ἀνατρεφόμενος, ὑπερέβη πάντας τοὺς ἡλικιώτας κατά τε τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἀνδρείαν. Σῶμα μὲν εἶχε τετραπηχυαῖον, πρόσωπον δὲ φοβερόν· οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἔλαμπον ὡς πῦρ. Δεκαοκτὼ δὲ χρόνων ὤν, ἀπεφάσισε νὰ κατορθώσῃ ἔργον μέγισον, νὰ φονεύσῃ τὸν Κιθαιρώνιον Λέοντα.

Ἐλθὼν τοίνυν εἰς τὰς Θεσπιὰς πρὸς τὸν Θέσιον, καὶ ξενιζόμενος ἐκεῖ πεντήκοντα ἡμέρας, ἐξήρχετο καθ' ἑκάσην ζητῶν τὸ θηρίον. Ἔχων δὲ ὁ Θέσιος πεντήκον-

τα θυγατέρας, κατεκοίμιζε μίαν μὲ αὐτὸν καθ' ἑκάστην νύκτα, ἵνα τεκνογονήσωσιν ἐξ αὐτοῦ. Ἐκεῖνος δὲ νομίζων, ὅτι ἦτον πάντοτε ἡ αὐτὴ, ἐκοιμήθη μὲ ὅλας, καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῶν πεντήκοντα τέκνα. Φονεύσας οὖν τὸν λέοντα, ἔλαβε τὴν λεοντῆν ὡς ἔνδυμα· τὸ δὲ πρόσωπον αὐτοῦ ἔβαλεν εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς περικεφαλαίας, ἔπειτα ἐπέστρεψεν εἰς τὰς Θήβας, καὶ τότε ἀπήντησε τοὺς πρέσβεις τοῦ Ἐργίνου, καὶ ἔδειξε τὸν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ζῆλον αὐτοῦ. Τότε ὁ Κρέων φοβούμενος τὴν δύναμιν τοῦ Ἐργίνου, ἀπεφάσισε νὰ παραδώσῃ αὐτόν. Ὁ Ἡρακλῆς ὅμως πείσας ὅλους τοὺς ἡλικιώτας, γίνεται στρατηγὸς αὐτῶν, καὶ ἐνοπλίζει αὐτοὺς μὲ τὰς ἀφιερωμένας εἰς τοὺς ναοὺς πανοπλίας· ἐπειδὴ ὁ τύραννος ἔλαβε πρότερον τὰ ὅπλα τῶν πολιτῶν κοινά τε καὶ ἰδιαίτερα, φοβούμενος τὴν ἐπανάστασιν. Ἰδόντες δὲ οἱ Θηβαῖοι ἀπροσδοκήτως στράτευμα ἱκανὸν ἐνωπλισμένον ἀνεξόδως, καὶ τὰ φρόνιμα ἐπιχειρήματα, ὥρμησαν ἅπαντες εἰς τὰ ὅπλα νέοι τε καὶ γέροντες, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Ἀμφιτρύων. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ στράτευμα τοῦ Ἐργίνου ἦτον πολὺ, καὶ μόνον ἡ θέα ἐδύνατο νὰ ἐκπλήξῃ τοὺς Θηβαίους, ἀπήντησεν αὐτὸν εἰς τόπον στενὸν, ὅπου οὔτε ἐφαίνετο, οὔτε ἐδύνατο νὰ ἐνεργῇ ὅλον τὸ στράτευμα. Καὶ οὕτως ἠλευθέρωσε τοὺς Θηβαίους, καὶ κατέστησεν ὑποτελεῖς αὐτῶν τοὺς Ὀρχομενίους. Ὁ δὲ Κρέων βασιλεὺς τῶν Θηβαίων θαυμάσας τὴν φρόνησιν αὐτοῦ καὶ τόλμην, παρέδωκεν αὐτῷ τὴν βασιλείαν, καὶ τὴν Μαιγάραν γυναῖκα, τὴν πρεσβυτάτην τῶν θυγατέρων αὐτοῦ, ἐξ ἧς ἐγέννησε τρεῖς υἱούς· τὸν Θηρίμαχον, Κρεοντιάδην καὶ Δηικόωντα.

Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Εὐρυσθεὺς, καὶ φοβούμενος τὴν αὔξησιν αὐτοῦ, ἐκάλεσεν αὐτὸν, νὰ ἐκτελέσῃ τοὺς δώδεκα ἄθλους, κατὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Διός· ἐπειδὴ ὁ Ζεὺς ἠγανάκτησε μὲν διὰ τὴν πανουργίαν τῆς Ἥρας, ὅμως δὲν ἠθέλησε νὰ μεταβάλῃ τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ· ἀλλ' εἶπε, νὰ ἐκτελέσῃ ὁ Ἡρακλῆς δώδεκα ἄθλους προσταττόμενος ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως, ἔπειτα νὰ

λάβη τὴν ἀθανασίαν. Ὅθεν ἦλθεν εἰς τοὺς Δελφοὺς, καὶ ἠρώτησε ποῦ νὰ κατοικήσῃ· καὶ ἡ Πυθία εἶπεν, εἰς τὴν Τίρυνθα, ἕως νὰ ἐκτελέσῃ τοὺς ἄθλους. Τότε ὠνόμασεν αὐτὸν Ἡρακλέα. Μὴ ὑποφέρων ὅμως τὴν δουλικὴν κατάςασιν, ἐπέςρεψεν εἰς τὴν Ὠκάλειαν τῆς Βοιωτίας, καὶ διέτριβεν ἐκεῖ, μελαγχολῶν, καὶ μηδένα δεχόμενος, νὰ ἔλθῃ εἰς αὐτόν. Ἔπεμψε δὲ αὐτῷ καὶ μανίαν ἡ Ἥρα, ὥςε ἔξω φρενῶν γενόμενος, ἔῤῥιψεν εἰς τὸ πῦρ τοὺς ῥηθέντας ἐκ τῆς Μαιγάρας παῖδας, καὶ κατέκαυσεν αὐτούς· ἐτόξευσε καὶ δύο υἱοὺς τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἰφίκλου, καὶ ὀλίγου ἔλειπε, νὰ φονεύσῃ καὶ τὸν Ἰόλαον, ἄλλον υἱὸν τοῦ Ἰφίκλου. Ἐλθὼν δὲ εἰς ἑαυτὸν, καὶ ἐννοήσας τὴν συμφορὰν, ἦλθε πρὸς τὸν Θέςιον, καὶ ἐκαθαρίσθη· ἔπειτα ἐπιςρέψας εἰς τὴν Ὠκάλειαν, ἐμελαγχόλει πάλιν ἀποφεύγων πᾶσαν ὁμιλίαν. Τέλος δὲ ὁρῶν ἀμετάθετον τὴν ἀπόφασιν τῶν θεῶν, ἔκλινε τὸν αὐχένα, ἦλθε πρὸς τὸν Εὐρυσθέα, καὶ ἐδέχθη τὰς προςαγάς.

Πρῶτον οὖν ἆθλον ἐπέταξεν αὐτῷ, νὰ φονεύσῃ τὸν Νεμαῖον λέοντα, καὶ νὰ φέρῃ τὴν δορὰν πρὸς αὐτόν. Ἐρχόμενος τοίνυν εἰς τὴν Νεμαίαν, ἐξενίσθη εἰς τὰς Κλεωνὰς ὑπό τινος πτωχοῦ Μολόρχου καλουμένου, ὅςτις ἤθελε νὰ θυσιάσῃ ἱερεῖον τῆς φιλοξενίας. Ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς εἶπε, νὰ τὸ φυλάξῃ τριάκοντα ἡμέρας, καὶ ἂν ἐπιςρέψῃ αὐτὸς ἐκ τῆς θήρας, νὰ τὸ θυσιάσῃ εἰς τὸν σωτῆρα Δία· ἂν ὅμως δὲν ἐπιςρέψῃ, νὰ ἐναγίσῃ εἰς αὐτόν. Φονεύσας δὲ τὸν λέοντα, ὡς εἴρηται, ἔλαβεν αὐτὸν εἰς τοὺς ὤμους, καὶ ἐλθὼν εἰς τὰς Κλεωνὰς τὴν τριακοςὴν ἡμέραν, εὗρε τὸν Μόλορχον ἑτοιμαζόμενον, νὰ ἐναγίσῃ· ὅθεν ἐθυσίασεν ὕςερον εἰς τὸν Δία· ἔπειτα ἐκόμισε τὸν λέοντα εἰς τὴν Τίρυνθα. Ἰδὼν δὲ ὁ Εὐρυσθεὺς τὴν ἀνδρείαν αὐτοῦ, ἐκέλευσε, νὰ μὴ εἰσέρχηται πλέον εἰς τὴν πόλιν, ἀλλὰ νὰ προσμένῃ τὰς προςαγὰς ἔξω. Κατ' ἄλλους δὲ φοβηθεὶς ὁ Εὐρυσθεὺς, κατεσκεύασεν ὑπὸ τὴν γῆν πίθον χαλκοῦν, καὶ καθήμενος ἐκεῖ, ἔπεμπε τὰς προςαγὰς διὰ τοῦ Κοπρέως. Τοῦ-

του τοῦ λέοντος τὴν δορὰν ἐφόρει ὁ Ἡρακλῆς κατ' ἄλλους.

Δεύτερον δὲ ἆθλον ἐπέταξεν αὐτῷ, νὰ φονεύσῃ τὴν Λερναίαν Ὕδραν, ὡς εἴρηται. Δὲν ἐδέχθη ὅμως τοῦτο ὁ Εὐρυσθεὺς, ἐπειδὴ ἐγένετο συνεργείᾳ τοῦ Ἰολάου.

Τρίτον δὲ, νὰ φέρῃ ζῶσαν τὴν Κερνίτιν ἔλαφον.

Τέταρτον δὲ, νὰ φέρῃ ζῶντα τὸν Ἐρυμάνθιον Κάπρον. Καὶ τότε ἐφόνευσε τοὺς Κενταύρους.

Πέμπτον δὲ, νὰ καθαρίσῃ τὴν κόπρον τοῦ Αὐγείου, ὅπου ἔτρεψε τοὺς ποταμοὺς Ἀλφειὸν καὶ Πηνειὸν, σκάψας διώρυχας, καὶ οὕτως ἐκαθάρισεν αὐτὴν, ὡς εἴρηται. Διωχθεὶς οὖν ὑπὸ τοῦ Αὐγείου, ἦλθεν εἰς τὴν Ὤλενον πρὸς τὸν βασιλέα Δεξαμενὸν, ὅπου ὁ Κένταυρος Εὐρυτίων ἐζήτει βιαίως γυναῖκα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Μνησιμάχην. Φονεύσας οὖν τὸν Κένταυρον, ἠλευθέρωσε αὐτήν. Ὁ δὲ Εὐρυσθεὺς δὲν ἐδέχετο καὶ τοῦτον τὸν ἆθλον, ἐπειδὴ ἐγένετο ἐπὶ μισθῷ.

Ἕκτον δὲ, νὰ φονεύσῃ τὰς Στυμφαλίδας ὄρνιθας.

Ἕβδομον, νὰ κομίσῃ τὸν Ταῦρον ἐκ τῆς Κρήτης ζῶντα, τὸν ἔπειτα Μαραθώνιον ὀνομασθέντα.

Ὄγδοον δὲ, νὰ κομίσῃ τοὺς ἵππους τοῦ Διομήδους. Ὁ δὲ Διομήδης οὗτος ἦτον βασιλεὺς τῶν Βιςόνων τῆς Θράκης, καὶ εἶχεν ἵππους ἀνθρωποφάγους. Πλεύσας οὖν ἐκεῖ ὁ Ἡρακλῆς, ἔχων καὶ πολλοὺς βοηθοὺς, καὶ ἁρπάσας τοὺς ἵππους, κατέβαινεν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐπειδὴ δὲ ἐφώρμησαν οἱ Βίςονες, ἀφῆκε τὸν Ἄβδηρον, νὰ φυλάττῃ τοὺς ἵππους· αὐτὸς δὲ ἐπιςρέψας, ἔτρεψε τοὺς Βίςονας, ἐφόνευσε καὶ τὸν Διομήδην. Ἐν τούτοις ὅμως κατεσπάραξαν οἱ ἵπποι τὸν Ἄβδηρον· ὅθεν θάψας αὐτὸν ἐκεῖ, ἔκτισε τὴν ἐπώνυμον αὐτοῦ πόλιν Ἄβδηρα. Ἐπιςρέφων δὲ ἐκεῖθεν ἠλευθέρωσε τὴν Ἄλκηςιν. Τοὺς δὲ ἵππους ἐκόμισε πρὸς τὸν Εὐρυσθέα. Τούτους τοὺς ἵππους λέγουσι τινὲς μὲν ἀγρίους, τινὲς δὲ, ὅτι, ἐπειδὴ κατηνάλωσεν ὁ Διομήδης τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, τρέφων πολλοὺς ἵππους, εἰρέθησαν ἀνθρωποφάγοι οἱ ἵπποι.

Ἔννατον δὲ, νὰ κομίσῃ τὸν ζωςῆρα τῆς Ἀμαζόνος.

Τοῦτον δὲ τὸν ζωστῆρα ἐπεθύμησεν ἡ θυγάτηρ τοῦ Εὐρυσθέως Ἀδμήτη. Πλεύσας οὖν μὲ πολλοὺς συμμάχους ὁ Ἡρακλῆς, καὶ μὲ ἓν πλοῖον μόνον, ἦλθεν εἰς τὴν Πάρον, ὅπου ἐβασίλευον οἱ υἱοὶ τοῦ Μίνωος, Εὐρυμέδων, Χρύσης, Νηφαλίων καὶ Φιλόλαος, οἵτινες ἀνθιστάμενοι, ἐφόνευσαν δύο συντρόφους αὐτοῦ. Ἐξελθὼν δὲ, τοὺς μὲν υἱοὺς τοῦ Μίνωος ἐφόνευσεν εὐθὺς, τοὺς δ' ἄλλους ἠνάγκασε μὲ πολιορκίαν, νὰ δώσωσι τὸν Ἀλκαῖον καὶ Σθένελον υἱοὺς τοῦ Ἀνδρόγεω, ἀντὶ τῶν δύο φονευθέντων. Ἐκεῖθεν δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Μυσίαν, ἐξενίσθη ὑπὸ τοῦ Λύκου υἱοῦ τοῦ Δασκύλου. Καὶ τότε ἐπολέμησαν τοὺς Βέβρυκας, ὡς ῥηθήσεται. Ἐκεῖθεν δὲ ἦλθεν εἰς τὴν Θεμίσκυραν. Ἡ δὲ Ἱππολύτη, ἢ ἡ Ἀντιόπη, ὡς εἴρηται, ἠρώτησε τὴν αἰτίαν τῆς ἐλεύσεως αὐτοῦ, καὶ ἐκεῖνος εἶπε τὴν ἀλήθειαν. Ἐκείνη δὲ πρῶτον μὲν ὑπεσχέθη, νὰ δώσῃ τὸν ζωστῆρα, ἔπειτα δὲ ἐξελθοῦσα μὲ τὰς Ἀμαζόνας ἐξαίφνης, ἐκρότησε μάχην κρατερὰν, καὶ αἱ μὲν ἄλλαι ἐμάχοντο πρὸς ἄλλους· αἱ δὲ ἐπισημότεραι παρετάχθησαν πρὸς αὐτὸν, πρῶτον μὲν ἡ Ἄελλα, ἔπειτα δὲ ἡ Φιλιππὶς, εἶτα ἡ Προθόη, ἥτις ἔτρεψεν αὐτὸν ἑπτάκις· ἔπειτα ἡ Ἐρίβοια, καὶ ἐφονεύθησαν ὅλαι. Ὕστερον ἦλθον τρεῖς ὁμοῦ· ἡ Κελαινὼ, Εὐρύβια καὶ Φοίβη, καὶ ἐφονεύθησαν καὶ αὗται συνασπιζόμεναι· ἔπειτα δὲ ἐφόνευσε τὴν Δηϊάνειραν, Ἀστερίαν, καὶ Ἀλκίππην· τὴν δὲ στρατηγοῦσαν Μελανίππην ἔλαβεν αἰχμάλωτον, καὶ τὴν Ἀντιόπην, καὶ ἄλλας πολλάς. Φονεύσας δὲ καὶ τὴν Ἱππολύτην, ἔλαβε τὸν ζωστῆρα; ἢ ἡ Μελανίππη εἶχε τὸν ζωστῆρα.

Ἐπιστρέψας δὲ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Τρῳάδα, εὗρε τὴν Ἡσιόνην δεδεμένην εἰς τὸ παραθαλάσσιον, καὶ ὑπεσχέθη, νὰ φονεύσῃ τὸ κῆτος, ἂν δώσῃ αὐτῷ ὁ Λαομέδων τοὺς διαβοήτους ἵππους. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἐφύλαξε τὴν ὑπόσχεσιν ὁ Λαομέδων, ἀνεχώρησεν ὀργιζόμενος, μὴ δυνάμενος νὰ ἐκδικηθῇ τότε. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τῶν Ἀργοναυτῶν συνέβησαν ταῦτα, ὡς ῥηθήσεται ἐκεῖ. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν Αἶνον, ἐ-

ξενίσθη ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ βασιλεύοντος Πόλτυος· ἔπειτα παραπλέων τὴν Αἰνίαν χώραν, ἐφόνευσε τὸν Σαρπηδόνα υἱὸν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἀδελφὸν τοῦ Πόλτυος, ὑβριςὴν καὶ κακοῦργον ὄντα. Ὑποτάξας δὲ τὴν Θάσον, ἀφῆκεν ἐκεῖ βασιλεῖς τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἀνδρόγεω. Ἔπειτα ἐλθὼν εἰς τὴν Τορώνην, ἐφόνευσε τοὺς υἱοὺς τοῦ Πρωτέως. Ἐκεῖθεν δὲ ἐλθὼν εἰς τὰς Μυκήνας, παρέδωκε τὸν Ζωςῆρα.

Δέκατον δὲ ἆθλον ἐπέταξεν αὐτῷ, νὰ κομίσῃ τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου. Περάσας οὖν πολλοὺς ἐρήμους τόπους τῆς Εὐρώπης, ἦλθεν εἰς τὴν Ταρτησὸν, ἔνθα ἔςησε τὰς ἐπωνύμους ςήλας, καὶ ἐπέγραψεν εἰς αὐτὰς, μὴ περαιτέρω. Κατά τινας δὲ τότε σκάψας ἤνοιξε τὸ ςενὸν, καὶ ἥνωσε τὸν Ὠκεανὸν μὲ τὴν μεσόγειον θάλασσαν. Κατ' ἄλλους δὲ ἦτον πλατύτερον, καὶ ἐςένευσεν αὐτὸ, ἵνα μὴ διαβαίνωσι τὰ κήτη εἰς τὴν μεσόγειον. Πορευόμενος δὲ ἐκεῖθεν, καὶ ἐνοχλούμενος ὑπὸ τῆς θέρμης τοῦ Ἡλίου, ἀνέτεινε τὸ τόξον πρὸς αὐτόν. Θαυμάσας οὖν ὁ Ἥλιος τὴν τοσαύτην τόλμην καὶ ἀνδρείαν, ἔδωκεν αὐτῷ τὸ δέπας, καὶ ἐπέρασεν εἰς τὴν Ἐρύθυιαν, ὅθεν ἔλαβε τὰς βοῦς, φονεύσας τὸν Εὐρυτίωνα, τὸν Ὄρθρον, καὶ τὸν Γηρυόνην εἰς μεγάλην μάχην. Ἐπιςρέψας δὲ πάλιν εἰς τὴν Ταρτησὸν, ἀπέδωκε τὸ δέπας τῷ Ἡλίῳ, καὶ περάσας τὴν Ἀβδηρίαν χώραν, ἦλθεν εἰς τὴν Λιγύαν, ὅπου ὁ Ἀλβίων καὶ ὁ Δέρκυνος υἱοὶ τοῦ Ποσειδῶνος ἥρπαζον τὰς βόας. Φονεύσας οὖν τούτους, κατέβη εἰς τὸ Ῥήγιον διὰ τῆς Τυῤῥηνίας; ὅπου ἔπεσεν εἷς ταῦρος εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ παραπλεύσας τὴν ἀπ' αὐτοῦ Ἰταλίαν ὀνομασθεῖσαν, (οἱ γὰρ Τυῤῥηνοὶ ὠνόμαζον τὸν ταῦρον Ἰταλὸν) ἐξῆλθεν εἰς τὰς πεδιάδας τοῦ Ἔρυκος βασιλέως τῶν Ἐλύμων, καὶ υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, ὅςτις ἔμιξεν αὐτὸν εἰς τὴν ἀγέλην αὐτοῦ. Ὅθεν ἀφῆκε τὰς βοῦς, νὰ φυλάττῃ αὐτὰς ὁ Ἥφαιςος· αὐτὸς δὲ ἐλθὼν καὶ γνωρίσας τὸν ταῦρον, ἐζήτησεν αὐτόν. Ἀλλ' ὁ Ἔρυξ εἶπε, νὰ μονομαχήσωσι, καὶ ὁ νικητὴς νὰ λάβῃ τὸν ταῦρον. Νικήσας τοίνυν αὐ-

τὸν τρὶς, τὸν ἐφόνευσεν, ἔπειτα λαβὼν τὸν Ταῦρον καὶ τὰς ἄλλας βοῦς, ἦλθεν εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Ἰονίου κόλπου, ὅπου ἔπεμψεν ἡ Ἥρα οἶςρον εἰς τὰς βοῦς, καὶ ἔφυγον πρὸς τὰς ὑπωρείας τοῦ Αἵμονος τῆς Θρᾴκης. Διάξας τοίνυν αὐτὰς, καὶ συνάξας ὅσας ἐδυνήθη, κατέβη πρὸς τὸν Ἑλλήσποντον· αἱ δὲ λοιπαὶ ἐξηγριώθησαν. Ἐρχόμενος δὲ ἐκεῖθεν, καὶ εὑρὼν πλευςὸν τὸν Στρυμόνα ποταμὸν, ἐθύμωσεν· ὅθεν ῥίψας πέτρας, κατέςησεν αὐτὸν ἄπλευςον. Ἐκεῖθεν δὲ ἐλθὼν, παρέδωκε τὰς βοῦς, καὶ ὁ Εὐρυσθεὺς ἐθυσίασεν αὐτὰς εἰς τὴν Ἥραν.

Ἄλλοι δὲ περιγράφουσιν ἄλλως τὴν ἐκςρατείαν ταύτην· ὅτι συνήθροισε τὸν ςόλον εἰς τὴν Κρήτην, ὅπου ἐφόνευσε καὶ πάντα τὰ θηρία· ἔπειτα περάσας εἰς τὴν Λιβύαν, ἐφόνευσε τὸν Ἀνταῖον, καὶ τὰ ἐκεῖ θηρία· ἔκτισε καὶ πόλιν ἑκατόμπυλον, τὴν ὁποίαν εἶχον ὕςερον οἱ Καρχηδόνιοι. Ἐκεῖθεν δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἐφόνευσε τὸν Βούσιριν· ἔπειτα ἐλθὼν εἰς τὴν Ἐρύθυιαν, καὶ πράξας τὰ ῥηθέντα, ἔλαβε τὰς βοῦς, καὶ ἐπέςρεψε διὰ τῆς Ἰβηρίας εἰς τὴν Κελτικὴν, ἔνθα ἔκτισε τὴν πόλιν Ἀλησίαν, ἀπὸ τῆς ἄλης τῆς πλάνης αὐτοῦ. Διαβαίνων δὲ τὰς Ἄλπεις, ἔσκαψε δρόμους πλατυτάτους διὰ τὰ ὑποζύγια αὐτοῦ, καὶ κατέβη εἰς τὸ Παλάντιον, ὅπου ἐξένισεν αὐτὸν ὁ Κάκιος καὶ Πίναρος. Ἐκεῖθεν δὲ καταβαίνων, ἐπολέμησε τοὺς Γίγαντας εἰς τὸ Φλέγραιον πεδίον, ἔσκαψε τὴν Ἄορνον λίμνην, κατεσκεύασε καὶ τὴν ὁδὸν Ἡράκλειαν ἀπ' αὐτοῦ καλουμένην. Περάσας δὲ εἰς τὴν Σικελίαν, ἐμονομάχησε μὲ τὸν ῥηθέντα Ἔρυκα, ἐπὶ συμφωνίᾳ, ἂν νικήσῃ, νὰ λάβῃ τὴν χώραν αὐτοῦ, εἰδὲ μὴ, νὰ δώσῃ τὰς βοῦς. Ὅθεν ἀφῆκεν αὐτὴν ὡς παρακαταθήκην εἰς τοὺς ἐγχωρίους, ἕως νὰ ἔλθῃ τις ἀπόγονος αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο ἦλθεν ὕςερον μετὰ πολλὰς γενεὰς ὁ Λακεδαιμόνιος Δωριεὺς, καὶ παρέλαβεν αὐτὴν, ἔκτισε καὶ τὴν πόλιν Ἡράκλειαν. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἑορτάσας λαμπρὰν ἑορτὴν, ἔνθα συνέβη ἡ ἁρπαγὴ τῆς Περσεφόνης, ἀπήντησε δύναμιν πολλὴν τῶν Σικανῶν κατ' αὐτοῦ, οἵτινες εἶχον ςρατηγοὺς

τὸν Λεύκασπιν, Πεδιακράτην, Βουφόνον, Γαυγατὰν, Κυγαῖον, καὶ Κρυτίδαν, τοὺς ὁποίους ἐφόνευσε πάντας. Οἱ δὲ Σικελοὶ ἐτίμησαν αὐτοὺς ὡς Ἥρωας μέχρι τῶν νεωτέρων χρόνων. Ἐν δὲ τῷ πεδίῳ τῶν Λεοντίνων ἐτίμησαν αὐτὸν ὡς Θεόν. Αὐτὸς δὲ ἐδέχετο τὴν τιμὴν, ἐπειδὴ οἱ Θεοὶ ὑπεσχέθησαν αὐτῷ τὴν ἀθανασίαν. Ἔκτισε δὲ καὶ αὐτὸς τέμενος τοῦ Γηρυόνου καὶ Ἰολάου ἐκεῖ, τοὺς ὁποίους ἐτίμων ὕστερον κατ' ἔτος οἱ ἐγχώριοι. Ἔπειτα δὲ περάσας εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐφόνευσε τὸν Λικίνιον καὶ Κρότωνα, καὶ ἐκεῖθεν περιελθὼν τὸν Ἰόνιον κόλπον, ἦλθεν εἰς τὴν Πελοπόννησον.

Τούτους τοὺς ἄθλους ἐτελείωσεν εἰς δέκα χρόνους καὶ ἕνα μῆνα, καὶ φαίνεται, ὅτι ἦσαν μόνον αὐτοὶ οἱ δέκα προωρισμένοι· ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἐδέχετο τοὺς δύο, ὡς εἴρηται, ὁ Εὐρυσθεὺς, ἐπέταξεν ἄλλους δύο, καὶ ἐγένοντο δώδεκα.

Ἑνδέκατον, δὲ, νὰ κομίσῃ τὰ χρυσᾶ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων. Τότε τοίνυν στρατεύων ἐφόνευσε τὸν Κύκνον· ἐκεῖθεν δὲ ἀναβὰς διὰ τῆς Ἰλλυρίας καὶ τοῦ Ἠριδανοῦ ποταμοῦ, ἦλθεν εἰς τὰς Νύμφας θυγατέρας τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, καὶ ἔμαθε ποῦ ἦτον ὁ Νηρεύς. Ἐκεῖθεν δὲ ἦλθεν εἰς τὴν Λιβύαν, καὶ τότε ἐφόνευσε τὸν Ἀνταῖον, καὶ τὸν Βούσιριν κατ' ἄλλους. Ἐκ δὲ τῆς Αἰγύπτου ἀνερχόμενος διὰ τῆς Ἀσίας, ἦλθεν εἰς τὰς Θερμυδρὰς, λιμένα τῶν Ῥοδίων, ἔνθα ἔφαγε τὸν ἕνα βοῦν ἀπὸ τῆς ἁμάξης τινὸς βοηλάτου· ὅθεν οἱ Ῥόδιοι ἐθυσίαζον ὕστερον εἰς αὐτὸν καταρώμενοι. Ἐκεῖθεν δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀραβίαν, ἐφόνευσε τὸν Ἠμαθίονα· ἔπειτα περάσας διὰ τῆς Λιβύας εἰς τὴν ἔξω θάλασσαν, εὗρε πάλιν τὸ δέπας, καὶ ἐπέρασεν εἰς τὴν ἀντίπεραν ἤπειρον, ὅπου ἠλευθέρωσε τὸν Προμηθέα. Ἐλθὼν δὲ εἰς τοὺς Ὑπερβορείους κατὰ τὴν συμβουλὴν τοῦ Προμηθέως, εὗρε τὸν Ἄτλαντα. Καὶ οὕτω λαβὼν τὰ μῆλα, ἐπέστρεψεν.

Δωδέκατον δὲ καὶ τελευταῖον ἐπέταξεν αὐτῷ, νὰ φέρῃ τὸν Κέρβερον ἐκ τοῦ ᾅδου· ὅθεν μυηθεὶς πρῶτον

τὰ μυςήρια τῆς Ἐλευσῖνος, καὶ καθαρισθεὶς ἀπὸ τοῦ φόνου τῶν Κενταύρων, ἦλθεν εἰς τὸ Ταίναρον ἀκρωτήριον· καὶ ἐκεῖθεν κατέβη εἰς τὸν Ἅδην, ἔνθα ἐφοβήθησαν αἱ ψυχαὶ, καὶ ἔφυγον, ἐκτὸς τοῦ Μελεάγρου καὶ τῆς Μεδούσης. Νομίσας δὲ, ὅτι ἡ Μέδουσα εἶναι ζωντανὴ, ὥρμησε μὲ τὸ ξίφος πρὸς αὐτήν· ἀλλ' ἔμαθε παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ, ὅτι ἦτον μόνον τὸ εἴδωλον αὐτῆς. Ἰδὼν οὖν καὶ τὸν Θησέα καὶ Πειρίθουν δεδεμένους, καὶ τὰς χεῖρας πρὸς αὐτὸν ἐκτείνοντας, τὸν μὲν Θησέα ἀνήγειρε, λαβὼν αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρός· θέλων δὲ νὰ ἀναςήσῃ καὶ τὸν Πειρίθουν, δὲν ἐδυνήθη, ἐπειδὴ ἐσείετο ἡ γῆ. Ἐκύλισε καὶ τὴν πέτραν τοῦ Ἀσκαλάφου. Θέλων δὲ νὰ ἀναςήσῃ ὅλας τὰς ψυχὰς, ἔσφαξε μίαν βοῦν τοῦ Ἅδου, ἵνα ποτίσῃ αὐτὰς αἷμα. Ἀλλ' ἰδὼν τοῦτο ὁ βουκόλος τοῦ Ἅδου Μενοίτιος, καὶ ἀγανακτήσας, ἐκάλεσεν αὐτὸν εἰς μονομαχίαν. Συντρίψας οὖν τὰς πλευρὰς τοῦ Μενοιτίου, ἤθελε νὰ τὸν φονεύσῃ· ἀλλ' ἡ Περσεφόνη ἐζήτησεν αὐτὸν χάριν παρ' αὐτοῦ. Τέλος δὲ ἐλθὼν πρὸς τὸν Πλούτωνα, ἐζήτησε τὸν Κέρβερον. Ἐκεῖνος ὅμως εἶπε, νὰ τὸν λάβῃ, ἂν δυνηθῇ νὰ τὸν κρατήσῃ ἄοπλος. Ὅθεν τεθωρακισθεὶς, σκεπασθεὶς καὶ μὲ τὴν λεοντῆν, ἐδίωκεν αὐτὸν, καὶ τὸν ἔφθασε πρὸς τὰς πύλας τοῦ Ἀχέροντος, ὅπου ἔλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ τραχήλου, καὶ σφίγγων αὐτὸν σφοδρῶς, τὸν κατεπόνησε, καὶ οὕτως ἐκόμισεν αὐτὸν πρὸς τὸν Εὐρυσθέα, ἔπειτα τὸν ἐπέςρεψε πάλιν εἰς τὸν ᾅδην.

Μετὰ δὲ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἄθλων, ἐλθὼν εἰς τὰς Θήβας, ἔδωκε τὴν Μαιγάραν γυναῖκα τῷ Ἰολάῳ, μὴ θέλων νὰ τεκνογονήσῃ ἐξ αὐτῆς, διὰ τὴν προτέραν συμφοράν. Ἀκούσας δὲ ὅτι ὁ Εὔρυτος βασιλεὺς τῆς Οἰχαλίας ἐκήρυξε, νὰ λάβῃ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἰόλην γυναῖκα, ὅςτις νικήσῃ αὐτόν τε καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ εἰς τὴν τοξικήν, ἦλθε καὶ ἐνίκησε. Καὶ ὁ μὲν Ἴφιτος ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Εὐρύτου ἔλεγε, νὰ δώσωσιν αὐτῷ τὴν Ἰόλην· ἀλλ' ὁ Εὔρυτος δὲν ἤθελε, φοβούμενος μήπως φονεύσῃ καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς τέκνα· ὅθεν ἔφυγεν

ἄπρακτος. Μετ' ὀλίγον δὲ, ἔκλεψεν ὁ Αὐτόλυκος τινὰς βοῦς, ἢ ἵππους ἐκ τῆς Εὐβοίας, καὶ ὁ Εὔρυτος ἐνόμιζεν, ὅτι ἔκλεψεν αὐτὰς ὁ Ἡρακλῆς εἰς ἐκδίκησιν. Ὁ δὲ Ἴφιτος μὴ πιςεύων τοῦτο, ἔρχεται πρὸς αὐτὸν καὶ λέγει, νὰ ζητήσωσι τὰ ζῶα εἰς ἀθώωσιν αὐτοῦ. Ἦλθον τοίνυν εἰς τὴν Τίρυνθα, ὅπου μανεὶς πάλιν ὁ Ἡρακλῆς, ἔῤῥιψεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ τείχους. Κατ' ἄλλους δὲ, ἦλθεν ὁ Ἴφιτος μόνος καὶ ἠρώτησεν αὐτὸν εἰς τὴν Τίρυνθα. Ἐκεῖνος δὲ ἀναβιβάσας αὐτὸν εἰς ἕνα πύργον, εἶπε, νὰ παρατηρήσῃ, ἂν φαίνωνταί που τοιαῦτα ζῶα· ἔπειτα ἔῤῥιψεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ πύργου, καὶ τὸν ἐφόνευσεν. Ὅθεν ἦλθεν εἰς τὴν Λακεδαίμονα, νὰ καθαρισθῇ, καὶ δὲν ἐδέχθησαν αὐτὸν, φονεύσαντες καὶ τὸν Οἰωνόν. Ἔπειτα δὲ ἦλθεν εἰς τὴν Πύλον, καὶ ἐδίωξεν αὐτὸν καὶ ἐκεῖθεν ὁ Νηλεὺς, φίλος ὢν τοῦ Εὐρύτου· ὅθεν ἐγένετο τὸ μῖσος καὶ πρὸς τὰς πόλεις ταύτας. Τέλος δὲ, ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀμύκλας, ἐκαθαρίσθη ὑπὸ τοῦ Δηϊφόβου υἱοῦ τοῦ Ἱππολύτου.

Ἀσθενήσας δὲ πάλιν διὰ τὸν φόνον τοῦτον, ἦλθεν εἰς τοὺς Δελφοὺς, νὰ ἐρωτήσῃ περὶ θεραπείας, καὶ ἡ Πυθία δὲν ἔδωκεν αὐτῷ χρησμὸν, διὰ τὸν φόνον· ὅθεν ἁρπάζει τὸν Τρίποδα, καὶ κατασκευάζει ἴδιον μαντεῖον· ἤθελε πρὸς τούτοις, νὰ συλήσῃ καὶ τὸν ναόν. Ἐναντιουμένου δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἦλθον εἰς χεῖρας· ἀλλὰ διεχώρισεν αὐτοὺς ὁ Ζεὺς, ῥίψας κεραυνὸν εἰς τὸ μέσον. Ἔλαβε τοίνυν χρησμὸν, νὰ πωληθῇ δοῦλος τρεῖς χρόνους, καὶ νὰ δώσῃ τὸν μισθὸν τῷ Εὐρύτῳ εἰς ἀποζημίωσιν τοῦ φόνου. Ὅθεν πωληθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ εἰς τὴν Ὀμφάλην βασίλισσαν τῆς Λυδίας, ἔπεμψε τὸν μισθὸν πρὸς τὸν Εὔρυτον· ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἐδέχθη αὐτὸν, καὶ κατά τινας ἔλαβον αὐτὸν οἱ παῖδες αὐτοῦ. Κατ' ἄλλους δὲ ἦλθεν εἰς τὴν Ἀσίαν μὲ φίλους τινὰς, καὶ ἐκεῖνοι ἐπώλησαν αὐτόν. Ἐκεῖ τοίνυν δουλεύων, ἔδησε τοὺς Κέρκωπας, ἐφόνευσε τον λῃςὴν Συλέα, ἔθαψε καὶ τὸν Ἴκαρον· ὅθεν ὁ Δαίδαλος κατεσκεύασεν ἄγαλμα αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἰδὼν αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς, ἔῤῥιψε πέτραν

πρὸς αὐτὸ, νομίζων ὅτι ἦτον ζωντανόν. Ἀγαπήσας δὲ τὴν Ὀμφάλην, ἐφόρεσε γυναικεῖα ἐνδύματα ὡς δούλη, ἵνα διατρίβῃ ἀφόβως μὲ αὐτὴν, ὥςε ἐνίοτε ἔτυπτεν αὐτὸν καὶ μὲ τὸ σάνδαλον. Κατ' ἄλλους δὲ, ἔλαβεν αὐτὸν ἄνδρα, καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Λάμον. Ἐγέννησε δὲ ἐξ αὐτοῦ καί τις δούλη αὐτῆς πρότερον τὸν Κλεόλαον. Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐν ᾧ ἦτον αὐτὸς δοῦλος ἐκεῖ, συνέβη ἡ ἐκςρατεία τῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ ἡ θήρα τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου.

Ἐλευθερωθεὶς δὲ ἐκεῖθεν, καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀπεφάσισε νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ καὶ ἀπίςους· ὅθεν συνάξας ςράτευμα Ἑλληνικὸν, καὶ πληρώσας δεκαοκτὼ πεντηκοντόρους, ἔπλευσε πρῶτον εἰς τὴν Τρῳάδα, ἔχων καὶ τὸν Ὀϊκλέα καὶ Τελαμῶνα, ἵνα τιμωρήσῃ τὴν ἀπιςίαν τοῦ Λαομέδοντος. Καὶ τὸν μὲν Ὀϊκλέα ἀφῆκε νὰ φυλάττῃ τὰ πλοῖα· αὐτὸς δὲ λαβὼν τὸ ἄλλο ςράτευμα, ἀνέβαινε πρὸς τὴν πόλιν. Μαθὼν δὲ τοῦτο ὁ Λαομέδων, κατέβη δι' ἄλλης ὁδοῦ εἰς τὸν λιμένα, μὲ πολλὴν ςρατειὰν, ἵνα καύσῃ τὰ πλοῖα, ἔνθα ἀπέθανεν ὁ Ὀϊκλῆς μαχόμενος. Προφθάσας δὲ ὁ Ἡρακλῆς, ἐδίωξεν αὐτὸν μέχρι τῆς πόλεως. Πολιορκίας δὲ γενομένης, ἔρρηξε τὸ τεῖχος ὁ Τελαμὼν, καὶ ἐπήδησε πρῶτος εἰς τὴν πόλιν. Ἀλλὰ φθονήσας ὁ Ἡρακλῆς, καὶ σπασάμενος τὸ ξίφος, ὥρμησεν ἐπ' αὐτόν· ἐπειδὴ δὲν ἤθελεν ἄλλον ἀνδρειότερον καὶ τολμηρότερον αὐτοῦ. Παρατηρήσας δὲ τοῦτο ὁ Τελαμὼν, ἔσκυψε καὶ ἐσύναζε λίθους. Ἐρωτηθεὶς δὲ, εἶπεν, ὅτι κτίζει βωμὸν τοῦ Καλλινίκου Ἡρακλέους· ὅθεν κολακευθεὶς, ἔπαυσε τὴν ὀργήν. Ἐφόνευσε τοίνυν τὸν Λαομέδοντα καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ, ἐκτὸς τῆς Ἡσιόνης, κατέσκαψε καὶ τὴν πόλιν. Τὴν δὲ Ἡσιόνην ἔδωκε βραβεῖον εἰς τὸν Ταλαμῶνα, καὶ εἶπε, νὰ ζητήσῃ τινὰ τῶν αἰχμαλώτων, καὶ ἐκείνη ἐζήτησε τὸν Πρίαμον· ὅθεν ἔμεινεν ὁ Πρίαμος βασιλεύς. Ὅτε δὲ ἐπέςρεφεν ἐκεῖθεν, ἔπεμψεν ἡ Ἥρα τρικυμίαν, καὶ ἔρριψεν αὐτὸν εἰς τὴν Κῶ, ὅπου ηὗρεν ἀντίςασιν μεγάλην, ἐπειδὴ οἱ Κῷοι ἐνόμι

σαν, ὅτι ἦτον λῃστρικὸς ὁ στόλος. Βιάσας ὅμως αὐτοὺς, ἔλαβε τὴν νῆσον, ἐφόνευσε καὶ τὸν βασιλέα αὐτὸν Εὐρύπυλον· ἀλλ' ἐπληγώθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Χαλκόδοντος, καὶ ἐκινδύνευεν, ἂν δὲν ἥρπαζεν αὐτὸν ὁ Ζεὺς ἀπὸ τῆς μάχης. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐπολέμησε τοὺς ἐν Φλέγρᾳ Γίγαντας, ὡς λέγουσιν ἄλλοι, ἔπειτα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἀρκαδίαν.

Ἔπειτα δὲ συνάξας στράτευμα Ἀρκαδικὸν, καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐθελοντὰς, ἐστράτευσε κατὰ τοῦ Αὐγείου, πλὴν ἐπέστρεψεν ἄπρακτος νικηθεὶς, ὡς εἴρηται. Στρατεύσας δὲ τὸ δεύτερον, ἔλαβε τὴν Ἦλιν, κατέστησε τὸν ἀγῶνα, ἔκτισε καὶ δώδεκα βωμοὺς τῶν θεῶν, καὶ τοῦ Πέλοπος. Ἔπειτα ἐπολέμησε τὸν Νηλέα, καὶ τέλος τοὺς Λακεδαιμονίους διὰ τὴν ῥηθεῖσαν αἰτίαν, καὶ διότι συνεμάχησαν οἱ παῖδες τοῦ Ἱπποκόωντος μὲ τὸν Νηλέα. Ἐζήτησε καὶ τὸν Κηφέα ἐκ τῆς Ἀρκαδίας σύμμαχον, καὶ τοὺς εἴκοσι παῖδας αὐτοῦ. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἐφοβεῖτο, μήπως στρατεύσωσι τοτε οἱ Ἀργεῖοι εἰς τὴν Τεγέαν Ἔδωκε δὲ ἡ Ἀθηνᾶ πρὸς τὸν Ἡρακλέα ποτὲ τρίχα χαλκῆν τῆς Γοργόνος, καὶ ἐφύλαττεν αὐτὴν εἰς ὑδρίαν. Ταύτην ἔδωκε τότε τῇ Στερόπῃ τῇ θυγατρὶ τοῦ Κηφέως, λέγων, ἐὰν ἔλθῃ στράτευμα ξένον, νὰ δείξῃ αὐτὴν τρὶς ἀπὸ τοῦ τείχους, καὶ αὐτὴ νὰ μὴ φαίνηται. Ὅθεν πεισθεὶς ὁ Κηφεὺς ἐστράτευσε, καὶ ἐφονεύθη αὐτός τε καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς φονεύσας τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἱπποκόωντος, ἔλαβε τὴν Λακεδαίμονα, καὶ κατέστησε βασιλέα τὸν Τυνδάρεων.

Ἐπιστρέφων δὲ διὰ τῆς Τεγέας, ἐγέννησε τὸν Τήλεφον ἐκ τῆς Αὔγης. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν Καλυδῶνα, ἔλαβε τὴν Δηϊάνειραν τοῦ Οἰνέως γυναῖκα· ἐστράτευσε μὲ τοὺς Καλυδωνίους εἰς τοὺς Θεσπρωτοὺς, καὶ ἐκυρίευσε τὴν Ἔφυραν, ἔνθα ἐβασίλευεν ὁ Φύλας, καὶ ἐγέννησεν ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἀστυόχης τὸν Τληπόλεμον. Ἐκεῖθεν ἐμήνυσε τὸν Θέστιον, νὰ κρατήσῃ μόνον ἑπτὰ παῖδας, καὶ τρεῖς νὰ πέμψῃ εἰς τὰς Θήβας, τοὺς δὲ τεσσαράκοντα εἰς τὴν Σαρδώ. Εὐωχούμενος δὲ

εἰς τὴν Καλυδῶα τότε, ἐφόνευσεν ἀκουσίως τὸν Εὔορμον υἱὸν τοῦ Ἀρχιτέλους, καὶ συγγενῆ τοῦ Οἰνέως, πλήξας αὐτὸν μὲ τὸν γρόνθον, ὅτε ἔχυνεν ὕδωρ εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ. Καὶ ὁ μὲν Ἀρχιτέλης δὲν ἐζήτησεν ἐκδίκησιν, αὐτὸς ὅμως, ἀποφασίσας νὰ ὑποφέρῃ τὴν φυγὴν κατὰ τὸν νόμον, ἀνεχώρησε μὲ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὸν Εὔηνον ποταμὸν, εὗρε τὸν Κένταυρον Νέσσον διαπορθμεύοντα τοὺς διαβαίνοντας ἐπὶ μισθῷ, ὅςτις ἔλεγε μάλιςα, ὅτι οἱ θεοὶ ἔδωκαν αὐτῷ ἐκεῖνον τὸν πόρον διὰ την δικαιοσύνην αὐτοῦ. Ὁ μὲν οὖν Ἡρακλῆς ἐπέρασεν ἀμισθὶ, ἀτελὴς καὶ ἐλεύθερος παντὸς φόρου ὤν, ὡς υἱὸς τοῦ Διός. Ἡ δὲ Δηϊάνειρα ἔπρεπε νὰ πληρώσῃ. Ὅθεν ἔλαβεν αὐτὴν εἰς τὸ πλοιάριον ὁ Νέσσος, καὶ κατὰ τὴν μέσην τοῦ ποταμοῦ ἐβίαζεν αὐτὴν, ὅτε ὁ Ἡρακλῆς ἦτον εἰς τὸ ἀντίπεραν μέρος, ὅςτις ἀκούσας τὰς φωνὰς τῆς γυναικὸς, ἐτόξευσε τὸν Κένταυρον εἰς τὴν καρδίαν, καὶ ἐχύθη ὁ γόνος αὐτοῦ εἰς τὸ πλοιάριον, ἢ εἰς τὴν γῆν, καὶ πολὺ αἷμα φαρμακερὸν ἐκ τῆς πληγῆς· ἐπειδὴ τὰ βέλη τοῦ Ἡρακλέους ἦσαν βεβαμμένα εἰς τὴν χολὴν τῆς Ὕδρας, καὶ κατεφαρμάκωσαν τὸ σῶμα καὶ αἷμα αὐτοῦ. Ψυχομαχῶν τοίνυν, ἐξηπάτησε τὴν Δηϊάνειραν, νὰ συνάξῃ τὸν γόνον καὶ τὸ αἷμα, καὶ νὰ ἀλείφῃ μὲ αὐτὰ τὸν χιτῶνα τοῦ Ἡρακλέους, ὅταν θέλῃ, νὰ τὴν ἀγαπᾷ.

Διαβαίνων δὲ τὴν χώραν τῶν Δρυόπων, καὶ πεινάσας, ἔσφαξε τὸν ἕνα βοῦν ἀπὸ τῆς ἁμάξης τοῦ Θειοδάμαντος, καὶ ἔφαγεν αὐτὸν ἑψημένον. Ἔπειτα ἐλθὼν εἰς τὴν Τραχῖνα πρὸς τὸν Κήϋκα, καὶ ξενισθεὶς, ἐπολέμησε τοὺς Δρύοπας. Πολιορκούμενος δὲ ὁ Αἰγίμιος βασιλεὺς τῶν Δωριέων ὑπὸ τοῦ Κορωνοῦ ςρατηγοῦ τῶν Λαπιθων, ἐκάλεσεν αὐτὸν βοηθὸν, ὑποσχόμενος μέρος τῆς χώρας. Ἐλθὼν τοίνυν, ἐφόνευσε τὸν Κορωνὸν, ἠλευθέρωσε τὴν χώραν, καὶ ἔδωκεν αὐτὴν πάλιν τῷ Αἰγιμίῳ· ἐφόνευσε καὶ τὸν Λαογόραν βασιλέα τῶν Δρυόπων, ἀσεβῆ ὄντα καὶ σύμμαχον τῶν Λαπιθων. Ἐπιςρέφων δὲ ἐκεῖθεν διὰ τῆς Ἰτῶνος, ἐφόνευσε τὸν δεύ-

τερον Κύκνον. Διαβαίνων δὲ διὰ τῶν Ὀρχομενίων, εὗρεν ἐναντίον τὸν Ἀμύντορα βασιλέα τοῦ Ὀρχομενοῦ. Φονεύσας οὖν καὶ τοῦτον, ἦλθε πάλιν εἰς τὴν Τραχῖνα. Συνάξας δὲ ἐκεῖθεν ςράτευμα Τραχινίων, Ἀρκάδων καὶ Λοκρῶν, ἐπέρασαν εἰς τὴν Εὔβοιαν, νὰ τιμωρήσῃ καὶ τὸν Εὔρυτον. Φονεύσας δὲ αὐτὸν καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ, ἐπόρθησε τὴν Οἰχαλίαν, ἔλαβε καὶ τὴν Ἰόλην αἰχμάλωτον· ἔπειτα ἔθαψεν ἐντίμως τοὺς φονευθέντας συμμάχους· τὸν Ἵππασον υἱὸν τοῦ Κήϋκος, καὶ τὸν Ἀργεῖον καὶ Μέλανα υἱοὺς τοῦ Λυκιμνίου. Ἐκεῖθεν δὲ ἐλθὼν εἰς τὸ Κηναῖον ἀκρωτήριον, ἔκτισε βωμὸν τοῦ Κηναίου Διός.

Ἐκεῖ τοίνυν θέλων νὰ ἱερουργήσῃ, ἔπεμψε τὸν Κήϋκα, ἢ τὸν δοῦλον Λίχαν κατ' ἄλλους, πρὸς τὴν Δηϊάνειραν εἰς τὴν Τραχῖνα, ἵνα λάβῃ ἐνδύματα καθαρὰ καὶ λαμπρὰ διὰ τὴν ἱερουργίαν. Ἡ δὲ Δηϊάνειρα μαθοῦσα, ὅτι εἶχεν ἐκεῖ τὴν Ἰόλην, καὶ ζηλοτυποῦσα, ἀλείφει τὸν χιτῶνα αὐτοῦ μὲ τὸ αἷμα τοῦ Νέσσονος. Ἐνδυθεὶς οὖν ἐκεῖνος τὸν χιτῶνα τοῦτον, ἤρξατο τὴν ἱερουργίαν, καὶ θερμαινόμενος ᾐσθάνετο πόνους εἰς τὸ σῶμα δριμυτάτους, ὥςε λακτίσας τὸν δοῦλον, ἔρριψαν αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς αἴτιον τοῦ κακοῦ· ἔπειτα ἑλκύων νὰ ἐκβάλῃ τὸν χιτῶνα, ἔπασχεν ἔτι δεινότερον κακὸν, ἐπειδὴ ἐκόπτοντο καὶ αἱ σάρκες αὐτοῦ. Εἰς τοιαύτην τοίνυν συμφορὰν περιπεσὼν, διέλυσε τὸ ςράτευμα, καὶ ἐκομίσθη εἰς τὴν Τραχῖνα, ἔνθα ἡ μὲν Δηϊάνειρα μαθοῦσα τὸ κακὸν, ἐκρεμάσθη· αὐτὸς δὲ ἔπεμψεν εἰς τοὺς Δελφοὺς τὸν Λυκίμνιον καὶ Ἰόλαον, ἵνα ἐρωτήσωσι περὶ θεραπείας. Ἡ δὲ Πυθία εἶπεν, νὰ ἀναβῇ εἰς τὴν Οἴτην μὲ παράταξιν πολεμικὴν, καὶ νὰ ἑτοιμάσῃ πλησίον αὐτοῦ πυρὰν μεγάλην. Περὶ δὲ τῶν λοιπῶν φροντίζει ὁ Ζεύς. Ὅθεν παραγγείλας νὰ λάβῃ γυναῖκα τὴν Ἰόλην ὁ Ὕλλος, ὅταν ἀνδρωθῇ, ἀνέβη εἰς τὴν Οἴτην, καὶ γενομένης τῆς πυρᾶς, ἐξαπλωθεὶς ἐπ' αὐτῆς, ἔλεγε τοὺς παρόντας, νὰ ἀνάψωσιν αὐτήν· ἀλλ' οὐδεὶς ἤθελεν. Ὁ δὲ Ἰόλαος καὶ οἱ λοιποὶ, ςα-

θέντες μακρόθεν, περιέμενον ἰδεῖν τὸ ἀποβησόμενον. Τότε τοίνυν ἐπέρασεν ἐκεῖθεν ὁ Ποίας, ἢ ὁ Φιλοκτήτης, καὶ ἔβαλε πῦρ εἰς τὴν πυρὰν, καὶ οὕτως ἐκάη ὁ Ἡρακλῆς. Κατ' ἄλλους δὲ, πεντηκοντούτης γενόμενος, καὶ μὴ δυνάμενος τείνειν τὸ τόξον, ἐκάη ἑκουσίως· καὶ διὰ τοῦτο ἔδωκε τὰ τόξα τῷ Φιλοκτήτῃ, τῷ ἀνάψαντι τὴν πυράν. Οἱ δὲ θεωροῦντες, εἶδον νέφος, τὸ ὁποῖον ἀνεβίβασεν αὐτὸν εἰς τὸν οὐρανὸν μὲ βροντὰς καὶ ἀςραπὰς, ἔνθα ἔλαβε τὴν ὑποσχεθεῖσαν αὐτῷ ἀθανασίαν, καὶ μάλιςα συνηρίθμησεν αὐτὸν ὁ Ζεὺς εἰς τοὺς δώδεκα θεούς· ἀλλ' αὐτὸς δὲν τὸ ἐδέχθη, ὡς εἴρηται. Υἱοθέτησεν ὅμως αὐτὸν ἡ Ἥρα ἀντὶ τούτου, ἔπειτα ἔλαβε τὴν Ἥβην γυναῖκα. Ταύτην τὴν ὑπόθεσιν ἔχουσιν αἱ Τραχίνιαι τοῦ Σοφοκλέους.

Ἐτιμήθη τοίνυν ἔτι ζῶν ὡς Ἥρως ὑπὸ τοῦ Μενοιτίου, ἔπειτα καὶ ὑπὸ τῶν Θηβαίων· καὶ ὡς θεὸς ὑπὸ τῶν Σικελῶν· ὁμοίως ὡς θεὸς καὶ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων μετὰ θάνατον. Δὲν ἐτιμήθη ἄλλος τοσοῦτον οὔτε θεὸς οὔτε Ἥρως ὡς αὐτός. Ἐν πάσῃ τῇ Ἑλλάδι καὶ Ἰταλίᾳ εἶχον ἱερὰ αὐτοῦ πανταχοῦ· ἔτι δὲ ὠνομάσθησαν καὶ πολλαὶ πόλεις ἀπ' αὐτοῦ. Ἡ δὲ Ῥώμη ἦτον πλήρης βωμῶν τοῦ Ἡρακλέους· ὡς καὶ τὰ δένδρα τῆς Ἰταλίας ἦσαν σχεδὸν πάντα ἱερὰ αὐτοῦ. Οἱ Ῥωμαῖοι ἐθυσίαζον μόσχους, ὑποσχόμενοί τινες καὶ τὸ δέκατον τῆς περιουσίας αὐτῶν, ἂν εὐτυχήσωσι, λέγοντες, ὅτι προεῖπε τοῦτο αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς· ὡς καὶ ὁ Λεύκουλος εὐχηθεὶς καὶ εὐτυχήσας, ἐδεκάτευσε τὴν περιουσίαν αὐτοῦ εἰς εὐωχίας συνεχεῖς καὶ πολυδαπάνους, πρὸς τιμὴν τοῦ Ἡρακλέους. Γυναῖκας δὲ δὲν ἐδέχοντο εἰς τὰς θυσίας αὐτοῦ οἱ Ῥωμαῖοι· ἐπειδὴ ἐδίψησέ ποτε ἐκεῖ, καὶ αἱ γυναῖκες δὲν ἔδωκαν αὐτῷ ὕδωρ. Οἱ δὲ Καρχηδόνιοι ἐθυσίαζον ἄνθρωπον. Ὁ Μενοίτιος ὅμως ἐθυσίασε Ταῦρον, Κάπρον καὶ Κριὸν, καὶ αὕτη ἡ θυσία ἔμεινε κοινὴ μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων.

Τινὲς μὲν ἀναφέρουσι τεσσαράκοντα τρεῖς τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος, ὧν οἱ ἐπισημότεροί εἰσιν οὗτοι. Πρῶτος μὲν ὁ

υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λυσιτοῦς, ὅςτις ἐφιλονείκησε μὲ τὸν Ἀπόλλωνα περὶ τοῦ Τρίποδος. Δεύτερος δὲ ὁ Αἰγύπτιος υἱὸς τοῦ Νείλου. Τρίτος δὲ ὁ Κρητικὸς τῶν Ἰδαίων Δακτύλων. Τέταρτος δὲ ὁ Τύριος υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀςερίας. Πέμπτος δὲ ὁ Ἰνδὸς, ὁ καὶ Βῆλος ὀνομαζόμενος. Ἕκτος δὲ ὁ Θηβαῖος ὁ νεώτατος πάντων, γεννηθεὶς 1384 πρὸ χριςοῦ, καὶ βεβαίως ἔμιξαν εἰς τὴν ἱςορίαν αὐτοῦ καὶ πολλὰ τῶν προτέρων (α). Ἔτι δὲ ἔλεγον ἔργα τοῦ Ἡρακλέους πάντα τὰ παράδοξα, ἀνδρεια καὶ τολμηρὰ ἐπιχειρήματα καὶ κατορθώματα. Ὅθεν ἔπλασαν, ὅτι αὐτὸς ἔκοψε τὸ ςενὸν τῶν Γαδείρων, τὰ Τέμπη, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα τῆς φύσεως καὶ θείας δυνάμεως ἔργα.

Ἀλληγορεῖται δὲ φυσικῶς μὲν εἰς τὸν Ἥλιον, ὡς εἴρηται πολλάκις· ἠθικῶς δὲ εἰς φιλόσοφον ἔμπειρον, ὅςτις ὠφέλησε πολὺ τοὺς ἀνθρώπους διὰ τῆς ἠθικῆς καὶ φυσικῆς φιλοσοφίας. Εἰς τοῦτο ἀλληγοροῦσι καὶ τὰ ἄθλα αὐτοῦ, ἐννοοῦντες κόπρον τοῦ Αὐγείου τὴν ἀκολασίαν τῶν ἀνθρώπων· λέοντα τὴν ὁρμὴν, ἔλαφον τὴν δειλίαν, ὄρνεις τὰς ἀλόγους ἐλπίδας· Ὕδραν πολυκέφαλον τὴν ἀμάθειαν, καὶ πῦρ τὴν παραίνεσιν, δι᾽ ἧς ἔκοψε τὰς κεφαλὰς αὐτῆς. Κέρβερον τρικέφαλον τὴν τριμερῆ φιλοσοφίαν, λογικὴν, φυσικὴν, ἠθικήν· ὅθεν ἐτόξευσε καὶ κατὰ τοῦ ἡλίου, ἐξετάσας τὴν φύσιν καὶ πορείαν αὐτοῦ. Ἡ δὲ λεοντῆ καὶ τὸ ῥόπαλον εἶναι σύμβολα ἀνδρείας, καὶ λείψανα τῆς παλαιᾶς θεολογίας· ἐπειδὴ ςρατηγὸς ἀγαθὸς γενόμενος, καὶ πολλοὺς τόπους διελθὼν, καὶ πολλὰ κατορθώσας μόνον διὰ τῆς τόλμης καὶ ἀνδρείας, ἔδωκεν αἰτίαν νὰ ζωγραφίσωσιν αὐτὸν γυμνὸν καὶ ἄδολον, τὸ ῥόπαλον μόνον κρατοῦντα, καὶ τὴν λεοντῆν φοροῦντα, ἐν ᾧ ἦτον ἀρχηγὸς, καὶ ὁ-

---

(α) Κικέρ. Φύσ. Θ΄. Γ΄. Ις΄. Βάῤῥ. παρ. Βοσσ. inst. Ε΄. ΙΙ. §. 7. Σέρβ. Αἰν. Θ΄. 564.

δηγὸς πολλῶν καὶ παντοίων ϛρατευμάτων, καὶ ἐπιϛήμων πολυειδῶν καὶ φρονίμων ϛρατηγημάτων. Τὴν δὲ μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος φιλονεικίαν λέγουσιν, ὅτι ὁ Ἡρακλῆς προνοῶν καὶ προλέγων ἐκ πείρας καὶ σκέψεως τὰ μέλλοντα, ἠμαύρωσε τοὺς χρησμοὺς τῆς Πυθίας, καὶ ἐκινδύνευε νὰ λάβῃ τὸν Τρίποδα, καὶ νὰ παύσῃ τὸ μαντεῖον (α). Τὰ δὲ μηθέντα ἄθλα, τὰ ὁποῖα εἶναι πόλεμοι καὶ ἐκϛρατεῖαι, κατόρθωσε ϛρατηγὸς ὢν τοῦ Εὐρυσθέως, καὶ ὑπακούων διὰ τὴν ὠφέλειαν τῆς πατρίδος. Καὶ ἐκ τούτου περιεγένετο αὐτῷ ἡ ἀθανασία.

Ἐγέννησε δὲ τὰ ἑξῆς τέκνα ἅπαντα ἀρσενικὰ, ἐκτος μιᾶς θυγατρὸς Μακαρίας καλουμένης. Πεντήκοντα μὲν ἐκ τῶν θυγατέρων τοῦ Θεϛτίου, τὰ ἑξῆς·

Ἀντιλέοντα.
Ἀϛυάνακτα
Ἀρχέμαχον
Ἀντιάδην.
5 Ἄντιδον
Ἀλόπιον
Ἀνθείαν
Ἀμήϛριον
Ἀλοκράτην.
10 Βουλέα
Βουκόλον
Εὐμήδην
Εὐρυκόπην
Ευρύπυλον.
15 Ἐρύθραν
Εὐρύοπα
Εὐρυτέλην
Εὐρύπυλον
Δυνάϛην.
20 Ἰόβην
Κρέοντα.
Κλεόλαον
Κελευϛάνορα
30 Κλωμήτιον
Λαομέδοντα
Λευκώνην
Λυγκέα
Λύκιον
35 Λυκοῦργον
Λύσιππον.
Μενιππίδην
Μέντορα.
Νικόδρομον
40 Νικίππην
Νῆφον
Ὀνήσιππον
Ὀρσίευτα
Ὄλυμπον
45 Ὁμόλιπον
Οἰϛραύλην

(α) Ἡρακλείδ. Ἀλληγορ. Ὁμηρ. σ. 153. Φουρνούτου φύσ. θε. Λα΄.

Ἱππέα
Ἱπποδρόμην
Ἵππονον
Ἶφιν.
25 Ἱππόζυγον
Θριψίππαν
Πάτροκλον
Πολύλαον
Τέλην
50 Τελευταγόραν
Τίγασιν
Φελίαν.

Ἐνταῦθα δὲ περιτεύουσι δύο. Ταύτην τοίνυν τὴν τεκνογονίαν εἶπον τινὲς ἆθλον δέκατον τρίτον.

Ἐκ δὲ τῆς Μαιγάρας τῆς πρώτης γυναικὸς αὐτοῦ ἐγέννησε τέσσαρα, ὡς εἴρηται· τὸν Θηρίμαχον, Δηϊκόωντα, Κρεοντιάδην καὶ Δηΐπυλα, τὰ ὁποῖα ἐφόνευσεν.

Ἐκ δὲ τῆς Δηϊανείρας τῆς δευτέρας γυναικὸς, τρία· τὸν Ὕλλον, Κτήσιππον καὶ Γλυκεισονίδην, καὶ τὴν Μακαρίαν.

Ἐκ δὲ τῆς Ὀμφάλης τὸν Ἀγέλαον, ἢ Λάμον, καὶ ἐκ τῆς δούλης αὐτῆς τὸν Κλεόλαον· τὸν Αἰχμαγόραν ἐκ τῆς Φιλοῦς τοῦ Ἀρκάδος Ἀλκιμέδοντος. Τὸν Ἀντέωνα, Ἀγάθυρσον, Γέλωνα καὶ Σκύθην. Τὸν Ἄζονα, ἀφ' οὗ ἡ Γάζα· τὸν Βρέντον, Βρεττὸν, Κύρνον, ἀφ' οὗ ἡ Κύρνος. τὴν Εὔκλειαν ἐκ τῆς Μυρτοῦς ἀδελφῆς τοῦ Πατρόκλου· τὸν Φαῖσον ἢ Ῥόπαλον· τὸν Ὄλυνθον, Τυῤῥηνὸν, Πάλλαντα, Λατῖνον, Ἀβεντῖνον, Κελτὸν, καὶ τὸν Ἀντίοχον ἐκ τῆς Μιδείας τοῦ Φύλαντος βασιλέως τῶν Δρυόπων. Ἐκ τοῦ ῥηθέντος Ἀντέωνος ἐκαυχᾶτο, ὅτι κατάγεται ὁ Μάρκος Ἀντώνιος, ὡς λέγει ὁ Πλούταρχος, βεβαιῶν τοῦτο διὰ τῆς μορφῆς αὐτοῦ, πλατυμέτωπος, εὐπώγων, καὶ γρυπὸς ὢν, ὡς ἔγραφον τὸν Ἡρακλέα.

Ἐκ δὲ τῆς Χαλκιόπης τοῦ Εὐρυπύλου τὸν Θετταλόν. Ἐκ δὲ τῆς Ἐπικάςης τοῦ Αὐγείου τὸν Θεσάλον. Ἐκ δὲ τῆς Παρθενόπης τοῦ Στυμφάλου τὸν Εὐήρην· ἐκ δὲ τῆς Αὔγης τὸν Τήλεφον· ἐκ δὲ τῆς Ἀςυόχης τὸν Τληπόλεμον. Ἐκ δὲ τῆς Ἀςυδαμίας τοῦ Ἀμύντορος τὸν Κτήσιππον. Ἐκ δὲ τῆς Αὐτονόης τοῦ Πειρέως τὸν Παλαίμονα. Οὗτοι τοίνυν ἦσαν οἱ Ἡρακλεῖδαι, ὧν τινὲς μὲν ἐπέμφθησαν εἰς ἀποικίαν, οἱ δὲ ἔμεινεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἐκυρίευσαν ὕςερον τοὺς

πατρικοὺς τόπους, ὡς ῥηθήσεται ἐν τοῖς ἑξῆς περὶ πάντων (α). Ἔχει δὲ καὶ ἐπίθετα τὰ ἑξῆς.

Ἀριδείκετος, Ἀταρβὴς, Ἀλεξίκακος, Ἀρίςαθλος, Ἀεθλοφόρος, Ἀριςόμαχος, Ἄδραςος, Ἀδάμαςος, Αἰολόμορφος, Ἀΐδιος, Ἄῤῥητος, Ἀγριόθυμος, Αὐτοφυὴς, Ἀκάματος, Ἀπείριτος, Ἀςυφέλικτος, Ἀδδηφάγος, Ἀςρολόγος, Ἀλκίδης, Ἀδάλανος. Βουβάγος, Βουθοίνης, Βουράϊκος. Δαμαληφάγος, Δαΐφρων, Δαφνηφόρος, Ἐρικυδὴς, Εὔσκοπος, Ἥρως. Θηροχλαίνης. Ζαχηροκλέπτης. Δωδεκάεθλος. Θυμολέων, Θρασυμέμνων, Θρυσὸς, Θρασυμάχος, Θεὸς, Θεῖος, Θηβαῖος, Θάσιος. Ἱπποδέτης, Κηράμυντος, Καρτεραίχμης, Κυνοκλόπος, Μόρσιμος, Κανωβεὺς, Καλλίνικος, Κυνόσαργες. Λεοντομάχης, Λαοσσόος, Λεοντόχλαινος, Λιποναύτης, Μεγαλόφρων, μυριόμοχθος, Μάντικλος, Μουσαγέτης, Μελάμπυγος, Μήλιος, Μένοικος. Ὄμβριμος, Ὀξύχειρ, Οἰνοβαρὴς, Οἰταῖος, Ὀγμίων. Πολύπονος, Πολυτίμητος, Πελώριος, Παντολέτης, Πανδαμάτωρ, Πρόμαχος, Πολυφάγος, Παμφάγος. Σύμμαχος, Στερνόπεπλος, Ῥινοκολούςης, Τριςέληνος. Τοξοφόρος, Τύριος, Ταλαεργὸς, Τιρύνθιος, Τριέσπερος, Ὑπέρβιος, Χάροψ.

Ἀδδηφάγος μὲν, ἐπειδὴ ἔτρωγεν ὁλοκλήρους βόας. Βουράϊκος δὲ ἀπὸ τῆς πόλεως τῶν Ἀχαιῶν Βούρας, ὅπου εἶχεν ἀςραγαλομαντεῖον. Καλλίνικον δὲ ὠνόμασεν αὐτὸν ὁ Οἰκλεὺς, ὡς εἴρηται. Ἱπποδέτην δὲ ὠνόμασαν αὐτὸν οἱ Βοιωτοί, ἐπειδὴ ἔδησέ ποτε τῶν Ὀρχομενίων τοὺς ἵππους τὴν νύκτα, ὅτε ἐςράτευον κατὰ Βοιωτῶν. Κυνόσαργες δὲ, εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἀπὸ τοῦ γυμνασίου. Ἐθυσίαζέ τις Δίδυμος, ἢ ὁ Δίομος ἐκεῖ, καί τις κύων λευκὸς ἥρπασε τὸ κρέας· ὁ δὲ χρησμὸς

(α) Ἀπολλόδ. Β΄. δ΄.—ζ΄. Δ΄. Θ΄. Ι΄. Ια΄. Ιβ΄. Ις΄. Ιη΄. Κδ΄. λα΄. λβ΄. λγ΄. λδ΄. λε΄. λς΄. λζ΄. λθ΄. Αἰλιαν. Ποικίλ. Ἱστορ. Β΄. Ε΄. Σοφοκλ. Ὑποθέσ. Τραχιν. καὶ Σχολ. Ἰων. 208. Κικέρ. φ. λε΄. Μακροβ. Κρον. Γ΄. Ια΄. Ιβ΄. Βοσσ. Θεολ. Θ΄. λβ΄. Στέφαν. ἐν Ἡρακλ. Εὐστάθ. ἐν Διονυσ. 790. Σκύλαξ. 73.

εἶπε νὰ κτίσωσιν ἐκεῖ βωμὸν τοῦ Ἡρακλέους· ὅθεν ὠνομάσθη οὕτως ἀπὸ τοῦ κύων καὶ ἀργός. Μάντικλος δὲ εἰς τὴν Μεσσήνην, ὅπου ἔκτισεν ἱερὸν αὐτοῦ Μάντικλος ὁ Μεσσήνιος. Μουσαγέτην δὲ ὠνόμασεν αὐτὸν ὁ Φούλβιος ἐν Ῥώμῃ, ςήσας πλησίον αὐτοῦ ἄγαλμα τῶν Μουσῶν, ὅπερ ἐκόμισεν ἐκ τῆς Ἀμβρακίας. Ὄγμιον δὲ ὠνόμαζον αὐτὸν οἱ Γαλάται. Ῥινοκολούςην δὲ, οἱ Θηβαῖοι, ἐπειδὴ ἔκοψε τὰς ῥίνας τῶν πρέσβεων τοῦ Ἐργίνου. Τριέσπερον δὲ καὶ Τρισέληνον, ἐπειδὴ ἔσπειρεν αὐτὸν ὁ Ζεὺς εἰς τρεῖς νύκτας· ἢ ἐπειδὴ ἔμεινε τρεῖς νύκτας εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ κήτους. Τὸ ἀληθὲς ὅμως εἶναι ἀλληγορικὸν, ὡς ἐν ἄλλοις εἴρηται· ἐπειδὴ ἀλληγορεῖται εἰς τὸν Ἥλιον, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Ὀρφεὺς ἐν τῷ ὕμνῳ, λέγων αὐτὸν Τιτᾶνα, Πανυπέρτατον, Παγγενέτορα, καὶ.

„Ὃς περὶ κρατὶ φορεῖς Ἠῶ καὶ νύκτα μέλαιναν, Δώδεκ ἀπ' ἀνατολῶν ἄχρι δυσμῶν ἆθλα διέρπων.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Περὶ τῶν Ἡρακλειδῶν.

Οἱ υἱοὶ τοῦ Ἡρακλέους τοίνυν οἱ Ἡρακλεῖδαι καλούμενοι, καὶ ὁ Λυκίμνιος καὶ ἡ Ἀλκμήνη, καὶ ὁ Ἰόλαος, ἔμειναν εἰς τὴν Τραχινίαν μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ. Τὸ δὲ συμμαχικὸν ςράτευμα τῶν Ἀρκάδων, Δωριέων καὶ λοιπῶν, τὸ ὁποῖον συνεκρότησεν ὁ Ἡρακλῆς, ἔμεινε πιςὸν καὶ προσηλωμένον εἰς αὐτούς· ὅθεν, ὅτε ἠνδρώθη ὁ Ὕλλος καὶ ἄλλοι τινὲς, ὁ Εὐρυσθεὺς φοβούμενος πάλιν, ἐμήνυσε πρὸς τὸν Κήϋκα, νὰ διαλύσῃ τὸ συμμαχικὸν ςράτευμα, καὶ νὰ πέμψῃ τοὺς Ἡρακλείδας

(α) Παυσαν. Ἀχαϊκ. Κε'. Βοιωτικ. Κς'. Κε'. Ἀττικ. ΙΘ'. Γυράλδ. Συντ. Ι'. 326. Μεσσηνιακ. Κα'. Κγ'. Πλίν. Ἱς. φ. Λε'. 10.

πρὸς αὐτὸν, ἢ νὰ διώξῃ αὐτοὺς ἐκεῖθεν· εἰδὲ μὴ κηρύττει πόλεμον κατ' αὐτοῦ· ἦτον ὅμως ἰσχυρώτατος τῆς Ἑλλάδος τότε ὁ Εὐρυσθεύς. Βλέποντες δὲ ἐκεῖνοι τὴν ἀδυναμίαν τοῦ Κήϋκος, ἔφυγον ἐκεῖθεν, καὶ περιφερόμενοι, ἐζήτουν καταφύγιον· ἀλλ' οὐδεὶς ἐδέχετο αὐτοὺς διὰ τὸν φόβον. Τέλος δὲ ἐλθόντες πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς καὶ φιλανθρώπους Ἀθηναίους, ἐκάθησαν ἱκέται εἰς τοῦ Ἐλαίου τὸν βωμόν. Ἐδέχθησαν τοίνυν αὐτούς, ἔδωκαν τὴν Τρικόρινθον νὰ κατοικήσωσιν, ἐδέχθησαν καὶ τὸν ὑπὲρ αὐτῶν πόλεμον τοῦ τυράννου, μηδόλως φοβούμενοι τὰς ἀπειλὰς αὐτοῦ, ἔχοντες τὸν ξένιον Δία βοηθὸν, καὶ πάντας τοὺς θεοὺς καὶ σωτῆρας Ἥρωας. Τότε λέγουσιν, ὅτι ἐθυσιάσθη ἑκουσίως ἡ ἀδελφὴ αὐτῶν Μακαρία, κατά τινα χρησμὸν, ἵνα νικήσωσι· καὶ ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη ἡ Μακαρία πηγὴ τοῦ Μαραθῶνος. Ἐπειδὴ τοίνυν ἐςράτευσεν ἐκεῖνος μὲ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, ἐξῆλθον καὶ οἱ Ἀθηναῖοι μὲ τοὺς Ἡρακλείδας, ἔχοντες ςρατηγοὺς τὸν Ἰόλαον, Ὕλλον, καὶ τὸν Θησέα κατά τινας, ἢ τὸν υἱὸν τοῦ Θησέως κατ' ἄλλους, καὶ συνάψαντες μάχην κρατερὰν, ἐνίκησαν αὐτὸν κατὰ κράτος, καὶ ἐφόνευσαν πάντας τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ. Αὐτὸν δὲ ἔφθασεν ὁ Ἰόλαος φεύγοντα πρὸς τὰς Σκιρωνίδας πέτρας τῆς Μεγαρικῆς, καὶ κόψας τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, ἐκόμισεν αὐτὴν πρὸς τὴν Ἀλκμήνην, ἥτις ἐξώρυξε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ μὲ τὰς κερκίδας. Καὶ οὕτως ἐκυρίευσαν ὅλην τὴν Πελοπόννησον οἱ Ἡρακλεῖδαι.

Ἐπειδὴ δὲ συνέβη νόσος εἰς πᾶσαν τὴν Πελοπόννησον, καὶ ὁ χρησμὸς ἔδωκε τὴν αἰτίαν εἰς αὐτοὺς, διότι ἦλθον πρὸ τοῦ δέοντος καιροῦ, ἐπέςρεψαν πάλιν εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ κατῴκησαν εἰς τὸν Μαραθῶνα. Τότε ἔλαβε γυναῖκα τὴν Ἰόλην ὁ Ὕλλος κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ Ἡρακλέους, ὁ ἀξιώτατος παντων, καὶ κατεγίνετο, νὰ κατορθώσῃ τὴν κάθοδον· ἐπειδὴ ὁ Τληπόλεμος ἔφυγε, φονεύσας τὸν Λυκίμνιον. Ἐλθὼν τοίνυν εἰς τοὺς Δελφοὺς, ἔλαβε χρησμὸν, ἵνα καταβῶσι μετὰ τὸν τρίτον καρπόν· ὅθεν ἐςράτευσαν τὸν τρίτον

χρόνου. Ἀλλ' ἐνίκησεν αὐτοὺς ὁ Τισαμενὸς, καὶ τοὺς ἐδίωξε, φονεύσας καὶ τὸν Ἀριςόμαχον. Τινὲς δὲ λέγουσιν· ὅτι εἶπεν ὁ χρησμὸς, νὰ λάβωσι συμμάχους τοὺς Αἰγείδας, καὶ ἔλαβεν ὁ Ὕλλος τοὺς ἀπογόνους τοῦ Θησέως. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ὕλλου, μαθὼν ὁ Ἀριςόδημος, ὅτι ἦσαν καὶ εἰς τὰς Θήβας Αἰγεῖδαι, ἀπόγονοι τοῦ Σπαρτοῦ Αἰγέως, ἔλαβεν αὐτούς. Ἔκτοτε τοίνυν ἔμειναν οἱ Αἰγεῖδαι εἰς τὴν Λακωνίαν, ἔπειτα ἦλθον καὶ ἄλλοι μὲ τὸν Τιμόμαχον, ὅτε ἐπολέμουν οἱ Ἀμυκλαῖοι μὲ τοὺς Σπαρτιάτας. Ἐκ τούτων ἦλθον πολλοὶ εἰς τὴν ἀποικίαν τοῦ Θήρα. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ὕλλου, ἠρώτησαν τὸ μαντεῖον οἱ παῖδες τοῦ Ἀριςομάχου, καὶ ἔλαβον τὸν αὐτὸν χρησμόν. Ὅθεν ὁ Τήμενος ὠνείδισε τὴν Πυθίαν διὰ τὴν προτέραν συμφοράν· ἀλλ' ἐκείνη ἀπεκρίθη, ὅτι εἶναι αὐτοὶ αἴτιοι, μὴ ἐννοήσαντες τὸν χρησμὸν, ὅςτις σημαίνει γενεὰν, καὶ οὐχὶ γῆς καρπόν· ἔτι δὲ ὁ χρησμὸς ἔλεγε καὶ τοῦτο.

„Νίκην σοὶ φαίνουσι θεοὶ δι' ὁδοῖο ςενύγρων.

Νὰ περάσωσι δηλονότι μὲ ςόλον διὰ τοῦ ςενοῦ τῆς Ναυπάκτου. Ἐκεῖνοι δὲ δοκιμάζοντες διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ τὴν εἰσβολὴν, ἐφθείροντο· ὅθεν εἶπεν ὕςερον.

„Οὐ κατὰ γῆν λέγω ςενύγρην, ἀλλὰ τὴν εὐρυγαςέρα.

Τότε ἐλθὼν ὁ Τήμενος εἰς τὴν Ναύπακτον, καὶ ναυπηγήσας πλοῖα, παρεσκεύαζε καὶ τὰ λοιπά. Διὰ τοῦτο ὠνομάσθη ὁ τόπος Ναύπακτος, παρὰ τὸ ναυπηγεῖν. Τούτων οὖν γενομένων, ἐκεραυνώθη κατὰ τύχην ὁ Ἀριςόδημος τοῦ Ἀριςομάχου· ἢ κατ' ἄλλους ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν υἱῶν τοῦ Πυλάδου. Ἔπειτα δὲ συνέβη καὶ ἄλλη δυςυχία διὰ τὸν θάνατον τοῦ Μάντεως Κάρνου, ὡς εἴρηται, καὶ διελύθη τὸ ςράτευμα· ἐπειδὴ τὸ μὲν ναυτικὸν διεφθάρη, τὸ δὲ πεζὸν ἐλιμοκτόνει. Ἐρωτήσας δὲ πάλιν ὁ Τήμενος περὶ τούτου, ἔλαβε χρησμὸν, νὰ ἐξορίσῃ δέκα χρόνους τὸν φονέα τοῦ Κάρνου Ἱππότην τοῦ Φύλαντος τοῦ Ἀντιόχου τοῦ Ἡρακλέους· νὰ λάβῃ καὶ ὁδηγὸν τὸν τριόφθαλμον, ὅςτις ἦτον ὁ Ὄξυλος ὡς

εἴρηται. Καὶ οὕτως εἰσβαλόντες ὕϛερον κατὰ γῆν τε καὶ θάλασσαν, ἐνίκησαν τοὺς ἐναντίους, φονεύσαντες καὶ τὸν Τισαμενόν· ἐφονεύθησαν ὅμως καὶ ἐξ αὐτῶν ὁ Πάμφυλος καὶ Δύμας, οἱ παῖδες τοῦ Αἰγιμίου βασιλέως τῶν Δωριέων. Κατ' ἄλλους δὲ μετὰ τὸν Εὐρυσθέα ἐβασίλευσεν ὁ Ἀτρεὺς, ὅϛτις λαβὼν συμμάχους τοὺς Τεγεάτας, ἐξῆλθεν εἰς ἀπάντησιν αὐτῶν, κατὰ τὸν Ἰσθμόν. Ὁ δὲ Ὕλλος ἐζήτησε τὸν βουλόμενον εἰς μονομαχίαν, καὶ ἂν νικηθῇ, νὰ ἔλθωσι μετὰ πεντήκοντα, ἢ μετὰ ἑκατὸν χρόνους οἱ Ἡρακλεῖδαι εἰς τὴν Πελοπόννησον. Δεξάμενος οὖν τὴν πρόσκλησιν ὁ Ἔχεμος βασιλεὺς τῶν Τεγεατῶν, ἐφόνευσε τὸν Ὕλλον. Κατ' ἄλλους δὲ ἐπὶ Ὀρέϛου συνέβη ἡ μονομαχία· ἔπειτα δὲ ἐφονεύθη ὁ Ἀριδαῖος εἰς ἄλλην ἐκϛρατείαν· ἔπειτα ὁ Ἀριϛόμαχος εἰς ἄλλην· ὅθεν ἔλεγεν ὁ χρησμὸς, ὅτι κατῆλθον πρὸ τοῦ δέοντος καιροῦ. Τινὲς δὲ λέγουσι τὸν Αἰγίμιον υἱὸν τοῦ Ἡρακλέους, οἱ δὲ ἀπόγονοι αὐτοῦ ὠνομάζονται Αἰγιμίδαι ὕϛερον ἐν τῇ Λακωνίᾳ, ὅπου ὠνομάσθησαν καὶ δύο φυλαὶ Παμφυλὶς καὶ Δυμανὶς ἀπὸ τῶν υἱῶν αὐτοῦ.

Κρατήσαντες οὖν τὴν Πελοπόννησον, ἐμοίρασαν αὐτὴν εἰς τρία μέρη· εἰς τὸ Ἄργος, Λακεδαίμονα καὶ Μεσσηνίαν, ἐπειδὴ ἦσαν τρεῖς οἱ πρώτιϛοι αὐτῶν, πάντες ἀπόγονοι τοῦ Ὕλλου· ὁ Τήμενος καὶ Κρεσφόντης, καὶ οἱ δύο παῖδες τοῦ Ἀριϛοδήμου· ἔπειτα ἐκλήρωσαν, καὶ ἔλαχεν ὁ μὲν Τήμενος τὸ Ἄργος· οἱ δὲ παῖδες τοῦ Ἀριϛοδήμου τὴν Λακεδαίμονα, καὶ ὁ Κρεσφόντης δι' ἀπάτης τὴν Μεσσηνίαν, βαλὼν κλῆρον βῶλον γῆς, ϛτις διελύθη εἰς τὸ ὕδωρ· διότι ἔβαλον εἰς ὑδρίαν τοὺς κλήρους, καὶ οὗτος ἦτον ἡ τρίτη λῆξις· ὅθεν ἔτυχον πρῶτον οἱ ἄλλοι. Κτίσαντες οὖν καὶ τρεῖς βωμοὺς τοῦ πατρῴου Διὸς, ἐθυσίασαν, καὶ ἔπειτα εὗρον ἐπὶ τῶν βωμῶν τινὰ σημεῖα προμαντευτικά. Ἐπὶ μὲν τοῦ βωμοῦ τῶν Ἀργείων εὗρον βάτραχον· τῶν Λακεδαιμονίων δράκοντα, καὶ τῶν Μεσσηνίων ἀλώπεκα. Οἱ δὲ μάντεις εἶπον, ὅτι οἱ μὲν Ἀργεῖοι, δὲν πρέπει νὰ ϛρα-

τεύωσιν ἔξω τῆς χώρας αὐτῶν. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι γεννήσονται ἀνδρεῖοι καὶ τολμηροὶ εἰς τὰς ἐκςρατείας. Οἱ δὲ Μεσσήνιοι, πανοῦργοι. Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι παρέδωκε πρὸς αὐτοὺς τὴν Λακεδαίμονα τότε τὶς Σπαρτιάτης Φιλόνομος καλούμενος, καὶ διὰ τοῦτο ἔδωκαν αὐτῷ τὰς Ἀμύκλας μισθὸν, ὅςτις ἐκόμισεν ἐκεῖ ὕςερον ἐγκατοίκους ἐκ τῆς Ἴμβρου καὶ Λήμνου. Μετὰ δὲ τρεῖς γενεὰς ἐπανεςάτησαν οἱ Ἀμυκλαῖοι, καὶ διωχθέντες ὑπὸ τῶν Δωριέων, ἔφυγον εἰς τὴν Κρήτην, ἔχοντες καί τινας Σπαρτιάτας, καὶ ἡγεμόνας δύο, τὸν Πόλιδα καὶ Δελφὸν καλουμένους, καὶ κατῴκησαν εἰς τὴν Γόρτυναν. Διαβαίνοντες δὲ ἀφῆκαν μέρος τῆς ἀποικίας εἰς τὴν νῆσον Μῆλον. Αὕτη τοίνυν ἦτον ἡ κάθοδος τῶν Ἡρακλειδῶν καὶ Δωριέων λεγομένη, ἐπειδὴ εἶχον καὶ τοὺς Δωριεῖς συμμάχους, ἥτις ἔχει μεγάλην ἐποχὴν εἰς τὴν ἀρχαίαν ἱςορίαν. Συνέβη δὲ ἑκατὸν τριάκοντα τρεῖς χρόνους μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἡρακλέους, καὶ ἐννενῆντα μετὰ την ἅλωσιν τῆς Τρῳάδος· ἐπειδὴ ὁ Ἡρακλῆς ἐγεννήθη τῷ 1384. Ἀπέθανε τῷ 1323. Ἡ πτῶσις τῆς Τρῳάδος συνέβη τῷ 1280, καὶ ἡ κάθοδος τούτων τῷ 1190 πρὸ χριςοῦ. Δὲν συμφωνοῦσιν ὅμως ἀκριβῶς οἱ χρονολόγοι. Ἐγένετο δὲ μετὰ τέσσαρας γενεάς· ἐπειδὴ ὁ Ὕλλος ἐγέννησε τὸν Ἀριδαῖον, ἢ Κλεοδαῖον· οὗτος δὲ τὸν Ἀριςόμαχον, καὶ ὁ Ἀριςόμαχος τὸν Τήμενον, Κρεσφόντην καὶ Ἀριςόδημον. Ὁ Εὐριπίδης ἔγραψε τραγῳδίαν τῶν Ἡρακλειδῶν, καὶ σώζεται (α).

Ὁ μὲν οὖν Τήμενος ὁ βασιλεύσας εἰς τὸ Ἄργος εἶχε τρεῖς υἱοὺς, Ἀγέλαον, Εὐρύπυλον, Καλλίαν· ἢ τέσσαρας. Κεισὸν, Κερύνην, Φάλκην, Ἀγραῖον, καὶ μίαν θυγατέρα Ὑρνηθὼ, τὴν ὁποίαν ἔλαβε γυναῖκα ὁ Δηϊφόντης τοῦ Ἀντιμάχου τοῦ Θρασυάνορος, τοῦ Κτη-

(α) Ἀπολλόδ. Β΄. η΄. 1—5. Διόδ. Δ΄. Νη΄. Παυσαν. Ἀττικ. Λγ΄. Κόρινθ. Ζ΄. Ιβ΄. Ιγ΄. Λακωνικ. Α΄. Ἠλειακ. Πρώτ. Γ΄. Ἀρκαδικ. Ε΄. Ἡρόδοτ. Καλλιόπ. 26. Πίνδαρ. Πυθ. Α΄. 121. καὶ Σχολ. Κόνων. λς΄.

σίππου τοῦ Ἡρακλέους. Τοῦτον τὸν Δηϊφόντην εἶχε στρατηγὸν καὶ εἰς πολλὴν εὔνοιαν ὁ Τήμενος, ὥστε ἐφαίνοντο καὶ σημεῖα, ὅτι τοῦτον θέλει διάδοχον αὐτοῦ, ὅστις ἔλαβε καὶ ἐξουσίαζε τότε τὴν Ἐπίδαυρον· ὅθεν ἐπαναστατήσαντες οἱ παῖδες αὐτοῦ, ἔχοντες μισθωτοὺς καὶ τοὺς Τιτάνεις, ἐγκατοίκους τῆς πόλεως Τιτάνης, τῆς Σικυῶνος, ἐφόνευσαν μὲν τὸν Τήμενον, ὅμως τὸ στράτευμα ἤθελε τὸν Δηϊφόντην βασιλέα, καὶ τὴν Ὑρνηθώ. Ἐκεῖνοι δὲ ἐλθόντες εἰς τὴν Ἐπίδαυρον, ὁ Κερύνης καὶ Φάλκης, ἵνα ἁρπάσωσι τὴν Ὑρνηθὼ, καὶ νὰ λύσωσι τὴν συγγένειαν, ἔκραξαν αὐτὴν ἔξω τῆς πόλεως, λέγοντες ἄπειρα κατὰ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, καὶ παρακινοῦντες αὐτὴν νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ Ἄργος. Ἀλλ' ἐκείνη εἶπεν, ὅτι ὁ μὲν Δηϊφόντης εἶναι γαμβρὸς ἄξιος τοῦ Τημένου· αὐτοὶ δὲ, φονεῖς, καὶ οὐχὶ παῖδες· ὅθεν λαβόντες αὐτὴν βιαίως εἰς τὸ ἅρμα ἔφυγον. Διώξας δ' αὐτοὺς ὁ Δηϊφόντης μὲ τοὺς Ἐπιδαυρίους, ἐφόνευσε τὸν Κερύνην. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Φάλκης ἐκράτει τὴν Ὑρνηθὼ εἰς τὰς ἀγκάλας ἔγκυον οὖσαν, δὲν ἠκόντισε κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἐδοκίμαζε, νὰ λάβῃ αὐτὴν ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ. Ἐκεῖνος ὅμως κρατῶν αὐτὴν σφικτότερον, τὴν ἐφόνευσεν, ἔπειτα διώξας τὸ ἅρμα ἐξέφυγεν. Ἔθαψε τοίνυν αὐτὴν ἐκεῖ ὁ Δηϊφόντης, ὅπου ὠνομάσθη ὁ τόπος Ὑρνήθιον χωρίον· ἔκτισεν Ἡρῷον αὐτῆς, ἀφιέρωσεν αὐτῇ καὶ τὰ ἐκεῖ δένδρα. Ἔλαβε τοίνυν τὴν βασιλείαν τοῦ Ἄργους ὁ Κεῖσος ὁ πρεσβύτατος· ὅμως οἱ Ἀργεῖοι δὲν ἐδέχοντο εὐμενῶς τὴν μοναρχίαν, καὶ τέλος ἔπαυσαν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ Μέλτα τοῦ Λακίδεω, ἀπογόνου τοῦ Μήδωνος.

Τὴν δὲ Ἐπίδαυρον εἶχεν ὁ Πιτυρεὺς ἀπόγονος τοῦ Ξούθου, καὶ παρέδωκεν αὐτὴν τῷ Δηϊφόντῃ ἄνευ μάχης· ἔπειτα ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας ἔμεινεν ἐκεῖ, ὅστις εἶχεν υἱὸν τὸν Προκλέα. Οὗτος οὖν ὁ Προκλῆς ἐκόμισεν ἀποικίαν Ἐπιδαυρίων εἰς τὴν Σάμον, οἵτινες ἔφυγον ἐπὶ Δηϊφόντου ἐκ τῆς Ἐπιδαύρου. Τούτου τὸν υἱὸν Λεωγόρου ἐδίωξαν οἱ Ἐφέσιοι ἐκ τῆς Σάμου, ὡς εἴρηται.

Ὁ δὲ Δηϊφόντης εἶχε τρεῖς υἱούς· Ἀντιμένην, Ξάνθιππον καὶ Ἀργεῖον· καὶ μίαν θυγατέρα Ὀρσοβίαν, ἣν εἶχε γυναῖκα ὁ ῥηθεὶς Πάμφυλος τοῦ Αἰγιμίου. Εἶχε καὶ ὁ Φάλκης υἱὸν Ῥηγνίδαν καλούμενον. Ἐτάφη δὲ ὁ Τήμενος ἐν τῇ πόλει Τημενίῳ ἀπ' αὐτοῦ καλουμένῃ, τὴν ὁποίαν ὠχύρωσεν αὐτὸς, καὶ ἐκεῖθεν ὁρμώμενος, ἐπολέμει τὸν Τισαμενόν· ἐτιμήθη καὶ ὡς Ἥρως.

Ὁ δὲ Κρεσφόντης βασιλεύων ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ, ἔλαβε γυναῖκα τὴν Μερόπην τοῦ Κυψέλου βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, καὶ ἐγέννησε τρεῖς υἱοὺς, ὧν ὁ νεώτατος Αἴπυτος καλούμενος, ἀνετρέφετο παρὰ τῷ πάππῳ αὐτοῦ. Τὰ δὲ βασίλεια, τὰ ὁποῖα ἦσαν πρῶτον ἐν Ἀνδανίᾳ, καὶ ὁ Ἀφαρεὺς μετεκόμισεν αυτὰ εἰς τὴν Ἀρήνην, ὁ δὲ Νέστωρ εἰς τὴν Πύλον, αὐτὸς ἔστησαν αὐτὰ εἰς τὴν Στενύκληρον. Πολιτευόμενος δὲ δημοτικῶς, ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν μεγάλων, αὐτός τε καὶ οἱ παῖδες τοῦ, καὶ ἔλαβε τὴν βασιλείαν καὶ τὴν Μερόπην βιαίως Πολυφόντης τις Ἡρακλείδης τὸ γένος. Αὐξήσας δὲ ὁ Αἴπυτος, λαμβάνει βοήθειαν Ἀρκάδων καὶ Δωριέων, καταβαίνει εἰς τὴν Μεσσηνίαν, φονεύει τὸν Πολυφόντην, καὶ πάντας τοὺς συνεργους εἰς τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς, καὶ κρατεῖ τὴν βασιλείαν, δημοτικῶς πολιτευόμενος, καὶ μεγάλως τιμώμενος· ὅθεν οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ ὠνομάσθησαν Αἰπυτίδαι, καὶ οὐχὶ Ἡρακλεῖδαι. Μετὰ δὲ τοῦτον ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Γλαῦκος, ὅστις ἐτίμησε τὸ τέμενος τοῦ Διὸς εἰς τὴν κορυφὴν τῆς Ἰθώμης, ἄτιμον ὂν ὑπὸ τῶν Δωριέων ἕως τότε· ἐτίμησε καὶ τὴν Μεσσήνην τοῦ Τριόπα, καὶ τὸν Μαχάωνα τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Μετὰ δὲ τοῦτον βασιλεύσας ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἴσθμιος, ἔκτισεν εἰς τὰς Φερὰς ἱερὸν τοῦ Γοργάσου καὶ Νικομάχου υἱῶν τοῦ Μαχάωνος. Ὁ δὲ υἱὸς τούτου Δωτάδας βασιλεύσας, κατεσκεύασε τὸν λιμένα τῆς Μοθώνης. Ὁ δὲ υἱὸς τούτου Συβότας βασιλεύσας, διέταξεν ἵνα θυσιάζῃ ὁ βασιλεὺς κατ' ἔτος εἰς τὸν Παμεισὸν ποταμόν· ἔτι δὲ νὰ ἐναγίζωσι καὶ εἰς τὸν Εὔρυτον ἐν τῇ Οἰχαλίᾳ, πρὸ τῆς τε-

λετῆς τῶν μεγάλων Θεῶν εἰς τὰ Ἄνδανα γενομένης. Μετὰ δὲ τοῦτον ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Φίντας, καὶ τότε ἔπεμψαν οἱ Μεσσήνιοι πρῶτον θυσίαν εἰς τὴν Δῆλον, ψάλλοντες καὶ ᾄσματα, τοῦ Εὐμόλπου ποιήματα. Τότε ἤρξαντο καὶ τὰ προοίμια τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου. Ὁ δὲ Φίντας ἀφῆκε δύο υἱοὺς, τὸν Ἀνδροκλέα καὶ Ἀντίοχον, οἵτινες ἐςασίασαν, καὶ ἐφόνευσεν ὁ Ἀντίοχος τὸν Ἀνδροκλέα. Βασιλεύοντος τοίνυν τοῦ Ἀντιόχου, ἤρξατο ὁ πρῶτος Μεσσηνιακὸς πόλεμος 743 χρόνους πρὸ χριςοῦ, ὅςτις διήρκησεν εἴκοσι χρόνους.

Οἱ δὲ παῖδες τοῦ Ἀριςοδήμου ὁ Εὐρυσθένης καὶ Προκλῆς νέοι ἔτι ὄντες, εἶχον ἐπίτροπον τὸν Θεῖον αὐτῶν Θήραν τὸν Θηβαῖον, καὶ ἀδελφὸν τῆς μητρὸς αὐτῶν Ἀργείας. Ἐπειδὴ δὲ ἦσαν δίδυμοι, ἐβασίλευσαν ἅμα καὶ οἱ δύο, καὶ ἔκτοτε ἔμεινεν ἡ συνήθεια, νὰ ἔχῃ ἡ Σπάρτη δύο βασιλεῖς ἐκ τοῦ γένους τούτων, ἥτις ἐφυλάττετο μέχρι τέλους. Ὁ δὲ Θήρας ὕςερον ἐπέμφθη εἰς ἀποικίαν, ὡς ῥηθήσεται ἐν ἄλλοις. Ὁ μὲν Εὐρυσθένης, ὃν λέγουσι καὶ πρωτογέννητον, ἐγέννησε τὸν πρῶτον Ἆγιν, καὶ ἀπὸ τούτου ὠνομάζοντο Ἀγίδαι οἱ βασιλεῖς τοῦ γένους αὐτοῦ, ὧν τελευταῖος ἦτον ὁ Κλεομένης, ὁ φονευθεὶς εἰς τὴν Αἴγυπτον. Μετὰ δὲ τοῦτον ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἐχέςρατος, καὶ τότε ἔλαβον οἱ Λακεδαιμόνιοι τὴν Κυνούραν τῶν Ἀργείων. Τὸν δὲ υἱὸν τούτου Λαβώταν, ἢ Λεωβόταν, ἐπετρόπευεν ὁ Λυκοῦργος. Καὶ τότε συνέβη ὁ πόλεμος μεταξὺ τούτων καὶ τῶν Ἀργείων διὰ τὴν ῥηθεῖσαν πόλιν. Ὁ δὲ υἱὸς τοῦτο Δόρυσσος ἐγέννησε τὸν Ἀγησίλαον, καὶ ἐπὶ τῆς βασιλείας τούτου ἐξέδωκεν ὁ Λυκοῦργος τοὺς νόμους. Ὁ δὲ υἱὸς τούτου Ἀρχέλαος ἐγέννησε τὸν Τήλεκλον, ὃν ἐφόνευσαν οἱ Μεσσήνιοι, καὶ διὰ τοῦτο συνέβη ὁ πόλεμος. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν ἄλλας αἰτίας τοῦ πολέμου τούτου. Ἐκ τούτου τοῦ οἴκου τοίνυν τῶν Ἀγίδων καὶ Ἀγιάδων καλουμένων, ἦτον καὶ ὁ Λεωνίδας καὶ Παυσανίας.

Ὁ δὲ Προκλῆς ἐγέννησε τὸν Σόον, καὶ ὁ Σόος

τὸν Εὐρυπῶντα. Καὶ μέχρι μὲν τούτου ὠνομάζοντο Προκλεῖδαι οἱ βασιλεῖς τοῦ οἴκου τούτου· ἀπὸ δὲ τούτου, ἐνδόξου γενομένου, ὠνομάσθησαν οἱ ἔπειτα Εὐρυπωντίδαι. Οὗτος δὲ ἐγέννησε τὸν Πρύτανιν, καὶ τότε ἤρξαντο αἱ μετὰ τῶν Ἀργείων ἐχθροπάθειαι. Ὁ δὲ υἱὸς τούτου Εὔνομος ἐγέννησε τὸν Πολυδέκτην. Καὶ τέλος ἐκ τοῦ οἴκου τούτου ἦτον ὁ Ἄγις πρὸς ὃν κατέφυγεν ὁ Ἀλκιβιάδης, καὶ ὁ Ἀγησίλαος ὁ διαβὰς εἰς τὴν Ἀσίαν.

Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι τινὲς Ἡρακλεῖδαι ἦλθον πρὸς τὸν Αἰγίμιον βασιλέα τῶν Δωριέων, καὶ ἔλαβον τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπερ ὑπεσχέθη ὁ Αἰγίμιος πρὸς τὸν Ἡρακλέα, καὶ ἐκεῖνος ἀφῆκεν αὐτὸ τότε ὡς παρακαταθήκην, ὡς καὶ ἄλλα πολλά. Οἱ Δωριεῖς ὅμως τότε ἡνώθησαν καὶ ὑπετάχθησαν εἰς τοὺς Ἡρακλείδας, καὶ ἦλθον μὲ αὐτοὺς εἰς τὴν Πελοπόννησον, καὶ ἔμειναν πολλὰ ὀλίγοι εἰς τὴν Δωρίδα (α).

Ὁ δὲ Ἀλήτης τοῦ ἐξορισθέντος Ἱππότου υἱὸς, τοῦ Φύλαντος τοῦ Ἀντιόχου τοῦ Ἡρακλέους, ἔλαβε τὴν Κόρινθον, καὶ ἐβασίλευον οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ πέντε γενεὰς μέχρι τοῦ Βάκχιδος υἱοῦ τοῦ Πρυύμνιδος. Μετὰ δὲ τοῦτον ἐβασίλευσαν ἄλλας πέντε γενεὰς οἱ ἀπόγονοι τούτου Βακχιάδαι καλούμενοι, μέχρι Τελεστοῦ τοῦ Ἀριστοδήμου. Τὸν δὲ Τελεστὴν ἐφόνευσαν δύο ἐχθροὶ αὐτοῦ Ἀριεὺς καὶ Πειράντας, καὶ ἔκτοτε ἔπαυσεν ἡ μοναρχία, καὶ ἐγίνοντο Πρυτάνεις τῆς δημοκρατίας ἐκ τοῦ γένους πάλιν τῶν Βακχιαδῶν, μέχρι τοῦ Κυψέλου τοῦ τυράννου, τοῦ ἐκβαλόντος τοὺς Βακχιάδας (β).

Τοὺς δὲ ἐκ τῆς Ὀμφάλης καὶ τῆς δούλης αὐτῆς Μέλιδος Ἡρακλείδας ὀνομάζουσι διαφόρως. Τινὲς μὲν

(α) Ἀπολλόδ. Β΄. η΄. 5. Παυσαν. Μεσσην. Γ΄ Δ΄ Δ΄ Ε΄. Ι. Λακωνικ. Α΄. Ζ΄. η΄. Θ Διόδ. Δ΄. Νη΄. Ἡρόδοτ. Μελπομέν. 147. καὶ Κλ. 65.

(β) Παυσαν. Κορινθ. Δ΄.

λέγουσιν ἕνα Ἀκέλην, ἀφ' οὗ ὠνομάσθη ἡ πόλις τῆς Λυκίας Ἀκέλη. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν ἄλλον Ἀλκαῖον, ὅστις ἐγέννησε τὸν Βῆλον, ὁ δὲ Βῆλος τὸν Νῖνον, καὶ ὁ Νῖνος τὸν Ἄγρωνα, ὅστις ἐβασίλευσε πρῶτος τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὰς Σάρδεις, διώξας τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἄτυος κατά τινα χρησμόν. Ἐβασίλευσαν δὲ οἱ Ἡρακλεῖδαι εἰς τὰς Σάρδεις τῆς Λυδίας εἴκοσι δύο γενεὰς, εἰς πεντακοσίους πέντε χρόνους κατὰ διαδοχὴν μέχρι τοῦ Κανδαύλου, ὃν ἐφόνευσεν ὁ Γύγης, ἐξ οὗ κατάγεται τὸ γένος τῶν Μερμνάδων, ὧν τελευταῖος ἦτον ὁ Κροῖσος. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἦτον ἐκ τῆς Ὀμφάλης καὶ τοῦ Ἡρακλέους τὸ γένος τοῦτο, καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς δούλης (α).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Περὶ τῶν λοιπῶν συγγενῶν καὶ υἱῶν τοῦ Ἡρακλέους.

Ὁ μὲν Λικύμνιος ἦτον, ὡς εἴρηται, υἱὸς νόθος τοῦ Ἠλεκτρύωνος, καὶ θεῖος πρὸς μητρὸς τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις εἶχεν αὐτὸν πανταχοῦ εἰς ὅλας τὰς ἐκστρατείας. Ἐλθὼν δὲ μὲ τὸν Ἀμφιτρύωνα εἰς τὰς Θήβας, ἔλαβε γυναῖκα τὴν Περιμήδην ἀδελφὴν τοῦ Κρέοντος, καὶ ἐγέννησε τὸν Ἀργεῖον καὶ Μέλανα, οἵτινες ἐφονεύθησαν πρότερον, ὡς εἴρηται. Ἐν δὲ τῇ πρώτῃ ἐκστρατείᾳ τῶν Ἡρακλειδῶν, οἱ Ἀργεῖοι ἐδέχθησαν αὐτὸν καὶ τὸν Τληπόλεμον, νὰ μείνωσιν ἐκεῖ. Γέρων δὲ ὢν, ἐξήρχετο χειραγωγούμενος ὑπὸ τοῦ δούλου. Ἰδὼν οὖν ποτε ὁ Τληπόλεμος τὸν δοῦλον ἀμελῶς πως χειραγωγοῦντα αὐτὸν, καὶ ὀργισθεὶς, ἔρριψε τὴν βακτηρίαν κατ' αὐτοῦ,

---

(α) Στέφαν. ἐν Ἀκέλ. Ἡρόδοτ. Κλ. 7. Δίων. Χρυσόστομ. Ιε'. Ιθ. Σοφοκλ. Τραχιν. 253. καὶ Σχολ. Σκαλιγέρ. εἰσαγωγ. Γ'. 327.

καὶ ἐφόνευσε κατὰ τύχην τὸν Λυκίμνιον. Κατ᾽ ἄλλους δὲ εἰς φιλονεικίαν ἐφόνευσεν αὐτὸν, ἀγανακτήσας· ὅθεν ὁ μὲν Τληπόλεμος ἔφυγε, τὸν δὲ Λυκίμνιον ἔθαψαν ἐντίμως, καὶ πλησίον τοῦ τάφου αὐτοῦ ἐφονεύθη ὁ Πύῤῥος ὕϛερον.

Εἶχε δὲ καὶ ἄλλον υἱὸν ὁ Λυκίμνιος Οἰωνὸν καλούμενον, τὸν ὁποῖον εἶχε πανταχοῦ μεθ᾽ ἑαυτοῦ ὁ Ἡρακλῆς. Ὅτε δὲ ἦλθεν εἰς τὴν Σπάρτην νὰ καθαρισθῇ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἰφίτου, ὁ Οἰωνὸς περιερχόμενος καὶ θεωρῶν τὰ ἐν τῇ πόλει ἀξιοθέατα, ἦλθε καὶ πλησίον τῶν βασιλείων τοῦ Ἱπποκόωντος, ὅπου ὥρμησε πρὸς αὐτὸν τὶς σκύλος μολλοττός. Αὐτὸς δὲ φοβηθεὶς, ἔῤῥιψε τὴν ῥάβδον, καὶ κατὰ τύχην ἐφόνευσεν ἀκουσίως τὸν σκύλον· ὅθεν ὥρμησαν οἱ υἱοὶ τοῦ Ἱπποκόωντος, καὶ ἐφόνευσαν αὐτὸν μὲ τὰ ῥόπαλα. Καὶ διὰ τοῦτο ἐκίνησε πόλεμον ὁ Ἡρακλῆς κατ᾽ αὐτῶν (α).

Ὁ δὲ Ἰφικλῆς ἀδελφὸς τοῦ Ἡρακλέους ἔλαβε γυναῖκα τὴν Αὐτομέδουσαν τοῦ Ἀλκάθου, καὶ ἐγέννησε τὸν Ἰόλαον· Ὕϛερον δὲ, ὅτε ἔλαβεν ὁ Ἡρακλῆς τὴν Μαιγάραν, ἔλαβε καὶ αὐτὸς τὴν νεωτέραν θυγατέρα τοῦ Κρέοντος. Ἦτον καὶ αὐτὸς εἰς ὅλους τοὺς πολέμους τοῦ Ἡρακλέους, καὶ κατὰ μέν τινας ἐφονεύθη ἐν τῷ κατὰ Ἱπποκόωντος πολέμῳ, κατ᾽ ἄλλους δὲ ἐπλήγωσαν αὐτὸν οἱ Μολιονίδαι, ὡς εἴρηται, καὶ ἐκομίσθη εἰς τὸν Φενεὸν, ὅπου ἐθεράπευον αὐτὸν τὶς Βουφάγος καλούμενος, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ Πρώμνη ἐπιμελῶς ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῶν· ὅμως ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη ἐντίμως, ἐτιμήθη καὶ ὡς Ἥρως, ἐναγιζόμενος (α). Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι ἦτον καὶ οὗτος μὲ τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ ἐκϛρατείᾳ τῶν Ἀργοναυτῶν, ὀνομάζοντες αὐτὸν καὶ Ἴφικλον.

Ὁ δὲ Ἰόλαος ἦτον Ἥρως ἐπίσημος, καὶ ἄξιος ἀνεψιὸς τοῦ Ἡρακλέους ἦτον πρότερον ἐν τῇ ἐκϛρατείᾳ τῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ ἐν τῇ θήρᾳ τοῦ Καλυδωνίου Κά-

---

(α) Ἀπολλόδ. Αὐτόθι. Παυσαν. Ἀρκαδικ. ΙΔ΄.

τρου· ἔπειτα δὲ ἦτον ὁ πρῶτος ϛρατηγὸς καὶ ὑπασπιϛὴς, εἰς πάσας τὰς ἐκϛρατείας τοῦ Ἡρακλέους, ὥϛε ἔδωκεν αὐτῷ καὶ τὴν Μαιγάραν. Ἐπειδὴ δὲ μετὰ τοὺς ἄθλους ἔλαβε χρησμὸν ὁ Ἡρακλῆς, νὰ πέμψῃ ἀποικίαν, πρὶν ἀποθάνῃ, καὶ ἡγεμόνας αὐτῆς τοὺς ἐκ τῶν Θεσπιάδων παῖδας, ἔπεμψε τὸν Ἰόλαον ἀρχηγὸν ἐκείνων, ἐπειδὴ ἦσαν ἔτι νέοι. Ἔμειναν τοίνυν μόνον οἱ ῥηθέντες εἰς τὰς Θήβας, ὧν οἱ απόγονοι ἐτιμῶντο μέχρι τῶν νεωτέρων χρόνων. Ὁμοίως καὶ εἰς τὰς Θεσπιὰς οἱ ἀπόγονοι ἐκείνων δημοῦχοι καλούμενοι, ἦσαν ἡγεμόνες τῆς πόλεως. Οἱ δὲ ἄλλοι ἐπέμφθησαν εἰς τὴν ἀποικίαν· ἦλθον ὅμως καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐθελονταί. Ἐλθὼν οὖν ὁ Ἰόλαος εἰς τὴν Σαρδὼ, καὶ κρατήσας τὰς πεδιάδας τῆς νήσου, ἐξημέρωσεν αὐτὰς, φυτεύσας παντοῖα δένδρα, ὥϛε ὠνομάζετο ὁ τόπος ἀπ' αὐτοῦ Ἰολαεῖον πεδίον μέχρι τῶν νεωτέρων χρόνων. Καλέσας δὲ καὶ τὸν Δαίδαλον ἐκ τῆς Σικελίας, κατεσκευάσατο μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς, αἱ ὁποῖαι ὠνομάζοντο ὕϛερον Δαιδαλεῖα. Τοὺς δὲ ἀποίκους τούτους ὠνόμαζον ὕϛερον Ἰολάους· ἐκεῖνοι δὲ τιμῶντες τὸν Ἰόλαον καὶ θυσιάζοντες, ὠνόμαζον αὐτὸν Ἰόλαον πατέρα. Μιγέντες δὲ ὕϛερον μὲ τοὺς ἐκεῖ βαρβάρους, ἐβαρβαρώθησαν καὶ αὐτοὶ, ὅμως δὲν ἐδουλώθησάν ποτε, καταπολεμούμενοι ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων καὶ Ῥωμαίων, ἀλλὰ συνέφυγον εἰς τὰ ὄρη, καὶ διέτριβον ἐκεῖ, ζῶντες ὡς νομάδες. Προεῖπεν ὅμως καὶ ὁ χρησμὸς, ὅτι οἱ ἀπόγονοι τῆς ἀποικίας ἐκείνης, ἔσονται ἀνίκητοι. Καταϛήσας οὖν τὴν ἀποικίαν, καὶ ἐπιϛρέφων εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἔμεινέ τινα καιρὸν εἰς τὴν Σικελίαν, ὅπου ἔμειναν τινες σύντροφοι αὐτοῦ, ἰδόντες τὴν ὡραιότητα τῆς χώρας. Ἐπιϛρέψας δὲ, ἦτον πάλιν εἰς τοὺς λοιποὺς πολέμους τοῦ Ἡρακλέους, παρευρέθη καὶ εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ.

Ἐν δὲ τῷ κατὰ Εὐρυσθέως πολέμῳ τῶν Ἡρακλειδῶν, ἦτον πολὺ γέρων, ὅμως ἐϛράτευσεν. Ἰδὼν δὲ τὸ ἅρμα τοῦ Εὐρυσθέως, παρεκάλεσε τὸν Ἡρακλέα καὶ τὴν Ἥβην, νὰ δώσωσιν αὐτῷ νεότητα μόνον ἐκείνην τὴν ἡ-

μέραν, καὶ εὐθὺς ἐφάνησαν δύο ἀςέρες ἄνωθεν αὐτοῦ, καὶ νεφέλη περὶ τὸ ἅρμα. Οἱ ἀςέρες ἦσαν ὁ Ἡρακλῆς καὶ ἡ Ἥβη. Διασκεδασθείσης οὖν τῆς νεφέλης, ἐφάνη νέος, καὶ διώξας ἐφόνευσεν, ἢ κατ' ἄλλους ἔλαβε ζῶντα τὸν Εὐρυσθέα· καὶ οἱ μὲν Ἀθηναῖοι δὲν ἤθελον νὰ τὸν φονεύσωσιν, ἀλλ' ἡ Ἀλκμήνη ἐφόνευσεν αὐτόν. Κατ' ἄλλους δὲ ὁ Ὕλλος ἐφόνευσεν αὐτὸν εἰς τὴν μάχην.

Ἀπέθανε δὲ ὁ Ἰόλαος κατά τινας ἐν τῇ Σαρδινίᾳ· ἀλλ' ὁ τάφος αὐτοῦ ἦτον ἐν Θήβαις πρὸ τῶν Προιτίδων πυλῶν, ὅπου ἦτον γυμνάσιον καὶ ςάδιον τοῦ Ἰολάου καλούμενον· εἶχον καὶ οἱ Ἀθηναῖοι βωμὸν αὐτοῦ, καὶ ἑορτὴν Ἰόλεια. Οἱ δὲ Σικελοὶ ἑώρταζον ἀγῶνας παντοίους, ὡς καὶ οἱ Θηβαῖοι, καὶ τότε συνευωχοῦντο καὶ οἱ δοῦλοι, ὡς εἰς τὰ Κρόνια. Καὶ μάλιςα εἶχον ἱερὰν αὐτοῦ τὴν κόμην τῶν παίδων, καὶ ἔκοπτον αὐτὴν μετὰ πομπῆς εἰς τὸ τέμενος αὐτοῦ. Ὅσοι δὲ νέοι δὲν ἐφύλαττον τὸν νόμον τοῦτον, ἐγίνοντο ἄφωνοι, καὶ ἂν ἐθυσίαζον πρὸς αὐτὸν εἰς ἐξιλέωσιν, ἀνελάμβανον πάλιν τὴν φωνήν. Εἶχον καὶ ἀλλαχοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα βωμοὺς καὶ ἀνδριάντας αὐτοῦ (α). Ὁ Σοφοκλῆς ἔγραψε Τραγῳδίαν αὐτοῦ, ἥτις ἀπώλετο.

Ὁ δὲ Ὕλλος υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐγέννησεν ὡς εἴρηται τὸν Κλεοδαῖον, ἢ Ἀριδαῖον, καὶ μίαν θυγατέραν Εὐαίχμην, ἣν ἔλαβε γυναῖκα ὁ Πολυκάων τοῦ Βούτου. Οὗτος λέγουσιν, ὅτι εἶχε τι κεράτιον κατὰ τὸ ἀριςερὸν τῆς κεφαλῆς. Ἐφόνευσε δ' αὐτὸν ὁ Ἔχεμος, ὡς εἴρηται, ἢ κατ' ἄλλους ὁ Ἐπωπεὺς, ὅςτις λαβὼν τὸ κεράτιον, καὶ κομίσας εἰς αὐτὸ ὕδωρ τῆς Στυγὸς, ἐγένετο βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος. Εἶχε δὲ τροφόν τινα ὁ Ὕλλος Ἀβίαν καλουμένην, ἥτις μετὰ τὸν θάνατον αὐ-

---

(α) Ἀπολλόδ. Αὐτόθι. Ὀβίδ. Μετ. Η'. 310. Διόδ. Δ'. Κδ'. Κθ'. Λα'. Λ'. Λγ'. Λη'. Παυσαν. Ἀρκαδ. Ιδ'. Με'. Ἀττικ. Ιθ'. Μδ'. Ἠλιακ. Πρῶτ. Ιζ'. Ἀχαϊκ. Β'. Φωκικ. Ιζ'. Βοιωτικ. Κγ'. Πινδαρ. Ὀλυμπ. Θ'. 143. καὶ Σχολ. Φαβρίκ. Β'. Ιζ'. 3.

του ἀνεχώρησεν εἰς τὴν πόλιν τῆς Μεσσηνίας Ἶριν, καὶ ἔκτισεν ἱερὸν τοῦ Ἡρακλέους· ὅθεν ὁ Κρεσφόντης ὕςερον μετωνόμασε τὴν πόλιν Ἀξίαν ἀπ' αὐτῆς.

Ἐγέννησε δὲ καὶ ἄλλον Ὕλλον ὁ Ἡρακλῆς εἰς τοὺς Φαίακας ἐκ τῆς Μελίτης τοῦ ποταμοῦ Αἰγαίου, ὅςτις μὴ ὑποτασσόμενος εἰς τὸν ἐκεῖ βασιλέα Ναυσίθοον, ἔλαβε μέρος Φαιάκων, καὶ ἦλθεν εἰς μίαν Χερσόνησον τῆς Δαλματίας, ἥτις ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Ὑλλὶς καὶ Ὑλλική, καὶ οἱ ἐγκάτοικοι Ὑλλοὶ, Ὑλλεῖοι καὶ Ὑλλεῖς. Ἦτον δὲ καὶ πόλις κατὰ τὸν Ἰσθμὸν αὐτῆς Ὑλλὶς καὶ Ὑλλικὴ καλουμένη. Οὕτως ὠνομάζετο καὶ μία φυλὴ τοῦ Ἄργους.

Εἶχε δὲ καὶ ἄλλον Ὕλλον ἐκ τῆς Ὀμφάλης, ἀφ' οὗ ὠνομάσθη ὁ ποταμὸς τῆς Λυδίας Ὕλλος. Οὗτος δὲ ἐφονεύθη εἰς τὴν Καρίαν, ὅπου ὠνόμασαν οἱ Κάρες τὸν τόπον Ὑλλούαλα. Ἄλλα δὲ ἔλεγον τὸν ἵππον· ὠνομάζετο καὶ δῆμος τῆς Καρίας οὕτως. Κατ' ἄλλους δὲ, οὗτος ἦτον υἱὸς τῆς γῆς, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ὁ ποταμός. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς ὠνόμασεν ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ὕλλον (α).

Ὁ δὲ Τήλεφος ἐγεννήθη ἐκ τῆς Αὔγης οὕτως. Μετὰ τὸν πρὸς τὸν Ἱπποκόωντα πόλεμον, ἐπιςρέφων ὁ Ἡρακλῆς διὰ τῆς Τεγέας, ἔφθειρε κατ' ἄγνοιαν τὴν Αὔγην τοῦ Ἀλεοῦ, ἥτις ἐγέννησε κρυφίως, καὶ ἔῤῥιψε τὸ βρέφος εἰς τὸ τέμενος τῆς Ἀθηνᾶς. Συνέβη δὲ λοιμὸς, καὶ ἐρευνήσας ὁ Ἀλεὸς, εὗρε τὴν αἰτίαν. Καὶ τὸ μὲν βρέφος ἔῤῥιψεν εἰς τὸ Παρθένιον ὄρος, ὅπου ἐθήλαζεν αὐτὸ μία ἔλαφος, καὶ ὕςερον εὑρόντες αὐτὸ οἱ ποιμένες, τὸ ὠνόμασαν Τήλεφον ἀπὸ τῆς ἐλάφου. Κατ' ἄλλους δὲ ἔφερον αὐτὸ πρὸς τὸν Κόρυθον, καὶ ἐκεῖνος ἀνέθρεψε καὶ ὠνόμασεν αὐτό. Τὴν δὲ Αὔγην ἔπεμψε

(α) Παυσαν. Μεσσηνιακ. Β'. Λ'. Κορινθ. Ζ'. Πίνδαρ. Σχολ. Ὀλυμπ. Γ' 79. Πτολεμ. Ἡφαις. Γ'. Ἀπολλών. Δ'. 539. καὶ Σχολ. Διονύσ. Περιηγητ. 386. καὶ Εὐςάθ. Σκύμν. 407. Στέφαν. ἐν Ὑλλουάλ.

πρὸς τὸν Ναύπλιον, ἵνα πωλήσῃ αὐτὴν μακρὰν τῆς Ἑλλάδος. Ἐκεῖνος δὲ τὴν ἔπεμψε πρὸς τὸν Τεύθραντα βασιλέα τῆς Μυσίας, ὅςτις ἔλαβεν αὐτὴν γυναῖκα.

Αὐξήσας οὖν ὁ Τήλεφος, καὶ μὴ δυνάμενος μαθεῖν τοὺς γονεῖς αὐτοῦ, ἔρχεται εἰς τοὺς Δελφοὺς καὶ λαμβάνει χρησμὸν, νὰ πλεύσῃ πρὸς τὸν Τεύθραντα, ὅςτις εἶχε πόλεμον τότε μὲ τὸν Ἴδαν τοῦ Ἀφαρέως. Ὅθεν ἔλαβεν αὐτὸν σύμμαχον, ὑποσχόμενος τὴν βασιλείαν, καὶ τὴν Αὔγην γυναῖκα, ὅπερ καὶ ἐγένετο, καὶ ἑώρτασαν λαμπρῶς τοὺς γάμους, ἄνευ τῆς θελήσεως τῆς Αὔγης, ἥτις ἔλαβε ξίφος, νὰ φονεύσῃ αὐτὸν κοιμώμενον. Ἀλλ' οἱ Θεοὶ ἔπεψαν δράκοντα φοβερὸν, ἐνῷ ἤθελε νὰ τὸν φονεύσῃ, καὶ ἡ Αὔγη ἐκπλαγεῖσα, ἔῤῥιψε τὸ ξίφος εἰς τὴν γῆν. Ἐγερθεὶς οὖν ὁ Τήλεφος, λαμβάνει τὸ ξίφος, νὰ φονεύσῃ αὐτήν. Ἐπειδὴ δὲ ἐκείνη ἐπεκαλεῖτο τὸν Ἡρακλέα εἰς βοήθειαν, ἠρώτησεν αὐτὸς τὴν αἰτίαν, καὶ οὕτως ἐγνωρίσθησαν. Μαθὼν οὖν τοῦτο ὁ Τεύθρας, υἱοθέτησεν αὐτὸν, ἔδωκε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ γυναῖκα, καὶ τὴν βασιλείαν. Ἔλαβεν ὅμως ὕςερον ὁ Τήλεφος καὶ ἄλλην γυναῖκα τὴν Ἀςυόχην τοῦ Πριάμου· ἢ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Λαοδίκην, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Εὐρύπυλον.

Ὅτε δὲ ἐςράτευον οἱ Ἕλληνες εἰς τὴν Τρῳάδα, ἀποπλανηθέντες, ἔρχονται εἰς τὴν Μυσίαν, καὶ λεηλατοῦσιν αὐτὴν, ὡς χώραν τῶν Τρῳαδιτῶν. Ἐξελθὼν οὖν ὁ Τήλεφος μὲ ὅλους τοὺς Μυσοὺς ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας, καὶ μὴ γνωρίζων αὐτοὺς, συνάπτει μάχην κρατερὰν, καὶ ἐφονεύθησαν πολλοὶ ἑκατέρωθεν. Τέλος δὲ ἔτρεψεν αὐτοὺς, μέχρι τῆς θαλάσσης ἀπὸ τοῦ ἑνὸς κέρατος, φονεύσας καὶ τὸν Θηβαῖον Θέρσανδρον. Καταδιώκων δὲ καὶ τὸν Ὀδυσσέα, εἰς μίαν ἄμπελον, ἔπεσε μὲ τὸν ἵππον, ἐπειδὴ περιεπλέχθησαν τὰ κλήματα εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἵππου, συνεργείᾳ τοῦ Διονύσου τοὺς Ἕλληνας ὑπερασπιζομένου. Τότε ὁρμήσας ὁ Ἀχιλλεὺς, ὅςτις ἐμάχετο γενναίως μὲ τὸν Πάτροκλον κατὰ τὸ ἄλλο κέρας, ἐπλήγωσεν αὐτὸν θανασίμως εἰς

τὸν μηρὸν, καὶ οὕτως ἠναγκάσθησαν εἰς ἀνακωχὴν ἀμφότερα τὰ μέρη. Πραγματευομένης οὖν τῆς ἀνακωχῆς, ἐγνωρίσθησαν, καὶ ἐζήτησαν αὐτὸν οἱ Ἕλληνες σύμμαχον, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε, διὰ τὴν συγγένειαν. Συνεβούλευσε δὲ αὐτοὺς, νὰ ἐπιςρέψωσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα τότε, καὶ διὰ ἄλλα αἴτια, καὶ διὰ τὴν φθοραν, ἣν ἔπαθον ἐν τῇ μάχῃ ταύτῃ· ὅθεν λέγουσί τινες, ὅτι ἐπέςρεψαν, καὶ ὁ μὲν Ἀχιλλεὺς ἦλθεν εἰς τὴν Σκύρον, πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Δηϊδάμειαν, ἡ δὲ σύναξις αὐτῶν εἰς τὴν Αὐλίδα ἦτον δευτέρα ἐκςρατεία καὶ ςρατολογία. Ἡ δὲ πληγὴ τοῦ Τηλέφου ἦτον ἀνίατος, καὶ ὁ χρησμὸς εἶπε, μόνον ὁ πληγώσας σε δύναται νὰ σὲ θεραπεύσῃ· ὅθεν ἐλθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐζήτει θεραπείαν παρὰ τοῦ Ἀχιλλέως, ὑποσχόμενος, νὰ ὁδηγήσῃ αὐτοὺς εἰς τὴν Τρωάδα. Ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς ξύσας κόνιν ἀπὸ τῆς ἀκίδος τοῦ δόρατος, καὶ βαλὼν αὐτὴν εἰς τὴν πληγὴν, ἐθεράπευσεν αὐτόν. Κατ' ἄλλους δὲ μὲ χόρτον τὸν ἰάτρευσεν, ὅπερ ὠνομάσθη ὕςερον χόρτον τοῦ Ἀχιλλέως. Κατ' ἄλλους δὲ ἦλθε καὶ πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα, καὶ ἡ Κλυταιμνήςρα παρεκίνει αὐτὸν, νὰ φονεύσῃ τὸν Ὀρέςην, καὶ ὅτι ἐζήτησαν αὐτὸν σύμμαχον, ἐπειδὴ εἶπεν ὁ χρησμὸς, ὅτι ἄνευ τοῦ Τηλέφου εἶναι ἀδύνατος ἡ ἅλωσις τῆς Τρῳάδος, καὶ αὐτὸς δὲν ἠθέλησε, προφασιζόμενος τὴν συγγένειαν. Ὡδήγησεν ὅμως τὸν ςόλον κατά τινας εἰς τὴν Τρῳάδα. Ἄλλοι δὲ δὲν δέχονται μήτε τὴν δευτέραν ἐκςρατείαν, μήτε τὴν ὁδηγίαν τοῦ Τηλέφου· ἐπειδὴ ὁ Ὅμηρος λέγει, ὅτι ὡδήγησεν αὐτοὺς ὁ Κάλχας διὰ τὴν μαντοσύνην, ἣν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων. Καὶ ὅτι ἡ μάχη συνέβη, ὅτε ἐπόρθη ὁ Ἀχιλλεὺς τὰς πέριξ τῆς Τρῳάδος πόλεις, μὲ τὸν Παλαμήδην, καὶ μὲ ἄλλους ςρατηγοὺς, καὶ ἐφονεύθη ἐκεῖ καὶ ὁ Αἶμος τοῦ Ἀρείου, καὶ ὁ Ἕλωρος καὶ Ἀκταῖος, οἱ υἱοὶ τοῦ Ἴςρου. Ἐμάχοντο δὲ καὶ αἱ γυναῖκες τῶν Μυσῶν, ἔχουσαι ἡγεμόνα τὴν βασίλισσαν αὐτῶν Ἱερὰν καλουμένην, τὴν ὁποίαν ἐφόνευσεν ὁ Νηρεύς. Ὁ δὲ Τζέτζης ἔγραψεν ἐπίγραμμα αὐτῆς. Τινὲς λέγου-

σιν αὐτὴν γυναῖκα τοῦ Τηλέφου. Διὰ τοῦτο ἴσως ἔλαβεν ὕστερον τὴν Ἀστυόχην. Ἄλλοι δὲ λαμβάνουσι μαρτυρίαν τῆς δευτέρας ἐκστρατείας τὸ,

„Ἀτρείδη, νῦν ἄμμε παλιμπλαχθέντας οἴω
Ἂψ ἀπονοστήσειν,

ἐννοοῦντες δευτέραν πλάνην τὸ παλιμπλαχθέντας.

Ὁ δὲ Τήλεφος ἐδυστύχησεν οὕτως ὕστερον, ὥστε περιήρχετο ζητῶν ἐλεημοσύνην. Κατ᾽ ἄλλους δὲ πρότερον ἐδυστύχησε, περιπλανώμενος εἰς ζήτησιν τῆς μητρὸς αὐτοῦ. Ἐβασίλευε τοίνυν εἰς τὴν Πέργαμον, ἥτις ὠνομάζετο πρότερον Τευθρανία ἀπὸ τοῦ Τεύθραντος, ὅπου ἐκόμισε καὶ πολλοὺς Ἀρκάδας, καὶ ἀπέθανε βασιλεύων. Ἐτάφη δὲ ἐν τῷ Καΐκῳ πεδίῳ πλησίον τοῦ Καΐκου ποταμοῦ, ὅπου ἐτίμησαν αὐτὸν οἱ Μυσοὶ ὡς Ἥρωα. Εὑρέθη καὶ ἐζωγραφισμένος, ξύων μὲ τὸ ξίφος τὴν ἀκίδα τοῦ Ἀχιλλέως. Ὁ Αἰσχύλος, Σοφοκλῆς ϗ Εὐριπίδης ἔγραψαν τραγῳδίας αὐτοῦ, ἀλλ᾽ ἀπώλλοντο (α).

Ὁ δὲ Εὐρύπυλος ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐγένετο τόσον ἰσχυρὸς, ὥστε ἐζήτησεν αὐτὸν σύμμαχον ὁ Πρίαμος, ἐν τῷ Τρωϊκῷ πολέμῳ. Ἀλλ᾽ ἐκεῖνος ἔλεγεν, ὅτι δὲν δύναται ἄνευ τῆς γνώμης τῆς μητρὸς αὐτοῦ· ὅθεν ὁ Πρίαμος ἔχων χρυσῆν ἄμπελον, τὴν ὁποίαν ἐχάρισεν ὁ Ζεὺς πρότερον εἰς τὸν Τρῶα διὰ τὴν ἁρπαγὴν τοῦ Γανυμήδους, ἔπεμψε αὐτὴν πρὸς τὴν Ἀστυόχην. Κατ᾽ ἄλλους δὲ ὑπεσχέθη αὐτῷ μίαν τῶν θυγατέρων αὐτοῦ γυναῖκα· ἢ ἔπεμψεν πολλὰ δῶρα πρὸς τὴν μητέρα αὐτοῦ. Κατεπείσθη τοίνυν, καὶ ἐλθὼν ἐφόνευσε τὸν Πηνέλεων στρατηγὸν δεύτερον τῶν Θηβαίων· ὥστε ὁ πατὴρ ἐφόνευσε τὸν πρῶτον, καὶ ὁ υἱὸς τὸν δεύτερον· ἔτι δὲ καὶ τὸν Μαχάονα τοῦ Ἀσκληπιοῦ, καὶ διὰ τοῦτο δὲν

(α) Ἀπολλόδ. Β΄. ζ΄. 4. Ἰωνιά. 394. Λυκόφρ. καὶ Τζέτζ. 206. Προομηρικ. 265. Παυσαν. Ἀρκαδικ. Μη΄. Βοιωτικ. Ε΄. Ἠλιακ. Α΄. Ιγ΄. Λακωνικ. Ζ΄. Ἀττικ. Δ΄. Ὑγῖν. 100. 206. Πίνδαρ. Ὀλυμπ. Θ΄. 107. καὶ Σχολ. Δίκτ. Β΄. α΄. Σένεκ. Τρωικ. 215. Διόδ. Δ΄. λγ΄. Ὅμηρ. Ἰλ. Α΄. 72. 59. καὶ Εὐστάθ. Στραβ. Α΄. 10.

ἐτίμησαν αὐτὸν οἱ Περγαμηνοὶ, ὡς εἴρηται. Ἀλλ' ἐφονεύθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Πύῤῥου. Τινὲς δὲ εἶπον, ὅτι ὁ Εὐρύπυλος ἐκάλεσεν ἐκεῖ τὸν Πέργαμον· ἀλλ' ἐκεῖνος ἦτον μεταγενέστερος (α).

Ὁ δὲ Τληπόλεμος τοῦ Ἡρακλέους, ἐρωτήσας τὸ μαντεῖον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Λικυμνίου, ἔλαβε χρησμὸν, νὰ μετοικήσῃ εἰς τὴν Ῥόδον, καὶ ἐδέχθησαν αὐτὸν φιλοφρόνως οἱ Ῥόδιοι, ὅπου ἐκόμισεν ἀποικίαν. Ἦσαν δὲ Ἕλληνες οἱ Ῥόδιοι τότε, ἐλθόντες πρότερον μὲ τὸν Τριόπαν. Κατ' ἄλλους δὲ εὑρὼν αὐτοὺς στασιάζοντας, τοὺς ὑπέταξεν εὐκόλως, ἔπειτα ἐμοίρασεν αὐτοὺς εἰς τρεῖς πόλεις πρωτευούσας· Λίνδον, Ἰαλυσὸν, Κάμειρον· ὅθεν ὠνομάζετο Τρίπολις ἡ Ῥόδος. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον σύμμαχος τῶν Ἑλλήνων, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Σαρπηδόνος. Οἱ δὲ Ῥόδιοι ἔλαβον τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ, καὶ τὰ ἔθαψαν μεγαλοπρεπῶς εἰς τὴν Ῥόδον, ὅπου τὸν ἐτίμησαν ὡς Ἥρωα, ἑορτάζοντες καὶ ἀγῶνα αὐτοῦ ἐπιτάφιον. Οὗτοι τοίνυν ἦσαν οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἡρακλέους· ἐκαυχῶντο ὅμως καί τινες νεώτεροι, ὅτι ἦσαν ἀπόγονοι αὐτοῦ, ὡς καὶ ὁ Κισσίδας στρατηγὸς τοῦ Διονυσίου, ὡς λέγει ὁ Ξενοφῶν (β).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Π.

Περὶ τοῦ Καράνου βασιλέως τῆς Μακεδονίας.

Οἱ Ἀπόγονοι τοῦ Τημένου ὠνομάσθησαν Τημενίδαι, καὶ ἐβασίλευον εἰς τὸ Ἄργος, καὶ κατὰ τὸ 875 ἔτος πρὸ Χριστοῦ ἐβασίλευσεν ὁ Φείδων τοῦ Ἀριστοδαμίδου,

---

(α) Ἰωνιά. 161. Ὅμηρ. Ὀδυσ. Λ. 519. καὶ Δίδυμ. Παυσαν. Βοιωτ. Ζ. Λακωνικ. Κϛ'. ϛ'. 72.

(β) Ἀπολλόδ. Β. Ὅμηρ. Ἰλ. Β'. 653-668. Ε'. 628. καὶ Σχολ. Διόδ. Δ'. Νη'. Πίνδαρ. Ὀλυμπ. Ζ'. 36. καὶ Σχολ. Ὑγίν. 113.

τοῦ Μέροπος, τοῦ Θεόςου, τοῦ Κισσίου, τοῦ Τημένου, τοῦ Ἀριςομάχου, τοῦ Κλαιοδαίου, τοῦ Ὕλλου, τοῦ Ἡρακλέους, ὅςτις ἐπενόησε τὰ μέτρα τοῦ βάρους· οἷον δραχμὰς, καὶ λοιπά. Εἶχε δὲ καὶ ἀδελφὸν νεώτερον Κάρανον καλούμενον, ὅςτις μὴ ὑποφέρων νὰ ἰδιωτεύῃ, ἔλαβε ςράτευμα παρὰ τοῦ δελφοῦ αὐτοῦ, καὶ παρά τινων ἄλλων ἡγεμόνων τῆς Πελοποννήσου, συνεμάχησε καὶ μὲ τὸν βασιλέα τῶν Θρακῶν ἐκείνων, τῶν Ὀρεςῶν καλουμένων, καὶ οὕτως ἐκυρίευσαν πολλοὺς τόπους, καὶ διεμοιράσθησαν αὐτούς. Καὶ ἔλαβεν ὁ Κάρανος τὴν παραθαλάσσιον Μακεδονίαν.

Ἡ δὲ Μακεδονία ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ Μακεδόνος υἱοῦ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θυίας θυγατρὸς τοῦ Δευκαλίωνος, ὡς ἔλεγεν ὁ Ἡσίοδος.

,,Ἡ δ' ὑποκυσσαμένη Διῒ τερπικεραύνῳ
,,Υἱὲ δύο, Μάγνητα, Μακεδόνα θ' ἱπποχάρμην.
,,Οἳ περὶ Πιερίην, καὶ Ὄλυμπον δώματ' ἔναιον.

Τινὲς δὲ λέγουσιν αὐτὸν Μάκεδνον, καὶ υἱὸν τῆς Αἰθρίας, καὶ τοῦ Διός. Ἐγέννησε δὲ δύο υἱοὺς τὸν Πίερον καὶ Ἠμάθιον, ἀφ' ὧν ὠνομάσθησαν αἱ χῶραι τῆς Μακεδονίας Πιερία καὶ Ἠμαθία.

Ἐνταῦθα τοίνυν βασιλεύων ὁ Κάρανος, ἐπολέμησέ τινα γείτονα αὐτοῦ βασιλέα Κισσέα καλούμενον, καὶ νικήσας αὐτὸν, ἔςησε τρόπαιον κατὰ τοὺς νόμους τῶν Ἀργείων. Ἐξῆλθεν ὅμως τὶς λέων ἐκ τοῦ Ὀλύμπου, καὶ ἀνέτρεψεν αὐτὸ, τὸ ὁποῖον οὔτε ἐφάνη, οὔτε εὑρέθη πλέον· ὅθεν ἐννοήσας, ὅτι δὲν συμφέρει ἐκεῖ τὸ τρόπαιον, δὲν ἔςησε πλέον, οὔτε αὐτὸς, οὔτε οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ Μακεδόνες, οὔτε ὁ Φίλιππος, οὔτε ὁ Ἀλέξανδρος· ἐπειδὴ οἱ βάρβαροι βλέποντες τὸ τρόπαιον, μένουσιν ἐχθροὶ ἄσπονδοι καὶ ἀδιάλλακτοι.

Ὁ δὲ Ἡρόδοτος λέγει, ὅτι ἦλθον ἐκ τοῦ Ἄργους τρεῖς ἀδελφοὶ Τημενίδαι, ὁ Γαυάνης, Ἀέροπος καὶ Περδίκας ὁ νεώτατος εἰς τὴν Λεβαίην μητρόπολιν τῆς ἄνω Μακεδονίας, καὶ ἐγένοντο δοῦλοι τοῦ ἐκεῖ βασιλέως. Ἔπειτα ἐπιβουλευθέντες ὑπὸ τοῦ βασιλέως, ἔφυγον ἐκεῖθεν, καὶ ἦλθον

εἰς τὴν κάτω Μακεδονίαν, κάτωθεν τοῦ Βερμίου ὄρους, ὅπου εἶναι ἤδη ἡ Βέροια, καὶ ἔμειναν ἐκεῖ. Ἐκεῖ ἦτον οἱ Κῆποι τοῦ Μίδου πρὸς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους, καὶ ἐγίνοντο ῥόδα (τριαντάφυλλα) αὐτόματα, ὧν ἕκαστον εἶχεν ἑξήκοντα φύλλα. Ἐκεῖ ἦτον καὶ μεταλλεῖα χρυσοῦ, ὅθεν ἐλάμβανεν ὁ Μίδας τὸ χρυσίον· ἐκεῖ ἔλαβε καὶ τὸν Σιληνὸν, ὡς ἔλεγον οἱ Μακεδόνες. Ὁ Μίδας ὅμως ἦτον εἰς τὴν Λυδίαν, καὶ ταῦτα ἐπλάσθησαν διὰ τὰ μεταλλεῖα ἴσως τοῦ χρυσοῦ. ἢ ἐκεῖθεν ἦλθεν εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἐκεῖ τοίνυν ἐβασίλευσεν ὁ Περδίκας, καὶ ἐκ τούτου κατάγονται οἱ βασιλεῖς τῆς Μακεδονίας (α). Οἱ χρονολόγοι ὅμως τάττουσι τὸν Κάρανον πρῶτον βασιλέα τῆς Μακεδονίας, καὶ τέταρτον τὸν Περδίκαν, οὕτω·

	Κάρανος ἐβασίλευσε χρόνους			—	—	30.
	Κοῖνος —	—	—	—	—	28.
	Τυρίμνας	—	—	—	—	45.
	Περδίκας α'	—	—	—	—	48.
5	Ἀργαῖος α'	—	—	—	—	34.
	Φίλιππος α'	—	—	—	—	37.
	Ἀερόπας	—	—	—	—	23.
	Ἀλκέτας	—	—	—	—	28.
	Ἀμύντας α'	—	—	—	—	42.
10	Ἀλέξανδρος α'	—	—	—	—	44.
	Περδίκας β'	—	—	—	—	23.
	Ἀρχέλαος α'	—	—	—	—	14.
	Ὀρέστης	—	—	—	—	4.
	Ἀρχέλαος β'	—	—	—	—	4.
15	Ἀμύντας β'	—	—	—	—	1.
	Παυσανίας	—	—	—	—	1.
	Ἀμύντας γ'	—	—	—	—	5.
	Ἀργαῖος β'	—	—	—	—	2.
	Ἀμύντας δ'	—	—	—	—	12.

(α) Ἡρόδοτ. Οὐραν. 137. Παυσαν. Βοιωτικ. Μ'. Στράβ. Ζ'. 520. Στεφαν. ἐν Μακεδον. καὶ Σχολ.

20	Ἀλέξανδρος β' (α). — — —	1.
	Πτολεμαῖος α' — — — —	3.
	Περδίκας γ' — — — —	6.
	Φίλιππος β' — — — —	23.
	Ἀλέξανδρος γ' ὁ Μέγας — —	12.
25	Φίλιππος γ' Ἀριδαῖος — — —	7.
	Κάσσανδρος — — — —	19.
	Ἀντίγονος καὶ Ἀλέξανδρος ὁ δ' — —	3.
	Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς — —	6.
	Πύῤῥος μῆνας 7.	
30	Λυσίμαχος — — — —	3.
	Πτολεμαῖος β' τοῦ Λάγου — —	1.
	Μελέαγρος μῆνας 2.	
	Ἀντίπατρος ἡμέρας 45.	
	Σωσθένης — — — —	2.
	Ἀναρχία — — — —	2.
35	Ἀντίγονος ὁ Γονατᾶς — — —	44.
	Δημήτριος τοῦ Ἀντιγόνου — —	10.
	Ἀντίγονος Φύσκος — — —	12.
	Φίλιππος δ' — — — —	42.
	Περσεὺς — — — —	10.
40	Ψευδοφίλιππος — — — —	1.

Ὥςε ἐβασίλευσαν τεσσαράκοντα βασιλεῖς εἰς διάςημα 632 χρόνων καὶ ὀκτὼ μηνῶν. Τοσοῦτον ἄρα διήρκησε τὸ βασίλειον τῶν Μακεδόνων. Δὲν εἶναι ὅμως ἀκριβὴς ἡ χρονολογία, καὶ φαίνεται, ὅτι ἡ διάρκεια τῶν βασιλέων εἶναι ἐσφαλμένη.

Τότε τοίνυν ἐδίωξαν οἱ Ἡρακλεῖδαι οὗτοι τοὺς Πιερίδας ἐκ τῆς Πιερίας, οἵτινες κατῴκησαν ὕςερον πρὸς τὰς ὑπωρείας τοῦ Παγγαίου ὄρους πέραν τοῦ Στρυμό-

(α) Οὗτος ἔζη κατὰ τὰ Μηδικά, ὅθεν ὠνόμασαν αὐτὸν φιλέλληνα οἱ Ἕλληνες, διὰ τὴν ἀγάπην ἣν ἔδειξε πρὸς αὐτοὺς ἐν Πλαταιαῖς, καὶ ἀλλαχοῦ, ὡς εἴρηται ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Τροπαίῳ.

νος ποταμοῦ, καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάσθη ὁ Στρυμονικὸς κόλπος Πιερικός.

ΚΕΦΑ΄ΛΑΙΟΝ Θ΄.

Περὶ τοῦ Ἀγήνορος καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ.

Ὁ δὲ Ἀγήνωρ ἐλθὼν εἰς τὴν Φοινίκην, ἔλαβε γυναῖκα τὴν Τηλέφασσαν, καὶ ἐγέννησε τὴν Εὐρώπην, τὸν Κάδμον, Φοίνικα καὶ Κίλικα· ἢ τὴν Δαμνὼ τοῦ Βήλου, καὶ ἐγέννησε τὸν Φοίνικα καὶ τὴν Ἰσαίην, ἣν ἔγημεν ὁ Αἴγυπτος· καὶ τὴν Μαλίαν, ἣν ἔγημεν ὁ Δαναός. Ἔπειτα δὲ ἔλαβε τὴν Ἀργιόπην τοῦ Νείλου, καὶ ἐξ αὐτῆς ἐγέννησε τὸν Κάδμον. Κατ' ἄλλους δὲ ἡ Εὐρώπη ἦτον τοῦ Φοίνικος.

Ταύτην τὴν Εὐρώπην θέλων νὰ κλέψῃ ὁ Ζεὺς, ἐγένετο ταῦρος, καὶ ἔβ[illegible] μεταξὺ τῆς ἀγέλης τοῦ Ἀγήνορος. Ἰδοῦσα δὲ [illegible]ν ἡ Εὐρώπη οὕτω καλὸν καὶ ἥμερον, ἔπαιζε μὲ [illegible]όν, καὶ τέλος ἀνέβη καὶ εἰς τοὺς ὤμους αὐτοῦ. Τότε ἐκεῖνος πηδήσας εἰς τὴν θάλασσαν, ἐπέρασεν εἰς τὴν Κρήτην (α). Ὁ δὲ ὁ Ἀγήνωρ ἔπεμψε τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, νὰ εὕρωσι τὴν Εὐρώπην, ἢ νὰ μὴ ἐπιςρέψωσι πλέον. Ἀπέπλευσαν τοίνυν ἔχοντες ἕκαςος ἴδιον ςόλον, καὶ μὲ τὸν Κάδμον ἦλθε καὶ ἡ Τηλέφασσα· ὁμοίως ἦλθε καὶ ὁ Θάσος τοῦ Ποσειδῶνος, ἢ τοῦ Κίλικος μὲ ἴδιον ςόλον. Ζητήσαντες οὖν, καὶ μὴ εὑρόντες αὐτὴν, ἔμειναν εἰς διάφορα μέρη· ὁ μὲν Φοίνιξ εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ ὀνομασθεῖσαν Φοινίκην· οὗτος εἶχε κατ' ἄλλους τὴν Τηλέφασσαν γυναῖκα, καὶ ἐγέννησε τὸν Πεῖρον, τὴν Ἀςυπαλαίαν, τὴν Εὐρώπην καὶ Φοινίκην. Ὁ

(α) πρ. Χ. 1552.

δὲ Κίλιξ ἔμεινεν εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ ὀνομασθεῖσαν Κιλικίαν. Ὁ δὲ Θάσος ἐλθὼν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, ἀφιέρωσεν ἄγαλμα τοῦ Τυρίου Ἡρακλέους δεκάπηχυ, ἔργον τοῦ Ὀνατᾶ (α). Ἐκεῖθεν δὲ ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον Θάσον ἀπ' αὐτοῦ καλουμένην· ἔκτισε καὶ πόλιν ὁμώνυμον, εἰσήγαγε καὶ τὴν λατρείαν τοῦ Τυρίου Ἡρακλέους, ὅςτις ἐλατρεύετο ἐκεῖ μέχρι τῶν νεωτέρων χρόνων.

Ὁ δὲ Κάδμος ἐλθὼν πρῶτον εἰς τὴν Ῥόδον, ἔκτισεν ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος· ἐπειδὴ ὑπεχέθη πρότερον τοῦτο, ἂν σωθῇ ἔκ τινος τρικυμίας. Ἀφῆκε καί τινας Φοίνικας ἐκεῖ ἐπιμελητὰς τοῦ ἱεροῦ· ἀφιέρωσε καὶ εἰς τὴν Λινδίαν Ἀθηνᾶν πολλὰ ἀφιερώματα, ἐν οἷς καί τινα λέβητα χαλκοῦν μὲ ἐπιγραφὴν φοινικικήν. Ἐλθὼν δὲ καὶ εἰς τὴν νῆσον Καλλίςην, ἀφῆκεν ἀποικίαν, καὶ ἄρχοντα αὐτῆς τὸν Μεμβλίαρον. Περιελθὼν οὖν καὶ ἄλλους πολλοὺς τόπους, καὶ μὴ εὑρὼν τὴν Εὐρώπην, ἔμεινεν εἰς τὴν Θρᾴκην, ὅπου ἀπέθανεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ. Ἐκεῖ δὲ διατρίβων, ἀνεκάλυψε τὰ χρυσᾶ μεταλλεῖα τοῦ Παγγαίου ὄρους. Ἔπειτα ἐλθὼν εἰς τοὺς Δελφοὺς, ἔλαβε χρησμὸν, νὰ μὴ πολυπραγμονῇ περὶ τῆς Εὐρώπης, ἀλλ' ὅπου εὕρῃ βοῦν, νὰ ἀκολουθήσῃ αὐτῇ· καὶ ὅπου πέσῃ ἡ βοῦς, ἐκεῖ νὰ κτίσῃ πόλιν. Ἐρχόμενος οὖν διὰ τῆς Φωκίδος, βλέπει μίαν βοῦν ἀποχωριζομένην ἀπὸ τῆς ἀγέλης τοῦ Πελάγοντος. Πορευομένη δὲ πρὸς τὴν Βοιωτίαν, ἔπεσεν ἐκεῖ, ὅπου ἔκτισεν ὁ Κάδμος τὴν ἀκρόπολιν Καδμείαν ἀπ' αὐτοῦ καλουμένην.

Οἱ ἐγκάτοικοι τοῦ μέρους ἐκείνου πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ τȣ̃ Ὠγύγου ὠνομάζοντο Ἐκτῆνες, οἵτινες διεφθάρησαν ἐν τῷ κατακλυσμῷ, καὶ ἦλθον ἐκεῖ ὕςερον ἄλλα δύο ἔθνη τῆς Βοιωτίας Ἄονες καὶ Ὕαντες καλούμενα. Οἱ μὲν οὖν Ὕαντες ἐναντιωθέντες πρὸς τὸν Κάδμον, καὶ νικηθέντες, ἔφυγον τὴν νύκτα· οἱ δὲ Ἄονες ἔμειναν, καὶ ἡνώθησαν μὲ τοὺς Φοίνικας. Θέλων δὲ νὰ θυ-

---

(α) πρ. Χ. 2550.

σιάσῃ τὴν βοῦν εἰς τὴν Ἀθηνᾶν, ἔπεμψε δύο ἀνθρώπους αὐτοῦ, τὸν Δηϊλέοντα καὶ Σέριφον, νὰ εὕρωσιν ὕδωρ· καὶ τούτους κατέφαγεν ὁ δράκων. Φονεύσα δὲ τὸν δράκοντα ὁ Κάδμος, ἔσπειρε τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ κατὰ τὴν συμβουλὴν τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ἐφύτρωσαν ἄνδρες ἔνοπλοι, οἵτινες ὠνομάσθησαν Σπαρτοί. Ἐκεῖνος δὲ ἔῤῥιπτε πέτρας μεταξὺ αὐτῶν, συμβουλευόμενος ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς· ὅθεν νομίσαντες, ὅτι τύπτονται ὑπ' ἀλλήλων, ἦλθον εἰς φιλονεικίαν, καὶ ἐφονεύθησαν ἅπαντες, ἐκτὸς πέντε μόνον, τοῦ Ἐχίονος, Οὐδαίου, Χθονίου, Ὑπερήνορος καὶ Πέλωρος. Κατ' ἄλλους δὲ, ὁ Ἄρης καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἔδωκαν αὐτῷ τοὺς μισοὺς ὀδόντας τοῦ δράκοντος, τοὺς δὲ ἄλλους μισοὺς ἔδωκαν τῷ Αἰήτῃ. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι οἱ μισοὶ ὀδόντες ἔμειναν κατὰ διαδοχὴν εἰς τὸν Ἀθάμαντα, καὶ ὁ Φρύξος ἐκόμισεν αὐτοὺς πρὸς τὸν Αἰήτην. Ὁ δὲ Κάδμος ἔσπειρεν αὐτοὺς, καὶ ἐφύτρωσαν οἱ ῥηθέντες Σπαρτοὶ ἄνθρωποι. Ὠργίσθη ὅμως ὁ Ἄρης διὰ τὸν φόνον τοῦ δράκοντος, καὶ κατεδίκασεν αὐτὸν, νὰ μείνῃ δοῦλος αὐτοῦ ἕνα ἐνιαυτόν. Ὁ δὲ ἐνιαυτὸς ἦτον τότε ὀκτὼ ἔτη. Ἔπειτα ἔδωκαν αὐτῷ, ἡ μὲν Ἀθηνᾶ τὴν βασιλείαν, ὁ δὲ Ζεὺς τὴν Ἁρμονίαν γυναῖκα.

Ἡ δὲ Ἁρμονία ἦτον θυγάτηρ κατ' ἄλλους τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἠλέκτρας, καὶ ἥρπασεν, ἢ ἐνυμφεύθη αὐτὴν ὁ Κάδμος πρότερον ἐν τῇ Σαμοθράκῃ, ὅπου ἑώρταζον ὕστερον τοιαύτην ἑορτήν. Διὰ τοῦτο ὠνόμασεν ἡ Ἁρμονία τὰς Ἠλεκτρίδας πύλας τῶν Θηβῶν ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς. Κατ' ἄλλους δὲ, ἦτον θυγάτηρ τοῦ Δράκοντος, τοῦ βασιλέως τότε τοῦ μέρους ἐκείνου τῆς Βοιωτίας, ὃν ἐφόνευσεν ὁ Κάδμος. Κατ' ἄλλους δὲ, ὁ Κάδμος ἦτον δοῦλος τοῦ Ἀγήνορος, ἢ ἔμπορος Συροφοίνιξ, καὶ ἁρπάσας τὴν Ἁρμονίαν ἐκεῖθεν, ἔφυγεν, ἥτις ἦτον δούλη τινὸς βασιλέως, ἢ παλλακίς. Κατέβησαν τοίνυν πάντες οἱ θεοὶ εἰς τὴν Καδμείαν, καὶ ἑώρτασαν τὸν διαβεβοημένον γάμον τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἁρμονίας μεγαλοπρεπῶς, ὥστε οἱ Θηβαῖοι ἐδείκνυον ὕστερον καὶ

τὸν τόπον ἐν τῇ ἀγορᾷ, ὅπου ἐκάθησαν αἱ Μοῦσαι, καὶ ὕμνησαν τὸν γάμον· ἔτι δὲ καὶ τὸν οἶκον τοῦ Κάδμου, καὶ τὸν νυμφικὸν θάλαμον τῆς Ἁρμονίας, καὶ τῆς Σεμέλης, ἔνθα ἦτον ὁ τόπος καὶ τότε ἄβατος. Τότε ἔδωκεν ὁ Κάδμος τῇ Ἁρμονίᾳ δῶρα νυμφικὰ τὸν πέπλον, καὶ τὸν ἡφαιςότευκτον ὅρμον, ὃν ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τοῦ Ἡφαίςου· ἢ παρὰ τῆς Εὐρώπης, ἥτις ἔλαβεν αὐτὸν παρὰ τοῦ Διός. Κατ' ἄλλους δὲ ἡ Ἀθηνᾶ ἔδωκεν αὐτῇ τὸν ὅρμον καὶ τὸν πέπλον. Οὗτος ἦτον ὁ ὀλέθριος ὅρμος, ὃν ἔλαβεν ὕςερον, ὡς εἴρηται, ἡ Ἐριφύλη.

Ἐγέννησε δὲ ἐκ τῆς Ἁρμονίας τέσσαρας θυγατέρας· τὴν Αὐτονόην, Ἰνώ, Σεμέλην καὶ Ἀγαυήν· καὶ ἕνα υἱὸν τὸν Πολύδωρον, τὸν ὁποῖον ἀφῆκε διάδοχον. Αὐτὸς δὲ μὴ ὑποφέρων τὴν τοσαύτην δυςυχίαν τοῦ οἴκου αὐτοῦ, ἔτι δὲ ὑποπτευόμενος καὶ ἄλλην νεωτέραν, ἔφυγεν ἐκεῖθεν μὲ τὴν Ἁρμονίαν· ἐπειδὴ ἡ μὲν Ἀγαυὴ ἐφόνευσε τὸν υἱὸν αὐτῆς Πενθέα· τὴν δὲ Σεμέλην ἐκεραύνωσεν ὁ Ζεύς· ἡ δὲ Ἰνὼ ἐπνίγη· τὸν δὲ υἱὸν τῆς Αὐτονόης κατέφαγον οἱ σκύλοι· ὅθεν ἐγένετο ἀφόρητον τὸ πάθος. Αἰτία δὲ τούτων ἦτον, ἡ ὀργὴ τοῦ Ἄρεως διὰ τὸν δράκοντα· ἢ τῆς Ἥρας διὰ τὴν Σεμέλην· ἢ τοῦ Διονύσου, ἐπειδὴ δὲν ἐδέχετο τὴν λατρείαν αὐτοῦ. Κατ' ἄλλους δὲ, ἐδίωξαν αὐτὸν ὁ Ζῆθος καὶ Ἀμφίων ἢ ἐφόνευσε τὸν Λίνον, καὶ διὰ τοῦτο ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ. Ἦλθε τοίνυν εἰς τὴν Δαλματίαν πρὸς τοὺς Ἐγχελεῖς, οἵτινες εἶχον πόλεμον μὲ τοὺς Ἰλλυριοὺς, καὶ ἔλαβον αὐτὸν ςρατηγὸν καὶ βασιλέα, κατὰ τὴν συμβουλὴν τοῦ χρησμοῦ· καὶ οὕτως ἐνίκησαν τοὺς ἐχθρούς. Ἐγέννησε δὲ ἐκεῖ τὸν Ἰλλυριὸν, ἀφ' οὗ ὠνομάσθησαν οἱ ὑπήκοοι αὐτοῦ Ἰλλυριοί. Οἱ δὲ ἀπόγονοι αὐτοῦ ἐβασίλευον πολὺν καιρὸν ὕςερον εἰς τὴν Ἰλλυρίαν. Τέλος δὲ μετεμόρφωσεν αὐτοὺς ὁ Ζεὺς εἰς δράκοντας, ὡς ἐν ἄλλοις εἴρηται. Ἐτάφησαν ὅμως εἰς τὰ παραθαλάσσια τῆς Δαλματίας, ὅπου ὠνομάζετο ὕςερον ὁ τόπος ἐκεῖνος τάφος τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἁρμονίας· ὁμοίως ὠνο-

μάζοντο καί τινες παραθαλάσσιαι πέτραι. Οὗτος τοίνυν νομίζεται, ὅτι ἐκόμισε τὰ Φοινίκια γράμματα εἰς τὴν Ἑλλάδα (α).

Οἱ Ἱςορικοὶ λέγουσιν, ὅτι ἡ ζήτησις τῆς Εὐρώπης ἦτον πρόφασις μόνον, ἵνα ἀπατῶσι τοὺς ἐγχωρίους, νὰ τοὺς δέχωνται εἰς τοὺς τόπους αὐτῶν, ὅπου ἤθελον νὰ κατοικήσωσιν. Οἱ δὲ σπαρτοὶ ἄνθρωποι ἦσαν οἱ ἐγκάτοικοι τῆς χώρας, καὶ Δράκων ἦτον ὁ βασιλεὺς αὐτῶν. Ὁ δὲ Κάδμος φονεύσας τὸν βασιλέα, ἐκίνησε τοὺς ἄλλους εἰς ἐμφύλιον πόλεμον, ὥςε ἐφονεύθησαν πάντες οἱ ἐπίσημοι, ἐκτὸς τῶν πέντε. Ἐγένετο δὲ ὕςερον δοῦλος τοῦ Ἄρεως, ἐπειδὴ ὑπέφερε πόλεμον ὀκταετῆ διὰ τὸν φόνον ἐκεῖνον. Εἴρηται καὶ ἐν ἄλλοις, ὅτι ὁ δράκων ἐνομίζετο καὶ σύμβολον αὐτοχθονίας· ὅθεν ἐφύτρωσαν οἱ αὐτόχθονες ἐκ τῶν ὀδόντων αὐτοῦ. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ὁ Κάδμος εἶχε πλούτη πολλὰ ἐκ τῆς Φοινίκης, καὶ ὀδόντας ἐλεφάντων. Οἱ δὲ φίλοι τοῦ Δράκοντος καὶ οἱ υἱοὶ, ἁρπάσαντες αὐτούς τε καὶ τὰ πλούτη, ἔφυγον, ἄλλοι μὲν εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἄλλοι δὲ εἰς τὴν Φωκίδα, Λοκρίδα καὶ Πελοπόννησον, καὶ ἐκεῖθεν ὁρμώμενοι, ἐπολέμουν τοὺς Θηβαίους· καὶ ἐκ τούτου ἐπλάσθη ὁ μῦθος. Εἶναι ὅμως ἀληθινὸν, ὅτι ὀδόντες ἦσαν οἱ φίλοι καὶ ςρατηγοὶ τοῦ Δράκοντος, καὶ μέρος τούτων ἐπέρασεν εἰς τοὺς Κόλχους ὕςερον μὲ τὸν Φρύξον· ὅθεν εὑρέθησαν καὶ ἐκεῖ ὀδόντες δράκοντος. Οἱ δὲ ἀπόγονοι τούτων τῶν Σπαρτῶν εἶχον λόγχην ἐκ φύσεως ἐςιγμένην εἰς τοὺς ὤμους, καὶ ἐκ τούτου ἐγνωρίζοντο. Ὁ Πλούταρχος λέγει, ὅτι ἓν τέκνον τινὸς συγχρόνου αὐτοῦ Πύθωνος, ὅςτις ἐλέγετο ἀπόγονος τῶν Σπαρτῶν, εἶχεν εἰς τοὺς ὤμους τοιοῦτον σημεῖον· ὅθεν τὸ, Πελοπίδας μὲν ὦμος, Σπαρτοὺς δὲ λόγχη γνω-

---

(α) Ἀπολλόδ. Γ΄. α΄. 1. δ΄. 12. Ἀπολλών. Γ΄. 1185. καὶ Σχολ. Ὑγῖν. 179. 148. Ἡρόδοτ. Μελπομέν. 147. Τερψιχόρ. 58. Εὐριπίδ. Σχολ. Φοινίσ. 641. Παυσαν. Βοιωτικ. Ε΄. Τζέτζ. Χιλ. 405. Ἡσίοδ. Θεογον. 975. Διονύσ. Περιηγητ. 390. καὶ Εὐςαθ. Διόδ. Ε΄. Μ΄. Πλίν. Φυσ. Ἱς. Ζ΄. νς΄.

ρίζει (α). Ἀναφέρουσι δὲ καί τινα Αἰγέα Σπαρτὸν, ἀφ' οὗ ὠνομάζοντο Αἰγεῖδαι οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ, οἵτινες ἦσαν φυλὴ μεγάλη εἰς τὰς Θήβας, ἐξ ὧν ἦτον καὶ ὁ Πίνδαρος.

Τῶν δὲ Σπαρτῶν τούτων ὁ μὲν Ἐχίων ἦτον ὁ ἰσχυρότατος, καὶ ἐβοήθησε τὸν Κάδμον εἰς τὴν κτίσιν τῆς πόλεως, ἥτις ὠνομάσθη καὶ Ἐχιονία ἀπ' αὐτοῦ· ἔλαβε καὶ τὴν Ἀγαυὴν τοῦ Κάδου γυναῖκα, καὶ ἐγέννησε τὸν Πενθέα. Ἐκ δὲ τοῦ Οὐδαίου κατάγεται ὁ Τειρεσίας. Σπαρτοὶ δὲ ὠνομάσθησαν, ἐπειδὴ ἦσαν διεσπαρμένοι εἰς τὴν Βοιωτίαν, καὶ ὁ Κάδμος συνήθροισεν αὐτοὺς εἰς τὴν Καδμείαν. Ὁ δὲ Χθόνιος ἐγέννησε τὸν Νυκτέα, τὴν Νυκτηΐδα καὶ τὸν Λύκον· ἐκ τούτων δὲ κατάγεται ὁ Ἀσακὸς, ὅστις εἶχε τέσσαρας υἱοὺς, τὸν Ἴσμαρον, Λεάδην, Μελάνιππον, Ἀμφίδικον, ἢ Ἀσπόδικον, οἵτινες ἐθριάμβευσαν ἐν τῷ πρώτῳ Θηβαϊκῷ πολέμῳ. Ὁ δὲ τάφος τοῦ Ἀσποδίκου ἐσώζετο πλησίον τῆς Οἰδιποδίας κρήνης.

Βασιλεύων οὖν ὁ Πολύδωρος, καὶ νέος ὢν ἔτι, εἶχεν ἐπίτροπον τὸν θεῖον αὐτοῦ Πενθέα, ὅστις ἐβασίλευε σχεδὸν ἀντ' αὐτοῦ, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐδέχετο τὰ ὄργια τοῦ Διονύσου· καὶ τέλος κατεσπάραξαν αὐτὸν αἱ Μαινάδες καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ· ἐπειδὴ ἀνέβη εἰς τὸν Κιθαιρῶνα, νὰ κατασκοπεύσῃ, ὡς εἴρηται, τὰ ὄργια αὐτῶν, καὶ μετεμορφώθη εἰς θηρίον. Ἢ ἐκεῖναι ἐμάνησαν, καὶ ἐνόμισαν, ὅτι ἦτον θηρίον· ὅθεν κατέκοψαν αὐτόν. Ταύτην τὴν ὑπόθεσιν ἔχουσιν αἱ Βάκχαι τοῦ Εὐριπίδου. Ἐννοήσασα δὲ τὴν συμφορὰν ἡ Ἀγαυὴ ἔφυγεν εἰς τὴν Ἰλλυρίαν, ὅπου ἔλαβεν αὐτὴν γυναῖκα ὁ ἐκεῖ βασιλεὺς Λυκοθέρσης, καὶ μετὰ ταῦτα ἦλθε καὶ ὁ Κάδμος ἐκεῖ· ὅθεν αὐτὴ φονεύσασα τὸν Λυκοθέρσην, παρέδωκε τὴν βασιλείαν τῷ Κάδμῳ. Ὁ δὲ Πολύδωρος λαβὼν γυναῖκα τὴν Νυκτηΐδα τοῦ Χθονίου, ἐγέννησε τὸν Λάβδακον· ἔπειτα ἀπέθανεν νέος ὢν ἔτι (β), καὶ

(α) Ἀπολλόδ. Γ'. δ'. 2. Παυσαν. Βοιωτικ. Ε'. Ὁράτ. δ'. 64.
(β) Ἀπολλόδ. Γ'. ε'. 2. Ὀβίδ. Μετ. Γ'. 701. Ὑγῖν. 240.

ἀφῆκεν ἐπίτροπον τὸν Νυκτέα, υἱὸν τοῦ Χθονίου, καὶ ἀδελφὸν τοῦ Λύκου· ἐπειδὴ ἦτον ὁ Λάβδακος νέος. Οὗτοι δὲ οἱ ἀδελφοὶ ὁ Λύκος καὶ Νυκτεὺς ἐφόνευσαν τὸν Φλεγύαν, καὶ διὰ τοῦτο ἔφυγον εἰς τὴν Ὑρίαν τῆς Βοιωτίας ἀπὸ τῆς Εὐβοίας· καὶ ἐπὶ Πενθέως ἦλθον εἰς τὴν Βοιωτίαν, καὶ ἐγράφησαν πολῖται, κατ' Ἀπολλόδωρον· ὥςε δὲν ἦσαν υἱοὶ τοῦ Σπαρτοῦ Χθονίου· ἢ ἐδιώχθησαν πρότερον· ἢ σφάλλει ὁ Ἀπολλόδωρος. Ἀλλαχοῦ δὲ λέγει, ὅτι οὗτοι ἦσαν υἱοὶ τοῦ Ὑριέως, ὡς ἐν ἄλλοις ῥηθήσεται· ἢ ἄλλος ἦτον ἐκεῖνος ὁ Νυκτεὺς, καὶ ἄλλος οὗτος· ἐπειδὴ ἄλλοι ἀναφέρουσι καὶ ἄλλον, υἱὸν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κελαινοῦς.

Εἶχε δὲ ὁ Νυκτεὺς θυγατέρα τὴν Ἀντιόπην, τὴν ὁποίαν ἔφθειρεν ὁ Ζεὺς μεταμορφωθεὶς εἰς Σάτυρον. Ἰδὼν οὖν αὐτὴν ἔγκυον ὁ Νυκτεὺς, τὴν ἐπέπληξεν αὐςηρῶς, ὥςε αἰσχυνθεῖσα, ἔφυγεν εἰς τὴν Σικυῶνα, ὅπου ἔλαβεν αὐτὴν γυναῖκα ὁ Ἐπωπεύς. Οὗτος ἦτον ἄρα ὁ Ζεὺς ἐκεῖνος ὁ μεταμορφωθεὶς εἰς Σάτυρον. Ὅθεν ςρατεύσας ὁ Νυκτεὺς κατὰ τοῦ Ἐπωπέως, ἐπληγώθη· καὶ κομισθεὶς εἰς τὰς Θήβας, ἀφῆκεν ἐπίτροπον τοῦ Λαβδάκου τὸν Λύκον, παραγγείλας, νὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ τὸν πόλεμον. Ἀπὸ τούτου τοίνυν τοῦ Λαβδάκου ὠνομάζοντο Λαβδακίδαι οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ βασιλεῖς. Ἀποθανὼν δὲ καὶ οὗτος, ἀφῆκεν ἐνιαύσιον τὸν Λάϊον καὶ ἐπίτροπον τὸν Λύκον. Στρατεύσας τοίνυν ὁ Λύκος, ἔλαβε τὴν Αὐτιόπην ἀναιμωτὶ παρὰ τοῦ Λαμέδοντος, διαδόχου τοῦ Ἐπωπέως, ἐπειδὴ ἀπέθανε καὶ ἐκεῖνος πρότερον πληγωθεὶς, ὡς καὶ ὁ Νυκτεύς· ἢ ὁ Λύκος ἐφόνευσεν αὐτὸν κατ' ἄλλους. Ὅτε δὲ ἐπέςρεφεν εἰς τὰς Θήβας, ἐγέννησεν ἡ Ἀντιόπη εἰς τὰς Ἐλευθερὰς δύο υἱοὺς διδύμους, καὶ ἔρριψεν αὐτοὺς εἰς τὴν ἔρημον κρυφίως. Ἐλθὼν δὲ ὁ Λύκος εἰς τὰς Θήβας, ἐβασίλευεν εἴκοσι χρόνους ἀντὶ τοῦ Λαΐου· Εἶχε καὶ γυναῖκα Δίρκην καλουμένην, ἥτις ζηλοτυποῦσα, ἐφυλάκωσε τὴν Ἀντιόπην, καὶ ἐβασάνιζεν αὐτὴν αὐςηρότατα. Τέλος δὲ ἔδησεν αὐτὴν ἀπὸ τῶν κεράτων τινὸς ταύρου, ἔπειτα

ἔδησεν εἰς τὰ κέρατα τοῦ ταύρου λαμπάδας ἀναμμένας, καὶ ἀπέλυσεν αὐτὸν, νὰ τρέχη εἰς τὰς πεδιάδας. Ἡ δὲ Ἀντιόπη κράζουσα ἐλεεινῶς, ἐκίνει εἰς οἶκτον τοὺς ἐρῶντας. Κατ᾽ ἄλλους δὲ, ἐτιμώρει αὐτὴν καὶ ὁ Λύκος, καί ποτε ἐλύθησαν τὰ δεσμὰ αὐτομάτως, καὶ ἔφυγεν.

Τοὺς δὲ παῖδας αὐτῆς ηὗρε τις βουκόλος, καὶ τοὺς ἀνέτρεφεν ἐπιμελῶς, ὠνομάσας τὸν μὲν Ζῆθον, τὸν δὲ Ἀμφίονα. Κοινῶς δὲ ὠνομάζοντο Διὸς κοῦροι, καὶ Λευκόπωλοι. Ἀνατρεφόμενοι τοίνυν ἐκεῖ, κατεγίνοντο ὁ μὲν Ζῆθος εἰς τὴν ποιμενικὴν, ὁ δὲ Ἀμφίων εἰς τὴν μουσικὴν, διδασκόμενος ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ, διὰ τὴν εὐσέβειαν αὐτοῦ· ἐπειδὴ αὐτὸς ἐτίμησε πρῶτον τὸν Ἑρμῆν, κτίσας βωμὸν αὐτοῦ. Ἐπέδωκε δὲ τόσον, ὥςε ἐχόρευον τὰ δένδρα, αἱ πέτραι καὶ τὰ ζῶα, ὅτε ἐκιθάριζεν. Ἐλθὼν δὲ ἔπειτα εἰς τὴν Λυδίαν, νὰ λάβη γυναῖκα τὴν Νιόβην τοῦ Ταντάλου, ἔμαθε καὶ τὴν ἁρμονίαν τῶν Λυδῶν, καὶ κατεσκεύασε τὴν λύραν ἑπτάχορδον, τετράχορδον πρότερον οὖσαν.

Κατὰ μέν τινας, ἡ Ἀντιόπη φυγοῦσα ἐκ τῆς φυλακῆς, ἦλθε πρὸς αὐτούς. Κατ᾽ ἄλλους δὲ αὐτοὶ ἰδόντες αὐτὴν συρομένην ὑπὸ τοῦ ταύρου, τὴν ἐγνώρισαν· ὅθεν ἐλευθερώσαντες αὐτὴν, ὥρμησαν εἰς τὰ βασίλεια τοῦ Λύκου, καὶ ἐφόνευσαν αὐτόν τε καὶ τὴν Δίρκην, δήσαντες αὐτὴν εἰς τὸν ταῦρον, καθὼς ἔδησεν αὐτὴ τὴν Ἀντιόπην· τὸ δὲ σῶμα αὐτῆς ἔῤῥιψαν εἰς τὴν Ἀρείαν κρήνην, ἥτις μετωνομάσθη ἀπ᾽ αὐτῆς Δίρκη. Ὠργίσθη ὅμως ὁ Διόνυσος διὰ τὸν θάνατον αὐτῆς, ἐπειδὴ ἐλάτρευεν αὐτὸν διαφερόντως, καὶ ἔῤῥιψεν εἰς μανίαν τὴν Ἀντιόπην, ὥςε περιεπλανᾶτο μαινομένη εἰς πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, ἕως οὗ ἐθεράπευσεν αὐτὴν ὁ Φῶκος, ὡς ῥηθήσεται ἐκεῖ.

Βασιλεύσαντες τοίνυν οὗτοι, ὁ Ζῆθος καὶ Ἀμφίων, ἔκτισαν τὰς Θήβας κατωτέρω τῆς Καδμείας, καὶ ὠνόμασαν αὐτὰς οὕτως, ἀπὸ τῆς Θήβης γυναικὸς τοῦ Ζήθου. Κατ᾽ ἄλλους δὲ ἀπ᾽ ἄλλης Θήβης ἐγένετο τὸ ὄνο-

μα. Ταύτην τὴν κτίσιν ἔπλασαν οἱ ποιηταὶ, ὅτι ἐγένετο μόνον διὰ τῆς μουσικῆς ἁρμονίας καὶ γλυκύτητος· ἐπειδὴ κιθαρίζοντος τοῦ Ἀμφίονος, ἤρχετο ἡ ὕλη εἰς τὸν προσήκοντα τόπον. Τινὲς δὲ λέγουσι καὶ τὸν Ζῆθον μουσικόν. Τοῦτο δὲ δηλοῖ, ὅτι ἐκτίσθη ἡ πόλις ἄνευ δαπάνης, ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι συναθροιζόμενοι, ἵνα ἀκούωσι τὴν μουσικὴν, ἔκτιζον τὸ τεῖχος, ὡς καὶ ἤδη συναθροίζονται, καὶ πληρώνουσιν, ἵνα ἀκούσωσι μουσικήν.

Ὁ μὲν οὖν Ἀμφίων ἐγέννησε τὰ πολυθρύλλητα τέκνα ἐκ τῆς Νιόβης, ἅπερ ἐφόνευσαν ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις, διὰ τὴν κενοδοξίαν τῆς Νιόβης, ἥτις ἀπελιθώθη, ὡς εἴρηται ἐν ἄλλοις. Ἦσαν δὲ κατὰ τὴν κοινὴν γνώμην ἑπτὰ παῖδες· Σίπυλος, Μίνυτος, Ἰσμηνὸς, Δαμασίχθων, Ἀγήνωρ, Φαίδιμος, καὶ Τάνταλος. Καὶ ἑπτὰ θυγατέρες· Ἐθοδαία, Κλεοδόξα, Ἀστυόχη, Φθία, Πελοπία, Ἀστυκράτεια καὶ Ὠγυγία. Τινὲς δὲ λέγουσιν ἄλλως καὶ τὰ ὀνόματα καὶ τὸν ἀριθμόν. Καὶ τὰ μὲν ἀρσενικὰ ἐθήρευον εἰς τὸν Κιθαιρῶνα, καὶ ἐκεῖ ἐφόνευσεν αὐτὰ ὁ Ἀπόλλων. Τὰ δὲ θηλυκὰ ἐφόνευσεν εἰς τὸν οἶκον ἡ Ἄρτεμις. Ἐσώθησαν ὅμως τινὰ, ὡς ἡ Χλωρὶς καὶ ὁ Ἀμφίων, ἡ Ἀμύκλα καὶ Μελίβοια, ἥτις μετωνομάσθη Χλωρίς. Κατ' ἄλλους δὲ, ἦτον θυγάτηρ του Ἀσσάονος ἡ Νιόβη, καὶ γυνὴ τοῦ Φιλόττου. Καὶ ὁ μὲν Φίλοττος ἐφονεύθη εἰς τὴν θήραν, ὁ δὲ Ἀσσάων ἐρασθεὶς, ἤθελε γυναῖκα τὴν Νιόβην. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκείνη δὲν ἤθελεν, ἐκάλεσε τοὺς παῖδας αὐτῆς εἰς εὐωχίαν, καὶ ἔκαυσεν αὐτούς· ὅθεν ἡ μὲν Νιόβη ἔπεσεν ἀπό τινος πέτρας ὑψηλῆς. Ὁ δὲ Ἀσσάων ἐφονεύθη. Ἐφονεύθη δὲ καὶ ὁ Ἀμφίων ὑπὸ τῆς λύπης. Κατ' ἄλλους δὲ ἐφόνευσεν αὐτὸν ἡ Λητὼ, ἐπειδὴ ὠνείδισεν αὐτὴν καὶ αὐτός. Κατεδίκασε δὲ αὐτὸν καὶ εἰς τιμωρίαν αἰώνιον ἐν τῷ Ταρτάρῳ.

Ὁ δὲ Ζῆθος ἔλαβε γυναῖκα τὴν Θήβην θυγατέρα τοῦ Ἀσωποῦ. Κατ' ἄλλους δὲ τὴν Ἀηδόνα τοῦ Πανδάρεως, καὶ ἐγέννησε τὸν Ἴτυλον καὶ τὴν Νηΐδα. Φθονοῦσα δὲ ἡ Ἀηδὼν τὴν πολυτεκνίαν τῆς Νιόβης, καὶ θέλουσα νὰ φονεύσῃ ἕνα υἱὸν ἐκείνης, ἐφόνευσε τὸν Ἴτυλον κα-

τὰ λάθος. Ὀργισθεὶς οὖν ὁ Ζεὺς, μετεμόρφωσεν αὐτὴν εἰς τὸ ὁμώνυμον ὄρνεον. Ὁ δὲ Ζῆθος ἀπέθανεν ὑπὸ τῆς λύπης· ἢ ἐφόνευσεν αὐτόν τε καὶ τὸν Ἀμφίονα ὁ Ἀπόλλων. Ἐτάφησαν δὲ εἰς μνημεῖον κοινὸν ἔξωθεν τῶν Προιτίδων πυλῶν, πλησίον τοῦ ναοῦ τῆς Εὐκλείας Ἀρτέμιδος. Ἐπειδὴ δὲ ἐτάφησαν καὶ ὁ Φῶκος καὶ ἡ Ἀντιόπη ἐν κοινῷ μνημείῳ εἰς τὴν Τιθορέαν, εἶπεν ὁ χρησμὸς τοῦ Βάκιδος ταῦτα.

„Ἀλλ' ὁπόταν Τιθορεὺς Ἀμφιονί τε Ζήθῳ
„Χύτλα καὶ μειλίγματα τ' ἐν χθονὶ χεύῃ,
„Θερμαινομένου ταύροιο κλυτοῦ μένει ἠελίοιο,
„Καὶ τότε δὴ πεφύλαξο πόλει κακὸν οὐκ ἀλαπαδνὸν
„Ἐρχόμενον. Καρποὶ γὰρ ἀποφθινύθουσιν ἐν αὐτῇ
„Γαίης δασσαμένων, Φώκου δ' ἐπὶ σῆμα φερόντων.

Ὅθεν ἐφύλαττον οἱ Τιθωρεῖς, ὅτε διήρχετο ὁ ἥλιος τὸ ζώδιον τοῦ ταύρου, νὰ κλέψωσι γῆν ἀπὸ τοῦ μνήματος τοῦ Ζήθου καὶ Ἀμφίονος, καὶ νὰ ῥίψωσιν αὐτὴν περὶ τὸν τάφον τοῦ Φώκου καὶ τῆς Ἀντιόπης. Ἀλλ' οἱ Θηβαῖοι εἶχον φρουρὰν εἰς τὸν τάφον τότε (α).

Ὁ δὲ Λάϊος ἐκομίσθη εἰς τὴν Πελοπόννησον πρὸς τὸν Πέλοπα, ὑπὸ τῶν φίλων τοῦ Κάδμου, ὅτε ἐφώρμησαν οὗτοι, καὶ ἐφόνευσαν τὸν Λύκον, ἵνα μὴ φονευθῇ καὶ ἐκεῖνος μεταξὺ τῆς ἀναρχίας καὶ ταραχῆς. Διατρίβων τοίνυν ἐκεῖ, ἐδίδασκε τὸν Χρύσιππον τὴν ἁρματοδρομίαν, τὸν υἱὸν τοῦ Πέλοπος, καὶ ἐν τούτοις ἠγάπησεν αὐτόν. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ζήθου καὶ Ἀμφίονος, ἐκάλεσαν αὐτὸν οἱ Θηβαῖοι εἰς τὴν βασιλείαν· καὶ ἀναχωρῶν ἐκεῖθεν, ἥρπασε καὶ τὸν Χρύσιππον, καὶ ὁ Πέλοψ κατηράσθη αὐτόν. Ἔλαβε τοίνυν γυναῖκα τὴν Ἰοκάστην θυγατέρα τοῦ Μενοικέως, ἢ τοῦ Κρέοντος, καὶ

(α) Ἀπολλόδ. Γ'. ε'. 4. 5. 6. Παυσαν. Βοιωτικ. ΙΖ'. Ε'. ς'. Κορινθ. ς'. Ἠλιακ. Ὑστέρ. Κ'. Πίνδαρ. Ἰσθμ. Γ'. καὶ Σχολ. Ἀπολλών. Α'. 7. καὶ Σχολ. Ὁμηρ. Ὀδυσ. Γ'. 518. Λ'. 260. καὶ Σχολ. Στέφαν. ἐν Θήβ. Ὑγῖν. 29. Διόδ. Δ'. οδ'. Παρθεν. λς'.

μὴ τεκνογονῶν, ἠρώτησε τὸ μαντεῖον, καὶ ἔλαβε χρησμὸν, ὅτι μέλλει νὰ τὸν φονεύσῃ ὁ υἱὸς αὐτοῦ.

„Λάϊε Λαβδακίδη, παίδων γένος ὄλβιον αἰτεῖς.
„Δώσω τοι φίλον υἱόν. Ἀτὰρ πεπρωμένον ἐστὶ
„Παιδὸς ἑοῖο χείρεσσι λιπεῖν φάος· ὡς γὰρ ἔνευσε
„Ζεὺς Κρονίδης, Πέλοπος στυγεραῖς ἀραῖς πιθήσας,
„Οὗ φίλον ἥρπασας υἱόν· ὁ δ' ηὔξατό σοι τάδε πάντα.

Ὅθεν ἐφυλάττετο. Μεθύσας δέ ποτε, καὶ ἀλησμονήσας τὸν χρησμὸν, ἐγέννησεν υἱόν. Ἔπειτα φοβούμενος, ἐτρύπησε τοὺς πόδας αὐτοῦ, καὶ τὸν ἔδωκεν εἰς ἕνα ποιμένα, νὰ τὸν ῥίψῃ εἰς τὴν ἐρημίαν. Ὁ δὲ ποιμὴν λυπηθεὶς, ἐτρύπησε τοὺς πόδας αὐτοῦ, κατ' ἄλλους, ἔδησεν αὐτοὺς μὲ σχοίνους (βοῦρλα), καὶ τὸν ἐκρέμασεν ἀπό τινος δένδρου εἰς τὸν Κιθαιρῶνα, ἵνα μὴ φάγωσιν αὐτὸν τὰ θηρία. Εὑρόντες δ' αὐτὸν οἱ βουκόλοι τοῦ Πολύβου βασιλέως τῆς Κορίνθου, τὸν ἐκόμισαν πρὸς τὴν Περίβοιαν γυναῖκα τοῦ Πολύβου, ἥτις ἄτεκνος οὖσα, ἀνέτρεφεν αὐτὸν ὡς ἴδιον υἱὸν, ἐθεράπευσε καὶ τοὺς πόδας αὐτοῦ, καὶ τὸν ὠνόμασεν Οἰδίπουν, ἀπὸ τοῦ οἰδαίνω καὶ πούς, ἐπειδὴ ἦσαν οἱ πόδες αὐτοῦ ἐξωγκωμένοι ὑπὸ τῆς πληγῆς.

Ἐγένετο δὲ ὁ Οἰδίπους ὑπέρτερος καθ' ὅλα πάντων τῶν ἡλικιωτῶν αὐτοῦ· ὅθεν ἐκεῖνοι φθονοῦντες, ἐκάλουν αὐτὸν νόθον. Ἐρωτήσας οὖν τὴν Περίβοιαν περὶ τούτου, καὶ μὴ δυνηθεὶς μαθεῖν τι, ἔρχεται εἰς τοὺς Δελφοὺς, καὶ λαμβάνει χρησμὸν, νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα· ἐπειδὴ μέλλει νὰ φονεύσῃ τὸν πατέρα, καὶ νὰ λάβῃ τὴν μητέρα αὐτοῦ γυναῖκα. Νομίζων οὖν πατρίδα τὴν Κόρινθον, καὶ γονεῖς τοὺς τροφοὺς αὐτοῦ, ἀνέβη εἰς τὸ ἅρμα, καὶ ἐρχόμενος διὰ τῆς Φωκίδος, ἀπήντησε τὸν Λάϊον καὶ τὸν κήρυκα αὐτοῦ Πολυφόντην, εἰς δρόμον στενὸν, ἐφ' ἅρματος ὀχουμένους, καὶ εἶπε νὰ παραχωρήσωσιν. Ἀλλ' ἐκεῖνοι δὲν ἤθελον, καὶ συνέβη φιλονεικία, ὥστε ἐφόνευσεν αὐτοὺς ἀμφοτέρους, καὶ τοὺς ἔθαψε μὲ τὰ ἐνδύματα αὐτῶν. Κατ' ἄλλους δὲ

ἔθαψεν αὐτοὺς ὁ Δαμασίςρατος βασιλεὺς τῶν Πλαταιῶν. Ἔπειτα ἦλθεν εἰς τὰς Θήβας ὁ Οἰδίπους.

Τὴν δὲ βασιλείαν τῶν Θηβαίων παρέλαβεν ὁ Κρέων μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Λαΐου. Οὗτος δὲ ὁ Κρέων ἦτον υἱὸς τοῦ Μενοικέως, καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἰοκάςης, ἣν λέγουσί τινες Ἐπικάςην· ἀλλ' ὁ Μενοικεὺς ἀγνοεῖται τίνος υἱὸς ἦτον. Ἐπὶ τῆς βασιλείας τούτου ἦτον ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὰς Θήβας. Τότε δὲ ἐφάνη καὶ τὸ θηρίον ἡ Σφίγξ, καὶ ἔφαγε πολλοὺς, τελευταῖον καὶ τὸν Αἵμονα τοῦ Κρέοντος· ἐπειδὴ εἶχε δύο υἱοὺς τὸν Αἵμονα καὶ Μενοικέα· ὅθεν ἐκήρυξεν, ἵνα λάβῃ τὴν βασιλείαν καὶ τὴν Ἰοκάςην γυναῖκα, ὅςτις λύσῃ τὸ αἴνιγμα, καὶ ἔλυσεν αὐτὸ ὁ Οἰδίπους. Ἔλαβε τοίνυν τὴν βασιλείαν καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ γυναῖκα, καὶ ἐγέννησε δύο υἱοὺς, τὸν Πολυνείκην καὶ Ἐτεοκλέα· καὶ δύο θυγατέρας, τὴν Ἰσμήνην καὶ Ἀντιγόνην. Συνέβη δὲ νόσος μεγάλη, καὶ ἔπεμψεν ὁ Οἰδίπους τὸν Κρέοντα εἰς τοὺς Δελφοὺς, ὅςτις ἔλαβε χρησμὸν, νὰ ἐκδικήσωσι τὸν Λαΐον· ὅθεν ἐγένετο ἐξέτασις ἀκριβὴς, καὶ εὑρέθη ὁ Οἰδίπους πατροκτόνος καὶ μητρομίκτης. Κατ' ἄλλους δὲ, ἐρχόμενός ποτε εἰς τὸν Κιθαιρῶνα μὲ τὴν Ἰοκάςην, νὰ θυσιάσῃ, διηγήθη αὐτῇ τὸν φόνον, δείξας καὶ τὸν τόπον, καὶ τὸν ζωςῆρα τοῦ Λαΐου. Ἐκείνη δὲ ἐλυπήθη μὲν, ὅμως ἐσιώπησε, μὴ γινώσκουσα ἔτι, ὅτι ἦτον υἱὸς αὐτῆς. Μετ' ὀλίγον δὲ, ἦλθεν ὁ βουκόλος, ὅςτις ηὗρεν αὐτὸν, γέρων ἤδη ὢν, ζητῶν ἀμοιβὴν τῆς σωτηρίας, καὶ δεικνύων πολλὰ σημεῖα, εἰς βεβαίωσιν τῶν λεγομένων· ὅθεν ἡ μὲν Ἰοκάςη ἐκρεμάσθη εὐθύς· ὁ δὲ Οἰδίπους τυφλωθεὶς ἐδιώχθη βιαίως ἐκ τῶν Θηβῶν, καταρώμενος τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, ἐπειδὴ δὲν ὑπερασπίσθησαν αὐτὸν διωκόμενον, ἀλλ' ἔβλεπον τὸ πρᾶγμα μὲ ἀδιαφορίαν. Ἦλθε τοίνυν εἰς τὸν Κολωνὸν τῆς Ἀττικῆς, χειραγωγούμενος ὑπὸ τῆς Ἀντιγόνης, καὶ ἐκάθησεν ἱκέτης εἰς τὸ τέμενος τῶν Εὐμενίδων, ὅπου ὑπεδέχθη αὐτὸν ὁ Θησεὺς, καὶ μετ' ὀλίγον ἀπέθανε,

γέρων ἤδη ὤν. Κατά τινας δὲ, ἐζήτησεν αὐτὸν ὁ Κρέων, ἀλλ' ὁ Θησεὺς δὲν τὸν ἔδωκεν.

Κατ' ἄλλους δὲ, μετὰ τὸν θάνατον τῆς Ἰοκάςης, ἔλαβε γυναῖκα τὴν Εὐρυγένειαν τοῦ Ὑπέρφαντος, καὶ ἐξ αὐτῆς ἐγέννησε τὰ ῥηθέντα τέκνα· τὴν δὲ Ἰσμήνην, ἐφόνευσεν ὁ Τυδεὺς πλησίον τῆς ἀπ' αὐτῆς ὀνομασθείσης πηγῆς. Ἐκ δὲ τῆς Ἰοκάςης ἐγέννησε τὸν Φράςορα καὶ Λαώνυτον, οἵτινες ἐφονεύθησαν ἐν τῷ κατὰ Ὀρχομενίων πολέμῳ. Ἄλλοι δὲ λέγουσι καὶ τρίτην γυναῖκα αὐτοῦ τὴν Ἀςυμέδουσαν τοῦ Σθενέλου, καὶ ὅτι αὐτὴ διέβαλε τοὺς προγόνους πρὸς τὸν Οἰδίπουν, ὅτι ἐπείραζον αὐτὴν, καὶ ἐκεῖνος κατηράσθη αὐτούς. Κατ' ἄλλους δὲ ἐτύφλωσαν τὸν Οἰδίπουν οἱ δοῦλοι τοῦ Λαΐου, καὶ κατ' ἄλλους ἀπέθανε βασιλεύων εἰς τὰς Θήβας, καὶ ἑώρτασαν ἀγῶνα ἐπιτάφιον οἱ Θηβαῖοι. Ἔθαψαν δὲ αὐτὸν κατὰ μέν τινας εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον· ἐπειδὴ παρεκάλεσε τὸν Θησέα, νὰ μὴ μαρτυρήσῃ τὸν τάφον, ἵνα μὴ καθυβρίσωσι τὸ σῶμα αὐτοῦ οἱ Θηβαῖοι. Κατ' ἄλλους δὲ μόνον τὰ ὀςᾶ αὐτοῦ ἐκόμισαν εἰς τὴν Ἀττικήν· ἐπειδὴ δὲν ἐδέχοντο αὐτὰ οἱ Θηβαῖοι, φοβούμενοι, νὰ μὴ συμβῇ καὶ ἄλλη δυςυχία. Κατ' ἄλλους δὲ ἔθαψαν αὐτὸν οἱ φίλοι αὐτοῦ εἰς τὴν Κεὸν κώμην τῆς Βοιωτίας. Ἀλλ' ἐπειδὴ συνέβη μετ' ὀλίγον τὶς δυςυχία, δὲν ἤθελον πλέον τὸν τάφον αὐτοῦ. Μετεκόμισαν τοίνυν οἱ φίλοι αὐτὸν εἰς τὴν Ἐτεωνὸν τὴν νύκτα, καὶ τὸν ἔθαψαν κρυφίως εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Δήμητρος, μὴ γνωρίζοντες τὸν τόπον. Ἐννοήσαντες δὲ οἱ Ἐτεώνιοι, ἠρώτησαν τὸ μαντεῖον, καὶ ἔλαβον χρησμὸν, νὰ μὴ ταράξωσι τὸν Ἱκέτην τῆς Θεᾶς· μάλιςα δὲ, νὰ ὀνομάσωσι τὸ ἱερὸν Οἰδιπόδιον. Οἱ Ἀθηναῖοι ὅμως εἶχον ἱερὸν αὐτοῦ ἐν τῷ Κολωνῷ. Τοῦ Αἰσχύλου καὶ Εὐριπίδου αἱ τραγῳδίαι δὲν σώζονται, ἐκτός τινων ἀποσπασματίων τοῦ Εὐριπίδου· σώζονται ὅμως δύο τοῦ Σοφοκλέους, Οἰδίπους Τύραννος, καὶ Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῷ ἐπιγραφόμεναι· καὶ μία τοῦ Σένεκα.

Ὁ δὲ Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης δίδυμοι ὄντες,

συνεφώνησαν, νὰ βασιλεύωσι διαδοχικῶς ἀνὰ ἕνα ἐνιαυτὸν ἕκαστος. Καὶ κατὰ μέν τινας, βασιλεύσας πρῶτον ὁ Πολυνείκης, παρέδωκε μετὰ ταῦτα τὴν βασιλείαν. Ὁ Ἐτεοκλῆς ὅμως δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἀφήσῃ πλέον, καὶ ὁ Πολυνείκης ἀναγκασθεὶς, ἔφυγεν εἰς τὸ Ἄργος, ἔχων καὶ τὸν πέπλον καὶ τὸν ὅρμον τῆς Ἁρμονίας, ἅπερ ἔμειναν κατὰ διαδοχήν. Μὲ τοῦτον τὸν ὅρμον τοίνυν ἐξηπάτησε τὴν Ἐριφύλην, ὡς εἴρηται, ἥτις ἔπειτα ἐγένετο αἴτιος δυστυχίας πολλῶν οἴκων. Κατ' ἄλλους δὲ ὁ Ἐτεοκλῆς ἔλαβεν ὡς πρωτογέννητος παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὴν βασιλείαν, καὶ ἐδίωξε τὸν Πολυνείκην. Κατ' ἄλλους δὲ, ὁ Πολυνείκης ἔφυγεν, ἔτι ζῶντος τοῦ Οἰδίποδος, φοβούμενος τὴν κατάραν αὐτοῦ· ἐπειδὴ κατηράσθη αὐτοὺς, νὰ λάβωσι δι' αἵματος τὴν βασιλείαν, διὰ τὴν ῥηθεῖσαν αἰτίαν τῆς μητρυιᾶς· ἢ κατ' ἄλλους, ὅτε ἐθυσίαζον, ἔπεμπον πρὸς αὐτὸν πάντοτε τὸν ὦμον τοῦ ἱερείου· ἔπειτα δὲ ἔπεμψαν αὐτῷ ποτε τὸ ἰσχίον (γόφοι)· ὅθεν νομίσας ὀλιγωρίαν τοῦτο,

„Εὔκτο Διῒ βασιλῆϊ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι,
„Χερσὶν ὑπ' ἀλλήλων καταβήμεναι ἄϊδαος εἴσω.

Μετὰ δὲ τὸν θάνατον ἐκείνου, ἐκάλεσεν αὐτὸν ὁ Ἐτεοκλῆς, καὶ τότε συνέβη ἡ φιλονεικία, καὶ ἔφυγε πάλιν εἰς τὸ Ἄργος, καὶ ἔπειτα ἐπέστρεψε μὲ τοὺς Ἀργείους.-Ἐκρίθη τοίνυν εὔλογον, νὰ μονομαχήσωσι, καὶ ἐφονεύθησαν ἀμφότεροι, διελάσαντες ἅμα ἀμφότεροι τὰ δόρατα μὲ ὁμοίαν σφοδρότητα. Τοιοῦτον δὲ μῖσος εἶχον πρὸς ἀλλήλους, ὥστε καὶ τὰ σώματα αὐτῶν διεχωρίσθησαν, καιόμενα εἰς τὴν αὐτὴν πυράν. Ὁ μὲν Πολυνείκης εἶχε γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀδράστου, καὶ ἀφῆκεν ἕνα υἱὸν Θέρσανδρον. Ὁ δὲ Ἐτεοκλῆς ἐγέννησε τὸν Λαοδάμαντα. Ὁ Εὐριπίδης ἔγραψε καὶ τούτων τραγῳδίαν, ἀλλ' ἀπώλετο (α).

(α) Ἀπολλόδ. Γ'. ε'. 1. ς'. 1. 6. 7. 8. ζ'. 1. 2. 3. Παυσαν. Βοιωτικ. Ε'. Ἀττικ. Κη'. Λ'. Ἰωνικ. 312. Ὅμηρ. Ὀδυσ. Λ'. 270. καὶ Δίδυμ. Διόδ. Δ'. ξδ'. ξε'. Σοφοκλ. Οἰδίπ. Τύραν. 775. καὶ Σχολ. καὶ ὑποθέσ. Πίνδαρ. Ὀλυμ. Β'. 65. καὶ Σχολ. ἐπὶ Κολων. 91. καὶ σχολ. Ἰλ. Ψ. 679.

Ἐβασίλευσε δὲ ὁ Λαοδάμας τοῦ Ἐτεοκλέους μετὰ τούτους· ἢ διότι ἦτον πρωτογέννητος ὁ Ἐτεοκλῆς, ἢ ἐνομίσθη ἐχθρὸς τῆς πατρίδος ὁ Πολυνείκης, ἐγείρας πόλεμον κατ' αὐτῆς. Ἦτον ὅμως νέος, καὶ ἐπετρόπευε πάλιν ὁ Κρέων, ὅςτις καὶ ἐκέλευσε, νὰ μὴ ἐνταφιασθῶσι τὰ σώματα τῶν Ἀργείων, καταςήσας καὶ φύλακας ἐπὶ τούτῳ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Ἀντιγόνη ἔκλεψε τὴν νύκτα τὸ σῶμα τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Πολυνείκους, καὶ τὸ ἔθαψαν, ὁ Κρέων ἔθαψεν αὐτὴν ζῶσαν. Ἦτον μνηςὴρ αὐτῆς ὁ Αἵμων τοῦ Κρέοντος, καὶ ἐσφάγη ἰδιοχείρως, μὴ ὑποφέρων τὸ πάθος. Ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ Εὐρυδίκη μὴ ὑποφέρουσα τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἐσφάγη καὶ αὐτή. Ταύτην οὖν τὴν ὑπόθεσιν ἔχει ἡ Ἀντιγόνη τοῦ Σοφοκλέους εἰς τέσσαρα κεφάλαια· τάφον Πολυνείκους, Ἀντιγόνης ἀναίρεσιν, θάνατον Αἵμονος, καὶ μόρον Εὐρυδίκης. Ὁ δὲ Εὐρυπίδης ἔλεγεν ἐν τῇ αὐτοῦ Ἀντιγόνῃ, ὅτι ἐδόθη γυνὴ εἰς τὸν Αἵμονα, καὶ ἐγέννησε τὸν Μαίμονα. Μετὰ δέκα χρόνους, ὅτε ἐςράτευσαν οἱ Ἐπίγονοι, ἐφονεύθη ὁ Λαοδάμας εἰς τὴν μάχην κατά τινας, φονεύσας πρότερον τὸν Αἰγιαλέα. Κατ' ἄλλους δὲ ἔφυγε πρὸς τὴν Ἰλλυρίαν μὲ πολλοὺς Θηβαίους, ἐν οἷς ἦν καὶ ὁ Τειρεσίας· ἔπειτα φοβηθέντες τὸ μάκρος τῆς ὁδοῦ, ἐπέςρεψαν πρὸς τὸ ὄρος τῆς Θεσσαλίας Ὁμόλην, καὶ ἔπειτα ἐκάλεσεν αὐτοὺς ὁ Θέρσανδρος εἰς τὰς Θήβας.

Ὁ δὲ Θέρσανδρος ἔφυγεν εἰς τὸ Ἄργος, καὶ ἔλαβε γυναῖκα τὴν Δημώνασσαν τοῦ Ἀμφιαράου, καὶ ὕςερον ἦλθεν εἰς τὰς Θήβας μὲ τοὺς Ἐπιγόνους, οἵτινες κατέςησαν αὐτὸν βασιλέα. Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοίνυν τούτου συνέβη ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος, καὶ ἔπεμψαν αὐτὸν ςρατηγὸν οἱ Θηβαῖοι. Ὁ δὲ Τήλεφος ἐφόνευσεν αὐτὸν ἐν τῇ Μυσίᾳ, ὡς εἴρηται, καὶ ἐτάφη ἐν τῇ πόλει Ἐλαίᾳ πλησίον τοῦ Καΐκου, ὅπου ἐτίμησαν αὐτὸν ὡς ἥρωα οἱ ἐγχώριοι. Τοῦτο τὸ ὀλίσθημα ἔφθειρεν ὅλον τὸν Θηβαϊκὸν ςόλον τότε κατά τινας, καὶ ἔπεμψαν

ἄλλου. Ἀφῆκε δὲ ὁ Θέρσανδρος ἕνα υἱὸν Τισαμενὸν καλούμενον,

Ἐβασίλευσε τοίνυν ὁ Τισαμενὸς μετὰ τοῦτον· ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτον νέος, ἔπεμψαν τὸν Πηνέλεων στρατηγὸν τοῦ δευτέρου στόλου, καὶ μὲ αὐτὸν ἄλλους τέσσαρας· τὸν Λήϊτον, Ἀρκεσίλαον, Προθοήνορα καὶ Κλόνιον, μὲ πεντήκοντα πλοῖα, καὶ ἐν ἑκάστῳ ἦσαν ἑκατὸν εἴκοσι ἄνδρες, ὡς εἴρηται.

Ὁ δὲ Τισαμενὸς ἀφῆκεν υἱὸν τὸν Αὐτεσίωνα, ὅστις δυστυχήσας διὰ τὰς προπατορικὰς κατάρας τοῦ Λαΐου καὶ Οἰδίποδος, μετῴκησεν εἰς τοὺς Δωριεῖς κατὰ τὸν χρησμὸν, καὶ ἐγέννησε τὸν Θήραν καὶ τὴν Ἀργείαν, ἣν ἔλαβεν ὁ Ἡρακλείδης Ἀριστόδημος γυναῖκα, καὶ ἐγέννησε τὸν Εὐρυσθένην καὶ Προκλῆν, οἵτινες εἶχον ἐπίτροπον τὸν Θήραν, ὅστις ἐκόμισεν ἀποικίαν εἰς τὴν Καλλίστην. Ὁ Θήρας εἶχε καὶ ἕνα υἱὸν Οἰόλυκον καλούμενον, ὅστις μὴ θέλων νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν ἀποικίαν, ἔμεινεν ἐν τῇ Σπάρτῃ. Ὁ δὲ Θήρας εἶπε· μένεις ἐνταῦθα ὄϊς ἐν Λύκοις· οἷον, πρόβατον μεταξὺ Λύκων. Ἀπὸ τούτου τοίνυν ὠνομάσθη Οἰόλυκος. Οὗτος ἐγέννησε τὸν Αἰγέα, ἐξ οὗ κατήγοντο οἱ Αἰγεῖδαι, γενεὰ μεγάλη τῆς Σπάρτης. Ἐν ταύτῃ δὲ τῇ νήσῳ ἔμεινεν ὁ Μεμβλίαρος, ὡς εἴρηται. Ἐλθὼν δὲ ὁ Θήρας τότε, ὠνόμασεν αὐτὴν Θήραν ἀπ' αὐτοῦ, ἥτις ὠνομάσθη Σαντορείνη ὕστερον ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν, ἀπὸ τοῦ σάντ Εἰρήνη· ἁγία Εἰρήνη, ἥτις ἦτον ἐκ τῆς Θεσσαλονίκης, καὶ ἐμαρτύρησε κατὰ τοὺς 304 μετὰ χριστόν. Ὁ δὲ Θήρας ἐγέννησε τὸν Σάμον, καὶ ὁ Σάμος τὸν Τηλέμαχον καὶ Κλύτιον. Ὁ μὲν οὖν Κλύτιος ἔμεινεν ἐν τῇ Θήρᾳ, καὶ ἐκ τούτου κατήγετο ὁ Γρῖνος υἱὸς τοῦ Αἰσανίου, ὅστις ἐβασίλευεν ἐκεῖ, ὅτε ἐκόμισεν ὁ Βάττος τὴν ἀποικίαν εἰς τὴν Κυρήνην. Ὁ δὲ Τηλέμαχος ἐλθὼν εἰς τὴν Σικελίαν μὲ δύναμιν, ἐκυρίευσε μέρος τῆς νήσου. Οὗτος δὲ ἐγέννησε τὸν Χαλκιοπέα, ἐκεῖνος πάλιν τὸν Ἐμμενίδην, ὁ δὲ τὸν Ἀνησίδαμον, τὸν πατέρα τοῦ Θήρωνος βασιλέως τῶν Ἀκραγαντίνων, τοῦ Ὀλυμπιονίκου, ὃν ὑμνεῖ ὁ Πίνδαρος. Τούτου δὲ τὴν θυ-

γατέρα Δημαρέτην ἔλαβε γυναῖκα Γέλων ὁ τύραννος, καὶ ἐχάραξε νόμισμα αὐτῆς Δημαρέτειον καλούμενον. Ὁ δὲ Θήρων εἶχε γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Πολυζήλου ἀδελφοῦ τοῦ τυράννου Ἱέρωνος. Κατ' ἄλλους δὲ ἡ Δημαρέτη ἦτον ἀδελφὴ τοῦ Θήρωνος, καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ ἔλαβεν ὁ Πολύζηλος. Τέλος δὲ ὁ Θήρων καὶ Γέλων ἦλθον εἰς πόλεμον, καὶ ἔλυσε τὴν διαφορὰν ὁ ποιητὴς Σιμωνίδης. Ὁ δὲ Θήρων ἐγέννησε τὸν Θρασυδαῖον. Ἐνταῦθα παύει τὸ γένος τῶν Καδμείων, καὶ ἔπεσεν ἡ δυναςεία τῶν Θηβῶν εἰς ἄλλον οἶκον.

Μετὰ δὲ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Αὐτεσίωνος οἱ Θηβαῖοι ἀνηγόρευσαν βασιλέα τὸν Δαμασίχθονα υἱὸν τοῦ Ὀφέλτου, ὅςτις ἦτον υἱὸς τοῦ ῥηθέντος Πηνέλεω ἐπιτρόπου τοῦ Τισαμενοῦ. Ὁ δὲ Πηνέλεως ἦτον ἐξ ἄλλου γένους, τοῦ Αἰόλου, ὡς εἴρηται. Ὁ δὲ Δαμασίχθων ἐγέννησεν υἱὸν τὸν Πτολεμαῖον, καὶ ὁ Πτολεμαῖος τὸν Ξάνθον τὸν τελευταῖον βασιλέα τῶν Θηβαίων, ὃν ἐφόνευσε δολίως ὁ Μελάνθιος εἰς μονομαχίαν, καὶ μετὰ ταῦτα κατέςησαν δημοκρατίαν οἱ Θηβαῖοι, ἵνα μὴ κρέμαται ἡ εὐτυχία καὶ δυςυχία αὐτῶν ἀφ' ἑνὸς ἀνθρώπου μόνου (α).

(α) Ἀπολλόδ. Γ'. ε'. 8. Παυσαν. Βοιωτικ. Ε'. Μεσσην. Γ'. Πίνδαρ. Ὀλυμπ. Β'. 8. — 28. Σχολ. καὶ Ὑποθέσ. Ἡρόδοτ. Μελπομεν. 149. 150.

ΒΙ'ΒΛΟΣ. Δ'.

Περὶ ἀπογόνων τοῦ Πελασγοῦ, καὶ Ἀρκάδος.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ Α'.

Περὶ τοῦ Πελασγοῦ καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ.

Ο Πελασγὸς ἦτον, ὡς εἴρηται, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νιόβης, ἢ τοῦ Ἀρέστορος, ἢ καὶ ἄλλου τινός· ἀλλ' εἶχον τὸ ὄνομα τοῦτο πολλοὶ βασιλεῖς τῶν Πελασγῶν. Πρῶτος δὲ Πελασγὸς φαίνεται ὁ Ἀρκὰς, τὸν ὁποῖον λέγει ὁ Ἡσίοδος καὶ ἄλλοι πολλοὶ αὐτόχθονα, καὶ ἐκ τούτου κατάγονται οἱ Πελασγοὶ, τὸ ἀρχαιότατον γένος τῆς Ἑλλάδος· ὅθεν ὁ Ἄσιος,

,,Ἀντίθεον δὲ Πελασγὸν ἐν ὑψικόμοισιν ὄρεσσι
,,Γαῖα μέλαιν' ἀνέδωκεν, ἵνα θνητῶν γένος εἴη.

Ἐπειδὴ οἱ Ἀρκάδες ἐνομίζοντο τὸ ἀρχαιότατον γένος τῆς Ἑλλάδος· ὅθεν ὠνομάζοντο Προσέληνοι, ὡς πρότερον τῆς σελήνης γεννηθέντες. Ἦτον δὲ μεγαλόσωμος, ἀνδρεῖος καὶ φρόνιμος ὁ Πελασγὸς, καὶ βασιλεύσας πρῶτος ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, συνήθροισε τοὺς ἀγρίους, ἀοίκους καὶ διεσπαρμένους ἐγχωρίους. Ἐπενόησε πρῶτος τὴν κατασκευὴν τῶν καλύβων, τοὺς χοιρίνους δερματίνους χιτῶνας, τοὺς ὁποίους μετεχειρίζοντο καὶ οἱ Εὐβοεῖς, οἱ Φωκεῖς καὶ ἄλλοι μέχρι τῶν νεωτέρων χρόνων. Ἐπειδὴ δὲ ἔτρωγον ῥίζας, χόρτα, φύλλα καὶ ἄλλα τοιαῦτα

φαρμακερὰ καὶ βλαβερὰ, καὶ ἐβλάπτοντο, ἐπενόησεν αὐτὸς πρῶτος τροφὴν τὰς βαλλάνους τῆς δρυὸς, ἥτις ἦτον εἰς χρῆσιν πολὺν καιρὸν ὕςερον εἰς τοὺς ὀρείους Ἀρκάδας, καὶ ὠνομάζοντο βελανοφάγοι, ὥςε ἐμαρτύρησεν αὐτὸ καὶ ἡ Πυθία κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Λυκούργου, ὅτε ἠρώτησαν αὐτὴν περὶ ἁλώσεως τῆς Ἀρκαδίας·

„Ἀρκαδίην μ' αἰτεῖς; μέγα μ' αἰτεῖς· οὔτοι δώσω.
„Πολλοὶ ἐν Ἀρκαδίῃ βαλανηφάγοι ἄνδρες ἔασιν,
„Οἵ σ' ἀποκωλύσουσιν· Ἐγὼ δέ τοι οὔτι μεγαίρω·
„Δώσω τοι Τεγέην ποσσίκροτον ὀρχήσασθαι,
„Καὶ καλὸν πεδίον σχοίνῳ διαμετρήσασθαι·

Ὠνομάσθη δὲ ἀπ' αὐτοῦ ἡ Ἀρκαδία Πελασγία· εἶχε καὶ γυναῖκα τὴν Μελίβοιαν τοῦ Ὠκεανοῦ, ἢ τὴν Νύμφην Κυλλήνην, καὶ ἐγέννησε τὸν Λυκάωνα· Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι οὗτος ὁ Πελασγὸς ἦλθεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, ὅτε ἔμαθεν, ὅτι διεσχίσθησάν τὰ Τέμπη, καὶ ἐξηράνθησαν αἱ πεδιάδες τῆς Θεσσαλίας. Τότε ἐκόμισεν ἐκεῖ τοὺς Πελασγούς.

Τινὲς δὲ νομίζουσιν, ὅτι οὗτος ὁ Πελασγὸς ἦτον ἀπόγονος τοῦ Ἰνάχου, ὅςτις ἐγέννησε τὸν Αἰζηόν, ὁ δὲ Αἰζηὸς τὴν Δηϊάνειραν, ἣν ἔλαβε γυναῖκα ὁ Πελασγὸς τῆς Νιόβης, καὶ ἐγέννησε τὸν Λυκάωνα· καὶ ὅτι οἱ Πελασγοὶ ἦλθον ἐκ τῆς Τυῤῥηνίας εἰς τὴν Ἑλλάδα. Πελασγοὶ ὅμως ἦσαν πολλοὶ ὡς εἴρηται· καὶ εἷς τούτων Ἀργεῖος Ἰναχίδης, ἐπενόησε τὴν ἀρτοποιΐαν, ὅθεν ἔπλασαν, ὅτι ἦλθεν ἡ Δήμητρα πρὸς αὐτόν. Ὁ δὲ Διόδωρος ἀναφέρει καὶ ἄλλον, υἱὸν τοῦ Φλιασίου Ἀσωποῦ. Ὁ δὲ Ἀρκὰς ἦτον αὐτόχθων, ἐξ οὗ κατάγονται οἱ Πελασγοὶ, οἵτινες ἦσαν Ἀρκάδες, καὶ ὕςερον ἐπέρασαν εἰς τὴν Τυῤῥηνίαν, καὶ ἐκεῖθεν ἐπέςρεψαν πάλιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ διὰ τοῦτο ἔλεγον αὐτοὺς καὶ Τυῤῥηνοὺς, ὡς μαρτυροῦσι πολλοὶ ἱςορικοὶ καὶ γεωγράφοι. Ἄλλως δὲ οὐδεμία μαρτυρία εὑρίσκεται πόθεν ἦλθον οἱ Πελασγοί. Νομίζουσιν ὅμως τινὲς, ὅτι ἦλθον ἐκ τῆς Φοινίκης. Ἂν ὅμως λέγει αὐτοὺς βαρβάρους ὁ Ἡρόδο-

τος, δὲν εἶναι παράδοξον, ὅτι βάρβαροι ὄντες ἔτι ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, ἐβαρβαρώθησαν ἔτι μᾶλλον περιπλανώμενοι ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἄναρχοι, ἄνομοι καὶ ληςρικὸν βίον διάγοντες, τὸν ὁποῖον ἔμαθον παρὰ τῶν Τυῤῥηνῶν, τῶν διαβοήτων λῃςῶν τῆς ἀρχαιότητος, ἑνωθέντες μὲ αὐτούς. Ὁ περιηγητὴς Διονύσιος λέγει.

,,Τυῤῥηνοὶ μὲν πρῶτ, ἐπὶ δὲ σφίσι φῦλα Πελασγῶν,
,,Οἵποτε Κυλλήνηθεν ἐφ' ἑσπερίην ἅλα βάντες,
,,Αὐτόθι νηήσαντο σὺν ἀνδράσι Τυῤῥηνοῖσι.

Ὁ δὲ Εὐςάθιος λέγει, ὅτι οἱ Πελασγοὶ σποράδην μετοικοῦντες διὰ πενίαν, ἦλθον καὶ ἐκεῖ ἀπὸ τῆς Ἀρκαδίας μὲ τὸν Εὔανδρον· ἔπειτα δὲ διεσπάρησαν εἰς πολλὰ μέρη, καὶ ὠνομάσθησαν πολλοὶ τόποι ἀπ' αὐτῶν, ὡς καὶ ἡ Λέσβος ὠνομάσθη Πελασγία, καὶ ἡ Ἀχαΐα, καὶ οἱ Ἀγεῖοι κατ' Εὐριπίδην, πάλαι Πελασγοὶ, Δαναοὶ δεύτερον· ἔτι δὲ ἦλθον καὶ εἰς τὴν Θρᾴκην, Λῆμνον, Ἴμβρον, Θεσσαλίαν, Δωδώνην, Ἀττικὴν, Κρήτην, Τρῳάδα, Αἰολίαν, καὶ ἀλλαχοῦ, διάγοντες βίον ςρατιωτικὸν, ὥςε τινὲς αὐτῶν καὶ ἐθαλασσοκράτησαν ὀγδοήκοντα πέντε ἔτη. Ἐπειδὴ λέγουσιν, ὅτι πρῶτος τῶν Ἑλλήνων ἐθαλασσοκράτησεν ὁ Μίνως· ὅθεν καὶ παροιμία, ὁ Κρὴς ἀγνοεῖ τὴν θάλασσαν, πρὸς ἐκείνους λεγομένη, οἵτινες προσποιοῦνται, ὅτι ἀγνοοῦσιν, ἅπερ γινώσκουσιν. Ἔπειτα δὲ ἐθαλασσοκράτησαν οἱ Πελασγοί· ἔπειτα οἱ Λύδοὶ καὶ Μαίονες· εἶτα οἱ Θρᾷκες ἑβδομήκοντα ἐννέα χρόνους· ἔπειτα οἱ Ῥόδιοι, Φρύγες, Φοίνικες, Αἰγύπτιοι, Μιλήσιοι, Κάρες, Λέσβιοι, Φωκεῖς, Νάξιοι, Ἐρετριεῖς, Αἰγινῆται, Ἀθηναῖοι, Τηῤῥηνοὶ, Μακεδόνες, Καρχηδόνιοι. Οἱ Πελασγοὶ ὅμως δὲν εἶχον που κατάςημα οἰκήσεως· ὅθεν ὁ Ἀριςοφάνης ὠνόμασεν αὐτοὺς καὶ Πελαργοὺς, πολυπλανήτους ὄντας, ὡς οἱ Πελαργοί. Ὁ τοιοῦτος βίος ἔπρεπεν ἐξ ἀνάγκης, νὰ προξενήσῃ πενίαν καὶ ἔνδειαν εἰς αὐτοὺς, καὶ διὰ τοῦτο ἀναγκαζόμενοι, περιεπλανῶντο ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ζητοῦντες πόρον ζωῆς, καὶ διώκοντες τοὺς πρώτους ἐγκατοίκους, ἢ ὑποτάττοντες αὐτούς. Οὕτως οὖν περι-

πλανώμενοι, καὶ διασκορπιζόμενοι, ἡνώθησαν μὲ τὰ ἄλλα ἔθνη, καὶ ἔξέλιπε δἰ ὅλου τὸ γένος τοῦτο.

Οἱ Ἀθηναῖοι νομίζονται Πελασγοὶ ἀνέκαθεν· ὅθεν ἐδέχθησαν αὐτοὺς, ὅτε ἐπέςρεψαν ἐκ τῆς Τυῤῥηνίας, καὶ ἔδωκαν τόπον νὰ κατοικήσωσι, πρὸς τοὺς πρόποδας τοῦ Ὑμηττοῦ, ἐπὶ συμφωνίᾳ, νὰ κτίσωσι τὸ βόρειον τεῖχος τῆς ἀκροπόλεως, ὅπερ ὠνομάσθη τεῖχος Πελασγικόν. Ἀφ' οὗ δὲ ἐκαλλιέργησαν τὴν γῆν ἐκείνην, ἐδίωξαν αὐτοὺς οἱ Ἀθηναῖοι, ἵνα λάβωσι τὸν τόπον αὐτοὶ, ἄνευ τινὸς αἰτίας. Οἱ Ἀθηναῖοι ὅμως ἔλεγον, ὅτι ἐγένοντο τοιοῦτοι ὑβρις αὶ, ὥςε ἐβίαζον τὰς παρθένους αὐτῶν ἀναφανδὸν, ὅτε ἐλάμβανον ὕδωρ ἀπὸ τῆς Ἐννεακρούνου καλουμένης πηγῆς· ἐπειδὴ δὲν εἶχον ἄλλο ὕδωρ τότε. Τέλος δὲ ἐπεβουλεύθησαν καὶ αὐτοὺς τοὺς Ἀθηναίους, οἵτινες λαβόντες αὐτοὺς, δὲν τοὺς ἐφόνευσαν, ἀλλὰ μόνον τοὺς ἐδίωξαν. Τότε τοίνυν διεσπάρησαν εἰς πολλὰ μέρη, καὶ εἰς τὴν Λῆμνον, οἵτινες ἔκλεψαν ὕςερον τὰς παρθένους τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἐδίωξεν αὐτοὺς ἐκεῖθεν ὁ Μιλτιάδης, ὡς εἴρηται ἐν τῷ βίῳ αὐτοῦ.

Ὁ δὲ Λυκάων τοῦ Πελασγοῦ μείνας διάδοχος, ἔκτισε τὴν πόλιν Κυνοσούραν ἐπὶ τὸ Λύκαιον ὄρος, κατέςησε καὶ τιμὰς καὶ ἀγῶνα τοῦ Λυκαίου Διός. Ἐγέννησε δὲ πεντήκοντα υἱοὺς ἐκ πολλῶν γυναικῶν, τοὺς ἑξῆς.

Ἀκόντην	Μαίναλον
Αἰγαίωνα	Μακαρέα
Ἀρχεβάτην	Μελανέα
Ἀγκύνορα	Μάκεδνον
5 Ἁρπάλυκον	Μαντίνουν

(α) Ἀπολλόδ. Γ'. η'. 1. Παυσαν. Ἀρκαδικ. Β'. Ἀττικ. Ιγ'. Κορινθιακ. Κβ'. Ἡρόδοτ. Κλ. 66. Μελπομέν. 145. Διόδ. Δ'. Οβ'. Εὐριπίδ. Ὀρές. 934. Θουκυδίδ. Δ'. ρθ'. Διονύσ. 347. καὶ Εὐςάθ. Στέφαν. ἐν Ἀργ. καὶ Δωρ. Ὅμηρ. Ἰλ. Β'. 384. 840. Π. 233. καὶ Σχολ. Διονύσ. Ἁλικαρνασ. Α'. 14. Εὐσέβ. χρονικ.

Αἵμονα
Ἁρπαλέα
Ἀλίφηρον
Βουκολίωνα
10 Γενέτορα
Ἕλικα
Εὐαίμονα
Εὔμονα
Εὐμήτην.
15 Ἡραιέα
Θεσπρωτὸν
Κάνηθον
Καρτέρωνα
Κορέθοντα
20 Κύναιθον
Καύκωνα
Κλείτορα
Λίνον
25 Λέοντα
Λύκιον
30 Μηκιστέα
Νύκτιμον
Ὀπλέα
Ὅρον
Ὀρχομενὸν
Οἴνοιρον.
Πλάτωνα
Πορθέα
Πρόθοον
Πάλλαντα
Πόλιχον
40 Πευκέτιον
Σωκλέα
Στύμφαλον
Τιτᾶνα
Τηλεβόαν
45 Φινέα
Φάσσον
Φθίον
Φύσιον.

Ἔτι δὲ καὶ τὴν Καλλιςὼ, καὶ τὴν Δίαν κατά τινας. Τινὲς ὅμως ἀναφέρουσιν ὀλιγώτερα τέκνα αὐτοῦ, ἄλλως ὀνομάζοντες αὐτά.

Λέγουσι δὲ, ὅτι οὗτος κτίσας πρῶτος βωμὸν τοῦ Διὸς, ἐθυσίασεν ἓν βρέφος· ὅθεν ἔπλασαν ὕςερον, ὅτι ἐφίλευσε τὸν Δία κρέας ἀνθρώπινον δοκιμάζων αὐτόν, καὶ ὅτι ἐθυσίαζε τοὺς ξένους, καὶ διὰ τοῦτο κατέβη ὁ Ζεὺς νὰ μάθῃ ἂν εἶναι αὐτὰ ἀληθινά. Καὶ τότε ἐθυσίασεν ἕνα παῖδα ἐπιχώριον, ἢ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Νύκτιμον, ἢ μολοττόν τινα, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐνέχυρον, παρακινούμενος ὑπὸ τοῦ πρωτοτόκου υἱοῦ αὐτοῦ Μαινάλου, καὶ μελήσας τὸ κρέας, παρέθηκεν αὐτὸ εἰς τὴν τράπεζαν. Ὁ δὲ Ζεὺς ἀνέτρεψεν αὐτὴν, καὶ ὠνομάσθη ὁ τόπος ἐκεῖ Τραπεζοῦς· ὅθεν ἀγανακτήσας ὁ Ζεὺς, ἐκεραύνωσεν αὐτὸν, τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ καὶ τὴν Ἀρκαδίαν. Κατ᾽ ἄλλους δὲ μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς λύκον. Ἄλλοι

δὲ ἀναφέρουσι καὶ ἄλλους δύο υἱοὺς αὐτοῦ Λεβεάδην καὶ Ἐλευθῆρα, οἵτινες ἔφυγον εἰς τὴν Βοιωτίαν, καὶ ἀπ' αὐτῶν ὠνομάσθησαν αἱ Ἐλευθεραὶ καὶ ἡ Λεβαδεία, καὶ διὰ τοῦτο εἶχον οἱ Ἀρκάδες ἰσοπολιτείαν ἐν τῇ Λεβαδείᾳ. Κατ' ἄλλους δὲ τὸ ἱερὸν τοῦ Λυκαίου Διὸς ἦτον ἄβατον, καὶ εἰσῆλθον ποτέ τινες κατ' ἄγνοιαν. Τούτους οὖν ἔπεμψαν οἱ Ἀρκάδες πρὸς τοὺς Φλιασίους ὡς ἐναγεῖς, ἵνα τοὺς πέμψωσιν ἐκεῖνοι παραιτέρω. Ἐκεῖνοι δὲ ἔπεμψαν αὐτοὺς πρὸς τοὺς Μεγαρεῖς, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὰς Θήβας. Συνέβησαν δὲ καθ' ὁδὸν σημεῖα βροντῶν καὶ ἀστραπῶν, καὶ οἱ Μεγαρεῖς φοβηθέντες, ἀφῆκαν αὐτοὺς ἐλευθέρους· ὅθεν ὠνομάσθη ὁ τόπος Ἐλευθεραί. Διὰ τοῦτο ἔπεμπον ὕστερον τοὺς τοιούτους ἐκεῖ. Ὠνόμαζον δὲ ἐλάφους τοὺς τοιούτους, ἐπειδὴ, ὅτε εἰσήρχοντο εἰς τὸ ἱερὸν, δὲν ἐγίνετο μήτε σκιὰ τοῦ σώματος αὐτῶν. Κανθαρίων δέ τις καλούμενος, διαβὰς τὸ ἱερὸν, ἔφυγεν εἰς τὴν Ἦλιν, ἔπειτα εἰς τὴν Σπάρτην, καὶ οἱ Σπαρτιᾶται παρέδωκαν πρὸς τοὺς Ἀρκάδας ταύτην τὴν ἔλαφον δυνάμει τοῦ χρησμοῦ. Κατ' ἄλλους δὲ ὁ Λυκάων θέλων νὰ εἰσαγάγῃ τὴν δικαιοσύνην, ἔλεγεν, ὅτι ἔρχεται ὁ Ζεὺς ἐνίοτε πρὸς αὐτὸν, καὶ παρατηρεῖ τὰ πραττόμενα. Εἰπὼν δέ ποτε, ὅτι ἔρχεται καὶ σήμερον, ἡτοίμαζε τράπεζαν. Οἱ δὲ υἱοὶ αὐτοῦ ἔσφαξαν τὸν νέον, ἵνα δοκιμάσωσιν, ἂν ὁ ὁδοιπόρος ἐκεῖνος ἦτον τῷ ὄντι ὁ Ζεύς· ἐπειδὴ εἰς τοιοῦτον σχῆμα ἤρχετο. Τότε ἔπεσεν ὁ κεραυνὸς, καὶ ἐφόνευσεν ὅλους τοὺς συμφωνήσαντας εἰς τοῦτο. Εἰς λύκους δὲ μετεμορφώθησαν καὶ ἄλλοι ἐκεῖ, ὅσοι ἐθυσίαζον ἀνθρώπους, καὶ μετὰ δέκα ἔτη ἐγίνοντο πάλιν ἄνθρωποι, ἂν δὲν ἔτρωγον ἀνθρώπινον κρέας. Τὰ τοιαῦτα ἦσαν πλάσματα τῶν ποιητῶν, ἵνα παύσωσι τὴν ἀνθρωποθυσίαν, τὴν ὁποίαν ἐκόμισαν οἱ Φοίνικες εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ἐβασίλευσε δὲ ὁ Νύκτιμος μετὰ τὸν Λυκάωνα, καὶ τότε συνέβη ὁ κατακλυσμὸς τοῦ Δευκαλίωνος, ὅστις δεικνύει, ὅτι οὗτοι ἦσαν μεταγενέστεροι τοῦ Ἰνάχου. Οἱ δὲ ἄλλοι παῖδες τοῦ Λυκάωνος, τοὺς ὁποίους

ὀνομάζει διαφόρως ὁ Παυσανίας, ἔκτισαν πόλεις ἐπωνύμους εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, ὅπου ἤθελεν ἕκαςος. Ὁ Νύκτιμος ὅμως, πρωτότοκος ὢν κατ' αὐτὸν, ἦτον πάντων βασιλεύς. Ὁ μὲν Πάλλας ἔκτισε τὸ Παλλάντιον. Ὁ δὲ Ὀρεσθεὺς τὸ Ὀρεσθάσιον, ὅπερ ὠνομάσθη ὕςερον Ὀρέςειον ἀπὸ τοῦ Ὀρέςου τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὁ δὲ Φίγαλος τὴν Φιγαλίαν. Ὁ Τραπεζεὺς τὴν Ἀρκαδικὴν Τραπεζοῦντα, ὁ Δασέας τὴν Δασέαν, ὁ Μακαρεὺς τὴν Μακαρίαν, ὁ Ἑλισσὼν τὴν Ἑλισσόντα· ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη καὶ ὁ πλησίον αὐτῆς ποταμὸς Ἑλισσών. ;Ὁ Ἄκακος τὸ Ἀκακήσιον, ὁ Θυωκὸς τὴν Θυωκίαν, ὁ Ὀρχομενὸς τὸν Ἀρκαδικὸν Ὀρχομενὸν, ὁ Ὑψοῦς τὴν Ὑψοῦντα, ὁ Μελανεὺς τὰς Μελανὰς, ὁ Θύραιος τὸ Θύραιον· ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη καὶ ὁ Θυραιάτης κόλπος, καὶ ἡ Θυραία τῆς Ἀργολίδος. Ὁ Μαντινεὺς τὴν Μαντίνειαν, ὁ Τεγεάτης τὴν Τεγέαν, ὁ Μαίναλος τὸ Μαίναλον. Ὡσαύτως ὠνομάσθησαν καὶ οἱ Κρῶμοι ἀπὸ τοῦ Κρώμου, οἱ Χαρισίαι ἀπὸ τοῦ Χαρισίου, οἱ Τρικόλωνοι ἀπὸ τοῦ Τρικολώνου, οἱ Περαιθεῖς ἀπὸ τοῦ Περαίθου, Ἀσεᾶται ἀπὸ τοῦ Ἀσαιάτου, Λυκόται καὶ Λυκαιᾶται ἀπὸ τοῦ Λυκέως, Σουματία ἀπὸ τοῦ Σουματέως. Ὁ δὲ Ἀλίφηρος ἔκτισε τὴν Ἀλιφήραν, ὁ Ἡραιεὺς τὴν Ἡραιέαν· Ἀναφέρεται τοῦ Νυκτίμου εἷς υἱὸς Περιφήτης, ὅςτις ἐγέννησε τὸν Παρθάονα· οὗτος δὲ τὸν Ἀρίςαν, ὁ Ἀρίςας τὸν Ἐρύμανθον, καὶ ὁ Ἐρύμανθος τὸν Ἀῤῥωνα τὸν πατέρα τοῦ Ψωφῖδα ἀφ' οὗ ὠνομάσθη ἡ Ψωφίς.

Ὁ δὲ Πευκέτιος, Δαύνιος καὶ Ἰάπυξ υἱοὶ τοῦ Λυκάωνος ὄντες καὶ οὗτοι, ἔλαβον τινὰς Ἀρκάδας, Ἰλλυριοὺς καὶ Μεσσαπίους, καὶ ἐπέρασαν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἔνθα διώξαντες τοὺς Αὔσονας, ἔμειναν αὐτοὶ, καὶ μερίσαντες τριχῇ τὴν χώραν, ὠνόμασαν ἀφ' ἑαυτῶν τοὺς Πευκετίους, Δαυνίους, καὶ Ἰάπυγας. Εἴρηται δὲ, ὅτι ἄλλοι λέγουσι τὸν υἱὸν τοῦ Δαιδάλου Ἰάπυγα, καὶ οἰκιςὴν τῆς Ἰαπυγίας. Ἀναφέρεται δὲ καὶ ἄλλος Δαύνιος σύγχρονος τοῦ Διομήδους. Αὕτη ἦτον ἡ ἀρχαιοτάτη καὶ πρώτη ἀποι-

κία τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἥτις ἐγένετο τῷ 1837 πρὸ χριςοῦ (α).

Ὁ δὲ Οἴνοτρος ὁ νεώτατος υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ζητήσας χρήματα καὶ ἀνθρώπους παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Νυκτίμου, ἐπέρασε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ βασιλεύσας ἐκεῖ, ὠνόμασε τὴν Οἰνοτρίαν χώραν. Ὁ δὲ Παυσανίας λέγει ταύτην τὴν ἀποικίαν τοῦ Οἰνότρου πρώτην· καὶ πρότερον αὐτῆς οὔτε Ἕλλην, οὔτε βάρβαρος ἐπέρασεν εἰς ξένον τόπον· ὅθεν, ἢ ἦσαν ὁμοῦ μὲ τὸν αὐτὸν ςόλον ἀμφότεραι αἱ ἀποικίαι, ἢ ἐγένοντο συγχρόνως. Οὕτω τοίνυν ἐπέρασαν οἱ Πελασγοὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἐκόμισαν τὰ ἔθιμα αὐτῶν, καὶ ἔμειναν ὡς ξένοι καὶ βάρβαροι ἐκεῖ· ἐπειδὴ τὸ ὄνομα τῶν Πελασγῶν ἐπεκράτησε μέχρι τοῦ Νυκτίμου εἰς τρεῖς γενεὰς ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, ἥτις ὠνομάζετο Πελασγία. Μετὰ δὲ ταῦτα ὠνομάσθη Ἀρκαδία ἀπὸ τοῦ Ἀρκάδος, καὶ οἱ ἐγκάτοικοι Ἀρκάδες, καὶ οὐχὶ πλέον Πελασγοί· ὅθεν ἐκεῖνοι ἔμειναν Πελασγοὶ ἀπάτριδες (β).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ τοῦ Ἀρκάδος καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ.

Ὁ μὲν Ἀρκὰς ἦτον υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Καλλιςοῦς τοῦ Λυκάονος, καὶ ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη, ὡς εἴρηται ἐν τῷ περὶ Καλλιςοῦς. Ἐβασίλευσε δὲ μετὰ τὸν θεῖον αὐτοῦ Νύκτιμον, ὑπερισχύσας, ὡς φαίνεται, καὶ ἐκβαλὼν τοὺς ἀπογόνους

(α) Διονύσ. Ἀλικαρνασ. Ἀρχαιολ. Α'. Ια'. 9. Ἀντών. Λιβεράλ. λα'. Παυσαν. Ἀρκαδικ. Α'. Β'. Γ'. Κδ'. Ἀπολλόδ. Γ'. η'. 1. 2. Λυκόφρ. 480. καὶ Τζέτζ. Πλούταρχ. Ζητήματα. Ζ'. 198.
(β) Παυσαν. Ἀρκαδικ. Δ'.

ἐκείνου. Οὗτος μαθὼν παρὰ τοῦ Τριπτολέμου τὴν χρῆσιν τῶν ἡμέρων καρπῶν, καὶ τὴν ταλασσιουργίαν παρὰ τοῦ Ἀδρίςα, εἰσήγαγεν αὐτὰ εἰς τὴν Ἀρκαδίαν. Ὁ δὲ Ἀδρίςας οὗτος εἶναι ἄγνωςος ἄλλως, καὶ φαίνεται ὅτι ἦτον συνοδοιπόρος τοῦ Τριπτολέμου. Πρῶτον μὲν ἐγέννησεν ἕνα νόθον υἱὸν Αὐτόλαον καλούμενον· ἔπειτα δὲ λαβὼν γυναῖκα Νύμφην τινὰ Ἐρατὼ καλουμένην, ἐγέννησε τρεῖς υἱοὺς νομίμους· τὸν Ἀζᾶνα, Ἀφείδαντα καὶ Ἔλατον. Κατ' ἄλλους δὲ ἐγέννησε καὶ τὸν Τρίφυλλον ἐκ τῆς Λαοδαμείας τοῦ Ἀμύκλα· ὅμως διεμοίρασε τὴν χώραν εἰς τρία μέρη κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν νομίμων τέκνων. Ἐτάφη δὲ ὁ Ἀρκὰς εἰς τὸ Μαίναλον ὄρος· ἀλλ' ὕςερον ἐκόμισαν τὰ ὀςᾶ αὐτοῦ εἰς τὴν Μαντίνειαν κατά τινα χρησμὸν, καὶ τὰ ἔθαψαν ἐκεῖ. Ὁ δὲ τάφος αὐτοῦ ὠνομάζετο Ἡλίου βωμός.

Ὁ μὲν Ἀζὰν ἔλαβε τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπερ εἶχε δεκαεπτὰ πόλεις, καὶ ὠνομάσθη Ἀζανία ἀπ' αὐτοῦ· ἐγέννησε καὶ τὸν Κλείτορα, ὅςτις μείνας διάδοχος, ἔκτισε τὴν Κλειτορίαν. Κατῴκει ὅμως ἐν τῇ Λυκοσούρᾳ, καὶ ἦτον ὁ ἰσχυρώτατος τότε. Ἀλλ' ἀπέθανεν ἄτεκνος, καὶ ἔλαβε τοὺς τόπους τούτους ὁ ἐξάδελφος αὐτοῦ Αἴπυτος. Τούτου τοῦ Ἀζᾶνος τὸν ἀγῶνα ἑώρταζον, ὅτε ἐφόνευσεν ὁ Αἰτωλὸς τὸν Ἄπιν. Νομίζεται δὲ καὶ πρᾶτος οὗτος ὁ ἐπιτάφιος ἀγὼν, καὶ τότε ἐτέθησαν πρῶτον ἄθλα ἱπποδρομίας. Τούτων οὖν τῶν Ἀζάνων ἦτον ἡ ἀποικία ἐν τῇ Φρυγίᾳ περὶ τὸ ἄντρον Στεῦνος καλούμενον, καὶ τοῦ Πευκέλλα ποταμοῦ (α).

Ὁ δὲ Ἀφείδας ἔλαχε τὴν Τεγέαν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ διαμοίρασις ἐγένετο κατὰ κλῆρον, ὀνομάσθη ἡ Τεγέα Ἀφειδάντειος κλῆρος. Ἐγέννησε δὲ μόνον ἕνα υἱὸν τὸν Ἀλεὸν, καὶ μίαν θυγατέρα τὴν Λευκώνην, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ Λευκώνιος κρήνη τῆς Τεγέας. Κατ' ἄλλους δὲ καὶ τὴν Σθενέβοιαν, τὴν γυναῖκα τοῦ Προίτου. Ἐ-

---

(α) Παυσαν. Ἀρκαδικ. Δ'. Φωκικ. Λβ'.

τάφη δὲ πλησίον τῆς πόλεως. Πρότερον μὲν ἦσαν οἱ Τεγεάται εἰς ὀκτὼ δήμους διηρημένοι, καὶ ἀπὸ τῶν προγόνων ἢ τόπων, ἢ πόλεων αὐτῶν κατὰ δήμους ὀνομαζόμενοι. Γαρεάται, Ψυλακεῖς, Καρυάται, Κορυθεῖς, Βοταχίδαι, Μαντορεῖς, Ἐχευήθεις. Ὁ δὲ Ἀφείδας προσέθηκα καὶ ἔννατον ἀφ' ἑαυτοῦ, τοὺς Ἀφείδαντας.

Ὁ δὲ υἱός αὐτοῦ Ἀλεὸς ἔκτισε τὴν ὁμώνυμον πόλιν Ἀλέαν, καὶ ναὸν τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς. Λαβὼν δὲ γυναῖκα τὴν Νεαίραν τοῦ Περέως, ἐγέννησε τὸν Κηφέα, Λυκοῦργον, καὶ τὴν Αὔγην, ἐξ ἧς ἐγέννησεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν Τήλεφον, καὶ ἔπεμψεν αὐτὴν πρὸς τὸν Ναύπλιον, ἐπειδὴ συνέβη δυςυχία εἰς τὴν χώραν· διότι ἔκρυπτε τὸ βρέφος εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς Ἱέρεια οὖσα ἐν τῷ Ἱερῷ. Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι ταύτην τὴν Νεαίραν ἔλαβε γυναῖκα ὁ Αὐτόλυκος τοῦ Ἑρμοῦ, ὁ ἐπίσημος κλέπτης

Ὁ μὲν Κηφεὺς ἐγέννησε τὸν Ἀερόπουν, ἦτον καὶ μὲ τοὺς Ἀργοναύτας εἰς τοὺς Κόλχους. Ὁ δὲ Ἀερόπους ἐγέννησε τὸν Ἔχεμον. Τινὲς ὅμως λέγουσι τὸν Κηφέα υἱὸν τοῦ Λυκούργου. Τινὲς δὲ λέγουσι τὸν Εὔανδρον υἱὸν τοῦ Ἐχέμου, ὃν λέγουσιν ἄλλοι υἱὸν τοῦ Ἑρμοῦ, διότι ἦτον λόγιος, ἐκόμισε καὶ τὰ γράμματα εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ πολλὰ ἄλλα καλά. Ἐπειδὴ συνέβη ςάσις ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, καὶ ἐνικήθη τὸ ἓν μέρος, ἔλαβε τὸν Εὔανδρον ἡγεμόνα, καὶ ἐπέρασεν εἰς τὴν Ἰταλίαν 1342 πρὸ χριςοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ἦτον ὁ Εὔανδρος ἐκ τοῦ Παλλαντίου τῆς Ἀρκαδίας, ἔκτισε πόλιν ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν Παλλάντιον. Διὰ τοῦτο ὁ Ἀντωνῖνος ὕςερον ὠνόμασε πόλιν ἀντὶ κώμης τὸ Παλλάντιον τῆς Ἀρκαδίας, καὶ ἔδωκεν ἐλευθερίαν καὶ ἀτέλειαν εἰς τοὺς πολίτας· ἐπειδὴ οἱ Ῥωμαῖον ἐνόμιζον πρόγονον ϗ μέγαν εὐεργέτην τὸν Εὔανδρον, ὅθεν ἐτίμησαν αὐτὸν καὶ ὡς θεὸν, θυσιάζοντες κατ' ἔτος εἰς τιμὴν αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ λόφου Ἀβεντίνου τῆς Ῥώμης. Ἦτον δὲ ὁ Εὔανδρος μέγας ςρατηγός τε καὶ πολιτικός.

Ὁ δὲ Λυκοῦργος μείνας διάδοχος τοῦ Ἀλεοῦ, ἔ-

λαβε γυναῖκα τὴν Κλεοφύλην, ἢ τὴν Εὐρυνόμην, καὶ ἐγέννησε τὸν Ἀγκαῖον, Ἔποχον, Ἀμφιδάμαντα, Ἴασον καὶ Ἰδαῖον. Ἐφόνευσε καὶ τὸν Ἄρηθον, ὡς ῥηθήσεται ἐκεῖ. Ὁ μὲν Ἔποχος ἀπέθανεν ὑπ' ἀσθενείας. Ὁ δὲ Ἀγκαῖος ἦτον μὲ τοὺς Ἀργοναύτας, ἦλθον μὲ τὸν Κηφέα καὶ εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου, καὶ αὐτοὶ δὲν ἤθελον τὴν Ἀταλάντην. Ἐφονεύθη μὲν ὁ Ἀγκαῖος ὑπὸ τοῦ Κάπρου, ἀλλ' ἀφῆκεν υἱὸν τὸν Ἀγαπήνορα. Ὁ δὲ Ἴασος ἐγέννησε τὴν Ἀταλάντην. Ὁ δὲ Ἀμφιδάμας τὸν Μελανίωνα καὶ τὴν Ἀντιμάχην, ἣν ἔλαβεν ὁ Εὐρυσθεύς. Ἀπέθανεν δὲ πάντες οἱ παῖδες τοῦ Λυκούργου, ἀπέθανε καὶ αὐτὸς γέρων ἤδη ὤν, καὶ ἔλαβε τὴν βασιλείαν ὁ Ἔχεμος τοῦ Ἀερόπου.

Οὗτος ὁ Ἔχεμος τοίνυν ἐβασίλευεν, ὅτε ἦλθον οἱ Ἡρακλεῖδαι, καὶ ἐφόνευσε τὸν Ὕλλον εἰς μονομαχίαν, ὡς εἴρηται. Ἔλαβε μὲν γυναῖκα τὴν Τιμάνδραν τοῦ Τινδάρεω, ἀλλ' ἀπέθανεν ἄτεκνος, καὶ ἔλαβε τὴν βασιλείαν ὁ Ἀγαπήνωρ τοῦ Ἀγκαίου. Οἱ δὲ Τεγεάται ςήσαντες ςήλην εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἐχέμου, ἐχάραξαν εἰς αὐτὴν καὶ τὴν μονομαχίαν (α).

Βασιλεύοντος τοίνυν τοῦ Ἀγαπήνορος, ἐπέμφθη ἡ Ἀρσινόη τοῦ Ἀλκμαίονος ἐκεῖ, ἐφονεύθησαν καὶ οἱ παῖδες τοῦ Φηγέως, ὡς εἴρηται· ἔπειτα συνέβη ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος, καὶ ἐςράτευσε καὶ αὐτὸς μὲ ἑξήκοντα πλοῖα Ἀρκάδων, μνηςὴρ ὢν τῆς Ἑλένης. Τὸ μὲν ςράτευμα ἦτον τῶν Ἀρκάδων, τὰ δὲ πλοῖα ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ Ἀγαμέμνων, ἐπειδὴ δὲν εἶχον ναυτικὸν, μεσόγειοι τῆς Πελοποννήσου ὄντες. Ἐπιςρέφων δὲ ἐκ τῆς Τρῳάδος, ἐξέπεσεν εἰς τὴν Κύπρον ὑπὸ τῶν ἐναντίων ἀνέμων, καὶ μείνας ἐκεῖ, ἔκτισε τὴν πόλιν Πάφον, καὶ ναὸν τῆς Ἀφροδίτης ἐν αὐτῇ· διότι οἱ Κύπριοι εἶχον μόνον τὸν ἐν Γόλγοις ναὸν αὐτῆς. Ἐγέννησε καὶ μίαν θυγατέρα Λαο-

---

(α) Παυσαν. Ἀρκαδικ. Μγ΄. Διονύσ. Ἁλικαρνασ. Α΄. Ιγ΄. Στράβ. Ξ΄. 352.

δίκην καλουμένην, ἥτις ἔπεμψεν ἔξοδα εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, καὶ ἔκτισαν καὶ ἐκεῖ ναὸν τῆς Παφίας Ἀφροδίτης· ἔπεμψε καὶ πέπλον τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς, ὅστις εἶχε τὴν ἑξῆς ἐπιγραφήν·

„Λαοδίκης ὅδε πέπλος, ἑᾷ δ' ἤδη ἀνέθηκεν Ἀθηνᾷ,
„ Πατρίδ' ἐς εὐρύχωρον, Κύπρου ἀπὸ ζαθέης·

Τὴν δὲ βασιλείαν τῆς Τεγέας ἔλαβεν ὁ Ἱππόθους, ἀπόγονος τοῦ Ἐλάτου τρίτου υἱοῦ τοῦ Ἀρκάδος, καὶ τότε ἠνώθησαν τὰ μέρη τῆς Ἀρκαδίας εἰς ἕν, καὶ ἐσχηματίσθη τὸ βασίλειον τῶν Ἀρκάδων· ἐπειδὴ πρότερον ἦσαν διῃρημένα ὡς εἴρηται, εἰς τρία μέρη, ἀλλ' εἶχε τὸ κράτος ἡ Τεγέα· τὰ δ' ἄλλα δύο ἦσαν ὡς ὑποκείμενα αὐτῆς.

Ὁ δὲ Ἔλατος ἔλαβε τὸ περὶ τὴν Κυλλήνην μέρος τῆς Ἀρκαδίας. Λαβὼν δὲ γυναῖκα τὴν Λαοδίκην θυγατέρα τινὸς Κινύρου, ἐγέννησε τὸν Αἴπυτον, Περέα, Στύμφαλον, Καινέα, Κυλλῆνα καὶ Ἴσχυν. Ἦλθε δὲ εἰς τοὺς Δελφοὺς μὲ πολλὴν ςρατιὰν κατὰ τῶν Φλεγύων, καὶ μείνας ἐκεῖ, ἔκτισε τὴν ὁμώνυμον πόλιν Ἐλάτειαν, ὅπου εἶχεν ςήλην αὐτοῦ, ὡς καὶ εἰς τὴν Τεγέαν.

Ὁ μὲν Αἴπυτος ἔλαβε τὸ βασίλειον τοῦ Κλείτορος, ὡς εἴρηται, καὶ δηχθεὶς ὑπό τινος φαρμακεροῦ ὄφεως, ἀπέθανεν εὐθὺς ἄτεκνος, καὶ ἐτάφη εἰς τὸ ὄρος Σηπίαν, ὅπου ἐδήχθη θηρεύων· ἔκτισαν δὲ ἐκεῖ τάφον αὐτοῦ ἀξιόλογον, ὥςε ἀναφέρει αὐτὸν καὶ ὁ Ὅμηρος.

Ὁ δὲ Περεὺς ἐγέννησε τὴν Νεαίραν, ὡς εἴρηται. Ἀπὸ δὲ τοῦ Κυλλῆνος ὠνομάσθη κατά τινας τὸ ὄρος τῆς Ἀρκαδίας. Τὸν δὲ Ἴσχυν ἐτόξευσεν ἡ Ἄρτεμις διὰ τὴν Κορωνίδα. Ὁ δὲ Καινεὺς ἐφονεύθη ἰδιοχείρως, πλὴν ἄγνωςον διά τι. Ἀφῆκε δὲ ἕνα υἱὸν Κλύμενον καλούμενον, ὅςτις ἔλαβε γυναῖκα Ἀργείαν Ἐπικάςην καλουμένην, καὶ ἐγέννησε τὸν Ἴδαν, Θήραγρον καὶ τὴν Ἁρπαλύκην, τὴν ὁποίαν ἠγάπησεν αὐτὸς, εὐπρεπεςάτην οὖσαν, καὶ τὴν ἔφθειρε διὰ μέσου τῆς τροφοῦ. Ἔλαβεν αὐτὴν ἔπειτα γυναῖκα ὁ Ἀλάςωρ τοῦ Νειλέως, καὶ μετὰ τὸν γάμον ἐπέςρεφεν εἰς τὴν Πύλον. Ἐκεῖνος ὅμως μὴ ὑποφέρων τὸ πάθος, ὥρμησε καὶ ἔλαβεν αὐτὴν ἀπὸ τῆς

ὁδοῦ, καὶ ἐλθὼν εἰς τὸ Ἄργος, μετεχειρίζετο αὐτὴν γυναῖκα ἀναφανδόν. Ἀλλ' ἐκείνη μὴ ὑποφέρουσα τοῦτο, σφάζει τὸν νεώτερον αὐτῆς υἱὸν, καὶ μαγειρεύσασα αὐτὸν, παρέθηκε τὸ φαγητὸν εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ πατρὸς αὐτῆς, εἰς μίαν δημοτελῆ εὐωχίαν· ἔπειτα παρεκάλεσε τοὺς Θεοὺς, καὶ μετεμόρφωσαν αὐτὴν εἰς τὸ ὄρνεον χαλκίδα. Ὁ δὲ Κλύμενος ἐφονεύθη μόνος μετὰ τὴν συμφορὰν ταύτην. Τινὲς δὲ λέγουσιν υἱὸν τοῦ Σχοινέως, ἢ τοῦ Τελέως, ἢ τοῦ Οἰνέως τὸν Κλύμενον.

Ὁ δὲ Στύμφαλος ἔκτισε τὴν ὁμώνυμον πόλιν, ὠνόμασε καὶ τὴν λίμνην ἀφ' ἑαυτοῦ· ἐγέννησε καὶ δύο υἱοὺς, τὸν Ἀγαμήδην καὶ Γόρτυνα, ὅςτις ἐλθὼν εἰς τὴν Κρήτην, ἔκτισε τὴν ὁμώνυμον Γόρτυνα πόλιν, πλησίον τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ. Ὁ δὲ Ἀγαμήδης ἐγέννησε τὸν Κερκύονα, πατέρα τοῦ Ἱπποθόου τοῦ βασιλεύσαντος μετὰ τὸν Ἀγαπήνορα. Ὁ δὲ Ἱππόθοος μετεκόμισε τὰ βασίλεια ἀπὸ τῆς Τεγέας εἰς τὴν Τραπεζοῦντα, ἐγέννησε καὶ τὸν δεύτερον Αἴπυτον.

Βασιλεύοντος τοίνυν τούτου τοῦ Αἰπύτου, μετῴκησεν ὁ Ὀρέςης εἰς τὴν Ἀρκαδίαν. Ἐπειδὴ δὲ εἰσῆλθεν ὁ Αἴπυτος εἰς τὸ ἐν Μαντινείᾳ ἄβατον ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος, ἐτυφλώθη, καὶ μετ' ὀλίγον ἀπέθανε, καταλιπὼν ἕνα υἱὸν Κύψελον καλούμενον.

Βασιλεύοντος δὲ τοῦ Κυψέλου, ἦλθον οἱ Ἡρακλεῖδαι εἰς τὴν Πελοπόννησον, οἵτινες δὲν ἤθελον νὰ δεχθοῦν δῶρα παρ' αὐτοῦ, κατὰ τὸν χρησμόν· ἐπειδὴ εἶπεν, ὅτι ἂν λάβωσι δῶρα παρ' αὐτοῦ, ἀναγκαίως πρέπει νὰ συμφωνήσωσιν εἰρήνην καὶ φιλίαν. Οὗτος δὲ παρέθηκε διαφόρους καρποὺς εἰς τὰς ὁδοὺς, τοὺς ὁποίους ἔφαγον οἱ ςρατιῶται· ὅθεν ἔκλιναν εἰς εἰρήνην καὶ φιλίαν οἱ Ἡρακλεῖδαι, καὶ ἔμεινεν ὁ Κύψελος βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας· ἔπειτα ἔδωκε καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Μερόπην γυναῖκα τῷ Κρεσφόντῃ. Καὶ οὕτως ἔμεινε μόνον ἡ Ἀρκαδία ἀνεξάρτητος, ὅτε ὑπετάχθη εἰς τοὺς Ἡ-

ρακλείδας ἅπασα ἡ Πελοπόννησος. Ἐγέννησε δὲ ἕνα υἱὸν Λαίαν, ἢ Ὀλαίαν καλούμενον.

Ὁ Λαίας οὖν βασιλεύσας, ἐβοήθησε κατά τινας τὸν Αἴπυτον υἱὸν τῆς Μερόπης, καὶ ἔλαβεν, τὴν πατρικὴν βασιλείαν. Ὁ δὲ Λαίας ἐγέννησε τὸν Βουκολίωνα, πατέρα τοῦ Φιάλου, ὅςτις κενοδοξήσας, μετωνόμασε Φιαλίαν ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν Φιγαλίαν. Ὁ δὲ Φίαλος ἐγέννησε τὸν Σίμον.

Βασιλεύοντος δὲ τοῦ Σίμου, ἐκάη τὸ ἀρχαῖον ἄγαλμα τῆς Μελαίνης Δήμητρος ἐν τῷ ἄντρῳ ἐξ ἀγνώςου αἰτίας, καὶ ἔπειτα παρημελήθη ἡ πρὸς αὐτὴν τιμὴ καὶ λατρεία. Συνέβη ὅμως ἀφορία εἰς πᾶσαν τὴν Ἀρκαδίαν, καὶ ἔτρωγον πάλιν οἱ Ἀρκάδες ἀγρίους καρπούς. Ἡ δὲ Πυθία ἐπέπληξεν αὐτοὺς διὰ τοῦ ἑξῆς χρησμοῦ, ἔνθα φαίνεται, ὅτι λατρεία τῆς Δήμητρος ἦτον ἡ γεωργία.

,,Ἀρκάδες Ἀζᾶνες βαλανηφάγοι, οἳ Φιγάλειαν
,,Νάσσασθ' ἱππολεχοῦς Δηοῦς κρυπτήριον ἄντρον·
,,Ἥκετε πευσόμενοι λιμοῦ λύσιν ἀλγεινόεντος.
,,Μοῦνοι δὶς νομάδες, πάλιν ἀγροδαῖται·
,,Δηὼ μέν σε ἔπαυσε νομῆς, Δηὼ δε νομέων
,,Ἑλκησιςαχύων, καὶ νας οφάγον πάλιν θῆκε,
,,Νοσφισθεῖσα γέρα προτέρων τιμάς τε παλαιάς.
,,Καὶ σ' ἀλληλοφάγον θήσει τάχα καὶ τεκνοδαίτην,
,,Εἰ μὴ πανδήμοις λοιβαῖς χόλον ἱλάσσεσθε,
,,Σήραγγός τε μυχὸν θείαις κοσμήσετε τιμαῖς.

Ἐκάλεσαν τοίνυν τὸν Ὀνατᾶν ἐκ τῆς Αἰγίνης, νὰ κατεσκευάσῃ ἄγαλμα αὐτῆς. Καὶ ἐπειδὴ δὲ εἶχον πρωτότυπον, εἶδεν αὐτὸς εἰς τὸν ὕπνον τῆς θεᾶς τὴν εἰκόνα. Αἱ τιμαὶ τῆς θεᾶς ταύτης ἦσαν ἀπαρχαὶ καρπῶν, σίτου καὶ λοιπῶν. Καὶ ἦτον ἀνάγκη, νὰ ἐπιμελῶνται τὴν γεωργίαν, ἵνα ἔχωσι τοιαῦτα· ἄλλως ἐγίνετο ἀφορία, καὶ τότε ὠργίζετο ἡ θεά. Ἐνομίσθη δὲ ὁ ἐμπρησμὸς τοῦ ἀγάλματος καὶ σημεῖον τοῦ θανάτου τοῦ Σίμου, διότι ἀπέθανε μετ' ὀλίγον, καὶ ἀφῆκε διάδοχον τὸν υἱὸν αὐτοῦ Πόμπον.

Βασιλεύοντος δὲ τοῦ Πόμπου, ἐκόμισαν οἱ Αἰ-

γινῆται πραγματείας εἰς τὴν Βυλλήνην, καὶ ἐκεῖθεν ἀνεβίβασαν αὐτὰς εἰς τὴν Ἀρκαδίαν. Ὁ δὲ Πόμπος ἐχάρη τοσοῦτον διὰ τὴν κοινωνίαν ταύτην, ὥςε ὠνόμασε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Αἰγινήτην, ὅςτις ἐγεννήθη τότε. Ὁ δὲ Αἰγινήτης ἐγέννησε τὸν Πολυμήςορα καὶ Βριάκαν,

Βασιλεύοντος οὖν τοῦ Πολυμήςορος, ἐςράτευσαν οἱ Λακεδαιμόνιοι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Λυκούργου, νὰ κυριεύσωσι τὴν Τεγέαν, ἔχοντες σίδηρα καὶ ἀλύσους, ἵνα δέσωσιν αὐτοὺς ὡς ζῶα, κατὰ τὸν βάρβαρον τρόπον· ἔτι δὲ καὶ σχοινία, ἵνα καταμετρήσωσι τὴν χώραν, κατὰ τὸν ῥηθέντα χρησμὸν, ὅςτις ὑπεσχέθη αὐτοῖς μόνον τὴν Τεγέαν· ἐπειδὴ εἶχον σκοπὸν νὰ αἰχμαλωτίσωσιν ὅλην τὴν Ἀρκαδίαν. Τότε τοίνυν ἐνωπλίσθησαν καὶ αἱ γυναῖκες τῶν Τεγεατῶν, καὶ ἔλαβον αἰχμαλώτους τοὺς Λακεδαιμονίους, καὶ τὸν βασιλέα αὐτῶν Χαρίλαν. Καὶ τὸν μὲν Χαρίλαν ἠνάγκασαν εἰς ὅρκον, ἵνα μὴ ςρατεύσωσι πλέον οἱ Λακεδαιμόνιοι κατ' αὐτῶν, ἔπειτα τὸν ἀπέλυσαν ἄνευ λύτρων. Τοὺς δ' ἄλλους ἐσιδέρωσαν μὲ τὰ ἴδια σίδηρα, μὲ τὰ ὁποῖα ἤθελον νὰ σιδηρώσωσιν αὐτοὶ ἐκείνους· ἔπειτα ἠνάγκασαν αὐτοὺς, νὰ δουλεύωσιν ὡς αἰχμάλωτοι τὸ πεδίον, ὅπερ ἤθελον νὰ κυριεύσωσι, ἔχοντες καὶ τὰ σχοινία νὰ τὸ μετρήσωσι, καὶ νὰ τὸ διαμοιρασθῶσι. Ἐμέτρησαν τοίνυν αὐτὸ μὲ τὰ αὐτὰ σχοινία, καὶ ἔλαβεν ἕκαςος τὸ ἀνάλογον, ἵνα καλλιεργῇ αὐτὸ ὡς αἰχμάλωτος. Καὶ οὕτως ἐπληρώθη ὁ ἀμφίλογος χρησμός.

„Δώσω τοι Τεγέην ποσσίκροτον ὀρχήσασθαι,
„Καὶ πεδίον σχοίνῳ διαμετρήσασθαι.

Ποσσίκροτον ἐγένετο τὸ πεδίον, ἐπειδὴ ἐδούλευον μὲ τὰ σίδηρα εἰς τοὺς πόδας. Αὕτη ἦτον ἡ πρώτη κατ' Ἀρκάδων ἐκςρατεία τῶν Λακεδαιμονίων. Ὁ Πολύαινος διηγεῖται ἄλλως πως τὸ ςρατήγημα τῶν Τεγεατῶν, ὀνομάζει ἄλλως καὶ τὸν βασιλέα τῶν Ἀρκάδων.

Ἐβασίλευσε δὲ ὁ Αἴχμης μετὰ τοῦτον, ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ, καὶ υἱὸς τοῦ Βριάκα, ἐπειδὴ ἀπέθανεν ἄ-

τεκνος ὁ Πολυμήςωρ. Ἐπὶ τῆς βασιλείας τούτου συνέβη ὁ πρῶτος Μεσσηνιακὸς πόλεμος.

Ὁ δὲ Ἀριςοκράτης ὁ υἱὸς τούτου βασιλεύσας, ἔφθειρε βίᾳ τὴν Ἱέρειαν τῆς Ὑμνίας Ἀρτέμιδος, παρθένου οὖσαν· ὅθεν αὐτὸν μὲν ἐλιθοβόλησαν οἱ Ἀρκάδες, Ἱέρειαν δὲ διώρισαν γυναῖκα πεῖραν ἀνδρὸς ἔχουσαν. Ὁ δὲ υἱὸς τούτου Ἱκέτας ἐγέννησεν ἄλλον ὁμότροπον Ἀριςοκράτην, ὅςτις σύμμαχος ὢν τῶν Μεσσηνίων, διεφθάρη ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, καὶ ἐγένετο προδότης τῶν συμμάχων· ὅθεν συνέβη ἡ ἀνήκεςος φθορὰ τῶν Μεσσηνίων ἐν τῇ μεγάλῃ τάφρῳ καλουμένῃ. Ἐλιθοβόλησαν ὅμως καὶ τοῦτον οἱ Ἀρκάδες.

Ἐνταῦθα παρατηροῦνται δύο ἐπίσημα καὶ περιεργίας ἄξια. Πρῶτον μὲν οὗτοι οἱ εὐλογημένοι ἀπόγονοι τοῦ Ἀρκάδος, διηρέθησαν μὲν εἰς τρία μέρη κατὰ τὴν πατρικὴν διάταξιν, ὅμως πόλεμον πρὸς ἀλλήλους δὲν ἐκίνησαν, οὔτε μικρὰν φιλονεικίαν περὶ τῶν πρωτείων.

Δεύτερον δὲ, ὅτι μέχρι τούτου τοῦ πολέμου ἐμάχοντο τὰ ἔθνη τῆς Ἑλλάδος μόνον μὲ τὴν ἀνδρείαν καὶ πολεμικὴν τέχνην καὶ ἀρετήν. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι εἰσήγαγον τὴν προδοσίαν, καὶ τὴν ἀργυρώνητον νίκην, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο ὕςερον ἀείποτε διὰ τῶν περσικῶν χρημάτων, ὥςε ἐκήρυττον τοῦτο καὶ ὡς ἀρετήν· ὅπου μὴ ἀφικνεῖται ἡ λεοντῆ, προσραπτέον τὴν αλωπεκῆν. Διὰ ταύτης τῆς βδελυρίας ἔφθειραν τὸ ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ναυτικὸν τῶν Ἀθηναίων, ἐξωνησάμενοι τὸν Ἀδείμαντον, ὡς λέγει ὁ Ξενοφῶν· ἠτιάθη μέντοι ὑπό τινων προδοῦναι τὰς ναῦς. Τέλος δὲ ὁ Παυσανίας ἀπέδειξεν, οἵαν ἐνέργειαν ἐκίνει εἰς τὰς ψυχὰς αὐτῶν αὕτη ἡ πατρογονικὴ κληρονομία. Ἔφθειραν καὶ τὴν Πυθίαν, ἀνεσκεύασαν καὶ τὴν Ἀμφικτυονικὴν σύνοδον, καὶ τρόπον τινὰ ἐφάνησαν διαφθορεῖς καὶ ἐξολοθρευταὶ τῆς Ἑλλάδος. Ταύτην δὲ τὴν διδασκαλίαν εὑρὼν ὁ Φίλιππος ὕςερον, ἔχων καὶ πόρους ἱκανοὺς, ὃ ἔφθειρε καὶ Πυθίας καὶ Ῥήτορας, καὶ ἄλλους. Ὁ Ἀλέξανδρος δὲν ἐ-

κληρονόμησε μὲν τὸ μίασμα τοῦτο, ὅμως ἐγένετο κοινὸν μετ' ἐκεῖνον, καὶ πολλάκις ἡ ἀρετὴ τοῦ ςρατηγοῦ, καὶ ἡ ἀνδρεία τῶν ςρατιωτῶν, ἐγένοντο παντάπασιν ἀνωφελῆ, καὶ ἐνίκησαν τὰ ἀφανῆ χρηματικὰ ςρατηγήματα.

Ἡ δὲ Ἀταλάντη τοῦ Ἰάσου εἶναι ἡ Ἀρκαδική, ὡς εἴρηται ἐν τῷ περὶ τῆς Βοιωτικῆς. Ἐπειδὴ ὁ πατὴρ αὐτῆς δὲν ἤθελε τέκνον θηλυκὸν, ἔῤῥιψεν αὐτὴν εἰς τὴν ἐρημίαν, ἔνθα τὴν ἐθήλαζε μία ἄρκτος. Εὑρόντες δ' αὐτὴν τινες κυνηγοὶ, τὴν ἀνέθρεψαν μὲ αὐςηρὰν δίαιταν, καὶ ἐγένετο ἀνδρεία, φιλοκύνηγος, καὶ φιλοπάρθενος, ὥςε ἔλεγεν, ὅτι φθονεῖ τὴν Ἄρτεμιν διὰ τὴν δόξαν τῆς παρθενίας· ὅθεν ἐμιμήθη τὴν διαγωγὴν ἐκείνης, κατοικοῦσα εἰς ἓν σπήλαιον ὡραιότατον τῆς Ἀρκαδίας, καὶ ἔχουσα ςρωμνὴν δέρματα τῶν θηρίων. Ἦτον δὲ καὶ ὡραία καθ' ὑπερβολὴν, ἔχουσα σῶμα μὲν μέγα, βλέμμα δὲ γοργὸν, θυμοειδὲς, καὶ ἀῤῥενωπὸν, ὄψιν ὑπόρυθρον ὑπὸ τοῦ ἡλίου· ὅλος δὲ ὁ χαρακτὴρ αὐτῆς ἦτον ἀνδρεῖος καὶ καταπληκτικὸς, ὥςε ἐνέπνεε τρόμον μᾶλλον, ἢ πόθον ἔρωτος πρὸς τοὺς ὁρῶντας, καὶ πολλοὶ δεν ἐτόλμησαν, νὰ ἀτενίσωσι τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς αὐτήν. Λέγεται δὲ καὶ ταχύπους, καὶ εὐκίνητος, ὥςε, ὅτε ἐδίωκε τὰ θηρία, ἢ ὅτε ἐμάχετο μὲ αὐτὰ, ἡ ὁρμὴ καὶ ἡ συςροφὴ τοῦ σώματος ἐδείκνυεν ὡς ἀςραπὴν τὴν λάμψιν τοῦ κάλλους· καὶ ἦτον ἀδύνατον, νὰ περιεργασθῇ τις ἀκριβῶς καὶ ἀφόβως, οὔτε τότε τὴν φυσικὴν καλλονὴν τοῦ προσώπου αὐτῆς. Ἰδόντες ὅμως αὐτὴν καὶ οὕτω δύο Κένταυροι, ὁ Ῥοῖκος καὶ Ὑλαῖος, ἐτρώθησαν τραῦμα ἀνίατον καὶ βίαιον, καὶ ἦλθον τὴν νύκτα εἰς τὸ σπήλαιον μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων κωμάζοντες, ὡς ἐραςαὶ δηλονότι. Ἐνοήσασα δὲ τοὺς σκοποὺς αὐτῶν, ἐφόνευσεν αὐτοὺς, τοξεύουσα ἀπὸ τοῦ σπηλαίου. Ἀκούσασα δὲ, ὅτι συναθροίζονται οἱ Ἥρωες διὰ τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου, ἦλθε καὶ αὐτὴ, καὶ ἐτόξευσε πρώτη τὸν Κάπρον, καὶ δι' αὐτὴν συνέβη ὡς εἴρηται ἡ φιλονεικία τῶν Ἡρώων. Ἦτον δὲ κατά τινας καὶ

μὲ τοὺς Ἀργοναύτας· ἠγωνίσθη καὶ ἐνίκησε τὸν Πηλέα εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ Ἀκάςου. Τέλος δὲ γνωρίσαντες αὐτὴν οἱ γονεῖς, τὴν ἔλαβον, καὶ τὴν ἔδωκαν γυναῖκα εἰς τὸν Μελανίωνα υἱὸν τοῦ Ἀμφειδάμαντος, καὶ ἐγέννησαν τὸν Παρθενοπαῖον (α).

Ὁ δὲ Παρθενοπαῖος οὗτος συγχέεται μὲ τὸν ἄλλον τοῦ Ταλαοῦ· ὅθεν λέγουσί τινες, ὅτι ἦτον ἐν τῷ Θηβαϊκῷ πολέμῳ, καὶ ἐφονεύθη ὡς καὶ οἱ ἄλλοι. Ἄλλοι δὲ εἶπον, ὅτι ἐγέννησεν αὐτὸν ἡ Ἀταλάντη ἐκ τοῦ Ἄρεως, ἢ ἐκ τοῦ Μελεάγρου, καὶ τὸν ἔῤῥιψεν εἰς τὸ Παρθένιον ὄρος, καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ ὄρους. Ἀνετράφη δὲ εἰς τὸ Ἄργος, καὶ ἐγένετο εὔλαλος, καὶ προσεκτικὸς εἰς τὸ ὁμιλεῖν· ἦτον ἠγαπημένος ὑπὸ τῶν πολιτῶν, καὶ μάλιςα ὑπὸ τῶν γυναικῶν· ὅμως ποτὲ δὲν ἔβλαψε τὴν τιμὴν καὶ ὑπόληψιν αὐτοῦ (β).

Ὁ δὲ ῥηθεὶς Ἀρήθους ἦτον μὲν βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, πλὴν ἀγνώςων γονέων. Ἀνδρεῖος δὲ καὶ πολεμικὸς ὢν, μετεχειρίζετο μόνον ῥόπαλον ὅπλον· ὅθεν ὠνομάζετο Κορυνήτης. Εὑρὼν δ' αὐτὸν ὁ Λυκοῦργος τοῦ Ἀλεοῦ εἰς τόπον ςενὸν, ὅπου δὲν ἐχρησίμευε τὸ ῥόπαλον, τὸν ἐφόνευσε μὲ τὸ δόρυ, καὶ ἦτον ὁ τάφος αὐτοῦ πλησίον τῆς μεταξὺ Τεγέας καὶ Μαντινείας ὁδοῦ. Τὸ δὲ ῥόπαλον ἔλαβεν ὁ Λυκοῦργος, καὶ τὰ λοιπὰ ὅπλα. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἔλαβεν αὐτὰ ὁ Ἐρευθαλίων, ὅςτις ἦτον υἱὸς τοῦ Ἱππομέδοντος, ἢ τοῦ Ἀμφειδάμαντος, καὶ δοῦλος τοῦ Λυκούργου. Ταῦτα τοίνυν ἔχων ὁ Ἐρευθαλίων, ἐκάλει τοὺς ἀρίςους εἰς μονοχίαν καὶ ἐφόνευσεν αὐτὸν ὁ Νέςωρ (γ).

(α) Ἀπολλόδ. Γ'. ι.—Παυσαν. Ἀρκαδικ. Γ'. Δ'. Θ'. Κγ'. Ε'. Με'. Νγ'. Ις'. Μη'. Λε'. Φωκικ. Θ'. Ἀττικ. Μς'. Ὅμηρ. Ἰλ. Β'. 609. καὶ Σχολ. καὶ 497. Αἰλιαν. Ποικίλ. Ἱς. Ιγ'. α'. Ὑγῖν. 185.

(β) Παυσαν. Λακωνικ. Ιβ'. Ἀπολλόδ. Γ'. ς'. 3. 6. 8. 4. 9. Ὑγῖν. 99. Εὐριπίδ. Ἱκέτιδ. 893.

(γ) Ὅμηρ. Ἰλ. Δ'. 319. καὶ Εὐςάθ. 325. Η'. 136. Παυσαν. Ἀρκαδικ. Δ'. καὶ Ιχ'.

Τέλος τοῦ τεσσάρτου Τόμου.

ΠΙΝΑΞ

Τῶν περιεχομένων ἐν τῷδε τῷ τετάρτῳ Τόμῳ.

ΜΕΡΟΣ Ε΄.

ΒΙΒΛΟΣ Γ΄. Περὶ Μάντεων, περιέχουσα τὰ ἑξῆς Κεφάλαια.

ΒΙΒΛΟΣ Δ΄.

Περὶ Κηρύκων, Μουσικῶν, ἢ Ποιητῶν καὶ Ἰατρῶν.

Περὶ Μουσικῶν.

ΒΙΒΛΟΣ Β'.

Περὶ τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ.

Σελ.

ΒΙΒΛΟΣ Γ'.

Περὶ τοῦ Ἰνάχου, Δαναοῦ, Αἰγύπτου, Ἀγήνορος, καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτῶν.

ΒΙΒΛΟΣ Δ'.

Περὶ ἀπογόνων τοῦ Πελασγοῦ, καὶ Ἀρκάδος.

